

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Flewelling_Lynn-Nocni_bezci_2-Prichod_tmy.PDB

PDB Name: Flewelling NB2 Prichod tmy
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.2.2009
Modification Date: 4.2.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Noční běžci 2
PŘÍCHOD TMY
Lynn Flewelling

Kouzelná tekutina hořela a vřela tak dlouho, až se objevilo osm čepelím podobných bodců, zasazených v jakémsi kruhu.

Seregil se sehnul, aby ji vytáhl ven, a kapka krve z jeho hrudi ukápla do ledu uvnitř koruny. Podivně fascinovaný se zastavil, zatímco spadla další kapka a další. Na hřbetě ruky se poškrábal o kamenný úlomek a i tato rána pomalu krvácela. Potůček krve blýskající se jako rubín mu protekl mezi prsty až k místu, kde držel korunu, a skanul do malé kaluže, sbírající se uprostřed koruny.

Zpěv byl teď nějak jasnější a náhle sladký a konejšivý a nějak známý. Seregilovi se stáhlo hrdlo, aby zachytilo nemožnou melodii, zatímco z hrudi mu kapala krev.

PŘÍCHOD
TMY
Lynn Flewelling
FANTOM Print
2000

Pro mé syny Matthewa a Timothyho, kteří se smějí stejným praštěným věcem jako já.
Jste jedničky, kluci.

Zvláštní poděkování patří Dougu Flewellingovi, Darby Croussovi, Laurii Hallmanové, Julii Friezové, Scottu Burgessovi, Anně Groellové a lidem z Bantamu a mé agentce Lucienne Diverové za všechnu jejich podporu, nápady a báječně nelítostnou kritiku.

Text © 1997 Lynn Flewelling
Cover © 1999 Jan Patrik Krásný
Translation © 1999 Zuzana Hanešková

Prolog

Chatrná loď se těžce probíjela zpěněnými vlnami z Kestonu směrem na jihovýchod ke Skale. Za noci plula neosvětlená; její posádka, tvořená samými schopnými pašeráky, se plavila s očima upřenými ke hvězdám na obloze. Ve dne drželi stále hlídky, ačkoli pravděpodobnost, že potkají jinou loď, byla jen malá. V tak pozdní roční době by plavbu po oceánu riskoval jen plenimarský kapitán a tuto zimu žádný tak daleko na severu nebyl. Ne takový, co by byl připravený na boj. Lanoví bylo obaleno ledem. Námořníci krvácejícíma rukama tahali za lana, vytloukali led z nádob s pitnou vodou, choulili se k sobě na hlídkách a s bručením mezi sebou rozmlouvali o dvou vznešených cestujících a hrozivě skupině hrdlořezů, kteří se nalodili.

Druhý den vyšel nahoru opile slintající kapitán. Křičel do větru, že mrtvému muži není zlato k ničemu; blíží se mizerné počasí a oni se obracejí zpět. Tmavovlasý šlechtic ho s úsměvem odvedl dolů a to bylo naposledy, co o té záležitosti někdo slyšel. Někdy během té samé noci spadl kapitán přes palubu. To se alespoň povídalo; skutečnost byla taková, že příští ráno nebyl nikde k nalezení a jejich kurz se nezměnil.

Velení převzal důstojník a přivazoval se ke kormidlu, zatímco loď plula vpřed. Vychýlili se z kurzu, minuli ostrov Racka a

bez zastávky pluli dál navzdory provazům ledového deště a vyčerpání. Čtvrtého dne byli z paluby smeteni další dva muži a vlny téměř potopily loď. Stěžen se zlomil a táhl za sebou plachtu jako zlomené křídlo. Loď jako zázrakem držela správný směr, zatímco zbytek posádky se snažil odříznout zmrzlé lan.

Když oné noci muži šplhali ve zmrzlém lanovi, opět reptali, ale opatrně. Jejich vybraně oblečení cestující s sebou přinášeli smůlu; nikdo nechtěl riskovat, že na sebe upoutá jejich pozornost. Loď plula dál vpřed, jako by ji vedli nějakí pomocní démoni.

Dva dny plavby od Círny vichřice ustala. Zpoza roztrhaných mraků vyhlédlo bledé slunce, aby potlučenou loď vedlo na západ, ale stále je pronásledovala smůla. Mezi posádkou náhle vypukla horečka. Muži jeden po druhém onemocněli, hrdlo jim oteklo a ve slabinách a podpaží se objevily černé vředy. Ti z posádky, které nemoc nezasáhla, s hrůzou přihlíželi, jak ozbrojenci, doprovázející urozené cestující, se smíchem házejí nafouklé mrtvoly přes palubu. Žádný z cestujících onemocněl, ale když spatřili útesy Skalské šije, cítili zbývajcí muži z posádky, jak se jich zmocňuje slabost.

K ústí círnského přístavu dopluli za tmy, vedeni mihotajícími se signálními ohni, které hořely po obou stranách ústí Průplavu. Umírající důstojník, který stále visel na kormidle, sledoval, jak muži, doprovázející cestující, spouští plachty a kotvu a z boku lodi spouští člun.

Jeden z cestujících, černovlasý s dlouhou jizvou pod okem, se náhle objevil vedle důstojníka. Usmíval se, vždycky se usmíval, ačkoliv se zdálo, že jeho oči se neusmívají nikdy. Napůl šílený důstojník se odpočel dozadu, ve strachu, že jej ty bezcitné oči pohltí.

"Vedli jste si dobře," řekl tmavovlasý muž a natáhl ruku, aby důstojníkovi strčil do kapsy těžký měšec. "Setkáme se na břehu."

"Někteří z nás jsou stále naživu, pane!" zaskřehotal důstojník, upíraje toužebný pohled směrem k signálním ohňům, těm laskavým světlům města, která svítila tak blízko přes vodu. "Musíme na pevninu pro ranhojiče!"

"Pro ranhojiče, říkáte?" zvedl tmavovlasý muž se zájmem obočí. "Můj společník je svým způsobem ranhojič. Stačí, když jej požádáte."

Za ním důstojník viděl druhého muže, toho hubeného s krysím obličejem, jak křídou kreslí něco na palubu. Když se od svého díla zvedl, důstojník rozeznal varovný symbol před morem.

"Pojď sem, Vargúle Ashnazai, můžeš pro tohoto ubohého člověka něco udělat?" zavolal tmavovlasý muž.

Když k nim druhý muž tiše zámířil, důstojník se zachvěl. Během cesty neslyšel toho muže ani jednou promluvit. Teď, když to udělal, byla jeho slova nesrozumitelná a zdálo se, že se v důstojníkově krku shromažďují jako kamení. Začal se dusit a zhroutil se na palubu. Ten jménem Ashnazai mu položil chladnou ruku na tvář a svět se zhroutil ve výbuchu černého světla.

* * *

Mardus ustoupil před proudem žluči, který vytékal z úst mrtvého námořníka. "A co ostatní?"

Nekromant se usmál a prsty se mu stále příjemně chvěly pocitem, který měl z důstojníkovy smrti. "Umírají, jak jsme o tom mluvili, můj pane."

"Velmi dobře. Jsou muži připraveni?"

"Ano, můj pane."

Mardus naposledy přejel spokojeným pohledem palubu zpustošené lodi a pak sešplhal do čekajícího člunu.

Zahalení Ashnazaiovým kouzlem bez problémů minuli přístavní molo a celníci. Prošli příkrými zledovatělými ulicemi a našli hospodu Půlměsíc, kde už na ně čekaly připravené pokoje.

* * *

Mardus a Ashnazai se právě posadili k teplé večeři, když někdo slabě zaškrábal na dveře. Dovnitř vstoupil kapitán Tildus s prošedivělým mužem jménem Urvay, který byl minulé tři roky v Rhíminée Mardovým hlavním špehem. Byl to neocenitelný muž, a to jak pro svou šikovnost, tak i pro rozvahu. Dnes v noci byl oblečený jako vznešený obchodník a v sametu a stříbře vypadal urozeně.

Urvay jej vážně pozdravil. "Rád vidím, že jste v pořádku, můj pane. V této roční době je plavba ošklivou záležitostí."

Mardus propustil Tilda a rukou ukázal na nejbližší křeslo. "Jaké máš zprávy, příteli?"

"Špatnou a dobrou, můj pane. Lady Kassarie je mrtvá."

"Ta leranská žena?" zeptal se Ashnazai.

"Ano. Královniní špehové před týdnem zaútočili na její hrad. Zemřela v boji. Místodržící Barien poté spáchal sebevraždu a říká se, že do toho byla nějak zapletena korunní princezna, i když proti ní královna nepodnikla žádné kroky. Zbytek frakce zalezl pod zem nebo utekl."

"Škoda. Mohli být užiteční. Ale co naše záležitost?"

"To je ta dobrá zpráva, můj pane. Mám na patřičných místech nové lidi, včetně několika vlivných šlechticů."

"Kterých?"

"Především lorda generála Zymanise - říká se, že bude pověřen dohledem nad opevňováním dolního města. A jeden z mých mužů se právě zasnoubil s druhou dcerou lady Kory a má volný přístup do domu. Ale zvlášť významné, můj pane..." Urvay se odmlčel a lehce předklonil. "Pracuji na získání kontaktu v Domě Orěšky."

Mardus zvedl obočí. "Výborně! Ale jak? Roky jsme tam nebyli schopni špeha dostat."

"Není to špeh, můj pane, ale přeběhlík. Jmenuje se Pelion í Eirsin. Je to herec a v této chvíli má velmi dobrou pověst."

"Co má společného s Orěškou?" zeptal se Vargúil Ashnazai.

"Má tam milenkou," vysvětlil Urvay rychle, "mladou čarodějkou, o které se říká, že byla také milenkou jednoho nebo dvou starších čarodějů. Jmenuje se Ylinestra a ve městě má docela pověst; prchlivá malá divoška, která má čich na hezké mladé muže a mocné starce. Tenhle Pelion je zjevně součástí její sbírky. Přes něj se možná budeme moci dostat k

ní a snad i k ostatním. Ona sama členkou Orěsky není, ale žije tam a má vlastní pokoje."

"Nemyslím, že potřebujeme služby nějaké coury, abychom se na to místo dostali," ušklíbl se nekromant.

"Možná ne," přerušil jej Urvey, "ale k milencům téhle coury patří i čaroděj Nysander."

"Nysander i Azusthra?" přikývl Mardus souhlasně. "Urvayi, ty ses překonal! Ale co jsi tomu herci řekl o sobě?"

"Pro něj jsem mistr Gorodin, velký obdivovatel jeho díla. Také chápu, jak je pro mladého herce na vzestupu i pro spolehlivého dramatika, který je ochotný psát role zvláště pro něj, důležitý patronát. Na oplátku mi můj nový přítel Pelion předá všechny klepy, které ve městě zaslechne. Tahle dohoda se mu líbí a chápe, že nemá klást příliš mnoho otázek. Dokud poteče zlato, bude náš."

"Výborně, Urvayi. Nešetři na něm žádnými výdaji. Musíme do Orěsky vniknout dřív, než přijde jaro. Rozumíš? Je to životně důležité."

"Rozumím, můj pane. Mám pro vás v Rhíminee něco zařídit?"

"Ne. Předem není třeba zařizovat nic. Spojím se s tebou, až tě budu potřebovat. Prozatím nespouštěj Peliona a jeho čarodějkou z očí."

Urvey vstal a uklonil se. "Ano, můj pane. Sbohem."

* * *

Když Urvey odešel, Mardus se vrátil k večeři, kterou předtím nedojedl, ale Vargůl Ashnazai zjistil, že jej přešla chuť k jídlu.

Orěska, pomyslel si hořce a uchopil lahvičku ze slonoviny, kterou měl zavěšenou na řetízku na hubeném krku. To je místo, kam zmizeli ti zloději, kteří mu ukradli Oko přímo před nosem.

Mardus jej té noci ve Wolde téměř zabil. Ještě hůře, pohrozil mu, že jej z jejich výpravy odvolá. Samozřejmě, především to bylo tak, že kdyby mu Mardus kotouč svěřil, nikdy by se to nestalo, ale o tom nemělo cenu se hádat. Ne, pokud by chtěl žít déle než jen k dalšímu slovu.

Jeho vztah k Mardovi se od té doby stále zhoršoval. Dokonce i kdyby mu pomáhala síla samotného Oka, nebyl by schopný použít dostatečnou sílu, aby uprchlíky zastavil. Aurēnfai se k jejich vzteku ukázal být vůči Ashnazaiově magii odolný, a když nakonec v hospodě útoku dra'gorgose podlehl, ten kluk, ten mizerný kluk je porazil a odnesl svého společníka pryč dříve, než dorazil Mardus se svými muži.

Stále drže v ruce lahvičku, představil si Vargůl Ashnazai drahocenné, krví nasáklé třísky, třísky, které vydloubl z podlahy té mycenské hospody, kde je jeho dra'gorgos dohonil.

Talisman, který si s pomocí jejich krve vyrobil, byl mocným průvodcem, tak mocným, že je v Kestonu téměř chytil. Pak ale unikli po moři a kolem nich vyrostla nějaká jiná síla a odřízla tu jeho. Okamžitě ozvěnu magie rozeznal. Magie z Orěsky.

A tak je Mardus se svými muži vystopoval naprosto světským způsobem, zatímco on, nekromant ze Svatyně, s nimi plul jako pouhé neužitečné zavazadlo.

Mardus byl optimistický. Už věděli, kam mají zloději namířeno, což byl opět spíše výsledek Mardových chladnokrevných metod než jeho vlastních. Jeden z říčních lodníků, kterého chytili po zničení Střelce - alespoň tohle byla Vargůlova práce - s posledním výdechem vykřikl to, co potřebovali vědět.

Sedět tady, ne více než dva dny jízdy od pevnosti jeho nepřátel, jej přivádělo k šílenství.

Tak blízko! pomyslel si, svíraje lahvičku v pěsti.

Mardus si toho všiml a uhádl jeho myšlenky. "Proč se je nepokusíš najít znovu?"

Vargůl Ashnazai si neklidně poposedl. "Týdny je to stejné."

Mardus se na něj zběžně podíval tím pohledem, kterým se člověk dívá na někoho, kdo řekl něco mírně překvapivého. Ale Mardus nebyl jen tak nějaký člověk. Když se jejich pohledy setkaly, ucítil Ashnazai bodnutí strachu. To, co spatřil v očích svého společníka, nebylo šílenství - to nikdy - ale něco horšího, jakási zatvrzelá cílevědomost, prostoupená stínem jejich boha. Mardus možná neovládal magii, ale měl moc. Byl zasažený, vyvolený.

Spoutaný tím nelítostným pohledem, cítil Ashnazai, jak mu tuhne krev v žilách. Sevřel lahvičku pevněji, druhou rukou si zakryl oči a vyvolal obraz zlodějí.

Na okamžik ucítil uklidňující záchvěv vlastní síly. Vnitřní temnota skrze něj proudila do lahvičky a dále, využívající výtažek z krve, aby našla její zdroj. Ale jakmile se zloději dostali do Rhíminee, zahalila je clona. Někdo na ně seslal ochranné kouzlo, které kladlo jeho magii zuřivý a rozhodný odpor.

Ani tentokrát tomu nebylo jinak. Ve chvíli, kdy zaměřil své soustředění na jejich polohu, byl oslepen spalující vidinou ohně a obrovských kožnatých křídel. Poselství bylo dost jasné: Tito lidé jsou pod ochranou Orěsky. Nemůžete jim ublížit.

Ashnazai zalapal po dechu, pustil lahvičku a přitiskl si obě ruce na tvář.

"Žádná změna?"

Aniž by zvedl oči, Ashnazai mohl říci, že se ten bastard usmívá.

"Pak je pravým požehnáním, že se nám ten Urvayův herec připeletl do cesty. Pokud jsou ti dva stále pod ochranou čarodějů z Orěsky, kde bychom je mohli spíše hledat?"

"Doufám, že máte pravdu, můj pane. Až je najdu, jejich bijící srdce vlastnoručně rozmačkám!"

"Pomstychtivost je nebezpečný cit."

Vargůl Ashnazai vzhledl a uviděl po tváři svého společníka přeběhnout důvěrně známou prázdnotu, která znamenala boží dotek.

"Měl bys jim být vděčný, že nás dovedli k cíli naší výpravy," pokračoval Mardus tiše, s pohledem upřeným někam do hlubin svého poháru. "Ten herec a jeho čarodějka jsou zámek. Trpělivost je teď klíčem. Buď trpělivý. Naše chvíle přijde."

Kapitola 1.

Všivá noc na práci

Vítr plný sněhu fičel ze zimního moře a rámusil v ulicích Rhíminee jako obrovské rozzlobené dítě. Šindele a střešní tašky se uvolňovaly a s řinčením padaly do ulic a zahrad. Holé stromy se ohýbaly a tloukly do noci větvemi o sebe, jako by to byly nějaké suché kosti. V přístavu pod citadelou se lodě thaly z kotvišť a rozbíjely se o přístavní mola. V horním i dolním městě dokonce majitelé bordelů předčasně zavírali okenice.

V ulici Modré Ryby vyklouzly ze stínu dvora dvě postavy zahalené v pláštích a spěchaly na východ k ulici Snopů.

"Nemůžu uvěřit, že jsme vlezli do tohoto počasí, jen abychom doručili nějaký zatracený milostný vzkaz," bručel Alek a setřásal si mokré vlasy z očí.

"Musíme udržovat pověst Kočky z Rhíminee," třásl se vedle chlapce Seregil. Štíhlý Aurēnfaie záviděl Alekovi jeho odolnost vůči chladu, získanou na severu. "Lord Phyrrien nám zaplatil za to, aby dívka měla tuhle věc dnes večer na polštáři. Stejně jsem se chtěl podívat do schránky, ve které její otec schovává diplomatické depeše. Říká se, že vyřizuje místodržitelovu poštu."

Seregil se sám pro sebe ušklíbl. Už celé roky pomáhal záhadný zloděj, známý jen jako Kočka z Rhíminee, horní městské třídě v jejích nekonečných intrikách; k tomu, aby jej přivolali, bylo třeba jen zlato a diskretní dopis, vložený do správných rukou. Nikdo nikdy nepřišel na to, že tento anonymní špeh je vlastně jedním z nich nebo že to, co zařizoval, bylo ku prospěchu jemu stejně jako jim.

Když se prodírali směrem ke Šlechtické čtvrti, vítr se do nich opíral ze všech stran. Došli ke kolonádě s fontánami na začátku ulice Zlatých Příleb a Seregil využil chvilkového přístřeší.

"Víš jistě, že na to stačíš? Co dělají tvoje záda?" zeptal se, když se zastavil, aby se napil z pramene uprostřed kolonády. Neuplynuly ani dva týdny od chvíle, kdy Alek vytáhl princeznu Kliu z hořící místnosti pod hradem zrádkyně Kassarie. Valeriovy páchnoucí drysiánské hojivé masti odvedly svou práci, ale když se dnes večer oblékali, všiml si Seregil, že kůže na chlapcových zádech ještě místy není úplně zahojená. Alek by to samozřejmě nepřiznal, aby neriskoval, že bude poslán zpět.

"Jsem v pořádku," trval Alek na svém, jak se dalo čekat. "Jsou to tvoje, ne moje zuby, které slyším cvakat." Otfepal svůj mokrý plášť a jeden z dlouhých konců si přehodil přes ramena. "Pojďme. Když se budeme hýbat, bude nám tepleji."

Seregil se náhle toužebně zahleděl do ústí ulice Světél na druhé straně cesty. "Tam by nám bylo zatraceně tepleji!"

Bylo to už měsíce, kdy naposled navštívil některý z prvotřídních domů rozkoše. Myšlenka na tolik teplých voňavých postelí a teplých voňavých těl způsobovala, že mu bylo ještě víc zima.

Alek, kterého nebylo ve tmě vidět, neodpověděl, ale Seregil slyšel, jak se znepokojeně zavrtěl. Chlapcova výchova daleko od civilizovaného světa způsobila, že v některých záležitostech byl neobvykle pozadu, dokonce i na Dalnana. Taková cudnost byla pro Seregila nepochopitelná, ale z respektu k jejich přátelství dělal, co mohl, aby chlapce netrápil. Elegantní ulice Šlechtické čtvrti byly pusté, velké domy a vily se skrývaly ve tmě za zdmi kolem zahrad. Zdobené pouliční lampy se se skřípěním houpaly na hácích a nesvítily, uhašené bouří.

Dům v ulici Tři Panen byl velká, rozlehlá vila s dvorem obehnaným vysokou zdí. Zatímco Alek dával pozor, jestli se neblíží hlídky modrokabátníků, Seregil přehodil hák a zajistil provaz. Když šplhali nahoru a přes zeď, rachot bouře překryl všechnen hluk, který snad udělali. Provaz nechali v křoví a Seregil je provedl zahradami.

Po chvíli pátrání našel Alek v zadní zdi domu malé okno se zavřenou okenicí. Vylezl na sud s vodou, nožem okenici vypáčil a nahlédl dovnitř.

"Voní to jako špižírna," zašeptal.

"Tak vlez dovnitř. Jdu hned za tebou."

Alek se nejprve přitáhl a pak tiše zmizel uvnitř.

Když šplhal nahoru, cítil Seregil zemitou vůni brambor a jablek. Protáhl se dovnitř a spustil se na něco, co vypadalo jako pytle s cibulí. Natáhl se, ve tmě našel Alekovo rameno a společně nahmatali cestu ke dveřím. Seregil nadzvedl petlici a nakoukl do prostorné kuchyně za dveřmi.

Uhlíky v ohništi vydávaly dost světla na to, aby v něm šlo rozeznat dva sluhy, spící na slamnících. Z přítmi vedlejšího rohu se ozývalo hluboké chrápání. Vpravo byl otevřený klenutý průchod. Seregil poklepal Alekovi na paži a po špičkách tam zamířil.

Oblouk vedl do chodby, na níž bydleli sluhové. Vyšli po úzkém schodišti a prošli několika chodbami, hledající soukromou pracovnu lorda Deciana. Nenašli ji, a tak zamířili o patro výš a odvážili se použít kryté světelné kameny. V kalném světle viděli, že šlechtici nechali přede dveřmi svých ložnic boty, aby je sluhové posbírali a vyčistili. Seregil strčil do Aleka loktem a prsty ukázal znamení pro "šťastný". Domácí pán měl jenom jednu dceru; najít obuv, patřící patnáctileté dívce, bylo snadné.

Přede dveřmi na druhém konci chodby stál pár elegantních bot. Vedle stojící solidní boty byly varováním, že mladá žena nespí sama.

Seregil potlačil úšklebek. Alek se ve více směrech účastnil něčeho, co nečekal.

* * *

Alek se lehce dotkl petlice a zjistil, že dveře nejsou zamčené. Jeho dnešním úkolem byla donáška, což bylo pro Kočku spíše cvičení. Tahle práce, i když stěží tak významná jako ta, kterou nedávno dělali pro Nysandera, vyžadovala velkou šikovnost a Alek se toužil předvést.

Vložil světelný kámen zpátky do pouzdra s nástroji, zhluboka se nadechl a zvedl petlici.

Na stojanu vedle postele hořela noční lampa. Závěs na posteli byl rozhrnutý a uvnitř viděl dívku s těžkými copy, spící na straně postele blíže u dveří, tváří obrácenou ke světlu. Vedle ní se pod silnou přikrývkou zavrtěla větší postava, snad její matka nebo chůva.

Přikradl se k posteli a vytáhl dárek, malý svitek pergamenu, prostrčený mužovým zlatým prstenem. Kdyby to bylo jenom na něm, prostě by ho položil na stojan vedle lampy a bylo by to hotovo, ale lord Phyrien byl ve svých pokynech velmi přesný. Prsten je třeba nechat na polštáři jeho milenky.

Alek se sklonil nad dívkou a umístil prsten tak, jak měl určeno. Příliš pozdě zaslechl Seregilovo ostré nadechnutí. Těžký prsten se okamžitě skutálel po polštáři a uhodil dívku do tváře těsně vedle úst.

Vylekané hnědé oči se prudce rozevřely. Naštěstí pro Aleka si prstenu všimla dřív, než mohla vykřiknout. Její vyplašený pohled se změnil v tichou radost, když si Alekovu zahalenou postavu spletla se svým milencem.

"Ach, Phyriene, ty jsi tak troufalý!" vydechla a vrhla rychlý pohled na ženu, spící vedle. Uchopila Aleka za ruku a jemně, ale nesmlouvavě ji vsunula pod deku.

Ve hloubi kápě se Alek prudce začervenál. Jako většina Skalanů spala nahá. Nicméně si netroufal odporovat. Nejenže by jakýkoliv odpor vypadal podezřele, ale pravděpodobně by zatřásl postelí dost na to, aby probudil druhého nocežníka.

"Jsi tak studený!" řekla s tichým zahihňáním a táhla jeho ruku stále níž. "Polib mě, můj statečný milence. Já tě zahřeju."

Alek si volnou rukou přidržel kápi, rychle přitiskl své rty na její a pak varovně ukázal na druhou ženu. Dívka roztomile našpulila rty, pustila ho a schovala dárek pod polštář.

Alek s bušícím srdcem zhasl lampu a pospíšil si zpátky na chodbu.

"Seregile, já..." začal šeptat, ale jeho společník omluvu přerušil, chytil ho za paži a postrkoval pryč cestou, kterou přišli. Zatraceně, zatraceně, zatraceně! nadával si Alek. Jednoduchá malá donáška a já to zkazím.

Každou chvíli očekávající křik, spěchali dolů ke kuchyni a jako lasičky vylezli oknem zásobárny ven. Venku zůstával Seregil stále nesmířitelně tichý. Přelezli přes zeď a Seregil se rozběhl. Alek ho následoval, s nepřijemným přesvědčením, že je v nemilosti.

Když byli tři ulice od vily, Seregil se náhle zastavil, zatahl Aleka do uličky a předklonil se s rukama položenýma na kolenou, jako by chtěl chytit dech.

Alek byl připravený na sžíravou přednášku, a proto mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že se Seregil směje.

"Bilairyho koule, Aleku!" vybuchl. "Dal bych sto sesterů za to, abych viděl, jak ses tvářil, když se ten prsten skutálel dolů. A když se tě pokusila zatahnout do postele..." Opřel se o zeď uličky a oťřásal se smíchy.

"Ale byla to taková hloupost," vzdychl Alek. "Měl jsem vědět, že sklouzne dolů."

Seregil si s úšklebkem otřel oči. "Snad, ale tyhle věci se stávají. Nevím, kolikrát jsem udělal takovou chybu. Ale počítá se výsledek a ty sis vedl dobře. Vždycky říkám, uť se a žij."

Zamířili domů a Alek s ním s úlevou srovnal krok. Než ale prošli kolem dalšího bloku, Seregil se znovu rozesmál. Plnou vahou se opřel o Alekovo rameno a zpěvavým falzetem zaúpěl: "Polib mě, můj statečný milence. Já tě zahřeju!" Pak se odpotácel pryč a chichotal se do větru.

Nejspíš jsem o tom, pomyslel si Alek podrážděně, neslyšel naposledy.

* * *

Zpátky v hostinci Kohoutek snědli pozdní svačinu z Thryisiny špižírny a vyplížili se po tajném schodišti do prvního patra. Seregil zašeptal heslo a ochranné piktografy krátce zazářily. Nahore na schodišti prošli studeným skladištěm v podkroví k dveřím, vedoucím do jejich pokojů.

V neuklizeném obývacím pokoji bylo od večerního ohně stále teplo. Alek přehodil svůj mokrý plášť přes sochu mořské panny, která stála u dveří, a cestou ke své posteli v rohu vedle krbu ze sebe shazoval vlhké šaty.

Seregil jej se slabým úsměvem sledoval. Chlapcova značná a podle Seregilova způsobu myšlení nepřírozená cudnost se během těch měsíců, co se znali, poněkud zmínila, ale když si svlékal kožené kalhoty a navlékal dlouhou košili, stále se odvracel. Ve svých šestnácti letech byl stavěný velmi podobně jako Seregil: štíhlý až hubený, se světlou pletí. Když se chlapec opět obrátil, Seregil se rychle probíral hromádkou korespondence na stole.

"Na zítřek nemáme v plánu nic určitého, že?" zeptal se Alek a kousl do jednoho z masových pirohů, které ukradli.

"Nic naléhavého," široce zívla cestou ke dveřím svého pokoje Seregil. "A nehodlám vstát dřív než v poledne. Dobrou noc."

S pomocí světelného kamene prošel kolem hromad knih, krabic a dalšího harampádí k široké posteli se sametovým závěsem, která dominovala zadní části malého pokoje. Shodil ze sebe mokré šaty a se spokojeným vzdychnutím vklouzl pod čistou pokrývkou. Z některého rohu plného krámů se vynořila Ruetha, s chraptivým mňoukáním vyskočila na postel a dožadovala se, aby ji pustil pod přikrývkou.

Byl to po všech stránkách rušný rok, pomyslel si, když kočku nepřítomně hladil. Zvlášť posledních pár měsíců. Jenom pomyšlení na to, jak dlouho už nenavštívil ulici Světél, podtrhovalo celkový rozkol v jeho životě.

Nuže dobrá. Zima je tady. Vždycky tady bude dost práce, která nás bude zaměstnávat, ale i dost volného času na potěšení, která město poskytuje. Celkem vzato, řekl bych, že si zasloužíme trochu oddechu.

Představuje si klidné zasněžené měsíce, ležící před nimi, byl spokojený Seregil ukolébán do spánku...

Jenom proto, aby jej vzápětí probudila noční můra, ve které padali do tmy a v uších mu zněl Alekův vyděšený křik, zatímco se stále řítili dolů, dolů kolem zdí Kassariina hradu a do strže pod ním.

Seregil s vyjeknutím otevřel oči a s úlevou i zlostí si uvědomil, že sedí nahý zabořený v jednom z křesel v Nysanderově obývacím pokoji.

Nebylo třeba se ptát, jak se sem dostal; břicho mu následkem translokačního kouzla svíraly křeče. Odhrnul si tmavé vlasy z tváře a nešťastně se na čaroděje zamračil.

"Milý hochu, odpusť mi, že jsem tě sem přenesl tak náhle," řekl Nysander a podal mu roucho a kouřící šálek čaje. "Předpokládám, že k tomu máš dobrý důvod," zamumlal Seregil, dobře si vědomý toho, že musel být, když ho Nysander vystavil magii tak brzy po té příhodě se změnou podoby.

"Ale samozřejmě. Zkoušel jsem tě sem dostat dřív, ale byli jste zaměstnaní nějakým vloupáním." Nysander si nalil šálek čaje a usadil se do křesla na druhé straně krbu, kde obvykle sedával. "Jenom jsem se na chvíli podíval. Měli jste úspěch?"

"Více méně." Zdálo se, že Nysander na vysvětlení nespíchá, ale bylo očividné, že na něčem pracuje. Krátce stržený šedý plnovous měl u úst špinavý od inkoustu a na sobě jedno ze starých ošumělých rouch, která s oblibou nosil při své časté celonoční práci. V pokoji, obklopený velkolepou sbírkou knih a podivností, vypadal jako nějaký ošumělý učenec, který sem omylem zabloudil.

"Všiml jsem si, že Alek už vypadá lépe," poznamenal Nysander.

"Uzdravuje se. Znepokojují mě jeho vlasy. Při oslavách Sakorova svátku musí být schopný ukázat se na veřejnosti."

"Buď rád, že nedopadl ještě hůř. Podle toho, co mi řekli Klia a Micum, má štěstí, že je vůbec naživu. Ach, než na to zapomenu, mám pro vás dva něco od Klii a královny." Podal Seregilovi dva sametové váčky. "Veřejné uznání samozřejmě není možné, nicméně si přály vyjádřit svou vděčnost. Ten zelený je pro tebe."

Seregilovi se takových odměn dostalo už dříve. Otevřel malý váček v očekávání dalšího šperku nebo drahokamu. To, co tam našel, jej omráčilo.

Byl to prsten, velmi důvěrně známý prsten. Když ho přidržel u ohně, velký vybroušený rubín upevněný v těžkém kroužku z aurénského stříbra jiskřil jako víno.

"U Illiorova světla, Nysandere, to je jeden z prstenů, které jsem vzal z mrtvolý Corrutha i Glamiena," vydechl, když konečně našel hlas.

Nysander se předklonil a sevřel mu ruku. "Byl to tvůj i Idrilainin příbuzný, Seregile. Myslela si, že je to vhodná odměna za rozřešení záhady jeho zmizení. Doufá, že jednoho dne ho budeš se ctí nosit mezi svými vlastními lidmi."

"Vyřídí jí mé díky." Seregil s úctou vložil prsten zpět do váčku. "Ale jenom kvůli tomu jsi mě sem z postele nepřetáhl, že?"

Nysander se s uchechtnutím znovu posadil. "Ne. Mám tady práci, která by tě mohla zajímat. Nicméně dřív, než ti vysvětlím, o co jde, musí být splněny určité podmínky. Musíš souhlasit s tím, že se jimi budeš řídit, nebo tě hned pošlu zpět a vymažu tvé vzpomínky na toto setkání."

Seregil překvapeně zamrkal. "To tedy musí být něco. Proč jsi nepřenesl Aleka?"

"Hned se k tomu dostanu. Dokud nebudeš souhlasit s podmínkami, nemohu nic říci."

"Skvěle. Souhlasím. Jaké jsou to podmínky?"

"Za prvé, nesmíš klást žádné všetečné otázky."

"Proč ne?"

"Počínaje tímto okamžikem."

"Aha, dobře. Co dál?"

"Za druhé, musíš pracovat v naprostém utajení. Nikdo o tom nesmí vědět, zejména ne Alek nebo Micum. Odpřísáhneš mi to?"

Seregil na něj chvíli mlčky hleděl; v těchto dnech nebylo lehké udržet před Alekem tajemství. Nicméně jak by mohla být taková tajemstvím zahalená záležitost nezajímavá?

"Dobře. Máš mé slovo."

"Chci, abys přísahal," trval Nysander pochmurně na svém.

Seregil potřásl hlavou a zvedl před sebe levou ruku dlaní nahoru. "Asurit betuth dös Aura Elustri kamar sösui Seregil i Korit Solun Meringil Bôkthersa. A přísahám i při své cti Pozorovatele. Je to dostačující?"

"Víš, že bych ti nikdy nevnucoval takové podmínky, pokud bych k tomu neměl dobrý důvod," pokáral jej čaroděj.

"Přesto se zdá, že se toho v těchto dnech děje poměrně hodně," odsekl trpce Seregil. "Teď už se můžu ptát?"

"Odpovím, na co budu moci."

"Proč je tak důležité, aby o tom Alek a Micum nevěděli?"

"Protože jestli jim prozradíš byť i jen sebenepatrnější detail z toho, co se ti chystám říci, budu vás muset všechny zabít."

Ačkoliv Nysander pronesl slova tiše, Seregila zasáhla jako kopnutí do krku; znal čaroděje příliš dlouho na to, aby nepoznal jeho naprostou upřímnost. Na okamžik měl Seregil pocit, jako by hleděl do tváře cizinci. Pak do sebe náhle všechno elegantně zapadlo, jako zámek se třemi západkami. Naklonil se dopředu a v rozrušení si horkým čajem polil kolena.

"Má to co dělat s tímhle, že ano?" zvolal a poklepal na svou hrud'. Tam, zahalený čarodějovým neviditelným kouzlem, měl vypálený otisk dřevěného kotouče, který ve Wolde ukradl vévodovi Mardovi - ten samý zvláštní, zdánlivě primitivní kotouč, který jej téměř připravil o život. "Tu noc, kdy jsem ti řekl, že jsem jeho kresbu ukázal Illiorovu Věstci, jsi zbledl jako stěna. Myslel jsem, že omdlíš."

"Teď snad mému strachu rozumíš," odvětil Nysander ponuře.

Nikdy o tom rozhovoru nemluvili, ale strach, který tehdy Seregil cítil, se nyní vrátil v plné síle. "Bilairyho koule! Ty bys to taky udělal."

Nysander si těžce povzdechl. "Ujišťuji tě, že bych si to nikdy neodpustil, ale taky mě rozzuřilo, že jsi mě k něčemu takovému donutil. Vzpomínáš si, co jsem ti pak řekl?"

"Abych se modlil, ať nikdy nezjistím, co je ten kotouč doopravdy zač?"

"Přesně tak. A k provedení tohoto úkolu musíš dál mou odpověď ohledně této věci akceptovat."

Seregil se ve svém křesle mrzutě shrbil. "Stejná stará písnička, co? A co když na to všechno řeknu ne? Že když mi neřekneš všechno, tak s tím nechci mít nic společného?"

Nysander pokrčil rameny. "Jak už jsem řekl, pak vymažu z tvé paměti všechny vzpomínky na tento rozhovor a pošlu tě domů. Jistě jsou tu jiní, kteří by mi mohli pomoci."

"Jako Thero, co?" odsekl Seregil dřív, než se dokázal ovládnout.

"Pro..."

"Zná on to velké tajemství?" Seregilovo srdce sevřela stará žárlivost. Poslední, co chtěl slyšet, bylo, že čarodějův pomocník toho o téhle věci ví víc než on.

"Víš toho méně než ty," odvětil Nysander podrážděně. "A teď, chceš ten úkol nebo ne?"

Seregil znechuceně zabručel. "Tak dobře. O co jde?"

Nysander vytáhl z pouzdra list pergamentu a podal mu ho. "Pro začátek mi řekni, jak si vysvětluješ tohle."

"Vypadá to jako stránka z knihy." Pergamen byl vybledlý stářím nebo vlivem počasí. Seregil roh pergamentu promnul mezi prsty a přičichl k němu, pak prozkoumal písmo. "Je starý alespoň čtyři nebo pět století. Ačkoliv byl později pečlivě konzervován, zprvu s ním zacházeli mizerně. A pergamen je vyrobený z lidské kůže nebo kůže Aurēnfaiēů, z kůže někoho, kdo sotva odrostl dětskému věku." Opět se na okamžik odmlčel, zkoumaje otvory po sešití na levém okraji.

"Jsou neporušené, což ukazuje, že pergamen nebyl z knihy vytržen, ale spíše opatrně vyjmut. Nicméně už byl poškozen vlhkostí. Podle barvy bych řekl, že stránka byla poté namočená v jedu, ale ten byl zjevně neutralizován, jinak bychom se toho nedotýkali."

"Zcela správně."

Seregil, který zapomněl na všechno kromě problému, který měl před sebou, si pohrával s pramenem vlasů.

"Podívejme se. Písmo je stará asuitština a je to psáno v jazyce, který pochází od lidí z vrchoviny severně od Plenimaru. Z toho můžeme usuzovat, že autor buď odtamtud pocházel, nebo studoval jazyky."

"Jako ty, milý hochu. Předpokládám, že to dokážeš přeložit?"

"Hmmm - ano. Vypadá to jako blouznění šíleného proroka. Nicméně je to velmi poetické. 'Dívej se se mnou, milovaný, jak démoni trhají plody vinné révy' Pak něco o koních - a 'zlatý plamen se snoubí s temnotou. Překrásný kráčí vpřed, aby objal kosti domu...' Ne, to není ono. Jsou to 'kosti světa'."

Přešel ke stolu a přitáhl si lampu. "Ano. Myslel jsem si, že je to jen pár chyb ve vyznačení přízvuku, ale není. Je tady šifra."

Nysander mu podal voskovou psací tabulku a rydlo. "Chceš to zkusit?"

Při opětovné prohlídce listiny našel Seregil šestnáct slov se špatně vyznačeným přízvukem. Když vypsál jen ta písmena, na kterých byl přízvuk špatně označen, dostal jich dvacet devět.

Zamračeně si poklepal rydlem na bradu. "Tohle je ale ztracená věc."

"Složitější než tušíš," řekl Nysander. "Mému učiteli Arkoniolovi a mně trvalo více než rok, než jsme objevili klíč."

Samozřejmě jsme v té době pracovali i na jiných věcech."

Seregil s povzdechem odhodil rydlo. "Chceš mi říct, že už jsi to rozluštil?"

"Ach, ano. Víš, tohle není ten úkol. Ale věděl jsem, že bys raději pracoval s originálem a vyvodil si vlastní závěry."

"Takže jak to funguje?"

Nysander si k němu přisedl, obrátil voskovou tabulku na druhou stranu a začal rychle psát. "Tak především, písmena s přízvukem nedávají smysl, což je skutečnost, která nám zabrala nepříjemně dlouhou dobu, než jsme na ni přišli. Klíčem je kombinace slabik a pádů. Jak víš, stará asuitština se skloňuje a má pět pádů. Ale v šifře jsou použity jen tři - nominativ, dativ a genitiv. Podívej se například na slova, která tvoří obrat 'světa'."

Seregil zamyšleně přikývl, mumlaje si pro sebe: "Ano, to byl ten špatně umístěný přízvuk, který mě zmátl. Měl by být nad druhou samohláskou poslední slabiky, ne první."

"Správně. Protože 'světa' je genitiv a špatně umístěný přízvuk se objevuje na třetí slabice od konce, použiješ poslední písmeno ve slově. Když je pád stejný, ale jde o druhou nebo předposlední slabiku, použiješ první písmeno."

Seregil zvedl oči a ušklíbl se. "Netušil jsem, že jsi tak dokonalý filolog."

Nysander si dovilil spokojené mrknutí. "Během staletí se člověk pár věcí naučí. Je to skutečně dokonalý systém a slušně zajištěný proti náhodnému odhalení. Špatný přízvuk nad třetí slabikou od konce v nominativu udává, že použiješ poslední písmeno slova, které bezprostředně následuje po tom se špatným přízvukem, a tak dále. V dativu mají nějaký význam jen přízvuky na poslední slabice. Výsledek toho všeho je, že dostaneš právě patnáct písmen. Když je správně uspořádáš - sleduj teď nápis - když je správně uspořádáš, čte se to 'argucth chthon hrig.'"

"Zní to, jako by ses chystal prskat..." začal Seregil, ale slova mu uvízla v krku, když nápis na listu začal vířit. Po několika vteřinách úplně zmizel a po sobě zanechal jen obrázek, připomínající osmicípou hvězdu, který pokrýval většinu stránky.

"Magický palimpsest!" vydechl.

"Přesně tak. Ale podívej se blíž."

Seregil přisunul pergamen blíž k lampě a tiše hvízdal; celá kresba byla provedena tím nejvybranějším kaligrafickým písmem. "Náš šílený prorok musel tohle napsat brkem z kolibříka."

"Dokážeš to přeložit?"

"Nevím. Je to tak špatně čitelné. Písmo je kónické, používané dvorními písaři v dobách prvních hierofantů, ale jazyk je odlišný, jako by pisatel chtěl přepsat hlásky jednoho jazyka v abecedě jazyka jiného. Ano, přesně tohle ten chytrý starý bastard dělal. Takže když to vezmeme z hlediska fonetiky..."

Mumlaje si pod vousy, razil si Seregil postupně cestu komplikovaným rukopisem. O hodinu a půl později vzhledl s vítězoslavným úsměvem. "Ryzí dravniština! Nysandere, musí to být dravniština."

"Dravnijsťina?"

"Dravniané žijí ve kmenech, roztroušených v ledovcových údolích Ashekských hor, severně od Aurěneny. Nebyl jsem tam nahoře od doby, co jsem byl kluk, ale studoval jsem jejich jazyk. Jsou skvělí, pokud jde o ságy a legendy, tihle Dravniané. Sami nemají žádné písmo, ale tohle zachycuje zvuk jejich řeči. Tenhle chlapík určitě studoval zapadlé jazyky. Jakmile tenhle zmatek rozmotáš, jsou to prostě stále stejná slova, napsaná znovu a znovu, aby vytvořila obrazec. Mimochodem, napsaná krví a to pravděpodobně jeho vlastní, když byl dost blázen na to, aby vytvořil něco takového."

"Snad," skočil mu do řeči Nysander. "Ale rozumíš tomu, co se tam říká?"

Seregil na něj rychle pohlédl a pak vítězoslavně zavýskl. "Aha! Tak o tomhle to všechno je! Ty tomu nerozumíš!"

Nysander se zatvářil dotčeně. "Rád bych ti připomněl přísahy, které jsi mi dal..."

Seregil se samolibým úsměvem zvedl ruku. "Já vím, já vím. Ale myslím, že po všech těch tvých omezeních a tajnostech si zasloužím trochu škodolibé radosti. Všechno, co se tam říká je 'Kámen v ledu v kameni v ledu. Rohy z křišťálu pod rohy z kamene.' Nebo naopak. Nedá se nijak říct, co má být první řádek. Proč by ale zašel do takových extrémů, aby ukryl něco tak nesrozumitelného, jako tohle, to nechápu."

"Vůbec ne, vůbec ne!" Nysander poklepal Seregilovi na rameno a začal rozčileně chodit po místnosti. "Palimpsest začíná ve staré asuitštině, starobylém jazyce Plenimaru, který časově předchází ustavení hierofantů. Skrytá slova 'arguth chthon hrig', zdánlivě nemající žádný význam, fungují jako heslo k tajnému nápisu. Ten je zase napsaný v abecedě dvora hierofantů, založené v té době na ostrově Kouros, a v jazyce neznámého kmene z jižních hor na druhé straně Osijského moře blízko Aurěneny. Měl jsem důvod očekávat něco takového, ale ty, milý hochu, jsi poskytl závěrečný klíč. Jaká úžasná listina!"

Seregil mezitím dál rozvíjel vlastní úvahy. "Dravnijské kmeny obývaly nejvyšší údolí Ashekských hor a budovaly si vesnice na okraji ledovcových polí. 'Kámen v ledu v kameni v ledu.' A rohy z kamene mi připomněly příběh, který vyprávěli obchodníci z hor, něco o místě tam nahoře, kde na sněhu tančí démoni, aby pili krev živých. Říkalo se tomu údolí Rohů."

Nysander se se širokým úsměvem zastavil před Seregilem. "Tvá mysl je jako hnízdo straky, milý hochu! Nikdy nevím, jaká zvláštní drahocennost z ní příště vypadne."

"Pokud údolí Rohů skutečně existuje, pak tohle všechno" - Seregil ukázal na špinavý pergamen - "není jen spleť hádanka. Je to mapa."

"A možná ne jediná," řekl Nysander. "Podle nedávných zpráv z Plenimaru bylo na západ k Balské úžině vysláno několik expedičních oddílů. Neuměli jsme si představit, co mají za úkol, ale poloostrov Ashek leží tím směrem."

"V téhle roční době?" Seregil zavrtěl hlavou. Překročit Balskou úžinu znamenalo zamířit k jižnímu okraji Osijského moře, místu, kde byly nebezpečné mělčiny a i za nejlepšího počasí hrůzu nahánějící pobřeží. V zimě by to tam bylo horší než zrádné. "Takže ať je tenhle 'kámen v ledu' cokoliv, Plenimarští o něj ztraceně stojí. A domnívám se, že nemáš v úmyslu nechat je, aby ho dostali?"

"Doufám, že mi pomůžeš tomu zabránit."

"No, určitě by mi pomohlo, kdybych věděl, co hledám. Tedy pokud by to neznamenal prozradit příliš mnoho posvátných tajemství."

"Říká se, že je to nějaká koruna nebo čelenka," řekl mu Nysander. "A co je důležitější, má moc podobnou moci té mince, kterou jsi už poznal."

Seregil se při té vzpomínce zašklebil. "No, tentokrát ji určitě nebudu nosit. Ale je-li tvá informace přesná, nevypálili nám Plenimarští rybník?"

"Snad ne. Skutečnost, že vypravili několik expedic, naznačuje, že přesně neznají místo, kde se předmět nachází. Na druhou stranu, my jsme to možná právě určili. A já tě tam mohu dostat mnohem rychleji."

Seregil zbledl. "Ale ne! Nemůžeš - translokace odtud do Asheku? Nysandere, budu zvracet celé hodiny."

"Je mi líto, ale tahle záležitost je příliš důležitá, než abychom riskovali něco jiného. Což nás přivádí k Alekovi. Bude těžké nechat ho mimo?"

Seregil si rukou prohrábl vlasy. "Nějak to zařídím. Kdy vyrazím?"

"V poledne, pokud to zvládneš."

"Myslím, že ano. Co budu potřebovat, kromě normálních věcí?"

"Jak by se ti líbilo zahrát si na aurěnského čaroděje?"

Seregil se na něj kysele zadíval. "Zní to zábavně, dokud se nezačneme spoléhat na mé kouzelnické schopnosti."

"Ale ne," zasmál se Nysander. "Vybavím tě věcmi, které dodají tvé roli na důvěryhodnosti, i těm, které potřebuješ ke splnění úkolu." Odmlčel se a sevřel mladšímu muži ramena. "Věděl jsem, že mě nezklameš, Seregile."

Seregil zvedl obočí a s úšklebkem se na čaroděje zadíval. "Vsadím se, že jsi teď rád, že jsi mě nezabil, co? Kolik je hodin?"

"Blíží se východ slunce, myslím. Lituji, ale musím tě poslat zpátky stejným způsobem, jako jsem tě dostal sem."

"Dvakrát za noc? Jenom se ujisti, že až mě pošleš, budu mít po ruce umývadlo!"

Kapitola 2.

V Kohoutkovi

A

lek se probudil do zvuků plískanice, bičující střechu. Ruetha se někdy během noci zahrabala pod pokrývkou. Pohládl ji po husté bílé náprsence pod bradou a kočka začala hlasitě příst.

"Co tady děláš?" zeptal se ospale.

Posadil se a spatřil Seregilův starý ošumělý ranec, připravený venku u dveří ložnice. Přes něj byl přehozený Seregilův opasek s mečem a nedávno opravené bodce svítily v jemném ranním světle.

Alek pozoroval úhlednou hromádku se vzrůstajícím podezřením; Seregil byl zjevně už nějakou dobu vzhůru a připravoval se na cestu. A neobtěžoval se ho vzbudit.

"Seregile?" Strčil hlavu do dveří příteleho pokoje a zjistil, že i za normálních okolností přečpaný malý pokoj je naprosto neprůchodný.

"Dobrá!" zvolal Seregil bodře někde zpoza překocené truhly.

"Co se děje? Byl jsi vzhůru celou noc?"

"Celou noc ne." Seregil se vynořil z nepořádku s plnou náručí oblečení z ovčí kožešiny a položil ho k ranci. "Našel jsem tohle," řekl a podal Alekovi zaprášený pytel, obsahující tučtější zámky. Některé byly dosud zasazené v kusech rozštípaného dřeva.

"Myslel jsem si, že by ses chtěl pokusit o tohle, když už jsi zvládl ty na pracovním stole. Nicméně buď opatrný. Některé z nich koušou."

Alek dal pytel beze slova stranou a opřel se o rám dveří. Seregil byl oblečený na cestu a stále ještě mu neřekl, aby začal balit.

"Co se děje?" zeptal se a sledoval přitom, jak Seregil zápasí s párem dlouhých sněžnic a snaží se je vyndat ze šatníku.

"Kam jdeš, že tam v tomhle počasí bude sníh?"

"Dej mi minutku, ano?" řekl Seregil a kontroloval vázání ze surové kůže. "Musím ještě najít pár dalších věcí a pak ti vysvětlím, co budu moci."

Alek si povzdychl a přešel k oknu u pracovního stolu. Okenní tabulky drnčely, jak se do hostince opíral svěží vítr.

Venku viděl Thryisina syna Dioma, spěchajícího přes dvůr za domem. Ledový déšť vytvářel šumící oponu, která zahalovala vše kromě nejbližších budov. Za zády slyšel Seregila, jak se stále přehrabuje ve věcech.

Násilím potlačoval rostoucí netrpělivost, oblékl si kalhoty a pustil se do zapalování ohně. Uhlíky během noci vyhasly.

Nahrnul troudu a podpal na popel a z džbánu u krbu vytřásl zápalnou třísku. Vyšlehly plameny a Alek do nich hleděl a snažil se uspořádat pádící myšlenky.

"Víš, zezadu tvoje hlava vypadá jako rozčuchaný ježek," poznamenal Seregil, když se konečně vynořil. Prohrábl

Alekovy střapaté vlasy a klesl do svého oblíbeného křesla u krbu.

Aleka to nerozveselilo. "Odjíždíš sám, že ano?"

"Jenom na pár dní."

V Seregilově tónu se ozývala obezřetnost, která se Alekovi nelíbila. "Myslíš tím v pracovní záležitosti?"

"Opravdu to nemůžu říct."

Alek si pozorně prohlížel přítelovu tvář. Při bližším pohledu si všiml, že Seregil je poněkud bledý. "Je to kvůli poslední noci? Říkal jsi..."

"Ne, samozřejmě že ne. Je to něco, o čem nemohu říct nikomu."

"Proč ne?" trval chlapec na svém a mísila se v něm tvrdohlavá zvědavost se zklamáním.

Seregil omluvně rozpráhl ruce. "S tebou to nemá nic společného, věř mi. A nesnaž se naléhat."

"Je to něco pro Nysandera, že ano?"

Seregil se na něj bezvýrazně podíval. "Chci tvé slovo, že až odejdu, nebudeš mě sledovat."

Alek zvažil další námitky a pak mrzutě přikývl. "Kdy se vrátíš?"

"Doufám, že za pár dní. Budeš muset udělat tu práci s listinami pro barona Oranta a cokoliv dalšího, co se objeví a bude to vypadat jako práce pro jednoho. Pokud nebudu zpátky včas, je třeba také myslet na Truchlivou noc."

"Nebudeš zpátky včas?" zaprskal Alek. "To je už za týden a tu noc pořádáš v ulici Kol večírek!"

"My pořádáme večírek," opravil jej Seregil. "Nedělej si s tím starosti. Runcer dohlíží na všechny záležitosti a tou dobou tu už bude i Micum s rodinou. Budeš muset jen hrát hostitele. Pamatuješ si na lady Kylith, ženu, se kterou jsi tady tančil první noc?"

"Sedíme s ní o Truchlivé noci při obřadu."

"Správně. Postará se o tvou etiketu."

"Jenže lidi se po tobě budou ptát."

"Pokud jde o ostatní, lord Seregil je ještě pryč a zotavuje se ze šoku ze svého uvěznění. Když se někdo bude ptát, řekni mu, že jsem se zdržel. Vzmuz se, Aleku. Je pravděpodobné, že budu brzy zpátky."

"Ta tvoje tajná práce - je nebezpečná?"

Seregil pokrčil rameny. "Co z toho, co děláme, není? Pravda je, že dokud se neoctnu uprostřed, nebudu toho sám moc vědět."

"Kdy odjíždíš?"

"Jakmile si dám něco k jídlu. Teď se obleč a nasnídáme se dole."

* * *

Když procházeli zásobárnou ke kuchyni, ucítil Alek vůni čerstvě upečeného chleba.

Rozruch kolem snídaně byl už pryč. Umývač nádobí drhl poškrábané pracovní stoly, zatímco Cilla koupala v neckách Luthase. Stará Thryis seděla u ohniště, měla přes ramena přehozený šál, který ji chránil před vlhkem, a čistila tuřín.

"No, konečně jste tady," přivítala je stará žena, ačkoliv zřídka vídala Seregila před polednem. "Na polici u krbu je čaj a tamhle pod plátnem čerstvé žemle. Cilla je upekla dnes ráno."

"A jak se má dneska chlapec?" usmál se Seregil a natáhl k dítěti ukazováček. Luthas prst ihned uchopil a strčil do úst.

"Je trochu nedůtklivý," odvětila Cilla, která měla kruhy pod očima. "Roste mu zoubek a to nás celou noc budí."

Alek zavrtěl hlavou. V jednom okamžiku mluvil Seregil o tajemných cestách a v příštím dělal strýčka nemluvněti, jako

by ho nic jiného nezajímalo.

Ne že by jeho náklonnost k Luthasovi nebyla upřímná. Vyprávěl Alekovi, jak mu Cilla nabídla tu čest být otcem jejího dítěte, když se rozhodla vyhnout odvodu. Seregil zdvořile odmítl. Ačkoliv se jeho zájem o ženy zdál být přinejlepším okrajový, Alek měl podezření, že skutečným důvodem Seregilovy zdrženlivosti bylo, že by ho to připravilo o jeho přátelství s Cillinou babičkou. Thryis byla v mládí seržantkou u Královských lukostřelců a zoufala si, že ani její syn, ani vnučka předtím, než se usadili, neudělali kariéru v armádě. Cilla nikdy neprozradila, kdo je otcem dítěte, ale musel to být tmavý typ. Byla blondýnka, zatímco její syn měl hnědé oči i vlasy jako norek.

Alek přešel ke krbu, naklonil se vedle Thryis a natáhl se po konvici s čajem, která se ohřívala u krbu.

"Dnes vypadáš sklíčeně," všimla si Thryis bystře. "Odchází bez tebe, co?"

"Řekl vám to?"

Stará žena si výsměšně odfrkla. "Nemusel," ušklíbala se, hbitě tuřín nakrájela a hodila do hrnce, stojícího vedle ní. "Stojí tady ve svých starých toulavých botách, veselý jako vrabec. A ty s protaženou tváří a jen v košili? Na to není třeba čaroděje, aby si to domyslel."

Alek pokrčil rameny. Thryis vedla Kohoutka od té doby, co ho Seregil před dvaceti lety tajně koupil. Ona - společně se svou rodinou a Rhirim, němým podomkem - byla mezi několika málo vyvolenými, kteří o Seregilově dvojím životě vůbec něco věděli.

"A teď se tím netrap," zašeptala. "Pan Seregil má o tobě vysoké mínění, jen co je pravda. Kromě Micuma Cavishe není nikdo, o kom by mluvil tak dobře, a ti dva jsou přáteli už dlouhé roky. Kromě toho to nám dvěma dá příležitost, abychom si zase promluvili o střílení, ne? Pořád je tady pár triků, o které jsem se s nikým nepodělila, a na ten tvůj pěkný černý luk by neměl sedat prach."

"Asi ne." Alek ji rychle políbil na tvář a šel si sednout ke snídani naproti Seregilovi.

Když si během snídání prohlížel přítelovu tvář, zatímco Seregil žertoval s Cillou, Alekovi se zdálo, že kolem jeho očí vidí malé vrásky napětí. Ať už šlo o jakoukoliv práci, bylo na ní víc, než prozradil.

Nicméně nemělo smysl dále se vyptávat. Po návratu do jejich pokoje Seregil dobalil své skromné vybavení a nasadil si na hlavu obnošený klobouk.

"No, dávej na sebe pozor," řekl, "zvláště při té práci pro barona. Až se vrátím, nechci tě najít v Rudé věži."

"To se nestane. Chceš to pomoci odnést dolů?"

"Není třeba." Seregil si hodil ranec přes rameno a stiskl mu ruku. "Štěstí ve stínech, Aleku."

Tváří mu přeběhl křivý úsměv a byl pryč.

Alek naslouchal jeho rychle se vzdalujícím krokům. "I tobě."

* * *

Cestou ven se Seregil zdržel v kuchyni. Postavil si stoličku vedle Thryis a podstrčil jí hladký zapečetěný balíček.

"Nechám to u tebe. Musím na pár dní odejít. Pokud se nevrátím, tohle by se mělo postarat o Aleka a o vás ostatní."

Thryis se zamračeně dotkla voskové pečeti. "Závěť, že ano? Není divu, že mladý Alek vypadal tak zachmuřeně."

"On to neví a byl bych rád, kdyby to tak zůstalo."

"Nikdy předtím jste závěť nenechal."

"Je to jen pro případ, že by se mi stala nehoda nebo tak něco." Hodil si ranec přes rameno a zamířil ke dveřím.

"Nebo tak něco!" Ústa staré ženy se sevřela do skeptické linky. "Dejte si pozor, aby to něco nevyskočilo a nekouslo vás do zadku, zatímco se nebudete dívat."

"Udělám všechno proto, abych se tomu vyhnul."

Venku se plískanice změnila v déšť. Přetáhl si kapuci svého záplatovaného pláště přes hlavu a rozběhl se po kluzké dlažbě do stáje, kde už mu Rhiri osedlal a přichystal jeho novou klisnu. Seregil hodil podomkovi půl zlatého sesteru, vyšvihl se do sedla a tryskem se vydal k Domu Orěsky.

Kapitola 3.

Rohy z kamene

N

ež Nysander dokončil přípravy na translokaci, uplynulo půl odpoledne.

"Jsi připravený, Seregile?" zeptal se konečně, když vzlédl od komplikovaného vzoru, nakresleného křídou na podlaze pracovny.

"Nejspíš tak připravený, jak bych kdy mohl být," odvětil Seregil, který se potil ve svém ovčím kožichu. Přenesl ranec, sněžnice a hůl doprostřed obrazce a složil je tam na hromádku na zem.

"Tohle by mělo potvrdit tvoji pověst čaroděje." Nysander zvedl půl tuctu krátkých vrbových proutků, pomalovaných symboly. "Když se zlomí, každý z nich pro tvé hostitele vytvoří jiný dárek. Tenhle dlouhý s rudou stuhou musíš držet odděleně od ostatních. Obsahuje translokační kouzlo, které tě dopraví zpátky."

Seregil pečlivě uložil prut do brašny na opasku, pak zastrčil ostatní do bílé aurénské tuniky, kterou měl pod těžkým kabátem oblečenou.

"Ale nejdůležitější věci jsou tyhle," pokračoval čaroděj a přistoupil k vedlejšímu stolu. Na něm ležela dřevěná krabice s půdorysem dvě stopy čtvereční, opatřená koženým popruhem, aby se dala přehodit přes rameno, a pevným zámkem. Byla obložená plátkou stříbra s vyrytými magickými symboly a obsahovala dvě láhve, zabalené ve vlně.

Seregil se zamračil. "Co když je ta koruna, nebo co to hledám, příliš velká, než aby se vešla dovnitř?"

"Udělej to nejlepší, co uznáš za vhodné, a okamžitě se sem vrať."

Seregil zvedl láhve. Byly těžké a voskové pečeti, které pokrývaly korkové zátky, byly popsány dalšími symboly. "A

tyhle?"

"Rozlij obsah kolem koruny a do kruhu vepiš znamení Čtveřice. Mělo by to oslabit jakoukoliv ochranu, která ji kryje." Seregilovými vnitřnostmi projelo ošklivé bodnutí nejistoty. "Mělo by?"

Nysander pečlivě zabalil láhve do vlny a zavřel je do krabice. "Bez pomoci jsi přežil magii kotouče. To by mělo stačit." "Aha." Seregil na starého přítele nejistě pohlédl "Věříš, že stejná vnitřní vada, která mi zabránila stát se čarodějem, mě také chrání před magií."

"Zdá se, že tomu tak je. Jenom bych si přál, aby ti to nezpůsobovalo takové potíže při translokaci. Když vezmu v úvahu požadovanou vzdálenost..."

"Ať už to máme z krku." Seregil posbíral výstroj, jak to šlo nejlépe. "Ashek je poměrně daleko na západě, takže bych měl mít pár hodin světla k dobru, ale raději bych nepokoušel štěstí."

"Velmi dobře. Provedl jsem zaměření a měl bych být schopen poslat tě do vzdálenosti několika mil od vesnice. Nejbezpečnější bude přenést tě přímo na ledovec, raději než riskovat, že se trefíš na kamenitou vrstvu podél okraje." "To je velmi povzbuzující. Moc ti děkuju!"

Nevšímaje si sarkasmu, Nysander k sobě ve výšce obličejů přitiskl špičky prstů a začal se zaklínadlem. Po chvíli se v klínce, tvořené jeho prsty, objevila částice tmy. Pomalu roztáhl ruce od sebe a přiměl ji se zvětšovat, až se před ním rozvinula jako temné zrcadlo.

Seregil do něho chvíli hleděl a už se mu zvedal žaludek. Utáhl si popruhy na sněžnicích, odhodlaně se nadechl, zavřel oči a udělal krok vpřed.

Náraz závratí byl horší, než se obával. Pro většinu lidí byla translokace stejně snadná, jako přechod z jedné místnosti do druhé. Pro Seregila to bylo, jako by jej vtáhli do nějakého odporného černého víru.

Tentokrát se zápas s temnotou zdál být nekonečný. Pak byl náhle vyhozen ven do mrazivého jasu a až po boky zapadl do sněhové závěje.

Téměř se nedokázal pohnout, jenom se předklonil a vyzvracel svou skrovnou snídani. Když křeče přešly, vyhrabal se ven a plazil se pryč od kouřící hmoty. Zhroutil se na záda a zůstal bez hnutí ležet s rukou přes oči, zatímco svět se nepříjemně točil. Kolem něj kvílel vítr a do rtů jej řezaly ostré krystalky ledu. Přetočil se na břicho, znovu se vyzvracel a pak si vypláchl ústa hrstí sněhu.

Alespoň Nysander umí mřít, pomyslel si, když se rozhlédl kolem.

Ledovec se svažoval do příkrého údolí. Na jeho začátku čněly nad ostatní dva vysoké špičaté vrcholky, označující úzký průsmyk a dávající mu jméno, které si Seregil pamatoval. Na bílé ploše, která ležela před ním, se odrážely šikmé sluneční paprsky dost jasně na to, aby Seregilovi začaly slzet oči. Zmrzlé vlny, které vítr vytvaroval z udusaného sněhu, zářily skrz čerstvý poprašek a vrhaly stíny stejně modré jako obloha nad hlavou.

Seregilův těžký svrchní oděv držel ten nejhorší štiplavý chlad v patřičných mezích, ale nos a tváře už necítil. Jeho dech se při každém výdechu srážel a jako třpytící se jínovatka zamrzal na lemu jeho čepice. Vytáhl sněžnice, zkontroloval, jestli nejsou poškozené, a rychle si je popruhy připevnil na boty. Jeho silné rukavice byly nešikovné, ale sundat si je byt' i jen na chvíli by si říkalo o omrzliny.

Teď, když měl lepší oporu v chůzi, vydal se k nejbližší vyvýšenině, aby se zorientoval. Kdyby někdo sledoval jeho stopu zpátky, objevil by, že Seregil více méně spadl z nebe, ale s tím se nedalo nic dělat; koneckonců, předpokládalo se, že je čaroděj.

Z vrcholku vyvýšeniny uviděl ve vzdálenosti několika mil na západním svahu tenké sloupky kouře, označující vesnici.

Dál v údolí jen tak rozeznával druhou vesnici. První ležela blíže k "rohům z kamene", a proto zamířil na západ.

Stále mu bylo špatně a řídký ledový vzduch zařezávající se mu do plic způsoboval, že mu před očima tančily černé tečky. Nasadil rovnoměrné tempo a kráčet tak dlouho, až narazil na stezku vedoucí k vesnici. Byl od ní asi půl míle, když se objevila skupinka dětí a psů, která mu vyběhla naproti.

Seregil se zastavil a s úsměvem ulehčení se opřel o hůl. Mezi těmi málo lidmi, kteří o ní věděli, byla dravnijská pohostinnost proslulá. Obyvatele sousední vesnice vítali jako rodinu, kterou také často byli. Na každého, kdo přišel zpoza hraničních vrcholků, pohlíželi jako na skutečný zázrak. Pravděpodobně už na jeho počest porazili kozy.

"Mohu navštívit vaši vesnici?" zeptal se dravnijsky, když jej děti vzrušeně obklopily.

Se smíchem mu vzaly zavazadla a vedly jej do vesnice. Psi štěkali a ze svých kamenných ohrad mečely kozy a bečely ovce. Vesničané jej bouřlivě zdravili jako nějakého vracejícího se hrdinu.

Malou osadu tvořilo několik příkrčených věží, kulatých dvoupodlažních staveb z nahromaděných kamenů, zakončených střechou ve tvaru kužele, vyrobenou z plstěné krytiny. Hlavní dveře byly umístěny vysoko v horním patře a pokud nebyl sníh nahrnutý až k prahu, šlo se k nim po rampě. Uprostřed vesnice stála věž mohutnější než ostatní. Venku se už shromáždil značný dav v naději, že příchozího zahlédne.

Dravniané byli spoří, pevně stavění lidé s černýma mandlovýma očima a hrubými vlasy, které si uhlažovali dozadu pomocí štědrého množství oleje. Několik z nich mělo ale světlejší vlasy nebo jemnější rysy, které vypovídaly o smíšené krvi - pravděpodobně aurěnské, protože pár Aurěnfaiů si do těchto odlehlých údolí cestu našlo.

Náčelník vesnice byl jedním z míšenců. Když muž vystoupil se širokým úsměvem vpřed, Seregil si všiml, že má stejně jasně šedé oči jako on.

"Vítej u nás, Světlý," pozdravil jej směsí lámané aurěňštiny a dravnijštiny. "Jsem Retak, syn Wigrise a Akry, náčelník této vesnice."

"Já jsem Meringil, syn Soluna a Nycanthi," odpověděl Seregil dravnijsky.

Retak se s úsměvem uchýlil do svého rodného jazyka. "Nevěděli jsme nikoho z vašeho rodu od časů mého děda. Tvá přítomnost je pro naši vesnici poctou. Zúčastníš se s námi hostiny v poradním domě?"

"Je mi ctí," odvětil Seregil a uklonil se tak uhlazeně, jak mu jeho tlusté oblečení dovolovalo.

V horním patře poradního domu, používaném jako společná zásobárna, byla po celé ploše položena podlaha, kromě středu, kde byla velká kouřová díra. Do dolní místnosti vedly hrubě opracované kamenné schody, a tam v ohňové jámě, obklopené tlustými koberci a podhlavníky, hořel velký oheň, živený kusy sušeného trusu. Ženy rozčileně pobíhaly kolem ohně na druhé straně místnosti, na kterém se vařilo, a připravovaly slavnostní jídlo.

Seregil, sedící u centrálního ohně s Retakem a ostatními předními muži z vesnice, na okamžik zavřel oči, když se mu pomalu a nepříjemně sevřel žaludek. Zápach zabítených zvířat, mísící se s ještě naléhavějším aromatem nemytých těl a mastných vlasů, jej po čistém horském vzduchu přemáhal.

Zdálo se, že každé místo je zaplněno zvědavými vesničany. Všude kolem lidé vzrušeně rozmlouvali, nakláněli se přes své sousedy, aby křikli na někoho jiného, nebo se shora křikem dožadovali podrobností. Děti se nakláněly nad kouřovou dírou nad jejich hlavami a švitořily jako vlaštovky. Ženy na sebe při práci hlasitě pokřikovaly, mávaly sekáčky a řinčely jehlicemi a mísami.

Když Seregil svlékal těžký svrchní oděv, cítil, jak jej všechny oči sledují. Protože se vydával za cestovatele ze svého rodného Aurēnenu, oblékl si Seregil tradiční úbor. Dlouhá bílá tunika a přiléhavé kalhoty byly pohodlné a až na tenké pruhy tkaného vzoru na lemech a výstřihu nezdobené. Aby byl účinek dokonalý, vytáhl z tuniky tkaný šátek a několikrát si ho ovinul kolem hlavy, nechávaje volné konce splývat na záda. Na opasku mu visela malá zdobená dýka, ale spolu s mečem ji na znamení důvěry položil stranou.

Když se konečně natáhl a přijal od náčelníkovy ženy Seune pohár llaki, rozlehlo se kolem rozčilené mumlání. Kysaného mléka se napil tak málo, jak jen dobré chování umožňovalo. Seregilovou povinností jakožto hosta bylo oplatit pohostinnost novinkami a pomalu vyprávěl o těch událostech z jihu, které by je mohly zajímat. Většina z toho, co řekl, byla už třicet let stará a smíchaná s útržky, které posbíral po svém vypovězení, ale pro Dravniany to všechno byly novinky a přijali je velmi dobře.

Poté, co skončil, začalo tradiční vyprávění. Dravniané byli velkými milovníky příběhů, ale neměli žádné písmo. Každá rodina měla svou vlastní zásobu příběhů, které mohli vyprávět jen členové klanu. Zbylé příběhy byly obecným majetkem a byly vyžadovány po těch, kdo je vyprávěli nejlépe. Děti se často připojovaly ke známým veršům a ženy byly vyzývány, aby zpívaly vhodné písně.

Seregil se připojil s vyprávěním vlastních příběhů a brzy jej pozdravovali jako biruka, "toho, kdo si pamatuje mnoho příběhů" - což byla v takovéto společnosti největší pochvala. Ve chvíli, kdy před něj postavili obrovskou dřevěnou mísu s pečeným kozím masem, si to začal užívat.

Pečené nohy, boky a žebírka ležely na společné míse srovnány ve velkém kruhu kolem vařených vnitřností, brzlíků a kozích hlav. Jakmile se host a rada dosyta najedli, přesunula se mísa k druhořadým hostům a po nich k dětem a psům. Seregila obsluhovala Seune se svými nejstaršími dcerami.

Obě dívky klečely vpravo od něj a nabízely mu krajíce tmavého chleba, na které jejich matka kladla vybrané kousky masa. Seregil zdvořile kývl na souhlas, vzal si odřezek masa, kousl do něj a pokynul svým hostitelům, aby začali. Tuhé chutné maso konečně uklidnilo jeho podrážděný žaludek, a když bylo po jídle, předvedl velkolepou podívanou při předávání darů Retakovi a jeho vesnici.

Pokynul jim, aby před ním udělali místo, tajně vytáhl jeden z Nysanderových pomalovaných proutků, ukryl ho v dlani, a zatímco druhou rukou předváděl komplikované pohyby, prsty proutek zlomil. Okamžitě se v řídkém vzduchu před jeho potěšeným publikem objevilo několik košů nejrůznějšího ovoce.

Zatímco vesničané se radovali ze svého štěstí, koše putovaly z ruky do ruky a k lidem shromážděným nahoře.

Seregil s úsměvem vytáhl další proutek, který vytvořil pokladnici plnou stříbrných mincí. Dravnianům nebyly peníze k ničemu, ale potěšil je třept kovu a jemnost provedení. Další kouzla přinesla štůčky plátna a lesklého hedvábí, bronzové jehlice, kotouč lana a svazky léčivých bylin.

"Jsi Světlý, který ovládá velká kouzla a je velmi štědrý, Meringile, synu Soluna a Nycanthi, a jsi skutečný biruk," prohlásil Retak a poplácal Seregila po rameni. "Od tohoto dne budeš znám jako člen mého klanu. Co ti můžeme na oplátku nabídnout?"

"To já jsem poctěn vaší znamenitou pohostinností. Ty dary jsem vám dal za ni," odvětil Seregil laskavě. "Nicméně je tady záležitost, ve které byste mi mohli pomoci."

Retak pokynul ostatním, aby mu věnovali pozornost. "Co tě přivedlo až sem do našeho údolí?"

"Přišel jsem pátrat po kouzelném místě, o kterém mluví některé legendy. Víte o takovém místě?"

Reakce se dostavila okamžitě. Starší si vyměnili váhavé pohledy. Jedna žena upustila rožen, který zařinčel o podlahu. Děti nad jejich hlavami přestaly hlasitě obdivovat nové poklady a naklonily se více nad díru, aby mohly poslouchat. Retak pokynul náčelnickou holí a dopředu se vyšoural malý stařík v plášti ozdobeném ovčími zuby. Ve světle ohně vypadal jako stará želva, s želvímí kozovitými, líně mžourajícíma očima. Pomalu před Seregilem poklekl, zvedl chvějící se ruku, ve které držel kostěně chrastítko, a než promluvil, opsal rukou široký kruh a chrastítkem zatřásl.

"Jsem Timan, syn Roghera a Borune," řekl nakonec. "A říkám ti, že v údolí je takové místo. Od časů, kdy se duch rozhněval, bylo povinností mého klanu toto místo hlídat. Je to domov ducha, hluboko ve skále pod ledem. Jak se tam objevil, nikdo neví. Někdy je tam vchod a někdy není, podle duchovy vůle."

"A ten duch se rozzlobil?" zeptal se Seregil.

Timan přikývl a v rytmu svých slov tiše třásl chrastítkem. Byl to spíše zpěv než vyprávění, jako by je už dříve mnohokrát přesně stejnými slovy vyprávěl.

"Duch vytvořil pro lidi komnatu, aby v ní snili. Někteří měli vidění. Někteří ne. Někteří slyšeli hlas ducha. Někteří ne. Vše bylo podle vůle ducha. Když se duch rozhodl promluvit, ti, kteří jej slyšeli, byli nazýváni pozhnanými a říkalo se, že svému klanu přinášejí velké štěstí. Ale před mnoha generacemi se duch rozhněval. Lidé vycházeli ven šílení. Páchali strašlivě zlé skutky. Jiní se nikdy nevrátili a nenašla se po nich ani stopa. Jako první zešílel muž z mého klanu, a proto

od té doby bylo na můj klan uvaleno břímě střežit duchův domov."

Ztichl a naprázdno pohyboval vrásčitými ústy, jako by mu došel hlas.

"Proč hledáš to místo?" zeptal se Retak.

Seregil chvíli upřeně hleděl do ohně a rychle novou informaci zpracovával do použitelné podoby. "Slyšel jsem legendy o tom místě a byl jsem zvědavý, jestli jsou pravdivé. Víte, že Aurēnfaieové jsou lidé, kteří ovládají mocná kouzla. Už jsem vám ukázal svou moc. Pokud mi to posvátné místo ukážete, promluví s vaším duchem a zjistím, proč se tak hněvá. Možná bych dokonce mezi vámi mohl znovu nastolit mír."

Přeplněnou místností se neslo souhlasné mumláni.

Starý Timan položil své chrastítko Seregilovi k nohám. "To by byl vskutku velký čin. Mnohokrát jsem se pokoušel ducha usmířit, ale mlčel, nebo mě zahnal strašlivým vrískotem v mé hlavě. Skutečně to dokážeš?"

"Pokusím se," odpověděl Seregil. "Zítřka za rozbřesku mě zavedete do komnaty ducha a já s ním promluví." Mumláni se změnilo v provolávání slávy.

"Dnes v noci bude host spát v mém domě," oznámil Retak pyšně, když ukončil hostinu. "Noci v horách jsou pro tvůj národ drsné, Meringile, ale mám mnoho zdravých dcer, které tě zahřejí."

Děti nahoře radostně vykřikly, když se starší dívky natahovaly, aby si Seregila lépe prohlédly.

Seregil zamrkal. "Co?"

"Otěhotnět s hostem dává mladé ženě nejvyšší postavení," vysvětlil Retak šťastně. "Nová krev dodá celé vesnici novou sílu. Jak můžeš vidět, můj vlastní děd byl světlooký Aurēnfaie. Ale ne velký čaroděj jako ty! Zítřka ti nabídnou pohostinství Ekridův klan, potom Ilgridův a..."

"Ach, samozřejmě." Seregil se rozhlédl kolem a spatřil matky, jak na prstech počítají své místo v hierarchii. Dravniané zjevně měli, pokud jde o hosty, pár zvyků, na které zapomněl.

Nysandere, povzděchl si v duchu, prohlíží se si hejno dívek s tvářemi jako měsíc, za jejichž skromnými úsměvy dost jasně viděl lačňý třpyt. Bylo by zatraceně lepší, kdyby to bylo to správné údolí!

* * *

Alek se spustil z okna vily a potom se vydešeně otočil, jakmile se zprava ozvalo hrozivé zavrčení. Když poprvé sešplhal na baronův dvůr, nebylo po psovi nikde ani stopy, ale teď bylo zatraceně jisté, že tu jeden je.

To, co mohl ve tmě slyšet, velké a silící vrčení, mu stačilo, aby si představil, jak se k němu zvíře blíží, s ušima přitisknutými dozadu k hlavě a s vyceněnými zuby.

Zeď dvora byla na útěk příliš daleko. Snažil se vzpomenout na zlodějské kouzlo, které mu Seregil ukázal, pak zvedl levou pěst s nataženým ukazováčkem a malíčkem. Trhl rukou, aby malíček směřoval k zemi, a chraptivě zašeptal: "Mír, psi příteli."

Vrčení ihned ustalo. Do dlaně jej krátce šťouchl studený čumák a pak slyšel, jak pes odchází.

Aleka se nikdy nenapadlo zeptat, jak dlouho kouzlo vydrží. Rozhodl se neriskovat a rozběhl se ke zdi. Její vrch byl pokrytý skleněnými a porcelánovými střepy, zasazenými do malty; ve spěchu nedával pozor, levou rukou se za jeden zubatý střepe chytil a rozřízl si dlaň hned nad zápěstím. Rukou mu jako žhavý proud projela bolest, šířící se až do rukávu. Tíse skrz zuby zasykl, na opačné straně sklouzl dolů a zamířil domů.

Cesta jej zavedla do ulice Kol, kde se na okamžik zastavil na rohu a potřhanou ruku si tiskl na prsa. Vlétl tam by trvalo jen chvíli a on věděl, kde Seregil schovává obvazy a léčivé masti...

Silící pulzování v ruce jej přesvědčilo.

Zastavil se v hlavním vchodu, vytáhl světelný kámen a tíse pískl na psy, aby jej poznali. Okamžitě se objevil obrovský bílý tvor. Marag vyšel z jídelny, ocasem vrtěl na pozdrav a očíhával Alekovi ruku. Jeho druh byl asi na obhlídce v zadním dvoře. V doprovodu psa Alek prošel vstupní halou do kuchyně.

Věci, které potřeboval, ležely na polici u dveří. Odnesl obvazy a nádobku s hojivou mastí na stůl, vedle nich položil světelný kámen a prohlédl si ránu. Byla rozečkaná a bolela, ale zdálo se, že nejsou poškozeny žádné hlavní žíly nebo šlachy.

"Tohle musí být moje nešťastná ruka," zamumlal a palcem přejel po znatelné kruhové jizvě, zanechané prokletým kotoučem, který ukradli Mardovi. Kotouč je oba ocejšoval - Seregila na prsou, kde ho měl pověšený, Aleka na dlani ruky, kterou ho uchopil během jejich podivné rvačky v hostinci.

Zavázal si jednou rukou ránu, jak nejlépe dokázal, pak se posadil a pohlídl Maraga po jemné srsti na hlavě. Pomyšlení na jeho vlastní ložnici nahoře bylo svůdné. Byla mu zima, cítil se unavený a ulice Modré Ryby se najednou zdála být hrozně daleko. Nicméně stále tady byla komplikace s jejich příchodem; předpokládalo se, že sir Alek a lord Seregil nepřijedou dříve než za několik dní, a právě teď by bylo nešťastné, kdyby se zde objevily nějaké známky jejich pobytu. S rezignovaným povzdechem uklidil důkazy své návštěvy a vyrazil temnými studenými ulicemi.

Urazil jeden blok od ulice Kol a náhle ucítil, že jej někdo sleduje. Po ledových ulicích bylo těžké kráčet nepozorovaně, a ať jej sledoval kdokoliv, při svém ukrývání odvedli špatnou práci. Když Alek zpomalil, přiblížili se. Když zrychlil krok, udělali to také. Bylo příliš tma na to, aby je viděl, ale slyšel víc než jeden pár nohou. Jeden z nich měl podrážky bot pobité kovovými cvočky; v tichu ulice Alek slyšel, jak cvakají o dlažďení.

Nemohlo být ani řeči o tom, že by se vrátil do domu. Dokonce i kdyby dokázal kolem svých pronásledovatelů projít zpátky, nemohl riskovat, že je tam zavede.

Před ním hořela pouliční lucerna na křižovatce ulic Kol a Zlatých Přileb. Kdyby zabočil doprava, dovedlo by jej to k Astellovu Kruhu a ulici Snopů. Byla naděje, že tam potká patrolu Hlídky, ale nemohl si tím být jistý. Zabočit doleva by znamenalo zamířit k ulici Stříbrného Měsíce a paláci.

Na rohu prošel úmyslně pomalu kuželem světla a ostře zahrnul doprava. Jakmile vyšel ze světla ven, proklíčkoval zpátky směrem ke Stříbrnému Měsíci. Jeho pronásledovatelé ale na trik neskočili a vrhli se za ním a jejich boty klapaly po

dlažebních kamenech.

Nezbývalo mu nic jiného než se rozběhnout. Alek zanechal všech pokusů o skrývání a s vlajícím pláštěm upaloval ke středu širokého bulváru. Zdi zahrad z obou stran představovaly nepřekonatelnou překážku a bránily v jakékoliv možnosti uhnout stranou. Dusot Alekových nohou a těch, které se k němu blížily, se ozýval jako rachocení kostek v kelímku.

Alek přetřhl šňůrky na plášti a nechal ho spadnout na zem. Vzápětí se ozvala tlumená kletba a bylo slyšet těžký pád. Když probíhal kolem další lucerny, rychle se ohlédl a ani ne dvacet yardů za sebou uviděl dva muže ozbrojené meči. Zahnul do ulice Stříbrného Měsíce a po pravé ruce viděl nejasně se rýsující zeď paláce. Jak doufal, před jednou z postranních bran hořel strážní oheň. Vrhł se k němu, plíce hrozící roztržením.

Kolem koše s uhlím se choulila skupina vojáků z Královny domácnosti. Když uslyšeli blížícího se Aleka, čtyři z nich mu vyšli vstříc s tasenými meči.

"Pomoc!" zalapal Alek, když se vrtil mezi ně, a modlil se, aby nezaútočili. "Lupiči - honí mě - tam vzadu!"

Dva z mužů jej chytli za ruce, napůl aby jej zadrželi, napůl podepřeli, když s uklouznutím zastavil.

"Klid, chlapče, uklidni se," řekl jeden z nich.

"Nikoho nevidím," zabručel další, dívaje se přivřenými očima směrem, ze kterého Alek přiběhl.

Alek se podíval za sebe, ale neviděl po svých pronásledovatelích ani stopy.

První strážný přešel skeptickým pohledem po jeho pěkném kabátě a meči. "Lupiči, jo? Touhle dobou spíš rozzlobený otec nebo manžel. Byl jsi na záletech, co?"

"Ne, přísahám," vydechl Alek. "Šel jsem tak pozdě domů z... z ulice Světel." Ostatní se nad tím vědouce ušklíbli.

"To je přesně to místo, které odlehčí vašemu měsci, ať už tak či onak, co?" uchechtl se seržant. "No, na lupiče je už pozdě, ale možná si na vás prostě počíhali. Bydlíte někde poblíž?"

"Ne, na druhé straně města."

"Pak vás zvu, abyste s námi zůstal u ohně až do rozbřesku."

Alek vděčně přijal skromný plášť, napil se vody z koženého měchu a pak se posadil, opřel se zády o zeď a teplo z koše z uhlím jej hrálo na tváři a na prsou. Celkem vzato, pomyslel si, když usínal, nebyl to špatný konec večerní práce.

Kapitola 4.

Rohy z křišťálu

K

dyž příštího rána Seregil a Retak časně odcházeli do poradního domu, aby se tam setkali s Timanem, Retakovy dcery se se Seregilem láskyplně rozloučily. K Seregilovu zděšení se už shromáždil dav a mnozí měli připravené sněžnice a hole. Timan mu představil mladého muže. "Já už jsem příliš starý, abych se vydal na cestu, ale můj vnuk Turik to místo zná. Může tě vést. Ostatní poneseš tvá zavazadla a obětiny pro ducha."

Seregil si v duchu povzdechl. Poslední věc, o kterou stál, bylo publikum, ale byl příliš blízko svému cíli, než aby riskoval, že vesničany urazí. Obklopeni křikem a zpěvem se vydali na cestu k nejvyššímu bodu údolí.

Dravníjší mladíci kráčeli lehce a při prorážení cesty si povídali a žertovali. Seregil se zarputile plahočil brázdou, kterou vyšlapali, a zápasil s řidkým vzduchem a nedostatkem nočního odpočinku. Jeden z Retakových synů se k němu s úsměvem připojil.

"Včera v noci sis užil pohostinnosti, co? Moje sestry byly dnes ráno šťastné."

"Ach, ano," zasípal Seregil. "Opravdu mi bylo teplo, děkuji."

Po poledni dorazili k ústí průsmyku. Turik přikázal zastavit, zatímco starší muž jménem Shradin se vydal vpřed, aby prozkoumal snih.

Turik ukázal nahoru k průsmyku. "Domov ducha je tamhle, ale odsud je těžké se tam dostat - pod sněhem jsou spáry a padají laviny. Shradin rozumí sněhu lépe než kdokoliv jiný ve vesnici."

Ostatní se se sněžnicemi na nohou usadili na bobku a sledovali, jak muž zkoumá průsmyk.

"Tak co si myslíš?" zeptal se Seregil, když se Shradin vrátil.

Dravnian pokrčil rameny. "Dnes je nebezpečí jen malé. Ale i tak by bylo lepší, kdyby nás odtud pokračovalo jen pár."

Turik zná cestu a já znám snih. Ostatní by raději měli jít domů."

Po chvíli nespokojeného reptání zamířili ostatní do vesnice.

Když se opatrně vydali na cestu vzhůru, Shradin se ujal vedení a Seregil s Turikem šli v řadě za ním. Seregil s tichým obdivem sledoval, jak muž pomocí hole zkoumá snih před sebou a bezpečně je vede kolem hlubokých trhlin, ukrytých pod zdánlivě neporušeným sněhem. Nicméně i když byl tomu rád, nemohl si Seregil pomoci a nervózně se rozhlížel po tunách sněhu a ledu, nejistě nalepených na svazích hor nad nimi.

Jakmile se přiblížili k vrcholku průsmyku, vedení se ujal Turik.

"Jsme skoro tam," řekl nakonec a zastavil se, aby Seregil mohl chytit dech.

Poté, co se vyškrábali po posledním příkrém svahu, se Turik opět zastavil a začal se rozhlížet po místě, kde se okraj ledovce setkával s kamenitým povrchem. Po rychlém pohledu na vrcholky a důkladném průzkumu pomocí hole zvedl mladý Dravnian ruku a mávl na ostatní.

Ústí chodby, ověšené rampouchy a napůl zaváté sněhem, se podobalo pochmurné tlamě plné zubů. Rukama a pomocí sněžnic vchod brzy vyčistili a nahlédli do strmé tmavé chodby, vedoucí dolů do ledu.

Když se naklonil dopředu, ucítil Seregil v rukou a na zádech zvláštní brnění; dole se nacházela silná magie.

"První část cesty je hladká," upozornil jej Turik a z batohu vytáhl pytel s popelem. "Cestou ho musíme rozsypat, nebo bude téměř nemožné dostat se zpátky."

"Odtud musím jít sám," řekl mu Seregil. "Ovládám mocná kouzla, ale nemohu se rozptylovat starostmi o vás dva. Počkejte na mě tady. Jestliže se nevrátím do doby, než se slunce dotkne tamtoho štítu, přijďte pro mě dolů, ale ne dříve. Pokud mě váš duch zabije, dejte všechny mé věci Retakovi a řekněte mu, ať je rozdělí, jak uzná za vhodné."

Při těchto slovech se Turikovy oči nepatrně rozšířily, ale ani on, ani Shradin se s ním nepřeli.

Seregil si sundal svou objemnou čepici a řemínkem si vzadu svázel dlouhé vlasy. Z pouzdra s nářadím vytáhl malou světelnou hůlku, sevřel rukojeť v zubech a pytel s popelem a neskladnou krabici si přehodil přes rameno.

"Ať je s tebou Aurovo štěstí," řekl Shradin slavnostně, používaje aurěnské jméno pro Illiora.

Doufejme, že ano, pomyslel si Seregil nervózně, když začal sestupovat.

Strná chodba byla úzká a místy hladká jako sklo. Rozhazuje před sebou popel, plazil se Seregil vpřed a krabici táhl za sebou. V době, kdy led ustoupil rovnější kamenné chodbě, byl Seregil zašpiněný od hlavy až k patě.

Čím byl níže, tím silnější byla magie, prostupující místem. Zlověstné brnění, kterého si prve všiml, rychle sílilo. V uších se mu ozývalo tiché bzučení a za očima cítil vzrůstající bolest.

"Aura Elustri málrei," zašeptal, vyslovuje vzývání Illiora nahlas, aby vyzkoušel, co to udělá. Ticho pohltilo jeho slova bez ozvěny a brnění v údech pokračovalo s nezmenšenou silou.

Tunel končil malou přírodní komnatou, stěží větší než chodba sama. U vzdálené zdi ležely střepy z rozbité mísy.

Když Seregil začal místo opatrně prohlížet, neustálé zvuky v uších mu ztěžovaly soustředění. Zvuk nebyl rovnoměrný, ale nepravidelně zesiloval a zeslaboval. Občas se mu zdálo, že mezi zvuky slyší slabé záblesky hlasů, ale připisoval to představivosti.

Nakonec, spokojený že zde nejsou žádné tajné chodby, které by dokázal najít, zastrčil promrzlé ruce do kabátu a dřep si, aby si promyslel těch pár faktů, jež znal.

"Rohy z křišťálu pod rohy z kamene. Kámen v ledu v kameni v ledu," stálo v palimpsestu.

Seregil se zamračeně rozhlédl kolem. Dobrá, určitě jsem pod rohy z kamene. A abych se sem dostal, prošel jsem nejdříve ledem a pak kamenem.

To znamenalo, že zbývá ještě projít kamenem v ledu, ale kudy? I když způsob, jakým to dělal, byl poněkud obskurní, byl palimpsest v udávání nutných pokynů naprosto přesný. Kdyby z tohoto místa vedla nějaká tajná cesta, pak logika říkala, že by konečná stopa, vedoucí k ní, byla ve stejné listině skryta také.

Promnul si tepající spánky, zavřel oči a přivolał zpět detaily různých nápisů na palimpsestu. Mohlo se stát, že by s Nysanderem v nesouvislých proroctvích něco přehlédli? Nebo se možná Nysander mýlil ve svém tvrzení, že palimpsest skrývá jen jedna strana listiny.

To teď byla znepokojující myšlenka.

Ze snění jej vytrhl závan chladného vzduchu. Otevřel oči a zjistil, že leží na sněhu venku před vchodem do tunelu a vedle něj klečí očividně znepokojení Turik a Shradin. Přes Shradinovo rameno viděl, že slunce je už hluboko za určeným štítem.

"Co se stalo?" těžce vydechl Seregil a posadil se.

"Čekali jsme tak dlouho, jak to šlo," omlouval se Turik. "Přišel čas, kdy ses měl vrátit. Když jsme sešli dolů, našli jsme tě v přízračném snu."

"Blíží se bouře," dodal Shradin, sledující zamračené mraky. "V této roční době přicházejí rychle. Musíme se vrátit do vesnice, dokud je ještě dost světla na to, abychom se dostali bezpečně dolů. Tady se není kde ukrýt ani z čeho rozdělat oheň."

Seregil se náhle polekaně rozhlédl kolem. "Můj meč! A krabice - kde jsou?"

"Tady, vedle tebe. Taky jsme je vynesli ven," ujistil jej Turik. "Ale řekni nám, mluvil jsi s duchem? Znáš důvod jeho hněvu?"

Stále zklamaný, že tak snadno podlehl kouzlu místa, Seregil pomalu přikývl, aby měl čas uspořádat si myšlenky.

"Nezlobí se váš duch, ale jiný, zlý," řekl jim. "Ten zlý toho druhého vězní. Je to velmi silný démon. Musím si odpočinout a připravit se na jeho vyhnání."

Shradin opět zvedl oči k obloze. "Myslím, že na to budeš mít čas."

Dravniané posbírali batohy a hole a vedli Seregila zpět do vesnice, kde jej čekala další noc vyčerpávající pohostinnosti.

* * *

Jak Shradin předpovídal, celou noc zuřila v horách divoká sněhová bouře. Lidé se prodírali vánicí, aby po rampách zavedli dobytek do věží, pak utěsnili dveře a chystali se přečkat bouři uvnitř.

Bouře zuřila s nezmenšenou silou dva dny. Jeden z domů přišel o svou plstěnou střechou, což jeho obyvatele přinutilo uprchnout do sousední věže. V další nějaká žena porodila dvojčata. Jinak trávili čas jídlem, vyprávěním příběhů a péčí o dobytek. Dravniané brali takové podmínky filozoficky; k čemu by bylo naříkat si na něco, co se stává každou zimu? Sněhové vánice byly dokonce prospěšné. Navršily kolem domu závěje a tím pomáhaly bránit průvanu.

Zvlášť jedna z rodin hleděla na bouři jako na úsměv štěstěny, protože díky ní zůstal Aurēnfaie v jejich domě jako host po dvě noci.

Seregil byl situaci potěšen méně. Ekrid měl devět dětí, z toho šest dcer. Jedna z dívek byla příliš mladá, jiná právě měla menstruaci, ale stále zbývaly ještě čtyři a jemu se záblesky soutěživosti v jejich očích, když jej vítaly, příliš nelíbily.

Aby se věci ještě víc zkomplikovaly, přenechal Ekrid spodní patro svému stádu koz a ovcí a jejich mečení, bekot a zápach příliš k celkové atmosféře nepřispívaly. Dva dny si Seregil musel vybírat mezi vyhýbáním se zamilovaným snahám o sblížení ze stran dívek a snahou ujít tři stopy, aniž by šlápl do lejna. V obou případech byl úspěšný jen částečně a jeho soustředění na záhadu, kterou měl před sebou, poněkud utrpělo.

Když se druhou noc protáhl, stále v objetí dvou Ekridových dcer, zahleděl se na strop a rozhodl se, že má na nějakou dobu žen dost. Neklidně se převrací v jejich objetí, vonícím pižmem, zaslechl pohyb z místa, kde spali Ekridovi

synové. Jeden z nich na něj minulý večer dělal oči - chvíli tu možnost zvažoval, ale tvrdohlavě usoudil, že tímto způsobem by nebylo mnoho co získat. Mladík páchl kozím lojem a starou kůží stejně silně jako jeho sestry a navíc mu chyběl přední zub.

Znovu si lehl a dovolil si chvíli snění o vlastní čisté posteli a čerstvě vykoupaném společníkovi, se kterým by ji sdílel. K jeho překvapení se anonymní postava rychle změnila na Aleka.

Otec, bratr, přítel a milenc, řekl mu tu noc v Rhimínee Illiorův Věštec.

Jakž takž připouštěl, že je Alekovi otcem a bratrem, protože jej po útěku z Asengaiova vězení více méně adoptoval.

Seregil se ve tmě pro sebe křivě usmál; bylo to to nejmenší, co mohl udělat, vezme-li se v úvahu, že Alek byl jedním z tuctů nevinných, které Asengaiovi muži polapili a mučili během honu na samotného Seregila.

Během měsíců, které následovaly, se z nich samozřejmě stali přátelé a možná víc než to.

Ale milenci?

Seregil tuto možnost rozhodně odkázal do patřičných mezí, říká sám sobě, že chlapec je příliš mladý, příliš velký. Dalnan a především příliš cenný společník, než aby riskoval, že jej ztratí kvůli něčemu tak bezvýznamnému, jako je sex. A přece teď, když vyčerpaně ležel mezi Ekridovými dcerami, pocítil provinilé bodnutí, když myslel na Alekovo štíhlé tělo, tmavě modré oči, ochotný úsměv a rozcuchané jemné vlasy.

Nezažil jsi v životě dost beznadějných poblouznění? zamračil se v duchu. Otočil se na břicho a své myšlenky zaměřil na palimpsest, znovu procházející záhadný nápis.

Rohy z křišťálu pod rohy z kamene. Kámen v ledu v kameni v ledu.

Zatraceně, tohle vypadalo, že už se z toho nedá nic vyždímat. Pomalu slova opakoval v původní dravnické jazyce a pak je navíc přeložil do konického jazyka, skalštiny a aurenštiny.

Nic.

Začni znovu, pomyslel si. Něco ti uniká. Mysli!

Potom přišla na řadu komnata. Předtím byla nesouvislá proroctví: nejprve tančící zvířata, pak kosti a cizí slova na vylustěné šifře, která otevírala tajemství...

"Illiorovy oči!"

Jedna z dívek se ve spánku zavrtěla a rukou mu přejela po zádech. Přinutil se ležet klidně, ale srdce mu rozčileně bušilo.

Ta slova! Samotná slova!

Ta cizí slova, která škrábala v krku. Pokud byla klíčem k palimpsestu, proč ne i k magii samotné komnaty?

Jakmile usoudil, že má pravdu, vynořily se další úvahy. Jestliže ta slova byla pouhým kouzelným heslem, pak by je pravděpodobně mohl použít, aniž by tím ohrozil sebe nebo někoho jiného. Ale co kdyby uvedly do pohybu silnější magii, co pak?

Mohl by se vrátit k Nysanderovi s tím, co už věděl, hned teď. Ale Plenimarští by se právě teď mohli probít do údolí a Nysander by byl příliš unavený z prvního translokačního kouzla, aby jej nebo někoho jiného poslal okamžitě zpátky.

Ledaže by si ovšem zajistil podporu někoho, na jehož magické schopnosti je větší spolehnutí, než by riskoval nehodu - snad Magyanu nebo Thera.

Zatraceně! Nedostal jsem se tak daleko proto, aby konec záhady viděl někdo jiný. Zítřka za rozbřesku se vydám nahoru do průsmyku a laviny ať si jdou k čertu!

Když šťastně upadal do spánku, uvědomil si, že vítr konečně ustal.

* * *

Těsně před úsvitem někdo zabořil na Ekridovy dveře a vzbudil celý dům.

"Pojďte do poradního domu!" křičel hlas z venku. "Stalo se něco strašného. Pojďte hned!"

Seregil se vyprostil z jemné spleti paží a stehů, hodil na sebe šaty a spolu s ostatními běžel k poradnímu domu.

Ve slabém předjitřím světle zářil bílý sníh a na jeho pozadí byly věže černé. Seregil běžel na sněžnicích po ledovém poprašku a téměř vesnici nepoznával. Bouře zasypala věže až ke dveřím horního podlaží a vyčnívající horní části vypadaly jako běžné chalupy zaváté sněhem.

Protlačil se davem u poradního domu a spěchal dolů po schodech do zasedací místnosti.

Ve středu místnosti hořel oheň a u něho se choulila žena, kterou nikdy předtím neviděl. Obklopená zástupem lidí se široce rozevřenými očima, tiskla si k prsům malé raneček a chraptivě naříkala. Retakova žena si klekla vedle ní a jemně rozhrnula houni. Uvnitř leželo mrtvé nemluvně. Cizinka křečovitě svírala raneček a ruce měla pokryté skvrnami od omrzlin.

"Co se stalo?" zeptal se Seregil, když proklouzl k Retakovi.

Smutně zavrtěl hlavou. "Nevím. Před chvílí se připotácela do vesnice a nikomu se nepodařilo dostat z ní rozumné slovo."

"To je Vara, sestřenice mého manžela, z Torgudovy vesnice," vykřikla žena, prodírající se davem. "Varo, Varo! Co se ti stalo?"

Žena zvedla hlavu a pak se vrhla své příbuzné do náruče. "Cizinci!" plakala. "Přišli z bouře. Odmítli pohoštění, zabili náčelníka a jeho rodinu. A další, mnoho dalších, mého manžela, mé dítě - mé dítě!"

Zaklonila hlavu a zoufale vykřikla. Lidé spolu zajíkově rozmlouvali, mumlali a dívali se na Retaku.

"Ale proč?" zeptal se Retak jemně, skláněje se nad ní. "Co byli zač? Co chtěli?"

Vara si zakryla oči a ještě se přikrčila. Seregil poklekl a položil ruku na její třesoucí se rameno.

"Hledali domov ducha?"

Žena němě přikývla.

"Ale odmítli pohoštění," pokračoval pomalu a cítil, jak se mu kolem žaludku rozlévá chlad. "Urazili vesnici a vy jste s nimi nejednali."

"Ano," zašeptala Vara.

"A když začali zabíjet, pak jste jim to řekli?"

Vaře vytryskly slzy z očí a pomalu se koulely po tvářích. "Partis jim to řekl, když zabili jeho ženu," vzlykla slabě. "Řekl jim o Timanovi a jeho klanu. Myslel si, že tak zastaví zabíjení. Ale nezastavil. Někteří z nich se smáli, když nás zabíjeli. Skrz vousy jsem viděla jejich zuby. Smáli se, smáli..."

S mrtvým dítětem stále v náruči se zhroutila v mdlobě a několik žen ji odneslo na slamník u zdi.

"Kdo mohl něco takového udělat?" zeptal se Retak zmateně.

"Plenimarští námořníci," zavrčel Seregil a oči všech se obrátily k němu. "Ti muži jsou mými i vašimi nepřáteli. Hledají zlo, které se skrývá v domově vašeho ducha. Až ho najdou, budou ho uctívat a obětovat mu živé lidi."

"Co budeme dělat?" plakala nějaká žena.

"Přijdou sem," vykřikl jeden z mužů rozzlobeně. "Partis je sem na nás vlastně poslal!"

"Máte nějaké zbraně?" překřičel Seregil rostoucí hluk.

"Žádné, až na oštěpy proti vlkům a nože na stahování kůží. Jak s tím můžeme bojovat proti takovým mužům?"

"Ty jsi čaroděj!" vykřikl Ekrid. "Nemůžeš je zabít pomocí kouzel?"

Lapený v kruhu tváří plných očekávání, Seregil se zhluboka nadechl. "Všichni jste viděli povahu mé magie. Nemám kouzla na zabíjení lidí."

Chvilí počkal, až davem proběhne vlna zklamání, a pak dodal: "Ale možná mám něco stejně tak účinného."

"Co je to?" zeptal se muž skepticky.

Seregil se nepatrně pousmál. "Plán."

* * *

Když Retak nařídil zastavit u ústí průsmyku, nad štíty na východě se právě ukázalo slunce. Shradin šel napřed, aby prozkoumal, jaké nebezpečí hrozí. Ostatní - všichni muži, ženy a děti z Retakovy vesnice - tiše čekali na příkaz k pochodu. Matky znovu šeptem vysvětlovaly mladším dětem, proč musí být v průsmyku tiše. Nemluvnata dostala llači, aby spala.

Seregil vyšplhal na skalní výběžek, zastínil si rukou oči a pohlédl zpět přes zasněženou pláň. Hluboko v údolí ležel modrý stín, ale přesto nejasně rozeznával oddíl mužů, který se blížil k vesnici. Nebude trvat dlouho, než zjistí, že jim kořist uprchla nebo kterým směrem se vydala.

"Tamhle jsou," zašeptal Retakovi. "Musíme jít rychle!"

Stěží se odvažující dýchat, pokračovali nahoru průsmykem.

Byla to hrůzostrašná cesta. Vesničané šli tak rychle, jak jen dokázali, někteří sehnutí pod tíhou otopu a zásob, jiní nesoucí na zádech děti nebo staré příbuzné v nosítkách. Ticho bylo přerušováno jen tichým vrzáním sněžnic a popruhů batohů. Starý Timan, kterému pomáhali Turik a jeho bratři, se namáhavě plahočil blízko zadního voje.

Pro Varu si přišla milosrdná smrt a spolu se svým dítětem byla ukryta v závějích za ohradami pro kozy. Její smrt však nebyla zbytečná; dala Retakově vesnici čas na přípravu.

Vítr unášel průsmykem třpytivé závoje sněhu, které na svazích uvolňovaly drobné laviny. Ty se neškodně rozpadly na malé kousky ledu, kutálely se dolů a zanechávaly po sobě myši cestičky. Od srázů nad jejich hlavami se odráželo zlověstné praskání a skřípění, ale od Shradina nepřišlo žádné varovné znamení a Retak tiše vedl své lidi vpřed.

Seregil namáhavě kráčel v jejich středu a hluboce na něj působila směsice strachu, důvěry a rozhodnosti, která tyto lidi hnala vpřed. Přijali jej - cizince - a dali mu to nejlepší, co měli. Když jej Retak prohlásil za člena svého klanu, myslel to doslova. V očích Dravnianů byl nyní pokrevním členem společenství tak dlouho, jak dlouho se bude chtít k příbuzenství hlásit.

Plenimarským námořníkům, kteří je pronásledovali, bylo nabídnuto stejné přijetí.

Když se přiblížili k jeskyni, ohlédl se a viděl, že nepřátelé už došli k vesnici a teď se stáčeji směrem k průsmyku.

Vy bastardi! pomyslel si rozhořčeně. "Ať už leží na konci tohoto tunelu skryto cokoli, rozsekali byste kvůli tomu tyhle lidi jako ovce, právě tak, jako jste vyvraždili Vařinu vesnici. Ale při své práci jste nebyli důslední, přátelé, a to zcela mění situaci!"

O kus dál nahoře se Retak krátce poradil se Shradinem a pak pokynem přikázal zastavit. Seregil vyšplhal nahoru, aby se k nim připojil.

"Vědí ti muži, jak číst sníh?" zašeptal Shradin.

"Doufejme, že ne. Retaku, řekni ostatním, ať vylezou kousek výš a dávají pozor na tvé znamení. Jsou mladíci na místě?"

"Jsou připravení. Ale co když ten plán nebude fungovat?"

"Pak budeme potřebovat nějaký jiný." Mnohem méně jistý sám sebou, než by se dalo soudit z jeho tónu, vyrazil

Seregil, aby zaujal své postavení.

Vesničané nervózně sledovali blížící se Plenimarské. Slunce teď stálo výš a třpytivě se odráželo na špicích kopí a přilbách pod nimi. To, co zpočátku vypadalo jenom jako dlouhý had, plazící se po sněhu, se brzy rozdělilo na jednotlivé muže, plahočící se směrem k nim.

Ať už mají Plenimarští jakoukoliv představu o tom, po čem tady jdou, nehodlají nic riskovat, pomyslel si Seregil, když napočítal přes sto mužů. Krátce pohlédl nahoru na svah, pokusil se rozeznat ústí tunelu, vedoucího ke komnatě ducha, a znovu jej zvědavě napadlo, co může stát za tohle všechno.

Když Shradin konečně mávl na Retaku, byli Plenimarští už dost blízko, aby Seregil rozeznal insignie na jejich náprsních krunýřích. Náčelník oběma rukama zvedl nad hlavu svou hůl a vykřikl tak, až stydla krev v žilách. Všichni vesničani se k němu přidali a vrískali ječeli, co jim plíce stačily. Ve stejném okamžiku se Seregil, Shradin a mladí muži z vesnice opřeli do hromad uvolněných kamenů a kusů ledu, a ty se kodrcavě začaly valit dolů z příkrého svahu.

Chvilí se nic nedělo.

Pak se ze západní stěny ozvalo dunění, jak se utrhyly tuny sněhu a ledu a řítily se dolů na plenimarský oddíl. Seregil viděl bledé ovály tváří, když se Plenimarští podívali vzhůru a příliš pozdě si uvědomili, že byli vlákáni do pastí. Úhledný oddíl zakolísal a rozpadl se. Muži se pokoušeli vyhrabat ze sněhu, odhazovali zbraně ve snaze najít nějakou cestu k útěku před neúprosnou vlnou, která se na ně valila.

Lavina je dostihla během několika vteřin, unášela muže jako povodeň spadané listí a odnesla je z dohledu. Dravnické hlasitě jásali a jejich křik uvolnil z východního svahu další ohlušující lavinu. Zřítela se dolů do údolí s osudovým rachotem, který se ještě dlouhé minuty odrážel od holých, sluncem pozlacených štítů, a překryla první lavinu. Shradin vesele poplácal Seregila po zádech. "Neříkal jsem, že spadne přesně takhle?" jásal. "Tohle nemohl nikdo přežít!"

Seregil vrhl poslední užaslý pohled dolů na ohromnou lavinu a pak mávl na Turika. "Je čas, abych dokončil svou práci. To zlo musí být z vašeho údolí odstraněno, aby ho už nikdo nepřišel hledat."

Ústí tunelu bylo překvapivě stále volné, ačkoliv kolem se vršily vysoké závěje. Seregil za sebou nechal ženy zpívající vítězné písně a ještě jednou se vydal dolů kluzkou a těsnou chodbou. Zvuky v hlavě a brnění na kůži bylo stejně nepříjemné jako prve, ale tentokrát si toho nevšímal, protože věděl, co musí udělat.

* * *

"Tak jsem zase tady," zašeptal, když došel ke komnatě. Odmítl uvažovat o různých důsledcích toho, jestli se v povaze magie mylí, přitiskl si krabici k boku a hlasitě pronesl: "Arguth chthon hrig."

Komnatu naplnilo hrůzu nahánějící ticho. Pak uslyšel jemný praskavý zvuk, který mu připomněl uhlíky, vyhasínající v krbu. Na opačném konci komnaty se na skalní stěně jako miniaturní blesky objevovaly drobné záblesky.

Seregil udělal krok vzad a pak, když stěna vybuchla, se vrhl do ústí tunelu.

Tunelem prolétly ostré úlomky, svištěcí jako šípy, a zezadu narážely do jeho silného kabátu a kalhot. Jiné se odrazily a rozprskly komnatou v krátké smrtící bouři.

Za okamžik bylo po všem. Seregil ležel s rukama nad hlavou o chvíli déle, pak opatrně zvedl světelný kámen a ohlédl se. V zadní stěně byl prorazen otvor, odhalující temný prostor za ním.

Seregil se s mečem v ruce přiblížil a nahlédl do druhé komnaty. Byla velká zhruba jako jeho obývací pokoj v Kohoutkovi a na jejím konci zachycovala světlo jeho kamene deska z ledu a odrážela ho ve změti mrtvých seschlých těl, která pokrývala podlahu.

Během nespočetných let vysál stálý chlad pod ledovcem z těl všechnu vlhkost a zanechal je tmavá a scvrklá, se rty zkroucenými do úšklebku, očima vysušenými jako hrozinky a rukama zkroucenými jako pařáty.

Seregil klesl na kolena a pod kabátem mu na hrudi stékal studený pot. Dokonce i ve stavu mumifikace, ve kterém se těla nacházela, viděl, že mají rozpáranou hrud' a žebra široce roztažená. Bylo to jen pár měsíců, co jeho přítel a společník Micum Cavish narazil na podobný výjev tisíce mil odtud, v močálech pod jezerem Černovír. Ale tam byla některá z mrtvých těl čerstvá. Tahle tady ležela po desetiletí, možná staletí. Seregil si to spojil dohromady s Nysanderovými zastřenými výhrůzkami a tajnostmi a pocítil bodnutí skutečného strachu.

Zpěvavé kvílení v jeho uších bylo tady mnohem horší. Seregil, klečící u vchodu do komnaty, náhle v duchu viděl, jak musely vypadat poslední chvíle obětí.

Čekali, až je odvedou do komnaty smrti.

Naslouchali výkřikům

Z roztrhaných těl stoupala pára.

Téměř slyšel zmučené hlasy, slabě se rozléhající přes uplynulé roky.

Nepokojně setřásl takové představy a vlezl dovnitř, aby prozkoumal záhadnou desku.

Hrubě vysekaný kvádr ledu byl asi dvakrát vyšší, než byla jeho šířka, a téměř čtyři stopy silný. Aura místa tady byla silnější; po kůži mu přeběhl odporný pichlavý pocit, jako by měl pod šaty mravence. V hlavě mu bušilo. Zvonění v uších zesilovalo, jako sbor hlasů, nařikající oktávu nad prahem bolesti.

Více znepokojivá byla náhlá bolest kolem jizvy na hrudi. Pálila jako čerstvá rána a vysílala do srdce jehličky bolesti.

Seregil rychle vytáhl z krabice obě láhve, rozbalil je a vylil tmavý obsah první z nich do kruhu na vrcholku ledového kvádru. Dýkou vyškrábal dovnitř kruhu znamení Čtverice: Dalnovu lemniskátu; prostý Illiorův měsíční srpek;

Astellovu stylizovanou zčeřenou vlnu; Sakorův ohnivý trojúhelník. Když skončil, tvořila znamení čtyři rohy čtverce.

Když se tekutina vlepala do ledu, vzplanuly nepřírozené plameny a jakoby v odpověď se ve středu desky objevila jemná záře, odhalující siluetu kruhového předmětu, zapuštěného uvnitř.

Nový zášleh bolesti Seregilovi sevřel hrdlo. Sálh si pod kabát a ucítil vlhkost. Zakrvácenými prsty roztrhl vršek kabátu a košili a uviděl, že kůže kolem okraje jizvy se rozevřela.

Všude kolem něj se teď ozývaly hlasy, šeptaly, nařikaly a bědovaly. Když spěšně rozléval na led druhou láhev, trásly se mu ruce. Vyšlehly další plameny a třepaly se ve slabém nepřírozeném vánku, který se kolem něj zvedl. Neviditelné prsty se dotýkaly jeho tváře, tahaly jej za šaty a hladily po vlasech.

Z tajícího ledu vystoupila první špička křišťálu a brzy ji následovalo sedm dalších, tvořících spolu s ní nakloněný kruh. Zpěv, zmučený a jásavý zároveň, mohutněl a brzy těsnou komnatu vyplnil. Seregil se přikrčil, přitiskl si dlaně na uši a čekal.

Kouzelná tekutina hořela a vřela tak dlouho, až se objevilo osm čepelím podobných bodců, zasazených v jakémsi kruhu.

Seregil se sehnul, aby ji vytáhl ven, a kapka krve z jeho hrudi ukápala do ledu uvnitř koruny. Podivně fascinovaný se zastavil, zatímco spadla další kapka a další. Na hřbetě ruky se poškrábal o kamenný úlomek a i tato rána pomalu krvácela. Potůček krve blýskající se jako rubín mu protekl mezi prsty až k místu, kde držel korunu, a skanul do malé kaluže, sbírající se uprostřed koruny.

Zpěv byl teď nějak jasnější a náhle sladký a konejšivý a nějak známý. Seregilovi se stáhlo hrdlo, aby zachytilo nemožnou melodii, zatímco z hrudi mu kapala krev.

Ještě ne, zpíval hlas. Neviditelné ruce jej hladily a podpíraly ho, když se skláněl nad korunou. Dívej se! Hleď, jak nádherné je tvořit.

Krev se vsákla do ledu, zatímco se všemi špicemi krystalu pomalu šířil rudý nádech.

Ach ano! pomyslel si. Jak nádherné!

Jejich hrany byly ostré. Když je sevřel, zařizly se mu do dlaní. Dolů skanula další krůpěj krve a barva křišťálu se změnila na temnější rudou.

Ale z dálky se vetřel jiný hlas, drsný a nelibozvučný.

Nic, zpíval hlas. Není to nic. Tady je jen naše hudba. Připoj se k nám, líbezný, připoj se k naší písni, jediné písni. Pro Překrásného, Požírače smrti...

Nový ošklivý tón ho rozptyloval. Nicméně když sklonil hlavu, pokoušeje se potlačit nový drsný hlas, zjistil, že i on je mu povědomý.

Téměř se mu ho už podařilo potlačit, když ho náhle poznal - byl to zvuk jeho vlastních chraplivých výkřiků.

Nádherná iluze se roztránila, když mu pažemi projela pálivá bolest a hledala jeho srdce.

"Aura!" vykřikl a z posledních sil vytrhl korunu ven. "Aura Elustri málrei!"

Potáčeje se v oparu agónie, strčil korunu do stříbrem obložené krabice a zaklapl zástrčku.

Ticho na něj dopadlo jako úder. Zhroutil se mezi mrtvá těla a přitiskl si zakrvácené ruce ke kabátu na hrudi. "Marös Aura Elustri chypitir," zamumlal vděčně, naplň upadaje do mdlob. "Chypitir marös!"

Překrásný, říkaly hlasy. Požírače smrti.

Postupně si začal v komnatě uvědomovat další přítomnost a s ní vše prostupující pocit klidu, smíšeného se smutkem. Toto, uvědomil si, musí být pravý duch, ten, který vytvořil toto místo a obýval ho, dokud zde nebyla ukryta koruna. S ironickým úsměvem si vzpomněl na historku o bojujících přízracích, kterou si vymyslel pro Turika a Shradina, když se poprvé dostal z jeskyně. Vypadalo to, že sobě navzdory mluvil pravdu.

"Mír tobě, duchu tohoto místa," řekl skřehotavým hlasem v dravníjštině. "Tvá svatyně bude řádně očištěna."

Ona přítomnost jej na okamžik obklopila a utišila jeho bolest a únavu. Pak zmizela.

S krabicí zavěšenou přes rameno se Seregil plazil nahoru tunelem. Když vyklopýtal ven do slunečního světla, drželi u vchodu stráž Turik s Timanem.

Starý muž beze slova stiskl Seregilovi ruku a v zahleněných očích se mu třpytily slzy.

"On žije! Aurēnfaie je naživu! Přineste obvazy," zavolal Turik na ostatní, když si znepokojeně prohlédl Seregilovy ruce.

Zpráva šla od úst k ústům a brzy se kolem nich slavnostně shromáždila celá vesnice.

"Ze země vycházely strašlivé zvuky a pak všechno ztichlo," řekl Seregilovi Retak. "Timan říkal, že jsi vyhnal zlého démona, ale nevěděl, jestli jsi zkoušku přežil. Řekni nám o svém boji se zlým démonem!"

Seregil si v duchu povzdechl. Bilairiho koule, oni chtějí další příběh!

Posbíral se na nohy a ukázal jim krabici. "Zajal jsem zlého démona, který vás soužil. Je uvězněn tady uvnitř."

Dravniané hleděli s rozšířenými očima na otlučenou dřevěnou skříňku. Dokonce ani děti se k ní neodvážily přiblížit. Aby dosáhl co největšího účinku, smísl skutečnost s fantazií a snažil se přitom co nejvíce vypadat jako zvítězivší čaroděj.

"V čase Timanova předka přišlo do vašeho údolí zlo, vtrhlo do domu vašeho ducha, uvěznilo jej a ubližovalo těm, kdo vstoupili do komnaty. Našel jsem jeho skryté doupě a tam s ním bojoval. Byl to silný démon a jak můžete vidět, bojoval mocnou silou."

Oči vesničanů se ještě rozšířily, jak se kolem něj tlačili, aby viděli, jaké stopy na něm démon zanechal.

"S pomocí své magie, sil svatého Aury a pravého ducha tohoto místa jsem jej přemohl a zajal. Váš duch ke mně přišel, zmínil mé rány a požádal, aby byla svatyně očištěna a vaši lidé tam opět mohli přicházet v míru. Teď jsou tam těla, oběti zlého démona. Nesmíte se jich bát. Odneste je a řádně spalte, aby jejich duše mohly odpočívat v pokoji. Toto místo již není sídlem zla." Odmlčel se, uchvácený svou vlastní vynalézavostí a Dravniané bouřlivě jásali. Když se opět uklidnili, byl připravený.

"Přijde-li někdo hledat zlého démona, přiveďte je na toto místo a řekněte jim, jak Meringil, syn Soluna a Nycanthi, čaroděj z Aurēnenu, zlého démona zajal a navždy odvedl pryč. Nezapomeňte na tento den a vyprávějte o něm svým dětem, aby ani ony nezapomněly. Nenechte nikoho mezi vašimi klaný zapomenout, že odtud bylo vypuzeno zlo. A nyní musím jít."

Vesničané se nahnuli dopředu a úpěnlivě jej prosili, aby neodcházel. Dívky, které nenavštívil, plakaly a jedna z Ekridových dcer se mu se vzlykáním vrhla do náruče. Jemně ji odsunul stranou, posbíral si věci, z brašny na opasku vytáhl poslední z Nysanderových proutků a ukryl ho v dlaní. Za zády proutek zlomil a vesničané vyděšeně couvli, když se za ním otevřel translokační vír. Naposledy jim zamával na rozloučenou, a vstupuje pozpátku do prázdnoty, přinutil se usmát.

* * *

Thero byl v půli cesty do schodů, když jej zastavil tlumený náraz. Nebylo pochyb o tom, odkud se zvuk ozval; dveře všech pokojů na klikaté chodbě - ložnic a místnosti pro hosty - byly otevřené, až na jedny. Pokud Nysander nebyl uvnitř, byly dveře i se svými magickými ochranami vždy zavřené. Přesto, když přiložil ucho na dveře, slyšel Thero tiché sténání.

"Nysandere!" zavolal, ale jeho mistr už spěchal dolů po schodech z věže a roucho mu pod koženou zástěrou vlálo.

"Někdo je uvnitř," horlil Thero, hubenou tvář zrudlou vzrušením.

Nysander otevřel dveře a luskl prsty směrem k nejbližší lampě. Knot vzplál a v jeho světle viděli Seregila, svíjejícího se

uprostřed místnosti, se zády nepřírozeně ohnutými kolem batohu, který nesl, a s popruhem od otlučené dřevěné skříňky omotaným kolem jedné nohy. Oči měl zavřené a pod pruhy špíny a krve byla jeho tvář naprosto bezbarvá. "Přines vodu, umývadlo a plátno. Rychle!" řekl Nysander, přešel k Seregilovi a chytil ho za přední díl kabátu. Thero odspěchal pro požadované věci. Když se o několik okamžiků později vrátil, Nysander prohlížel otevřenou ránu na Seregilově hrudi. "Jak moc je to zlé?" zeptal se.

"Ne tak zlé, jak to vypadá," odpověděl Nysander a přikryl ránu plátnem. "Pomoz mi s těmi špinavými šaty."

"Co se mu stalo tentokrát?" zeptal se Thero a opatrně zouval muži ležícímu v bezvědomí boty. "Je z něj cítit stejný nadpřirozený zápach, jako když se vrátil..."

"Velmi podobný. Přines věci pro menší očišťování. A Thero?"

Už na poloviční cestě ven ze dveří se Thero zastavil, očekávaje nějaké vysvětlení.

"O tomhle už nebudeme mluvit."

"Jak si přejete," odpověděl Thero klidně.

Soustředěný na Seregila, nevšiml si Nysander hněvivé červeně, která pod řídkým vousem zabarvila Therovy bledé tváře, ani náhle v hněvu stisknutých čelistí.

* * *

Později, když Seregil pod Therovým bdělým dohledem spal, vykonal Nysander svou noční návštěvu v nehlubším sklepení pod Orěskou. Nebyl jediný, kdo se sem pozdě v noci uchýloval. Mnoho starších čarodějů dávalo přednost tomu, provádět svá bádání, když byli studenti a učedníci z cesty. Cestou dlouhými chodbami a dolů po schodištích zdravil kývnutím ty, které potkával, a občas se zastavil, aby si popovídal. Ze svých pravidelných večerních zdravotních procházek nikdy nedělal žádné tajemství. Všiml si vůbec někdo během těch let, že jen zřídka prošel stejnou trasou dvakrát? Že je zde jedno místo, kus holé nevinné zdi, které nikdy neminul.

A kolik z těch ostatních, uvažoval Nysander cestou, dávalo pozor, když nesl nějaký utajený náklad?

Došel do nejnižšího podlaží a ještě opatrněji než jindy kráčel bludištěm chodeb k onomu místu, i když kouzla, která starostlivě spletl, zabránila všem, aby postřehli krabici, kterou nesl.

Spokojený, že si jej nikdo nevšiml, sklonil hlavu, vyvolal vlnu síly a tiše pronesl kouzlo průchodu. Projel jím pocit horského větru a zmrazil jej až na kost. Se špinavou krabicí přitisknutou k hrudi prošel přes silné kamenné zdivo do malé místnosti za ní.

Kapitola 5.

Hosté

K

dyž se na slavnostním gongu, který držel pod paží, zablýskalo sluneční světlo, Alek přimhouřil oči. Přendal si jej do druhé ruky a vyšplhal po zbylých příčkách žebříku, opřeného o přední zeď vily.

"Sire Aleku, toto skutečně není nutné. O tyhle detaily se vždy starají sluhové!" přešlapoval Runcer nervózně na chodníku, z této ukázky práce zjevně nespůj, avšak neschopný to zastavit.

"Rád něco dělám," nenechal se Alek odradit.

Den předtím se v ulici Kol neochotně chopil svého divadla pro veřejnost. Sakorův svátek začínal dnes v noci a - se Seregilem nebo bez něj - sir Alek se bude muset ukázat. Runcer byl skálopevně rozhodnutý se mu v Seregilově nepřítomnosti podrobit jako pánovi domu, což byla role, která byla Alekovi nanejvýš nepřijemná. Nesnášel, když mu někdo posluhoval, ale zdálo se, že všichni sluhové v domě to berou jako osobní urážku pokaždé, když si dovolil sám donést vodu na mytí nebo osedlat koně.

Sevřel dřevěný držák, upevněný ve zdi, a zavěsil na něj kožené popruhy gongu. Držely pevně a gong, obdélníkový válečný štít, zobrazující Sakorův propracovaný sluneční motiv, v ranním vánku jemně zvonil. Runcer mu nahoru podal pruh černé látky a Alek ji opatrně přehodil přes štít.

Podobné gongy visely po celém městě. Truchlivá noc, nejdelší noc v roce, začínala pompézními oslavami v Sakorově chrámu. Bude sehrána symbolická smrt starého boha. Všechny ohně ve městě, kromě jediného, střeženého v chrámu královnou a její rodinou, budou uhašeny. Příštího rána, s první jitřním paprskem, budou gongy odkryty a rozezní se, aby přivítaly znovu vzkříšeného boha, zatímco poslové přinesou novoroční oheň ke každému ohništi ve městě.

Podobné obřady proběhnou po celé Skale.

Byl v půli cesty ze žebříku, když na rohu dole v ulici zaslechl jezdce. Když Alek rozpoznal Seregilovu nádhernou aurěnskou klisnu, seskočil dolů a rozběhl se jim vstříc.

Seregil přitáhl Cynril uzdu, aby ji přinutil zpomalit, a cestou ulicí si Aleka s nesouhlasným zamračením prohlédl. "Venku jenom tak v košili jako obyčejný nádeník? Co tomu řeknou sousedi?"

"Upozorňoval jsem na to, můj pane," poznamenal Runcer zdvořile, když došli nahoru.

"Myslím, že řeknou, že na rozdíl od svého šviháckého opatrovníka nejspíš udělám kus poctivé práce," odpověděl se smíchem Alek, kterému se příliš ulevilo, že se Seregil v pořádku vrátil domů, než aby se staral o to, co si kdo myslí.

Ať už byl Seregil kdekoliv, pečlivě se na svou roli lorda, vracejícího se domů, oblékl. Jeho blátem postříkané boty a rukavice byly vyrobeny z nejlepší, kaštanově zbarvené kůže a jezdecký plášť lemovaný tmavou kožešinou. Pod plášť si oblékl sametový kabátec a na drahokamy pošíité kokardě na jeho čapce se bezstarostně pohupovala bažantí pera.

"Dobře, musíme mu tyhle drsné způsoby promínout," řekl Seregil, položil Alekovi ruku kolem ramen a vešli dovnitř.

"Tihle synové venkovských šlechticů ze severu jsou vychováni špatně, v mládí vykonávají příliš mnoho poctivé práce. Jak to tady jde?"

"Podívej se sám."

Uvnitř ve velkém sále se hemžilo služebnictvo. V rámci příprav na noční tanec byly svinuty koberce a stěny byly vyzdobeny vonícími věnci, spletenými z pšenice a zinných rostlin. Z kuchyně se od rána linula silná vůně. Hostina po oslavě bude mrazivá, ale dobře zorganizovaná.

"A co světelné hůlky?" zeptal se Seregil, když se posadil, aby si stáhl boty.

"Přivezli je z Domu Orěsky včera, můj pane," informoval jej Runcer, zdržující se nablízku. "Nysander i Azusthra a lady Magyana a Rhioni potvrdili, že opět přispějí k večerní zábavě."

"Dobře. Někáká zpráva od Cavishů?"

"Očekáváme je dnes odpoledne, můj pane. Sám jsem připravil pokoje pro hosty v prvním patře."

"Pak to necháme na vás. Pojd', Aleku, než se upravím, můžeš mi říct, co je nového."

"Nysander pozval Cavishe, aby seděli s ním," řekl mu Alek, když stoupali po schodech k Seregilovu pokoji, a toužebně dodal: "Přál bych si, abychom tam mohli i my."

"Já vím, ale Kylithina společnost bude pravděpodobně poučnější. Kromě toho si potřebuješ procvičit hraní si na šlechtice."

Seregilova ložnice měla výhled do zahrady za domem. Na rozdíl od ostatních pokojů byla zařízena v aurěnském stylu, se stěnami vybílenými místo zdobenými a prostým nábytkem ze světlého dřeva. Na druhou stranu polštáře, koberce a závěsy u postele překypovaly vzory a barvami.

Okenice byly otevřené a v mramorovém krbu příjemně praskal oheň.

"Víš, Runcer má pravdu," pokračoval Seregil, přehodil plášť přes truhlu s oblečením a přešel k ohni. "Není dobré, když tě venku vidí jen tak v košili. Když hraješ roli..."

Alek si povzdychl. "Hraješ ji až do morku kostí, já vím, ale..."

"Neomlouvej se. I to je součást hry." Seregil na něj namířil ukazováčkem v rukavici. "Víš stejně dobře jako já, že v Kohoutkovi nebo většinu času tady to nevádí, ale při skutečné práci by tě něco takového mohlo zabít! Když hraješ sira Aleka, musíš být sir Alek. Buď hraj od srdce, nebo zůstaň vně a jako loutkoherec veď každý pohyb. Viděl jsi mě dost často, jak to dělám."

Alek zasmušile upíral pohled na prašanem pokrytou zahradu. "Ano, ale pochybuju, že v tom někdy budu tak dobrý jako ty."

Seregil nespokojeně odfrkl. "Kecy. To jsi říkal i o šermu a podívej, jak ti to jde. Kromě toho, když role nejde proti tvé tvrdohlavé dalnanské sedlácké pýše, jsi rozený herec. Uklidni se! Nech se unést okamžikem."

Seregil jej náhle popadl za ruku a pustil se s ním do výstředního tance po pokoji. Alek ani neslyšel, že se přiblížil. Ale rychle se vzpamatoval a ujal se vedení.

"Ale sir Alek je tvrdohlavý dalnanský sedlák," zasmál se, podupáváje v rytmu venkovského tance, který jej naučily Beka a Elsbet.

"Špatně!" Seregil jej s rozpustilým úsměvem trhnutím přiměl k formální pavaně. "Sir Alek je tvrdohlavý dalnanský venkovský šlechtic. Kromě toho by cestou měl od lorda Seregila pochytit něco z jeho nadutého chování."

Alek se s předstíraným zděšením odtáhl. "Stvořitelovo milosrdenství, jenom to ne!" Stále svíral Seregilovu ruku v rukavici a pod palcem pod jemnou kůží cosi ucítil. Zamračen místo ohmatl. "A co je tohle? Obvaz?"

"To nic není, jenom pár škrábanců." Seregil si sundal rukavice a ukázal mu tenké proužky pláma, jimiž měl ovinuté obě dlaně. "A co ty?" Obrátil Alekovu ruku dlaní nahoru a prohlížel si strup.

"Pořezal jsem se, když jsem tuhle v noci lezl přes zeď," řekl mu Alek a jeho očividnou vytáčku nijak nekomentoval, protože věděl, že naléhat by nebylo k ničemu. "Později cestou domů mě někdo pronásledoval, ale unikl jsem."

"Napadá tě, kdo to mohl být?"

"Nejspíš lupiči. Moc jsem si je neprohlížel."

"Kolik jich bylo?"

"Myslím, že tři. Měl jsem příliš naspěch, než abych je počítal."

"Poslechnu si to."

Usadili se v křeslech u ohně a Alek spustil dobře nacvičený a trochu přikrášlený příběh o svém útěku ulicí Stříbrného Měsíce.

"To bylo bystré, využít palácovou stráž k ochraně," řekl Seregil, když Alek skončil. "A když už je řeč o paláci, něco pro tebe mám - myslím, že je to malý dík od královny a Klii."

Z kabátu vytáhl malý váček a hodil ho Alekovi. Chlapec ho otevřel a našel těžkou stříbrnou sponu na plášť, opracovanou do podoby věnce listnatých větviček, obklopujících sytě modrý kámen.

"Stříbrné listy," nepatrně se usmál Alek, když obdivoval sponu. "Když jsem Kliu poprvé v Cirmě potkal, říkal jsem si Aren Stříbrný List."

"To je pozoruhodný kámen," poznamenal Seregil, který se na kámen díval Alekovi přes rameno. "Mohl bys za něho dostat znamenitého koně, kdybys někdy potřeboval. Jenom dej pozor, abys nikdy neprozradil, odkud ho máš nebo za co jsi ho dostal. Naši reputaci musíme tajit."

* * *

Těsně po poledni vtrhla do haly jako malá šťastná vichřice Illia Cavishová. "Strýčku Seregile! Aleku! Jsme tady!"

Z balkónu pro hudebníky Seregil sledoval, jak se vrhla k Alekovi, který zrovna vyšel z jídelny.

"Letos můžu zůstat vzhůru na slavnost, protože už je mi šest," oznámila a nadšeně Aleka objímala. "A dostala jsem nové střevíce a opravdové šaty s dlouhou sukní a dvěma spodničkami a... Kde je strýček Seregil?"

"Už jdu," zavolal Seregil. Sešel z balkónu po příkrém úzkém schodišti, dlouhými kroky přešel halu a přihlásil se o své objetí. "Přijela jste z Vodního Luhu úplně sama, slečno?"

Illia protáhla tvář. "Matka se stále kvůli dítěti necítí dobře, takže musela jet ve voze s Arnou a Eulis. Otec, Elsbet a já

jsme všichni museli jet pomalu. Když jsme ale dorazili do vaší ulice, nechal mě jet napřed. Jsem čelní voják!"

"Myslím, že chceš říct předvoj," opravil ji s úsměvem Alek.

"To přece říkám, hlupáčku. Budeme spát s Elsbet v pokoji vedle tvého, strýčku? V tom, kde je postel ve tvaru draka a na stěnách namalované paní?"

"Samozřejmě, ale jenom pokud nebudeš bafat na hosty poté, co tě uložíme do postele, jako jsi to dělala loni."

"Na to jsem už moc velká," ujistila jej, popadla jeho i Aleka za ruku a táhla je ke dveřím. "Pojďte. Otec a matka už tady musí být."

V ulici Kol byl hustý provoz, ale Seregil brzy zahlédl Micumovu hlavu barvy mědi, která se prodírala tlačenicí směrem k němu. Micuma následovala jeho druhá dcera a krytý vůz, kočirovaný dvěma služebními. Stará Arna jej uviděla a zamávala mu.

"Vidím, že tě Illia našla," řekl s úsměvem Micum, když sesedl před domem.

Seregil objal nejprve svého starého přítele a po něm Elsbet, nejistou a plachou v modrém jezdeckém obleku. "Jedete právě včas. Alek udělal všechnu práci."

"Byli bychom tu dřív, kdybych mohla jet," postěžovala si Kari, snažící se vyhrabat z hromady podušek a přikrývek ve voze. Po týdnech ranních nevolností měla vyhublou tvář, ale cesta jí do tmavých očí vrátila odvážný třpyt. Micum jí pomohl dolů a ona šťastně objala Aleka i Seregila.

Seregil si změřil její kulaté břicho. "Těhotenství ti svědčí jako vždy."

"Jenom jí to neříkej před snídaní," upozornil jej Micum.

Stará Arna udělala směrem ke své paní žehnajícím znamení. "Čím je matce více zle, tím je syn silnější."

Kari za ženinými zády obrátila oči v sloup. "Poslední měsíc to slyšíme každý den nejméně třikrát. Dokonce i když to bude další děvče, čekám, že se narodí s mečem v ruce."

"Další Beka," široce se usmál Alek.

"A co ty?" zeptal se Seregil Elsbet. "Když jsem o tobě slyšel naposled, chystala ses na pobyt v chrámové škole."

"To je pravda. Díky, že jsi mě doporučil. Tohle jsem si vždycky přála."

"Nejdřív Beka dostane povolávací rozkaz do Královské jízdní hlídky, a teď je z Elsbet učenec." Kari objala Elsbet kolem pasu a vrhla na Seregila temný pohled. "Díky tobě budu šťastná, když se některé z mých děvčat vdá dřív, než bude staré a šedivé."

"Učenci se žení, mami," pokárala ji Elsbet.

"Já se vdám!" skočila jim do řeči Illia, stále držící Aleka za ruku. "Vezmu si tebe, Aleku, že ano?"

Chlapec se jí galantně poklonil. "Pokud mne stále budeš chtít, až z tebe vyroste stejná krasavice, jako je tvá matka a sestra."

Při těch slovech se Elsbet nápadně začervenala. "A jak se máš ty, Aleku? Otec nám řekl, že jsi se zranil, když jsi zachraňoval Kliu."

"Až na tohle jsem už v pořádku," odpověděl a žalostně si rukou prohrábl rozčuchané vlasy. "Klia vypadala hůř než já."

"To od tebe bylo velmi... statečné. Chci říct, vběhnout takhle do ohně," zakoktala se. Zrudla ještě víc než předtím a pospíšila si za Arnou do domu.

Alek se na Kari zmateně podíval. "Není jí nic?"

Kari s nevyzpytatelným úsměvem vložila svou ruku do jeho. "Ach, právě jí bylo patnáct a ty jsi hrdina, to je všechno. Teď pojď, statečný sire Aleku, a podíváme se, co můžeme udělat s tvými vlasy. Nechceme, abys dnes večer vypadal před krásnými dámami, které budou hosty lorda Seregila, jako syn tuláka."

Kapitola 6.

Truchlivá noc

L

óže lady Kylith, vyzdobená goblény, poskytovala na kryté sloupořadí Sakorova chrámu výborný výhled. Seregil s Alekem dorazili do chrámového okrsku hodinu před západem slunce a našli svou hostitelku a šest dalších hostů, jak si povídají nad vybranými lahůdkami a vínem.

Večer byl mrazivý a všichni při hovoru vydechovali bílé obláčky. Všichni byli z úcty k situaci zachumlaní do černých plášťů a rób, ale od zlata a drahokamů na čelenkách a manžetách se jim odráželo světlo.

"Ach, naše malá společnost je teď úplná!" Kylith s úsměvem vstala, aby Seregila políbila.

Vrátil jí polibek s nefalšovanou láskou. Před lety byli nějakou dobu milenci a vždy přátelé. Kylith se teď musela blížít padesátce, ale čas vylepšil jak její pověstnou krásu, tak důvtip.

Obojí bylo plně v pohotovosti, když se obrátila na Aleka, plaše se držícího vzadu. "A my dva se opět setkáváme za mnohem příjemnějších okolností, sire Aleku. Věřím, že dnes večer lorda Seregila nikdo nezatkne."

Alek předvedl dokonalou poklonu. "Jsem si jistý, že přesunul všechna zatčení na zítřek, má paní."

Výborně, sire Aleku, pomyslel si s úsměvem Seregil.

Koutkem oka zahlédl, jak si někteří z ostatních hostů vyměňují opatrné pohledy. Skoro celé Rhíminée vědělo, že jen před několika týdny byl ze svého domu odveden v řetězech. Kylith obratně rozptýlila napětí kolem tohoto incidentu tím, že ho zlehčila.

"Seregile, budeš sedět vedle lorda admirála Nyreidiana," řekla a pokynula mu, aby se posadil vedle tělnatého šlechtice s černým plnovousem. "Dohlíží na vystrojení královniny korzárské flotily a vím, že o tom chceš slyšet všechno. Sire Aleku, vy sedíte tady mezi námi, takže můžeme obnovit naši známost. Nejprve ale musíte být řádně představen - lord admirál Nyreidian í Gorthos, lady Tytiana ě Reva a lady Breana ě Ursil z Královnina dvora, sir Arius í Rafael a má velmi

dobrá přítelkyně lady Yriel ě Nikiria."

Odmělčela se a ženu v uniformě, která seděla po její pravici, uchopila za ruku. "A toto je kapitánka Julena ě Isai z infanterie Bílý Jestřáb, nejčerstvější přírůstek do našeho malého salónu."

Seregil si kapitánku s diskretním zájmem prohlédl; říkalo se, že je to Kylithina nejnovější milenka.

"Přátelé, všichni znáte lorda Seregila i Korit," pokračovala. "A tento roztomilý mladý muž je chráněncem lorda Seregila, sir Alek i Gareth z Břečťanového Pramene. Myslím, že jeho nebožtík otec byl mycenským rytířem."

Alekův vymyšlený rodokmen vyvolal přesně takový nezájem, v jaký doufali. Seregil jej nechal, aby si se svou roztomilostí klopýtavě poradil s Kylithiným uhlazeným flirtováním, a obrátil pozornost k ostatním hostům, mezi nimiž probíhala zajímavější hra.

"Domnívám se, že válka bude pro Phorii úleva," říkala právě lady Tytiana. Jako velitelka Královny gardy byla velmi cenným a zpravidla spolehlivým zdrojem klepů. "Pořád na ní po té strašné záležitosti s místodržitelovou sebevraždou trochu ulpívá podezření - ach, lorde Seregile, promiňte mi. Nechtěla jsem být netaktní."

"Vůbec nic se nestalo, má lady." Seregil uhladil na svém černém plášti záhyb. "Mé jméno bylo očištěno, takže má čest není poskvrněna o nic víc než obvykle."

Malou společností proběhla vlna smíchu. Během let si pečlivě vypěstoval pověst roztomile hýřivého vyhnance. Zatímco jeho vzdálené příbuzenství s královskou rodinou mu zajistilo přístup do většiny z exkluzivnějších salónů, všeobecně se předpokládalo, že jeho cizí původ a diletantské způsoby jej bezpečně drží mimo dosah spletitých intrik, které se ve městě odehrávaly. Výsledkem bylo, že jej nebrali vážně, ale hodně mu prozradili.

"Jak jsem řekla," pokračovala Tytiana, "nedivila bych se, kdyby se jí ulevilo, že jde do války. Nic nevylepší něčí popularitu tak jako pár vítězství. A jenom mezi námi, Phoria by mohla nějakou přízeň lidu potřebovat, dokonce i bez těch ostatních nepříjemností. Dědička, která nemá žádné potomky, je vždy - nešikovná."

"Niměně je skvělá velitelka jezdeckta," řekla kapitánka Julena.

Admirál Nyreidian se opřel a složil propletené prsty na objemném břiše. "To je pravda, ale pokud Plenimarští nejsou dost hloupí, aby se pokusili dobýt Mycenu, bude v nevýhodě. Plenimar je námořní mocnost, vždycky byl. To jsem řekl královně a ona souhlasí. Výstavba obrany dolního města probíhá tak, jak jsme o tom mluvili."

"Zrovna včera jsem zaslechla, že královna Idrilain objednala z Pioru dvě stě vozů nejlepší červené hlíny na zmírnění svahů pod citadelou," připojila se k nim lady Breena. "To se nestalo od časů její prababičky."

"Jistě nebudou mít tolik drзости, aby zaútočili přímo na Rhiminee?" dovolil si Seregil podotknout nad sklenkou vína. Nyreidian po něm vrhl poněkud blahosklonný pohled. "Nebylo by to poprvé."

"Takže se připravujete, abyste se s nimi utkali jako rovný s rovným. To musí být obrovský podnik."

"Věřím, že jsem viděl každého námořníka, rybáře a piráta, který se kdy plavil mezi tímto místem a Balskou úžinou!" odvětil admirál. "Přístav je jich plný. A taky investorů. Korzářství je výnosný podnik. Přemýšlel jste nad tím, že byste investoval do lodí, lorde Seregile?"

"Zní to jako zajímavá směs vlastenectví a zisku. Možná bych to měl prozkoumat."

"Musím vás varovat, že lodě už začínají být vzácným zbožím. Všichni stavitelé lodí ve Skale dělají, co mohou, opravují staré lodě a staví nové. Ale najít slušného kapitána je skutečně umění."

"A to ještě válka nebyla oficiálně vyhlášena. Jak může královna na moře posílat korzáry, aniž by to byla provokace? Nechce přece válku uspořádat?"

Nyreidian zřetelně ochladl. "Jsem si jistý, že královna neudělá nic, aniž by při tom neměla na mysli nejlepší zájmy Skaly."

"Ale samozřejmě," zamumlal Seregil. "Skutečnost, že vás královna tímto podnikem pověřila, je dostatečným důkazem závažnosti těchto opatření."

* * *

Když Kylith obrátila pozornost k ostatním hostům, Alek si oddechl. Jeho vymyšlená historka nebyla příliš propracovaná a při nezávazné konverzaci ztrácel půdu pod nohama. Naštěstí se zdálo, že se o něj nikdo nijak zvlášť nezajímá.

Seregil byl stále zaujat tlustým admirálem, proto se Alek opřel lokty o zábradlí, aby mohl pozorovat podívanou, která se odehrávala pod ním.

Řada lóží, ve které seděl, se nacházela v jižním rohu náměstí hned před hájkem, patřícím k Dalnovu chrámu. Na druhé straně náměstí další řada lóží částečně zakrývala nádvoří s fontánou a křehké, jasné zbarvené klenuté vchody do Astellova chrámu. Illiorův chrám byl skryt za lóžemi na východě.

Uzavřené uličky mezi čtyřmi chrámy rozdělovaly široké náměstí na čtvrtiny. Černé oblečení návštěvníci slavnosti se už shlukovali na otevřených plochách a nádvořích a v sloupových ostatních chrámu. Nad hlavami jim kroužili racci a mísili se s hejnem holubů, vylétajícím z dalnanského hájku.

Před Alekem, mohutný a pevný, stál na pozadí zapadajícího slunce černý Sakorův chrám. Mezi čtvercovými sloupy, tvořícími sloupovádi, pronikaly široké paprsky světla a gongy, které mezi sloupy visely, vrhaly v záři světla stíny.

Uvnitř stál oltář z vyleštěného černého kamene. Na něm hořel velký oheň a ozařoval obrovský zlatý štít, zavěšený za oltářem. Štítu, jak mu Seregil předtím vysvětlil, se říkalo Sakorova Záštit. Byl dvacet stop vysoký a znak slunce na něm byl posázený stovkami vyleštěných rubínů, které v mihotavém světle ohně jakoby pulzovaly životem.

Na širokých schodech před chrámem stála čestná stráž; někde v těch anonymních řadách stála se svým oddílem na stráž i Beka Cavishová. Trochu jí záviděl. Vojenský život se mu zdál jednoduchý; žádná přetvářka, žádné přestrojování - jenom čest, povinnost a hrdinství, když stojí v bitvě se svými přáteli po boku.

"Domnívám se, že v Myceně se Sakorův svátek neslaví s takovou okázalostí," poznamenala lady Kylith a vytrhla Aleka z přemýšlení.

"Ne, má lady," odpověděl Alek a kvůli Seregilovi pozvedl hlas. "Ani dožínky na konci rhythinu se s tím nedají srovnat."

"Předpokládám, že vám lord Seregil vysvětlil, jak je to s uhašením ohňů?"

"Ano. Dokážu si představit, že to bude nepřijemná noc."

"Noční hlídky, které vojáci drží, jsou velmi únavné." Kylith se lítostivě podívala na Julenu a Alek pochopil, že kapitánka se brzy vrátí do služby. "Ale pro nás ostatní je to čas radosti. Večírky ve světle měsíce, hry na slepou bábu, honičky. I pro milence je to dobrá noc. Říká se, že polovina lidí, kteří se narodí v Rhíminee, může jako čas svého početí uvést tuto noc."

Naklonila se blíž a Aleka zalila vůně parfému. "A kdo bude ve tmě zahřívát vás, co?"

Fanfára, která se zčistajasna ozvala z chrámu, jej ušetřila nutnosti odpovědět.

Když z chrámu vyšlo dlouhé procesí kněží, dav se utišil. Za zpěvu monotónních písní, doprovázených hrou na rákosové píšťaly, sistra, hluboce znějící rohy a tamburíny, se postavili do dvou řad po stranách Záštiny. Kvílivá hudba měla starodávňý, žalostný nádech.

"Píseň smrti, zpívaná v původním konickém jazyce," zašeptal Seregil. "Většina obřadu pochází z minulosti nejméně tisíc let vzdálené."

Když žalozpěv skončil, přinesli člověka, oblečeného ve zdobeném rouchu, s tváří zakrytou zlatou sluneční maskou. Na kolenou mu ležel meč se širokou čepelí.

"To je nejstarší ze Sakorových kněží, oblečený tak, aby představoval umírajícího boha," pokračoval Seregil. "Nese velký Ĝirilainin meč."

"Skutečně jí patří?" zašeptal Alek. Ĝirilain byla první skalskou dědičnou královnou, ustanovenou na základě Illiorova proroctví před šesti stoletími.

"Ano. Královna je jím každý rok znovu uváděna do úřadu."

Když starého Sakora postavili před oltář, předstoupil jeden z kněží a ve stejném starodávňém jazyce jej oslovil.

"Prosí Sakora, aby tyto lidi neopouštěl," překládal Seregil. "Pokračuje to ještě dál, ale podstatou je, že Sakor ustanovuje královnu za jejich strážce a dává jí posvátnou nádobu s ohněm a meč."

Jak předpovídal, Sakorova odpověď chvíli trvala. Spodní část sluneční masky byla vytvořena, aby zesílila mužův hlas, který byl spíše slabý a skřipavý. Poté, co rozhovor skončil, rozezněly se rohy a začalo velkolepé procesí.

Z ostatních chrámů vyšly skupiny kněží a každá nesla na nosítkách člověka, představujícího její božstvo.

Jako první kráčeli Dalnané s Valeriem, představujícím Dalnu. Popudlivý drysián seděl pod obloukem z vavřínu a břečťanu a na sobě měl nezvyklé lesklé zelené roucho, hojně zdobené zlatem, a držel obřadní berlu ze zlata a slonoviny. Někomu se podařilo zkrotit jeho divoké vlasy a dodat jim pod čelenkou zdání učesanosti, ale když se rozhlížel po davu, jeho vousy se ježily stejně výbojně jako vždy.

"Samozřejmě nejsem Dalnan, ale nemyslím, že by Valerius představoval nějak zvlášť povzbuzující představu Stvořitele," zamumlal Seregil a vyvolal souhlasný smích několika dalších hostů včetně Aleka.

Astellus sloužil Sakorovi jako průvodce na cestě na Jitřní ostrov. Tuto roli hrála boubelatá světlolvasá kněžka, oblečená do prosté modrobílé tuniky a klobouku se širokým okrajem, a její výbavu doplňovala poutnická hůl a cestovní brašna. Z chrámového nádvoří s fontánou vzletli rackové s šedými hřbety, živé symboly Cestovatele, a kroužili kněžce nad hlavou, zatímco byla nesena vpřed.

Také Illiora hrála žena. Ve svém volném bílém rouchu a klidné zlaté masce seděla strnule a pravou ruku měla zdviženou, aby bylo vidět složitý kruhový znak, který měla na dlani.

Tři skupiny se sešly uprostřed náměstí, aby tam počkaly na poslední. Opět zazněly rohy. Do chrámového okrsku vjela skupina jezdců v obřadní červeně a černě a za ní královská rodina.

"To je ona? To je královna?" zašeptal Alek, natahující krk, aby měl lepší výhled.

"Ano."

Šedovlasá vážná Idrilain seděla na koni jako skutečná válečnice, již také byla. Její prsní krunýř zdobil zdvižený meč a Illiorův měsíční srpek; na boku jí visela prázdná pochva na meč.

Spolu s ní jel Evenir, její druhý a mnohem mladší manžel. Za královským párem jeli Idrilainini synové a dcery. Mezi nimi i Klia, nádherná v uniformě Královské jízdní.

Když ji v dálce uviděl, Alek zvedl ruku ke stříbrné sponě, která mu držela na ramenou zdobený plášť. Až dosud pro něj byla jen dalším přátelským, blátem postříkaným vojákem, který se k němu choval jako k příteli a nikdy netrval na formalitách. Když ji teď viděl jako členku třídy, do které patřila, na pozadí nádherného obřadu, jako by viděl cizinku. Průvod důstojným krokem kráčel ke schodům chrámu, kde Idrilain sesedla z koně, vyšla nahoru a zastavila se před starým Sakorem a ostatními kněžími. Její manžel a děti zůstali stát za ní. Od této chvíle pokračoval obřad v současném jazyce.

Idrilainin hlas byl jasný a pevný, když rozepjala ruce a zpěvem pozdravila Sakora jako ochránce ohňů a meč míru.

"Nedopusť, ať na nás přijde temnota!" poprosila na závěr.

Dav se k ní přidal a hlasitě opakoval prosbu, dokud Valerius nevystoupil dopředu a nezvedl oběma rukama hůl. Když se dav znovu utišil, zazpíval Dalnovu píseň a jeho hluboký zvučný hlas se jasně rozléhal kolem.

Alek píseň dobře znal. Když dav opakoval poslední verš: "Stvořitel, stvořil vše a v jeho rukách se nic nemůže ztratit," ochotně se připojil a nevsímal si pohledů, které po něm vrhali ostatní hosté lady Kylith.

Astellus a Illior pomohli starému Sakorovi na nohy a shromáždění kněží začali zpívat pomalý žalozpěv.

"Kdo bude stát na stráž?" zpívali Sakorovi kněží. "Kdo bude chránit Plamen?"

Žena v Illiorově masce jim odpověděla recitací zjevení věštiny v Afě. "Dokud bude zem chránit a vládnout dcera z Thelátimova rodu, Skala nebude podrobena."

Královna postoupila vpřed a starý Sakor ji vyzval, aby během dlouhé noci i následujícího roku dávala pozor na svůj lid. Vážně se poklonila, zavázala sebe i své potomky k ochraně Skaly a dostala Ğirilainin meč a velkou nádobu s ohněm. Když se otočila a oba předměty zvedla nad hlavu, dav vybuchl souhlasným pokřikem.

Na západní obloze mizely poslední paprsky denního světla a dva kněží vyvedli černého býka. Idrilain podala nádobu s ohněm Phorii, zvedla meč v pravé ruce, levou položila zvířeti na čelo, jemně zatlačila a pronesla obřadní pozdrav.

Býk zafíkal, otočil hlavu a špičkou rohu natrhl okraj jejího pláště.

Davem proběhlo neklidné mumlání jako vítr po poli; oběť kladoucí odpor byla špatným znamením.

Ale zvíře už nejevilo žádné další známky odporu, kněží mu zaklonili hlavu a Idrilain podřízla krk. Vytryskla tmavá krev, z níž se na chladném vzduchu kouřilo, a zvíře se klidně zhroutilo. Idrilain nabídla čepel starému Sakorovi, který namočil do krve prst a udělal znamení na svém i Idrilainině čele.

"Promluv ke svému lidu, ó Sakore," pronesla melodicky. "Ty, který odcházíš od všeho živého a oživen se zase vracíš. Jaká je tvá věštba?"

"Uvidíme, s čím přijdou letos," zamumlal někdo.

"Chceš říct, že to není skutečné?" zamumlal poněkud šokovaně Alek k Seregilovi.

Seregil se na něj křivě pousmál. "Ano a ne. Ze všech důležitých chrámů v celé Skale se už měsíce sbírají věštby. Jejich podoba se rok od roku mění, ale zpravidla poměrně dost podporují současnou politiku."

Sakor, stojící před Záštitou, se otočil k lidem a zvedl ruce.

Než ale mohl promluvit, náměstím se prohnal náhlý poryv větru, rozevlál roucha a pláště a zvedl prach a suché listí do malých vírů. Z předních stěn lóží se utrhly prapory. Gongy ze štítů, visící na dlouhých řetězech, se zlověstným třeskem narážely na sloupy chrámu.

Rackové a holubi, vyrušení ze svého večerního hřadování, opět vzlétli, ale ve vzduchu se setkali se stovkami krkavců. Černí ptáci se snášeli z okolní temnoty stejně tajemně jako vítr, který je přinesl, zuřivě útočili, bodali zobáky a trhali drápy.

Diváci zdola bezmocně přihlíželi, jak černá křídla bijí do bílých a hnědých; tváře, obrácené vzhůru, byly potřísněny krví a lepivými kousky peří. Pak se, když kolem nich začala dopadat zničená těla, polekaně rozkřičeli.

V chrámu stála Idrilain s taseným mečem a odháněla desítky krkavců, kteří se snášeli na obětního býka. Phoria jí se svými bratry a sestrami přiskočila na pomoc a snažili se mrchožrouty zahnat. Vedle nich se svou berlou rozháněl Valerius. Dokonce i z té vzdálenosti Seregil s Alekem viděli jiskřící bílou aureolu, která nebezpečně zářila kolem její slonovinové hlavice. Illiorova kněžka, stále záhadná za svou maskou, opět zvedla ruku a vyšlehl zářivý záblesk, hrající všemi barvami, který za sebou nechával hromady nehybného černého peří. Vojáci, stojící nejbliž chrámu, běželi po schodech na pomoc královně a ostatní se pokoušeli udržet pořádek, zatímco tisíce lidí nařikaly, křičely a snažily se utéci.

Nad náměstím teď kroužilo husté mračno krkavců, kteří se snášeli k zemi a sekali zobáky jako jestřábi. Další se drze shlukovali na zábradlích a frontonu chrámu. Jeden velký pták se usadil na kraji Kylithiny lóže a zdálo se, jako by si Aleka jedním velkým okem pozorně a bez mrknutí prohlížel.

Seregil zvedl ruku, udělal ochranné znamení a Alek viděl, že se jeho rty pohybují, i když v tom zmatku kolem nebylo možné něco slyšet. Krkavec posměšně zakrákal a odletěl.

Pak, stejně náhle jako se objevila, černá horda ustoupila, pronásledovaná přeživšími racky. Holubi se útočníkům nemohli rovnat: po okrsku ležely roztroušený tucty hebkých hnědých tělíček.

Zatímco hluk způsobený ptáky se utišil, z chrámu se ozval nový zlověstný zvuk.

Aniž by se jí dotkla něčí ruka, Sakorova Záštitá hluboce a chvějivě zazvonila. Plameny na oltáři před ní změnily barvu ze žluté na tmavě rudou barvu krve.

Záštitá zazněla čtyřikrát a potom znovu čtyřikrát.

"Poslouchejte mne, mí lidé," vykřikla Idrilain. "Mluví Sakor, skrze samotnou Záštitu. Poslouchejte věštbu!"

Zástup stál nehybně, zatímco starému Sakorovi opět pomohli dopředu a ten, když zvedl třesoucí se ruku, se viditelně zapotácel.

"Slyšte, lidé ze Skaly, slova Sakorova," zvolal suchým stařeckým hlasem. "Opevněte zdi a naostřete všechny meče.

Dobře hlídejte úrodu a postavte silné lodě. Pohlédněte k východu, lidé ze Skaly. Odtamtud přichází váš nepřítel..."

Odmlčel se a vypadalo to, že se jeho třas zhoršuje. "Odtamtud..."

Chvilí se ztěžka opíral o Valeria, pak se narovnal a bez pomoci popošel dopředu. Překvapivě jasným hlasem vykřikl:

"Připravujte se ve světle a stínu. Odtamtud přichází Požírač smrti!"

"Co...?" Alek opět pohlédl na Seregila, ale spatřil, že má bledý obličej a pochmurný výraz a rukou v rukavici svírá část zábradlí, kde předtím seděl krkavec.

"Seregile, co se děje?"

Jeho přítel se prudce napřímil, jako by se probudil ze zlého snu, a varoval ho nenápadným, ale důrazným znamením rukou.

"Slyšeli jsme tvá slova, ó Sakore," promluvila královna do ticha, které stále obklopovalo dav. "Budeme připraveni!"

Když starého Sakora nesli dolů po schodech, aby se vydali na pochod k nábřeží v dolním městě, ozýval se pozdravný křik. V Astellově doprovodu se odtamtud vydá na předstíranou plavbu na Jitní ostrov, aby se znovu zrodil a zítra se vrátil hraný mnohem mladším knězem.

Oheň na oltáři se zmenšoval a pak docela vyhasl a ze střechy chrámu zazněly stovky hlubokých rohů, které oznamovaly, že všechny ohně ve městě mají být uhašeny.

Zbývající kněží se přidali k průvodu, zatímco královna zaujala místo před oltářem a začala posvátnou noční hlídku.

"Jak pozoruhodné představení!" znepokojeně se zasmála lady Yriel. "Letos to poněkud přehnali, nemyslíte?"

"Nanejvýš působivé," souhlasila zlehka lady Kylith, když se ve dveřích objevili sluhové se světelnými kameny na dlouhých holích, aby jim usnadnili odjezd. "Mám ale podezření, že lord Seregil plánuje pro setkání u sebe něco stejně působivého. Pojedete vy dva se mnou v kočáře?"

Seregil vstal a sklonil se k její ruce. "Děkujeme, ale myslím, že bychom zde měli počkat, než se zástup trochu rozptýlí, a pak jet zpátky."

"Hrátky ve tmě, co?" Letmo se dotkla rty jeho tváře a pak i Alekovy. "Uvidíme se v ulici Kol."

Poté, co všichni ostatní odešli, seděl Seregil chvíli nehybně s lokty opřenými o zábradlí.

"Co je to „Požírač smrti“?" zeptal se Alek znepokojeně. "Znělo to jako hrozba nebo výstraha."

"Jsem si jistý, že ano," zamumlal Seregil s pohledem upřeným dolů na náměstí. Už byla úplná tma a měsíc a hvězdy zalévaly město bledou září a vytvářely svět ostrých kontrastů stříbrného světla a inkoustově černých stínů. Tu a tam se míhaly světelné hůlky v rukou těch, kteří byli dost bohatí, aby si je mohli dovolit, a doléhal k nim slabý smích a výkřiky "chvalte Plamen!", jak do sebe lidé ve tmě naráželi.

Něco ve výrazu jeho přítele Aleka stále víc znepokojovalo. "Máš ponětí, co tím ten kněz myslí?" zeptal se.

Seregil se zvedl, aby vyrazili, a natáhl si kápi na ochranu před nočním chladem. Když odpovídal: "Nemůžu říct, že ano," Alek mu neviděl do tváře.

Kapitola 7.

Poučný večer

K

dyž se vrátili, byla ulice Kol už plná lidí. Alek podal sluhovi u vchodu svůj tmavý plášť a zamířil za Seregilem do sálu. Tam si už mnoho hostů užívalo vína a jídla. Všichni při příjezdu dostali jasné barvenou stužkou ovázanou světelnou hůlku, a ty teď poskytovaly chladné světlo, často měnící místo, jak lidé tančili nebo se procházeli po místnosti.

Když Runcer ze svého stanoviště u dveří vážně oznámil jejich příchod, přivítala je bouře potlesku.

"Vítejte této chladné temné noci v mém domě," zvolal Seregil. "Dovolte, abych těm, kteří se s mým společníkem dosud nesetkali, představil sira Aleka i Garetha z Břečťanového Pramene."

Alek vysekl elegantní poklonu a rychle přešel pohledem sál, pátraje po známých tvářích. Kylith se svou společností tam byla, ale Nysandera nebo Cavishe nebylo nikde vidět. Nicméně ve vzdáleném rohu zahlédl skupinu důstojníků, oblečených v zelené a bílé Královské jízdní hlídce. Z jejich středu mu světelnou hůlkou zamávala na pozdrav kapitánka Myrhini, Kliina přítelkyně a spoludůstojnice, a Alek jí na oplátku zamával taky, zvědavý, jestli je Klia s ní.

Právě se k nim chystal zamířit, aby to zjistil, když jej Seregil uchopil za paži a nasměroval ke skupině šlechticů.

"Je na čase zahrát si na laskavého hostitele."

Společně obešli celý sál, uhlazeně přecházeli z jednoho rozhovoru do druhého, z nichž většina se točila kolem znamení při obřadu.

"Myslím, že letos to poněkud přehnali," pokrčil nos mladý šlechtic, představený jako lord Melwhit. "Kdo pochybuje, že se blíží válka? Přípravy probíhají už od léta."

Od rozhovoru s admirálem Nyreidianem se k nim obrátila světlovlasá důstojná žena a pozdravila Seregila v aurěnštině.

"Ysanti maril Elustri, Melessandra a Marana," odpověděl jí Seregil vře. "Dovolte mi, abych vám představil sira Aleka. Lady Melessandra a její strýc, lord Torsin, jsou velvyslanci Skaly v Aurěnu."

"Ysanti bék kir, má paní," poklonil se Alek.

"Ysanti maril Elustri, sire Aleku," odvětila. "Vidím, že vás lord Seregil učí svému rodnému jazyku. Dnes už je tak velmi málo těch, kteří jím mluví dobře."

"A ještě méně těch, kteří jím mluví tak dobře jako vy, drahá lady," dodal Seregil.

"Pokud jej někdo zvládne, je to krásný jazyk," zaduněl Nyreidian. "Netroufl bych si jím před vámi mluvit, lorde Seregile. Tvrdí mi, že mám komickou výslovnost."

"To ano!" souhlasila se smíchem Melessandra. "Promiňte to přerušení, lorde Seregile, ale právě jsme mluvili o tom, jestli dnešní zlá znamení v chrámu byla pravá. Prozradil byste nám na to názor Aurěnfai?"

Alek se zájmem pozoroval, jak Seregil zaujal přemýšlivý postoj.

"No, zpochybňovat věrohodnost věštby by bylo totéž, jako zpochybňovat samotnou Věštírnu, nemyslíte?"

Melessandra vrhla na admirála ostrý pohled. "Mnozí by neváhali to udělat."

Seregil taktně změnil téma. "Pochopil jsem, že váš strýc doprovází ostatky Corrutha i Glamiena zpět do Virésse?"

"Ano, a dovolte mi vyjádřit vám svou soustrast pro ztrátu příbuzného," řekla Melessandra. "Musel to být pro vás hrozný šok a ještě uprostřed vlastních potíží."

"Děkuji vám. Zprávy, které přinesli královniní agenti, byly, mírně řečeno, mrazivé. Přesto z toho může vzejít nějaké dobro. Slyšela jste, jaká byla reakce rady v Aurěnu?"

Melessandra zakoulela očima. "Naprostý zmatek. Víte, že stará garda stále tvrdí, že Skala je odpovědná za činy Leranů. Přesto jsou mezi mladšími členy takoví, kteří stále více bojují za konec izolacionismu. Jedním z vůdčích zastánců smíření je Adzriel a Illia."

"Illia?" zeptal se Alek, který nastražil uši, když zaslechl známé jméno.

"Jistě," řekl Seregil a vrhl po něm rychlý pohled, kterým jej diskretně varoval před kladením otázek. "Kdo jiný? Jestli si ji ovšem zase nepleteš s Adzrielem a Olienem?"

"Ach - ano. Asi to tak bude," vypravil ze sebe Alek, zvědavý, jakou chybu udělal tentokrát.

"V Myceně jsou příjmení o tolik jednodušší," pokračoval zlehka Seregil. "Chudák Alek stále s našimi dlouhými rodokmeny, odvozenými od matek a otců, zápasí."

Melessandra vypadala soucitně. "Pokud jste se v tom nenarodil, musí vám to připadat jako záplava. Ale tamhle je lord Geron, se kterým musím hned mluvit. Erismai."

Naposledy se na Aleka podívala poněkud zamyšleným pohledem a pak s Nyreidianem a ostatními odkráčela.

"Řekl jsem něco špatně, že?" zašeptal Alek rychle, než se k nim mohli připojit nějakí další hosté.

"Moje chyba," odpověděl Seregil s nepatrným úsměvem. "Kdybych tady minulý týden byl, mohl jsem tě připravit lépe. Illia bylo jméno mé matky. Má nejstarší sestra, Adzriel a Illia, se nedávno stala členkou Iia'sidra."

"Sestra?"

Za celou dobu, co jej Alek znal, se Seregil nezminil o své rodině ani téměř o ničem jiném ze své minulosti v Aurěnu.

Alek předpokládal, že jeho přítel je stejný sirotek jako on.

"A nejstarší? Kolik jich máš?"

"Ve skutečnosti čtyři. Byl jsem jediný chlapec, a nejmladší," odpověděl Seregil nějak sevřeným hlasem.

"Malý bratříček Seregil?" potlačil Alek úšklebek, jak se způsob, kterým svého přítele vnímal, nepatrně změnil. Nicméně cítil, jak se kolem nich vztyčují staré bariéry a moudře změnil téma. "Vypadá to, jako by Skalané zase chtěli Aurěnen za spojence, jak tomu bylo ve Velké válce."

"To chtějí, ale tomu bude překážet zlá krev kolem Corrutha. Náš nedávný objev může věci spíš zhoršit než zlepšit, alespoň pro teď."

"Ale od Corruthova zmizení uplynulo už téměř tři sta let."

"Nezapomínej, o kom mluvíme, Aleku. Mnozí z nejmocnějších lidí v Iia'sidra byli jeho přátelé a vrstevníci. Nezapomněli, jakého přijetí se mu od Skalanů dostalo, když si vzal jejich královnu, nebo na jeho podezřelé zmizení po její smrti."

Kdyby Lera neměla dost rozumu, a nenechala svou nevlastní sestru Corruthestheru naživu, mohla tenkrát mezi těmito dvěma národy vypuknout válka. A pokud jde o nové spojenectví, obávám se, že nakonec může záviset spíš na Plenimarských. Pokud se spojí se Zengatem..."

"Ach, lorde Seregile! Tady jste!"

Obklopil je hlučný houf mladých šlechticů s úsměvy plnými očekávání.

"Už jsme si mysleli, že se nikdy nevrátíte domů," pokárala jej mladá žena a zavěsila se do něj. "Letos vám utekla moje podzimní hostina, víte."

Seregil si dramaticky přitiskl dlaň na srdce. "I když jsem té noci stál pod červeným úplňkem na kymácející se palubě, všechny mé myšlenky byly s vámi. Můžete mi odpustit?"

"Byl to půlměsíc, velmi dobře se na to pamatuji. Ale udělím vám podmíněnou milost, když mě představíte svému novému příteli," řekla vzrušeně a drze se podívala na Aleka, který se mačkal na kraji kruhu.

Alek se skrz záplavu složitého představování usmál a všiml si, že jeho zdvořilé pozdravy nebyly vždy opětovány se stejnou slušností. Vlastně bylo mnoho z nich určitě chladných.

Když Seregil přešel k hezkému muži se světle kaštanovými vlasy, svěťácky obklopenému houfem obdivovatelů, zaváhal. "Promiňte mi, pane, myslím, že jsem ještě neměl to potěšení?"

Muž vysekl složitou poklonu. "Pelion í Eirsín Heileus Quirion z Rhíminee, drahý pane."

"Snad ne ten slavný herec, který teď hrál 'Ertise' v Tirarii," zajíkl se Seregil.

Muž se viditelně nafoukl. "Přesně ten, můj pane. Omluvte, prosím, mou dotěrnost, ale mí společníci na tom trvali."

"Právě naopak, jsem potěšen! Doufám, že mi dáte vědět, až budete příště hrát. Podle všeho, co se říká, jste příští Kroseus."

"Měl jsem štěstí," namítl Pelion skromně.

"A dobrého patrona," oznámil muž vedle něj. "Víte, že role, kterou v současné době hraje, byla napsána přímo pro něj?"

"Věděli jsme, že vám to nebude vadit," svěřil se Seregilovi samolibě bledý mladík. "Víte, chudáček Pelion je zamilovaný a jeho přítelkyně by se zde dnes večer mohla objevit. Všechno je to velmi tragické a neuvěřitelné. Ale máme pro vás jinou zábavu. Donaeus složil ten nejlepší sladce ožehavý epos o dvaceti třech částech, jaký jste kdy slyšel. Je to úžasný kousek umění!"

Seregil se tázavě obrátil k básníkovi, nevrle vypadajícímu obrovi v obnošeném sametu. "Dvacet tři části? Jak monumentální dílo."

"Je nádherné," řekla s nadšením jedna z dívek. "Celé je o smrti Arshelola a Boresthiy, ale je udělané nanejvýš originálním způsobem. A samozřejmě bude potřebovat patrona. Musíte si to poslechnout."

"Donae, hned mu to přečti," vykřikl ten bledý mladík. "Nikdo nedokáže ocenit nový styl lépe než lord Seregil. Jsem si jistý, že se bez něj sir Alek na chvíli obejde."

Uražka na Aleka nezapůsobila. Ozvalo se několik potlačených uchichtnutí, ale podařilo se mu zachovat klid.

"Rozhodně běžte." Usmál se a zkrřížil pohled se svým okázalým protivníkem. "Význam poezie mi vždy unikal. Mému vkusu víc odpovídají poutivé balady a souboje na meče."

"Pojďme tedy do knihovny," vyzval je Seregil, a když je vedl po schodech nahoru, pobaveně na Aleka mrkl.

Alek se otočil a málem se srazil s Myrhini a Bekou Cavishovou, které se procházely se svými přáteli v uniformách.

"Arogantní mrňaví hovňousci, co?" zamumlala Beka, mračíc se na básníkův doprovod. "Sama na to občas narazím."

"Co by proti mně mohli mít?" vybuchl Alek, který si nebyl jistý, jestli se má cítit spíš pobavený nebo uražený.

"Nic, jenom to, žeš měl ten mizerný vkus narodit se na sever od cirnského Průplavu."

"Pár takových se vždycky najde," pokrčila Myrhini rameny a obratně sebrala kolemjdoucímu číšníkovi táč s poháry s vínem. "Pár vyražených zubů je obvykle uklidní. Ve vašem případě jde ovšem mnohem pravděpodobněji o obyčejnou žárlivost. Je mezi nimi víc než jen pár těch, kteří by rádi byli na vašem místě."

Odmlčela se a přejela jej pohledem. "Vypadáte lépe, než když jsem vás viděla naposled. Klia je na noční hlídce a

pozdravuje vás. Já za pár hodin nastupuji do služby, ale cítím, že mi má čest velí říci vám, jak se tady nové rekrutce daří pod mým velením. Jezdkyně Beka mi řekla, že jste jednou nebo dvakrát zkřížili meče... Ale tady je někdo další, koho známe!"

"Valerius z Colathu, drysián Prvního řádu a nejvyšší kněz Dalnova chrámu v Rhíminee," ohlásil Runcer.

Valerius vešel do sálu, stále oblečený v obřadním rouchu a s členkou ve vlasech, ale hůl ze slonoviny vyměnil za svou starou dřevěnou.

"Ať Dalnovo požehnání spočine na tomto domě a na těch, kteří jsou v něm," pronesl melodickým hlasem a udeřil holí o podlahu.

Alek si pospíšil, aby jej přivítal. "Vítejte. Seregil si právě odešel nahoru poslechnout básníka, ale brzy by měl být zpátky."

Drysián si neuhlazeně odfrkl. "Bezpochyby mu ten hlupák Donaeus přednáší ty svoje kostrbaté hloupé pšouky o triadvaceti částech. Určitě se pořád snaží sehnat patrona. Kousky toho nesmyslu předčítal minulý týden na banketu lady Arbelly. Úplně mi tím zničil chuť k jídlu. Jestli tím zažene Seregila do úzkých, není pravděpodobné, že by se vrátil před svítáním."

"Možná by ho měl Alek jít zachránit," navrhla Beka.

"Ne, nechte ho. To má za to, že tu smečku přízemních kašparů podporuje. Co za lumpárny vy dva teď provádíte? Slyšel jsem, že se učíš šermovat, Aleku." Drysián snížil hlas do důvěrného rachotu. "Když vezmu v úvahu společnost, do které ses dostal, budeš to potřebovat."

"A podívejme se na ni!" zamračil se na Beku. "Utéct a připojit se k vojsku, místo aby ses vdala jako hodná dalnanská dívka? Tenhle mladík vedle tebe je asi ve tvém věku, že?"

"Přestaňte s tím," zvolala Myrhini a zasmála se, když se Beka nepokojně zavrtěla. "Ona je nejlepší jezdec, kterého jsem letos dostala, a nechci ji ztratit kvůli rodinnému krbu."

"Valerie!" zvolal Seregil, scházející dolů po schodech, který zjevně básníkovi unikl i bez cizí pomoci, "vyslal jsi starého Sakora bez problémů?"

Valerius se uchechtl. "Dnes večer to v přístavu pěkně fouká. Než odrazili, byl chudák starý Morantiel zelený jako tykev, ale obávám se, že to přežije."

"Měl jsem dojem, že během věštby byl nějaký nejistý," poznamenal Seregil lhostejně a mávl na číšníka s vínem.

"Po všech těch letech předstírání si dokážu představit, že to byl docela šok, když se skutečně stalo něco mystického."

"Takže věříš tomu, že to nebyl podfuk?"

Valerius zvedl huňaté obočí. "Víš stejně dobře jako já, že nebyl. Nevím, co znamenala celá ta záležitost s ,Požíračem smrti', ale ti krkavci se mi nelíbili."

Runcer ve dveřích opět udělal krok vpřed a oznámil: "Nysander i Azusthra Hypirius Meksandor Illandi, Velký Divotvůrce Třetí Orěsky, a lady Magyana a Rhioni Methistabel Tinuva Ylani, Velká Divotvůrkyně Třetí Orěsky. A sir Micum Cavish z Vodního Luhu s paní Kari a dcerami Elsbet a Illiou."

Nysander a Magyana, obvykle ti nejméně nápadní čarodějové Orěsky, si k této příležitosti oblékli skvostná obřadní roucha, která příslušela jejich postavení. Za nimi jdoucí Cavishové byli ustrojeni stejně vybraně jako ostatní šlechtici v sále. Illia se držela matky za ruku a rozčileně se ošívala v nových šatech. Elsbet v burgundském sametu vypadala důstojně a vážně.

"Nepozval jsi Thera?" zašeptal Alek zlomyslně Seregilovi.

"Vždycky Thera zvu! Ale dávej pozor. Čeká nás překvapení."

Na jeho pokyn hudebníci začali hrát tišeji. Když Nysander doprovázel Magyanu doprostřed sálu, ostatní hosté ustupovali dozadu. Lehce kývl na pozdrav hostiteli, rychle a nedbale mávl rukou a zdi zdobené malbami ožily. Stěny vysoké místnosti byly od podlahy ke stropu pomalovány tak, aby napodobovaly lesní paseku. Nad hlavami jim z klenutého stropu visely větve dubů v životní velikosti a rozkvetlé úponky popínavých rostlin. Mezi jejich šedými kmeny bylo možné v dálce vidět hory a moře. Dokonce i kamenný balkón v zadní části místnosti, kde tiše hráli hudebníci, byl otesaný tak, aby strukturou připomínal listnaté loubí.

Na Nysanderův pokyn ozářilo celou scénu neviditelné slunce. Místností prolétl jemný větřík, který s sebou přinesl vůni květin a teplé země s náznakem vzdáleného moře. Namalované stromy se ve větru vlnily a vrhaly stíny na podlahu. Malovaní ptáci opustili svá místa, třepetali se ve větvoví a naplnili vzduch zpěvem.

Podívanou přivítalo nadšené mumlání, ale čarodějové ještě neskončili. Magyana vytáhla z rukávu křišťálovou hůlku, mávla jí ve vzduchu a vykouzila dokonalou kouli, hrající duhovými barvami, velkou jako granátové jablko.

"Pojďte, můj pane," usmála se a zamířila k Seregilovi. "Jakožto hostiteli náleží ta čest vám."

"Čest, kterou v jeho první Truchlivou noc mezi námi přenechám siru Alekovi."

Uprostřed bouře potlesku Alek sledoval Magyaniny instrukce a natáhl prst, jako by chtěl prasknout dětskou mýdlovou bublinu.

Při jeho doteku koule vybuchla v zářivý roj jisker. Vzápětí se ozval dusot kopyt běžících po trávě, v namalovaném lese se zhmotnilo stádo jelenů, jednou tryskem oběhlo sál a pak se začalo pást poblíž klenutého vchodu do jídelny. Z namalované jeskyně vylétli hadi s duhově zbarvenými křídly, zpívající nádhernými hlasy. Zpoza kmenů stromů plaše vykukovali okřídlení skřítci a vrbové panenky.

Diváci se smáli, nadšeně tleskali a otáčeli se, aby jim z podívané nic neuniklo. Illia se Kari vytrhla, rozběhla se k Bece a skočila sestře do náruče.

"To jsou kouzla, Beko! Opravdová čarodějnická kouzla! A ty máš na sobě uniformu. Jsi v Jízdní hlídce!"

Beka jí s úsměvem vrátila objetí. "Přesně to jsem."

"K tomu musíme mít správnou hudbu!" vykřikl Seregil. "Šumaři, zahrajte nám Pastýřovu idylu!"

Hudebníci se ochotně pustili do hraní a lidé se rozdělili do párů k veselému tanci.

"Tady jsi!" ozvala se Kari, která přišla obejmout nejstarší dceru.

"Měla strach, že tě uvidíme až zítra," vysvětloval Micum. "Trápila se tím celé odpoledne."

"To tedy ne," odsekla jeho žena. "Otoč se, děvče. Nech mě, ať si tě celou prohlédnu!"

"Jak vidím, Thero má na práci něco jiného," poznamenal Seregil a zlomyslně se podíval na Nysandera.

"Buď zdrav, Valerie," pozdravil Nysander, který k nim opět vedl Magyanu. "Dnes sis ve svatyni počínal udatně. Říkali ti krkavci něco srozumitelného?"

"Právě jsme o tom mluvili," odpověděl drysián. "Vzhledem k tomu, jak jsou Sakorané ohledně svých ,věštců' nemotorní, pak pokud mohu soudit, nejsou odpovědní za ptáky nebo za tu záležitost se Záštitou."

"Nesporně to byl nějaký druh magie," řekla Magyana zadumaně. "Možná je to Sakorův zázrak, ale přesto věští neštěstí."

"Určitě to stojí za prozkoumání," souhlasil Nysander, "ale myslím, že právě v tomto okamžiku nemohu odolat hudbě. Myslíš, že ještě zvládneme tanec nebo dva, má drahá?"

"Myslím, že až tě budou pohřbívat, budou ti muset svázat nohy řetězem, aby je udrželi v klidu," odpověděla Magyana se šelmovským mrknutím.

Valerius s nevlrou laskavostí sledoval, jak odtančili.

"Ten její celibát Orěsky je směšný. Ti dva se měli vzít už před staletími." Pak se objevilo něco jiného, co upoutalo jeho pozornost, a jeho plnovous se rozestoupil v krivém úšklebku. "No, tady máme někoho, koho jsem dnes večer neočekával. A podívejme se, kdo ho doprovází."

"Ylinestra a Maranial Wisthra Ylinena Erind, čarodějka z Erindu," oznámil Runcer. "A Thero i Proceprios Bynardin Chylnir Rhiminee, čaroděj Druhého řádu Třetí Orěsky."

"Dobře, dobře!" zamumlal Seregil.

Thero, stojící v čele sálu s Ylinestrou, která do něj byla zavěšená, měl nezvykle zdravou barvu. Čarodějčiny hedvábné šaty byly pošíité třeptivými drahokamy a nanejvýš elegantní živůtek odhaloval náznak růžových, obloukově zakřivených bradavek pod náhrdelníkem z perel a černého jantaru, který si přes holá ňadra pověsila. Ebenově černé vlasy měla vzadu zachycené v síťce, pošíité drahokamy, takže její půvabná bílá šíje zůstala odhalená.

Seregil jemně postrčil Aleka dopředu. "Pojďte, sire Aleku. Pozdravíme naše skvělé hosty."

"Vítejte v mém domě, lady," řekl a vykročil, aby jí políbil ruku.

"Děkuji vám, lorde Seregile," odpověděla s chladnou úklonou. "A tohle musí být váš nový společník, o kterém jsem toho už tolik slyšela?"

"Alek z Břečťanového Pramene," představil se jí Alek a náhle jej rozpačitě napadlo, jestli si pamatuje na jejich první bouřlivé setkání krátce po jeho příjezdu do Domu Orěsky. Pokud si však na to pamatovala, nedala na sobě nic znát.

Natáhla ruku a obdařila jej úsměvem, při kterém se mu zastavilo srdce. "Ach, Myceňan. Jak rozkošné."

Zjevně očekávala, že jí ruku políbí, a on se nad ní uctivě sklonil. Ucítit slabou vůni, jemnou, ale zvláště podmanivou.

Držel její teplou a hebkou ruku ve své, a když zvedl hlavu, přejel očima přes její hrud' ke krásným fialovým očím s promyšleným potěšením, o kterém by si nebyl dokázal představit, že je ho vůbec schopen. Stále ji držel za ruku, a když promluvila, její hluboký hlas způsobil, že se jeho tělo zachvělo novým, neznámým pocitem.

"Nysander o vás mluví tak vše. Doufám, že bychom se mohli navzájem lépe poznat."

"Je mi ctí, paní," odpověděl Alek hlasem, který mu zněl jakoby z velké dálky. Konečně jej pustila a svět se zase vrátil do normálu.

"Dobrý večer," pozdravil Thero škrobeně a nevypadal zrovna šťastně, že tam je.

"Omluvte Therovu nezdvořilost," zašeptala Ylinestra a ještě jednou Aleka objala teplým pohledem. "Obávám se, že je tady jenom kvůli mně a je trochu rozmrzlý. Pojď, Thero, víno ti snad náladu vylepší."

Když ji vedl k ostatním, vstoupil jim do cesty herec Pelion a vybraně se uklonil, na což Thero odpověděl úsečným, ale slušným kývnutím. Pelion o krok ustoupil a doprovázel Ylinestru roztouženým pohledem.

"Aha, tak to je ta hercova beznadějná láska," uculil se Seregil. "Dnes večer tady určitě má konkurenci. A jestli bude Thero ještě o něco topornější, nejspíš se převrhne a přelomí vejplů."

"Byla k tobě trochu strohá," poznamenal Alek.

"No, nejsem zrovna její typ. Ty zjevně ano."

Alekovi zahořely tváře. Na prstech mu stále ulpíval její parfém. "Jenom jsem ji přivítal."

Muzikanti spustili rejdivák a Alek se obrátil, aby sledoval tanečníky. Kolem se smíchem zavířili Micum s Kari; hned po nich následovali Nysander s Magyanou. Jeden z básníků nějak ulovil Elsbet a ta se šťastně červenala, když s ní protančil kolem. Na druhém konci místnosti si Ylinestra povídala s hercem, zatímco Thero se špatně tajenou netrpělivostí postával opodál.

"Co to s Therem dělá?" divil se Alek nahlas.

"Podle toho, jak vypadá, nic, o čem by chtěl, aby Nysander věděl," poznamenal Valerius.

"Nysander to ví," řekl Seregil. "Mám dojem, že už ho začínala nudit, ale i tak si myslím, že od ní nebylo slušné, že si jako dalšího vybrala Thera."

"Pochybují, že by si vybírala jen ona," ušklíbl se Valerius. "Pokud chce strkat drakovi hlavu do tlamy, nechme ho. Jenom je třeba dohlédnout, aby se mladý Alek držel v bezpečné vzdálenosti."

"Já jsem ji jenom přivítal, u..." zaprskal Alek, ale přerušily jej Myrhini a Beka.

"Odcházím na noční hlídku," řekla Myrhini. "Doufám, že vás zítra všechny uvidím na přísaze nováčků."

Jakmile kapitánka odešla, obrátila se Beka na Aleka s vědoucím úsměvem. "Ylinestra je velmi krásná, nemyslíš?"

Alek zasténal. "A co jsem měl udělat, srazit ji k zemi?"

"Asi minutu jsem si myslela, že to uděláš."

"No, jsem si jistý, že pro ni nepředstavuju žádné nebezpečí, vzhledem k tomu, že si zjevně může vybírat mezi všemi muži z Rhíminee," odpověděl útokem. "A co ty? Můžeš v uniformě tančit?"

Beka přejela pohledem svůj tabard a boty. "Myslím, že bychom to svedli."

Slušně zvládli rejdivák, a když začala další píseň, pokračovali v tanci. Po pravdě řečeno byla Beka ze svého pověření v tak povznesené náladě, až si Alek pomyslel, že kdyby ji to napadlo, možná by dokázala i létat. Brzy se jeden druhému přizpůsobili a téměř bez přestávek pokračovali v tanci tak dlouho, než jim Micum přišel říci, že Kari a mladší děvčata jdou spát.

"Neuvědomila jsem si, že už je tak pozdě," řekla Beka a s očividnou lítostí pustila Alekovu ruku. "Půjdu na chvíli nahoru navštívit matku, než se vrátím do kasáren. Zítra musím brzy vstávat na obřad."

Letmo Aleka políbila na tvář a dodala: "Přijdete se Seregilem, že? Samozřejmě nás tam budou stovky, takže mě pravděpodobně neuvidíte."

"S těmihle vlasy?" poškádlil ji Alek a zatahal za cop barvy mědi. "Budeš nápadná jako opilcův nos!"

"Budu si tuhle poznámku pamatovat, až budeme příště pracovat na tvém šermování," varovala jej Beka s výhružným úsměvem. "Tak zítra."

Opět ponechán vlastnímu osudu, rozhlédl se, aby našel Seregila, a uviděl jej na druhé straně zaplněné místnosti. Ale než se mu podařilo prodrat se k němu, začal se se Seregilem bavit nějaký šlechtic a obšírně si stěžoval na nějakou riskantní záležitost s lodní dopravou, do které byl spolu se Seregilem zapleten. Alek chvíli zdvořile naslouchal, ale jeho pozornost byla brzy rozptýlena.

Když se rozhlédl kolem, uvědomil si, že se počet hostů zmenšuje. Zmizeli za dalšími "hrátkami ve tmě", jak žertovala Kylith. Nysander s Magyanou zde stále byli a s důstojným půvabem tančili galliardu. Thero tančil také, ale ne s Ylinestrou.

"Kam zmizela?" rozhlédl se Alek zvědavě kolem.

Do zahrady.

Přímou u ucha mu zazněl jemný mazlivý šepot, určený jen pro něj.

Přijď do zahrady.

Tentokrát nebylo pochyb; byl to Ylinestřin hlas.

Tajemné volání se ozvalo znovu, s rozkošnou malátností. Kolem prošla dvojice se světlými hůlkami v rukou a Alek obdivoval duhovou korónu, která obklopovala zářící kámen. Ve skutečnosti celá místnost nabrala teplejší tón. Že by si Nysander s Magyanou pohrávali se svým výtvozem? Prošel kolem tanečníků, nepovšimnut vklouzl do jídelny a odtud do ztemnělé zahrady.

Tady. Pojď ke mně.

Hlas jej zavedl do vzdáleného konce zahrady, stíněného malým altánkem.

Zaslechl slabé zašustění hedvábí a ze tmy se vynořila Ylinestřina bledá tvář. Její ruce našly jeho a zvedly je právě tak vysoko, aby je mohl položit na její boky. Byla štíhlá a pružná a Alek natáhl prsty, aby mohl pod chladnou látkou lépe vnímat její teplo.

"Má paní, nerozumím," zašeptal a cosi malého a vzdáleného v jeho hlavě jej důrazně varovalo před takovým počínáním. V životě se necítil jako teď.

"Čemu je třeba rozumět, milý chlapče?"

Jak malá se zdála zde v temnotě. Když mluvila, její rty se dotýkaly jeho brady a její fialové oči byly jako černé tůně právě pod jeho.

"Ale Nysander... Thero? Myslel jsem..."

Tiše se zasmála a ten zvuk utopil jeho znepokojení v dalším přívalu smyslnosti. "Dělám to, co chci, Aleku, a беру si, co chci. A právě teď chci tebe."

Její ruce jej opět našly a přitiskly jeho dlaně k jejímu tělu a vedly je vzhůru. Jeho prsty narazily na výšivku a pak na spletená vlákna výstřihu na jejich prsou.

"Chvěješ se. Děsí tě moje malé kouzlo? Děším tě já?"

Alek se ztěžka nadechl. "Já... já nevím."

Část Aleka tušila léčku, past, ale přesto se celé jeho tělo svíralo dosud nepoznanou touhou. Když vsunul prsty pod výstřih, aby stiskl holé měkké křivky nader, opět ucítil její vůni.

"Stačí, když o to požádáš, Aleku. Když budeš chtít, nechám tě odejít. Mám to udělat?"

Položila mu ruku zezadu na krk tam, kam ji často pokládal Seregil. Pak jej znovu políbila, její rty se rozevřely a jazyk se jemně pokoušel najít cestu do Alekových úst, což se mu i podařilo, zatímco její druhá ruka pohladila jeho bok. Přitáhla si ho blíž a její polibky cítil až v krku.

"Tak mladý, tak hebký," zašeptala a její dech jej zahříval až na bedrech. "Tak krásný. Poznal jsi už ženu? Ne? Tím lépe." Lehce se posunula a jeho prsty se dotkly napůl odhalených bradavek. "Řekni mi, mám tě teď nechat jít?"

"Ano! Ne... já nevím..." vydechl Alek tiše a pak ji objal. Kouzlo nebo ne, pohltila jej nově probuzená vášeň, opět našel její rty a vrátil jí polibek.

"Zavři oči, miláčku," zašeptala. "Pevně je zavři a já ti ukážu další kouzlo."

Alek poslechl a překvapeně ucítil, jak padá a dopadá na něco měkkého. Když opět otevřel oči, oba dva leželi na obrovské posteli s těžkými závěsy. Vrstvami barevného hedvábí pronikalo strašidelné světlo svíčky, právě tak jasné, aby viděl, že někde během přenosu zmizely jejich šaty.

* * *

"Děje se něco, drahá?" zeptal se Nysander, když si všiml, že se mu Magyana při tanci zamračeně dívá přes rameno.

"Jenom jsem sledovala Thera. Zase se tváří zarputile a přitom to vypadalo, že se tak dobře baví. Seregil si z něj zase utahoval?"

"Nevšiml jsem si."

Thero zachmuřeně postával ve vzdáleném rohu, nevšímaje si skupinky víl, které tančily na stěně právě za ním, a rozhlížel se po místnosti.

"Mám podezření, že Ylinestra si pro dnešní večer našla duchaplnější společnost," řekl Nysander.

"Hmm. No, to je především mnohem méně překvapující, než je vidět pohromadě. U všech všudy, co na něm vidíš?"

"Ten mladík nevypadá zase tak špatně," podotkl Nysander "A je mladý."

"Ano, ale je to také tvůj pomocník," pokrčila Magyana nos. "Uvědomuji si, že ti to nevádí, ale i tak je to od nich dost netakní."

Nysander se vědoucne uchechtl. "Vášeň se jen zřídka zabývá takovými detaily."

Nicméně vzápětí zahlédl Seregila, stojícího u sudu s jablečným vínem. Nepřítomně si pohrával se džbánkem a vypadal poněkud zmateně.

"Pojď, drahá, musíš mít žízeň," řekl čaroděj a vydal se s ní k Seregilovi.

"Neviděli jste během posledních pár minut Aleka?" zeptal se jich Seregil, když se k němu připojili.

Nysander si všiml, že si Seregil sundal rukavice, ale obě ruce měl stále ovázané čistými pruhy plátna. Byl zvědavý, jaké vysvětlení si vymyslel pro své hosty.

"Ne, proč? Ztratil se?" odvětil čaroděj.

"Nevím. Od chvíle, kdy jsem ho viděl naposled, uplynula skoro hodina. Prošel jsem celý dům, ale nikde tady není. Jen tak odejít není v jeho stylu. Mohl by ses podívat?"

Nysander zavřel oči a prohlédl dům a sousedství, ale pak zavrtěl hlavou.

"Nemyslíš..." Magyana nenápadně kývla hlavou směrem k Therovi.

Nysander neochotně poslal další kouzlo do Ylinestriny komnaty s úmyslem jen krátce nahlédnout, aby se přesvědčil o chlapcově přítomnosti.

Jak se obával, Alek tam byl, ale energie, která jej obklopovala, nebyla sexuální.

"Co je? Nějaký problém?" zeptal se Seregil, stojící vedle něj.

Nysander varovně zvedl ruku, aniž otevřel oči. "Je v pořádku. Ale budu potřebovat ještě chvíli..."

Zesílil kouzlo a spatřil Ylinestru, sehnutou nad Alekem. Ten vypadal, jako by spal, ležel natažený na zádech na pokrčených přikrývkách s blaženým úsměvem na tváři. Naproti tomu Ylinestrina tvář byla maskou soustředění, zatímco nad ním do vzduchu načrtla neznámé znamení. Když ho dokončila, pokojný výraz z Alekovy tváře zmizel. Nejprve byla jeho tvář prostě bez výrazu, pak, aniž se probudil, otočil hlavu, na čele se mu objevily vrásky a z hrdla mu vyšel chrčivý protest. Čarodějka se naklonila blíž, rozšířila zářící znamení a pak Aleka v návalu zklamání prudce udeřila do tváře.

"Už toho bylo dost, Ylinestro!"

Překvapeně se otočila. Znamení zmizelo.

"Nysandere? Jak si dovoluješ špehovat mě v mé komnatě!" zasyčela s očima rozšířenými hněvem nad jeho nehmotným vniknutím. "Na to nemáš právo!"

"Větší právo než ty používat magii na někoho, kdo s tím nesouhlasí," odvětil Nysander přísně. "Okamžitě ho pošli zpátky, nebo si pro něj dojdou sám."

"To je povyku pro nic," zapředla a přejela Alekovi rukou dole po břiše, vědoma si toho, že to Nysander vidí. "Ujišťuji tě, že jsem mu neublížila."

"To se teprve ukáže."

Vzápětí Nysander z horního poschodí ucítil vlnu magie. Kdy se naučila translokační kouzlo?

Se Seregilem a Magyanou v patách vyšel nahoru a našel Aleka spícího ve svém pokoji. Spokojený, že se chlapci nic nestalo, umístil nad postel ochranu, aby zabránil dalším škodám, a tiše zavřel dveře.

"No, myslím, že už ho ohledně jeho panictví nebudu škádlit," řekl poněkud zamyšleně Seregil. "Příliš rychle propadl duchu večera."

"Pochybuji, že to byla jenom jeho zásluha," poznamenala Magyana a znechuceně pokrčila nos. "Jestli se ukáže, že ho k tomu přinutila, chci to vědět. Takové chování nemá v Orése místo."

"To určitě ne," řekl Nysander, který spíše přemýšlel o záhadném znamení, které Ylinestra použila. "Jestliže se s ní rozhodl jít sám, nemusíme dělat povyk. Je dost starý na to, aby si o takových věcech rozhodoval sám."

Seregil se náhle rozesmál. "Myslím, že skutečně je. Ale mezi ním a Therem to může způsobit malé ochlazení."

Kapitola 8.

Sakorův den

Z

a svítání Aleka probudilo burácení slavnostních gongů. Zamžoural a zmateně se podíval na závěsy u postele, zdobené motivem granátového jablka, provedeným v šarlatové a zlaté.

Usnul pod vrstvami barevného hedvábí, ozářenými světlem svíce. Ylinestra na něj shlížela očima zamlženými rozkoší.

Při té vzpomínce jím projela příjemná bolest, ale spolu s ní se objevila i bodavá úzkost, kterou nedokázal hned vysvětlit. Už plně probuzený se protáhl, posadil se a uviděl Seregila, dřímajícího v lenošce vedle postele. Stále měl na sobě stejné kalhoty a košili jako minulou noc. Nakloněný k jedné straně s rukama pevně založenými na hrudi vypadal velmi znepokojeně.

Alek jej uchopil za loket, jemně s ním zatřásl a Seregil se s trhnutím probudil a protřel si rozbolavělý krk.

"Jak jsem se sem dostal?" zeptal se Alek.

"Řekl bych, že tě poslala zpátky." V koutcích úst mu zahrál vážný úsměv. "Ylinestra, co? A po všech Valeriových výstrahách. Užil sis to?"

"Ach - ano. Chci říct, myslím..."

"Myslíš?"

Alek se s povzdechem svalil zpět na polštář. "No, myslím - myslím, že použila nějaké kouzlo. Zpočátku určitě."

"Taková je cena." Seregil se se smíchem předklonil a prstem se dotkl Alekovy tváře. "A taky to zanechává stopy. Jsi v pořádku?"

Alek jeho ruku odstrčil a cítil se hloupěji než kdy předtím. "Ano, samozřejmě že jsem v pořádku. Bylo to skvělé. Jenom trochu - zvláštní." Zaváhal. "Zdají se ti sny? Myslím, potom?"

"Obvykle, mluvím. Proč, tobě se zdály?"

"Ano. Pamatuju se, že jsem myslel na to, že usínám, ale nechtěl jsem. A pak jsem uviděl otáčející se dýku."

Seregil zvedl tázavě obočí. "Co?"

"Otáčející se dýku, kterou použil Nysander, když jsem skládal přísahu Pozorovatele. Měl jsem ji přímo před obličejem, přesně tak jako tehdy, a bál jsem se cokoliv říct ze strachu, že mě pořeže. Taky jsem slyšel Nysanderův hlas, ale bylo to, jako by přicházel z velké dálky. Nerozuměl jsem, co říkal. A bylo tam ještě něco." Pevně zavřel oči ve snaze zachytit prchavý úlolek. "Něco o šípů."

Seregil potřásl hlavou. "Unese tě ta nejromantičtější žena v Rhíminee, miluješ se s ní a máš z toho noční můry? Jsi zvláštní tvor, Aleku, velmi zvláštní tvor." Ušklíbl se. "Jen doufám, že nejsi příliš vyčerpaný. Tohle je největší slavnost roku. A my bychom se raději měli připravit. Cavishové už nejspíš dole snídají."

Po jeho odchodu ležel Alek ještě chvíli v posteli a snažil se utřídit své pocity ohledně neočekávaného vyvrcholení předešlé noci. Nedělal si naděje, že byl pro Ylinestru něčím víc než jen další trofej z řad paniců; pochyboval, že by mu při příštím setkání věnovala byt i jen pohled.

Přinejmenším v to doufal. Potěšení z fyzického aktu - či spíše aktů - bylo pryč, z celé té záležitosti mu zůstal jen pocit sklíčenosti a špíny. Seregilovo dobře míněné žertování jen podtrhlo jeho vlastní zmatek.

Když Alek odhodil přikrývky a vstal, z jeho kůže se rozlila vůně čarodějčina parfému. Zavínil se do přikrývky, zavolal pokojskou a požádal ji, ať mu připraví koupel a dohlédne na to, aby mu vyměnili ložní prádlo.

Koupel opravdu pomohla a ze schodů sešel v o něco lepší náladě. Jeho jedinou starostí bylo, jestli Seregil už nevyžvanil jeho hrdinské činy Micumovi a Kari. Ale když se připojil k veselé společnosti u jídelního stolu, nikdo nedal najevo, že by něco věděl, ačkoliv Seregil tázavě zvedl obočí nad jeho vlhkými vlasy.

Illia byla příliš vzrušená představou dne stráveného ve městě, než aby někomu dovolila ranní čaj protahovat. Jakmile bylo jídlo dojedeno, celá skupinka zamířila do chrámového okrsku. Kari s děvčaty jely v pohodlném otevřeném kočáře a muži je doprovázeli na koních. Na rozdíl od strohé Truchlivé noci byl Sakorův den slaven s divokou nevázaností.

Troubily rohy, pivo teklo proudem a neustále hořely ohně.

Když se Alek za jízdy rozhlížel kolem sebe, zdálo se mu, že se tady zdánlivě na každém rohu odehrává nějaké představení - krotitelé zvířat, kejklíři, herci hrající na vozech, polykači ohňů a další jim podobní. Prodavači jídla, hazardní hráči, děvky a kapsáři se mísili s veselými kumpány a věnovali se svému podnikání.

"Je to tak divoké a vzrušující!" vykřikla Elsbet, jedoucí vedle něj.

"Zvykneš si na to," odvětil Alek.

Dívka se usmála. "Těším se."

Hlavní událostí dne byla v poledne každoroční přehlídka nových jednotek. Sakor byl patronem vojáků a přehlídka nových jednotek byla zároveň vojenská i náboženská příležitost.

V chrámovém okrsku byly řady sedadel odklizeny, aby bylo místo pro šiky nových vojáků, zformované před Sakorovým chrámem.

Den byl bezmračný a mrazivý, a dokonce i Alek byl vděčný za těžký plášť podšitý kožešinou, který měl přehozený přes sametový kabátec. Seregil nezávazně konverzoval s ostatními šlechtici a tomu či onomu Aleka představil, podle toho, jak jej napadalo.

"Nikdy jsem neviděla tolik nováčků, ty ano?" zeptala se Kari Seregila, když spolu stáli na stupních Illiorova chrámu, a jednou rukou si clonila oči.

Zavrtěl hlavou. "Ne, nikdy."

"Kde je Beka?" chtěla vědět Illia, vzrušeně poskakující na rameni svého otce.

"Tamhle mezi těmi v zeleném." Micum ukázal na Královskou jízdní a zvýšil hlas, aby jej bylo slyšet.

Při pohledu na Kari si Alek pomyslel, že vypadá dost smutně a zamyšleně. Jako by cítila jeho pohled, podívala se na něj a uchopila jej za ruku.

Když připochodovaly poslední jednotky, seskupení podle regimentů vypadalo jako barevné dlaždice v obrovské mozaice. Královská jízdní tvořila zelenobílý kvádr přímo před Sakorovým chrámem.

"Podívejte, tamhle je královna," řekl Micum. "Už začnou."

Idrilain, která navzdory dlouhé noční hlídce vypadala vážně a hrdě, zaujala své místo mezi sloupy Sakorova chrámu. Na sobě měla volné roucho označující její postavení, smaragdovou čelenku a meč Gërilain držela zvednutý vysoko jako žezlo. Za ní se třpytila zlatá Záštitá, zatímco Idrilain stála nehybně před jednotkami a v chladném vzduchu bylo vidět jemný opar jejího dechu. Tento živý obraz byl vytvořen záměrně; nebylo pochyb o tom, komu je přísaha skládána. Kněží směli vykonávat ve tmě své náboženské obřady, ale tady, v denním světle, stálo ztělesnění skalské moci.

Idrilain uchopila meč oběma rukama za jilec tak, aby směřoval hrotem před ni dolů, a zahájila obřad.

"Přišli jste sem složit přísahu?" vykřikla jasným a pronikavým hlasem, jako by byla na bitevním poli.

"Ano!" zahřměla kamennými hradbami chrámového okrsku odpověď z tisíce hrdel. Koutkem oka Alek zahlédl, že Micum se Seregilem položili ruku na jilec meče, tak jako mnozí kolem. Beze slova udělal totéž.

"Komu přísaháte?"

"Skalskému trůnu a královně, která vládne!" odpověděli přísahající vojáci.

"Při čem přísaháte?"

"Při Čtveřici, při Plameni, při naší cti a našich zbraních!"

"Přísahajte tedy, že budete chránit čest své země a královny!"

"Přísaháme!"

"Přísahajte tedy, že ani sáh země nevydáte nepříteli!"

"Přísaháme!"

"Přísahajte tedy, že budete mít soucit s prosebníky!"

"Přísaháme!"

"Přísahajte, že nikdy neučiníte nic, co by zneuctilo vaše druhy!"

"Přísaháme!"

Idrilain se odmlčela a chvíli bylo ticho. Pak hlasem, který by sloužil ke cti každému seržantovi, vykřikla: "Ukažte zbraně!"

S řinčením oceli mávaly různé regimenty svými zbraněmi: v denním světle se blýskaly meče a šavle; malé lesy kopí se vymrštily do pozorů; lučištníci tloukli šípy do luků, které vydávaly zvláštní klapavý zvuk; vojáci artilerie zvedli kameny, sloužící jako náboje do katapultů. Standarty se rozvinuly a jasně vlály nad zástupem.

"Pak jste tedy vázáni společnou přísahou!" zvolala Idrilain s mečem vztyčeným nad hlavou. "Při Čtveřici a Plameni, při zemi a královně, při cti a zbraních. Válečníci ze Skaly, chci slyšet váš pokřik!"

Náměstí zaplavil ohlušující řev, jak každý z regimentů křičel svůj válečný pokřik a závodil s ostatními, koho bude slyšet nejvíc.

"Královnina čest!"

"Sakorův oheň!"

"Čest a ocel!"

"Plamen a moře!"

"Přesná muška a rychlá střelba!"

"Bílý Jestřáb!"

Zpoza chrámových sloupů vystoupili bubeníci a pištci a spustili vojenský pochod. Rohy, velké jako muži, kteří na ně hráli, řvaly a hřměly na střeších, když se řady obrátily a pochodovaly ven z náměstí.

"Všechno tě to nutí přát si, aby ses k nim připojil, že ano?" usmál se Alek, jehož tep se zrychlil v rytmu bubnů.

Seregil se zasmál, objal Aleka kolem ramen, odváděl ho pryč a překřikoval rachot: "O tom to celé je."

* * *

Nysander jitižní povyk neslyšel. Seděl se zkříženými nohama na zemi v pracovně, před sebou měl velkou zhaslou svíci a vznášel se v nejasném zapomnění meditace. Představy přicházely a odcházely, přesto však se v jeho dosahu neobjevilo nic podstatného.

Poté, co předešlou noc doprovodil Magyanu ke dveřím její věže, podnikl svou obvyklou procházku po sklepeních pod Orěskou, pak opustil nejprve Dům, poté chráněné zahrady a kráčel sám prázdnými ulicemi.

Bezcílně bloudil s rukama složenými za zády, jako by se pokoušel uniknout hněvu, který v něm pomalu narůstal od okamžiku, kdy našel Ylinestru, jak se ve svém pokoji sklání nad Alekem.

Z větší části hněv zamířil proti sobě. Ylinestra pro něj neznamenal pro svou neobyčejně schopnou mysl nic víc než příjemné rozptýlení. Přesto dovolil svým tělesným touhám, aby jej oslepily, a pak neviděl skutečnou hloubku její chamtivosti. Její náhlé flirtování s Therem probudilo Nysanderovu ukolébanou opatrnost. To, co dnes v noci viděl, posílilo jeho nedůvěru.

Podrážděně zabručel. Věděl, že se blíží temné časy, že přicházejí v době, kdy je Strážcem. Byl připravený?

Sotva.

Měl pomocníka, kterému nemohl úplně důvěřovat, a přesto jej sotva mohl propustit. Čarodějka o dvě století mladší než on jej zaslepila vášní. A Seregil!

Nysander zaťal pěsti, až se mu nehty zaryly do dlaní. Seregila, kterého miloval jako syna a přítele, téměř odsoudila k smrti jeho vlastní neústupná zvědavost. Alek se časem ukáže být stejný - to už bylo jasné.

Poprvé za mnoho let uvažoval nad tím, co by tomu všemu řekl jeho mistr. Připomněl si Arkonielovu drsnou tvář tak snadno, jako by ji viděl včera.

Když se s ním Nysander setkal poprvé, byl už starý a zdálo se, že se nikdy nezměnil. Jak se vášnivě Nysander - ten divoký vznětlivý výrostek z ulice, vytažený z hladovění a špíny dolního města - snažil vyrovnat starému muži v trpělivosti a moudrosti.

Po Arkonielovi však zdědil i břemeno Strážců, tu temnou nit vědění, která se musí zachovat neporušená a zároveň v tajnosti. Sled událostí posledních několika měsíců, který začal Seregilovým nálezem prokletého kotouče a vyvrcholil znamením dnes večer na obřadu, ukazoval, že se blíží konec.

V noci žádné odpovědi nenašel, a tak se vrátil do věže a připravil se na důkladnou meditaci. Mlhavě si uvědomil Therův příchod a zdvořilý odchod.

Když poslední paprsky světla Sakorova dne zmizely za kopulí věže, Nysander otevřel oči, ale nebyl o nic moudřejší, než když začal. Inspirace mu byla odeprána a zůstala jen fakta. Seregil zdánlivě náhodou narazil na kotouč, pak si našel cestu do Illiorovy věštírny, kde mu přednesli část proroctví, o kterém neměl vědět nikdo jiný než Nysander. Minulé

nocí pronesl Sakorův kněz stejná slova - "Požírač smrti" - poté, co se ukázalo zvláštní znamení v podobě mrchožravých ptáků.

Vstal, rozhybal ztuhlé klouby a znovu se vydal do chrámového okrsku.

Když tam dorazil, chladný srpek měsíce právě vycházel zpoza bílé kopule Illiorova chrámu. Vzal to jako příznivé znamení, vstoupil do chrámu a nasadil si obřadní masku.

Předtím vyhledal radu Věštírny jen několikrát, a to spíše ze zvědavosti. Úcta, kterou cítil k Illiorovi, byla jiného druhu než ta, kterou cítili kněží.

Nyní však spěchal vpřed s narůstající předtuchou. Zažehl vlastní světlo a kráčel dolů po zrádných točitých schodech do podzemní komnaty Věštírny. Když došel dolů, světlo zhasl, kráčel úplně temnou chodbou a s každým krokem byl stále víc přesvědčený, že ubohé šilené stvoření na jejím konci mu může nabídnout odpovědi.

Neohrabaný rozcuchaný mladík dřepěl na bobku na slamníku, a když Nysander vstoupil, zvedl hlavu. Samozřejmě to nebyl stejný Věštec, kterého si Nysander pamatoval, ale všechno ostatní bylo jako předtím: naprosté ticho, kalné studené světlo, sluhové, sedící nehybně na obou stranách Nesmrtelného slabomyslné nádoby, bezvýrazné stříbrné masky, zářící z hlubin jejich kápí.

"Vítám tě, Strážce!" zvolal a jeho nevyzpytatelné oči se zaklesly do Nysanderových.

"Znáš mě?"

"Kdo jsi, neznamená nic," odvětil Věštec, pomalu se kolébaje ze strany na stranu. "Co jsi, znamená všechno. Všechno. Připrav se, ó Strážce. Blíží se těžká zkouška. Uchoval jsi, co ti bylo svěřeno?"

"Ano." Nysander náhle za svými slovy ucítil vyčerpání. Kolikrát procházel zaprášeným bludištěm pod Orěskou, předstíraje neexistující zvědavost? Kolik let trvalo, než si vypěstoval pověst výstředního, třebaže mocného muže, který do všeho strká nos? Kolik toho obětoval, aby udržel naději pro ty, kteří přijdou?

"Zůstaň připravený, ó Strážce, a ostražitý," pokračoval Věštec. "Tvá chvíle přichází z temnoty a skrytých míst.

Přísluhovači Nepřítele jedou vpřed v tajné slávě. Tvůj úděl bude hořký jako žluč."

Kolem nich se opět rozhostilo ticho, jako by se zavřela hladina rybníka. A do toho ticha Nysander pronesl slova, která, podle toho, co věděl, nebyla vyřčena nahlas téměř pět století. Byl to úryvek "Hyradinova snu", jediný slabý paprsek naděje, kterého se on a jeho předchůdci drželi během dlouhých let jejich hlídky.

"A tak přišel Překrásný, Požírač smrti, aby obnažil kosti světa. Nejprve oděný v lidském těle, přišel korunován přilbou temnoty a tomuto Jednomu se nemohl postavit nikdo, jenom Čtveřice.

Nejprve Strážce, loď světla v temnotě. Potom Násada šípu a Předvoj, kteří selžou, a přesto ne, pokud Průvodce, Neviděný, vytrvá. A konečně opět Strážce, jehož úděl je hořký, hořký jako žluč."

Věštec na to neřekl nic, ale zahleděl se na něj očima, které nedávaly možnost volby.

Po chvíli se Nysander lehce uklonil a vrátil se stejnou cestou zpět, temnotou a sám.

Kapitola 9.

Nečekaný spojenec

A

lek doufal, že v ulici Kol zůstanou jen krátce - snad týden, aby učinili zadost jejich šlechtickým povinnostem. Ale týden se protáhl na dva a pak na měsíc. Seregil se staral o "denní starosti", jak říkal spoustě poctivých záležitostí, které ve městě řešil. Velkou část času trávili v dolním městě, kde se ve skladištích páchnoucích mořem a dehtem setkal s kapitány lodí nebo se na celnících handrkoval s obchodníky. To znamenalo, že během této doby zůstávaly jejich pohodlné pokoje v Kohoutkovi prázdné; nemohli riskovat, že si někdo spojí lorda Seregila s hostincem.

Obchodní transakce Aleka nudily, ale bavil se pozorováním, jak Seregil hraje svou roli. Navzdory své strojenosti měl přirozenou šikovnost v jednání, která vzbuzovala důvěru a respekt. V některých věcech byl také proslulý svou štedrostí; obchodníci byli natolik spokojení, že mu řekli o všem, co se povídalo, a stalo se toho jen málo, ať už legálního nebo ne, o čemby se Seregil brzy nedoslechl.

Stejně důležité byly večerní dýchánky. Jakmile vešlo ve známost, že často nepřítomný lord Seregil se vrátil domů, hrnula se k nim skutečná záplava navoněných, voskem zapečetěných pozvání. Alek, noc co noc vrhaný do společnosti šlechticů všech stupňů, se pozvolna naučil jemnému umění výpadů a obrany v konverzaci, tak nutnému pro plavbu ve vodách intrik skalské politiky.

"Intriky!" zasmál se Seregil, když si Alek jednou příliš stěžoval na společenské způsoby. "To je naše živobytí a jediné intriky, které se počítají, jsou intriky bohatých. Mile se usmívej, často se ukláněj a měj uši otevřené."

Alekova přítomnost zpočátku vzbuzovala určitou pozornost a brzy kolovaly řeči, týkající se jeho vztahu se Seregilem. Ti velkomyslnější akceptovali Aleka jako Seregilova skutečného chráněnce, nebo možná nemanželského syna, ačkoliv většina názorů směřovala k méně altruistickým možnostem. Aleka se takové řeči dotkly, ale Seregil je odbyl pokrčením ramen.

"Nenech se tím otrávit," radil mu. "V těchto společenských kruzích existuje jen jediná věc horší než být pomlouván, a to, když se o tobě nemluví vůbec. Za jeden dva měsíce na to úplně zapomenou a budou si myslet, že tady žiješ léta."

Nakonec se dohodli, že budou pravidelně navštěvovat lepší divadla a herny. Seregilovým oblíbeným místem bylo divadlo Tirarie v ulici Světél, zvláště když hrál Pelion i Eirsin.

Alek byl velkým příznivcem dramatu. Byl vychovaný na baladách a hospodských vyprávěních a ohromovalo jej, když viděl příběhy hrané v plném obsazení a kostýmech. Ať už příběhu rozuměl nebo ne - a to se mu stávalo často - jeho nádhra stačila, aby jej okouzlovala po celé představení.

A v průběhu toho všeho pokračovalo Alekovo vzdělávání - otevírání zámků a šerm, etiketa a rodokmeny, historie a

přetvářka, vykrádání kabátů a kapes a sto dalších dovedností, které Seregil považoval pro ctižádostivého špeha za nezbytné.

* * *

Jednoho kalného rána několik týdnů po Sakorově svátku podal při pozdní snídani Seregil Alekovi z hromádky nové korespondence zapečetěný dopis.

Rozlomil pečeti a přečetl si ve spěchu načmáranou zprávu od Beky Cavishové.

Dnes odpoledne mám pár hodin volno. Co se tak projet? Pokud ano, setkáme se v poledne u brány na cestě do Cirny. B. C.

"Nebudeš mě dnes odpoledne potřebovat, že ne?" zeptal se s nadějí a podal dopis Seregilovi. "Neviděl jsem ji od přísahy."

Seregil přikývl. "Jen běž. Myslím, že si bez tebe poradím."

* * *

Alek dorazil na Obilný trh poměrně dlouho před dohodnutým časem a našel Beku, jak už na něj čeká u městské brány. Způsob, jakým seděla na koni, s uzdou nedbale v jedné ruce a s druhou rukou furiantsky opřenou v bok pod zeleným pláštěm, mluvil za vše: vypadala, jako by byla stvořena pro armádu.

"No nejsi ty pořád stejný mladý švihák?" zavolala na něj, když s Větrníkem projížděl davem na tržišti.

"Konec konců, Seregil ze mě přece dělá gentlemana." Zaujal nadutou pózu. "Brzy budu příliš dobrý na to, abych se bavil s takovými, jako jsi ty."

"Tak to bychom raději měli využít toho, že ještě můžeš. Potřebuju se pořádně projet," řekla a zašklebila se na něj.

Pobídla Draka do klusu a provedla je branou.

Jakmile byli za výplňovou zdí, pobídl koně do cvalu a jeli podél útesů na sever. Zamrzlá cesta zvonila pod kopyty koní jako ocel; pod bílou zimní oblohou se kovově lesklo moře. Na východě se na pozadí zatažené oblohy bile třpytily vrcholky hor.

Alek a Beka jeli po silnici o závod bok po boku s vlajícími plášti snad míli nebo o něco více a pak zabočili na louku, z níž bylo vidět na moře.

"Ten postroj na Drakovi je tedy věc," poznamenal Alek s pohledem upřeným na kožené brnění na hrudi a čele koně.

"To proto, aby si na něho zvykl," vysvětlila. "K boji se kůže vymění za plstěné vycpávky a bronzové pancíře."

"Jak se ti líbí vojenský život? A jak ti teď mám říkat?"

"Všichni začínáme jako jezdci, ačkoliv ti z nás, kteří mají pověření, jsou ve skutečnosti už od začátku důstojníci. Až pojedeme do války, budu poručice. V současné době jsou všichni nováčci na výcvik rozdělení do decurií. Já sloužím v první turmě pod kapitánkou Myrhini. Tři decurie vedou poručici, ale výcviku častěji velí kapitánka..."

"Zadrž!" zarazil ji Alek a přitáhl koni uzdu. "Vy vojáci mluvíte jiným jazykem. Co je to turma?"

"Sama se to ještě stále učím," přiznala. "Podívej - deset jezdců tvoří decuriu, které velí seržant. Tři decurie tvoří turmu pod velením poručíka; tři turmy tvoří eskadronu a čtyři eskadrony švadronu. Regiment má dvě švadrony. Kapitánka Myrhini velí první eskadroně švadrony Lvů pod velením velitelky Klii. Velitel Perris velí švadroně Vlků. A královnin nejstarší syn, princ Korathan, je velitelem regimentu."

"To vypadá jako pěkně vybraná společnost."

"Jízdní hlídka je elitní regiment; všichni důstojníci jsou šlechtici. Všichni jezdci si musí opatřit vlastní koně a výstroj a osvědčit se v jízdě a střelbě, proto je také většina z nich ze zámožných rodin. Bez Seregilovy pomoci bych nikdy pověření nezískala. Ale až už jsou elita nebo ne, mohl bys vidět některé z těch mladých s modrou krví, jak padají z koně, když se mu pokusí přitáhnout uzdu! Řeknu ti, nikdy jsem otcův výcvik neocenila tak jako teď. Seržant Braknil si myslí, že až dokončím výcvik, kapitánka Myrhini si mě bude chtít nechat ve své eskadroně. Budu velet třiceti jezdcům. Ale co ty? Hádám, že tě Seregil docela zaměstnává?"

"Ach ano." Alek obrátil oči v sloup. "Myslím, že jsem tento týden spal dohromady tak deset hodin. Když se nedohadujeme s obchodníky nebo se neúčastníme nějakého nesmyslného shromáždění, nutí mě být půlku noci vzhůru a učit se nazpaměť rodokmen královské rodiny. Myslím si, že má tajně v úmyslu udělat ze mě písaře."

Chvilí bylo ticho a Alek cítil, jak se mezi nimi rozevírá propast, když se vydali každý svou cestou. O čem jí doopravdy chtěl říci, byla jejich noční dobrodružství, ale Seregil byl v otázce tajemství mimo kruh Pozorovatelů neústupný.

Pomyslel si, že Nysander měl kdysi naverbovat Beku.

Když vzhlédl, spatřil, jak si se slabým úsměvem prohlíží jeho tvář. To jej přivedlo k myšlence, že vzhledem k tomu, že vyrostla vedle Micuma a Seregila, měla pravděpodobně o té části jeho života, o které nemluvil, slušnou představu.

"Říkal jsem ti, že mě Seregil učí aurěnštinu?" zeptal se, dychtivý dostat řeč zpět na společnou půdu.

"Nös eyír?"

Rozesmál se. "Tebe taky?"

"Ano. Vždycky, když k nám přijel na návštěvu, jsme ho s Elsbet otravovaly, až nás učí. Elsbet na to má přirozeně lepší hlavu, ale i já něco málo umím. Myslím, že ji také bude potřebovat. Mezi šlechtou je v módě."

"Seregil říká, že většina z nich, když se o to pokusí, zní to, jako by mluvili s pusou plnou surové kůže. Je přesvědčený, že mluvím správně. Makir y'torus eyair. Co si o tom myslíš?"

"Korveu tak melilira. Afarya tös hara'beniel?" odpověděla, otočila koně a pobídla ho do cvalu.

Alek usoudil, že to byla buď urážka, nebo pobídka k dalšímu závodu, a pustil se tryskem za ní.

* * *

Když Alek s červenými tvářemi a čerstvým sněhem, tajícím ve vlasech, vkročil do Seregilovy ložnice, za okny už se šelo. Stále na sobě cítil příjemný dotyk chladného oceánského větru.

"Řekni mi, že se dnes večer nemusíme přestrojovat!" zaprosil a klesl na houni u krbu Seregilovi k nohám.

Seregil odložil knihu a lině se protáhl. "Vypadáš, jako bys prožil pozoruhodné odpoledne."
"Jeli jsme celé míle! Měl jsem si vzít luk - dojeli jsme až do kopců a všude tam byli zajáci."
"Možná mám pro tebe jiný lov." Seregil vytáhl z opasku malý svitek a zamával jím, drže ho dvěma dlouhými prsty.
"Tohle nechali v Černém Peru pro Kočku z Rhiminee. Zdá se, že lady Isara ztratila nějaké kompromitující dopisy a chce je zpátky. Myslí si, že by bylo dobré začít s pátráním v pracovně barona Makrina."
"Dnes v noci?" zeptal se Alek, který rázem zapomněl na všechnu únavu.
"Myslím, že to bude nejlepší. Je to pěkné poctivé vloupání, nic mimořádného. Půlnoc je dost brzo. Budeme muset počkat, než se dům uloží ke spánku, ale nechci být venku v zimě déle než je nutné."
* * *

Alek se Seregilem se vydali k baronovu domu na západní straně Šlechtické čtvrti a vítr jim nadouval plášť. Oblékli si obyčejné haleny, jaké nosí dělníci, a jejich dlouhé cestovní pláště zakrývaly meče, které měli zavěšené na zádech mimo dohled kolemjdoucích.

Prošli jen kolem několika bloků, když Seregil ucítil, že na ulici za nimi někdo je. Lehce se dotkl Alekovy ruky, zahrnul do namátkou vybrané uličky a koutkem oka za nimi ve stínech zahlédl pohyb.

"Zrovna jako tehdy, když mě sledovali v ulici Stříbrného Měsíce," zašeptal Alek a nervózně se ohlédl zpět.

"Taky mě to napadlo, ačkoliv je to nejspíš někdo na půlnoční procházce. Zjistíme to."

Nechal barona na později, na dalším rohu zahrnul doprava a zamířil na východ do centra města.

Měsíc vyhlédl zpoza mraků a poskytl Seregilovi právě dost světla, aby rozeznal velkou temnou postavu, která se za nimi v diskrétní vzdálenosti plížila.

Přece jenom to není tak nevinné, zamračil se v duchu. Rovnoměrným krokem kráčel dál do stále chudších uliček jihovýchodní čtvrti. Jejich muž se od nich stále držel ve stejné vzdálenosti, ale zahýbal tak jako oni.

"Slyšíš to?" zeptal se Alek tiše.

"Co?"

"Ten tichý šoupavý zvuk, když jde po holé dlažbě. Tehdy jsem to taky slyšel."

"No, pak bychom se mu raději měli představit."

Šli zrovna po nechvalně proslulé zmeti temných domů a skladišť, když si Seregil všiml známé uličky. Předstíral, že klopýtl, uchopil Aleka za loket a naznačil mu, ať jde za ním.

Jakmile se ponořili do uličky, rychle si strhl plášť, hodil ho za hromadu odpadků a pak se protáhl rozpadajícím se oknem nad jejich hlavami. Alek byl nahoře vzápětí po něm. Z tohoto výhodného postavení sledovali, jak jejich muž zaváhal, pak vytáhl krátký široký meč a pomalu vešel do stínů v uličce. Z tohoto úhlu Seregil nedokázal rozeznat jeho tvář. Amatér, ale vytrvalý, pomyslel si Seregil, sleduje, jak muž prošel půlkou uličky, než si uvědomil, že má slepý konec a že jeho kořist není nikde v dosahu.

Když se otočil, Seregil s Alekem lehce seskočili na dláždění a vytáhli meče.

"Co chcete?" zeptal se Seregil.

Jejich pronásledovatel udělal neohroženě krok vpřed s připravenou zbraní. "Pokud jste si někdy říkali Gwethelyn, lady z Cadorského Brodu a Ciris, panoš z téhož místa, pak si máme co povídat o odškodnění."

"Kapitán Rhal!" poznal jej Alek.

"Přesně ten, chlapče."

"Jste od Střelce velmi daleko," řekl Seregil, doufaje, že jeho hlas nezní tak otřeseně, jak se cítil.

"Což je taky dobře," odsekl mu Rhal odměřeně, "když vezmu v úvahu, že hnije na dně řeky Folcwine."

"Co to má společného s námi?"

Rhal udělal další krok a praštil s čapkou o zem. "Cestoval jsem daleko, abych se vás na to zeptal. Dva dny za Torburnem jsme zakotvili v malém kotvišti jménem Gresherský Přívoz. Čekala tam na nás tlupa šermířů a koho si myslíte, že chtěli?"

Alek se vedle něj znepokojeně zavrtěl.

"O tom nemám ani tušení," odpověděl Seregil. "Koho hledali?"

"Dva muže a chlapce, jak tvrdili, ale jsem si poměrně jistý, že mluvili o vás. Kdybych vás nepřistihl bez vašeho ženského převleku, možná bych nedostal košem, ale byli jste to vy."

"Mýlíte se, ale myslím, že i tak jste je za námi poslal."

"Při starém Námořníkovi, to ne!" odsekl rozhněvaně. "Kdybych to udělal, mohl jsem si ušetřit ztrátu dobré lodi."

Během rozhovoru napadly Seregila určité znepokojivé otázky, než ale mohl některou z nich položit, překvapil je náhlý rozruch zezadu, od ústí uličky.

Ze stínů se vynořila tlupa rabiátů, ozbrojená meči, kyji a dýkami. Seregilovi bylo na první pohled jasné, že je jich dost na to, aby představovali problém.

Ke svému překvapení zjistil, že Rhal mu stojí po boku s mečem napřaženým proti nově přichozím. Alek po něm vrhl tázavý pohled, pak se postavil vedle kapitána a muži se na ně vrhli.

Rhal si vybral prostředek a s řemeslnou zručností se rozháněl nalevo napravo. Seregil měl právě tak čas, aby z boty vytáhl tenkou dýku, a pak se obouruč pustil do boje s lotrem, třímajícím obušek.

Díky úzké uličce šlo o boj v těsné blízkosti a oni tři byli palec po palci přinuceni ustupovat ke slepému konci, který měli za zády.

"Pozor nahoře!" zařval Rhal, když se shora sneslo krupobití kamenů a střešních tašek. "Zmáčkněte ty bastardy!"

Do paže jej zasáhla těžká taška a vyrazila mu meč z ruky. Přiblížil se k němu vysoký lupič, ale Seregil se otočil a vrazil mu dýku mezi žebra. Alek vedle něj udeřil dalšího do obličeje. Rhal se jim rychle odvalil zpod nohou a plazil se špinavým sněhem pro svou zbraň.

Shora se snesla další sprška, ale díky tmě nebo něčí špatné mušce přistála většina z nich mezi útočníky. V nastalém zmatku se Seregilovi i dalším dvěma podařilo prorazit a rozběhnout se k ulici, s tlupou těsně v patách.

Když se dostal za hranice uličky, Seregil se otočil k nejbližšímu muži, probodl ho a pak odrazil ránu obuškem. Ztratil Aleka z dohledu, ale divoký řev, který se zezadu ozýval, napovídal, že se chlapec drží.

Seregil právě bojoval s dvěma lupiči, když se blízko rozezněl pronikavý poplašný signál trubky Hlídky. Vzápětí se v dohledu objevila patrola Hlídky a s tasenými meči běžela ulicí. Lupiči okamžitě přestali bojovat a zmizeli ve stínech, jako když čerstvý vítr rozežene opar nad mořem.

"Pojďte!" sykl Seregil na Aleka a Rhala a rozběhli se opačným směrem.

"Proč utíkáme?" zasupěl Rhal.

"Abychom nestrávili celou noc vymýšlením lži pro nějakého zabeđeného modrokabátníka," odsekl Seregil.

Zabočili do nejbližší postranní uličky a Seregil si všiml proražené přepážky v suterénu domu přímo před nimi. Doufaje ve štěstí trhl jedněmi poničenými dveřmi a strčil dovnitř světelný kámen. Dolů do nepoužívaného sklepa vedly otlučené schody.

"Tam dolů!"

Alek s Rhalem se vrhli do úkrytu, Seregil je následoval a zase za nimi dveře zavřel.

Napjatě se krčili ve tmě a poslouchali, jak hlídka zběžně prozkoumává okolí a pak odchází.

Seregil se podíval na Rhala. "A teď, mluvil jste o...?"

Rhal se na něj několik úderů srdce bezvýrazně díval a pak propukl v smích. "Při Námořníkovi, přišel jsem sem, abych do vás vrazil nůž, a teď vám dlužím svůj život. Vy dva jste mě nemuseli schovávat, jak jste to právě udělali."

"A vy jste nás nemusel tu noc na Střelci nechat jít," odvětil Seregil, zvedl světelný kámen a zamířil ke schodům. "Ale udělal jste to a my jsme tady. Chlapec a já teď musíme vyřídit nějakou záležitost, ale rád bych v našem předchozím rozhovoru pokračoval. Sejdeme se v Loubí v Hedvábné ulici, řekneme za hodinu?"

Rhal pozvání zvažoval a pak přikývl. "Tak dobře. Za hodinu."

Seregil obezřetně nadzvedl dveře a pak s Alekem v patách vylezl ven.

"Skutečně se s ním setkáme?" zeptal se Alek, když spěchali pryč.

"Vystopoval nás do ulice Kol. Asi bychom měli raději zjistit, jak se mu to podařilo, nemyslíš?" zamračil se Seregil a ani se nepokusil zakrýt starost. "A taky kdo nás u něj hledal, i když si myslím, že bych to ughodl."

Výraz strachu v Alekově tváři místo odpovědi Seregilovi prozradil, že by to ughodl i on.

* * *

Jejich neočekávané setkání s Rhalem z Aleka vysálo veškerou radost z té noci. Práci odvedl zahalený obavami. Seregil se až dosud k té záležitosti nijak nevyjádřil, ale Alek nedokázal setřást přesvědčení, že Rhala k nim po těch měsících dovedla nějaká jeho holobrádkovská hloupost na palubě Střelce. A když je vystopoval on, proč ne Mardus?

Naštěstí pro něj nebylo vloupání nijak mimořádně náročné. Makrin, zjevně samolibý chlapík bez špetky fantazie, schoval dopisy v zamčené schránce za jednou uvolněnou částí dřevěného obložení ve své pracovně. Seregil si toho všiml, zatímco Alek se probíral obsahem psacího stolu. S dopisy lady Isary a s pár dalšími zajímavými předměty se krátce zastavili v ulici Kol, aby tam zboží uložili, a pak na koních vyrazili k Loubí.

Loubí bylo diskrétní a solidní místo, které Seregil často využíval ke schůzkám. Zívající pikolík je zavedl do zadní místnosti. Rhal už tam na ně čekal, ale nebyl sám; Alek ihned poznal, že dva muži, kteří jej doprovázejí, jsou první důstojník a kormidelník z ubohého Střelce. I oni jej poznali a odpověděli mu na pozdrav ostražitým kývnutím, se zbraněmi stále po ruce.

Když si k nim se Seregilem přisedli, Rhal jím přistrčil džbán s vínem.

Seregil si nalil pohár a pak bez úvodu řekl: "Povězte mi víc o Gresherském Přívozu."

Rhal si jej významně prohlédl. "Jak jsem řekl, čekala tam na nás banda ozbrojenců."

"Vypadali jako neotesanci," dodal kormidelník Skywake ponuře. "Neměli uniformy, ale na koních seděli jako vojáci."

I když Seregil zachoval neutrální výraz, Alekovi pokleslo srdce.

"Hledali dva muže a chlapce a tvrdili, že ti tři ukradli ve Wolde starostovi zlato," pokračoval Rhal. "Když jsem jim řekl, že jsem nikoho odpovídajícího tomu popisu nevezl, vytáhli meče a vyšplhali se na moji loď, stejně drzí jako vy, když dovolíte. Pak se jejich vůdce - velký zkurvysyn s černým plnovousem a přízvukem hustým jako ovesná kaše - na mě obořil a nazval mě lhářem, a co hůř, před mou posádkou. Čím víc toho řekl, tím méně se mi to líbilo. Když se nadechl, už bych se raději utopil, než abych mu pomohl. Takže jsem byl zticha a oni nakonec odjeli."

"Pluli jsme dál a myslel jsem si, že je téhle záležitosti konec. Ale tu noc vypukl v podpalubí požár a plameny šlehal tak zuřivě, že jsme dokonce ani nemohli slézt dolů a uhasit je. Všichni unikli, ale moje loď leží spálená a zničená v blátě na břehu pod zákrutou u Skořáčky. To je na můj vkus příliš mnoho náhod najednou, zvláště vzhledem k tomu, že jsme při téhle plavbě převáželi stříbro a balíky velínu."

"To není právě nejhořlavější náklad." Seregil se na Rhala klidně podíval přes okraj poháru. "A tak jste nás přijeli hledat."

"Nebudete mi přece tvrdit, že jste cestovali v přestrojení jenom proto, abyste ze mě udělali blázna?" odfrkl si Rhal.

"Ne."

Nettles bouchl rukou do stolu. "Takže hledali vás!"

"O tom nic nevím," trval Seregil na svém. "Co mě zajímá je, jak jste mě našli."

"Nic složitěho," řekl mu Skywake a ukázal palcem na Aleka. "Těsně předtím, než jste odjeli, se ten váš kluk mezi posádkou vypytał, kudy se jede do Rhimínee."

Pitomče! nadával si tiše Alek, jehož nejhorší obavy se potvrdily.

"S kým mluvil?" zeptal se Seregil, aniž se na něj podíval.

"Vzpomínám si, že toho dne nás byla na palubě spousta," odpověděl Nettles. "Skywaku, ty jsi tam byl, taky kuchařův pomocník."

"To je pravda. A Applescaith. To on mu říkal, aby šel celou cestu po souši, pamatuješ?"

"Ano. On taky. A Bosfast."

Alek seděl s pohledem upřeným do svého poháru s vínem a ústy pevně sevřenými. Jak mohl být takový hlupák? Mohl právě tak dobře nakreslit jejich pronásledovatelům mapu.

Seregil znovu usrkl vína a zvažoval celou situaci. "Takže i když jste neměli nic než jakési mlhavé podezření, všechno jste hodili za hlavu a zamířili do Skaly, abyste do mě vrazili nůž?" Zjevně zmatený zavrtěl hlavou. "Rhíminee je velké město. Jak jste si, prosím vás, představovali, že nás najdete?"

Rhal si prohrábl řídnuoucí vlasy a krátce se zasmál. "No jestli vy nejste ten nejdrzejší chlap pod sluncem. Tak dobře, řeknu vám to na rovinu. Díváte se na zničeného muže. Všechno, co jsem si s sebou odnesl, byly moje navigační přístroje a tohle."

Rhal zvedl levou ruku ukázel velký prsten s granáty, který měl nasazený na malíčku. Alek si uvědomil, že je to prsten, který Seregil nosil, když hrál lady Gwethelyn, ale kde ho Rhal vzal? Když pohlédl na Seregila, spatřil, jak jeho příteli smíchem škubou koutky úst.

"Se střelcem, který se nedal opravit, a zimou na krku mi sever nepřipadal jako příliš slibné místo," pokračoval Rhal. "V mládí jsem se plavil po moři. Když mi strýc odkázal loď a tím i možnost stát se svým vlastním pánem, začal jsem převážet po Folcwine. Ted', když se na jaro chystá válka, mě napadlo, že bych se mohl nechat naverbovat k námořnictvu."

Abych pravdu řekl, opravdu jsem nečekal, že vás najdu. Pak, někdy v době, kdy jste měl všechny ty problémy se zákonem, jsem zahlédl vašeho chlapce. Od té doby jsme ten váš přepychový dům sledovali a doufali, že bychom si s vámi mohli trochu promluvit, což se taky stalo. I když sledovat vás dva dá dost velkou práci."

"To vy jste mě tu noc pronásledovali," řekl Alek.

"Ano, byli jsme to my." Rhal se se žalostným úšklebkem poškrábal na koleně. "Jsi mazaný mňavý prevít, a rychlý. Pokládal jsem vás dva za zženštilé chlápky a nečekal jsem, že budete dělat takové potíže. Ale podle toho, jak jste si počínali v té uličce, jsem myslím měl štěstí, že se tam objevili ti lupiči."

Seregil se na něj krůvě usmál. "Možná je to štěstí pro nás všechny, že jsme se zase sešli."

"Co tím myslíte?"

"Vy dva," obrátil se Seregil na Skywaka a Nettlese, "chcete se v době přicházející války nechat najmout jako obyčejní námořníci?"

"Jdeme tam, kam jde náš kapitán," odvětil Skywake rozhodně, i když bylo jasné, že ani on, ani bývalý první důstojník nejsou tou vyhlídkou příliš nadšeni.

Seregil pohlédl zpátky na Rhala. "A vy, kapitáne - myslím, že pro vás bude těžké pod někým sloužit poté, co jste měl vlastní loď."

Alek začínal mít podezření, kam rozhovor směřuje.

"Samozřejmě jsem poslední člověk, který by někomu vymlouval boj proti Plenimarským," pokračoval líně Seregil, "ale zdá se mi, že existují způsoby boje, které vám přinesou větší zisk. Zvažoval jste možnost stát se korzárem?"

"To ano." Rhal pokrčil rameny a prohlížel si tvář druhého muže s řemeslnou mazaností obchodníka, "ale k tomu je třeba mít pevnou a rychlou loď a víc zlata, než pravděpodobně kdy uvidím."

"Co je třeba," řekl Seregil, sahaje do váčku na opasku, "je správný investor. Stačilo by vám pro začátek tohle?"

Seregil otevřel ruku a na dlani mu zazářil smaragd velký jako vlašský ořech. Byl to jeden z mnoha kamenů, které Seregil jakožto pohodlně přenosné bohatství nosil s sebou.

"Při Námořníkovi, kapitáne, viděl jste někdy něco takového!" zalpal Nettles po dechu.

Rhal pohlédl dolů na kámen a pak zpátky na Seregila. "Proč?"

Seregil položil kámen doprostřed stolu. "Možná mám rád muže se smyslem pro humor."

"Skywaku, Nettlesi, počkejte venku," řekl Rhal tiše. Když odešli, pokynul tázavě rukou k Alekovi.

Seregil zavrtěl hlavou. "On zůstane. Tak co si myslíte o mé nabídce? Až opustíme tuhle místnost, už se nebude opakovat."

"Řekněte mi proč," opakoval Rhal a zvedl drahokam. "Poslechl jste si můj příběh a nic jste mi neřekl, jenom mi nabídli tohle. Za co tím ve skutečnosti platíte?"

Seregil se tiše zasmál. "Když nejsou dámy v dohledu, jste chytrý muž. Abychom si navzájem rozuměli. Mám tajemství, které bych raději udržel v tajnosti, ale chci říct, že jsou jistější způsoby, jak toho dosáhnout, než tenhle. Co vám nabízím, všechno, co vám nabízím, je oboustranně výhodný obchodní návrh. Vy seženete loď, opatříte posádku, zásoby, všechno. Já opatřím peníze a na oplátku dostanu dvacet procent kořisti a dopravu kamkoliv budu chtít a kdykoliv si řeknu, což se vši pravděpodobností nebude nikdy. Zbytek zisku bude váš a můžete ho rozdělit, jak uznáte za vhodné."

"A dál?" položil stále skeptický Rhal kámen zpět na stůl.

"Informace. Všechny zabavené písemnosti, všechno, co vám řeknou zajatci, každé střetnutí, které bude vypadat neobvykle - o všem mi ihned dáte vědět a neřeknete ani slovo nikomu jinému."

Rhal spokojeně přikývl. "Takže jste přece jenom špiclové. Pro koho pracujete?"

"Řekněme, že zájmy Skaly bereme jako své vlastní."

"Myslím, že asi nemáte žádný důkaz pro to, co říkáte?"

"Nic takového."

Rhal asi minutu přemýšlel a přitom lehce bubnoval prsty o stůl. "Lodní papíry budou jen na mé jméno a budu řídit loď,

jak uznám za vhodné?"

"Platí."

Rhal poklepal na smaragd. "Tohle je pro začátek hezké, ale za to loď nekoupím, ani mi ji nepostaví dříve než do letního slunovratu."

"Náhodou vím o lodi, kterou teď opravují v loděnicích v Macaru. Pokud na to nemáte jiný názor." Seregil vytáhl další kámen, stejný jako ten první. "Tohle by měl být dostatečný důkaz dobrých úmyslů. Zařídím, aby vám veškeré další náklady byly vyplaceny ve zlatě."

"A co když s tímhle dneska v noci prostě vezmu roha?"

Seregil pokrčil rameny. "Pak budete poměrně bohatý muž. Tak dohodneme se, nebo ne?"

Rhal potřásl hlavou a nevypadal úplně spokojeně. "Jste zvláštní, jen co je pravda. Mám ještě jednu podmínku, jinak se nedohodneme."

"A to je?"

"Pokud k vám mám být loajální, chci znát vaše jména, vaše skutečná jména."

"Pokud jste mě sledoval do ulice Kol, už jste ho slyšel; Seregil i Korit Solun Meringil Bökthersa."

"To je až trochu moc. A ty, chlapče. Taky máš zálibu v dlouhých jménech?"

Alek zaváhal a ucítil, jak jej Seregil pod stolem kopl. "Řeknu vám ho. Alek, Alek z Břečťanového Pramene."

"Tak dobře, to mi stačí." Rhal strčil drahokam do kapsy, plivl si do dlaně a natáhl ruku k Seregilovi. "Tak ujednáno, Seregile nevím jak dál."

Seregil mu potřásl rukou. "Ujednáno, kapitáne."

* * *

Cestou zpátky do ulice Kol byl Alek velmi zamlklý. Když projížděli světle osamělé pouliční lucerny, Seregil viděl, že se tváří hodně sklíčeně.

"Není to tak zlé," ujistil jej. "Kdokoliv, kdo hledá lorda Seregila, se dozví, kde ho najít."

"Jistě, ale co když to nebyla ulice Kol, kam nás sledoval?" odvětil Alek trpce.

"Na to místo jsme mnohem opatrnější. Tam mě nikdy nikdo nesledoval."

"Nejspíš proto, že jsi nikdy nebyl tak zatraceně pitomý, abys jim to poradil!"

"I tak, vezmu-li v úvahu okolnosti - mně bylo příliš zle, než abych dokázal pořádně myslet, a tys neznal zemi - nevím, co jiného jsi mohl dělat, snad kromě toho, že jsi mohl počkat, až se vyloďíme, než ses zeptal na cestu. Tenkrát jsi nevěděl nic lepšího. Teď už ano."

"To nás moc neutěší, až nás dostane nějaká stará chyba, kterou jsem udělal," trval Alek na svém a vypadal jen o něco méně sklíčeně. "Co když se příště objeví Mardus?"

"Dokonce i kdyby ti muži, kteří vlezli Rhalovi na loď, patřili k němu - a připouštím, že to tak vypadalo - nic jim neřekl."

"Takže si myslíš, že jsme v bezpečí?"

Seregil se ponuře usmál. "Nikdy nejsme v bezpečí. Ale myslím, že kdyby nás Mardus vystopoval, už bychom o něm slyšeli. Chci říct, že vzhledem k současné situaci by byl blázen, kdyby se byl i jen chvíli potloukal po Rhíminie."

Kapitola 10.

Břímě pravdy

S

arisin se přehoupnul do dostihu a posílil objetí, kterým zima svírala město. Z hor se přihnul sníh, jenom aby vzápětí za ním přišel ledový déšť, který ho všechn proměnil v hustou špinavou břečku a zrádný led. Kouř z tisíců komínů se mísil s mlhou a bez přestání visel celé dny v šedém oparu nad střechami.

Přípravy na válku pokračovaly uprostřed neustálého proudu pověstí a menších poplachů. Skalští kupci byli v mycenských městech obtěžováni, skladiště vylupována a vypalována. Přicházely zprávy, že i v přístavech tak daleko na západě, jako je Isil, se objevují plenimarské verbíři. Kolovaly řeči, že v plenimarských loděnicích se začala stavět stovka lodí.

Před začátkem jara nemohla být postavena žádná větší armáda, ale jednotky, které už byly v Rhíminie ubytovány, bylo více než obvykle vidět, jak pracují na obraně města a cvičí venku za hradbami. Seregil s Alekem často vyjížděli ven, aby Královskou jízdu sledovali při výcviku, ale jejich přátelé v ní měli zřídka čas na něco víc než krátký pozdrav.

V Macaru pod Rhalovým přísným dohledem rychle postupovaly opravy jeho lodi. Jak Seregil očekával, jakmile si byl Rhal jistý jejich dobrými vztahy, dohlížel na zájmy svého tichého společníka, jako by byly jeho vlastní.

Mělo trvat ještě další dva měsíce, než mohla loď být spuštěna na vodu, ale Skywake a Nettles už pročešávali přístavy po celém pobřeží a hledali námořníky. Jediná věc, o které nemluvil, bylo jméno lodí. Když se ho na to Alek zeptal, Rhal jenom mrkl a řekl mu, že prozradit to před spuštěním na vodu by přineslo smůlu.

* * *

Třebaže Alek v žádném případě nezapomínal na význam událostí, které se kolem něj odehrávaly, přinášely mu šedé dny uprostřed zimy stále větší spokojenost. Postupně se zabydlel v roli sira Aleka a mezi šlechtou už necítil téměř žádné rozpaky. Přesto byl nejšťastnější, když spolu se Seregilem vylepšoval své převážně nezákonné umění jako Kočka z Rhíminie nebo pracoval pro Nysandera jako Pozorovatel.

Také začal oceňovat výhody života v ulici Kol. V jeho předchozím životě, když cestoval s otcem po severních zemích, znamenala zima vždy útrapy - pachtění se po řadách pastí, skrývání se v chatrčích z chrastí a zasněžená osamělost lesa. Tady, ve všudypřítomném vlhku a chladu, stále hořely ohně. Podlahy pokrývaly tlusté koberce, jídlo a víno bylo na požádání a kdykoliv si mohl dát teplou koupel, kterým konečně přišel na chuť, stačilo jen sejít dolů chodbou do pro to

určené místnosti. Jedněmi z jeho nejzamilovanějších vzpomínek na tyto dny bylo, jak za bouřkového dne sedí u příjemného ohně a spokojeně poslouchá zvuk deště, bijícího do okenic.

Život se Seregilem měl stále kouzlo; jeho nadšení a neuctivý humor drželo Aleka nad vodou, když před ním ležela zdánlivě nekonečná řada úkolů. Čím více se toho Alek naučil, tím více se cítil jako člověk, který roky nevědomý žil, a když se nakonec začala mírnit, jenom svou potřebu našel. Na oplátku se Alek snažil naučit Seregila střílet z luku, a navzdory všem pro to hovořícím důkazům jej odmítal nechat být jako beznadějný případ.

* * *

Jednoho bouřlivého odpoledne našel Seregil Aleka v knihovně, jak si prohlíží police a při tom se zamyšleně mračí.

"Hledáš něco určitého?"

"Něco o historii," odpověděl Alek a uchopil hřbet tlustého svazku. "Včera večer na večírku u lorda Kalliena někdo říkal, že tahle válka může být stejně zlá jako Velká válka. Zajímá mě, jaká byla. Něco jsi mi o ní řekl, ale myslel jsem si, že by bylo zajímavé něco si o ní přečíst. Máš něco takového?"

"Nic moc, ale v knihovně Orěsky mají," odpověděl Seregil, vnitřně potěšený touto ukázkou studentské iniciativy. Alek dával obvykle přednost aktivnější zábavě. "Jestli chceš, můžeme tam zajet a taky navštívit Nysandera. Je to už pár dní, co jsme od něho nedostali zprávu."

Když se tryskem hnali ulicemi Šlechtické čtvrti k Domu Orěsky, bušila do nich plískanice. Jakmile vstoupili do kouzelných zahrad, které Dům Orěsky obklopovaly, plískanice se změnila v teplý jemný déšť.

Seregil nastavil dešti tvář a napadlo jej, jestli někdy nějakého čaroděje začalo věčné léto, obklopující tohle místo, nudit. Když procházeli mezaninem do prvního patra, Alek do Seregila šťouchl a ukázal na chodník na druhé straně atria.

"Podívej," zamumlal se slabým úšklebkem.

Seregil se tím směrem podíval a spatřil Thera a Ylinestru, jak se procházejí zavěšeni jeden do druhého. Zatímco je pozorovali, Thero zaklonil hlavu a upřímně se rozesmál.

"Thero a smát se?" zašeptal užasle Seregil.

Alek sledoval, jak dvojice zmizela v chodbě. "Myslíš, že je do ní zamilovaný?"

"Pravděpodobně ano, ten ubohý hlupák. Nebo ho možná očarovala."

Myslel to jako vtip na Thera, ale Alekovo prudké zčervenání způsobilo, že si přál, aby si to nechal pro sebe. Chlapec o své, podle všeho katastrofální schůzce s čarodějkou nikdy nemluvil ani nedal najevo žádnou známku žárlivosti, když dumali nad jejími dalšími vztahy, ale co se podrobností týkalo, byl poněkud nedůtklivý.

Zaklepali na dveře věže a přišla jim otevřít Magyana. Ve stříbřitém copu měla zachycených pár vrbových lístků a na bradě šmouhu od vlhké hlíny.

"Buďte zdraví, vy dva!" přivítala je a pustila dovnitř. "Právě jsem v zahradě vykopala pár krásných kořinek kosatce a přinesla nějaké nahoru Nysanderovi, ale není tady. Wethis říká, že je zase na návštěvě u Leitea i Marinea."

Seregil tázavě zvedl obočí. "U toho astrologa?"

"Ano, posledních pár týdnů s ním strávil poměrně dost času. Patrně je tady nějaká konjunkce, která je oba zajímá. V dílně se mi vaří elixír, takže tady nemůžu čekat, ale vy můžete jít dál a počkat na něj."

"Ne, máme tady jinou práci. Možná ho zastihneme později."

"Aha." Odmlčela se a chvíli si nanejvýš znepokojujícím pohledem pozorně prohlížela jeho tvář. "V poslední době jste ho neviděli, že ne?"

"Ne, asi týden nebo i déle," řekl jí Alek. "Měli jsme docela dost práce."

Vzadu v očích staré čarodějky se vznášelo něco, co velmi připomínalo starost, i když se zdálo, že se ji snaží zakrýt.

"Děje se něco?" zeptal se Seregil.

Magyana si povzddechla. "Nevím. Prostě náhle vypadá velice vyčerpaně. Už desetiletí jsem ho neviděla vypadat tak unaveně. Zajímalo by mě, jestli vám něco řekl?"

"Ne. Jak řekl Alek, od Svátku jsme jej kromě několika rychlých prací skoro neviděli. Možná je to tou záležitostí s Leiteem. Víš, jak se števe, když na něčem pracuje."

"Bezpochyby," řekla, i když bez valného přesvědčení. "Přesto, jestli budete moci, zastavte se u něj." Znovu zaváhala.

"Vy dva se jeden na druhého nezlobíte, že ne?"

V Seregilově mysli náhle vyskočila vzpomínka; noc, kdy spolu rozřešili palimpsest, a Nysander, který se na něj náhle díval cizíma očima, když jej varoval - jestli jim prozradíš byť i jen sebenepatrnější detail z toho, co se ti chystám říci, budu vás muset všechny zabít.

Odehnal vzpomínku dřív, než se mohla odrazit na jeho tváři. "Ne, samozřejmě že ne. Proč bych se zlobil?"

* * *

Alek se Seregilem opustili Nysanderovy pokoje a sešli bludištěm schodišť a chodeb do přízemí.

"Knihovna Orěsky je vlastně roztroušená po celé budově," vysvětloval Seregil cestou. "Pokoje, sklepení, komůrky a pravděpodobně i zapomenuté skříně. Thalonia je knihovnicí už sto let a pochybuju, že i ona ví, kde všechno je. Některé knihy jsou přístupné všem, jiné jsou zamčené."

"Proč, jsou tak cenné?" zeptal se Alek a na mysli mu vytanuly překrásně zdobené svitky, které mu Nysander půjčil.

"Všechny knihy jsou cenné. Některé jsou nebezpečné."

"Myslíš knihy kouzel?"

Seregil se usmál. "Ty také, ale já jsem měl na mysli spíš myšlenky. Ty mohou být mnohem nebezpečnější než jakákoliv magie."

Prošli přes atrium a Seregil otevřel těžké dveře do muzea. Nebyli tady od Alekovy první návštěvy během Seregilovy nemoci. Když procházeli kolem vitríny, ve které ležely ruce dyrmagna, Tikárie Megraeshe, Alek se zastavil a navzdory odporu neodolal tomu, aby se na ně nepodíval. Vzpomněl si na žert, který mu Seregil posledně provedl, a pozorně

nespouštěl přítele z očí.

Vysušené prsty se nehýbaly, ale na dubových prknech na dně vitríny rozeznal pod nelidskými drápy čerstvé čáry.

"Vypadají dost..." začal, ale právě v tom okamžiku se jedna z rukou křečovitě sevřela.

"Bilairyho koule, tohle nesnáším!" oťrásl se a rychle vycouval pryč. "Proč se tak hýbou? Nepředpokládá se, že stejně jako ostatní jeho části umírají?"

"Ano." Seregil se se zmateným mračením díval dolů na ruce. "Ano, umírají."

Alek následoval Seregila pevnými dveřmi na konci muzea a dolů po dvou schodištích a řadou chodeb pod budovou.

"Tady je to," řekl Seregil, když se v polovině chodby zastavil před neoznačenými dveřmi. "Počkej tady a já najdu správce, aby nás pustil dovnitř."

Alek se opřel o dveře a rozhlížel se kolem. Zdi a podlaha byly udělané z kamenných desek, hladkých a ležících těsně u sebe. Tu a tam byly na držácích upevněny zdobené lampy, které poskytovaly dost světla, aby bylo jasně vidět z jednoho konce chodby na druhý. Právě přemýšlel o tom, kdo má za úkol lampy doplňovat, když se vrátil Seregil se shrbeným starým mužem ve lněném rouchu.

Správce velkým železným klíčem s rachotem otevřel dveře a pak Alekovi podal kožený pytel. Uvnitř bylo půl tuctu velkých světelných kamenů.

"Žádný oheň," upozornil je starý muž, než se opět odbelhal za svou práci. "Až budete hotovi, prostě je nechte za dveřmi."

Místnost byla velká a hustě zaplněná policemi s knihami a svítky.

Alek zvedl jeden z kamenů, rozhlédl se a zasténal. "Bude nám trvat hodiny, než tady něco najdeme!"

"Je to velmi logicky uspořádané a označené štítky," ujistil jej Seregil a ukázal na malé štítky, které byly k policím tu a tam připíchnuté. Několik vybledlých slov na každém z nich určovalo obecné tematické skupiny. "Dějiny Velké války" zabíraly několik polic v zadní části místnosti. Soudě podle neporušené vrstvy prachu na většině z nich byl v poslední době o tento problém jen malý zájem.

Seregil nespokojeně zamaskal. "Lidé by to měli víc využívat. Minulost je vždy stupněm na cestě k budoucnosti; to vědí všichni Aurěnfaieové."

Alek hleděl na plné police se zděšením. "Milost Stvořitele, Seregile. Tohle všechno nemůžu přečíst!"

"Samozřejmě že ne," řekl Seregil, vylézaje na malý žebřík, aby si prohlédl obsah jedné z horních polic. "Polovina z nich dokonce ani není ve tvém jazyce a většina ostatních je strašně nudná. Ale je tu jedna nebo dvě, které se docela dají číst, pokud si vzpomenu, kde hledat. Ty to prohlédni dole; pro začátek si všiměj svazků silných méně než dva palce a podívej se, jestli je dokážeš přečíst."

Pokud byl v uspořádání knih nějaký systém, Alekovi unikal. Knihy ve skalštině stály vedle těch v aurěnštině a v půl tuctu dalších jazyků, u kterých by ani nekusil hádat, co jsou zač.

Nicméně Seregil vypadal, že je tady doma. Alek pozoroval, jak jeho společník horlivě posouvá žebřík sem a tam a přitom si mumlá pod vousy nebo nadšeně vykřikuje nad svými starými oblíbenými.

Alek už vytáhl půl tuctu přiměřeně tenkých svazků, když jeho pohled upoutal jeden silnější se zdobenou vazbou.

Zvědavý, jestli jsou v něm ilustrace, ho vytáhl z police. Naneštěstí tenhle svazek sloužil jako jakási zarážka, protože svazky z jedné strany se rozjely a většina obsahu police se sesypala Alekovi k nohám.

"Výborně!" zařehl se Seregil zpoza nějakého dalšího regálu.

Alek s podrážděným povzdechem odložil vybrané knihy stranou a ostatní začal stavět zpátky do police. Především se vůbec až tak o válku nezajímal; jeho jednoduchá otázka způsobila víc problémů, než za co stála. Když ale pokládal hromádku knih zpátky na místo, všiml si čehosi, co vyčnívalo zpoza dalších. Zvědavý, co to je, to opatrně vytáhl ven a držel v ruce tenkou, v hladké vazbě vázanou knihu, ovázanou řemenem se zámkem. Povzbuzen její velikostí víc než čímkoliv jiným se ji pokusil otevřít, ale západka držela pevně.

"Jak to jde?" zeptal se Seregil, přicházející zpět s knihou pod paží.

"Tohle jsem našel schované za ostatními. Musela tam zapadnout." Při bližším průzkumu zjistil, že je to vlastně jakési pouzdro. Nikde na něm nebyl žádný nápis, podle kterého by se dalo odhadnout, jaký je obsah. "Nemůžu to otevřít."

Alek naposledy zatřásl západkou a pak podal pouzdro Seregilovi.

Seregil se na pouzdro podíval a podal mu ho zpátky. "Není zamčený; západka prostě pořádně zkorodovala. Už roky to nikdo neotvíral. No, stejně to nejspíš nebylo nic zajímavého."

Vyzývavě se na Aleka usmál způsobem, jak to Alek viděl mnohokrát předtím.

"Co, tady?" zašeptal překvapeně.

Seregil se opřel o knihovnu a bezstarostně pokrčil rameny. "Nikdy to není takhle dobré, ne?"

Alek se rychle a poněkud provinile rozhlédl, aby se ujistil, že se správce nevrátil, vytáhl z boty tenkou dýku s černou rukojetí a zasunul ji pod kožený pásek. Smrtící ostrá čepel hladce projela kůží. Zastrčil ji zpět do boty, opatrně otevřel víko a uvnitř našel svazek nesvázaných listů pergamenu. U spodního okraje byly velmi špinavé a ožehnuté, některé napůl spálené. Každý byl po obou stranách pokryt drobným těsným rukopisem.

"Aura Elustri!" Seregil se vzrušeným úsměvem vytáhl první list. "Je to v aurěnštině. Vypadá to jako nějaký deník..." Přečetl pár řádků. "A rozhodně je to o válce."

"Je to tak vybledlé, že se dá sotva rozluštit," řekl Alek, když zvedl další list. "Ne že by moje aurěnština byla tak dobrá, abych se o to mohl pokoušet."

"Pro každého by bylo těžké to přečíst." Seregil ještě chvíli hleděl na stěsnaný text, pak pouzdro zavřel a přidal ho ke knize, kterou vybral. Probral se těmi, které vybral Alek, všechny kromě dvou vyřadil a spěchal s Alekem zpátky nahoru po schodech, očividně netrpělivý, aby se mohl pustit do deníku.

* * *

Zpátky v ulici Kol se se zásobami vína a ovoce uchýlili do Seregilova pokoje. Když se rozhořel oheň a lampy prosvětovaly tmě časného večera, začali na houni u krbu třídit listy.

Seregil uchopil jednu stránku a pozorně si ji prohlédl. "Viš, co to je?" vykřikl s nefalšovaně potěšeným úsměvem. "Tohle je část polního deníku, který si během války vedl aurěnský voják. Aleku, tohle je očité svědectví o událostech starých šest století! Jen počkej, až to ukážeme Nysanderovi. Vsadím se, že nikdo ani nevěděl, že to tam je, jinak by to bylo v jiném sklepení."

Stránky byly místy hodně promíchané a dalo nějakou práci, než je utřídit. Překlad z aurěštiny do skalštiny byl poměrně snadný; rozluštit kostrbaté a často rozmazané písmo a seřadit stránky bylo něco jiného. Nakonec Seregil našel něco, co vypadalo jako nejstarší záznam a usadil se zpátky do hromady polštářů na podlaze, aby ho přečetl nahlas.

Brzy si dali dohromady, že autor byl mladý lukostřelec, příslušník regimentu zámožných dobrovolníků, postaveného místním šlechticem. Při psaní deníku byl skutečně vytrvalý, ale zápisy se většinou týkaly šarvátek a padlých kamarádů. Bylo zřejmé, že Aurěnfaiie nenáviděl své plenimarské protivníky, které neustále popisoval jako nelítostné a surové. Bylo tam několik stručných soucitných popisů jejich barbarského zacházení se zajatými vojáky a civilisty.

První část zápisů končila podrobným popisem jeho prvního setkání s královnou Skalý Gěrilain. Mluvil o ní jako o "obyčejné dívce v brnění", ale přesto chválil její velení. Zdálo se, že mluvil pouze aurěnsky, ale citoval několik vět z působivé řeči, kterou pronesla před Třetí bitvou u Dračího Struku, jež mu někdo přeložil. S obdivem popisoval skalské vojáky jako "divoké a plné odvahy".

Alek, natažený na koberci, pozoroval stíny, poskakující na stropě, a dovolil své představivosti přetvářet slova v obrazy. Když Seregil četl o Gěrilain, první královně bojovnici, uvědomil si, že si představuje Kliu, i když ta byla všechno jen ne obyčejná.

Druhá část byla napsána v Myceně během bojů uprostřed léta, když se k regimentu připojila skupina aurěnských čarodějů. Poté následoval velmi zajímavý řádek o "nepřítelových nekromantech", ale zbytek stránky byl zničený. Seregil se s mumláním probíral zbytkem stránek. "Aha, tady jsme. Část chybí, ale začíná to „a naši čarodějové se přesunuli do čela před jízdu. Skalský kapitán se s těmito jednotkami setkal jen před dvěma dny a nedokáže o nich mluvit bez toho, aniž by zbledl a třásl se. Britiel i Kor nám to překládal a říkal, že mluví o mrtvých mužích, kteří vstávají z pole, aby bojovali s živými." "

"Přesně jako v legendách," zamumlal Alek, zapomínaje na okamžik, že to jsou skutečné záznamy a ne nějaká vyprávění barda.

"Slyšíme teď taková vyprávění příliš často, než abychom si mysleli, že je šílený," četl dál Seregil. "Skalský kapitán tvrdí, že Plenimarská mají strašlivého boha války. Slyšeli jsme, jak zranění nepřátelé vzývají Vatharna. Teď víme, že to slovo označuje boha, dokonce i když jej nejmenují. Ani Skalane ho nevyslovují a místo toho s velkou nenávistí říkají Požírač..."

Zajíkl se a zmlkl.

"Požírač smrti!" dokončil za něj Alek a vyškřábal se na kolena. "Tohle tam je, že ano? Přesně jako ve věštbě u Sakorova chrámu. Musíme najít Nysandera. Požírač smrti musí být ten mrtvý bůh, o kterém jsi mi říkal, ten co nosí neštěstí, Seri..."

Seregil se prudce předklonil, přikryl Alekovi rukou ústa a stránky se rozletěly všude kolem.

"Ne!" zasyčel s tváří bílou jako křída.

Alek ztuhl a zůstal na něj zděšeně zírat.

Seregil roztřeseně vydechl, položil Alekovi ruku na rameno a lehce ho stiskl. "Omlouvám se. Nechtěl jsem tě vyděsit."

"O co jde?"

"Buď chvíli tiše; musím přemýšlet."

* * *

Seregil měl pocit, jako by se pod ním náhle rozevřela černá propast.

Seriamaius.

...jestli jim prozradíš byť i jen sebenepatrnější detail z toho, co se ti chystám říci, budu vás muset všechny zabít připoj se k naší písni, jediné písni. Pro Překrásného, Požírače smrti...

Na okamžik jedinou věcí, která dávala nějaký smysl, byl dotek Alekova ramene a hřejivá houština chlapcových vlasů, které cítil na hřbetu ruky.

Vzpomínky se kupily jedna na druhou, navzájem se překrývaly, přicházely nebezpečně jedna za druhou a hrozily se složit do obrazu, který nechtěl vidět.

Palimpsest, hovořící o "Překrásném" a vedoucí ke koruně, obklopené mrtvolami. Micumův pochmurný objev v močálech. Potrhaný kožený váček, který Nysander spálil. A mince, ten klamně obyčejný dřevěný kotouč, který jej pomocí šílenství a snů téměř zabil - snů o pustých planinách a stvoření se zlatou kůží, které jej objímalo a žádalo jediné modré oko, které hledělo z rány nad jeho srdcem. Zpívající hlasy - nad pustou plání a daleko v hlubinách horských jeskyní, když krev kapala do loužičky v ledu. Nysanderova hrozba - varování?

"Seregile, to bolí."

Alekův tichý napjatý hlas jej vrátil zpátky a zjistil, že svírá chlapcovo rameno. Rychle ho pustil a zase se posadil.

Alek studenými prsty sevřel ty jeho. "Co se děje? Vypadáš, jako bys právě viděl svého vlastního ducha."

Když se podíval do těch tmavě modrých očí, Seregilem projela zoufalá bolest.

Jestli jim prozradíš byť i jen sebenepatrnější detail

K čertu s tebou, Nysandere!

"Nemohu ti to říci, talí, protože bych ti musel lhát," řekl, náhle sklíčený. "Teď něco udělám a ty se budeš jen dívat a nic"

neřekneš."

Vzal poslední stránku rukopisu, zmačkal ji a hodil do ohně.

Alek se zhoupl dozadu a s tichým ohromením sledoval, jak pergamen vzplál plamenem. Když shořel, Seregil rozmetl popel pohrabáčem.

"Ale co Nysander?" zeptal se Alek. "Co mu řekneš?"

"Nic, a ty taky ne."

"Ale..."

"Nezrazujeme ho." Tentokrát jemněji uchopil Aleka za ramena, přitáhl jej, až se jejich tváře ocitly blízko sebe. "Na to ti přísahám. Věřím, že už ví, co jsme se právě dozvěděli, ale nesmí se dovědět, že to víš i ty. Ne, dokud neřeknu, že je to bezpečné. Rozumíš?"

"Další tajnosti," řekl Alek a tvářil se zachmuřeně a nešťastně.

"Ano, další tajnosti. Potřebuju, abys mi v tomhle věřil, Aleku. Dokážeš to?"

Alek dlouhou chvíli hleděl do ohně, pak se Seregilovi znovu podíval do očí a ve váhavé aurenštině odpověděl: "Rei phōril tōs tōkun meh brithir, vrí sh'ruit'ya."

Byť bys mi vrazil nůž do očí, necouvnu. Slavnostní přísaha, stejná, jakou nedlouho předtím složil Seregil.

Seregil se krátce s úlevou zasmál. "Děkuji. Pokud ti to nevadí, myslím, že si půjdu odpočinout. Co kdyby ses podíval na ty knížky, které jsme našli?"

Alek se beze slova zvedl k odchodu. Ve dveřích se ale zastavil a ohlédl na Seregila, který stále seděl u ohně.

"Co to znamená talí? Je to aurenštině?"

"Talí?" v koutcích Seregilových úst se objevil náznak starého úsměvu. "Ano, je to aurenšské slovo vyjadřující náklonnost, poněkud staromódní, jako milovaný. Kde jsi ho slyšel?"

"Myslel jsem..." Alek se na něj zmateně podíval a pak potřásl hlavou. "Nevím, nejspíš na nějakém večírku. Dobře se vyspi, Seregile."

"I ty."

Když Alek odešel, Seregil přešel k oknu, čelem se opřel o chladivou okenní tabuli a hleděl ven do temné zahrady.

Kámen v ledu. Tajemství v tajemstvích. Mlčení v ještě větších mlčeních.

Za celou tu dobu, co Nysandera znal, mezi nimi necítil takový odstup. Nebo takovou osamělost.

* * *

Uplynulo několik dní, než si Alek uvědomil, že už o tom znovu nebudou mluvit. Navzdory přísaze jej to velmi znepokojovalo. Zdálo se, že jejich mlčení před čarodějem vytvořilo v přátelství, které bylo tak pevné, vřelé a spolehlivé, malou chladnou trhlinu. Poprvé za mnoho měsíců se přistihl, že přemýšlí o Seregilově loajalitě.

Snažil se takové myšlenky odhánět, jak jen mohl, ale stále se mu vracely, až je jednoho dne, když se večer procházeli po Šlechtické čtvrti, vyslovil.

Bál se, že Seregil se otázce vyhne nebo jej rozhněvá. Místo toho vypadal, jako by takový rozhovor očekával.

"Tak loajalita? To je pro přemýšlivého člověka velká otázka. Pokud se ptáš, jestli jsem stále ještě loajální k Nysanderovi, pak je odpověď ano, tak dlouho, dokud budu věřit jeho cti. To samé platí pro všechny mé přátele,"

"Důvěřuješ mu ale ještě?" naléhal Alek.

"Ano, i když mi to poslední dobou neusnadňuje. Jsi příliš chytrý, než aby sis nevšiml, že mezi ním a mnou jsou nějaké nevyřešené věci. Hodně se snažím být ohledně toho všeho trpělivý a to musíš i ty.

Tohle ale možná není skutečný problém. Přestáváš mi důvěřovat?"

"Ne!" vykřikl rychle Alek, který věděl, že mluví pravdu. "Jenom se to snažím pochopit."

"Dobrá, jak jsem řekl, loajalita není jednoduchá záležitost. Například, řekl bys, že ty, Nysander a já jsme loajální královně Idrilain a chceme jednat v nejlepších zájmech Skaly?"

"Vždycky jsem si to myslel."

"Ale co kdyby nám královna přikázala, abychom v zájmu dobra pro Skalu ublížili Micumovi? Mám zůstat věrný jí nebo jemu?"

"Micumovi," odvětil bez váhání Alek.

"Ale co když Micum, aniž bychom o tom věděli, Skalu zradil? Co pak?"

"To je směšné!" odfrkl si Alek. "Nikdy by nic takového neudělal."

"Lidé tě mohou překvapit, Aleku. Možná to udělal z loajality k někomu jinému, řekněme ke své rodině. Zůstal věrný své rodině, ale zradil královnu. Co je důležitější?"

"Jeho rodina," trval Alek na svém, i když začínal být trochu zmatený.

"Jistě. Každý člověk by měl stavět rodinu nade vše. Ale co kdyby jeho ospravedlnitelná zrada stála stovky jiných rodin život? A co kdyby někteří z těch mrtvých byli také našimi přáteli - Myrhini, Cilla, Thero. No, Thero možná ne..."

"Já nevím!" pokrčil Alek znepokojeně rameny. "Nemůžu říct to nebo ono, když neznám podrobnosti. Myslím, že bych mu prostě důvěřoval tak dlouho, než bych se dozvěděl víc. Možná neměl jinou volbu."

Seregil na něj přísně namířil prst. "Vždycky máš volbu. Nikdy si nemysli, že ne. Všechno, co děláš, je tvé rozhodnutí a musíš za něj převzít odpovědnost. To dělá ze cti víc než jen prázdné slovo."

"Dobře, pořád tvrdím, že bych musel vědět, proč to udělal," odsekl Alek neústupně.

"To je dobře. Ale představ si, navzdory tomu, jak k tobě byl laskavý, že bys zjistil, že skutečně zradil tvou důvěru.

Uštval bys ho a zabil, jak požaduje zákon?"

"Jak bych mohl?"

"Bylo by to těžké. Minulá laskavost má svou cenu. Ale řekněme, že bys s jistotou věděl, že ho chytí někdo jiný - například královniní důstojníci - a připraví mu pomalou a strašlivou smrt. Nebylo by pak tvou povinností, jako přitele a

čestného muže, dohlédnout na to, aby měl rychlou a milosrdnou smrt? Když se na to dívám z tohoto úhlu, myslím, že zabít Micuma Cavishe by bylo tím nejlepším důkazem přátelství."

Alek zíral na Seregila s lehce pootevřenými ústy. "Jak jsme se, k čertu, dostali k tomu, že zabijím Micuma?"

Seregil pokrčil rameny. "Ptal ses na lojalitu. Říkal jsem ti, že není jednoduchá."

Kapitola 11.

Nysander o samotě

R

uce se teď hýbaly častěji.

Když se na ně Nysander přes silnou tabuli křišťálu, která kryla vitrínu, díval, hra světla zachytila jeho obraz nad pokřivenými rukama a vytvořila iluzi, že jeho hlava leží uvnitř, sevřená seschlými drápy mrtvého nekromanta. Tvář, kterou tam viděl, byla velmi stará a poznamenaná únavou. Když se díval, ruce se pomalu sevřely v pěst takovou silou, až na jednom kloubu praskla kůže a odhalila hnědou kost.

Nysander zachmuřeně procházel liduprázdným muzeem a napůl očekával, že uslyší Hlas z nočních můr, jak z hlubin pod podlahou křičí svou posměšnou výzvu. Poté, co se Seregil vrátil z Asheku, přicházely tyto sny častěji.

Nysander vyvolal světelnou kouli, otevřel dveře v zadní části muzea a vydal se na dlouhý sestup sklepeními.

Ve dnech jejich mládí se tady dvořil Magyaně. I když zatvrzele trvala na celibátu, sdíleli spolu dál dlouhé diskuze, zatímco se procházeli těmito úzkými kamennými chodbami. Během svého nešťastného učednictví s nimi Seregil často chodil, kladl tisíce otázek a do všeho strkal nos.

Občas s ním chodil i Thero, i když už ne tak často jako dřív. Nysander byl zvědavý, jestli jej Ylinestra zavedla sem dolů, aby se tu milovali, jako to udělala s ním. U Čtveřice, svou nekonečnou vášní zahřála i samotné kameny!

Představil si ji s Thorem a zmateně zavrtěl hlavou; labuť, objímající vránu.

Nikdy čarodějce zcela nedůvěřoval. Měla nadání pro magii i pro lásku, ale za jejím úsměvem se skrývala chamtivost. V tomto směru nebyla jiná než Thero, ale Thero byl vázán zákony Orěsky; ona ne.

Skutečnost, že jeho postel vyměnila za Therovu, znepokojovala Nysandera způsobem, který neměl nic společného s dřívější vášní, i když o tom Thera nedokázal přesvědčit. Po dvou napjatých, nepříjemných pokusech od toho Nysander upustil.

Nysander věděl, že jiní čarodějové by možná kvůli takovéto záležitosti svého pomocníka propustili, ale on si navzdory vzrůstajícím neshodám Thera stále velmi vážil a odmítal se jej vzdát.

A jak si opět v tichu sklepení přiznal, tato úcta se mísila s obavami, že mnozí jeho společníci v Orěsce by Thera rádi přijali, kdyby jej nechal jít. Mnozí kritizovali způsob, jakým se Nysander k mladému nadanému čaroději chová, a mysleli si, že Thera je pro výstředního starce ve východní věži škoda. Konec konců, jednoho učedníka už zničil, nebo ne?

Žádný div, že Thero vypadal nespokojeně.

Nysander však toho chlapce znal lépe než kdokoliv z nich a byl naprosto pevně přesvědčený, že kdyby mu v této fázi výcviku popustil oťěže, mladý čaroděj by se nakonec zničil. Ach ano, zasloužil by si svůj plášť, samozřejmě, a pravděpodobně by mu to trvalo poloviční dobu než ostatním. To bylo součástí problému. Thero byl tak schopný žák, že většina mistrů by mu s radostí naplnila hlavu vším, co věděli, a rychle by jej provedli úrovněmi skutečné síly.

Ale k tomu, aby byl z někoho tak mocný čaroděj, jakým Thero nepochybně bude, je třeba víc než jen pronikavá mysl a velké schopnosti. Stejná pronikavá mysl by bez moudrosti, trpělivosti a soucitného srdce byla schopná způsobit nevýslovnou zkázu.

A tak si držel Thera u sebe, s nadějí, že jej změní, a strachem nechat ho jít.

Byly chvíle, jako třeba tu noc, když jej našel, jak si prohlíží Seregilova zranění po nehodě ve stokách, kdy Nysander pociťoval záblesk naděje, že Thero možná začíná chápat, co po něm Nysander kromě pouhého studia magie žádá.

Došel ke dveřím nejhlubšího sklepení, zahnal své fantazie a pospíchal dál.

Jen málo lidí mělo důvod zajít do nejhlubšího sklepení, které bylo od nepaměti místem, kde Orěska skladovala zapomenuté, zbytečné a nebezpečné. Mnohá skladiště teď byla prázdná nebo přecpaná rozpadajícími se bednami. Jiné dveře byly zazděny a obehnány runovými kouzly a výstrahami. Když ale kráčel dál a vlhké cihly tlumily jeho kroky, slyšel pohár a jeho vysokou, slabou rezonanci, kterou slyšeli jen ti, kteří na to byli vycvičeni. Zvuk byl mnohem silnější než dříve.

Dřevěný kotouč měl na to malý vliv; jeho moc nebyla úplně oddělena od sedmi ostatních, o kterých Nysander věděl, že někde na světě existují. Křišťálová koruna byla něco jiného. Jakmile ji sem umístil, rezonance poháru stále zesilovala a s ní i jeho noční můry.

A pohyby nekromantových rukou v muzeu.

Stále zůstávalo záhadou, jak Seregil přežil vystavení kotouči chráněný jenom svým vlastním blokem proti magii. Stejně matoucí bylo, jak málo Seregila chránila před vlivem koruny všechna kouzla, která Nysander tak pečlivě připravil. V prvním případě měl zemřít, v druhém měl mít naprostou ochranu, přesto v obou případech utrpěl zranění, ale přežil. Tohle všechno, společně se slovy, která Seregilovi řekl Illiorův Věstec, zanechalo v Nysanderovi nepříjemné přesvědčení, že tady jde o mnohem víc než jen o pouhou shodu náhod.

Zastavil se a obrátil k důvěrně známé zdi. Naposledy se ujistil, že jej nesledují žádné oči, přirozené ani jiné, pronesl mocné otevírací zaklínadlo a pohlédl skrze kámen a magii do malé skryté místnosti za nimi.

Po staletí uvězněný v temnotě, stál pohár na jediné polici v mřínivé místnosti. Pro nezasvěcené to nebylo víc než hrubá nádoba z vypálené hlíny, v žádném směru nijak pozoruhodná. Přesto tento prostý předmět ovládal celý jeho dospělý život a životy tří čarodějů před ním.

Strážců.

Na jedné straně poháru ležela křišťálová dóza, ukrývající kotouč; na druhé, stále špinavá od popela dravnijských ohňů, ležela obyčejná dřevěná krabice a v ní koruna.

Veden pouze zvědavostí pronesl kouzlo průchodu a vstoupil do místnosti.

Kolem něj zlověstně praskala magie, navzdory ochranným a omezovacím kouzlům. Vytáhl z kapsy světelný kámen, zvedl ho a chvíli si pohár vážně prohlížel, opět přemýšleje o svých předchůdcích. Žádný z nich, dokonce ani Arkoniel, nepředvídal, že do této skryté a nejstřeženější místnosti bude něco přidáno. Teď to udělal, ne jednou, ale dvakrát a jejich spojená píseň tepala živoucí energií.

Jeho ruce se příkradly k nádobám po obou stranách poháru. Jak by vypadala píseň, kdybych je otevřel, nebo dokonce spojil tyto tři části dohromady bez těch zbývajících? Co by bylo možné se z takového pokusu dovědět?

Pravým palcem se dotkl západky na dřevěné krabici, zkusmo po ní přešel...

Nysander uskočil dozadu, udělal ochranné znamení a vrátil se cestou, kterou přišel. Sám v chodbě zrušil kouzlo průchodu a klesl u protější zdi se srdcem zlověstně bušícím v hrudi.

Pokud mu jen samotné tři části celku mohly zavléci do mysli takové myšlenky, musí být tím víc ostražitý.

Zavléci ti tyto myšlenky do mysli, starče, pokáral jej rýpavý vnitřní hlas, nebo je tam odhalit? Kolikrát tě Arkoniel varoval, že pokušení není nic jiného než temné zrcadlo duše?

V patách za vzpomínkami nevyhnutelně přišla lítost. Arkoniel jej brzy a dobře poučil o odpovědnosti Strážců a dovolil mu sdílet břemeno tajemství, které zachovávali. S kým ho sdílel on?

S nikým.

Seregilovi by byl mohl důvěřovat, ale magie ho nechala na holičkách. Thero měl magii, ale postrádal - co?

Pokoru, rozhodl se Nysander smutně. Pokoru, aby se pořádně obával moci, ukryté v této malé, stříbrem lemované místnosti. Čím více se během let jeho učenictví stávaly Therovy schopnosti zřejmými, tím jistěji Nysander věděl, že pokušení bude jeho zhoubou. Pokušení a pýcha.

Cítě se náhle mnohem starší než na svých dvě stě devadesát osm let, Nysander přitiskl ruku na stěnu, upravil ochranná kouzla, změnil je a zesílil, aby skryly to, co muselo zůstat skryto. Byl to úkol, o kterém si kdysi myslel, že ho předá dál, jako ho jemu předal jeho mistr. Teď už si tím nebyl tak jistý.

Kapitola 12.

Beka se loučí

J

ednoho jasného odpoledne, když Seregil s Alekem pomalu dojídali oběd, vstoupil do místnosti Runcer s otrhanou mladou dívkou v patách. Seregil s očekáváním vzhlédl, protože v ní rozeznal někoho, kdo se živí doručováním zpráv.

"Beka Cavishová vám vzkazuje, že Královská jízdní zítra ráno odjíždí," odříkala dívka škrobeně.

"Díky." Seregil jí podal sester a posunul k ní talíř s cukrovím. Dítě si s úsměvem nabralo plnou hrst a schovalo ho v záhybech otrhané košile.

"Zanes tuhle zprávu kapitánce Myrhini z Královské jízdní," řekl jí. "Jako patron Beky Cavishové jsem povinen jí a její turmě poskytnout řádné rozloučení. Prosím kapitánku, aby se zúčastnila a udržovala pořádek. Může si s sebou přivést, koho bude chtít, pod podmínkou, že dá Bece a jejím jezdcům v noci volno. Máš to?"

Pyšně zopakovala jeho vzkaz slovo od slova.

"Hodná holka. Můžeš jít." Otočil se zpátky k Alekovi a zjistil, že jeho přítel se ustaraně mračí.

"Myslel jsem, že jsi říkal, že dřív než na jaře se nic nestane?" zeptal se Alek.

"Válka? Ta nezačne," odvětil Seregil, sám tou novinou poněkud překvapený. "Nicméně královna si z nějakého důvodu musí myslet, že Plenimarští chtějí začít s přesunem brzy na jaře, a chce mít oddíly blízko hranic pro případ, že by nastaly potíže."

"Tohle nám nedá dost času na to, abychom poslali pro Micuma a Kari."

"Zatraceně! Na to jsem ani nepomyslel." Seregil chvíli bubnoval prsty po vyleštěné desce stolu. "No dobře. Zajedeme tam s tou novinou zítra ráno. Mezitím se musíme připravit na večírek."

* * *

Stejný posel brzy přinesl zpět zprávu, že kapitánka Myrhini dá poručici Cavishové a jejím jezdcům na večer volno za předpokladu, že nabídka zahrnuje vhodné jídlo a pití. Seregil už obrátil pozornost k přípravám s výkonností, která Aleka naplňovala úžasem.

Během několika hodin bylo najmuto další služebnictvo, na balkóně se usadila nevázaná skupin hudebníků se svými houslemi, píšťalami a bubínky a zboží, plynule doručované z trhu, se díky kuchaře a jejím pomocníkům změnilo na pořádnou hostinu.

Mezitím byly ze salónu odklizeny všechny křehké věci a přineseny tři stoly na kozách a do čela místnosti postavili velké sudy piva a vína.

Beka a její turma přijeli do ulice Kol při západu slunce. V jejich bílých kalhotách bez poskvrnky a zelených tabardech s vyšitými znaky regimentu na ně byl působivý pohled.

I přesto, že byl trochu sklíčený, stál Alek vedle Seregila ve dveřích, aby je přivítal. Vždycky Bece trochu záviděl, že je součástí takové vybrané skupiny. Myšlenka na boj po boku svých kamarádů měla určitý romantický nádech.

"Vítejte," vykřikl Seregil.

Beka sesedla, vyšla po schodech ke dveřím a její oči zářily stejně jasně jako naleštěné okruží, označující hodnost poručice, který jí visel kolem krku.

"Velmi jste nás poctili, mí pánové," řekla hlasitě a mrkla na ně.

Seregil se jí lehce uklonil a pak se rozhlédl po skupině jezdců, která se motala za ní. "Přivedla jste s sebou drsně vypadající partu. Myslíte, že se umějí chovat?"

"Ani náhodou, můj pane," odpověděla Beka vesele.

Seregil se zašklebil. "Tak dobrá, pojdte všichni dál!"

Když se muži a ženy, kterým Beka velela, seřadili ve vyzdobeném salónu, Alekova nervozita se trochu zmenšila.

Předtím je viděl jen z dálky na cvičišti - temperamentní postavy, bojující v předstírané bitvě. Teď viděl, že většina z nich byla stěží starší než on. Někteří byli druzí synové a dcery, kteří nevlastnili půdu, nebo to byli potomci obchodníků; ostatní - ti, kteří vyjeveně civěli na bohatou místnost - pocházeli ze skromnějších poměrů a zasloužili si své postavení odvahou a za cenu koně a zbraní.

"Dovolte, abych vám představila své seržanty," řekla Beka. "Mercalle, Braknil a Portus."

Alek si s trojicí potřásl rukou a napadlo jej, že většina z nich se vypracovala od piky. Seržantka Mercalle byla vysoká snědá žena. Také jí na pravé ruce chyběly poslední dva prsty, což bylo u válečníků běžným zraněním. Vedle ní stál Braknil, vážně vypadající muž s hustým světlým vousem a větrem ošlehanou kůží. Třetí z nich, Portus, byl mladší než jeho společníci a choval se jako šlechtic. Alek byl zvědavý na jeho příběh; soudě podle Beky se zdálo být nepravděpodobné, že by neměl nějakou důstojnickou hodnost.

Seregil si s nimi potřásl rukou. "Nebudu vaši poručici přivádět do rozpaků tím, že bych vám prozradil, jak dlouho jsme přátelé, ale řeknu vám, že ji cvičil jeden z nejlepších šermířů, jakého znám."

"Tomu věřím, vaše lordstvo," odpověděl Braknil. "Proto jsem požádal, abych mohl sloužit pod jejím velením."

Beka se usmála. "Seržant Braknil je příliš taktický, než aby to řekl, ale když jsem nastoupila, byl jedním ze seržantů, který měl cvičit nováčky. Ze začátku on rozkazoval mně."

"Titul může zajistit důstojnickou hodnost, ale nezajistí důstojnické kvality," přerušila je Mercalle poněkud nevrle.

"Zvlášť když zatím nebyla žádná skutečná válka, která by oddělila zmo od plev. Viděla jsem mnoho těch, kteří nosí ocelové okruží a nedožijí se prostředku léta."

"Mercalle je naše optimistka," zasmál se Portus a Alek za mužovými uhlazenými slovy zaslechl zbytek přízvuku dolního města.

"Posílají vás na sever brzy, ne?" zeptal se bezelstně.

"V Plenimaru už se to mele," řekla mu Beka. "Královna Idrilain i mycenští Archonti chtějí mít jednotky na místě blízko západní hranice Plenimaru dříve, než se cesty za měsíc změní v blátivé jámy. Také z toho nedělají žádné tajemství. Sakorův jízdní regiment a švadrona Yrkanské jízdy už do Nanty zamířili. My pojedeme dále na východ."

"První do bitvy, poslední z ní," řekl Portus hrdě. "To je naše heslo už od časů Ğerilain."

"Královská jízdní hlídka byl původně symbolický oddíl vojáků, který dal král Thelátimos své dceři poté, co Věštírna řekla, že zemi má vládnout žena," vysvětlil Seregil. "Všechny překvapila, když je s úspěchem vedla do bitvy."

Braknil přikývl. "Jeden z mých předků byl s Ğerilain a od té doby byl v Královské jízdní vždy alespoň jeden člen naší rodiny."

Runcer, stojící u dveří, chraptivě ohlásil: "Kapitánka Myrhini a velitel Perris z Královské jízdní, mí pánové."

Myrhini vešla dovnitř v doprovodu hezkého muže v uniformě, kterého Alek viděl na cvičišti. Beka a její jezdci okamžitě vyskočili do pozoru.

Myrhini představila svého společníka jako velitele Perrise, který velel jedné ze švadrón, a pak se zamračeně rozhlédla kolem. "Cože, nikdo ještě není opilý? Poručice Beko, co mi řeknete na svou obhajobu?"

"Hned na to dohlédnu, kapitáne," odpověděla Beka a trochu se začervenala.

Seregil jí položil ruku na paži. "Myslel jsem si, že někteří z vašich vojáků by byli trochu v rozpacích, kdyby spolu měli tančit, takže jsem si dovolil pozvat pár dalších hostů, aby to tady oživilo."

Na jeho pokyn hudebníci zahráli veselou melodii, z jídelny vyšly dvě desítky bohatě oblečených mužů a žen a rozešli se, aby si mezi vojáky vybrali partnery.

"Co jsou zač?" zeptala se Beka s očima rozšířenými překvapením.

Seregil si s Alekem vyměnil pobavený pohled. "Ach, jenom pár mých přátel z ulice Světél, kteří si myslí, že královnin nejlepší regiment si zaslouží jenom to nejlepší."

Když si Beka uvědomila význam barevných symbolů, které měl každý z elegantních "hostů" diskrétně upevněné na šatech nebo ve vlasech - bílé, zelené, růžové, žluté - její oči se ještě rozšířily. Myrhini zakryla úsměv.

Alek se k Bece naklonil blíž. "Nakolik tomu rozumím, budete chtít za společníka žlutou."

"Nakolik tomu rozumím já, sire Aleku, myslím, že budu chtít za společníka vás," odpověděla Beka a zavěsila se do něj.

"Pojďte a dopřejte vojákovi hezkou zábavu, jste pro?"

* * *

"Jste štědrý patron," poznamenal velitel Perris pobaveně. "Nebude vám vadit, když se připojím? Vidím jednu či dvě známé tváře."

"Zajisté," usmál se Seregil.

Myrhini šla se Seregilem ke stolu a přijala pohár vína. "Trocha rozmazlování jim neuškodí," řekla, sledujíc hemžící se vojáky se zjevnou láskou. "Než přijde jaro, máme před sebou chladné noci a dlouhou cestu."

"A pak?" zeptal se Seregil.

Myrhini na něj pohlédla přes okraj svého poháru a pak si povzddechla. "A pak bude hůř. S největší pravděpodobností mnohem hůř."

"Budou připraveni?"

"Tak připraveni, jak mohou nezkušení vojáci být. Tihle tady jsou jedni z nejlepších, stejně jako Beka. Jen doufám, že

zůstanou naživu dost dlouho, aby vyžráli. K tomu jim nemůže pomoci nic jiného než zkušenost z boje."

* * *

O půlnoci byl Alek opilý víc než kdy ve svém životě a nejen že znal všechny jezdce a kurtizány jménem, ale s většinou z nich si i zatančil.

Právě se potácel v rytmu rejdrováku s modrookou, opilou, vášnivou jezdkyňou jménem Ariani, když ho desátník Kallas a jeho dvojče Aulos popadli a odtáhli k jednomu ze stolů.

"Poručík říká, že nosíš štěstí," zahulákal Kallas, svlékl si tabard a přehodil ho přes Aleka. "Takže z tebe uděláme našeho maskota, mladý Aleku, můj chlapče."

Alek si uniformu navlékl a vysekl společností přehnanou poklonu. "Jsem poctěn!"

"Jsi opilý," zahulákal někdo.

Alek se nad tím zamyslel a pak vážně přikývl. "To jsem, ale jak nás učí Stvořitel, v hlubinách poháru jsou zadní vrátka k osvětlení - nebo tak něco." Popadl napůl vypitou láhev vína a zamával s ní jejich směrem. "A čím jsem opilejší, tím statečnější a ctihodnější mi připadáte!"

"Prorok vína!" vykřikl Kallas a v předstírané úctě roztáhl ruce. "Dej mi své požehnání, ó bezvousý mudrci!"

Alek ochotně rozbryndal trochu vína na mužovu pozvednutou tvář. "Dlouhý život a věčnou žízeň, můj synu."

Ostatní jezdci se se smíchem a provoláváním slávy shromáždili kolem něj, aby jim požehnal. Jak si všiml, poměrně dost jich chybělo a stejně tak i většina kurtizán.

Štědře prosebníky postupně postříkal, až se dostal k poslednímu, k Bece. Pihovatou tvář měla zardělou od vína a tance, její divoké rudé vlasy se uvolnily z copu a v neupravených chomáčích poletovaly kolem. Stejně jako všichni ostatní byla opilá a šťastná.

Nicméně když se na něj vyčkávavě usmála, Alek na krátký, mrazivý okamžik vystřízlivěl. Jeho přítelkyně, téměř sestra, odjížděla do války.

"No tak, maskote, pro mě ti žádné štěstí nezbylo?" dožadovala se.

Alek popadl novou láhev a otevřel ji nad její hlavou. "Dlouhý život a štěstí ve stínech i světle."

Beka vyprskla a rozesmála se a jezdci kolem ní provolávali slávu.

"Výborně, maskote!" řekl Kallas. "Takhle mokré požehnání ji nejspíš učiní nesmrtelnou!"

"To doufám," zašeptal Alek s pohledem upřeným dolů na Beka. "To opravdu doufám."

Kapitola 13.

Vodní Luh

"P

ane Micume, do kopce jedou jezdci," zakřičel sluha přes zasněženou pastvinu.

Micum, stojící na žebříňáku, si rukou zaclonil oči proti slunci pozdního odpoledne a rychle přelétl pohledem okraj zamrzlé řeky. Zdola, od míli vzdáleného mostu, k nim nahoru mířili dva jezdci.

Od té doby, co se loňského roku na podzim vrátil ze severu, neohlášeným návštěvníkům nedůvěřoval. Navzdory všemu Nysanderovu ujišťování o opaku byl stále kvůli Mardovi a jeho bandě v duchu neklidný.

Proto si jezdce bedlivě prohlížel. Když viděl, že se drží hlavní cesty a jedou drobným klusem s ukrytými zbraněmi, vyloučil, že by to byli poslové nebo nepřátelé. Byli stále příliš daleko, aby rozeznal tváře, ale brzy poznal koně.

Zamračeně se protlačil přes hřibata, pobíhající kolem žebříňáku, a zamířil do domu. Seregilovy neočekávané návštěvy zpravidla znamenaly výzvu k práci Pozorovatele. Kari teď byla ve čtvrtém měsíci, nevolnosti zmizely a po nich přišel vzrušující půvab druhé třetiny těhotenství. Přesto, tentokrát už byla starší a nelíbila se mu myšlenka, že by ji měl opustit.

Na dvoře potkal omluvně se tvářícího čeledína. "Illia jim se psy vyběhla vstříc hned, když je poznala, pane Micume.

Myslel jsem, že se nemůže nic stát."

"Tentokrát možná ne, Ranile, ale nechci, aby si na to zvykla," odpověděl Micum stroze.

O několik okamžiků později vjeli do dvora Seregil a Alek. Illia pyšně seděla v Alekově sedle. Seregil s Alekem byli trochu bledí, ale jinak se zdálo, že mají dobrou náladu.

"Takže až vyrostu, možná si vezmu Aleka," žvatlala Illia k Seregilovi. "Doufám, že to příliš nezraní tvé city."

Seregil si položil ruku na srdce jako trubadúr na nástěnné malbě. "Ach, krásná panno, zabiju pro tebe tisíc strašlivých draků a složím jejich černá kouřící játra k tvým nohám, jen když budu znovu tvým vyvoleným."

"Játra!" Illia s pobouřeným zahihňáním skryla tvář Alekovi na rameni. "Ty bys mi nepřinesl játra, že ne, Aleku?"

"Samozřejmě že ne," ušklíbl se Alek. "Jak nechutný dárek. Přinesl bych ti jejich oči, aby sis z nich udělala náhrdelník, a jejich šupinaté špičaté jazyky, aby sis s nimi svázala copy."

Illia potěšeně zavýskla a sklouzla otci do náruče.

"No, malý ptáčku, co to mělo znamenat, vyběhnout ven sama?" zeptal se přísně.

"Jenom jsem viděla strýčka Seregila a Aleka. A nebyla jsem sama," dodala upejpavě a šál se jí svezl z ramene, když rukama ukázala na smečku velkých huňatých psů, kteří se motali kolem, jako generál na své vojsko. "Divoch a všichni ostatní byli se mnou."

"Znáš pravidla, slečinko," vytkl jí Micum. "Teď běž dovnitř a řekni matce, kdo přijel."

"Co vás dva přivádí?" zeptal se a otočil se s úlevou zpátky k příchozím; byli vystrojeni spíš k návštěvě než cestování.

Seregil se prodral skrz psy a podal mu svázaný balíček dopisů. "Beka nás požádala, abychom vám to předali. Její regiment odjel za úsvitu."

"Cože, dneska? Měli jsme tam být, abychom se s ní rozloučili!"

"Na to nebyl čas," vysvětlil rychle Alek a přistoupil k Seregilovi. "Rozkazy přišly včera. Nicméně jsme jí a jejím jezdcům poskytli řádné rozloučení." Se žalostným úšklebkem se chytil za hlavu. "Myslím, že jsem ještě pořád trochu opilý." Seregil s hravou nenuceností prohrábl Alekovy vlasy. "Runcer stráví několik dní uklízením trosek. Vzhledem k tomu a vzhledem ke stížnostem sousedů jsme usoudili, že je vhodná chvíle, aby byli lord Seregil a sir Alek pár dní upoutáni na lůžko. Mysleli jsem si, že bychom mohli složit hlavy tady, pokud je to možné."

"Ano, samozřejmě," odvětil Micum nepřítomně, pohrávaje si s balíčkem dopisů. "Kam měli namířeno?"

"Západní hranice Myceny," řekl mu Seregil. "Říká se, že Idrilain je chtěla mít na místě dřív, než klesin promění za měsíc cesty v bahno. Královská jízdní odjela první, ale když odjížděli, bylo město plné vojáků. Idrilain nechce nic riskovat."

Micum potřásl hlavou a přemýšlel, jak tuhle novinu přijme Kari. "Ranile, postarej se o jejich koně. Jestli mě vy dva na okamžik omluvíte, chci se podívat na ty dopisy."

Když se otočil k odchodu, položil mu Seregil ruku na paži. Vrhл rychlý pohled ke dveřím a tiše řekl: "Ještě něco. Před měsícem nás Rhal vystopoval do Rhiminee."

Micum strnul. "Ten říční obchodník?"

Seregil přikývl. "Když jsme ho s Alekem opustili, objevil se nějaký šermíř s cizím přízvukem a pátral po nás třech. Rhal nás neprozradil a Sřelec se brzy za podezřelých okolností potopil. Od té doby si dáváme pozor, a až doteď se neobjevily žádné známky potíží, ale vzhledem k blížícímu se jaru - jeden nikdy neví. To je další důvod, proč se chceme přesunout zpátky do hostince."

"Co na to všechno říká Nysander?"

Seregil pokrčil rameny. "Stále magickým okem sleduje, jestli nejsou potíže. Až dosud si ničeho nevšiml."

"Museli jsme se jim ztratit v Myceně," připojil se Alek a znělo to, jako by už se Seregilem tuto záležitost probírali. "Jinak by s námi navázali kontakt nebo zaútočili."

"Nejspíš ano," připustil Micum. "Ale i tak je chytré, že si dáváte pozor. Jděte dohlédnout na svá zavazadla. Řeknu tu novinu Kari."

"Tak to nebudeme spěchat, co?" řekl Seregil a chápavě se na něj zadíval.

* * *

Kari přijala zprávu o Bečině odjezdu klidněji, než se Micum obával. Jenom si dopisy od Beky a Elsbet přečetla, přikývla a opatrně je svázala zpět do balíčku.

Když Seregil u ohniště uprostřed síně dopodrobna popisoval Bečin odjezd, připojili se k nim stará Arna a ostatní služebnictvo z domácnosti.

"Když vyjížděli za světél pochodní z města, vypadali skvěle," vyprávěl. "Klia a vysocí důstojníci jeli vpředu ve slavnostních uniformách, přilbách a všem ostatním. Naše Beka jela v čele své turmy a kolem krku měla ocelové okruží, jaké nosí poručníci. Koni měli bronzové hrudní pláty a chrániče hlavy, které za jízdy cinkaly jako rolničky."

"Psala, že je v eskadroně kapitánky Myrhini," poznamenala Kari a pohladila Illiu, která se jí opírala o kolena, po vlasech.

"Myrhini je nejlepší kapitán, jakého máme," řekl Micum a přitáhl si ji. "A na hranici bude ještě chvíli klid. Plenimarští se nemohou dostat tak daleko na západ o moc dřív než někdy uprostřed lithionu, ale pravděpodobně ne časněji než začátkem léta. Bude mít čas se zapracovat dřív, než začnou potíže."

"To doufám," zamumlala Kari. "Přijdou další dopisy?"

"Poslové jezdí tak často, jak je to jen možné," ujistil ji Seregil.

"Pak je to v pořádku."

Micum si s ostatními vyměnil znepokojený pohled, ale Kari po chvíli odsunula dopisy stranou a vstala se svou obvyklou čílostí.

"No, Arno, raději bychom spolu měly jít dohlédnout na večeri. Micume, řekni mužům, ať připraví stoly. Vy dva jste si na příjezd vybrali dobrou noc, Seregile; pirohy ze srnčího masa a pečená jablka se šlehačkou."

* * *

Jídlo bylo jako vždy hlučná a společná událost a hosté museli mezi polykáním vyprávět novinky o nepřítomných dcerách. Vodní Luh byla venkovská usedlost a lidé na ní úzce spjatí a věrní. Sluhové nebyli spokojeni, dokud Seregil dvakrát nepopsal Bečin regiment a podrobně jim nevyprávěl o Elsbetině studiu v chrámové škole.

Později, když hlasitě protestující Illiu poslali do postele a služebnictvo si roztáhlo slamníky v teplé síni, Micum a Kari se k Seregilovi s Alekem připojili v pokoji pro hosty.

"Řekni mi o vašem setkání s tím chlápkem Rhalem," zeptal se Micum, když všem nalil vonící jablečné víno.

Seregil, natažený na posteli, se pustil do vyprávění barvitého příběhu o tom, jak si počíhali na Rhala, a o jejich následném boji s bandou lupičů v uličce. Alekovu statečnost popisoval tak lichotivým způsobem, až se chlapec, sedící blízko Kari, překvapeně začervenál.

"Výborně, Aleku," zasmála se Kari a objala jej.

"Ten váš kapitán Rhal vypadá jako člověk, kterého se vyplatí znát," řekl Micum. "Myslel jsem si to od chvíle, kdy jsi vyprávěl, jak vás té noci nechal jít."

"Micum mi něco o vaší cestě řekl, ale ráda bych slyšela vaši verzi," ozvala se Kari. "Opravdu ho Seregil přitahoval, Aleku?"

Alek se ušklíbl. "Napůl přitahoval i mě, když byl celý tak nastrojený. Za těch okolností jsem musel dělat všechno, co jsem svedl, abych je od sebe držel mimo dosah."

Často přerušován Seregilem, pokračoval v popisu Rhalových pokusů o svádění a Micum si všiml, že se oba obratně vyhýbali jakékoli zmínce o dřevěném kotouči nebo o vlivu, který měl na Seregila. V jejich podání prostě Rhal nešťastně vešel k Seregilovi, právě když ten nebyl oblečený. Celé to vyznělo mnohem veseleji než původní verze, kterou Micum

slyšel v Nysanderově věži.

"Ach, Seregile," zvolala Kari a utírala si oči cípem zástěry. "Nikdy jsem nepoznala nikoho, kdo by se zapletl do něčeho takového a pak se z toho zase hned dostal!"

"Bylo by to mnohem těžší, kdyby Alek tak věrně nechránil mou čest." Seregil na Aleka vybraně kývl hlavou.

"Má paní," zamumlal Alek, vstal a vysekl mu tak složitou a vážnou poklonu, že všichni znovu vybuchli smíchy.

* * *

"Dnes večer jsem sledovala Seregilovu tvář," řekla Kari, když spolu té noci leželi ve tmě. "Víš, je do Aleka zamilovaný. Když tady byli naposled, tak nebyl, ani při oslavě Sakorova svátku, ale teď je."

"Překvapuje tě to?" zívla Micum a líně položil ruku na její kulaté břicho, doufaje, že ucítí nový život, který se tam chvěje.

"Jenom že to trvalo tak dlouho. Pochybují, že to už sám pochopil. Ale co Alek?"

"Nemyslím, že by ho něco takového napadlo, vzhledem k jeho výchově a vůbec."

Kari si dlouze povzddechla. "Ubohý Seregil. Má takovou smůlu, když přijde na lásku. Aspoň jednou bych ho ráda viděla šťastného."

"Zdá se mi, že před dvaceti lety jsi měla šanci," poškádli ji Micum a přitulil se k jejímu nahému rameni.

"Myslíš tehdy, když byl zamilovaný do tebe?" Rychle se na něj převalila a laškovně jej znehybnila nohama rozkročenýma nad jeho stehny. "A kdybych se svých nároků na vás zřekla, pane?" vyzvala jej. "Co byste dělal potom, co?"

"To nemohu říci," odvětil, jednou rukou si její ústa přitáhl ke svým a druhou našel plné křivky jejích boků. "Možná by bylo užitečné sdílet postel s někým, kdo to umí s mečem."

"Je pravda, že já si do postele nic ostrého neberu."

"Hmmm - to cítím," zabručel spokojeně Micum. "Snad je dobře, že to dopadlo, jak to dopadlo."

Kari se odsunula stranou a přitiskla mu horké rty na čelo. "Ráda si to myslím."

* * *

Seregil se s Alekem nedělil o postel od jejich poslední návštěvy Vodního Luhu. Tenkrát o tom nijak nepřemýšlel; takové podmínky byly běžné, zvláště ve starých venkovských domech.

Tentokrát to však bylo jiné.

Nebyl si jistý, kdy nebo proč vyrašily jeho city. Snad díky měsícům společného života a sdíleným nebezpečím, spolu s nefalšovanou náklonností, která, jak Seregil věděl, mezi nimi existovala téměř od začátku.

Jak jinak, pomyslel si zarputile, když se svlékali před spaním. Zdálo se, že se nikdy nezamiluje do někoho, kdo by mu náklonnost mohl vrátit.

Ne že by jej Alek svým otevřeným, dalnanským způsobem neměl rád - o tom Seregil nepochyboval. Pochyboval však, že by Alekovo srdce při pouhém pomyšlení na vklouznutí pod společné přikrývky poskočilo.

S ohledem na Alekovu cudnost - jak si sám pro sebe řekl - si nechal svou dlouhou košili a přetáhl přes sebe přikrývku. Stará postel, určená pro hosty, byla široká, a když si do ní Alek lehl, držel se na své straně. "Najednou jsi nějak tichý," poznamenal, nevšímaje si Seregilova vnitřního zmatku.

"Jsem pořád ještě unavený ze všeho toho vína minulou noc." Seregil důkladně zívla. Napadlo jej, že by mohl jít spát do síně, ale to by později musel nějak vysvětlit. Lepší bylo zůstat tady a doufat, že nebude mluvit ze spaní.

Alek se se spokojeným vydechnutím opřel o podhlavník. "Já taky. Alespoň si tady můžeme trochu odpočinout.

Takový klid. Žádná práce ani půlnoční výzvy. Žádné starosti..." Oči se mu pomalu zavřely a hlas se vytratil do hlubokého, klidného oddychování.

Žádné starosti.

Seregil se posadil, aby zhasl lampu, ale při pohledu na Alekovy husté, medově zlaté vlasy, rozhozené po polštáři, se zastavil. Alek měl ve tváři klidný, nevinný výraz. Rty se mu stáčely v mírném úsměvu, jako by se mu už zdály příjemné sny.

Seregila na chvíli napadlo, jaké by to bylo, kdyby měl Alekovu hlavu přitisknutou na prsou a jeho teplé tělo cítil na svém.

Kdyby Seregil cítil jenom chťič, snadno by ho zahnal. To, co k Alekovi v té chvíli cítil, však zašlo mnohem dál.

Seregil jej miloval.

Neoddělovalo je od sebe víc než krejčovský loket, ale stejně tak by mezi nimi mohlo ležet Osijské moře. Seregil si nedovolil nic víc než hluboký, tichý vzdech, zhasl lampu, znovu si lehl a modlil se, aby usnul.

* * *

Když Micum druhého dne ráno brzy vstal, našel Aleka, jak v kuchyni skládá dřevo na hromadu. Chlapec vyměnil svůj městský oděv za prosté šaty a žertoval s Arnou a mladou Jalis. Micum je chvíli ode dveří sledoval a znovu jej překvapilo, jak rychle se Alek dokázal přizpůsobit chodu domácnosti.

Nebo čehokoliv jiného, když na to přijde, dodal, když pomyslel na všechny role a identity, které Alek během života se Seregilem hrál. Ti dva byli jako voda, pořád měnili podobu.

"Je dobrý den na lov," oznámil. "Letos je na hřebenech hodně vysoké. Jeho lordstvo už vstalo?"

Alek si z tuniky smetl smetí a kousky kůry. "Když jsem se díval naposled, byl pořád zahrabaný někde pod pokrývkou. Myslím, že dnes v noci nespál dobře."

"Opravdu?" Micum zamířil ke dveřím kuchyně a přinesl zvenčí hrst kyprého sněhu. "No, chce přece vzbudit, ne? Jsem si jistý, že by ho moc mrzelo, kdyby zaspal tak krásné ráno."

Alek mu oplatil úsměv, také si nabral plnou hrst a zamířil za Micumem do ložnice.

Okenice byly dosud zavřené, ale v místnosti bylo dost světla, aby na Seregilově straně postele rozeznali pod pokrývkami dlouhou postavu.

Najednou, dal Micum Alekovi znamení.

Tiše se připlížili k posteli, odhodili přikrývky a zaútočili jenom proto, aby zjistili, že překvapili podhlavník.

Okenice se s prasknutím rozevřely a dva známé hlasy zakřičely: "Dobré ráno!"

Micum s Alekem překvapeně vzhledli právě včas, aby je do obličeje trefily hrsti sněhu, které po nich hodili Seregil s Illiou, vítězně se smějící venku.

"Tak vy se ke mně budete plížit, co?" posmíval se jim Seregil, když s holčičkou utíkali.

"Na ně!" vykřikl Micum, drápaje se ven z okna.

Začala těžkopádná honička. Illia chytře vběhla do kuchyně, kde jí Arna, mávající měděnou naběračkou, aby zahнала všechny případné únosce, poskytla útočiště.

Seregil takové štěstí neměl. V boji na denním světle nebyl nikdy nejlepší, zakopl o jednoho z rozdivočených psů, který se připojil k honičce, a Alek jej chytil. Micum je dohonil a spolu hodili Seregila do závěje a sedli si na něj.

"Zrádce," zapraskal, když mu Alek hodil za krk plnou hrst sněhu.

Micum mu do obličeje hodil další hrst a přerušil jej. "Myslím, že tohle jsem ti dlužil," zasmál se vítězoslavně, "a tady je další i s úroky."

Když jej pustili, vypadal Seregil jako špatně vytesaná socha z bílého cukru.

"Co bys řekl na lov?" zeptal se jej Micum a pokoušel se ho trochu oprášit.

"Vlastně jsem myslel spíš na klidnější den u ohně," vydechl Seregil a vytřásal si sníh z vlasů.

Micum ho popadl a lehce si jej přehodil přes široké rameno. "Najdi mi další závěj, Aleku."

"Tamhle vpravo je jedna dobrá."

"Půjdu, půjdu, vy mizerové!" zaskučel Seregil, bojující jako kočka.

"Co jsem ti říkal?" zasmál se Micum a postavil Seregila na nohy. "Věděl jsem, že bude chtít."

* * *

Po rychlé snídani, převlečení do suchých šatů, se všichni tři s luky a se psy vydali do kopců nad Vodním Luhem.

Psi nejprve zachytili stopu kance, ale Micum je odvolal, protože si nevzali oštěpy.

Celé dopoledne pak nenarazili na nic jiného než na ptáky a zajíce. Na Alekovo naléhání si Seregil vzal luk, a když trefil hřadujícího tetřeva, nikdo nebyl víc překvapený než on sám.

Právě začali uvažovat o přestávce na oběd, když psi zpoza jedlí vyplašili losího samce. Pronásledovali ho téměř půl hodiny, než Alek velké zvíře zasáhl šípem se širokým hrotem a srazil ho uprostřed skoku.

"U Stvořitele, na jeden zásah!" vykřikl Micum, který seskočil z koně, aby si úlovek prohlédl.

"Rychlé a čisté," řekl Alek a klekl si, aby prozkoumal ránu. "Takhle netrpí."

Se stejným úsporným milosrdenstvím zabil i ozbrojené muže, pomyslel si Micum, prohlížeje si střelu s rudým opeřením, vyčnívající z boku zvířete.

Zapálili oheň a začali zvíře stahovat a vyvrhovat. Byla to špinavá práce; sníh kolem byl brzy potřísněný kouřícím šarlatem. Micum otevřel břicho zvířete, vnitřnosti hodil psům a srdce a játra podal Alekovi jako odměnu za smrtící výstřel.

"Na tohle budeme vody potřebovat víc," poznamenal Micum, když se pustili do stahování.

Alek si očistil zakrvavené ruce do sněhu. "Cestou jsme minuli potok. Půjdu naplnit měchy."

Seregil přestal pracovat a sledoval jej očima, dokud chlapec nezmizel z dohledu mezi stromy. Micum se vedle něj pro sebe usmál, když si vzpomněl, co říkala Kari.

"Hodně dospěl, že ano?" prohodil za chvíli.

Seregil pokrčil rameny a vrátil se ke stahování. "Musel, když se dal dohromady s někým, jako jsme my."

"Řekl bych, že o něm máš docela dobré mínění."

Seregil se jeho nenucenými slovy nedal ani na okamžik oklamat a jeho úsměv se změnil v tvrdý a naprosto odmítavý výraz. "Pokud si myslíš..."

"Za nic na světě bych si o tobě nemyslel nic špatného. Jenom si myslím, že tě tvoje srdce vodí po těžkých stezkách, to je všechno. Nic jsi mu neřekl, nebo ano?"

Seregil pečlivě udržoval lhotejný výraz, ale ramena mu viditelně poklesla. "Ne a ani neřeknu. Nebylo by to... čestné."

Mám na něj příliš velký vliv."

"No, svým způsobem tě velmi miluje," řekl Micum, neschopný vymyslet něco povzbudivějšího.

Opět se mezi nimi rozprostřelo ticho, tentokrát ne úplně příjemné. Micum stáhl poslední kus kůže a odložil nůž stranou.

"Máš nějakou představu o tom, co dělá Nysander? Od Svátku jsem o něm neslyšel."

Tentokrát nebylo pochyb o tom, že v očích svého přítele zahlédl utrápený pohled.

"Tajnosti, Micume. Pořád tajnosti. Skoro jsem se z nich zbláznil," přiznal Seregil, hřející se u ohně.

"Vypátral jsi něco sám?"

Seregil zašťoural větví do uhlíků a zvedl se malý roj jisker. "Jenom málo. A jsem vázán přísahou, nesmím o tom mluvit. Promiň."

"Neomlouvej se. Oba víme, jaká má tahle hra pravidla. Jak se s tím ale vyrovnává Alek? Je dost chytrý na to, aby si dal dvě a dvě dohromady, a myslím, že je stejně těžké ho odbýt jako tebe."

"To je pravda." Seregil se nevesele zasmál. "Mám strach, Micume. Blíží se něco opravdu zlého a nemohu říci, kdo tomu stojí v cestě."

Micum si dřepl vedle něj. "Pokud na něj někdo může dávat pozor, jsi to ty. Ale je tady pár dalších věcí, které bys mu mohl říct. Má právo to vědět."

Seregil vyskočil na nohy a zamával Alekovi, který vyšel zpoza stromů a zamířil k nim.

"Ještě ne," řekl tak tichým hlasem, že Micum nebyl schopen říci, jestli to byl příkaz nebo prosba.

Kapitola 14.

Ulice Světél

P

o třech dnech strávených ve Vodním Luhu se Alek se Seregilem pod rouškou tmy vrátili do města a nenápadně dojeli do Kohoutka. Runcer v ulici Kol udržoval zdání jejich přítomnosti; lord Seregil byl ve městě, ale trvale nebylo možné jej zastihnout.

Když dorazili, byli už Thryis i ostatní v posteli, ale vůně, které se stále ze ztemnělé kuchyně linuly - čerstvý chleba, sušené ovoce, česnek, víno a uhlíky v krbu - byly pro Aleka dostatečným přivítáním.

Odněkud se vynořila Ruetha a šla za nimi do prvního patra. Alek ji zvedl a držel, dokud Seregil nezneškodnil řadu ochranných piktografů, které chránily tajné schodiště, vedoucí k jejich pokojům. Alek se sám pro sebe usmál, když Seregil pronesl heslo, které mu kdysi znělo tak exoticky a magicky.

Příkaz pro piktografy u paty schodiště byl Etuis miära koriatüan cyris. "Tvoje babička uráží kuřata."

V polovině schodiště: Clarin magril. "Maliny, postavte se."

Slovo pro tajné dveře na vrcholku schodiště bylo Nodense: "Téměř."

Nesmyslnost hesel byla záměrná a prakticky znemožňovala, aby někdo tajné heslo uhodl. Jenom poslední příkaz, ten pro dveře do obývacího pokoje, měl nějaký význam. Bôkthersa bylo jméno místa, kde se Seregil narodil.

Seregil s pomocí světelného kamene přešel místnost a zapálil oheň. Když plameny vyskočily, překvapeně si místnost prohlédl. "U Illiorových rukou, neříkej mi, že jsi to tady, než jsi odjel do ulice Kol, uklidil?"

"Jenom tak, abych mohl bezpečně projít pokojem," odpověděl Alek cestou ke své úzké ustlané posteli v rohu vedle krbu. Seregilovy chaotické životní návyky mu nijak zvlášť nevadily, ale nerad stoupal bosou nohou na ostré předměty, ani se mu nelíbilo, když na něj z polic padaly těžké věci. Pověsil meč a pouzdro s lukem na hřebíky nad postelí a se spokojeným povzdechem se natáhl.

Seregil se zhroutl na pohovku před krbem. "Viš, napadá mě, že tohle všechno je pro tebe trochu ponižující. Myslím tím, když máš teď vlastní pokoj. Možná bychom měli uvažovat, že trochu zvětšíme náš obytný prostor. Na obou stranách jsou prázdné místnosti."

"Se mnou si nedělej starosti." Alek zívá a zkrřížil si ruce pod hlavou. "Líbí se mi to tak, jak to je."

Seregil se usmál na zaprášenou pavučinu, která mu visela nad hlavou. "Mně taky, když už o tom mluvíš."

* * *

Jejich radost z návratu do hostince byla pokažena náhlým nedostatkem práce. Těch pár úkolů, které se objevily během jejich nepřítomnosti, byly maličkosti a během příštího týdne se další objevovaly jen pomalu. Poprvé za celou dobu, kdy se znali, Alek viděl, že se Seregil začíná nudit.

A aby bylo ještě hůř, pozdní zima byla v Rhiminee nejméně přívětivým obdobím, navzdory prodlužujícím se dnům.

Ledové deště přinášely z moře hustou mlhu a zdálo se, že všechno je nasáklé ponurou vlhkostí. Alek se ráno probouzel pozdě a pak večer vsedě usínal, ať dělal cokoliv, za zvuku deště, který jej uspával jako tlukot srdce. Seregil, na rozdíl od něj, byl stále více neklidný.

Když se Alek jednoho vlhkého odpoledne na konci dostinu vrátil z návštěvy u Nysandera, našel Seregila, jak pracuje u psacího stolu. Papír, který ležel před ním, byl z poloviny zakrytý notami, ale zdálo se, že o tuhle věc ztratil zájem. S hlavou v dlaních zasmušile hleděl z okna do plazící se mlhy a vypadal jako milenec, který dostal košem.

"Zastavil ses cestou nahoru u Rhiriho?" zeptal se, aniž otočil hlavu.

"Nic nového," odpověděl Alek a rozbaloval knihy, které mu čaroděj půjčil.

"Zatraceně. Už jsem zkontroloval všechna ostatní místa. Pokud se lidi budou dál chovat takhle, budeme bez práce."

"Co si zahrát bakši?" navrhl Alek. "Myslím, že by se mi hodilo trochu si procvičit to švindlování, které jsi mi včera ukázal."

"Snad později. Myslím, že na to nemám náladu." Seregil omluvně pokrčil rameny a vrátil se ke skládání.

Jak je líbo, pomyslel si Alek. Udělal si místo na stole uprostřed místnosti a posadil se ke studiu knihy o vzácných zvířatech, kterou mu dal Nysander. Text poněkud přesahoval jeho možnosti, ale tvrdohlavě se ho snažil rozluštit, a když mu smysl nějaké pasáže unikal, spoléhal se na ilustrace. S chladnou mlhou za oknem, ohněm praskajícím v krbu a šálkem čaje u lokte to nebyl špatný způsob, jak strávit odpoledne.

Vyžadovalo to však značné soustředění, což začalo být brzy složité, protože Seregil vstal od stolu a začal chodit po místnosti. Nejdřív si pohrával s neobvyklým zámekem, který někde sebral, a hlasitě na něm zkoušel řadu šperháků. Po chvíli odhodil zámek na polici k ostatním a zmizel ve svém pokoji, a Alek ho slyšel, jak se přehrabuje v truhlách a kufrech, skládá je na hromady a hlasitě si přitom mumlá buď pro sebe, nebo ke vždy věrné Ruethě.

Za chvíli se znovu vynořil s plnou náručí svítků. Kopáním nahnul rozházené polštáře na hromadu před krbem a usadil se tam ke čtení. I tato činnost však neměla dlouhého trvání. Po rychlé prohlídce, která zahrnovala spoustu šustění pergamenů a mumlání, všechny listiny buď skončily v rychlém sledu v krbu, nebo v hromadách prachu pod pohovkou. Když tuto práci dokončil, znovu se natáhl do polštářů, začal si tiše pískat mezi zuby a do taktu klepal špičkou boty do lopatky na popel.

Takovému rozptylování se nemohl postavit dokonce ani Nysanderův skvělý bestiář. Když si Alek uvědomil, že právě potřeť přčetl stejnou větu, opatrně knihu zavřel.

"Mohli bychom si na zadním dvoře trochu zastřílet," navrhl a snažil se nedat najevo podráždění.

Seregil překvapeně vzhlédl. "Ach, promiň. Ruším tě?"

"No..."

Znovu se postavil a vzdychl. "Obávám se, že tady dneska nevydržím. Půjdu ti z cesty." S těmito slovy se vrátil do pokoje a za chvíli se vynořil ve svém nejlepším plášti. Alek si všiml, že i zmačkanou tuniku vyměnil za pořádný kabátec a kalhoty.

"Kam jdeš?"

"Myslím, že se jenom chvíli projdu a nadýchám čerstvého vzduchu," odpověděl Seregil, vyhnul se jeho pohledu a spěchal ke dveřím.

"Počkej minutku a půjdu s tebou."

"Ne, ne, pokračuj ve čtení," pospíšil si Seregil. "A řekni Thryis, ať na mě s večerí nečeká. Možná přijdu pozdě."

Dveře za ním zapadly a Alek zůstal v jejich místnostech sám.

"Dobře, tentokrát si s sebou aspoň nevzal batoh," postěžoval si Ruethe, která se usadila na hromadě knih vedle něj. Kočka, stulená do úhledného klubíčka, na něj pouze zamrkala.

Alek znovu otevřel knihu, ale zjistil, že teď se už vůbec nedokáže soustředit.

Nakonec to vzdal, udělal si další šálek čaje a zatímco se čaj louhoval, Alek nahlédl do Seregilovy ložnice; v chaotické změti nebyla na první pohled vidět žádná stopa.

Co má v plánu, že tak rychle odešel?

Kromě té jedné tajemné cesty jej Seregil od Svátku bral na všechny práce s sebou. Ale právě před chvílí se nechoval, jako by vyrážel do práce.

Pergamen stále ležel na stole. Když se nad ním Alek sklonil, viděl, že je to začátek písně. Slova byla místy hodně rozmazaná a celé řádky byly přeškrtnuté nebo přepsané. Zbytek zněl:

Bouřlivé srdce na chvilinku ukryj.
Tvé polibky čelo mé chladí.
Dál říkej mi, že se mnou ulehneš jen.
Kéž lež tvá mne celou noc hladí.

Po noci sladké pak zahořklé jitro,
když slunce mne pryč začne hnát.
Cizinci přijdou k tvé fontáně pít,
však mnou zmítá samota, chlad.

Zelené oči jak studený smaragd,
zlaté vlasy na polštář rozprostřeny.
Než luna vzácnější přízeň jest tvá,

Pod tím bylo přeškrtnuto půl tuctu řádků způsobem, který hovořil o vzrůstajícím pocitu marnosti.

Okraje listu byly plné zcela dokončených kreseb a náčrtů - Illiorův srpek, do detailu nakreslené oko, kolečka, spirály, šipky, profil hezkého muže. V levém dolním rohu byl rychle nakreslený, ale nezaměnitelný náčrt Aleka, jak se směšně mračí nad svými knihami, který musel Seregil nakreslit podle jeho odrazu v okenní tabuli.

Když odsunul list stranou, zahlédl mezi knihami, nakupenými na pracovním stole vedle psacího stolu, povědomou vazbu. Bylo to pouzdro s deníkem Aurēnfaie, které objevili v knihovně Orěsky. Předpokládal, že ho Seregil vrátil spolu s ostatními; určitě o něm ani o jejich objevu zmínky o záhadném "Požírači smrti" nic víc neřekl.

Alek pouzdro otevřel a jemně obracel křehké stránky. Ačkoliv je nedokázal přečíst, všechny vypadaly právě tak, jak si je pamatoval.

Položil pouzdro tam, kde ho našel, a poprvé jej napadlo, jestli nebyl Seregilův neklid v poslední době způsobený i něčím jiným než jen špatným počasím a nudou. Když už o tom uvažoval, byl neklidný i ve Vodním Luhu. Za noci, kdy spolu sdíleli postel v pokoji pro hosty, se jeho přítel často převaloval a mumlal ze spaní. To dříve nedělal. S jakými tajemstvími zápolil?

"Nebo se možná jen trápí pro svou zelenookou milenkou?" přemýšlel Alek nahlas a znovu si pergamen s pobaveným úsměvem prohlédl. Nicméně se zdálo, že Ruetha na tuto záležitost nemá žádný názor, a Alek začal chodit po pokoji a promýšlet si různé nenucené poznámky, kterými by mohl na toto téma zavést řeč, až se Seregil vrátí.

Ať už to bude kdykoliv.

Ztracený v ponurém odpoledni se Alek vrátil ke své knize a četl, dokud bylo světlo. Když vstal, aby si přinesl novou svíčku, všiml si, že déšť ustal. Pouliční lucerny za zdí dvora lákavě zářily mlhou.

Pokoj se náhle zdál být těsný a zatuchlý. Skutečně nebyl žádný důvod, proč by neměl jít ven. Proč jej to nenapadlo dřív? Hodil na sebe kabát a plášť a sešel po schodech dolů.

Dveře mezi kuchyní a zásobárnou byly otevřené. Dvěma viděl Cillu, jak uprostřed shonu příprav večere klidně kojí Luthase a přitom volnou rukou probírá koš s jablky. Dítě hltavě sálo a tahalo za šňůrky jejího otevřeného živůtku. Její odhalený prs se jemně zachvíval v rytmu Luthasova sání.

Zkušenost s Ylinestrou značně změnila jeho reakce na takovou podívanou. Když vzhledla a přistihla jej ve dveřích, provinile se začervenal.

"Myslela jsem, že už jsi pryč," řekla.

"Ach - ne. Právě jsem, tedy... víš, přestalo pršet a právě se jdu ven projít." Udělal neurčité gesto ke dveřím za zády.

"Mohl bys minutku podržet dítě, než půjdeš?" zeptala se, odtáhla Luthase od bradavky a zvedla jej. "Jestli si nepřehodím ruku, asi mi upadne."

Alek si dítě vzal a držej jej, zatímco Cilla přesunula koše a odhalila druhý prs. Byl nalitý mlékem; když se pohla, vytryskl z bradavky tenký pramínek. Alek stál tak blízko, že viděl perleťové kapky, dopadající na tmavě červenou slupku jablek. Uhnul pohledem a trochu se mu zatočila hlava. Luthas ospale říhl a zavrtal se do přední části Alekova pláště.

"Podle toho, jak jí, bys myslel, že mi nezůstane ani kapka, ale jen se na mě podívej!" ozvala se vesele Cilla, vzala si dítě zpět a přiložila jej k druhému prsu. "Milost Stvořitele, mám víc mléka než babiččina koza."

Alek, neschopný vymyslet vhodnou odpověď, se s ní spěšně rozloučil a obrátil se k odchodu.

"Hej, Aleku. Vezmi si to za svou námahu," řekla a hodila mu jablko.

Ucítil pod prsty vlhkou slupku, strčil jablko do kapsy a vyšel na zadní dvůr.

Tam si, v mlze ochlazující jeho tváře, na okamžik dovolil provinilé potěšení a znovu si v mysli přehrál celou situaci. Cilla s ním nikdy nejednala jinak než jako s přítelem, a až doteď jej nikdy nenapadlo smýšlet o ní jinak. Skutečnost, že byla nejméně o šest let starší než on, samozřejmě způsobovala, že její názor se pravděpodobně nikdy nezmění.

Upravil si na boku pás s mečem, natáhl si kápi a vyšel zadní brankou, aniž měl představu o nějakém určitém cíli. Mlha přinesla vůni kouře a moře. Přehodil si cíp pláště přes rameno a těšil se z chladného večerního vzduchu.

Vyhnul se Obilnému trhu, prošel Nožířskou uličkou do ulice Zlatých Přileb, prošel jí a sledoval večerní ruch kolem.

Když došel k Astellovu Kruhu, náhle jej napadla neočekávaná myšlenka. Na druhé straně rušného náměstí, za světlou, chrámu podobnou kolonádou s fontánami, stál půvabný oblouk, který označoval vchod do ulice Světel. Často v té ulici byl cestou do tamních divadel či heren a Seregil žertoval, že by se pak mohli zastavit v bordelu, ale nějak k tomu nikdy nedošlo. Nikdy si nepředstavoval, že se to stane.

Až doposud.

Barevné lucerny - růžové, žluté, zelené a bílé - jemně prozařovaly mlhu a každá barva označovala, jaký druh společníků lze uvnitř najít. Věděl, že růžová znamenala ženy pro muže a bílá ženy pro ženy; žlutá také označovala dům pro ženy, ale byli tam mužští prostituti. Avšak nejzáhadnější ze všech byla zelená lucerna, označující mužské společníky pro mužské zákazníky. A ještě hůř, některé domy měly barev více.

Není žádný důvod ke strachu, pomyslel si, když zamířil k oblouku. Konec konců, měl slušné šaty, plný měšec a díky Ylinestře nebyl zcela nezkušený. Jak jeho přítele nikdy neunaví poukazovat, měl věk na takovou zábavu. V každém případě nikomu neuškodí, když se jen tak porozhlédne kolem. Na zvědavosti není nic špatného.

Jako obvykle bylo v ulici rušno. Když kráčet ulicí, projížděli kolem něj jezdci na nádherných koních a rachotily kočáry se znaky šlechtických rodů a bohatých kupců. Alek se novými očima díval na domy, označené růžovou lucernou.

Zdálo se, že všude postávají skupinky mladých bohatých flamendrů, a tmou se nesl jejich bouřlivý smích.

Když procházel kolem dveří se žlutou lampou, žena v uniformě strážce Královniny domácnosti se tam dlouze loučila s napůl svlečeným mužem. Z vedlejších dveří domu s růžovou lucernou vyrazil zazobaný námořní kapitán a několik jeho mužů a po chvilce dohadů zamířili přes ulici k domu se zelenou lucernou. Světla zářila téměř ve všech oknech; odevšad se ozýval tlumený smích a hudba a umocňovaly veselý ráz místa.

Když kráčet kolem, napadlo jej, že barva lucerny není zrovna mnoho, čím by se při takovém rozhodování mohl řídit.

Seregil by nepochybně dokázal navrhnout pár vhodných míst, ale to mu teď nebylo zrovna dvakrát k užítku. Nakonec se rozhodl pro dům blízko středu ulice a neměl pro to žádný lepší důvod, než že se mu líbily řezby na dveřích. Avšak právě když se chystal vstoupit dovnitř, na druhé straně ulice se otevřely dveře a skupina mladých mužů vyrazila ven v záplavě světla a hudby. Uvnitř zpíval nějaký muž a tón hlasu Aleka zastavil. Jasný zpívající tenor nepochybně patřil Seregilovi.

"Zelené oči jak studený smaragd,
zlaté vlasy na polštář rozprostřeny.
Než luna vzácnější přízeň jest tvá,
leč splatit nelze tvých oddechů ceny."

Výborně! Tak tady jsi, pomyslel si Alek. A taky jsi vymyslel poslední verš.

Zvědavý, jakou roli jeho přítel hraje dnes večer, přešel ulici a vyběhl po schodech do prostorné haly. Ve spěchu se ve dveřích srazil s vysokým, hezky oblečeným mužem.

"Dobrý večer," pozdravil hlasitě a lehce chytil Aleka za ramena, aby znovu získal rovnováhu. Ve vlasech se mu třpytilo stříbro, ale dlouhá tvář, usmívající se na Aleka, byla mladá.

"Promiňte, nedíval jsem se, kam jdu," omluvil se Alek.

"Nic se nestalo. Vždycky jsem rád, když vidím někoho tak dychtícího vstoupit do mého domu. Myslím, že jste ještě nebyl mým hostem. Jmenuji se Azarin."

Modré oči jej přetělily pohledem, ve kterém se, jak Alek cítil, skrýval dobře nacvičený odhad. Neuvedl jméno po otci a nezeptal se na Alekovo.

Alek zjevně obstál, protože Azarin se do něj zavěsil a s jemným důrazem jej nasměroval k blízkému klenutému vchodu se závěsem.

"Pojďte, můj mladý příteli," řekl vře a odhrnul závěs. "Věřím, že najdete příjemnou společnost."

"Vlastně jsem jenom..."

Alek přejel místnost pohledem, ztuhl a okamžitě na Seregila zapomněl.

Za závěsem vedlo široké schodiště do bohatého salónu. Vzduch slabě osvětleného pokoje těžce voněl kadidlem. Stěny byly podle skalského zvyku vymalovány nádhernými freskami, a i když erotické motivy nebyly neobvyklé, tyhle byly jiné, než s jakými se Alek dosud setkal.

Zelená, pomyslel si strnule s bušícím srdcem, když se rozhlédl kolem.

Malby byly rozděleny do čtverců a každý z nich zobrazoval krásné nahé muže, propletené ve vášnivých a smyslných polohách. Šíře možností jej naplňovala úžasem. Zdálo se, že mnohé ze zobrazených poloh by vyžadovaly značné pohybové schopnosti, a několik z nich, pomyslel si Alek, muselo být ze strany umělce čistou fantazií.

Odrhl pohled od maleb a očima přelétl po lidech v místnosti, která v něm vyvolávala takový úžas. Na lehátkách, rozmístěných po celé místnosti, leželi muži všech věkových skupin, někteří se bezmyšlenkovitě objímali, když poslouchali mladého muže, hrajícího u krbu na loutnu, jiní se smáli a hovořili spolu nad hracími stoly, tu a tam roztroušenými po místnosti. Po širokém schodišti v zadní části pokoje odcházely a přicházely dvojice a malé skupinky. Nebylo vidět žádné neslušné chování, ale mnozí z nich na sobě měli sotva víc než dlouhý župan.

Zdálo se, že zákazníci jsou především nejrozumnější šlechtici, ale Alek rozeznal i uniformy Královských lukostřelců, Městské hlídky, několik blůz námořnictva a červený tabard strážce Orěšky. Několik tváří dokonce poznal, včetně básníka Rhytiena, který zrovna z výklenku u okna mluvil k uchvácenému obecenstvu.

Kurtizáni, pokud by je tak mohl nazývat, vůbec nevypadali, jak očekával; někteří z nich byli štíhlí a krásní, ale většina z nich vypadala jako atleti nebo vojáci, a ne všichni byli mladí.

Od chvíle, kdy vstoupil, Seregila neslyšel, ale teď jej viděl polehávat na lehátku blízko krbu. Jednou rukou objímal hezkého zlatovlasého mladíka a něčemu se smáli. Když prostitut otočil hlavu, Alek jej poznal - byla to tvář, kterou Seregil načrtl na okraj listu s písní. I z té dálky Alek rozeznal, že mladík má zelené oči.

Jeho srdce se znovu pomalu bolestně sevřelo, když se konečně odhodlal podívat na Seregila.

Jeho přítel měl na sobě pod volným rouchem jen krátké spodky a tmavé rozčuchané vlasy mu splývaly na ramena. Byl štíhlý, pružný a naprosto nenucený a snadno by jej mohli pokládat za jednoho z mužů, patřících k domu. Vlastně, připustil Alek v duchu, je všechny zastíňoval.

Byl překrásný.

Alek, stále přimražený na místě, náhle pocítil vnitřní boj. Starý Alek, narozený na severu a nezralý, chtěl utéci před tímto podivným, exotickým místem a před pohledem na přítele, nepřítomně hladícího blondatou hlavu, tak jako před pár hodinami hladil kočku.

Ale nový Alek, Alek z Rhíminee, zůstal stát, polapený elegantní dekadencí místa, zatímco jeho vždy přítomná zvědavost se opět pomalu rozhořivala. Seregil si jej zatím nevšiml; vidět jej na takovém místě bylo pro Aleka, jako by špehoval nějakého cizince.

Seregilova zvláštní, mužná krása, kterou nejprve neoceňoval a pak, když jejich důvěrný vztah během měsíců společného života zesílil, ji považoval za samozřejmou, na něj teď zdánlivě vyskočila na pozadí něměho davu: velké šedé oči pod výrazným obočím, ušlechtilé lícní kosti. Ústa, tak často zkroucená v uštěpačném úšklebku, teď odpočívala ve smyslném klidu. Zatímco jej Alek pozoroval, Seregil zaklonil hlavu, jeho roucho se rozevřelo a odhalilo jemné hrdlo a štíhlé plochy hrudi a břicha. Alek, uchvácený a zmatený, pocítil první váhavé víření citů, které si nebyl připraven spojovat se svým přítelem a učitelem.

Azarin, stále zavěšený do jeho lokte, si jeho oslněný výraz poněkud špatně vyložil. "Pokud mohu být tak smělý, možná vám v takovýchto záležitostech chybějí zkušenosti?" zeptal se. "S tím si nedělejte starosti. Noc je dlouhá, nespíchejte." Rukou elegantně ukázal na nástěnné malby. "Možná najdete inspiraci tam. Nebo máte na mysli nějakého určitého společníka?"

"Ne!" Alek, vytržený z omámení, udělal krok zpět. "Ne, skutečně jsem nechtěl... chci říct, myslel jsem, že jsem zahlédl přítele, jak sem vešel. Jenom jsem ho hledal."

Azarin přikývl a se stejnou vlídností řekl: "Chápu. Ale teď, když už jste tady, proč se k nám na chvíli nepřipojit? Hudebník je tady nový, právě dorazil z Círny. Nechám přinést víno."

Na Azarinův diskrétní pokyn se od poblíž konverzujícího hloučku oddělil mladý muž a připojil se k nim.

"V mé nepřítomnosti se o vás postará Tirien," řekl Azarin. Naposled se na oba souhlasně podíval a zmizel zpět do haly. "Vítejte, mladý pane," pozdravil jej Tirien. Jeho tvář rámovaly husté černé vlasy, lesklé jako havraní křídla, a na vpadlých tvářích mu rašil jemný plnovous. Na sobě měl kalhoty, vysoké boty a volnou košili z jemného plátna; Alek si jej na chvíli spletl se šlechticem. Avšak iluze se roztříštila v okamžiku, kdy Tirien přistoupil blíž a řekl: "Pokud si přejete, blízko ohně je volné lehátko. Nebo byste raději šel hned nahoru?"

Na krátký děsivý okamžik Alek oněměl; co to, při Illiorově jménu, dělal? Dívaje se Tirienovi přes rameno, jeho pohled náhodou padl na jeden z obrazů. Mladý prostitut se za jeho pohledem otočil a pak se usmál.

"Ach ano, v tom jsem docela dobrý. Nicméně jak vidíte, budeme potřebovat třetího."

* * *

Seregilovy oči se rozšířily nefalšovaným úžasem, když ve dveřích salónu spatřil Aleka, úžasem, který okamžitě následovalo hořkosladké bodnutí něčeho hlubšího než jen pouhého překvapení.

Chlapec do Azarinova domu očividně zabloudil omylem - svědčily o tom napjaté linky kolem úst a slabý, zrádný nádech na tvářích.

Raději bych ho měl vysvobodit, pomyslel si, ale nepohnul se a nechal výstup chvíli pokračovat.

Rychlý pohled po místnosti potvrdil, že Alek přitáhl i pozornost ostatních zákazníků. A není divu, pomyslel si Seregil s bodnutím něčeho, co se nebezpečně blížilo sobectví. Na okamžik se na Aleka podíval očima ostatních: štíhlý, v tmavé barvě oblečený mladík, jehož husté, medově zbarvené vlasy rámovaly obličej s jemnými rysy a nejmodřejšíma očima v barvě letní večerní oblohy. Stál jako polodivoké zvíře, připravené k útěku, a přesto bylo jeho chování k mladému prostitutovi téměř dvorské.

Tirien se naklonil k Alekovi blíž a chlapcova klidná maska trochu zakolísala a prozradila - co? Neklid, jistě, ale nebyl tam i náznak nerozhodnosti?

Tentokrát nemohl Seregil popřít ostrý záblesk žárlivosti, který jím projel. Důkladně rozzlobený sám na sebe, začal se

vyvlékat z Wythrinova objetí.

"Chceš jít teď zpátky nahoru?" zeptal se s nadějí mladý muž a teplou rukou mu přejel po stehně.

To jej zarazilo. Seregil přitiskl hřbet ruky k Wythrinově tváři, vychutnává si její jemnou drsnost. Tento muž, teď nějakou dobu jeho oblíbenec, měl své kouzlo a nadání, které ušetřily Seregilovo srdce, dokonce i když uspokojily jeho potřeby. Wythrin a ostatní jako on nabízeli bezpečnou, nevinnou vášeň, prostou závazků.

"Za okamžik. Tamhle je někdo, s kým si musím nejdřív promluvit."

Dostane Aleka z kaše, do které spadl, ať už jej to má poslat s Tirienem nahoru nebo ne, nařídil si Seregil přísně, a pak se ještě jednou ztratí ve Wythrinově hluboké posteli. Bylo to tak jednoduché.

* * *

Alek brzy zjistil, že Tirien nemá v úmyslu nechat se odbýt. Zdálo se, že Alekovy stále rozpačtější protesty, že s takovými věcmi nemá žádné zkušenosti, jenom podnítily prostitutův zájem. Nebylo to poprvé, co Alek narazil na takový postoj; vypadalo to, že venkovští panicové jsou v Rhíminee vzácnou a vyhledávanou novinkou.

Na jeden prchavý okamžik jej napadlo, že Tirien je přitažlivý, ale okamžitě zrádnou myšlenku zahnal; takové myšlenky jej z téhle bryndy nedostanou.

Ke své úlevě zahlédl Seregila, mířícího k nim. Zjevně pobavený Seregil mu diskrétně ukázal znamení potřebuješ pomoc? Alek odpověděl rychlým přikývnutím.

Na to k nim Seregil přistoupil a položil Alekovi ruku kolem pasu. "Konečně jsi tady. Promiň, že se vnucuji, Tiriene. Můj přítel a já musíme něco vyřídit. Omluvíš nás na okamžik?"

"Samozřejmě." Mladý prostitut se vybraně poklonil, odešel a byl na něm vidět jen velmi slabý náznak zklamání.

Když šli do haly, Alek se připravil na utahování, které bude nevyhnutelně následovat, ale Seregil řekl jen: "Nečekal jsem tě tady."

"Slyšel jsem tě zpívat. Chci říct, myslel jsem si, že to zní jako ty a - no, prostě jsem šel dovnitř." Bez ohledu na to, že koktal jako idiot, si Alek náhle až příliš uvědomoval, že jej Seregil stále objímá. Na kůži a ve vlasech jeho přítele ulpívala zvláštní přitažlivá vůně, na rozdíl od obvyklé vůně čistoty. Znepokojující pocity se opět vynořily, tentokrát více, ale byly stejně matoucí. "Nenapadlo mě podívat se na lucernu. Prostě jsem vešel dovnitř."

Seregil se tiše uchechtl. "Zvědavý jako vždy, co? Dobrá, když jsi teď uvnitř, zůstaneš? Tirien je skvělý výběr. Azarin se vyzná."

"Ne." Alek pohlédl na mladého prostituta, který stále s nadějí čekal opodál, a pak rychle zpátky na Seregila. Ve tváři jeho přítele nebyla žádná známka výzvy, jenom zamyšlení. Proč tedy pod pohledem těch klidných šedých očí jeho neklid vzrostl? Bylo mimo jeho schopnosti situaci vysvětlit.

"Ne, jenom jsem tě hledal. Raději půjdu. Z tohotohle místa mám divný pocit."

"V miskách hoří víc než jen kadidlo. Předpokládám ale, že když jsi šel kolem, pak jsi tady byl za vlastními záležitostmi? No, je to tak?"

"Přemýšlel jsem o tom," přiznal Alek. Přes hrubé hedvábné roucho teď cítil teplo Seregilovy kůže. "Nevím - možná bych prostě měl jít domů."

"Nebud' pošetil," řekl Seregil a konečně jej pustil. "Chtěl jsem jít zpátky nahoru po schodech, ale to může počkat."

Opět mu po tváři přeběhl úsměv a Alek se vzdal všech nadějí na únik. "Dole v ulici je místo, které se ti pravděpodobně bude zamlouvat víc. A budeš ho víc potřebovat. Hned budu zpátky."

Vrátil se do hlavního pokoje a něco Tirienovi řekl. Muž se na Aleka naposled toužebně zadíval a odešel.

Alek, opřený v přítmi oblouku, sledoval, jak se Seregil loučí se svým společníkem, který byl z jeho odchodu zjevně zdrcený. Po krátké vzrušené debatě jej Seregil přitiskl zpátky na lehátko, dlouze a vášnivě jej políbil a pak zmizel nahoru po schodech.

Za pár okamžiků přišel oblečený zpátky dolů, pás s mečem přehozený přes rameno.

"Pojď," vyzval Aleka vesele a zavedl jej k domu na konci bloku.

Dobře, alespoň je tady růžová lucerna, pomyslel si Alek, opět nervózní, když jej Seregil popohnal do schodů.

Zdálo se, že Seregila tady dobře znají. Když vedl Aleka do salónu, mnoho žen jej nadšeně zdravilo. Tento podnik byl poměrně podobný Azarinovu. Pokoj zdobily goblény a sochy s erotickými motivy a krásné, více či méně oblečené ženy, zářivé a roztomilé jako vzácní ptáci, bavily zákazníky.

Když podali pláště a meče sluhovi, od diskutujícího hloučku se oddělila vybraně oblečená žena a přispěchala Seregila obejmout. Modré hedvábné šaty, které měla na sobě, štědře odhalovaly její plet', jež měla olivový nádech, jaký Alek nikdy předtím neviděl. Husté černé vlasy jí v zářivém vodopádu spadaly k pasu.

"Kde jsi byl, ty darebáku," vykřikla s očividnou radostí.

"Na miliónu míst, Eirual, má lásko, ale žádné z nich nebylo tak příjemné jako tohle," odvětil Seregil a smyslně ji políbil na krk.

Zasmála se, pak jej odstrčila, temné oči rozevřené v předstírané výčitce. "Znáš tuhle vůni. Už jsi byl u Azarina. Jak jsi krutý, přijít ke mně s vystřílenými šípy."

"Vystřílenými? Mými šípy?" Seregil si ji opět přitáhl. "A kdy, milovaná, ses vůbec dozvěděla, že je to takhle?"

"Ráda bych tě podrobila zkoušce - v horním patře."

"Rád vaši výzvu přijímám, madam, ale nejdřív musíme najít společnost pro mého mladého přítele."

Během tohoto rozhovoru se Alek rozhlížel po místnosti a srdce mu tak tlouklo, že dokonce ani jeho staré, dalnanské já, se tomu nedokázalo postavit.

"Myslím, že už si někoho našel," řekla Eirual s pobaveným úsměvem.

Alek ostýchavě kývl směrem ke štíhlé, modrooké brunetce v burgundském hedvábí. "Je velmi hezká."

"Myrghichia?" Eirual po Seregilovi střílila šibalským pohledem a ženu zavolala. "Ten tvůj přítel má skvělý vkus."

"Ještě mě nezklamal," odvětil Seregil a mrkl na Aleka.

Myrhichia se přiblížila, zahalená parfémem a tajemstvím. Byla starší, než Alek předpokládal, starší než on, ale na tom nezáleželo - bylo na ní něco důvěrně známého, něco, co jej přimělo odmítnout nabízené víno a nechat ji, ať jej odvede nahoru po schodech do svého pokoje.

Dokud se neobrátila a nepromluvila na něj přes rameno, neuvědomil si, jak moc připomíná Seregila, přesněji řečeno Seregila, jak vypadal, když hrál na palubě Střelce lady Gwethelyn. Bylo to znepokojivé zjištění, a když vstoupili do jejího pokoje, dělal, co mohl, aby myšlenku vyhnal z hlavy. Alek se rozhlédl kolem sebe a cítil, jak poslední zbytky znepokojení uvolnily cestu smyslnému očekávání.

V krbu příjemně praskal oheň a plameny jemně osvětlovaly malý, elegantní pokoj. Postel byla vysoká se vzorovanými závěsy. Blízko krbu ležela hromada velkých polštářů, spolu s několika výstředně tvarovanými stoličkami. V temném koutě bylo za paravánem napůl vidět umně provedenou skříňku s umývadlem.

Myrhichia stála klidně uprostřed místnosti, nabízejíc mu možnost vybrat si, kde začít. "Líbí se ti to?" zeptala se a půvabně zvedla hlavu.

"Ano," zašeptal. Zavřel dveře, přiblížil se k ní a vytáhl jehlici, zdobenou drahokamy, která držela vlasy. Osvobozené vlasy jí spadaly na ramena v temných vlnách, vonících jako santálové dřevo.

Zatímco jeho zážitek s Ylinestrou byl od začátku mimo jeho kontrolu, zdálo se, že tato žena je ochotná nechat jej řídit dění. Dotkl se její tváře, vlasů a pak váhavě přiblížil své rty k jejím. Její ruce našly jeho tvář, ramena a pak pomalu sklouzly níž.

Spony na jejích šatech nepředstavovaly pro Alekovy cvičené prsty žádnou překážku a šaty jim brzy ležely na hromádce u nohou.

"Mám zapálit lampu?" zašeptala, když ji vzal dychtivě do náruče.

Zavrtěl hlavou, přitiskl se k jejím poddajným plným hřadům, břichu a stehnům a dovolil jí, aby jej zaplavila pocity.

"Oheň stačí."

Stále ji drže v náručí, klesl s ní do polštářů u krbu. Když se konečně oddal silné jednoduchosti touhy, pocity z dlouhého, zmateného večera se vyčistily a splynuly.

* * *

Eirual byla napůl Zengatka, což byli staří nepřátelé Aurēnenu. To bylo to první, spolu s temnou krásou její rasy, co Seregila přitahovalo. Ačkoliv v době, kdy se poprvé setkali, stěžejí odrostla dívčímu věku, byla ohnivou milenkou a on se zabíral myšlenkou, že si ji odvede. Byla to ona, kdo tento plán zničil; má svou práci ráda, řekla mu rozhodně. A co víc, měla v plánu pořídit si jednu vlastní bordel jako před ní její matka a babička. I když se to poněkud dotklo jeho pýchy, Seregil její přání respektoval a během let se z nich stali přátelé.

Její sny se jí vyplnily. Byla majitelkou jednoho z nejlepších a šlechtici nejnavštěvovanějších domů rozkoše ve městě. Často se tak dozvíдалa zajímavé útržky informací, a ačkoliv nebyla žádná upovídaná děvka, byla si vědoma Seregilova předpokládaného spojení s tajemnou Kočkou z Rhíminie a předávat určitá fakta a pověsti bylo pro ni často výnosné. Tu noc bylo navzdory Seregilově předchozí činnosti jejich setkání nadšené. Později spolu leželi v objetí pod vlhkými, zmačkanými příkrývkami a společně se smáli maličkostem.

Za okamžik si povzddechla a pak řekla: "Víš, před pár týdny jsem zaslechla něco dost podivného."

"A co to bylo?" zamumlal a spokojeně pozoroval kontrast její kůže s jeho, když ji hladil po stehně.

"Minulý týden jsem bavila nového návštěvníka, cizince. Byl velmi dobře oblečený a choval se slušně, ale podle způsobu, jakým mluvil, a podle toho, jak vypadaly jeho ruce, bych mohla říct, že nepatřil k vyšší třídě, byl to jenom obyčejný člověk, který přišel ke zlatu a chtěl si něco dopřát. Znáš ten druh lidí."

"Ale byl hezký, se širokými rameny a páchl poctivou prací," poškádlil ji Seregil. "To zní rozkošně. Pozvěme ho."

"Jako bych se o tebe dělila! Přiznávám ale, že mě nejdříve zaujal, i když na konci se ukázal být velmi obyčejný. Myslím, že by tě víc zajímalo, co vypadlo z jeho pláště, než to, co vypadlo z jeho spodků."

"Ano?" Seregil tázvavě zvedl obočí, vědomý si toho, že na ni nemá pospíchat. Vždycky ráda vyprávění protahovala.

"Poházel šaty všude kolem, takže když potom chrápal - mohla bych dodat, že to bylo příliš brzo - rozhodla jsem se trochu uklidit. Když jsem zvedla plášť, vypadl z něho dopis. Stuha se uvolnila a já jsem rychle nahlédla dovnitř. Chvilí nato se pohnul a musela jsem dopis uklidit, ale měla jsem dost času, abych poznala rukopis a pečeť na konci."

"Opravdu chytré děvče. Komu patřily?"

"Lordu generálovi Zymanisovi."

"Skutečně?" Zymanis byl nedávno pověřen dohledem nad obranou dolního města. "Jak víš, že to nebyl padělek?"

Eirual mu laškovně přejela prstem přes pupek. "Jak dobře víš, Zymanis je můj velmi drahý přítel. Před dvěma měsíci narazil prstenem o sloupek postele za tebou a odštípl kousek pečetiho kamene. Byl to opravdu mrňavý kousek, ale on kolem toho udělal takový povyk! Úplně mi pokazil náladu. Odštipnutý kousek způsobuje drobnou trhlinu v otisku, tak drobnou, že většina lidí by si jí ani nevšimla. Ale já jsem věděla, co hledat, a byla to určitě jeho pečeť. Co si o tom myslíš?"

Seregil uchopil její hradlo do ruky jako číši a uctivě ho políbil. "Myslím, že na tvém místě bych pátral po tom, kde by se dal tenhle tvůj milenec znovu najít."

Eirual se k němu s hlubokým povzdachem pevněji přitiskla. "V Plachtařské ulici v dolní městě. Dům s červenobílým překladem. Jmenuje se Rythel. Je to velký blondák s rozkošně jemným plnovousem a velmi hezký."

"A ty si myslíš, že tenhle tvůj zákazník by neměl takový dopis mít?"

Eirual zavrtěla hlavou. "Pro začátek, dopis byl adresovaný lordu admirálovi Nyreidianovi. Nikdy jsem admirála neviděla, ale vsadila bych měsíční výdělek, že na rukou nemá čerstvé mozoly a skvrny na nehtech."

"Nebo žlutý plnovous," řekl zadumaně Seregil, přemýšleje o muži, se kterým se setkal při obřadu o Truchlivé noci.

Nyreidian také hovořil o svém pověření od královny, kterým byl dohled nad korzářskými loděmi.

"Zymanis by takového chlapa ani nenechal stoupnout na svůj stín, natož mu psát dopisy." Úkosem se na něj podívala.

"Myslela jsem si, že by to tvého přítele Kočku mohlo zajímat."

"To by mohlo."

"Mohla bych mu to říct sama," přemlouvala jej a ne poprvé. Během let získala neviditelná Kočka z Rhíminee v očích mnoha lidí nádech romantiky, a ti pak Seregilovi záviděli jeho podle všeho privilegované postavení.

Seregil jí pomalu pokrýval nádraží polibky. "Už jsem ti říkal, lásko, že není tím, čím si myslíš. Je to šeredný, vyzábělý mužik, který tráví půl života broděním ve stokách."

"Minule jsi tvrdil, že má hrb," opravila jej a pohládila po hlavě.

"To taky. Víš, proto se drží z dohledu, protože je tak ohavný. Tedy, jeho vředy jsou dost..."

"Už dost!" rozesmála se Eirual a připustila tak porážku. "Někdy si myslím, že Kočka jsi ty a že všechno ostatní děláš jen proto, abys vše utajil."

"Já? Brodit se stokami a vyřizovat pochůzky pro znučené šlechtice?" Přitiskl ji k posteli a zatvářil se uraženě. "Představ si mě, jak poskakuju po břidlicových střeších!"

"Ach ano," zajíkala se Eirual, bezmocně se hihňající při takové myšlence. "Jsi postrach města."

"Odhadla jsi mě špatně, holčičko. Je jenom jedna věc, které věnuju tolik úsilí."

"A že jsem tak smělá, co to je?"

Mlsně se na ni podíval. "Ukážu ti to."

* * *

Když vyklouzl z její postele, byla svíčka vyhořelá až na oharek.

Eirual se ospale pohnula. "Nechod', lásko. Bez tebe mi bude zima."

Přitáhl jí pokrývku pod bradu a políbil ji. "Dnes v noci nemohu. Zítra ti pošlu pěkný dárek."

"Tak dobře." Opět už v polospánku se usmála. "Něco s rubíny a možná ti prominu."

"Rubíny."

Rychle se oblékl a sfoukl svíci. Tiše za sebou zavřel dveře a zamířil chodbou k Myrhichiinu pokoji.

Musel klepat několikrát, než se mu dostalo odpovědi. Nakonec na pár palců otevřela dveře a rozmrzele špulila rty.

"Spí," řekla a přitáhla si župan, aby se nerozvíral.

"Jak bezohledné." Seregil se kolem ní protlačil a vešel do ložnice. Alek ležel na posteli natažený na zádech a ve tváři měl obraz vyčerpané blaženosti.

Vypadá, jako by si to nakonec přece jen užil, pomyslel si se směsicí pýchy a melancholie, rozhlížeje se po neuklizeném pokoji.

Seregil si nevšímal kurtizániny zvolna stoupající nelibosti, sklonil se a zatřásl chlapci ramenem. Alek se ospale pohnul, zamumlal něco zamilovaného a natáhl se, aby Seregila vtáhl do postele. Když se ale jeho prsty dotkly vlny místo toho, o čem snil, rázem se probudil.

"Co tady děláš?" zajíkl se, když si sedal.

"Promiň." Seregil si s úsměvem založil ruce. "Hrozná načasování, já vím, ale něco se objevilo a možná budu potřebovat tvou pomoc."

Alek rychle přiskočil pohledem na dívku. "Práce? Ted'?"

"Počkám na tebe dole. Pospěš si."

* * *

Alek si podrážděně povzddechl. Než se však mohl zvednout, Myrhichia si svlékla župan a opět k němu vklouzla do postele.

"Vždycky chodí tak nevhod?"

"Doufám, že ne," zamumlal Alek.

"Chceš mě ted' opustit?" Škádlivě jej kousala ze strany do krku, zatímco její ruka klouzala nahoru po stehně do citlivějších oblastí.

Představil si Seregila, jak na něj pod schody čeká a netrpělivě chodí kolem, ale Myrhichia pod pokrývkou nabízela přesvědčivý argument.

"Dobře," vzdychl a dovolil jí, ať jej přitiskne zpátky do polštáře, "právě ted' asi ne."

* * *

Když Seregil sešel ze schodů, měl už v hlavě použitelný plán. Vešel do šatny a zjistil, že jako vždy ji nikdo nehlídá.

Brzy našel, co hledal; vrátil se do salónu, pod svým pláštěm ukrýval důstojnický plášť a meč na víno a přes paži měl přehozený Alekův plášť a pás s mečem.

Překvapilo jej, že Alek ještě nesešel dolů. Poněkud rozzlobený se usadil v křesle blízko dveří, aby počkal.

Bylo pozdě. Pár dívek, které v salónu zůstaly, hrálo bakši, aby se zabavily při čekání na pozdní zákazníky, kteří by se snad objevili. Viděly Seregila, jak schází dolů, ale věnovaly mu jen malou pozornost.

Minuty mýjely a Alek pořád nikde.

Seregil se právě chystal odejít bez něj, když chlapec sešel po schodech. Volná košile mu vlála kolem nohou, jak zápasil s kabátcem, který vypadal, že má jeden rukáv převrácený. Konečně se jakž takž upravil a pospíšil si za Seregilem.

"Zdržel ses, co?" zaculil se na něj Seregil a hodil mu plášť a meč.

"Moc jsi Myrhichiu nepotěšil," zabručel Alek, červenající se a udýchaný. Přehodil si pás s mečem kolem boků a zapnul přezku. "Nejsem si tak jistý. Pokud to je jenom další pošetilý dárek milence..."

Seregil stále s úšklebkem narovnal Alekovi límec. "Myslíš si, že bych ti kvůli tomu pokazil zábavu? Pojd', řeknu ti to cestou."

Venku se rychle rozhlédl a pak zašeptal: "Myslím, že Eirual nás možná přivedla na stopu špeha."

Alek rázem ožil. "Kvůli tomu má cenu vstát z postele."

"Přijel jsi na koni?"

"Ne."

"Dobře, najmeme si koně, a když to bude nutné, necháme je na cestě. Vysvětlím ti to, až pojedeme."

Nechali za sebou teplou záři luceren a spěchali do objetí tmy.

Kapitola 15.

Štvanice začíná

"K

am jedeme?" zeptal se Alek, když Seregil zamířil temnými ulicemi na západ. Nejrychlejší cesta do dolního města vedla po Přístavní cestě.

"Na tohle potřebuji velmi zvláštního koně," vysvětlil Seregil. "U Obilné brány žije jeden podkoní, který by mohl mít to, co hledám, a i touhle dobou bude stále pronajímat."

Odmlčel se, otevřel měch s vínem a napil se a pak si štědře polil kabátec. Zjevně spokojený s výsledkem podal měch Alekovi.

Alek s úšklebkem udělal totéž. "Jsme opilí, co?"

"Ano, a já víc než ty. Budeš hrát rozumného přítele."

"Nedělám to vždycky?" Alek polkl další posilující doušek a zavřel měch.

Před podkoního stáji stále zářila lucerna. Když vstoupili do kruhu světla, Seregil nejistým krokem vyrazil.

"Podkoní!" vykřikl a zaujal arogantní pózu s pěstmi v bok. "Dva šlechtici potřebují osedlané koně. Ukaž se, chlape."

"Tady, pánové," odvětil muž, který pootevřel postranní dveře, aby si štěrbinou mohl pozdní zákazníky prohlédnout.

Seregil směrem k němu zatřásl měšcem. Zvonení mincí mělo vytožený účinek; podkoní otevřel dveře stáje dokořán a zatímco si uvnitř prohlíželi půl tuctu koní, nesl lucernu.

Alek si rychle našel dobrou klisnu a muž mu ji osedlal.

Seregilovi to trvalo déle. Po dlouhém přecházení a mumlání se nakonec rozhodl pro šedáka, který byl jen kost a kůže.

"Nejsem ten, kdo by měl lordovi mluvit do jeho záležitostí, ale tohle byl velmi špatný výběr," zašeptal ustaraný podkoní Alekovi. "Starý Mrak už pár dní nejedl a kašle. Kdybyste se svým přítelem promluvil místo mě, dohlédnu na to, aby dostal z mé stáje to nejlepší."

Alek na něj konejšivě mrkl a odpočítal štědrou hromádku stříbra. "Nedělejte si starosti. Chceme si ztropit žertík z jednoho přítele a váš šedák je přesně to, co budeme potřebovat. Dáme na něj pozor a oba koně vrátíme ještě před svítáním."

Vyrazili cvalem, ale než urazili čtvrt míle, Seregilův hřebec klopýtl a zastavil tak prudce, že mu Seregil téměř přelétl přes hlavu. Kůň sklonil hlavu a suše, hýkavě zakašlal.

"Ubohý starý kamaráde." Seregil poplácal zvíře po krku. "Jsi lepší, než jsem doufal. Budeme muset poslat drysiána, aby se na něj podíval."

"K čemu myslíš, že se ten tvůj špeh chystá?" zeptal se Alek, když pokračovali dál chůzí.

Seregil pokrčil rameny. "Zatím těžko říct. Eirual si myslí, že měl nějaké dokumenty, které by mít neměl. Chci se podívat, jestli má pravdu."

"Myslíš si, že je to Plenimarský?"

"Je příliš brzy na to, abychom tvrdili něco takového. V časech, jako jsou tyto, je lepší mít mysl otevřenou, dokud neznáš nezvratná fakta. Jinak budeš jen pobíhat kolem při pokusech dokázat svou teorii a přehlédneš důležité detaily, které se během toho mohou objevit. Možná že tady vůbec o nic nejde, ale je to mnohem zajímavější než cokoliv, co jsem za posledních několik týdnů viděl."

O dobře oblečené, mírně opilé lordy, kteří mířili na flám do dolního města, se strážé u Mořské brány nijak zvlášť nezajímaly. Službu konající seržant je se znuřeným výrazem pokynem propustil a vrátil se ke strážnímu ohni.

Na konci Přístavní cesty zamířili na východ podél nábřeží kolem celnice a přístavních hrází do poměrně slušné ulice, lemované činžovními domy.

Za několika zavřenými okenicemi probleskovalo světlo, ale většina sousedů spala. Někde poblíž žalostně vyl pes a zvuk jeho vyty se strašidelně nesl ulicemi. Seregilův kůň úzkostlivě zastříhal ušima, pak znovu chrčivě zakašlal a jeho strojek se rozezněl v rytmu kašle.

"Tady je Plachtářská ulice," řekl Seregil a zastavil koně v ústí neoznačené uličky. Rozepnul si plášť, hodil ho Alekovi a roztáhl ten, který si přinesl od Eirual. Patřil kapitánovi infanterie Bílý Jestřáb a byl na něm velký zřetelný znak.

"Komu jsi ukradl tohle?" zeptal se Alek, který jej při oblékání pozoroval.

"Vypůjčil jsem si, milý hochu, vypůjčil," opravil jej Seregil upjatě.

Alek se rozhlédl mizerně osvětlenou uličkou. "Musí to být ten dům tamhle," řekl a ukázal na dům na konci uličky. "Je jediný s pruhovaným překladem."

"Ano. Drž se zpátky a připrav se na potíže. Kdyby došlo na nějaké pronásledování, raději bych jel na koni s tebou. Myslím že v chudákovi starém Mrakovi už moc síly nezbylo."

Seregil vytil zbytek vína z měchu na krk svého koně neohrabaně si shrnul plášť přes rameno a vytáhl jednu nohu ze tmenu. Zaujal opileckou pózu, svěsil hlavu a popohnal koně do chůze. Dojel až ke dveřím a pořádně do nich kopl.

"Ty! V domě!" zahulákal a nejspíše se v sedle zakymácel. "Chci toho zatraceného felčara! Při Sakorovi, pošlete toho bastarda, toho čubčího syna ven!"

Nad jeho hlavou se rozletěly okenice, ven vyhlédla stará žena a rozhořčeně se na něj podívala. "Hned vypadni, nebo na tebe zavolám Hlídku," zapištěla a rozmáchla se holí proti jeho hlavě. "Tohle je počestný dům." "Půjdu, až ho chytím pod krkem," zaječel Seregil a znovu kopl do dveří. "Jsi opilý. Cítím to až odtud!" řekla stařena opovržlivě. "Koho to hledáš?" Právě v tom okamžiku trhl sedák hlavou v dalším záchvatu trýznivého kašle. "Tady, slyšíš to?" zařval Seregil. "Jak to mám, při Bilairyho jméně, vysvětlit svému veliteli, co? Ten tvůj felčar to zvíře zničil. Dal mu dávku projímadla a skoro ho zabil. Proženu té hnusné hromadě hoven meč prdelí! Pošli toho felčara Rythela ven, nebo si pro něho půjdu dovnitř!" "Ty ozrálý čubčí synu!" Stařena mu opět švihla holí kolem hlavy. "Tady bydlí kovotepec Rythel, ne felčar Rythel." "Kovotepec?" Seregil na ni vyvalil oči. "Co měl, při Sakorově ohni, co léčit mého koně, když je kovotepec?" Alek, ukrytý ve stínu u ústí uličky, se otfásal tichým smíchem. Bylo to stejně dobré představení, jaká vídal v divadle. "Polovina mužů na pobřeží se jmenuje Rythel, ty hlupáku. Našel jsi špatného," zaprskala bytná. "Kovotepec Rythel je počestný muž, což je víc, než by se dalo říct o tobě, to vím jistě." "Počestný muž, jo?" "To je. Pracuje v horním městě pro mistra Quarina." Zalezla a Seregil, nepochybně kvůli zkušenostem, získaným během dlouhých let, poodjel stranou právě v okamžiku, kdy na něj žena oknem vychrstla obsah nočníku. Seregil se jí v sedle neohrabaně uklonil. "Co nejpokorněji se omlouvám, že jsem vás vyrušil z odpočinku, stará matko." "Dneska bys měl raději spát na břiše," zakdákala za ním stará žena, když vrávoravě odjížděl. "To nebylo zrovna mazané," poznamenal stále se smějící Alek, když zamířili zpátky k Přístavní cestě. "Opilý voják, který uprostřed noci dělá povyk u špatného domu v Plachtářské ulici?" zeptal se Seregil, který vypadal, že je spokojený sám se sebou. "Co by mohlo být mazanějšího. A taky to bylo úspěšné. Teď víme, že tenhle Rythel je jakýsi kovářský řemeslník. Což však stále nevysvětluje, odkud má dost zlata na ulici Světla a lordovy listiny v kapse." "A jak to, že měl tolik zlata s papíry stále ve své kapse?" "Přesně. A co to naznačuje?" "Že ať už dělá cokoliv, dělá to už nějakou dobu," odpověděl Alek s pohledem upřeným zpět na nábreží. "Budeme se muset dostat do jeho bytu a raději bychom měli zjistit, kdo je mistr Quarin." "Začneme zítra. Zastav na chvíli." Seregilův šedák teď sklesle sípal. Seregil s ním zajel k lucerně u vchodu do Přístavní ulice, sesedl a vzal hlavu zvířete do dlaní. "Raději bych měl jet na koni s tebou, Aleku. Tenhle ubohý starý chlapík je se silami u konce. A taky bych si měl převléct plášť." Alek vyndal nohu ze třmenu a natáhl ruku. Seregil ji uchopil, vyšvihl se za něj a jednou rukou jej chytil kolem pasu. Při jeho dotyku Alek ucítil další bodnutí smyslnosti, jemné jako ševlení netopýřích křídel, ale neklamně. Ve způsobu, jakým Seregil sevřel jeho tuniku, aby udržel rovnováhu, nebylo určitě nic svůdného, ale náhle si představil stejnou ruku, jak hladí hlavu mladého muže v Azarinově bordelu a později objímá tmavookou Eirual. Seregil se jej dříve dotýkal, ale vždy jen s bratrskou náklonností. Alek dnes v noci viděl, jaké společníky si jeho přítel vybírá - Wythrina a Eirual, oba exotičtí, překrásní a nepochybně zručnější, než si Alek dokázal představit. Co se to se mnou děje? uvažoval sklíčeně. Milost Stvořitele, stále ještě cítil na kůži vůni Myrhihiina smyslného parfému. Zdálo se, že z nějakého zapomenutého kouta jeho srdce tichý hlas odpověděl: "Konečně se probouzíš." "Děje se něco?" zeptal se Seregil. "Zdálo se mi, že jsem něco zaslechl." Alek pobídl koně k chůzi. Seregil smotal ukradený plášť pod svůj, aby nebyl vidět. "Myslím, že tenhle bychom opravdu měli vrátit. Nechci, aby se některé z Eirualiných děvčat dostalo kvůli mě do potíží. Myslím, že by ti nevadilo, kdyby ses tam vrátil dvakrát za noc?" Alek svému příteli neviděl do tváře, ale podle tónu jeho hlasu by řekl, že se směje. "Já? Kde budeš ty?" "Nedaleko." Alek se v sedle nepohodlně ošil. "Jdeš zpátky k Azarinovi." Za sebou uslyšel chraptivé uchechtnutí. "Kuře nikdy nechutná tak dobře, když máš chuť na srnčí." Alespoň víš, co chceš, pomyslel si Alek závistivě.

Kapitola 16.

Kováři a žebraři

K

dyž se Seregil druhého dne ráno vrátil do Kohoutka, Cilla právě zapalovala oheň.

"Alek se už vrátil?" zeptal se.

"Neviděla jsem ho od včerejšího odpoledne. Neodešel jsi a neztratil ho, že?"

"Doufejme, že ne." Vzal si z košíku pár jablek a zamířil k zadnímu schodišti.

"Počkej, něco pro tebe mám," zavolala za ním Cilla. Zpoza krabice se solí na římse nad krbem vytáhla malý, zapečetěný balíček a podala mu ho. "Runcer to poslal z ulice Kol. Doručil to tam kurýr regimentu Královské jízdy."

Seregil strčil jablka do kapsy, prohlédl si balíček a pokračoval nahoru po schodech. Složený pergamen byl zapečetěný voskem ze svíčky a pokrytý otisky špinavých prstů. Vpředu byla Bečiným netrpělivým vzpřímeným písmem napsaná adresa domu lorda Seregila.

Otevřel ho a přečetl si stručný dopis uvnitř.

Draží S. & A.

27. dostinu - dorazili jsme k Isilu. Zítra vjedeme na mycenské území. Na mostě přes cirnský Průplav ztratila jedna z turem jezdců, když se jeho kůň splašil a shodil jej přes okraj. Strašné.

Počasí je hnusné. Tady nahoře je stále ještě hodně zima. Nejhorší nepřítel, kterého jsme až dosud potkali, je nuda. Kapitánka Myrhini a někteří další důstojníci přerušují jednotvárnost vyprávěním příhod z válek. Ovšem některé z nejlepších vyprávějí seržanti.

Dnes jsme ubytováni ve stájích v sídle barona z Isilu. Nádhera vojenského života, co, Seregile?

B. Cavishová

Když došel do jejich pokojů, našel Aleka, jak spí na svém úzkém lůžku, šaty nedbale naházené na hromadě na zemi. Seregil se posadil na truhlu na šaty, která stála u nohou postele, a poklepal mu na nohu.

"Dobré ráno. Přišly zprávy od Beky."

Alek něco zabručel do polštáře a pak se převálil. Rozespale zamžoural do denního světla, které proudilo okny dovnitř, a pak na Seregila. "Teď jsi dorazil?"

Seregil mu hodil jablko. "Ano. Mimochodem, Tirien se po tobě ptal a pozdravuje tě."

Alek neutrálně pokrčil rameny a zakousl se do jablka. "Co Beka píše?"

Seregil mu dopis přečetl.

"Milost Stvořitele!" zamumlal Alek, když slyšel o muži, kterého ztratili na mostě přes Průplav. Nesnášel výšky, a když poprvé cestoval přes most, Seregil jej k tomu musel hodně přemlouvat.

"Podívej," řekl Seregil, když dočetl, "pokud byli před dvěma týdny u Dračího Struku a odtamtud zamířili na jihovýchod, mohli by teď někdy překročit řeku Folcwine."

"Vypadá to, že se s tím vším vyrovnává dobře."

"Nic jiného bych od ní nečekal. Beka to umí s lidmi stejně dobře jako s koňmi a mečem. Vsadím se s tebou o sester, že až ji příště uvidíme, bude nosit kapitánské okruží."

Jestli ji ještě někdy uvidíme, vyskočilo mu někde vzadu v mysli, když to říkal, ale rychle pochybnost zahnal. Měl pocit, že v Alekově tváři zahlédl stín stejné myšlenky a stejně rychlé popření.

"Kde dnes začneme?" zeptal se Alek a odhrnul si z očí pramen rozcuchaných vlasů.

Seregil přešel ke krbu a prohrábl zbytky včerejšího ohně. "Rád bych nejprve našel toho mistra kovotepce Quarina.

Naneštěstí nevíme, jaký druh kováře je, co? Zlatník, stříbrotepec, mečíř, obyčejný..." Alek zamyšleně žvýkal a sledoval jej. Po chvíli prohodil: "Co takhle obyčejný kovář?"

Seregil se podíval na pohrabáč, který držel v ruce, a pak si všiml, že Alek se na něho dívá také.

"Říkal jsi, že lord Zymanis má na starosti opevnění dolního města, takže je mnohem pravděpodobnější, že bude potřebovat kováře než zlatníka, ne? A Eirual říkala, že měl drsné ruce."

"Dneska ráno máš v hlavě jasněji než já," řekl Seregil, mrzutý, že na to nepřišel sám.

"Myslím, že jsem se víc vyspal."

Seregil se na něj překvapeně podíval a měl pocit, že v Alekově hlase zaslechl náznak nelibosti. Po zjevném úspěchu s Myrhichiou minulé noci předpokládal, že je chlapec ze všech nepatřičných skrupulí vyléčený. Zjevně si ale stále k podnikům, jako byl ten Azarinův, podržel dalnanský postoj. Dobrá, prostě je to pro něj příliš velké zlo.

"Kováři jsou roztroušení po celém městě, ale všichni patří ke stejnému cechu," řekl nahlas a pustil myšlenku k vodě.

"Řeknu Thryis, aby poslala některého z pomocníků v kuchyni poptat se po Quarinovi. Myslím, že si mezitím trochu odpočinu."

* * *

V poledne už věděli, že mistr Quarin má dílnu v Železářské ulici blízko brány u Mořského trhu. Brzy poté vyrazili, převlečení za otrhané mrzáky.

Alek měl tvář napůl zakrytou špinavým obvazem. Seregil měl na hlavě trosku starého klobouku, přivázanou šálou tak, že byl okraj na jedné straně ohnutý až k bradě. Jejich přestrojení mělo účinek, v jaký doufali. Když přecházeli zadní dvůr, zahlédl je Rhiri a výhružně na ně zamával vidlemi.

"Žebráci vlezou všude," zasmál se Seregil, když vyběhli vrátky ven. "Nikdo nebude šťastný ani překvapený, když tě někde ve městě potká."

S žebračními miskami v rukou zamířili k ulici Snopů, široké třídě, která procházela městem mezi Obilnou bránou a bránou u Mořského trhu.

Jak očekávali, cestou zaplněnými ulicemi jim lidé věnovali jen malou pozornost. Kolem nich bez přestávky rachotily káry a vozy. Dráteníci a brusiči nožů zpěvavými hlasy vychvalovali svou šikovnost. Davem klíčkovaly špinavé děti a honily psy a prasata nebo sebe navzájem. Všude byli vojáci, spolu se skutečnými páchnoucími žebračky a několika děvkami, které pracovaly časně zrána a obtěžovaly kolemjdoucí.

Počkali si na příležitost a naskočili na vůz se senem, svezli se, a když vůz kodrcal po kočičích hlavách, drželi se tyčí na konci vozu.

"Podívej se tamhle," řekl Seregil a ukázal zpátky. Alek se podíval a v duchu sebou trhl. Asi o půl bloku zpět se v zadní části hrubě stlučené káry, obklopené zachmuřeným útvarem Městské hlídky, kývalo na vztyčených oštěpech pět hlav. Už takovou podívanou viděl; takový byl v Rhimínee osud zrádců a špehů. Jejich bezhlavá těla ležela dole v káře a mřela k městské jámě.

"Milost Stvořitele, tohle bude běžný pohled," zamumlal. "Pokud máme s naším mužem pravdu..."

"... pak dopadne stejně." Seregil si hlavy prohlížel lhostejně. "Na tvém místě bych se tím nezabýval. Já to nedělám." Zvlášť od té doby, kdy jsi jen o vlasek unikl stejnému konci, pomyslel si Alek pochmurně. Ještě pořád z toho mívál noční můry, i z toho, co by se stalo, kdyby se jemu a Micumovi nepodařilo Seregilovo jméno od pečlivě promyšleného leranského obvinění ze zrady očistit. Byl zvědavý, jestli je má i Seregil.

Jakmile se objevily pestře zbarvené stánky na Mořském trhu, seskočil Seregil z vozu a vedl je do Železářské ulice, křivé postranní uličky, plné otevřených dílen a kouřem očazených domů. Seregil, hrající svou roli, začal těžce kulhat na jednu nohu a popadl Aleka za ruku.

Navzdory jménu zde své služby nabízely všechny druhy kovotepců, využívající blízkosti přístavu a tržiště.

Když procházeli hlučnou uličkou, Aleka píchaly štíplavý dým do očí. Uvnitř dílen viděl v záři kovářských výhní siluety polonahých mužů, vypadajících jako pomstychtiví démoni, když od jejich kladiv, bušících do rozpáleného kovu, odletovaly jiskry. Učedníci pobíhali sem a tam s uhláky; jiní se lopotili s měchy a pumpovali tak dlouho, až se výheň zbarvila do žlutobíla. Nade dveřmi visely hrnce, meče, náradí a kusy brnění, oznamující, jaké zboží se vevnitř vyrábí. Seregil se zastavil před první, ke které přišli, přikulhal k jednomu z učedníků a zeptal se jej na Quarina.

"Mistr Quarin?" Chlapec ukázal dál do úzké ulice. "Jeho dílna je dál v ulici, blízko zdi, největší v bloku. Nemůžete ji minout."

"Mnohokrát díky, příteli," zaskřehotal Seregil a znovu uchopil Aleka za paži. "Pojď, synku, už tam skoro jsme."

Alek na něj chvíli zmateně hleděl. Neprobírali své role podrobně - a když měsíce po otcově smrti náhle slyšel, jak mu někdo říká "synku", proběhlo jím nepříjemné zamrazení. V patách za ním přišel pocit viny; nemyslel na otce už celé týdny, možná i déle.

Seregil na něj pohlédl jedním šedým okem zpod klobouku. "Jsi v pořádku?"

Alek zíral přímo před sebe, překvapený pálením pod víčky. "Jistě. To jenom ten kouř."

* * *

Proplétali se mezi těžkými vozy a hněvivými výkřiky a Quarinovu dílnu nakonec našli. Byla obrovská, mnohem větší než ostatní, umístěná v přestavěném skladišti.

Seregil se na chvíli zarazil a otevřenými dveřmi si místo prohlédl a ohodnotil. "Odtud vidím dvě výhně," zašeptal.

"Vidíš ty lidi s kovovými cvočky nahoře na zástěře? Všichni jsou to mistři řemeslníci. Mistr Quarin musí být velmi dobře zavedený, když má pod sebou takové lidi. Pojďme zjistit, co ví o našem příteli Rythelovi."

Hned u dveří narazili na ženu v zástěře s cvočky, která dodělávala poslední úpravy na složité zdobené brance. Když si jich všimla, přerušila práci a opřela si kladivo o jedno koleno.

"Chcete tady něco?" zavolala.

Seregil snížil hlas na rozvláčné bručení. "Je to dílna mistra Quarina?"

"Mistr je tamhle vzadu." Zvedla kladivo a ukázala na drsného bělovlasého muže s kovovým rydlem v ruce, který stál s několika dalšími kováři za pracovním stolem.

"Poslali nás najít mistra Rythela," řekl jí Alek. "Máme mu doručit zprávu a řekli nám, že pracuje tady."

Žena opovržlivě pokrčila nos. "Aha, jeho! On a jeho lidi jsou ve východním tunelu stoky v dolním městě."

"Tvůj přítel, zlato?" mámil z ní Seregil a mrkl na ni zpod otrhané střechy klobouku.

"Nemá tady žádné přátele. Nafoukaný mistrův synovec, to je vše. Takoví jako on vždycky slíznou smetanu a čerta se starají o ostatní. Běžte a doufám, že po něm za doručení zprávy budete chtít dvojnásobek. Ten bastard si to může moc dobře dovolit."

Alek na ni uctivě kývl hlavou. "Díky, a milost Stvořitele s vámi. Pojď, dědečku, máme před sebou dlouhou cestu."

"Tak dědečku, jo?" podíval se na něj Seregil kysele, když pokračovali směrem k Mořskému trhu.

"Pod tím, co máš na hlavě, můžeš být kdokoli. Zdálo se, že ta kovářka Rythela moc ráda nemá, co?"

"Všiml jsem si," odpověděl Seregil, narovnal se a protáhl si záda. "Kováři z cechu jsou pyšná tvrdohlavá cháska a odsloužená léta pro ně znamenají všechno. Vypadá to, jako by Quarin někomu udělal čáru přes rozpočet, když dal práci příbuznému."

"Proč by mu někdo záviděl práci ve stokách?"

"Jestli jsou ve stokách, musí tam vyměňovat železné mříže, které chrání kanály, vedoucí dolů z citadely. Kdo si myslíš, že tu práci nařídil?"

"Lord generál Zymanis."

"Ve smlouvě je určitě upravena spousta detailů, což z ní dělá obzvlášť výnosnou dohodu s odměnou navíc pro kováře, který má tu práci na starosti, a pro jeho lidi. Říkala, že slízne smetanu, pamatuješ?"

"To pořád nevysvětluje, proč měl Rythel listiny s pečeti lorda Zymanise."

"Ne, ale je to začátek možného spojení. Dopis, který měl, byl adresovaný admirálovi Nyreidianovi. Setkali jsme se s ním v Kylithině společnosti na obřadu Truchlivé noci, pokud si vzpomínáš."

"Ten lord, kterého právě pověřili dohledem nad korzáry!" vykřikl Alek. "Ten má taky co dělat s válkou."

"Což znamená, že máme pravděpodobně pravdu a Rythel je nějaký špeh."

Tiše pokračovali dál v chůzi k Přístavní cestě. Za chvíli Seregil opět zvedl hlavu a řekl: "Pokud máme pravdu, pak si možná budu muset s tím Rythem trochu pohrát, abych se podíval, co z něj dostanu. Až tam dojdeme, raději bych se držel z dohledu a nechal tě hrát posla. Pokud je taky profesionál, nechci riskovat, že později pozná můj hlas."

V přístavu pokračovali na západ kolem posledních doků a skladů k pásu skalnaté země, která se táhla u paty útesů.

Mezi pahorky a borovicemi mizela z dohledu čerstvě vyjetá stopa nákladního vozu. Alek se Seregilem ji sledovali asi čtvrt míle a našli Rythelovy lidi u ústí příkré páchnoucí rokle.

Z místa, kde Alek se Seregilem stáli, byl vchod do odpadního kanálu vzdálený asi pět set stop. Vstup měl stejný tvar i velikost jako klenutý vchod a byl dost vysoký na to, aby jím člověk mohl projít, aniž sehnul hlavu. Přes práh vytékal

páchnoucí šedý přival a tekl korytem dál do moře. Nad skalní rozsedinou se vznášel odporný zápach a Alek si všiml, že dělníci mají přes nosy a ústa vlhké hadry. Odhadoval, že jsou asi napuštěné octem, aby je chránily před strašným zápachem.

Blízko ústí stála kovářská výheň a do vlhkého vzduchu se pochmurně zvedal černý kouř. Vedle stál malý vůz a kolem něj lenošilo půl tuctu ozbrojených modrokabátníků.

"Co tam dělají?" zeptal se Alek, když je pozorovali z úkrytu za balvanem.

"Číhají na kanálníky a špehy. Stoky se táhnou pod celým městem."

"Kdo jsou kanálníci?"

"Většinou zloději, kteří ví, jak se dostat kolem bran a mříží a jak procházet tunely. O tom, kudy stoky vedou, vědí víc než kdokoli jiný, dokonce i než cech Metařů. Měl by ses tam raději jít podívat."

Alek nechal Seregila čekat za kamenem, omotal se jeho hadry a zamířil po skalnaté stezce nahoru ke kovárně.

"Co tady chceš?" zeptal se voják, vypadající spíš znuděně než podezřívavě.

"Mám zprávu pro jednoho z kovářů," odpověděl Alek. "Jmenuje se Rythel."

"Tak běž, ale hoď sebou," řekl strážný a mávl na něj, ať jde.

V kovárně dva učedníci urputně pumpovali měchy, zatímco další držel v uhlicích těžkými kleštěmi železnou tyč. Za nimi kovář na kovářské opracovávající rozpálený železný hrot. Byl malý, měl černé vlasy a neodpovídal popisu, který Seregilovi dala Eirual.

Alek počkal, dokud muž nepřestal bušit kladivem, a pak přistoupil blíž a zdvořile se dotkl jeho ramene.

Kovář si podezíravě přeměřil jeho hadry. "Co chceš?"

"Prosím za prominutí, pane, ale mám zprávu pro mistra Rythela," odpověděl Alek s přemrštěnou zdvořilostí žebráka.

"Rychleji řekni a zmiz. Strážé nemají rády, když se někdo potlouká kolem."

"To nemůžu, pane," řekl Alek naříkavě, žmoulaje lem tuniky v ruku. "Prosím za prominutí, ale dostal jsem dost stříbra za to, abych ji nedoručil nikomu jinému než Rythelovi osobně. Stálo by mě živobytí, kdyby se rozneslo, že předávám soukromé zprávy každému, kdo je chce slyšet."

Kovář se netvářil zrovna chápavě. "Na tvoje živobytí kašlu. Rythel mě odtud vyhodí, když tě nechám jen tak se potloukat kolem."

Zdálo se, že rozhovor je pro strážé vítaným rozptýlením. "Ale no tak, vypadá dost neškodně," zavolal jeden a přidal se tak na Alekovu stranu. "Proč ho nenecháte, aby tady počkal? Koneckonců, ta zpráva je pro Rythela."

"Ano, a nebyl by zrovna šťastný, kdyby se ji nedozvěděl, pokud chcete znát můj názor." Alek s úšklebkem udělal dvěma prsty oplzlé gesto.

"Tak dobře, ale odpovědnost padá na vaši hlavu," zavrčel kovář, když zjistil, že zůstal sám. "Ty, sedni si na kraj káry a ani se nehni."

Jakmile vyhráli, ztratili o něj jeho zastánci zájem. Usazený na konci otevřené káry, líně klátil nohama a předstíral, že mezi hadry chytá vši.

Na káře byly naložené železné mříže. Byly to jednoduché věci z kolmých tyčí a příčniců. Zjevně byly vyrobeny v dílně v horním městě a pak přivezeny sem ke konečným úpravám. V kovárně kovář se svými pomocníky právě jednu dokončovali, upravovali příčníky na správnou velikost a zpracovávali železo rozpálené ve výhni do konečné podoby tyčí. Když s tím byli hotovi, připevnili na krajní tyče nahoru i dolů těžké železné patky. Ze spodních patek vyčnívaly silné železné kolíky; horní je neměly.

Za chvíli vyšlo z tunelu několik dělníků. Tváře měli zakryté látkou, namočenou v octu, ale jeden z nich byl nápadně vyšší než ostatní a zpod okraje jeho kožené čapky trčely husté blond vlasy.

"Ordo, až půjdeme zpátky dovnitř, budeme potřebovat ty hřeby," zavolal na kováře u výhni. "Jsou už rozpálené?"

"Kdykoliv je budete chtít, mistře Rythele. A čeká na vás tenhle mladík." Kovář ukázal palcem na Aleka a hlasitě dodal:

"Seržant Durmin říkal, že to je v pořádku."

Rythel si sundal látku z obličeje a rukou si prohrábl hustý, dobře zastřížený plnovous. "Co chceš?"

Alek seskočil dolů a horlivě vysekl poklonu. "Mám pro vás zprávu, mistře, od jedné ženy."

Mužův zamařený obličej se viditelně rozjasnil. Pokynul Alekovi, aby jej následoval, a poodešel stranou od ostatních.

"Jaká žena a jaká zpráva?" zeptal se.

"Tmavovlasá bordelmamá z ulice Světél, mistře. Říká, že se modlí, abyste na ni vzpomínal s láskou a abyste se vrátil tak brzo, jak jen to bude možné."

"Řekla ti své jméno?" zeptal se potěšeně vypadající Rythel.

"Ne," zamařil se ustaraně Alek a pak, jako by si náhle vzpomněl, dodal: "Ale je z Domu Labutí."

"Ten znám," řekl Rythel, který v něm poznal jméno Eirualina podniku. "Ještě něco?"

"To je celé, přesně tak, jak řekla. A jestli to tak můžu říct, mistře, bylo mi potěšením vás najít..."

"Ano, ano!" Sálh do váčku na opasku a hodil Alekovi do natažené dlaně pár mincí. "Řekni své paní, že až budu moci, přijdu se ní podívat. A teď běž."

"Milost Stvořitele s vámi," řekl Alek a spěchal pryč. Když mjel vojáky, podíval se na mince, kterými Rythel zaplatil.

Všechno to byly měďáky. Ukázal je šklebicím se vojákům, odplivl si a zamumlal: "Lakomý čubčí syn. Ať si svoje zprávy nosí sám."

Jejich smích se za ním nesl roklí dolů.

U balvanu s ním Seregil srovnal krok, a když kráčeli po vyjeté stopě zpět, Alek mu vyprávěl o všem, co viděl.

Seregil si spokojeně zammul ruce. "Dobře, teď víme, jak náš čmuchal vypadá."

"Jenže toho zatím o něm nic moc nevíme."

"Ale jestli to budeme brát podle té ženy v dílně, myslím, že dokážeme najít někoho ochotného klevetit. Zvládl jsi to

dobře, jako obvykle. Myslím, že dnes v noci tě zase využijeme pro roli záletníka."

Alek se nad tou chválou šťastně usmál. "Koho budu hrát tentokrát?"

"Chrabrého mládence, který právě přijel z venkova a hledá učení a pár přátel."

Alekův úsměv se rozšířil. "To mi zní povědomě."

* * *

Hostinec Kladiovo a kleště, stojící na konci Železářské ulice, byl tradičním místem, ve kterém se kováři v této části města scházeli. Většinu cizinců rychle odradili úzkou pospolitostí, ve které považovali hospodu za svou vlastní svatyni a neoficiální cechovní dům, ale proti potulnému pěvci, který toho večera přišel dovnitř z bouře, neměl námitky nikdo. Takoví muzikanti, sotva víc než žebráci, byli ve městě poměrně běžní a za peníze hráli po hospodách a tržištích. Jeho plášť, celý pošitý kousky pestrých látek a lacinými korálky, a píšťaly, vyčuhující z různých kapes, mu zaručovaly vstup a místo blízko ohně.

Seregil si vybral dlouhou dřevěnou flétnu, zahrál jednoduchou melodii a pak zazpíval hlasem, ze kterého by Rolanovi Stříbrnému Listu bylo špatně. Přítomné obecnstvo našťěstí nebylo tak vybíravé a v části místnosti, kde stál, se brzy shromáždil malý dav. Rythel mezi nimi nebyl, zato však brzy našel Aleka, který ve své venkovsky prosté tunice a s hladkou tváří vypadal jako dokonalý venkovský balík. Chlapec sotva znatelně kývl, dává mu tak znamení, že je vše v pořádku.

Ze svého místa vedle ohně Seregil viděl, že Aleka adoptovala skupina pijanů a že žena, se kterou mluvili v Quarinově dílně, byla mezi nimi. Soudě podle toho, jak s ním vtipkovali, na ně očividně udělal příznivý dojem.

Seregil pokračoval ve hře, dokud Alek neodešel, a při tom pozorně naslouchal, zda kolem sebe nezachytí nějaký užitečný útržek hovoru. Pak zahrál pár krátkých písniček, posbíral měďáky a odešel také.

Alek na něj čekal u obecní stáje, kde nechali koně. Ve stínu uličky svlékli přestrojení, oblékli si prosté šaty a rozjeli se do hospody poblíž severní zdi Prstence.

"Neměl jsem moc štěstí, tedy pokud bys nechtěl vědět současnou cenu surového železa," řekl Seregil, když se usadili u stolu v rohu. "Jak se dařilo tobě?"

"Měl jsi pravdu, pokud jde o to, že převezl Quarinovy lidi," odpověděl Alek. "Maruli a někteří další kováři toho napovídali opravdu dost. Nejen že je Rythel Quarinův synovec, ale ani u něj není příliš dlouho. Dole v Kedře měl vlastní dílnu, ale ta před několika měsíci vyhořela. Tehdy se objevil tady."

"Má Quarin svého synovce rád?"

"Už ne. Starý Alman Černá Ruka mi řekl, že nejprve byli přátelé, ale pak se pohádali. Od té doby, co mu zadal tu práci ve stokách, s ním Quarin sotva promluví. A někteří si myslí, že je divné, když Rythel se svým strýcem nebydlí."

"Zajímavé. Patřil někdo z těch, s nimiž jsi mluvil, do Rythelovy party?"

"Několik, a ani oni ho nemají moc rádi. Má jazyk jako břitva, zachází s nimi jako s čerstvými učedníky a pořád se jim dívá přes rameno. Někdy na počátku téhle práce zjistil, že mříže jsou špatně zajištěné. Teď dělá většinu posledních úprav sám."

Seregil zamýšleně zvedl obočí. "Jsem si jistý, že ano."

"Pracuji na tom něco přes tři týdny. Všechny staré mříže je třeba vytáhnout a musí se opravit zdivo. Alman má na starosti vyměření části odpadního tunelu, kde bude mříž, aby kolíky u patek a otvory správně seděly, ale konečně usazování a upevnění dělá Rythel sám. A mříže se usazují napevno, nedají se otvírat. To je všechno, tedy kromě toho, že mi řekli, abych zašel za Quarinem ohledně učednictví."

"Doufejme, že k tomu nedojde."

Alek se naklonil blíž a ztišil hlas. "Myslíš si, že Rythel mříže nějak úmyslně poškodil?"

"Soudě podle jeho chování, nemůžeme si dovolit tuhle možnost přehlédnout. Otázka je jak a jestli jsou do toho zapleteni i další dělníci. A samozřejmě kdo za celou věcí stojí."

"Musí to být Plenimarští."

"Myslím tím, kdo přesně a jestli Rythel ví, kdo celou tu věc řídí, nebo ne. Musíme pokračovat velmi opatrně, Aleku. Nechceme další zmatek, jako byl nájezd na Kassariin hrad. Tam jsme chytili velkou rybu, ale ostatní uplavaly do bezpečí. Měli bychom si raději promluvit s Nysanderem. Zdá se, že tohle bude záležitost pro Pozorovatele."

* * *

Pořád ještě musí chodit s Ylinestrou, pomyslel si Alek zahořkle, když je Thero pouštěl do Nysanderovy věže. Na krku mladého čaroděje bylo těsně nad límcem roucha vidět pár dlouhých škrábanců. Během jejich jediného setkání zanechala podobné stopy i na Alekovi.

Jen si posluž, rozhodl se Alek.

Thero je pustil dovnitř a vrátil se ke stolu pokrytému otevřenými knihami. "Nysander je dole," řekl jim.

"Raději bys měl jít s námi," řekl Seregil, když se vydal dolů po schodech.

Thero po Alekovi střílel překvapeným pohledem.

"Možná půjde o záležitost pro Pozorovatele."

Aleka potěšilo, že když se k nim Thero ve spěchu připojil, zahlédl v jeho tváři náznak napjatého úsměvu. Byl studený jako psí čumák, jen co byla pravda, ale během měsíců, které uplynuly od doby, kdy pomáhal zajistit Seregilovo propuštění z vězení, Alek sice zdráhavě, ale přesto začal k odměřenému mladému čaroději cítit určité sympatie a respekt. Byl nadaný a zdálo se, že jeho arogance je jen štítem, za kterým skrývá vlastní vnitřní osamělost. A pokud šlo o jeho soupeření se Seregilem, Alek brzy pochopil, že to byla stejně tak Seregilova vina jako Therova.

Našli Nysandera v obývacím pokoji, jak sedí ve svém oblíbeném křesle a podlaha kolem něj byla pokryta nějakými diagramy.

"Tak tady jste, vy dva," vykřikl a podíval se na ně s potěšeným úsměvem. "Jak je to dlouho? Dva týdny?"

"Spíš čtyři," odvětil Seregil. "Poslední dobou obchody moc nešly, ale možná jsme narazili na něco zajímavého."

S Alekovou pomocí mu rychle pověděl, co se během posledních dvou dnů dozvěděli. Thero seděl trochu stranou, ruce měl zkřížené, a když mluvili, potichu si pro sebe přikyvoval.

"Moji milí, to opravdu zní podezřele," řekl Nysander, když vyslechl jejich zprávu. "Myslím, že si vzpomínám, že jeden ze sluhů lorda Zymanise nedávno zmizel. Nicméně neslyšel jsem o žádných ukradených dokumentech. To je nanejvýš podivné. Předpokládám, že máte v úmyslu prozkoumat to blíž?"

Seregil přikývl. "Dnes v noci, ale budeme muset být opatrní. Až doposud je Rythel jediná ryba v síti. Nechci, aby něco zvětřil dřív, než zjistíme, kdo za tím vším stojí."

"Podívali jste se na jeho byt?" zeptal se Thero.

"Zatím ne. Vloupat se do nájemního domu je hrozný problém - všechny pokoje jsou obydlené a v polovině případů tam nejsou žádné chodby a je to prostě jen řada pokojů, mezi nimiž se prochází z jednoho do druhého. Myslel jsem, že bychom se nejdřív podívali na odpadní tunel a pak pokračovali odtamtud."

"Ano, tohle vypadá jako logický postup," souhlasil Nysander. "Jak se chcete dostat do tunelu, který je tak pečlivě střežen?"

"Dolní konec, kde stále pracují, je," řekl Alek. "Ale horní konec, kde začali, by tak hlídáný neměl být. Není to třeba, protože mříže jsou upevněny a oni začali nahoře a postupují směrem ke konci v dolním městě. Seregil počítá, že mezi městskou hradbou a mořem jich musí být nejméně pět nebo šest."

"Každý, kdo by měl v úmyslu později prolézt některou z mříží, by musel překonat všechny," dodal Seregil. "Vím o jedné přístupové chodbě blízko jižní zdi, která by měla vést do nejzazší části tunelu. Pokud se tam dostaneme z tohoto konce, měli bychom být schopní zjistit, na co se chystají."

"Kdy vyrazíte?" zeptal se Nysander.

"Dnešní noc vypadá stejně dobrá jako každá jiná," odvětil Seregil a zvedl se k odchodu. "Dám ti vědět, pokud budeme potřebovat nějakou pomoc."

"Šťěstí ve stínech," popřál mu Thero, když jej míjel.

Lehce překvapený Seregil zvedl jedno obočí a pak se prstem lehce dotkl jednoho ze škrábanců na Therově krku. "I tobě."

Kapitola 17.

Ve stokách

S

tavitelé Tamír Veliké vybudovali odpadní systém v Rhíminee dřív, než byla postavena první budova, čímž bylo nové hlavní město ušetřeno nezdravé špíny, běžné v ostatních velkých městech. Byl tak rozsáhlý, tak často přestavovaný a rozšiřovaný, aby se během pěti století přizpůsobilo růstu města, že nyní znal jeho skutečný dosah jen už cech Metařů. A dokonce i většina Metařů znala jen úsek, který udržovala, a žárlivě své znalosti střežila.

Než se vydali k jižní městské čtvrti, Alek se Seregilem počkali na druhou noční hlídku. Přestože byli ozbrojeni, pohybovali se obezřetně a tiše mizeli v uličkách nebo průchodech, kdykoliv se objevila patrola Hlídky.

Vchod, ke kterému mířili, byl na malém náměstí za blokem nájemních domů u jižní zdi města. Napůl skryté v zanedbané skupince morušových keřů byly přímo do zdi zasazeny malé, železem pobité dveře. Malá mříž v jejich horní části Alekovi nepříjemně připomněla dveře vězení, když ale pokládali pochodně a tyče na páčení, které si s sebou přinesli, nechal si to pro sebe.

Postavil se vedle Seregila a oběma rukama přidržel jeho plášť, aby skryl světlo ze světelné hůlky. Seregil si přede dveřmi klekl, strčil zahnutý šperhák do klíčové dírky a brzy se ozvala řada skřipavých cvaknutí. Dveře se otevřely do tmy. Posbírali nářadí a vklouzli dovnitř.

Alek přes mřížku napjal čtverec těžké plsti a pak se rozhlédl po malém vstupním prostoru. Před nimi vedlo klenutou chodbou dolů do tmy kamenné schodiště. Slabý zápach, který už tady prostupoval vzduch, je nenechal na pochybách, že jsou na správném místě.

"Teď bychom si raději měli vzít tohle." Seregil z koženého vaku vytáhl octem nasáklé roušky a jednu Alekovi podal. Nechali nepohodlné pláště na místě, zapálili pomocí křesadla pochodně a vydali se dolů. Seregil šel jako první.

"Proč to postavili tak velké?" zašeptal Alek; klenutá chodba byla téměř deset stop vysoká.

"Pro jistotu. Jedovaté plyny, které se tady dole mohou shromažďovat, stoupají. Předpokládá se, že takovýhle tvar konstrukce jim umožní shromažďovat se nahoře a čistý vzduch bude dole. Stejně ale sleduj pochodně - jestli začnou hořet modrým plamenem nebo blikat, znamená to, že vzduch je špatný."

Schodiště vedlo dolů do tunelu. Úzké chodníky lemovaly až po okraj plně koryto, kterým rychle protékal odporně páchnoucí proud.

Zahnuli doprava a šli tunelem několik set stop. Nedávné deště proud rozvodnily a ten teď zaplavoval dlouhé části chodníku a nutil je brodit se po kotníky ve špinavé ledové vodě.

Náhle ze tmy před sebou uslyšeli ostré vrčení a pronikavé pištění. Seregil šel pomalu vpřed s vysoko vztyčenou pochodní, dokud nedošli k železné mříži, upevněné přes celou šířku tunelu.

Dolní konce svislých tyčí sahaly až do koryta a u nich byl zachycený malý pes, kterého tam držel tlak proudící vody. Kolem mřížiny se rojily tucty tlustých vrčících krys, trhaly psa a rvaly se mezi sebou. Jiné se brodily chodbou, aby se připojily k hostině, nebo seděly na příčnicích mříže. Při svém hodování věnovaly lidským vetřelcům jen malou pozornost a jejich oči jako korálky se ve světle pochodně rudě leskly.

"Tahle je průchozí," zašeptal Seregil a hořící pochodní odehnal nejbližší krysy. "Je zamčená, ale to není nic, s čím

bychom si neporadili. Ujmeš se toho?"

"Jen si posluž," řekl chraptivým hlasem Alek, kterému se na tak úzkém místě nechtělo kolem svého společníka tlačit. Seregil odemkl zámek, zvedl úzkou část mříže na protestujících pantech a s Alekem v patách prošel na druhou stranu. Za mříží bylo ještě víc kryš, byly všude. Když se zastavili na jakési křižovatce, kde se do kanálu, který sledovali, vléval další, bublání valící se vody a zvuky, které vydávaly krysy, se v tichu kolem rozléhaly. Přeskočili čtyři stopy na druhou stranu a pokračovali tak dlouho, až došli ke druhé odklápací mříži. Za ní se cesta začínala znatelně svažovat.

Tunel, kterým kráčeli, už neprotínal žádný další a nakonec došli k napevno zabudované mříži. Kování bylo nové se stejnou konstrukcí, jakou Alek viděl u výhně. Široké patky, zasazené ve čtyřech rozích mříže, se opíraly o kamenné příruby, vyčnívající ze zdí tunelu, a na místě je držely silné železné kolíky, zasazené v otvorech vyvrtaných v kameni.

"Jsme tady," zašeptal Seregil a shodil ranec. "Zapal si svou pochodň od mé a jdi zkontrolovat tuhle stranu."

"Co přesně hledáme?"

"To nevím, takže buď důkladný. Mohlo by to být nějaké poškozené železo nebo kámen."

Alek přeskočil kanál a začal zkoumat mříž, hledaje nejdřív něco tak okatého, jako přepilované tyče. Ty nicméně vypadaly, že jsou v pořádku. Objímky kolíků byly přibity nýty zatlučenými v ještě rozžhaveném stavu a spodní patky, které nesly váhu mříže, pevně spočívaly na kamenných přírubách.

"Zkusme s ní pohnout," navrhl Seregil.

Uchopili dva příčníky, opřeli se rameny do mříže a pokusili se ji nadzvednout. Mříž se zvedla tak o jeden, dva palce.

"Snaž se!" zachřel Seregil a začloul svou stranou mříže.

Mříž však díky kolíkům pevně držela na místě. Vzdali to a nechali mříž s tupým zařinčením opět spadnout.

"Myslel jsem si, že možná odřízl dolní kolíky," oddechoval Seregil těžce a ohýbal paže. "Asi ne."

"Ale pohnula se." Alek se úkosem zadíval na patky nad jejich hlavami. Z tohoto úhlu nebylo možné nic vidět, tak vyšplhal po mříži s pochodní v ruce, aby si je lépe prohlédl.

* * *

Na druhé straně kanálu se Seregil chystal udělat totéž, ale jeho pochodň dohořela. Zpoza opasku vytáhl novou a zastavil se, aby ji zapálil od staré. "Vidíš něco?"

"Tady nahoře jsou skoro tři palce kolíku odkryté," odpověděl Alek, jednou rukou se držící vrcholku mříže.

"Nejsem odborník, ale to se mi zdá moc. Jak to vypadá?"

"Jako kovový kolík." Alek přidržel pochodň blíž. "Žádné stopy nebo zářezy. Počkej. Hej, rozpouští se to jako vosk a..."

"Dávej pozor!"

Proti Alekově tváři vybuchly s hrozivým praskavým zvukem spalující bílé jiskry. Překvapeně vykřikl, zahodil pochodň a zakryl si rukou tvář.

"Aleku! Aleku, slez!" zařval Seregil.

Alek se neohrabaně přikrčil, jednu nohu chycenou mezi tyčemi. Nad ním z praskající světelné koróny stále pršely jiskry. Seregil se vrhl přes kanál a před očima mu tančily černé tečky. Chytil Aleka, strhl jej dolů a pokusil se ho obrátit na břicho, aby udusil jeho doutnající tuniku.

"Moje oči!" zasténal Alek a pokusil se v bolesti a zmatku odvalit pryč.

"Nehýbej se," začal Seregil, ale Alek se náhle zapřel nohou do zdi a posledním trhnutím shodil Seregila dozadu do ledového kanálu.

Naštěstí měl Seregil dost duchapřítomnosti, aby ústa, než se potopil, zavřel. Několik děsivých vteřin tápal podél stěny koryta, neschopný nahmatat nohama dno. Prodral se k mříži, narovnal se a po příčnicích se vytáhl zpátky na chodník. Prskal a zvracel, popadl Aleka za zadní díl tuniky a odtáhl jej z dosahu jisker. Pak jej násilím držel v klidu, zatímco bílé světlo pozvolna vybledlo do malého oranžového plamínku. Jedna z pochodní stále hořela a v jejím světle viděl oblak řídkého černého kouře, líně se převalující u stropu.

Alek, s rukama přitisknutýma k obličejí, znovu zasténal. Seregil, který se obával nejhoršího, vytáhl z mokrého pouzdra s nářadím světelnou hůlku a odtáhl chlapce ruce pryč, aby mohl prohlédnout zranění.

Vlasy a octová maska ochránily před jiskrami většinu Alekova obličejí, ale na hřbetech rukou mu už naskakovalo půl tuctu malinkých puchýřků. Když odvracel hlavu od světla, po tvářích mu tekly slzy.

"Vidíš něco?" zeptal se Seregil, plný obav.

"Trochu jo." Alek si přitiskl rukáv na oči a pak zamrkal. "Proč jsi mokrý?" V obličejí se mu pomalu zračilo šokující poznání. "Ale ne. Seregile, omlouvám se!"

Seregilovi, který se vši silou snažil nemyslet na vodu, stékající mu po tváři k ústům, se podařilo vyloudit malý úsměv.

"Co bylo to světlo zač?" zeptal se Alek.

"Nevím." Vrátil se k mříži a vyšplhal nahoru, aby prozkoumal poškození. "Kolík je upálený, zdívo popraskalo žárem a horní patka je zkroucená. A ať už to bylo cokoliv, musí to být i na druhé straně, jinak bys stále nemohl mříž pohnout." Přeskočil kanál, držátko světelné hůlky stiskl v zubech a vyšplhal nahoru, aby prozkoumal horní roh.

"Řekni mi znovu, cos viděl."

Stále mžourající Alek přeskočil kanál a zvedl pochodň. "Přidržel jsem plamen blízko kolíku, abych viděl, jestli je přerézáný. Muselo to být tím žárem, protože povrch kolíku se začal rozpouštět a téct jako vosk. Myslím, že těsně předtím, než to začalo hořet, jsem vespod zahlédl něco bílého."

Seregil opatrně natáhl krk a mezi patkou a zdí nad ní našel několik palců odkrytého kolíku. Špičkou dýky jemně po povrchu kolíku přejel. Bez problémů seškrábl plátky jakési černé voskové hmoty, pod kterou se objevila bílá vrstva.

"Měl jsi pravdu. Do kolíku je zasazený pruh stříbrného bílého kovu."

Bílá hmota se dala krájet snadno jako olovo. Malý kousek vyřízl a na špičce čepele ho podal dolů Alekovi. "Polož to na

podlahu a zapal."

Alek s velkou opatrností položil odštěpek na zem, postavil se co nejdál a přidržel u něho pochodeň. Odštěpek okamžitě vzplál krátkým jasným světlem, které na kameni zanechalo spálené místo.

Alek tiše hvízdal. "Bilairyho koule, myslím, že jsme našli, co hledáme."

"Uvnitř kolíku musí být dost železa, aby ho zpevnilo, ale tahle látka se propálí skrz."

"Je to magie?"

Seregil odřízl další malý vzorek bílé hmoty.

"Možná. Nikdy jsem nic takového neviděl, ale Nysander by něco vědět mohl."

Seregil opatrně uložil odřezky do malé keramické nádoby, ve které nosil křesadlo, a podal ji dolů Alekovi.

"Určitě jsem ten roh zničil," řekl Alek a vrhl na zčernalé zdívo ustaraný pohled.

"To ano." Seregil slezl a připojil se k němu. "Naši sabotéři to sem dřív nebo později musí přijít zkontrolovat, a dokonce i kdyby ne, nesmíme zapomínat na Metaře. Měli bychom sem raději přivést Nysandera nebo Thera."

* * *

Než místo vyčistili, jak nejlépe dovedli, a vydali se nazpátek, Alekův zrak se pomalu vrátil do normálu.

"A co zámky?" zeptal se, když došli k první odklápací mříži.

"Nejlepší bude nechat je po sobě tak, jak jsme je našli," odvětil Seregil. "Půjdu to prozkoumat k další. Dodělej to."

Zámek byl zarezlý; Alek si tiše klel pod vousy a šťáral pakličem v zámku, dokud něco nezapadlo na své místo.

Mezitím se mu Seregil ztratil z dohledu za zatáčkou tunelu. Alek, dychtivý, aby krysy a vlhkost, ve které se odrážela ozvěna, nechal za sebou, si pospíšil za ním.

Právě jej zahlédl před sebou poblíž místa, kde se protínaly kanály, když se Seregil náhle s překvapeným zachrčením zhroutil na bok a spadl do vody. Pochodeň, kterou nesl, zůstala nejistě ležet na kraji kanálu a v jejím světle Alek viděl, jak z postranního tunelu vyskočily dvě otrhané postavy v kápích, se zdviženými kyji v ruce a natáhly se po Seregilově plovoucím těle.

Aniž by uvažoval, Alek zařval, tasil meč a zaútočil.

Kanálníci byli překvapení, ale ten, který stál k Alekovi blíž, zvedl dlouhý kyj včas, aby zablokoval dolů směřující ránu.

Alek uskočil o krok vzad a napjal se, připravený k boji.

Úzký chodník způsobil, že šlo o boj muže proti muži, ale zároveň Aleka silně omezoval při rozmachu. Jeho protivníci byli na takové podmínky zvyklejší. Druhý rychle přeskočil kanál, aby se k němu dostal ze zadu. Alek udělal totéž a držel se k nim čelem. Seregila nikde neviděl.

Proud ho musel odnést zpátky směrem, odkud jsme přišli, pomyslel si a na jeden ošklivý okamžik si představil psi mršinu, chycenou u dolních tyčí mříže, a její krysí společníky. Kanálníci mu však nedali čas na přemýšlení. Ten na jeho straně kanálu postupoval s připraveným kyjem vpřed. Koutkem oka Alek zahlédl, jak druhý pro něco sahá do rozedrané tuniky, pravděpodobně pro nůž nebo šipku. Náhle se však s pronikavým zaskučením zhroutil u zdi, svíraje vrhací nůž, který mu trčel z ramene.

"Hammile!" vykřikl ten, co stál proti Alekovi, a Alek si uvědomil, že je to žena.

"Přestaňte dělat hlouposti," řekl ze tmy dole po proudu známý hlas.

Alek a žena se zároveň otočili právě včas, aby viděli Seregila, jak se objevil v dohledu na opačné straně. Byl mokřejší než předtím, ale držel připravenou druhou dýku a pomalu postupoval ke zraněnému kanálníkovi. Chlapec se vysíleně odtáhl a stále si svíral paži.

"Nechceme nikomu ublížit," řekl Seregil klidným hlasem a dal Alekovi znamení, aby pomalu couval pryč.

Žena si shrnula kápi dozadu a odhalila drsnou tvář s hlubokými vráskami. "Zmiz od mého chlapce," zavrčela a Alekovým směrem výhružně napřáhla kyj.

"Začali jste vy. Co chcete?" zeptal se Seregil a s dýkou v ruce se zastavil pár kroků od chlapce.

"Nic," odpověděla žena. "Prostě jste cizinci a tady dole znamenají cizinci nebezpečí. V poslední době tady kvůli cizincům ztrácíme přátele."

Seregil zastrčil nůž. Sklonil se nad zhrouceným chlapcem, prohlédl zranění a pak malý vrhací nůž vytáhl. "Není to příliš těžké zranění," řekl ženě přes rameno. "Máte štěstí, že jsem měl špatnou mušku."

"Jsem v pořádku, mami," zajíkl se mladý kanálník a odplazil se pryč od Seregila. Ve slábnoucím světle pochodně Alek viděl, že chlapec je mladší než on. Všiml si také stružky krve, která Seregilovi stékala po pravé tváři.

"Jsi v pořádku?" zavolal na něj Seregil.

"Ano. A ty?"

Seregil přikývl, pak překročil zraněného chlapce a znovu se obrátil k jeho matce. "Nechám vás, když vy necháte mě," řekl jí a držel ruce před sebou dlaněmi nahoru.

Beze slova přeskočila kanál, zvedla chlapce a rychle jej odvedla do tmy.

Alek také přeskočil na druhou stranu a natáhl se, aby prohlédl ránu, kterou měl Seregil na hlavě. "Udělal ti pěknou bouli."

"Dobře mi tak," zamumlal skrz jektající zuby. "U Illiorových prstů! Nechat se zaskočit dvěma kanálníky. Kdyby mě ta studená voda neprobrala, utopil bych se."

"Jsem rád, že jsi ho nezabil. Nemohlo mu být o moc víc než dvanáct."

Seregil se jednou rukou opřel o zeď a dlouze si povzddechl. "Já taky. Není pro ně typické, aby nejdřív zaútočili."

Kanálníci jsou obvykle pěkně zalezlí. Kradou a špehují, ale boji se obvykle vyhýbají."

Zamračený Alek si z obličejů sundal roušku a přitiskl ji k ráně, kterou měl Seregil na hlavě. "Víš jistě, že jsi v pořádku? Celý se těšeš."

Seregil na okamžik zavřel oči, ruku na Alekově rameni. Pak si od něj vzal látku, přidržel si ji sám a vyrazil dál tunelem.

"Pojď, vypadneme odsud. Pro dnešek jsem si zaplavala až dost."

* * *

Bez dalších příhod došli k hornímu vchodu za morušovým křovím, ale zima v kombinaci s ránou si u Seregila začali vybírat svou daň.

"Zajdeš pro Nysandera," řekl a chvěl se i přesto, že byl schoulený v suchém plášti. "Já tady raději zůstanu a dám pozor, aby se mezitím o našem malém dobrodružství nikdo nedozvěděl."

K jeho překvapení se s ním Alek začal dohadovat.

"Ne, běž ty," řekl rozhodně. "Pořád krvácíš, a až odtud slyším, jak ti cvakají zuby."

"Přežiju to," odsekl Seregil. "Nechci, abys tady zůstal sám. Co když se někdo objeví?"

"Tím větší máš důvod ke spěchu," řekl Alek neústupně. "Budu se držet z dohledu - ani nebudou vědět, že jsem tady. To ty potřebuješ, aby se o tebe někdo postaral. Běž!"

Podle Alekových stisknutých čelistí, Seregil poznal, že je pevně rozhodnutý. Z lemu svého pláště odřízl úzký proužek a podal ho Alekovi. "Tohle drž. S jeho pomocí tě Nysander může najít. A ať se bude dít cokoliv, drž se z dohledu, rozumíš? Žádné hrdinské kousky."

"Žádné hrdinské kousky."

Seregil si poraženě vzdychl. "Pokud se brzy nevrátím, běž zpátky do Orěsky, rozumíš?"

"Dobře, ano! Tak půjdeš už? Nechci tady trčet celou noc." Alek si natáhl kápi a zmizel ve tmě.

* * *

Když Seregil běžel temnými ulicemi k Orěsce, bušení v jeho hlavě bylo stále horší, ale podařilo se mu bolest zahnat tím, že se místo toho strachoval o Aleka. Navzdory důvěře, kterou měl v chlapcův bystrý rozum, se nemohl zbavit představ, ve kterých Aleka znenadání dopadla Hlídka nebo záhadní špehové, kteří přišli zkontrolovat své dílo.

Špinavý, mokrý a zakrvácený dorazil do Orěsky, přesvědčil stráž, aby jej pustila dovnitř, a spěchal po točitých schodech do Nysanderovy věže.

Thero otevřel dveře, uskočil zpátky a rukávem si zakryl nos. "Při Čtveřici!" dusil se a bránil Seregilovi vstoupit.

"Smrdíš, jako by ses právě vyplazil z kanálu."

"Máš úžasný postřeh. Uхни mi z cesty."

"V takovém stavu sem nevejdeš. Jdi nejdřív dolů do lázně."

"Na to nemám čas, Thero. A teď uhni, nebo ti s tím pomůžu."

Navzájem na sebe hleděli a mezi nimi se rozprostíraly roky vzájemné nechuti, kterou teď nezastíralo žertování ani společenský takt. Kdyby došlo k otevřené konfrontaci, mohli si navzájem vážně ublížit a oba to věděli.

"Alek je tam venku sám a my potřebujeme Nysanderovu pomoc," zasyčel Seregil.

Thero se znechuceným výrazem ustoupil stranou a nechal jej projít do dílny. "Není tady."

"Kde je?"

"Myslím, že venku na své noční procházce," odvětil Thero škrobeně. "Nebo jsi snad na to zapomněl?"

"Tak ho zavolej!" Seregil se na okamžik odmlčel, zhluboka se nadechl a skrz stisknuté zuby procedil: "Jestli budeš tak laskav."

Thero nedbalým mávnutím ruky vyčaroval kouli pro předávání zpráv. Udržoval nad svou dlaní malé světlo a promluvil do něj: "Nysandere, Seregil vás teď hned potřebuje. Je v pracovně."

Světlo odlétlo podlahou. Thero pokynul Seregilovi k dřevěné lavici, která stála blízko jednoho ze stolů, ale sám zůstal stát.

Seregil si kysele pomyslel, že mladý čaroděj jako vždy vypadá dokonale. Roucho pod koženou zástěrou měl bez poskvrnky, zvlněné vlasy a vousy pečlivě přistřížené a ruce s hrubými prsty čisté. Při pomýšlení na to, že toto kostnaté tělo sám obýval, i když krátce, stále v duchu cítil znechucení. Nemohl snést pomýšlení, že Thero používal jeho tělo.

"Teče ti krev," řekl nakonec Thero a neochotně k němu přistoupil. "Raději bych se na to měl podívat."

Seregil se před jeho dotekem odtáhl. "Je to jen škrábnutí."

"Za uchem máš bouli velkou jako vejce a na tváři čerstvou krev," vyštěkl Thero. "Co si myslíš, že by Nysander řekl, kdybych tě tady takhle nechal sedět?"

Wethis, mladý sluha, přinesl čistou vodu a obvazy a Thero se pustil do čištění zranění.

Nysander se vrátil, právě když Thero dokončoval práci.

"Jaký nevidaný obraz," prohlásil čaroděj a chvátil mezi hromadami manuskriptů. Na sobě měl ošumělý plášť a kalhoty. Seregil si s pýchou všiml, jak laskavě a nečarodějsky jeho starý přítel vypadá ve srovnání se svým odměřeným pomocníkem.

"U Světla, Seregile, co je to za příšerný smrad? Thero, až tady skončíš, jdi, prosím, a najdi mu čisté šaty."

Thero položil zakrvácený ručník vedle umývadla a odešel zadním schodištěm k jejich pokojům.

Když si práci svého pomocníka prohlédl, Nysander se usmál. "Občas mě překvapuje. Ale kde je Alek?"

"Vezmi si tohle." Seregil vytáhl další proužek látky, který si odřízl z pláště, a vtiskl ho Nysanderovi do ruky. "Našli jsme, co jsme hledali, sabotáž v tunelech, ale přitom jsme tam nadělali zatracený chlívek. Potřebuju, abys to po nás dal do pořádku. Alek čeká u vchodu, takže bychom si měli raději pospíšet."

Nysander zavrtěl hlavou. "Ano, jistě, ale nevidím žádný důvod, proč bych tě tam měl zase vléct. Ještě pořád jsi promrzlý až na kost a po takové ráně do hlavy by pro tebe translokace nebyla to nejlepší."

Seregil vstal a chtěl začít protestovat, ale ke svému velkému překvapení ucítil, jak se mu podlaha velmi nepříjemně zatřásla pod nohama.

"No tak, vidíš?" pokáral jej Nysander a zatlačil ho zpátky na lavici. "Půjdeš dolů a posadíš se k ohni. Alek mi může ukázat všechno, co potřebuju vidět."

"Nemůžu tady jenom tak sedět," trval Seregil na svém, i když se mu ještě pořád točila hlava. "Už jsme tam dole dneska v noci narazili na dva kanálíky. Můžou tam být další, nebo ještě něco horšího."

Nysander se na něj podíval a zvedl huňaté obočí. "Chceš říct, že Alek se mnou nebude v bezpečí?"

Když se Thero vrátil s čistým oblečením, přehozeným přes ruku, složil si Seregil hlavu do dlaní.

"Nechám Seregila ve tvých schopných rukou," řekl Nysander Therovi. "Navrhuju, aby si dal pohár horkého vína a rozhodně koupel." Svíraje kousek vlněné látky, kterou mu Seregil dal, načrtl do vzduchu řadu obrazců a zmizel v širokém černém otvoru, který se vedle něj na okamžik otevřel.

* * *

Když Nysander znovu otevřel oči, stál na malém opuštěném náměstí.

"Tady jste," zašeptal Alek, který se vyplížil zpoza skupiny opadaných keřů. "Je Seregil v pořádku?"

"Ano, jenom se mu trochu motá hlava. Říkal, že mi máš něco ukázat."

"Něco potřebujeme dát do pořádku," odvětil chlapec s nenuceným úsměvem. "Pojďte za mnou."

Bylo to vlastně poprvé, kdy Nysander viděl Aleka při práci, a jeho rychlost a šikovnost na něj udělala dojem.

"Ale, ale, Seregil si s tebou pospíší!" poznamenal Nysander, když jej Alek pustil skrz druhou mříž.

"Jo, pro poctivou práci mě úplně odepsal," pokusil se Alek se slušným úspěchem o přízvuk lidí z přístavu. "Už to není daleko."

Když došli k poškozené mříži, Nysander vyšplhal nahoru, aby si prohlédl poškozené zdivo a kování, a pak se přesunul na druhou stranu podívat na nepoškozený roh.

"Aha," zamumlal si pod vousy, dívaje se zblízka na zbývající kolík. "Velmi chytré. A velmi chytré i od vás, že jste na to přišli. Ano, jsem naprosto spokojený. Výborně."

"Můžete to opravit?"

"Jestli to můžu opravit?" odfrkl Nysander, když slézal zpátky dolů. Oběma rukama sevřel mříž, zavřel oči a zaposlouchal se do hlasu chladného železa. Nechal do něj skrze ruce plynout svou energii, představil si kov a cítil, jak se mu hýbe pod rukama.

* * *

Alek, stojící vedle něj, ucítil, jak páchnoucím vzduchem prolétla vlna energie. Nebyly vidět žádné záblesky světla ani magické znaky, jenom bylo slyšet krátké zaskřípění a zakvílení kovu. Na okamžik se Alekovi zdálo, že kov při spravování ožil jako rostlina, rostl a hýbal se.

Podíval se nahoru a uviděl, že poškozený roh teď vypadá jako předtím. "U Illiorova světla!" zalapal po dechu a stěží věřil svým očím.

Nysander se zasmál. "Doufám, že jsi nečekal, že si sem dolů přinesu kladivo a kovadlinu." Rozevřel ruku a ukázal Alekovi dlouhý železný kolík. V místech, kde byl protažený patkou, byl po celé délce poškrábaný a začernalý od kování, kromě jednoho konce, kde prosvítala bílá kovová hmota.

Alek beze slova vylezl po levé straně mříže a našel kolík pevně na svém místě.

"To je úžasné," vykřikl, poklepáváje na železo špičkou čepele.

Nysander pokrčil rameny. "Je to jenom magie."

* * *

Seregil zdráhavě přijal odvar z březové kůry, který Thero připravil, a pak se odebral dolů do lázně. Jakmile se umyl a oblékl, vrátil se do dílny a odmítl odejít navzdory Therovu očividnému přání, aby počkal někde jinde.

Znepokojený a netrpělivý, přecházel Seregil křížem krážem po přečpané místnosti a pohrával si s částmi křehkého zařízení.

"Dej mi to!" vyštěkl Thero a vytrhl mu několik tekutinou naplněných skleněných koulí. "Jestli ti to upadne, budeme až po hlavu v bahenních rostlinách. Pokud nechceš jít dolů, tak, u Illiora, sed'."

"Vím, co to je." Zamračený Seregil se vyšplhal na úzký můstek nahoře a zíral skrz silné okenní tabule kopule a pozoroval světla pod nimi.

Když se Nysander s Alekem úhledně zhmotnili uprostřed místnosti, bylo by těžké říct, který z těch dvou pocítil větší úlevu.

"Konečně jste tady," vykřikl Seregil a seskočil dolů. "Nějaké potíže?"

"Ne, všechno vypadá jako nové," řekl mu Alek s úšklebkem.

"Mám dojít pro čisté oblečení?" zeptal se Thero a znovu pokrčil nos.

"Ano, za okamžik," řekl Nysander. "Nejprve musím ale poblahopřát našim dvěma schopným špehům k velmi cennému nálezu." Vytřásl z rukávu železný kolík. "Tohle si prozatím nechám. Seregile, Alek mi řekl, že sis vzal z téhle zvláštní bílé hmoty vzorek?"

Seregil zvedl malou nádobku. "Tady. Chceš vidět, jak to funguje?"

"Ano, ale myslím, že tady ne. Je tu příliš mnoho hořlavých předmětů." Z nejbližší police si vzal tyglík a zavedl je do pracovny.

Nysander položil pár odřezků do tyglíku, postavil ho na zem a dotkl se obsahu plamenem svíce. Vyšlehl malý gejzír bílých jisker a rozprskl se po podlaze.

"Neuvěřitelné!" zamumlal Thero a šťouchl do zbylých odřezků malou skleněnou hůlkou.

Seregil, který jej pokradmu pozoroval, v jeho světlých očích spatřil náhlý záblesk nadšení. V takových chvílích téměř chápal, proč se Nysander pokud šlo o mladého muže stále nevzdával naději - kvůli té pronikavé a zvědavé myslí, která se skrývala pod Therovou chladnou fasádou.

"Už jste někdy něco takového viděl?" obrátil se Thero na Nysandera.

Starší čaroděj zapálil další kousek a pak nasál kouř, který po něm zůstal. "Myslím, že je to druh hořlavého kovu. Z

důvodů, které jsou zřejmé, se mu říká Sakorovo uškutnutí nebo Sakorův oheň. Je velmi, velmi vzácný, ale" - Nysander se odmlčel a se zvednutým huňatým obočím se podíval na Seregila - "v některých oblastech Plenimaru se nachází ve větším množství."

Seregil si s Alekem vyměnil vědoucí úsměv. "To vypadá, jako bychom konečně měli slušnou práci."

Kapitola 18.

Na stopě

B

ěhem několika příštích dnů Alek se Seregilem svého muže sledovali jako stín, ale nezjistili o mnoho víc, než že Rythel má protivně neměnné zvyky. Časně vstal, svolal své lidi a celý den pracoval, aniž opustil místo. Večer se doma najedl a brzo si šel lehnout.

Když čtvrtého dne večer postávali naproti nájemnímu domu v Plachtářské ulici, uviděli, jak na ulici vyšel dobře stavěný zrzavý mladý muž.

"To je vnuk bytné," zašeptal Seregil Alekovi. "Až dosud trávil každý večer v hospodě na rohu."

Věrný svému zvyku, zamířil chlapík k hospodě na rohu a cestou se zastavoval, aby si popovídal se sousedy.

Seregil se zvedl a protáhl a stále mladého muže sledoval pohledem. "Případá mi jako mluvkka. Myslím, že si zajdu na jednu pintu a pokusím se zapříst rozhovor."

* * *

Byla jasná noc, chladná, ale vítr nefoukal. Alek neklidně přecházel od jednoho vchodu ke druhému a sledoval dům a půlměsíc, který pomalu putoval nad ním. Když se Seregil, tiše se pochechtávající a vonící teplým pivem, vrátil, stál už půlměsíc nad komínem.

"Vypadáš sám se sebou spokojený," zabručel Alek a zašoupal zmrzlým nohama.

"To jsem." Seregil si shrnul plášť a podal mu dřevěný pohár nejlepšího ležáku, jaký u Psa a Zvonu čepovali. "Pojďme domů. Je pravděpodobné, že Rythel příštích pár nocí nevytáhne paty."

Alek se vděčně napil vodnatého piva a zamířili zpět ke dvoru, kde nechali koně. "Tak dostal jsi z jejího vnuka něco?"

"Zdá se, že všichni, kdo ho znají, našeho kováře stejně nesnáší, s výjimkou bytné, která nájemníky hodnotí jenom podle toho, jak dochvilní jsou při placení nájemného. Její vnuk, mladý Parin, se s ním několikrát pohádal. Jak se zdá, k zvlášť ostré výměně názorů došlo toho dne, kdy Parin neočekávaně vstoupil do kovářových pokojů. ‚Pochopte‘," - Seregil s úšklebkem napodobil Parinův poněkud rozmazlený nářek, "jenom se patlal s nějakými obrázkama. Ne že by si to tam s někým rozdával, nebo tak něco. Jenom obrázky, u všech bohů! Je to podivín a skrblík, přes všechny svoje vznešený a skvělý způsoby."

Vyzná se v lidech, náš Parin," uchechtl se Seregil. "Nebyl schopný mi příliš pomoci, pokud jde o povahu těch ‚obrázků‘, ale řekl mi, že Rythel se během týdne zdržuje v noci doma, ale na konci pravidelně vyráží na flám."

Alekovy lovecké instinkty se probudily. "Zítřka v noci."

"Správně. Podle Parina se dole objeví ve vznešených šatech, pošle Parina do sousedního domu najmout koně, dá mu přesně takové spopitné, jaké skrblicí dávají, odjede a dřív než druhého dne ráno nebo večer po něm není ani vidu, ani slechu."

"To vysvětluje, jak se octl v ulici Světél."

"A klidně se vsadím, že se cestou někde párkrát zastaví. Myslím, že je čas, aby se objevil lord Seregil."

Alek po něm vrhl rychlý pohled. "Jenom on? A co já?"

Seregil jej obejmul kolem ramen a rozpustil mu rozcuchal vlasy. "No, jestli je mistr Rythel venku a celou noc bude hrát a děvkařit, je snad nějaký lepší čas k vloupání?"

* * *

Příštího večera odjel Rythel z Plachtářské ulice přesně jak očekávali. Ulice byly plné lidí, což Seregilovi usnadnilo jeho sledování do hlavní části města. Těžký plášť skrýval krásný kabátec a kalhoty, které si pro svou večerní roli oblékl.

Kovář jel pomalu, zjevně si užívaje večerního vzduchu, a zastavil u Volavky, stylové herny na východním okraji Kupecké čtvrti.

To je příznivý zvrát. Seregil se v duchu usmál, když z dálky sledoval, jak Rythel zmizel uvnitř. Lord Seregil byl ve Volavce velmi dobře známý z dob, kdy si v takových doupatech vydělával na živobytí. A přátelství se v hráčských doupatech dalo navázat poměrně snadno.

Předal Cynril pacholkovi a vešel dovnitř. Postarší dveřník mu s úklonou vzal plášť.

"Dobrý večer, můj pane," řekl starý muž. "Je to už nějaký čas, co jsme vás viděli naposledy. Připojí se k vám někdo?"

"Ne. Měl jsem schůzku, ale sešlo z toho a nemám nic na práci." Odmlčel se, diskrétně muži podstrčil minci a zamumlal:

"Je tady dneska večer nějaká čerstvá krev, Starky?"

Stark ukryl úplatek v dlani a naklonil se blíž. "Málo, můj pane, málo. Mladá lady Lachia od té doby, co se vdala, naprosto propadla bakši, ale její manžel je tady dnes večer s ní a může vás z minulosti příliš dobře znát. Je tady venkovský rytíř, sir Nynius, který má spoustu zlata a vašeň pro hrací kameny a obvykle hraje mizerně. A pak je tady třetí, nováček. Není šlechtic, ale je velmi elegantně oblečený. Říká si Rythel z Poruntý."

"Jak ho poznám?"

"Je to vysoký blondák s poměrně imponujícím plnovousem. Myslím, že ho najdete u karetního stolu. Odvážný hráč, jak jsem slyšel, i když ne vždy chytrý. Přibližně během posledního měsíce se z něj stal pravidelný zákazník a vítězství i prohry bere s klidem."

Seregil mu s mrknutím podstrčil druhou minci.

"Ať je s vámi Illiorovo štěstí, můj pane."

Volavka byl průměrně bohatý podnik, rozdělený na několik velkých místností. V těch blízko vchodu byly různé druhy her, přístupných všem příchozím; menší místnosti v zadní části byly rezervovány pro soukromé záležitosti.

Seregil našel Rythela v jedné z těch druhých, usazeného k partičce šejdířova gambitu s několika bohatými obchodníky a pár důstojníky Královských lukostřelců. Několik z nich Seregila poznalo a pozvali jej, aby se k nim připojil. Posadil se na nejbližší volnou židli vedle Rythela a hodil měšec na stůl.

"Dobrý večer, lorde Seregile," pozdravila jej Vinia, obchodnice s vlnou, sbírající pestře pomalované karty k novému rozdání. "Sázka jsou tři zlaté sestery, limit osm. Jako nový hráč začínáte přihazovat."

Seregil jedním okem sledoval Rythelův styl a prvních pár kol hrál opatrně a podařilo se mu shromáždit malou výhru. Při hře se s ostatními bavil, kořenil rozpustilé žertování radami ohledně investic a narážkami na nedávné úspěšné spekulace, včetně účasti na korzářské flotile, na kterou dohlížel Nyreidian.

Rythel mu naslouchal se zdvořilým zájmem, a než zase přišel na řadu s rozdáváním, řekl jen velmi málo.

"Navrhuji změnu hry," řekl, sbíraje balíček. "Meč a minci? Je nás tu dost na to, abychom se spojili do dvou her."

Ostatní hráči s tím souhlasili, a když byly stoly a židle přesunuty, Seregila nepřekvapilo, že sedí naproti Rythelovi. S Illiorovým mlčenlivým souhlasem se posadil, aby ze svého společníka udělal bohatšího muže.

Méně obezřetní hráči byli brzy vyřazeni, zatímco Seregil, který nebyl ve falešné hře žádný nováček, jemně tlačil miskou vah ve svůj a Rythelův prospěch. I Rythel ukazoval známky jistého nadání; během hodiny společně připravili ostatní hráče o jejich prostředky.

Když vstali, aby si rozdělili výhru, Seregil se mu lehce uklonil a natáhl ruku. "Dobrá hra. Jsem lord Seregil, jak jste možná zaslechl. A vy?"

"Rythel z Poranty, můj pane." Ruka, kterou Seregilovi podal, byla pevná, ale ne tak zarudlá a drsná, jak očekával. Ten muž se očividně snažil své současné povolání zakrýt.

"Porunta? To je na jihu blízko Kamenného Přístavu, že? Co vás v této roční době přivádí tak daleko na sever?"

"Jsem tu za skromnými obchody, můj pane." Rythel se odmlčel a usmál se na Seregila odzbrojujícím upřímným úsměvem. "Musím se přiznat, že některé z těch odvážných podniků, o kterých jste dnes mluvil, mě zajímají."

"Muž s představitostí, co?" řekl Seregil s vědoucím mrknutím. "Jsem velkým obdivovatelem ctižádosti a naše krátké partnerství mému měšci dnes večer nezpůsobilo žádnou škodu. Možná byste si o tom chtěl později při večeři pohovořit?"

"Bylo by mi ctí, můj pane," odpověděl Rythel jen s nepatrným náznakem přílišné horlivosti.

"Máte na mysli nějaké určité místo?"

Rythel pokrčil rameny. "Ne, můj pane. Žádné plány na večer nemám."

Zatraceně, pomyslel si Seregil. Vypadá to, že dnešní večer strávíme tím, že se budeme navzájem opíjet a snažit jeden z druhého vytáhnout nějaké tajnosti.

* * *

Když se Seregil vrátil do Kohoutka, probouzelo se nevlídné jasné jitro. Alek spal na pohovce, nohy natažené ke zbytkům ohně. Seregil sebou unaveně praštil vedle něj a chlapec se s trhnutím probudil.

"Tak co, jak to šlo?"

Seregil pokrčil rameny a oběma rukama si prohrábl vlasy. "Není to nejlepší špeh na světě, ale ví, jak držet pusu zavřenou. Většinu noci jsme strávili popíjením v Růži a pak se rozhodl, že chce ženu. Doufal jsem, že se třeba potřebuje v bordelu s někým setkat, ale místo toho byl ochotný vzít zavděk prvním párem štětek, který jsme na ulici potkali. Nakonec se mi podařilo nasměrovat ho do Černého Pera."

"Do Pera? To je proti Eirual docela úpadek."

"Napadlo mě totéž. Buď to kvůli mně předstíral, nebo se jeho štěstí z týdne na týden podstatně mění. A tak či onak, rozešli jsme se tam před několika hodinami a já jsem ho sledoval do Plachtářské ulice. Ven už nevyšel."

"To vypadá jako promarněný večer."

"Pokud jde o tu záležitost se stokami, tak ano. Ale i tak, nemůžeš s někým strávit celý večer při popíjení a děvkaření a nic se nedovědět. Vydává se za zazobaného obchodníka, a abych pravdu řekl, dělá to tak dobře, že jsem zvědavý, jestli něco z toho není pravda. Řekl bych, že pochází ze Skaly a že už nějakou malou práci tohohle druhu dělal - bezvýznamný čmuchal. Plenimarští vědí, jak takový typ najít a využít ho."

Alek se na něj kysele usmál. "Tak jako ty."

"Nicméně je příliš brzo se o něm vyjadřovat." Seregil se unaveně natáhl. Po noci strávené v Peru se cítil jako plný písku a měl pocit, že by potřeboval koupel. "I když lord Seregil na něj udělal docela dojem. Prozradil jsem pár podrobností o korzárech a náhle z něj byl veselý společník. Řekl jsem mu pár drbů; bude zajímavé sledovat, kde se později objeví. Jak ses měl ty?"

Alek z tuniky vytáhl složený pergamen a vítězoslavně jím zamával. Odnesl ho na stůl a rohy zatížil knihami. Když se natáhl, aby zajistil horní roh, Seregil si všiml, že má levý rukáv roztržený a vypadá jako by byl potřísněný krví.

"Co se ti stalo?"

Alek pokrčil rameny a vyhnul se jeho pohledu. "To nic není."

"Nic?" Uchopil přítele za ruku a odhrnul rukáv. Chlapec měl předloktí omotané nouzovým obvazem, na kterém byla skvrna zaschlé krve velikosti dvousesterové mince. "Takhle nic obvykle nekrvácí."

"Je to jenom škrábnutí," trval Alek na svém.

Seregil si Alekových námitek nevšímal, vytáhl dýku a přerezal obvazy. Z bodné rány pod loktem vedla mělká rozeklaná rána a končila nebezpečně blízko u citlivých šlach nad Alekovým zápěstím.

"U Illiorových prstů, z takové rány bys mohl dostat otravu krve!" zalapal po dechu a přinesl brandy, aby ránu vyčistil.

"Co se stalo?"

"Jenom jsem uklouzl, když jsem šel po střeše k jeho oknu," zdráhavě s povzdechem přiznal Alek. "Myslel jsem si, že to bude nejbezpečnější způsob, jak se dostat dovnitř, ale byla o něco strmější, než jsem čekal, a břidlicové tašky byly opravdu kluzké..."

"Slyšel jsi někdy o provaze?"

"V době, kdy mi došlo, že bych nějaký potřeboval, jsem byl už nahoře. Zkrátka se mi rukáv zachytil o hřebík vyčnívající z okapu..."

"Z okapu?" zaprskal Seregil a ucítil, jak se mu na chvíli sevřel žaludek. "Ty jsi spadl přes okraj? Je to čtyřicet stop nad kamennou dlažbou! Co jsi, u Bilairyho..."

"Ve skutečnosti je právě pod jeho oknem kůlna," opravil jej Alek. "Ta by pád zmírila..."

"Ach tak, takže jsi to všechno pečlivě naplánoval?" řekl Seregil se zřetelnou jízlivostí.

Alek znovu pokrčil rameny. "Uč se a žij, správně?"

Illiorovo světlo, tohle musí být stejný pohled, jakým se dívám na Micuma nebo Nysandera, když mě peskují kvůli tomu, že jsem přežil nějakou hloupou nerozvážnost! Seregil potřásl hlavou a obrátil se, aby si prohlédl Alekovo dílo, hrubý, uhlím nakreslený plán podobný síti, místy zamazaný krví.

"Tohle je kopie mapy, kterou jsem našel ve vydlabaném sloupku Rythelovy postele," vysvětlil Alek, mračící se na pergamen. "Vím, není to příliš dobré, ale bylo mi jasné, že bych si nic z toho nikdy nezapamatoval, kdybych si to nějak nepoznamenal."

"Neukradl jsi ten pergamen z jeho pokoje?"

"Samozřejmě že ne! Vzpomněl jsem si, co Parin říkal o kresbách v jeho pokoji a napadlo mě, že možná budu potřebovat něco obkreslit. Všechno potřebné jsem si vzal s sebou."

"Kromě provazu."

Alekova mapa, kreslená v horečnatém spěchu necvičenou rukou, na první pohled vypadala jako změt čar, postrádající jakýkoliv smysl.

"Myslím, že je to mapa stok," řekl Alek. "Nebylo tam nic napsané, jenom tu a tam značky, ale vypadá to velmi podobně jako plány, které jsme našli u Kassarie, vzpomínáš si?" Ukázal na kroužek blízko spodního okraje pergamentu. "Řekl bych, že tohle má být výpust', kde pracuji, a tohle je nejspíš horní část kanálu, kde jsme našli zničenou mříž."

Seregil pomalu přikývl a pak poklepal těsně u místa, odkud se šířilo množství čar. "Tady se spojuje několik velkých kanálů. Jeden vede na západ, směrem ke Šlechtické čtvrti; tenhle pravděpodobně vede pod středem města - je to přesně to, co jsi viděl, čára po čáře?"

"Myslím, že ano, nezachytil jsem ale všechno. Bylo to opravdu složité a při každém zvuku jsem nadsakoval. Nakonec jsem zaslechl někoho přicházet, tak jsem popadl, co jsem měl, a zmizel. Promiň."

"Ne, ne, vedl sis dobře," řekl Seregil zadumaně, stále zahloubaný do nákresu. "Tohle je dost na to, aby ho zatkli, ale jak, zatraceně, získal tolik informací?"

"Mohli by to Plenimarští použít k útoku stokami na město?"

"Ne k útoku všemi silami, ale mohli by napáchat spoustu škody - nepřátelští záškodníci, kteří otevrou brány zevnitř, vrahové, vylézající z královských záchodů nebo z kteréhokoli jiného místa ve městě, když na to přijde." Narovnal se a pyšně Aleka poplácal po rameni. "Dobrá práce. To je víc, než s čím jsem přišel já."

Alek se začervenal a ušklíbl. "Kováři z jeho party, se kterými jsem mluvil, si myslí, že práce bude za pár týdnů hotová. To znamená, že ať už dělá Rythel cokoli, musí to do té doby dokončit." Na okamžik se odmlčel. "Co bych chtěl vědět, je, jak se tohle všechno dověděl, když nikdy nechodí v noci ven a neopouští místo, kde pracuje?"

"To je skutečná záhada, že? Průzkum a zmapování všech těchhle tunelů by zabralo týdny nebo dokonce měsíce. Ale co kdybys našel někoho, kdo to už ví?"

"Jako třeba Metaře!"

"Nebo kanálníka. Co říkala ta, která po mně skočila?"

"Něco o cizincích ve stokách, o někom, koho se bojí."

"Správně." Seregil se podíval dolů na umazaný pergamen a zamýšleně si promnul bradu. "Zajímalo by mě, co zrovna teď dělá Tým?"

"Tým?"

"Musíš si ho pamatovat, toho zloděje, který ti tenkrát pro mě ukradl měšec."

Alek se zašklebil. "Ano, toho si pamatuju. On ale není kanálník, ne?"

"Ne, ale má tam známosti, právě jako všude mezi ubožáky a zločinci. Proto je nám tak užitečný."

"Nějak mi nedošlo, že zrovna v tom spočívá jeho půvab," poznamenal Alek kysele.

Kapitola 19.

Tým

"J

ak víš, že přijde?" zeptal se Alek, když následujícího večera šplhali do prázdné místnosti v bezejmenné barabizně v dolním městě.

"Přijde." Seregil se s odporem podíval na umaštěný stůl a pak se posadil na jednu ze stoliček, stojících vedle něho.

"Pravděpodobně je už někde blízko."

Nebylo těžké navázat kontakt. Nejnižšími vrstvami ve městě prorůstala neformální síť jako kořeny stromu; obvykle stačila mince a diskrétní slovo na správném místě.

Těsně předtím, než Seregil domluvil, uslyšeli za sebou na schodech lehké kroky. Tým se zastavil ve dveřích a podezíravě si místnost prohlížel. Uctivě Seregilovi kývl na pozdrav a nedbale vešel dovnitř. Alek si zloděje prohlížel s pečlivě hlídanou nechutí. Naposled ho viděl mimo město toho dne s Micumem a Bekou. Alek, nafoukaný díky svým novým schopnostem, jej překvapil v davu, doufaje, že si s ním vyřídí uříznutý měsíc. Místo toho mu Tým málem podřízl krk. Byl stejně hubený a špinavý jako vždycky a stále zahalený pláštěm lačné arogance. Jednu nohu přehodil přes lavici naproti Seregilovi a Aleka poctil dlouhým odhadujícím úšklebkem. "Pořád s ním, co? Musí ti dávat něco, co se ti líbí." Alek mu pohled lhostejně vrátil. Tým se krátce, nevesele zasmál a obrátil pozornost k Seregilovi. "Ptal jste se po mně?" Seregil položil jednu pěst na stůl, pomalu ji otevřel a ukázal silný stříbrný púlsester. "Nějací zvláštní zákazníci?" zeptal se, používaje běžný slangový výraz pro špeha. Tým si znovu odfrkl, což byl pronikavý odpuzující zvuk. "Co tím myslíte?" Seregil sevřel ruku s mincí a znovu ji otevřel. Na dlani se třeptala druhá mince. "Pracuješ pro některého z nich?" Tým se díval na mince a téměř zamyšlený pohled mu na okamžik zjemnil tvář. "Myslíte si, že bych vám to řekl?" Seregil zavřel a otevřel pěst. Čtyři mince. Alek si prohlížel Týmův obličej. Nezúčastněná maska zůstávala pevně na svém místě. "Možná," odpověděl Tým obezřeme. Zavřít. Otevřít. Žádné mince. Dostavila se reakce. Tým se naklonil dopředu a zatvářil se jako muž, který právě zašel ve hře příliš daleko. "Ty buzíku! Ne, pro nikoho nepracuju, ale někteří možná ano." Seregil opět otevřel pěst. Pět mincí. "Krysa Tom sehnal zničehonic prachy, ale neřekl odkud," svěřil se jim Tým, náhle plný vychytralé servility. "Kde je Krysa Tom teď?" Tým pokrčil rameny. "Ani ne před dvěma týdny ho našli v uličce mrtvého s podříznutým krkem." "Kdo ještě?" "Rychlý Mickle tvrdí, že v ulici Přileb dělal nějakou práci s dokumenty." "Který dům?" "Nevím." "Kde bych mohl Rychlého Mickla najít?" Tým opět pokrčil rameny. "Nějakou dobu jsem ho neviděl." Seregil se zklamaným povzdechem shrábl mince, vstal a kývl na Aleka, aby šel s ním. "Pojďme. Tady se nemůžeme dovědět nic." "Něco se povídá," dodal Tým chvatně. Seregil, na půl cesty ke dveřím, se s podrážděným zamračením obrátil. "Co?" "Týká se to hlavně kanálníků. Někteří najednou zbohatnou a pak se najdou jejich mrtvolky nebo se nenajdou vůbec." Alek si se Seregilem vyměnil rychlý pohled, když si vzpomněli, co jim řekla žena ve stokách. "Madrin, Dinstil, Štíhlá Lily, Tulačka Ki, všichni během minulého měsíce tak nebo onak umřeli," pokračoval Tým. "Tarl už týden hledá Farina Rybu." "Myslel jsem si, že Farin je lupič." Seregil se vrátil ke stolu. Alek zůstal stát za ním. "To je, ale i tak je divné, že zmizel. On a Tarl spolu byli roky." "Ještě někdo?" "Možná Virella, to je další kanálnice, ale u ní jeden nikdy neví. A ta mladá zlodějka, Stín - našli ji plavat v přístavu u hrází. Někteří uvažují dokonce i o Kočce z Rhíminee, ale ani u něho nikdy nevíte." Seregil zacinkal mincemi v ruce. "A kdo má mít všechno to zabíjení na svědomí?" Tentokrát vypadal Tým znepokojeně. "Nevím. Nikdo to neví, a to je na tom divné. Vrazi tvrdě, že nikdo z nich to nebyl. Lidi začínaj být nervózní. Už skoro ani nevíte, jestli vzít práci nebo ne." "Mám práci, pokud máš zájem," řekl Seregil a přisunul stříbro lákavě blíž. Tým se na hromádku mincí lačně zadíval. "Nebude to práce v kanálech, že ne?" "Ne, jenom špiclování. Blízko odtud stojí dům, který chci mít pod dohledem. Když uvidíš jít dovnitř někoho, koho znáš - zloděje, kanálníka, špicla, kohokoliv - chci o tom vědět. Nebo o každém, kdo se sem nehodí. Je to jasné?" "Zloděje a kanálníky?" Týmovy oči se opět zúžily. "Má to co dělat s tím zabíjením?" "Možná má strach," řekl Alek tiše a poprvé tak promluvil. Tým sebou trhl, ruku na rukojeti nože. "Možná bych ti tu tvoji hezkou tvářičku měl upravit!" "Sedni si!" štěkl po něm Seregil. Alek se napjal, ale nepohnul se. Tým zachmuřeně poslechl. "Teď," pokračoval Seregil klidně, "chceš tu práci nebo ne?" "Jo, chci ji," zavrčel Tým. "Ale bude to drahé." "Řekni si cenu." "Dva sestery týdně." "Platí." Seregil si plivl do dlaně a stiskl si se zlodějem ruce. Když ho chtěl Tým pustit, Seregil stisk zesílil. "Ještě nikdy jsi na mě nebyl drzý. Tohle není vhodná chvíle, kdy s tím začít." Seregil se usmál, ale to jenom posílilo zlověstnou výhrůžku v jeho hlase. Jeho síla zahнала drzý úšklebek z Týmovy tváře. "Pokud se někdo objeví a nabídne ti víc, abys přešel na jeho stranu, usměješ se, vezmeš si peníze a pak přijdeš přímo za mnou."

"Ano, jistě!" vykoktal Tym, svíjející se bolestí. "A už na vás nikdy nebudu drzý. Nikdy."

"Samozřejmě že ne." Seregil konečně povolil stisk, ale na hřbetě zlodějovy ruky ještě chvíli zůstaly bílé bezkrevné otisky jeho dlouhých prstů. "Je to nájemní dům v Plachtářské ulici s červenobíle pruhovaným překladem. Znáš ho?"

Tym stroze přikývl a třepal rukou. "Jo, znám."

"Můžeš začít hned teď. Zprávy mi budeš podávat obvyklým způsobem."

Když Tym zmizel dole na schodech, Alek nedůvěřivě potřásl hlavou. "Ty mu opravdu věříš?"

"Jakž takž. Prostě jen potřebuje občas napomenout." Seregil zlehka zabubnoval prsty na stole. "Svým způsobem mi Tym důvěřuje. Věř, že mu zaplatím. Věř, že ho nepodrazím, a věř, že jestli se obrátí proti mně, budu ho pronásledovat až na konec světa a podříznu mu krk. Přesto by sis na něho měl dávat velký pozor. Právě teď to nebyla planá výhrůžka."

"Jenom jsem ho zkoušel trochu popostrčit," začal Alek, ale Seregil zvedl ruku.

"Vím, co jsi dělal, a účinkovalo to. Ale lidem jako on nerozumíš. Respektuje mě, protože má ze mne strach. Kdysi jsem ho skoro zabil a on je ten druh člověka, který tě kvůli tomu přijme. Ale během minuty by tě podřízl, a moji reakce by se bál až později. Urazil jsi ho způsobem, který stačí na to, aby sis z něj udělal nepřítele na celý život."

"Budu si to pamatovat," řekl Alek. Nikdy se tak úplně nedostal k tomu, aby Seregilovi o svém konfliktu s Tymem řekl. Ani teď se na to nezdála být vhodná chvíle, radu si ale uložil do paměti.

Kapitola 20.

Slídění

B

ěhem příštího týdne se od moře skutečně přihnaly pochmurné deště klesinu a spláchly poslední zbytky špinavého sněhu, který stále zůstal ukrytý v uličkách a rozích, a působily, že Seregil a jeho společník byli stále navlhli.

Tym hlídal dům v Plachtářské ulici, ale kromě Rythelova očekávaného pohybu mezi domem a pracovištěm ve stokách nehlásil nic jiného.

Práce pro Kočku z Rhíminee - záležitost s listinami - se objevila uprostřed týdne. Zůstalo to na Alekovi, který strávil několik dalších dnů sledováním domácnosti jistého lorda, jehož odvržená manželka chtěla ukrást určité papíry. Během těchto večerů se nicméně stal vítaným štamgastem v Kladivu a kleštích. Zdálo se, že otázka, jestli Rythel zůstane v dílně svého strýce, až bude práce hotová, je předmětem spekulací, i když nebylo jasné, jestli byly založené na nějaké narážce, kterou Rythel udělal, nebo to bylo jenom toužebné přání některých kovářů.

Mezitím začal Seregil pracovat na spojení mezi kovářem a lordem generálem Zymanisem, ale jeho opatrné pátrání přineslo jen o málo víc, než jim už řekl Nysander. Mladý sluha zmizel před čtyřmi měsíci, ale neexistoval žádný důkaz, že něco ukradl.

* * *

Na konci týdne se vítr změnil a roztrhal mraky na cáry, rumělkově a zlatě se lesknoucí na pozadí pozdně odpoledního nebe.

"Rythel půjde brzy ven. Jaký je plán na dnešní noc?" zeptal se Alek, hledě ven z okna vedle pracovního stolu.

Seregil zvedl hlavu od pakliče, který spravoval, a usmál se. Jak se Alek opíral o okenní rám, šikmé sluneční paprsky jej ozařovaly z profilu, třpytivě se mu odrážely ve vlasech a vytvářely jemný kontrast na jeho lícních kostech a v záhybech šatů. Takhle by ho měl zachytit malíř, zahaleného do světla a dychtivosti.

"Co budeme dělat?" zeptal se Alek znovu a obrátil se, aby se na něj podíval.

"Protože nemáme žádné nové informace, myslím, že ho tentokrát budu sledovat," odpověděl Seregil, zastrčil paklič do Alekova pouzdra s nářadím a podal mu ho. "Proč se nepustíš do té práce s listinami pro lady Hyliu?"

Alek se široce usmál. "Já sám?"

"Všechno jsi oběhal sám. Víš jistě, že lord Estmar bude až do zítřka pryč?"

"Kuchař to tvrdí. Kromě toho to vypadá jako snadná práce. V pokynech lady Hylii pro Kočku se říká, že listiny, které chce, jsou ukryté ve vinném sklepě. Vedou tam dveře z druhé špižirny, která má slušně velké okno."

"Přes všechno nespíchej a buď opatrný," varoval jej Seregil. "Kuchař ví, jak vypadáš. Nemůžeš si dovolit nechat se chytit."

"Já vím, já vím," zamumlal Alek šťastně, naslouchaje jenom napůl, zatímco kontroloval své nářadí a zastrčil pouzdro s nářadím do pláště. "Myslím, že bych měl být do půlnoci hotový, pro případ, že bys mě později potřeboval."

"Kdyby ano, budu tě hledat tady."

* * *

Buď má nějaký plán, nebo je to ten nejlépe předvídatelný špeh v Rhíminee, pomyslel si Seregil, z bezpečné vzdálenosti sledující, jak Rythel vešel do Volavky.

Pár mincí dveřníkovi Starkovi stačilo, aby Seregil co hodinu získával zprávy o tom, co se děje uvnitř. Rythel se ptal na lorda Seregila a bylo mu líto, že jej ve společnosti nenašel. Brzy si to vynahradil tím, že si padl do noty s jiným mladým šlechticem, synem lady Tytiany, velitelky Královniny garderoby. Brzy se však rozloučili a Seregil jej sledoval do Dívčího smíchu, průměrně slušné hospody a bordelu blízko středu města. Seregil se usadil dole mezi zákazníky v hospodě a brzy okouznil dívku u pipy natolik, že mu prozradila, s kterou dívkou Rythel odešel nahoru, který je její pokoj a že zaplatil za celou noc.

Když dal dvojici čas, aby se do toho dala, prosmýkl se Seregil hlučným davem a nikým nepovšimnut vyšel nahoru po schodech do zšeřelé chodby ve druhém patře. Počkal, až bude v chodbě sám, přešel ke dveřím na jejím konci a klíčovou dírkou nahlédl dovnitř.

Rythel a prostitutka se uvnitř svědomitě věnovali obchodu. Nakolik mohl Seregil vidět, nebylo v malém pokoji žádné okno ani jiný východ.

Zaplatil jsi za celou noc, že? pomyslel si Seregil, když se plížil zpátky cestou, kterou přišel.

Venku odvázel svou klisnu a rychle pohlédl na měsíc; právě minula půlnoc. Vzal koně za uzdu zamířil ke Kohoutkovi.

* * *

Alek byl doma. Seregil jej našel, jak mrzutě přechází před krbem. Ještě měl na sobě plášť a ve vlasech zamotané větvičky a suché listí.

"Potíže při práci?"

Alek zůstal stát a zamračil se. "Lord Estmar je na noc pryč, ale jeho nová přítelkyně není. Vypadá to, jako by se na tu chvíli, kdy bude pryč, rozhodla pozvat pár stovek přátel. V celém tom zatraceném místě bylo světlo jako v poledne. Hodiny jsem se schovával v zahradě, a doufal, že se to uklidní. Vzdal jsem to, když se těsně před půlnocí objevili noví muzikanti. Něco nového s Rythelem?"

"Jenom jeho výběr děvek," odvětil Seregil. "Pojď. Už mám toho plížení za tím bastardem dost. Ukaž mi tu jeho mapu."

"Dobře." Alek vědoucně zvedl obočí, pak přešel ke své posteli a vytáhl zpod ní kotouč provazu. "A tentokrát jsem připravený."

Když ve světle bledého zapadajícího měsíce tryskem projížděli temným městem, cítil Alek vzrušení z nadcházejícího lovu. Zdánlivě neplodné dny, které strávili sledováním Rythela, by nepřišly nazmar, kdyby dokázali využít jeho a jeho mapu k tomu, aby skolili větší úlovek. A pro jednu to byl on, kdo vedl. Byl na sebe dost pyšný, že dokázal sám najít dutý sloupek u postele, a těšil se, jak ho Seregilovi ukáže.

Ale právě když dorazili na dohled Mořského trhu, před Seregilem se náhle zhmotnila jedna z Nysanderových koulí pro předávání zpráv. Ačkoliv ji Alek neslyšel, podle způsobu, jakým jeho přítel prudce přitáhl koni uzdu, poznal, že nastala změna plánu.

"Co říkal?" zeptal se, když malé světlo zhaslo.

Seregil si shrnul kápi a Alek uviděl, že se mračí. "Chce, abychom hned přišli do Paláce. Neřekl proč, jenom že bych měl přijít okamžitě a pokud jsi se mnou, vzít tě taky."

"Zatraceně! Podívej, mohl bys jít zpátky a setkáme se..."

"Chtěl, abychom přišli oba."

"Ale co mapa? A co když se Rythel vrátí a pak zamíří někam jinam?"

"Já vím, já vím..." Seregil pokrčil rameny. "Ale Pozorovatelé nemohou předvolání do Paláce ignorovat. Kromě toho, Rythel je pryč na celou noc a Tým je dost chytrý na to, aby na věci dohlédl, než se vrátíme. Tak pojď. Jedeme zpátky!"

* * *

Rythel se ale do Plachtářské ulice vrátil, a to nedlouho poté, co se Seregil s Alekem vydali k Paláci.

Zatraceně, co v tak krásnou noc děláš doma? pomyslel si Tým. Ještě překvapivější byla skutečnost, že kovář nebyl sám. Nad dveřmi stále hořela lucerna a v jejím světle Tým zahlédl dva muže, kteří byli s ním. Kápě měli stažené přes tvář, ale jejich pěkné boty, které se zaleskly ve světle lucerny, mu napověděly, že nejsou místní. Sáhl za sebe a hrubě zatřásl s malým otrhaným chlapcem, který za ním dřímá u zdi uličky.

"Skute, vzbud' se, zatraceně!"

Dítě vyskočilo, okamžitě napjaté a bdělé. "Jo, Tyme?"

"Viděl jsi, že by sem někdy šli nějakí urození lidé?"

"Ne, nic takového."

Sledování domu byla práce pro dítě a Týmovi netrvalo dlouho, než našel nějaké, které by mu s tím pomohlo. Malý šlachovitý kolozubý Skut, který se dožil šťastného věku devíti let, znal všechny našince stejně jako Tým sám a bál se jeho hněvu dost na to, aby bylo možné se na něj spolehnout. Ve skutečnosti to byl Skut, kdo si toho dne pozdě odpoledne všiml kanálního jménem Šťoura Brouk, když Tým odešel na večeři. Brouk se objevil brzo poté, co se toho večera kovář vrátil z práce, a podle Skutova odhadu zůstal dost dlouho na slušný rozhovor.

Když se to Tým dozvěděl, odešel znovu hledat Brouka a brzy jej našel už napůl opilého v jednom ze špinavých hampejzů na nábreží, kam kanálník často chodil. Trocha stříbra muži rozvázala jazyk a Týmovi se informace, kterou od něj dostal, zdála víc než přiměřená tomu, co zaplatil. Zdálo se, že jistý nájemník z nejvyššího patra domu v Plachtářské ulici kupuje informace o stokách, jinak řečeno informace, které znali jen Metaři a kanálníci. Tým si dovolil nenasytný úšklebek; tohle byl přesně ten druh informace, kvůli které by lord Seregil otevřel měšec.

Vrátil se do Plachtářské ulice a připravil se na další jednotvárný večer, ale bylo zde něco jiného, neočekávaného. A nepochybně výnosného.

Počkal, až se ve škvírách v okenicích kovářova pokoje objevilo světlo, pak se znovu obrátil ke Skutovi.

"Vylezu nahoru, abych si je poslechl. Ty měj tady dole oči otevřené, a kdyby se objevil někdo, kdo by mě mohl vidět, dej mi znamení," zašeptal a své pokyny chlapci zdůraznil lehkým pohlavkem. "Jestli usneš, zatímco budu nahoře, uškrtním tě tvými vlastními střevy, rozumíš?"

"Nikdy jsem nikde neusnul," sykl Skut mrzutě.

Tým se bezděčně vydal stejnou cestou jako před pár dny Alek. Vyšplhal po vratkých dřevěných schodech vzadu za domem a propířil se po břidlicových taškách ke kraji střechy přesně nad Rythelovo okno. Natáhl se na břicho a opatrně se nahnul přes okraj, aby se vzhůru nohama podíval do okna pod sebou. Prasklinou v horní části levé okenice viděl jen úzký pruh místnosti, ale slyšel útržky rozhovoru, který uvnitř probíhal.

"Ještě tři dny." To byl kovář; Tým jej slyšel mluvit na ulici.

"Výborně," řekl druhý muž. "Dostanete dobrou odměnu."

"Taky mám další dopis."

"Jste si jistý, že nikdo..." skočil mu do řeči třetí muž hlasem se silným plenimarským přízvukem.

Tym uslyšel vevnitř pohyb a hlasy se ztišily tak, že je nebyl schopen rozeznat. Tiše klel a nehýbal se, doufaje, že přijdou blíž k oknu.

Právě přemýšlel, jestli by měl riskovat a trochu pootevřít okenici, aby viděl dovnitř, když ucítil, jak mu vnitřní poplašené zařízení vyslalo do páteře nepříjemně ostré bodnutí. Jednou rukou sevřel čelní rýnu, druhou nůž a rychle se otočil a rozhlédl po strmé střeše.

Tam, těsně vlevo od komínového nástavce, bylo vidět nad hřebenem střechy černý obrys hlavy.

Postava se zvedla, pohybující se se zlověstným tichem.

Něco s ním není v pořádku, byla Tymova první myšlenka.

Teď se vztyčil, dlouhá černá skvrna na pozadí hvězdnaté oblohy. Zdál se být neobvykle vysoký a nepohyboval se správně. Nebyla to neohrabanost mrzáka - a co by tady, zatraceně, mrzák dělal? - ale ten zvláštní způsob, jakým silueta držela ramena, pokřivené torzo nad nohama...

Postava náhle trhla hlavou Tymovým směrem. Tym stále nedokázal rozeznat nic víc než cizincův obrys, ale instinktivně věděl, že byl odhalen.

Postava se zastavila a předklonila se, jako by se Tymovi posměšně ukláněla. To však nebyl konec a Tymovi náhle vyschlo v ústech.

Tvor se nějak zkroutil dolů, ruce měl stále v bok, až se jeho hlava, zahalená kápí, dotkla břidlicových tašek na střeše pod jeho nohama. Ohýbal se stále níž a níž, vlnil se jako úhoř - hrud', břicho, nohy, všechno se mu ohýbalo v úhlech, které byly mrazivě špatné. A dlouhý černý tvar se k němu začal plazit jako nějaký obrovský odporný úhoř.

Tyma zasáhl chlad, který neměl nic společného s počasím, a vehnal mu do kostí mrazivou bolest, jež způsobila, že měl ruce stejně ztuhlé a bezmocné jako stařec. Přesto až do chvíle, kdy ucítil odporný puch, neměl ani tušení, jaká noční múra se to na něj žene.

Poprvé ve svém drsném, bouřlivém životě Tym zaječel, ale z hrdla mu vyšlo jen potupné, slabé a marné zakvičení.

Věc se zastavila sotva pár palců od místa, kde se krčil, a opět se vztyčila.

Instinkt překonal děs. S nožem stále sevřeným, i když jej v ruce téměř necítil, vyskočil, sekl po zjevení a ucítil, jak mu ruka projela chladnou prázdnotou v místě, kde věc měla mít hrud'. Útok jej na hladké břidlici vyvedl z rovnováhy a tak se přikrčil, aby ji znovu získal.

Černá věc se okamžik vznášela nehybně a šířila kolem sebe ledový zápach. Pak se zasmála tupým bublavým smíchem, který Tymovi připomněl hnijící nafouklé mrtvolky, plovoucí ve špinavé vodě.

Ohavná věc natáhla dlouhou, špatně skloubenou ruku a Tym se napjal v očekávání úderu.

Ale věc jej neuhodila.

Strčila do něj.

* * *

Skut, stojící věrně na stráž ve stínu uličky, viděl, jak se ze střechy překotila temná postava. Muž padal po hlavě dolů a s tupým zuchnutím dopadl na dlažbu z kočičích hlav.

Skut ztuhl v očekávání výkřiku. Když se žádný neozval, připlížil se k tělu a v bledém světle měsíce se na něj podíval.

Tym byl nepochybně mrtvý. Hlavu měl roztržštěnou do strašlivého pokřiveného tvaru. Hrudník se mu propadl jako rozbitý koš.

Skut na něj chvíli se šokovanou nevěrou hleděl a pak mu vytryskly slzy zklamání. Ten bastard mu ještě nezaplatil!

Tym u sebe neměl měšec ani nic cenného. Dokonce i jeho dlouhý nůž byl z pochvy pryč.

Skut si utřel nos do rukávu, naposled tělo zuřivě nakopl a zmizel do noci.

Kapitola 21.

Krev mluví

Z

atímco Rythel podával Mardovi hlášení, Vargül Ashnazai neklidně přecházel po kovářově pokoji. Přese všechno mužovo naduté chování přineslo až dosud jeho špehování jen velmi málo podnětného. Při sabotáži ve stokách však odvedl brilantní práci a což bylo ještě důležitější, sestavil mapu odpadních kanálů pod západní městskou čtvrtí.

Mardus ji měl nyní položenou před sebou a než kováři zaplatí za její dodání, naposledy ji usilovně kontroloval.

Ashnazaiovým úkolem bylo nad nimi dvěma udržovat krycí kouzlo; v Rythelových očích byli světlovlaši, podsadití muži s mycenským přízvukem. Taký měl na hlídce dra'gorgose, který se potuloval venku po dvoře - pro nekromanta jeho stupně to nebyl zrovna namáhavý úkol, ale byl, jak se ukázalo, nutný. Brzy po jejich příjezdu náhle uslyšel tiché dra'gorgosova volání. Zavřel oči, podíval se skrze svůj temný výtvar a objevil na střeše nad nimi vetřelce, drsně vypadajícího mladého muže s nožem.

Chamrad', pomyslel si. Obyčejný zloděj. Se sotva postřehnutelným úsměvem pronesl tichý příkaz. Za okamžik ucítil netvorův útok a zaslechl ze dvora pod nimi uspokojivé zuchnutí. Mardus zvedl oči od listiny, kterou mu kovář ukazoval.

"Nic se neděje," ujistil jej Ashnazai, přešel k oknu a otevřel jednu rozbitou okenici. Když hleděl dolů, ze stínu se k roztaženému tělu přes ulici vrhla malá postava. Ashnazai rychle pronikl do její mysli: dětský zloděj, příliš skličeny nad ztrátou svého společníka, než aby si všiml vlnící se ohavnosti, která se k němu valila po stěně budovy.

Dra'gorgos na něj hladově a tázavě zavolaal. Ashnazai se právě chystal svolit k novému zabíjení, když se jeho ruka dotkla něčeho na okenním parapetu, něčeho, z čeho mu rukou proběhlo nepříjemně známé brnění. Nevěřicně se sklonil, aby parapet prozkoumal, a na dítě úplně zapomněl.

Tam, tak malá, že by si jí nikdo jiný než nekromant nevšíml, byla nepatrná skvrnka krve. A ne jen tak nějaké krve! Vytáhl slonovinovou lahvičku a porovnal vyzařování jejího obsahu s krví na parapetu.

Jeden z nich. Ano, ten kluk! Tady známý jako Alek z Břečťanového Pramene, oblíbenec toho aurěnského špeha, lorda Seregila.

Tolik se dověděli od svého příjezdu do Rhíminee. Urvay zloděje, kteří jim způsobili tolik nesnází, vystopoval až k domu v ulici Kol, kde si hráli na vznešené pány a stýkali se se šlechtou a skalskou smetánkou.

Od té doby je Ashnazai několikrát viděl, mohl je snadno kdykoliv dostat, ale ti dva byli stále pod ochranou Orěsky; jakýkoliv zásah proti nim by vyplašil skutečné nepřátele v Domě Orěsky. Takže se držel zpátky a brzy poté jim Aurēnfai a jeho komplic opět zmizeli z dohledu, což jej dovádělo k šílenství.

Vargül Ashnazai na okamžik sevřel lahvičku v ruce, využívaje sílu k tomu, aby v místnosti odhalil další stopy Alekovy krve: kapičky na okenici, šmouhu na stole u Mardova lokte a malý zaschlý nahnědlý kroužek na podlaze blízko dutého sloupku postele, o kterém si Rythel myslel, že je to tak chytrý úkryt, a žádná z nich nebyla víc než den nebo dva stará. Jak tam stál, obklopený podstatou nenáviděného chlapce, Ashnazai pocítil krátké bodnutí strachu, jaký cítí lovec, když si uvědomí, že kořist, kterou stopoval, jej obešla a teď stopuje ona jeho. Uprostřed tiché zuřivosti s překvapením zaslechl, jak Rythel pronáší Aurēnfaiovo jméno.

Mardus, sedící pohodlně za stolem naproti kováři, hleděl na svého špeha se zdvořilým zájmem.

"Lord Seregil, říkáte?" Mardus trochu naklonil hlavu, jako by jej to velmi zaujalo, ale Ashnazai viděl skutečný význam tohoto postoje; v takových okamžicích mu Mardus připomínal obrovského hada, chladného a krutého, který se s upřeným pohledem blíží ke své kořisti.

"Šťastné setkání, můj pane," řekl mu kovář pyšně. "Narazil jsem na něj v herně jedné noci minulý týden. Má slušný podíl na korzářské flotile a rád se tím chlubí. Nafoukaný hejsek, zaujatý sám sebou. Znáte ten typ."

Mardus se chladně usmál. "Samozřejmě že znám. Musíte mi všechno povědět."

Ashnazai netrpělivě čekal na svou příležitost, zatímco kovář popisoval, jak si údajného hlupáka předcházela a jaké informace od něj získal. O chlapci se nezmínil.

Ashnazai, stojící za kovářem, upoutal Mardovu pozornost, ukázal na okno a s významným pohledem zvedl lahvičku. Mardus nepatrně přikývl, ale jinak nedal najevo žádnou reakci.

* * *

"Překonal jste všechna očekávání," řekl Mardus Rythelovi a výměnou za mapu stok mu přisunul těžký měsíc společně s balíkem falešných kolíků k mřížím. "S mapou jste odvedl skvělou práci a věřím, že jakmile skončíte s prací v tunelech, budu moci zařadit odměnu navíc."

"Ještě týden a bude to hotové," ujistil jej kovář s očima rozzářenými lačným očekáváním. "Pokud pro vás můžu udělat ještě něco, stačí říct."

"Můžete si být jistý, že to udělám," odvětil s úsměvem Mardus.

Kryti Ashnazaiovou magií tak, že je nebylo vidět ani slyšet, prošli s nekromantem přes přeplněné místnosti a schodiště dolů na dvůr nájemního domu.

Zlodějovo tělo leželo tam, kde dopadlo, zkroucené jako vyhozená dětská panenka.

Mardus špičkou boty obrátil mrtvole hlavu. "Má rozbitou tvář, ale očividně to není jeden z nich."

"Ne, můj pane, jenom obyčejný lupič, který náhodou narazil na dra'gorgose. Ale ten kluk tady určitě během posledních dvou dnů byl. Jeho krev je všude po místnosti. Musel být zraněný."

"Ale myslím, že ne díky Rythelovi. V jeho chování nebylo nic, co by naznačovalo, že něco takového tají."

Nekromant na okamžik zavřel oči a jeho už tak vyzáblý obličej se při soustředění ještě zúžil. "Na okapu nad oknem je krev. Musel se zranit, když se vloupával dovnitř."

Mardus se znovu podíval dolů na mrtvého muže. "Dva zloději za dva dny? Poměrně hodně, dokonce i na tuhle část města, nemyslíš?" Spokojeně pozoroval, jak nekromantovi proletěl tváří stín neklidu. "Jaká škoda, že jsme tu nebyli tu noc, kdy tady byl na návštěvě náš mladý přítel," pokračoval. "Pak by tady místo téhle bezcenné hroudy masa mohl ležet on, mrtvý a neschopný odpovídat. Zbav se ho, než přiláká něčí pozornost."

Vargül Ashnazai zamumlal skrze zatnuté zuby výzvu a tma vedle nich se rozvlnila. Zhmotnil se druhý dra'gorgos, chvějící se bytost bez tváře, která se chvíli vznášela jako kouř a pak začala proudit do úst a nosu mrtvého muže. Tělo sebou křečovitě škublo a pak se neohrabaně vyškrabalo na nohy. V jeho tváři nebyla žádná známka života; mrtvé oči zůstávaly strnule nehybné, a to na roztržité straně hlavy groteskně zíralo z poničeného důlku.

Mardus věc pozoroval s nezaujatým zájmem. "Jak dlouho ho můžeš udržovat v tomhle stavu?"

"Dokud se nerozloží, můj pane, ale obávám se, že nám nebude příliš k užítku. Jenom k jeho oživení je třeba tolik magie, že mu schází dra'gorgosova síla. Samozřejmě že až dosáhneme svého cíle, bude to jedno."

"To jistě." Mardus se na okamžik dotkl rukou v rukavici hrudi mrtvolky a ucítil černou prázdnotu smrti uvnitř - tolik moci bylo v té prázdnotě, a tak blízko na dosah.

Nekromant pronesl další příkaz a mrtvola dlouhými skoky odběhla směrem k blízkému přístavu.

Stále zahalení nekromantovým kouzlem jeli nahoru do hlavního města. Těch pár lidí, které v tuto hodinu na ulici potkali, si neuvědomilo nic jiného než chvilkové zamrazení a prchavý pohyb, který zachytili koutkem oka.

"Skutečně to má malý význam, dokonce i když objeví Rythelovu práci ve stokách," odvážil se Ashnazai nervózně poznamenat, když projížděli ulicí Snopů k jejich bytu blízko Obilného trhu. "Důležitá je mapa, a tu máme my. Nicméně je rozčilující, když ti dva kolem Rythela čmouchají."

"Naopak, vidím v tom zásah Seriamaiovy ruky," řekl Mardus. "Vypadá to, že naše cesta nás vedla po dlouhé spirále, která se teď rychle zužuje, aby se kolem naší kořisti sevřela. Přesto můžeš mít ohledně důležitosti těchto zlodějů pravdu, Vargüle Ashnazai. Nekřížili by nám cestu tak často, kdyby v tom nebyl nějaký důležitější záměr. Musíme jen

vyčkat na svou příležitost, než přijedou ostatní. Myslím, že mezitím je načase vypořádat se s mistrem Rythelem. Zaříd to nějak nenápadně, ano?"

Když se blížili k trhu, Mardus přitáhl koni uzdu. "Mám se sejít s naší novou přítelkyní Ylinestrou. Nemělo by to trvat dlouho."

"Výborně, můj pane. Zkontroluji Tilda a ostatní v hostinci."

Vydali se každý svou cestou a Mardus stočil svého koně do postranní uličky. Když byl v půlce cesty, letmo přejel pohledem dvojici pěkných mosazných kohoutků, kteří zdobili vchod do hostince stejného jména. Od příjezdu do Rhimínee několikrát ulicí Modré Ryby projížděl a figury, které ve zdvižených pařátech držely lucerny, často upoutaly jeho pozornost.

Kapitola 22.

Starý zármutek

P

omocí hesla Pozorovatelů se dostali kolem stráží stejnou boční brankou, u které Alek našel před několika měsíci útočiště. Projeli palácovými pozemky a sesedli u vchodu pro řemeslníky blízko zdi Paláce, tvořenou Prstencem.

"Bál jsem se, že nedorazíte," řekl Nysander, když je popoháněl dovnitř. Když se natáhl, aby za nimi zavřel dveře, Alek postřehl lem nádherně zdobeného roucha, které měl čaroděj pod prostým pláštěm.

"Zastihl jsi nás uprostřed práce," řekl mu Seregil.

"Něco takového jsem očekával, ale neměl jsem na vybranou. Pojďte, máme málo času."

Nysander jim nad hlavami načrtl do vzduchu malé znamení a pak je tiše vedl chodbou pro sluhy. Nedostali se daleko, když zpoza rohu před nimi vyšla služebná s plnou náručí prádla. Když Aleka mījela, podívala se přímo na něj, ale nedala najevo, že by si jej všimla.

Kouzlo? udělal Alek znamení.

Seregil jej s netrpělivým přikývnutím popohнал vpřed.

Doufám, že si odtud nebudu muset hledat cestu sám, pomyslel si Alek, když je Nysander hnál po schodech a dalšími chodbami a stále honosnějšími pokoji. Vyšplhali po posledním, točitém schodišti a došli k zavřeným dveřím. Nysander vytáhl z rukávu klíč a pustil je na dlouhou, tlumeně osvětlenou galerii.

Na pravé straně se po celé délce pokoje táhla zdobená balustráda, ukrytá za deskami vyřezanými do tvaru mříží. Skrz otvory proudilo nahoru světlo a vrhalo na strop nad jejich hlavami síťové vzory.

Nysander zvedl prst ke rtům a pak je zavedl k jednomu z panelů. Alek přitiskl tvář k mříži a zjistil, že se dívá dolů do jasně osvětlené audienční síně.

Královnu Idrilain předtím viděl jen jednou, ale v malé skupince lidí, shromážděné uprostřed místnosti kolem stolu s vínem, ji hned poznal. Po její levici seděla Phoria s několika dalšími lidmi ve skalském ceremoniálním oděvu. Napravo od Idrilain seděli muž a dvě ženy, oblečení způsobem, jaký nikdy předtím neviděl.

Všichni tři měli na sobě tuniky z jemné bílé vlny, zdobené pouze blyštícími se drahokamy na opascích a náhrdelnicích, a široké stříbrné náramky. Dvěma z nich, muži a mladší ženě, splývaly pod pečlivě zavinutými pokrývkami hlavy dlouhé tmavé vlasy volně na ramena. Vlasy starší ženy byly stříbřitě bílé a na hlavě měla stříbrnou čelenku, do které byl ve vějíři zlatých listů ve tvaru čepeli vsazen jediný velký rubín.

Alek se zmateně obrátil k Seregilovi, ale zjistil, že jeho přítel se strnule tiskne k přepážce a ve tváři má bolestný výraz, podmalovaný světelnými tečkami.

Co to vidí? pomyslel si s úzkostí Alek a znovu se podíval dolů na cizince. Právě v tom okamžiku však mladší žena obrátila hlavu jeho směrem a Alek cítil, jak se mu zatajil dech, když rozeznal ušlechtilé rysy, tmavé třpytlivé vlasy a velké jasné oči...

Aurēnfaie.

S pohledem stále upřeným dolů natáhl ruku k přítelovu rameni a předtím, než ji Seregil setřásl, ucítil nepatrné chvění. Porada pod nimi ještě nějakou chvíli pokračovala. Nakonec královna vstala a odvedla ostatní z komnaty. Seregil se ještě chvíli nehýbal, s čelem opřeným o mříž a po tváři mu pomalu stékala osamělá slza. Rychleji setřel a obrátil se k Nysanderovi, který stál po celou dobu tiše za nimi.

"Co tady dělají?" zeptal se Seregil hlasem chraptivým vzrušením.

"Dnes zemřel plenimarský nejvyšší pán," odvětil čaroděj. "Aurēnfaieové se to dozvěděli dřív než my a dnes v noci sem pomocí translokace vyslali delegaci. Zengat a Plenimar stále oficiálně nejsou spojenci, ale naše i aurēnská tajná služba si myslí, že ve skutečnosti byly uzavřeny tajné dohody."

"Co to má společného s námi?" Seregilova tvář byla nyní jako kámen a předchozí zřetelný žal byl dokonale vymazán.

"Prozatím nic," řekl Nysander. "Zavolal jsem tě sem, protože Lia'sidra ti dala svolení, aby sis s ní krátce promluvil. Hned za těmi dveřmi za tebou je malý předpokoj."

Seregil, stále strnulý a bez výrazu, odkráčel do vedlejší místnosti.

Jakmile byl pryč, Alek stísněně vydechl. "Illiorovy ruce, Nysandere - Aurēnfaieové!"

"Myslel jsem si, že bys je měl taky vidět," řekl s poněkud smutným úsměvem Nysander.

"S kým se má setkat?"

"To je na Seregilovi, aby ti to řekl. A s trochou štěstí dřív, než v tomhle nádherném koberci vystojíš důlek."

* * *

Seregil vešel do malého, elegantně zařízeného obývacího pokoje s pohledem upřeným na postranní dveře. Při chůzi se snažil zachovat zdání vnitřního klidu. Zastavil se před zrcadlem, které viselo na jedné stěně, a smutně zkoumal svůj

obraz. Vlasý měl rozčuchané a rozfoukané větrem a po týdnu hloubání nad Rythelem měl pod očima tmavé kruhy. Starý kabátec, který si na sebe dnes vzal, měl odřené manžety a na jednom rameni díru.

No nevypadám jako zpustlý psanec? pomyslel si, a když si prsty prohrábl vlasý, nevesele se na zrcadlo usmál.

Postranní dveře za ním se otevřely a na okamžik se vedle jeho tváře odrážela jiná a oba obrazy si byly tak podobné a přesto jakoby z jiných světů. Když jeho oči tak zozražitěly a rysy kolem úst ztvrdly?

"Seregile, můj bratře." Její čistá aurēnština jej zalila jako chladná voda.

"Adzriel," zašeptal a sevřel ji v náručí. Z jejích vlasů a kůže stoupala vůně květů wandrilu a oslepovala jej vzpomínkami. Byla pro něj sestrou i matkou a náhle si vzpomněl, jaké to bylo, když byl dítě a cítil její zvláštní vůni, když jej utěšovala nebo nesla domů z nějaké slavnosti při měsíčním svitu. Teď se v jejím objetí cítil malý a dlouhou chvíli nedokázal nic jiného než se k ní s bolestivě sevřeným hrdlem tisknout, zatímco hleděl zpět přes čtyři desítky let neuroněných slz.

Nakonec Adzriel o krok ustoupila, ale stále jej držela za ramena, jako by se bála, že zmizí, když ho pustí.

"Po všechny ty roky jsem v sobě chovala obraz nešťastného chlapce, jak na mě v ten strašný den hledí z paluby lodi," zajíkla se a po tváři jí tekly slzy. "Ó Auro, neviděla jsem tě vyrůst v muže! Teď tě vidím; neupravený jako všichni Tírfaieové a se zbraní v přítomnosti své příbuzné."

Seregil si spěšně rozeplnul pás s mečem a přehodil ho přes nejbližší křeslo. "Nechtěl jsem tě urazit. Tady je pro mě jako další úd. Pojď, sedni si a já se zkusím rozpomenout, jak se chovají civilizovaní lidé."

Adzriel jej pohladila po neučesaných vlasech. "A kdy jsi vůbec byl civilizovaný?"

Posadila se vedle něj na pohovku a z tuniky vytáhla malý svazek listin. "Mám pro tebe dopisy od našich sester a tvých starých přátel. Nezapomněli na tebe."

Vynořily se další zadržované vzpomínky a s nimi bodnutí dlouho potlačované naděje. Těžce polkl a pak si prohlédl široký stříbrný náramek na jejím zápěstí, znak jejího postavení. "Tak ty jsi teď členka Iia'sidra. A taky vyslanec. To není špatné na někoho, kdo ještě neoslavil stopadesáté narozeniny."

Adzriel pokrčila rameny, ale vypadala potěšeně. "Svazky naší rodiny se Skalou mohou být v příštích letech užitečné. Po našem příchodu mě Idrilain přivítala jako svou příbuznou a o tobě mluvila s uznáním. Z toho mála, co mi tvůj přítel Nysander i Azusthra stačil říct, jsem vyrozuměla, že jí nějakým způsobem sloužíš?"

Seregil se jí zahleděl do tváře, zvědavý, jak moc jí toho Nysander řekl o jejich práci. Zjevně dost málo.

"Občas," řekl. "Rád bych věděl, co tomu říkali tví společníci - Seregil Zrádce, chválený skalskou královnou? Na starou Mahálii a Solunesthra si pamatuju, ale kdo je ten druhý?"

"Ruen i Uri z klanu Datsia. A ani jeden z nich tě nemusí znepokojovat; oba jsou umírnění a moji dobří přátelé."

"Jste tady kvůli Plenimaru?"

"Ano. Všechny zprávy z poslední doby naznačují, že usilují o spojenectví se Zengatem, a to může mít jen jediný důvod."

"Zaměstnat Aurēnen obranou jeho západních hranic natolik, že nebude schopný spojit se se Skalou. Ale kdyby Plenimarští prostě dali věcem volný průchod, neudělal by za ně jejich práci Edikt o izolaci?"

"Od té doby, co jsi odešel, se odpor k Ediktu značně zvýšil. Nedávné nalezení těla našeho příbuzného Corrutha - no, dokážeš si představit, jaký účinek to mělo na Iia'sidra."

Seregil se na ni opět podíval; ne, nevěděla, jakou roli v tom hrál, a jeho přísaha Pozorovatele mu bránila, aby jí to řekl.

"Naprostý zmatek, jak doufám," řekl a zaculil se. "Po všech těch letech, kdy každého Skalana v dohledu obviňovali ze špinavé hry. Frakce starého Rhaziena se musí dusit svou vlastní izolacionistickou rétorikou."

Adzriel se zasmála. "Nic tak dramatického, ale trochu to naklonilo miskú vah na stranu těch z nás, kteří chtějí obnovit stará spojenectví. Vzhledem k tomu, že Petasárian zemřel a o jeho následníkovi, mladém Estmarovi, se už povídá, že je loutkou v rukou generálů a nekromantů, si nemyslím, že si můžeme dovolit zůstat déle sami."

"Adzriel?" Zaváhal, vědomý si toho, na co se musí zeptat, ale obávající se odpovědi. "Má to něco společného s tím, proč ti dovolili se se mnou setkat?"

"Myslíš tím zrušení tvého vyhnanství?" Adzriel palcem přejela po jednom z drahokamů na svém náramku. "Oficiálně ne. Není na to vhodná doba. Ještě ne."

Seregil vyskočil na nohy s jednou rukou sevřenou na boku v místě, kde obvykle nosil meč. "U Bilairyho střev, byl jsem dítě! Tvrdohlavé, svedené na špatnou cestu, strašlivě vinné, ale pořád dítě. Kdybys jen věděla, co jsem od té doby udělal."

Našli jsme jejich drahocenného lorda Corrutha, Alek a já! Ta slova jej pálila v hrdle. "Znám Skalany, jejich kulturu, politiku i jazyk lépe než jakýkoliv velvyslanec."

"Ano, ale čím jsi je zastupoval?"

Adzrielin vyrovnaný pohled jej přiměl zastavit se. "Takže tady mám nečinně sedět, zatímco Zengatští se vyřítí z kopců a znovu napadnou Bòkthersu?"

Adzriel si povzddechla. "Stěží věřím, že bys tu nečinně seděl, ne když Plenimarští útočí na vaše pobřeží a jejich vojska se valí přes Mycenu, aby zaútočila na vaši severní hranici. A pamatuj na má slova, než bude po všem, dojde na to. Chápu tvou bolest, můj milý, ale strávil jsi tady víc než půl života." Na okamžik se odmlčela. Někdy mě napadá, jestli se věci tak či onak nevyřešily tím nejlepším způsobem.

"Myslíš tím, že mě poslali do vyhnanství?" Seregil na ni zůstal strnule hledět. "Jak můžeš něco takového říct?"

"Neříkám, že jsem ráda, že jsi od nás musel odejít, ale navzdory samotě a bolesti, které jsi musel prožít, se ptám, jestli ti život mezi Tírfaiey nevychovuje lépe? Opravdu by tě uspokojovalo sedět doma pod lípami a vyprávět dětem příběhy nebo diskutovat se staršími z rady Bòkthersy, jestli má být překlad chrámu natřený stříbrnou nebo bílou barvou? Jen si vzpomeň, Seregile. Nikdy jsi neměl stání, vždycky jsi chtěl zjistit, co leží za dalším kopcem. Možná je v tom nějaký

záměr."

Vstala a uchopila jeho ruce do svých. "Vím, že jsi za své chyby zaplatil. Věř mi, chci, aby tvé vyhnanství skončilo, ale musíš být trpělivý. Pro Aurēnen přichází čas změn, velkých změn. Teď zůstaň tady, v této své nebezpečné, podivuhodné zemi. Co říkáš, můj bratře?"

Seregil se stále zamračeným čelem zamumlal: "Stříbrnou."

"Cože?" zeptala se Adzriel.

"Stříbrnou," zopakoval Seregil a podíval se na ni s potměšilým úsměvem, kterým si ji vždy získal. "Pověz starším z Rady, že říkám, že překlad by měl být natřený stříbrnou barvou."

Adzriel se zasmála nádherným jasným smíchem. "Při Aurovi, otec měl pravdu! Měla jsem tě bít častěji. A teď, kde je ten Alek i Amasa, o kterém mi Nysander povídal? Velmi mě zajímá."

"Ty víš o Alekovi?" zeptal se Seregil překvapeně.

"Zdá se že víc, než o sobě ví on," pokárala jej Adzriel.

Seregil se na ni smutně podíval. Vypadalo to, že Nysander toho během krátkého rozhovoru řekl hodně.

* * *

Kdyby s ním na galerii nebyl Nysander, Alek by se musel hodně ovládat, aby neposlouchal za dveřmi. Za těchto okolností slyšel zpoza dveří, kam Seregil odešel, jen klidné mumláni hlasů.

Po nějaké době, která se mu zdála nekonečná, se dveře otevřely a Seregil vyšel zpátky na galerii v doprovodu té mladé aurēnské ženy. Jeho bolestný výraz zmizel a nahradil ho téměř rozpačitý úsměv.

Dřív než jeho přítel promluvil, Alek věděl, kdo ta žena musí být. Její rty byly plnější a neměly Seregilův tvrdý výraz, ale krásné šedé oči byly stejné, se stejným výrazem zkoumavé inteligence.

"To je moje nejstarší sestra, Adzriel a Illia Myril Seri Bókthersa," představil ji Seregil. "Adzriel, tohle je Alek."

I to málo, co Alek z aurēnštiny znal, jej zradilo. "Má paní," zakoktal a předvedl přijatelnou poklonu.

Žena se usmála a uchopila jeho ruce do svých. "Mí lidé zřídka užívají taková oslovení," řekla skalsky se silným přízvukem. "Musíte mi říkat Adzriel tak jako můj bratr."

"Adzriel," opravil se Alek, vychutnáváje si zvuk toho slova a dotek jejích chladných rukou ve svých. V prstenech, které měla téměř na každém prstu, zářily zasazené rubíny a měsíční kameny.

"Nysander říká, že jste cenný společník mého bratra a velmi čestný muž," řekla s pohledem napjatě upřeným do jeho tváře.

Alek cítil, jak rudne. "Doufám, že ano. Je to můj dobrý přítel."

"Mám radost, že o něm slyším takové věci." Půvabně se Alekovi a čaroději uklonila a udělala krok zpět ke dveřím.

"Doufám, že jednoho dne vás všechny budu moci přivítat ve své vlastní zemi. Do té doby, Aura Elustri málron."

"Tak brzy?" zeptal se Seregil hlasem ochraptělým dojetím.

Když se ti dva objali a tiše spolu hovořili vlastním jazykem, Alek v rozpacích odvrátil zrak.

"Aura Elustri málron, Adzriel talí," řekl Seregil, když ji neochotně pustil. "Phroni soutúa neh noliea."

Adzriel přikývla a utřela si oči. Nysander se postavil vedle ní a nabídl jí rámě. "Aura Elustri málron, drahá lady.

Doprovodím vás zpátky k ostatním."

"Znovu vám děkuji, Nysandere i Azusthro, za všechnu podporu, kterou jste mi v této záležitosti poskytl." Avšak než se obrátila k odchodu, ještě jednou v rodném jazyce promluvila ke svému bratrovi a přitom se podívala na Aleka.

"Zcela správně," řekl Nysander. "Chlapec má právo to vědět; měl by to slyšet od tebe."

S těmito slovy odvedl Adzriel zpět stejnou cestou, kterou přišla.

Alek se obrátil k Seregilovi a spatřil, že jeho přítel je opět bledý a zdálo se, že není ve své kůži. "Co tím myslíš?"

Seregil si prohrábl vlasy a vzdychl. "Všechno ti vysvětlím, ne ale tady."

Kapitola 23.

Odhalení

N

eočekávané shledání se sestrou Seregilem do hloubi duše otřáslo. Zdálo se, že když vycházeli z Paláce, tryskal z něj hluboký žal, pod jehož tíhou si Alek připadal němý a bezmocný. Co mohl říci, co mohl tvář v tvář něčemu takovému nabídnout? A co myslel Nysander tím, že Seregil má jemu něco říct?

Znepokojený se vlekl svému příteli v patách a zvuk kopyt jejich koní se ve světle znetvořeného měsíce, pomalu se sklánějícího k vrcholům střeš na západě, odrážel od zdobených zdí zahrad domů. Alek nedokázal zapomenout na obraz osamocené slzy, stékající po Seregilově tváři. Nikdy jej nenapadlo, že by Seregil dokázal plakat.

Seregil se zastavil na tak dlouho, aby z vinařského krámků ukradli dvě láhve dobrého červeného vína, a pak pokračovali v jízdě, dokud nedojeli k lesoparku za ulicí Světél. Sesedli a vedli koně po pěšině na paseku.

Na mýtině stála malá kašna. Kamenná nádrž byla teď plná dešťové vody a spadaneho listů. Seregil se posadil na kraj, podal Alekovi láhev, pak odzátkoval vlastní a napil se.

"Napij se taky," řekl Alekovi s povzdechem. "Budeš to potřebovat."

Alek zjistil, že se mu chvějí ruce. Polkl pořádný doušek sladkého, těžkého vína a ucítil, jak se mu v břiše rozlilo horko.

"Prostě mi to řekni, ano? Ať je to cokoliv."

Seregil chvíli seděl tiše s tváří ukrytou ve stínu a pak ukázal na měsíc. "Když jsem byl dítě, často jsem se v noci vykradl ven, abych se procházel v měsíčním světle. Nejraději jsem měl léto, kdy se lidé z celého Aurēnenu sjížděli k úpatí hory Barok. Shromažďovali se tam celé dny a čekali na úplňk. Když se nad vrcholkem objevil, zpívali jsme, tisíce hlasů společně zpívalo drakům. A oni kvůli nám na pozadí měsíce kolem něj přelétali, zpívali v odpověď svou vlastní píseň a

chrtili rudé plameny.

Od té doby, co jsem tady, jsem se tu píseň jednou nebo dvakrát pokoušel zpívat, ale víš, prostě to nešlo. Bez všech těch ostatních hlasů nemůžu vůbec dračí píseň zpívat. A podle toho, jak se teď věci mají, ji možná nebudu zpívat už nikdy."

Alek téměř viděl obraz, který Seregil popisoval, tisíc krásných šedookých lidí v bílých tunikách se zářícími drahokamy, shromážděných pod kulatým měsícem, jak zpívají jakoby jediným hlasem. Tady, v zimou poničené zahradě, cítil drtivou tíhu odloučení, jež Seregila od této společnosti dělilo.

"Doufal jsi, že ti sestra řekne, že se můžeš vrátit domů, že?"

Seregil zavrtěl hlavou. "Vlastně ne. A ona mi to neřekla."

Alek se posadil na okraj kašny vedle něj. "Proč tě poslali pryč?"

"Poslali pryč? Vypověděli mě, Aleku. Vypověděli pro zradu a vraždu, které jsem pomohl spáchat, když jsem byl mladší než ty."

"Ty?" zalapal Alek po dechu. "Já... nemůžu tomu uvěřit. Co se stalo?"

Seregil pokrčil rameny. "Byl jsem hlupák. Oslepila mě první vášeň a já jsem dovolil, aby mě to, co jsem považoval za lásku, oddělilo od Adzriel a všech ostatních, kteří se mne pokoušeli zachránit. Nevěděl jsem, jak mě můj mileneček využívá nebo co má skutečně v úmyslu, přesto však zemřel člověk a po zásluze mě z toho obviňovali. Podrobnosti nejsou důležité - nikdy jsem toho nikomu tolik neřekl, Aleku, a teď už neřeknu víc. Snad jednou... Ať tak či onak, dva z nás byli vypovězeni. Všechny ostatní popravili, s výjimkou mého milence. On unikl."

"Do Skaly s tebou přišel ještě další Aurēnfai?"

"Zhahir i Aringil to nedokázal. Jakmile nám pobřeží zmizelo z dohledu, vrhl se s kamenem kolem krku přes palubu. Skoro jsem udělal totéž, a potom ještě mnohokrát. Většina vyhnanců dřív nebo později spáchá sebevraždu. Ale já ne. Tedy, ještě ne."

Pár palců mezi nimi se zdálo být mrazivými mílemi. Alek sevřel láhev a zeptal se: "Proč mi to teď říkáš? Má to něco společného s tím, co říkal Nysander?"

"Do jisté míry. Je to něco, co už před tebou nechci tajit, ne po dnešní noci." Znovu se napil a promnul si oční víčka.

"Od té doby, co tě Nysander poprvé uviděl, chce, abych ti řekl, že..." Seregil se k němu otočil a položil mu ruku na rameno. "Aleku, ty jsi ,faie."

Chvilí bylo zlověstné ticho.

Alek slyšel ta slova, ale chvíli se zdálo, že je nevnímá a nerozumí jim. Během jejich cesty z Paláce jej napadl tučet ponurých možností, ale tohle nebyla ani jedna z nich. Cítil, jak mu láhev vyklouzla z prstů a s žuchnutím mu dopadla k nohám na vlhkou, odumřelou travu. "To není možné!" vydechl chvějícím se hlasem. "Můj otec nebyl..."

Náhle však do sebe všechno zapadlo - Seregilovo vyptávání na jeho rodiče, nářky, které dělal Nysander, všechny ty řeči, že jsou se Seregilem nějak spřízněni. Účinek tohoto náhlého odhalení jej přimrazil na místo. Seregilův stisk na jeho rameni zesílil, ale sotva ho cítil.

"Moje matka."

"Házadrielfaie," řekl Seregil jemně, "zpoza průsmyku u Havraniho vrchu blízko místa, kde ses narodil."

"Ale jak to můžeš vědět?" zašeptal Alek. Měl pocit, jako by se mu země propadla pod nohama a on uvízl na místě, které nedokázal pochopit. Zároveň to všechno strašlivě dávalo smysl: otcovo mlčení ohledně matky, jeho nedůvěra vůči cizincům, jeho chlad. "Mohla by tam pořád žít?"

"Vzpomínáš, jak jsem ti vyprávěl, že Házadrielfaieové před dávnými časy opustili Aurēnen? Že jejich zvyky jsou jiné než naše? Netolerují žádné cizince, zvláště ne lidi, a zabíjejí všechny míšence, kteří se narodí, společně s jejich rodiči. Tvá matka je musela na dost dlouhou dobu nějak opustit, aby potkala tvého otce a měla tebe, ale její vlastní lidé ji nakonec museli uštvať. Dokonce i kdyby se vrátila zpět ze své vlastní vůle, trestem by stejně byla smrt. Je zázrak, že jste ty a tvůj otec unikli. Musel to být pozoruhodný muž."

"To jsem si nikdy nemyslel." Alek cítil, jak mu v uších buší tep. Tohle bylo příliš, příliš. "Nechápu to. Jak můžeš všechno tohle vědět?"

"Jistotu nemám, ale souhlasí to s tím, co víme. Aleku, není žádných pochyb o tom, že jsi ,faie. Náznaky jsem viděl už první ráno v horách, ale tehdy jsem tomu nechtěl věřit."

"Proč ne?"

Seregil zaváhal a pak potřásl hlavou. "Bál jsem se, že se mýlím, že vidím jen to, co vidět chci. Ale nemýlil jsem se - tvoje rysy, postava, způsob, jakým se pohybuješ. Micum to viděl hned, i kentauri a Nysander a všichni ostatní v Orěsce.

Tehdy, první noc, když jsme se vrátili do Kohoutka, jsem zase odešel ven, vzpomínáš si? Šel jsem za Illiorovým Věštcem kvůli nějaké jiné záležitosti a on během věštby mluvil o tobě a říkal ,dítě země a světla' - Dalna a Illior, člověk a ,faie - nebylo pochyb o tom, co tím myslí. Nysander už od začátku chtěl, abych ti to řekl, ale..."

V tom okamžiku Alekovo šokované strnutí protrhla vlna hněvu. Vymrštil se na nohy, obrátil na Seregila a vykřikl: "A proč jsi to neudělal? Za celé ty měsíce jsi mi nic neřekl! Je to úplně jako ten podvod s ulicí Kol!"

Seregilova tvář, částečně zalitá měsíčním světlem, byla z poloviny černá a z poloviny bílá jako kost, ale oči se mu třpytily. "Není to jako ulice Kol!"

"Opravdu?" křičel Alek. "Tak jako co, zatraceně! Proč? Proč jsi mi to neřekl?"

Zdálo se, že Seregil klesl. Sklonil hlavu a oběma rukama se opřel o kolena. Po chvíli vyčerpaně vydechl. "Na to není jednoduchá odpověď. Za prvé, protože jsem si nebyl jistý." Zavrtěl hlavou. "Ne, to není pravda. Ve svém srdci jsem si byl jistý, ale netroufal jsem si tomu věřit."

"Proč ne?"

"Protože kdybych se mýlil..." Seregil bezmocně roztáhl ruce. "To není důležité. Byl jsem dlouho sám a myslel jsem si,

že mi to tak vyhovuje. Věděl jsem, že mám pravdu, a kdybych ti to byl tehdy řekl, kdybys mi dokonce uvěřil, mohlo by to mezi námi vytvořit pouto, svazek. Nechtěl jsem to riskovat, ne dokud nepřijdu na to, kdo jsi. Illiorovy ruce, Aleku, nevíš, nemůžeš vědět, jaké to bylo..."

"Pouč mě!" zavrčel Alek.

"Dobře." Seregil znovu rozechvěle vydechl. "Byl jsem vyhnán od svých vlastních lidí před více lety, než jsi ty naživu. Všichni Aurēnfaietové, kteří přišli do Skaly, věděli, kdo jsem, a měli nakázáno se mi vyhýbat. Mezitím všichni mí lidští přátelé stárnou a umírají mi před očima."

"Kromě Nysandera a Magyany."

"Ach ano." Ted' zněl hořce Seregilův hlas. "O tom, jak jsem byl u něj v učení, víš všechno, ne? Další selhání, další místo, kam jsem nepatřil. Pak ses zčistajasna objevil ty a byls... jsi..."

Alek pohlédl na skloněnou postavu, kterou měl před sebou, a cítil, jak jeho hněv mizí stejně rychle, jako se objevil.

"Pořád nechápu, proč jsi mi nechtěl nic říct."

Seregil k němu znovu vzhlédl. "Myslím, že to bylo ze zbabělosti. Nechtěl jsem vidět výraz, který máš právě teď na tváři."

Alek se posadil zpátky vedle něj a složil hlavu do dlaní. "Nevím, co jsem," vzdychl. "Je to jako kdyby mi sebrali všechno, co jsem o sobě kdy věděl." Ucítil na ramenou Seregilovu paži, ale nepokusil se ji setřást.

"Ach, talí, jsi tím, kým jsi vždycky byl," povzdechl si Seregil a poplácal jej po paži. "Jenom to teď víš, to je celé."

"Takže uvidím stárnout Beku a Luthase a Illiu a..."

"Ano." Seregil jej objal pevněji. "A to by nebyla o nic méně pravda, i kdybys byl Tírfaie. Není to prokletí."

"Ty o tom vždycky mluvíš, jako by bylo."

"Prokletí je být osamělý, Aleku, a černá ovce. Nevím, proč jsme my dva tu noc skončili ve stejné podzemní kobce, ale od té doby každý den děkuji Illiorovi, že se to stalo. Nejvíce jsem se bál toho, že tě ztratím. A moje druhá největší obava byla, že až ti nakonec řeknu pravdu, budeš si myslet, že to byl hlavní a jediný důvod, proč jsem tě vzal s sebou. Víš, že tak to není. A nikdy nebylo, dokonce ani na začátku."

Poslední otřes a hněv zmizely a nechaly Aleka nepředstavitelně vyčerpaného. Natáhl se dolů, znovu zvedl láhev s vínem a vypil ji do poslední kapky. "Víš, je toho hodně, s čím se musím vyrovnat. Mění to tolik věcí."

Poprvé po mnoha hodinách se Seregil zasmál a jeho smích byl ve tmě teplý a hojivý. "Měl by sis promluvit s Nysanderem nebo Therem. Když si čarodějové uvědomí, že v sobě mají magii, musí mít stejné pocity."

"Jenže co to pro mě znamená, když jsem jen poloviční ,faie'?" zeptal se Alek, kterému se v hlavě vynořilo sto otázek a srovnání. "Jak dlouho budu žít? Jak jsem ve skutečnosti starý?"

S jednou rukou stále položenou kolem Alekových ramen, Seregil našel svou láhev a napil se. "No, pokud krev ,faieů pochází od matky, bývá obvykle silnější. Nevím proč, ale je tomu tak a všichni, o kterých vím, žili stejně dlouho jako my ostatní, asi čtyři sta let. Dospívají o něco rychleji, takže jsi asi tak starý, jak si myslíš. Je taky slušná šance, že jsi zdědil nadání k magii, které měla, ačkoliv se zdá, že by se nejspíš projevilo samo..." Náhle zmlkl a Alek ucítil, že se otřásl.

"Zatraceně, omlouvám se, že jsem ti to neřekl dřív. Čím déle jsem čekal, tím to bylo těžší."

Aniž se nad tím náhlým popudem zamyslel, Alek se obrátil, oběma rukama Seregila objal a pevně jej k sobě přitiskl. "To je v pořádku, talí," zašeptal chraptivě. "Už je to v pořádku."

Překvapený Seregil na okamžik zaváhal a pak mu objetí vrátil a jeho srdce rychle a silně bilo proti Alekovu. Při tom doteku Aleka zalilo vyčerpání a klid a spolu s ním náznak potěšení z jejich blízkosti. Z místa, kde seděli, Alek viděl záblesky několika luceren, zářící skrz holé stromy z ulice Světél. Uvědomil si, že Seregilovy prsty jsou zapletené v jeho vlasech na šíji stejným způsobem, jakým se před pár týdny dotýkal mladého muže u Azarina, a provinile sebou trhl. Nejdřív ta zvláštní noc, která změnila jeho vnímání, pomyslel si unaveně, a teď tohle. Illiorovy ruce, pokud to půjde takhle dál, skončí to tak, že nebude vůbec vědět, kdo je!

Seregil jej konečně pustil a zvedl oči k měsíci, napůl ukrytém za spleť vrcholky stromů.

"Nevím jak ty, ale já jsem si na jednu noc užil vzrušení až až," řekl s náznakem svého křivého úsměvu.

"A co Rythel?"

"Myslím, že Tym může na věci dohlížet ještě jednu noc. Najdeme ho ráno."

Když nasedali na koně, aby se vydali domů, byla řada na Alekovi, aby se zasmál,

"Co je tak směšného?"

"Myslím, že to mohlo být horší," odvětil Alek. "Ve starých baladách se vždycky ukáže, že sirotci jsou dlouho ztraceni dědicové nějakého království, což znamená, že skončí buď zavření v rodinném hradu, kde se učí královským způsobům, nebo je kvůli hromadě cizinců poslou zabit nějakou obludou. Já aspoň zůstanu u své staré práce."

"Nemyslím, že z tohoto někdo udělá nějakou baladu."

Alek se vyšvihl do sedla a ušklíbl se na něj. "To mi vyhovuje!"

Kapitola 24.

Beka

"K

de to jsme?" překřičel Zir cinkání postrojů.

"V Myceně!" zavolal někdo odpověď.

Beka se proti své vůli usmála. Tenhle vtip byl ořepaný už před mnoha týdny, ale jednou za čas ho někdo vykřikl, jen aby narušil jednotvárnost.

Jezdci pod seržantkou Mercalle byli dnes ráno v povznesené náladě. Beka dostala rozkazy vzít decurii, zajet do

blízkého města na trh a koupit tam zásoby pro eskadronu. Mercalle vyhrála los.

Celé týdny už projížděli zvlněnou krajinou a zasněženými kopci, dubovými lesy a prázdnými poli; měli usedlosti s doškovými střechami a malá venkovská městečka, kde na všechny vojáky hleděli s ostražitou nelibostí. Mycena byla země farmářů a obchodníků. Války kazily obchody.

Regimentu trvalo téměř měsíc, než se dostal k přístavnímu městu Keston - měsíc studených ležení, narychlo zařízených ubytování v pevnostech a nádvořích a pomalé jízdy po zmrzlých cestách. Večer sedávali noví důstojníci u ohně a naslouchali příběhům z válek, které jim vyprávěli veteráni, doufající, že pochyty některé z věcí, na které neměli během svého krátkého šestitýdenního výcviku čas.

Čím víc jim Beka naslouchala, tím víc si uvědomovala, že navzdory všemu jejich výcviku a individuální obratnosti v zacházení s koněm, mečem a lukem bude třeba jedné či dvou bitev, aby se poznalo, jak dobře turma spolupracuje a navzájem si věří.

A jak moc věří jí.

Všimla si, že mnozí z jejich jezdců se ještě stále obrací o radu spíš k jejím seržantům než k ní. Trochu ji to dráždilo, ale na druhou stranu, byli to jediní ostřílení veteráni v turmě. V jejich prospěch bylo třeba říci, že všichni se k ní s její hodností chovali s naprostým respektem, dokonce i Braknil, který byl dost starý na to, aby byl jejím otcem.

Na oplátku Beka nezapomínala na skutečnost, že kdyby nebylo Seregilova patronátu a pověření, které jí přinesl, byl by seržant ta nejvyšší hodnost, na kterou by mohla v takovém regimentu pomýšlet. Zdálo se, že někteří z ostatních nových poručíků u švadrony - synové a dcery lordů z Rhiminee - na to také nezapomínají, a příležitostně jí to dávali úšklebkem nebo blahosklonnou poznámkou najevo. Naštěstí mezi nimi nebyli její kolegové důstojníci v Myrhině eskadroně.

U Kestonu vzal velitel regimentu, princ Korathan, švadronu Vlků velitele Perrise a oddělili se, aby se drželi pobřeží. Švadrona velitelky Klii zamířila do vnitrozemí směrem k Folcwinskému údolí. Řeka Folcwine byla jižní částí velké obchodní cesty, která mířila na sever až do hor Železného Srdce v dalekých severních zemích. Očekávali, že po řece Plenimarští sáhnou jako první.

To bylo před dvěma týdny; a bude trvat další dva, než k řece dorazí.

Beka se obrátila v sedle a podívala se zpět na zástup, který se za ní nezřetelně vlnil přes kopce: téměř čtyři sta jezdců a důstojníků švadrony Lvů, saně s markytánkami a zbrojíř, vozy se zásobami, dobytek a honáci. Bylo to jako cestovat s malým městem ve vleku. Výzvědy, předsunuté hlídky, a dokonce i obyčejné výpravy pro zásoby, jako byla tato, nabízely vítanou změnu.

Beka zachytila Mercallin pohled a řekla: "Seržantko, myslím, že koně by uvítali běh."

"Máte pravdu, poručice," odpověděla Mercalle s náznakem úsměvu; obě věděly, že neklidní mladí jezdci by ho uvítali víc.

Beka přelétla pohledem zvlněný terén před nimi a asi míli od nich spatřila temnou linii stromů. "Dejte rozkaz, seržantko. Až dám znamení, vyrazíme o závod ke stromům. Kdo tam bude první, ten může jít jako první i do hospody."

Mercallini jezdci se rovnoměrně rozptýlili a navzájem na sebe hulákali. Na Bečino znamení nasadili koním ostruhy a tryskem vyrazili ke stromům.

Beka na svém Drakovi mohla snadno předjet většinu ostatních koní, ale držela se vzadu a nechala Kaylah a Zira závod společně vyhrát.

"Slyšel jsem, že vždycky dojíždějí společně," zabručel Marten, když zbytek jezdců zastavil u vítězů. Při těch slovech se několik jezdců zaculilo. Sexuální vztahy mezi řadovými vojáky nebyly schvalovány, a došlo-li k otěhotnění, byli oba rodiče propuštěni z armády, ale přesto se to stávalo. Beka, stále žijící v celibátu, se rozhodla tvářit, že nevidí, kdo se s kým dělí o příkrývky. Několik jejich jezdců přišlo do regimentu už jako dvojice, včetně Kaylah a Zira. Mezi jinými, jako byli Mirm a Steb, vznikla pouta během pochodu.

"Nelamte si s tím hlavu," poradil ji Braknil, když si všimla, že jisté pokrývky se pozdě v noci stěhují. "Dokud to bude čestné, jenom je to přiměje zuřivěji bojovat s nepřítelem. Nikdo nechce před svým milencem vypadat jako zbabělec." Zdálo se, že Kaylah a Zira to už dosvědčují; během výcviku zuřivě bojovali proti sobě i všem ostatním. Kaylah byla pěkná blondýnka, která vypadala téměř křehce na vojenský život, ale na hřbetě koně byla jako kentaur a s lukem se mohla měřit s každým v turmě. Zira, mladý muž s černým plnovousem a postavou jako medvěd, měl při boji s mečem, ať už na koni nebo na zemi, Sakorem pozhnanou ruku.

Ukázalo se, že stromy jsou hustý borovicový les. Vydali se podél okraje a narazili na dobře udržovanou cestu, která skrz něj vedla směrem k městu. Těsně před polednem vyjeli na opačné straně do údolí nad městem. Bylo to bohatě vypadající místo s obrannou palisádou a rušným tržištěm.

Jejich tmavě zelené polní uniformy přitahovaly méně pozornosti, než by možná mohly slavnostní tabardy, ale i tak se lidé stále dívali na jejich meče, luky a kroužková brnění úkosem.

Raději my než plenimarští námořníci, pomyslela si Beka a povytáhla si z výstřihu tuniky okruž, aby bylo vidět její hodnost.

Nicméně jejich skalské zlato tu bylo vítané dost. Ani ne za hodinu našli všechny zásoby, pro které je poslali - pergamen, kameny do křesadel, šrot a mouku, sušené ovoce a fazole, sůl, uzené maso, pivo, čtyři vykrmené ovce a prase, oves a zimní píci pro koně - a najali tři vozky, aby s jejich doprovodem zásoby dopravili ke koloně.

Její vojáci si našli čas i nakoupit věci pro sebe a pro ty, kteří zůstali se zbytkem turmy: po tabáku, kartách, cukroví a psacích potřebách byla vždy poptávka. Něktěm dokonce visely ze sedel kuřata a husy. Mercalle nakoupila pro ostatní seržanty; Portus měl velmi rád ořechy a hrozinky a Braknil mycenskou jablkovici.

Když vozkové upevnili na sáně poslední zbytky nákladu a zapřáhli volská spřežení, Mercalle vzhledla k obloze.

"Kolona by nás už měla dohánět. Vozkům to zkrátí zpáteční cestu."

"Jsou tady všichni?" zeptala se Beka, počítajíc tváře.

"Všichni, poručice."

"Dobře. Tobine a Arno, pojedete v čele. My ostatní doprovodíme saně. Čelní jezdce budeme občas střídat, jenom aby se nenudili."

Mercalle zasalutovala a tryskem s oběma jezdci odjela. Beka s ostatními utvořili formaci kolem saní.

Zdálo se, že nikomu pomalejší krok nevadí; bylo příjemné loudat se se sluncem, opírajícím se jim do zad, a s čerstvým větříkem ve tvářích. Z města vyjeli po stejné cestě, jakou do něho vstoupili, a zamířili zpět k borovicím.

"Jezdíte touhle cestou často?" zeptala se Beka, aby navázala rozhovor s vedoucím vozkou.

Muž trhl volskými opratěmi a přikývl. "Od jara do podzimu dost často," odpověděl s přízvukem hustým jako ovesná kaše.

"Moji bratři a já vozíme zboží do Torburnu na řece. Čluny ho pak vozí na pobřeží."

"Při téhle rychlosti to musí být dlouhá cesta."

Pokrčil rameny. "Tři týdny tam, tři zpátky."

"Slýcháte tady hodně zpráv o blížící se válce?"

Vozka jí věnoval kyselý pohled. "Myslel bych, že bychom měli. Vzhledem k tomu, jak nás pošlapou, až se ta vaše cháska a Plenimarští do sebe pustíte. Někteří říkají, že bychom si prostě měli s jedněmi z vás prohodit zemi a pak byste si mohli mezi sebou bojovat, aniž byste nás rušili." Beka se nad tím trochu naježila. "Jedeme na východ, abychom tomu zabránili. Jinak by vaše armáda zůstala sama, až se Plenimarští vrhnou na vaši půdu a řeku."

"Ještě to neudělali. A až se do toho pustí a zkusí to, vy, chásko, jim v tom nikdy nezabráníte."

Beka spolkla ostrou odpověď a poodjela od saní. Nemělo smysl se o tom hádat. "Martene a Barie, pojedete v čele.

Řekněte seržantce Mercalle, že ji vystřídám, jakmile se ostatní vrátí."

"Rozkaz, poručice!" řekl Barius, usmívaje se skrz nově narostlý vous. Spolu s Martenem tryskem vyrazili a pláště za nimi vlály, jak spolu závodili, a zmizeli za ohybem cesty.

Zvuk koňských kopyt jim právě zmizel z doslechu, když se ozvalo koňské zaržání, při kterém se Bece zježily chloupky na šíji. Otočila Draka a viděla, že za třetími saněmi Syrtase jeho kůň shodil. Kůň znovu zaržal a tryskem se rozběhl k lesu.

Rethus zajel k ležícímu muži a seskočil ze sedla.

"Je to past!" vykřikl a vrhli se do úkrytu za saně.

Kolem Bečina koně zadrnčel šíp a zabodl se do postranice prvních saní. Jediný pohled jí stačil, aby poznala, že tohle není vojenský útok. Šíp měl dvojité opeření, narozdíl od vojenského, které bývalo trojstranné, a opeření bylo vyrobené neohrabaně, z jednoho bílého a jednoho ohraného hnědého pera.

"Zatracení banditi," zavrčel vozka, vytáhl zpod kozlík krátký meč a seskočil přes bočnici dolů.

"Schovejte se!" zakřičela Beka, ačkoliv to ostatní právě dělali. S lukem v ruce sklouzla z Draka a plácla ho po zadku, doufajíc, že lukostřelcům upláchne.

Se srdcem až v krku se Beka přikrčila ve skromném úkrytu za přední částí saní. Krčila se tam vedle vozky a pokoušela se odhadnout situaci.

Čelní jezdci se ještě nevrátili; zbývali jí Zir, Kaylah, Corbin, Rethus, Mikal a Syrtas - Za předpokladu, že nikoho z nich ještě nezabili - a tři vozkové.

Nicméně podle krupobití šípů, hvízdajících zpoza úkrytu za stromy usoudila, že nepřátelé mají značnou přesilu. A co hůř, stříleli z obou stran cesty.

"Když jsme vyráželi, neříkali jste o banditech nic," zasyčela na vozku.

"V zimě většinou nejsou vidět," odpověděl zdráhavě.

"Tahle parta přišla na sever brzy. Museli vyčkávat, dokud neviděli, že jste poslala pryč další dva."

Beka se přesunula na druhou stranu právě včas, aby zahlédla tři muže s meči, jak na ně běží z lesa. Téměř bezmyšlenkovitě nasadila šíp na tětivu a jednoho z nich zastřelila; Zbylí dva padli zasažení střelami někoho jiného.

Když Beka běžela k dalším saním, nad hlavou jí drnčely a svištěly šípy. U saní našla Mikala, Zira a Kaylah jak zuřivě střílí na obě strany mezi stromy.

"Přestaňte střílet!" rozkázala Beka. "Nemůžeme si dovolit plýtvat šípy."

"Co máme dělat?" chtěl vědět Mikal.

"Počkat na jasný zásah. A posbírat všechny šípy, na které dosáhnete, aniž by vás trefili."

Přikrčila se k zemi a podařilo se jí dostat k posledním saním. Rethus a Corbin nebyli zranění. Jejich vozka ležel pod saněmi s šípem trčícím z boku a těžce dýchal.

První nepřátelský šíp škrábl Syrtase těsně nad kolenem, vzápětí zasáhl jeho koně. Rána silně krvácela, ale když spolu s ostatními střílel mezi stromy, nezdálo se, že by jej to nějak výrazně zpomalovalo.

Beka zopakovala rozkaz a pak nasadila na tětivu další šíp a čekala, až se některý z útočníků ukáže.

Banditi si jejich jednání mylně vyložili jako znamení kapitulace; za okamžik déšť šípů ustal a zpoza stromů se s divokým řevem vyřítili bojovníci a pěšky útočili na saně.

"Teď střílejte, na obě strany!" zakřičela Beka a vymrštila se na nohy. Bez ohledu na lukostřelce, kteří se ještě stále mohli skrývat mezi stromy, střílela šíp za šípem na muže, kteří se na ni řítili a tři z nich srazila. Poprvé od chvíle, kdy potyčka začala, ji napadlo, že bere lidem život, ale tahle myšlenka v ní nevyvolala žádné dojetí. Její mysl naplnilo drnění tětiv, výkřiky a zvuky bitvy a nenechalo prostor pro nic jiného. Vedle ní se stejným tichým odhodláním střílel Rethus.

O její tuniku na rameni se oťel šíp a přibil její plášť k postranici saní. Škubnutím rozeprala sponu, klesla na jedno koleno a pokračovala ve střelbě.

Jejich šípy zabily tučet nebo možná i víc banditů, ale stejný počet se k nim přibližoval ze všech stran.

"Meče!" zakřičela Beka. Vytasila svou čepel a vykročila vstříc vousatému muži v otrhaném koženém brnění a kamaších. Prudce se proti ní rozmáchl širokým mečem, ale ona se úderu vyhnula, otočila se a udeřila jej zezadu do krku. Vyzkoušela si ten pohyb proti otci a ostatním tisíckrát; tentokrát vytryskla krev. Nicméně s ním jich bylo mnoho dalších a Beka levou rukou vytáhla dlouhou dýku a pokoušela se s ní odrážet rány na nechráněném boku.

Vpravo od ní stál Syrtas, vlevo Kaylah. Kryli se navzájem, jak nejlépe dokázali, a vrhli se na houf banditů.

Bandité je svým počtem nejméně třikrát převyšovali, ale Beka si brzy uvědomila, že většina z nich se spoléhá víc na svaly než na obratnost. S téměř zklamanou úlevou se vyhnula dalšímu úderu, prohnala jednomu z mužů meč tělem a pak ho vytáhla právě včas, aby sekla do ruky dalšího, který útočil na Kaylah. Dívka se na ni letmo usmála a zaútočila na vysokého šlachovitého mladíka, ten se ale otočil a vzal do zaječích.

Beka se rozhlédla kolem a uviděla, že se k nim připojili i bojovníci na koních. Mercalle a ostatní se mezitím vrátili a vrhli se do šarvátky, a zatímco rozháněli bandity a sráželi je meči k zemi, na přilbách se jim odráželo sluneční světlo.

Banditi právě začali ustupovat, když směrem od kolony zahřměla na cestě kopyta dalších jezdců z Jízdní hlídky. V jejich čele jel Tobin a jemu po boku Portus a Braknil.

Nepřátelé prchali do úkrytu a jezdci na koních se za nimi vrhli mezi stromy a sesedali, aby je mohli pronásledovat.

"Pojďte!" vykřikla Beka a shromáždila své krvi potřísněné spolubojovníky. "Nedovolíme jim, aby nás připravili o všechnu legraci!"

* * *

Když bitva skončila, zůstalo na sněhu ležet víc než dvacet mrtvých banditů. Beka a její jezdci neutrpěli žádná vážnější zranění než škrábance od mečů a šípů.

"U Plamene, to byla pěkně velká tlupa," prohlásila Mercalle.

Vůdce vozků se vyplazil zpod svých saní. "Vypadají jako parta starého Garona. Asi před třemi lety napadali obchodníky po celém údolí. Šerifové je nikdy nedostali."

"Tentokrát si vybrali špatnou kořist," poznamenal s úsměvem seržant Braknil, který se k nim připojil. "Zdá se mi, že když jsme dorazili, měla jste věci pevně v rukou, poručice."

"Já jsem si tím tak jistá nebyla," odvětila Beka a poprvé si všimla, jak se jí třesou nohy. "Co tady vůbec děláte? Ne že bych nebyla ráda, že vás vidím."

"Když se objevili Barius s Martenem, poslala jsem Tobina a Arnu zpět," vysvětlila Mercalle. "Ale najednou se přiřítili zpět se zprávou, že jste byli napadeni. Nevěděli, kolik těch nepřátel je, ani co jsou zač, tak jsem Arnu poslala zpět ke koloně pro pomoc a s ostatními vyrazila za vámi. Jak se ukázalo, Braknil přesvědčil kapitánku, aby dovolila zbytku turmy vyjet vám naproti. Když na ně Arna narazila, nebyli s Portem ani míli daleko."

Zbytek turmy se shromáždil kolem nich, aby si to poslechl. "Nějaké ztráty?" zeptala se.

"Nikdo, poručice!" pyšně ohlásil desátník Nikides. "Na naši první bitvu to není špatné, co?"

"Nevím, jestli bych porážku banditů nazvala bitvou, ale zhostili jsme se toho docela dobře," obrátila se Beka s úsměvem k ostatním. "Vedli jste si dobře, všichni."

Braknil si vyměnil pohled s Mercalle a odkašlal si.

"Ve vši účtě, poručice, existuje zvyk, který by někteří jezdci měli splnit. Týká se chvíle, kdy poprvé zabijí."

"Myslíte napít se krve prvního člověka, kterého zabijete, abyste zahnali duchy?"

"To je ono, poručice. Dneska tomu někteří říkají pověra, ale já si myslím, že na staré zvyky je spolehnouti."

"Souhlasím," řekla Beka. Slyšela o tom zvyku od svého otce a od Aleka, kteří poté, co poprvé někoho zabili, prošli tímto. "Kolik z vás dnes zabilo poprvé?"

Všichni z Mercalliny decurie udělali krok vpřed a několik dalších z jiných decurií. "Dobře tedy. Lučištníci, najděte střelu, kterou jste poprvé někoho zabili. Až ji najdete, vraťte se. Vy ostatní si vezměte své meče."

Beka přešla k tělu bojovníka, kterého zabila jako prvního, muže ve středních letech s vousy zapletenými do copů. Ležel na zádech a na jeho obyčejné tváři se zračil mírně překvapený výraz. Chvilí na něj hleděla a vzpomínala na vražedný lesk v jeho očích, když se na ni řítil. Byla ráda, že zůstala naživu, ale ne, že jej zabila. Byla to zvláštní směs pocitů.

Zatřásla hlavou, vytáhla mu šíp z hrudi a připojila se k ostatním, kteří stáli v nerovnoměrném půlkruhu vedle cesty.

Když se všichni vrátili, rozhlédla se kolem a ucítila, jak na ni dopadá tíže okamžiku.

"Seržanti, pro mne je to stejně nové jako pro ostatní. Mám říct něco určitého?"

"Cokoliv chcete," odpověděl Braknil s pokrčením ramen.

Beka před sebe zvedla šíp. "Ať spolu všichni bojujeme se ctí, soucitem a silou."

S těmito slovy si hlavici šípu přitiskla na jazyk a ústa jí zalila měďnatá chuť krve. Chtěla se zašklebit a odplivnout si, ale tvářila se klidně, otřela šíp o sníh a zastrčila ho zpátky do toulce. "Čest, soucit a síla!" zopakovali ostatní a udělali se svými šípů a čepelí totéž.

"Myslím, že je to všechno. Teď tu máme zásoby, které musíme dovézt," řekla jim. "Viděl někdo mého koně?"

* * *

Toho večera si eskadrona kapitánky Myrhini poctnávala na prvním čerstvém mase po mnoha týdnech a několikrát připili na zdraví Beka a její turmy.

Když skončili a zalehli do stanů, aby tam strávili další chladnou noc, kapitánka Myrhini si vzala Beka stranou.

"Mluvila jsem s některými z Mercalliných jezdců," řekla, když se spolu procházely kolem táborových ohňů různých turem. "Zdá se mi, že jste si zachovala chladnou hlavu a starala se o své lidi."

Beka pokrčila rameny. Sama o tom přemýšlela. "Tak to má být. Udělala jsem chybu, že jsem poslala pryč dva jezdce, když už další tři byli vpředu. Nemyslím, že byla náhoda, že na nás ti banditi vyskočili právě v tu chvíli."

"Ano?" Myrhini zvedla obočí. "Co jste mohla udělat jinak?"

"Stejně jsem chtěla Mercalle vystřídat. Mohla jsem jet napřed sama a poslat ty dva zpátky, aby se vyměnili."

"To by ale vaši jezdcí zůstali bez důstojníka i bez seržanta."

"No, ano..."

"A podle toho, co jsem slyšela, to vy jste zabránila těm zelenáčům, aby vyplývali všechny šípy, s čímž útočníci pravděpodobně počítali. Ve skutečnosti jsem dnes udělala chybu já."

Beka se na ni překvapeně podívala, ale Myrhini ji naznačila, aby ji nepřerušovala. "Myslela jsem si, že když jsme na neutrálním území, je bezpečné poslat pryč samotnou decuriu. Kdybyste s sebou měla celou turmu, ti banditi by nikdy nezaútočili. Samozřejmě jste byla příliš zdvořilá a nezkušená, abyste mě na to upozornila, když jsem vám dávala rozkaz, že?"

Beka kapitánčin záhadný úsměv tak úplně nechápala. "Ne, kapitánko, prostě mě tehdy vůbec nenapadlo, že bychom pro výpravu za zásobami potřebovali víc lidí."

"Tedy jsme se obě mýlily," řekla Myrhini. "Ale už se a žij, jak vždycky říká jistý náš přítel. Vedla jste si dobře, poručice. Mimochodem, seržantka Mercalle si myslí, že máte kvality dobrého bojovníka."

"Ano?" zeptala se Beka, polapená mezi radostí z veteránčina ocenění a určitou zlostí, že seržantka očividně neměla stejnou důvěru v její schopnosti už předtím. "Co ji přimělo říct něco takového?"

"Myslím, že způsob, jakým jste se při boji usmívala," odpověděla Myrhini. "Přinejmenším tohle slyšela od těch, co s vámi bojovali bok po boku. Řekněte mi, měla jste strach?"

Beka nad tím chvíli přemýšlela. "Vlastně ne. V každém případě ne během boje."

"Zasažená Sakorem!" prohlásila kapitánka a zavrtěla hlavou. Nicméně Bece se zdálo, že její hlas zněl potěšeně.

Kapitola 25.

Rozpaky

S

kut probíhal s ukradeným bochníkem chleba pod košilí davem, který v pozdní odpoledne zaplňoval tržiště. Slyšel, jak za ním rozzuřený prodáváč chleba křičí: "Chyťte ho, chyťte zloděje!" Několik lidí po něm lhostejně hráblo, ale sympatie davu na nábřeží byly očividně na jeho straně. Proávč chleba, který nechtěl opustit své zboží, vystavené dalšímu plenění, se rychle vzdal a vrátil se ke svému dvoukoláku.

Skutovy prázdné útroby svíral hlad; Tymova smrt před třemi dny jej vyřadila ze hry a neměl skoro co jíst. Ukrást bochník byla nebezpečná záležitost, ale děle už hladovou bolest v útrokách nemohl vydržet.

Neustále sledoval, jestli se neobjeví nějaké potíže, a kličkoval špinavými uličkami ke zbořenému skladišti na západním okraji dolního města, svému současnému domovu. Jedna zeď shořela a spadla a celé místo bylo prosáklé starým kouřem, ale podkroví bylo ještě v dobrém stavu. Přelezl sutiny a vyšplhal po provizorním žebříku, který vedl nahoru. Po podlaze pod jeho nohama se rozlévalo světlo zapadajícího slunce, ale zbytek podkroví se už ztrácel ve stínu. Když nakoukl přes okraj plošiny, šedí holubi, kteří nahoře hrádovali, se podezřívavě zavrtěli.

"Kabere, jsi tady?"

Neozvala se žádná odpověď.

Ulevilo se mu. Už týden Kabera neviděl a to na tom bylo to nejlepší. Starší chlapec mu poskytoval určitou ochranu, ale byl líný a v poslední době si zvykl Skuta bít, když nepřinesl dost jídla pro oba.

Zamířil k rezavému koši na žhavé uhlí uprostřed podkroví a nahmatal věci pro rozdělení ohně. Jeho ruka právě sevřela misku s troudem, když za sebou ucítil pohyb.

Skut byl rychlý chlapec, ale tentokrát ne dost rychlý. Než mohl vstát, někdo mu hodil přes hlavu těžký plášť a spoutal mu ruce.

Čmuchalové! pomyslel si Skut zoufale.

Divoce sebou zazmítal, bojuje o život, a cítil, že jeho noha něco uspokojivě zasáhla. Ozvalo se tiché bolestivé zachrčení, ale pak mu silné ruce chytily kopající nohy. Jeho věznitelé jej zvedli z podlahy a drželi ho tak pevně, že se stěží mohl pohnout.

"Nechceme ti ublížit," řekl ten, který mu držel ruce. Byl to mírný mužský hlas. "Chci se zeptat na Tyma."

"Nic nevím," zakňoural Skut a bezmocně se vzpíral.

"Ne, tak to dělat nebudeme, že ne? Říká se, že jsi viděl, co se stalo. Jenom s tebou o tom chci mluvit. Teď se posad' a já ti tvůj čas vynahradím."

Skut se ještě chvíli vzpíral a jeho hubené tělo se napínalo jako tětíva luku, pak se ale podvolil. Ať už jej držel kdokoli, očividně neměl v úmyslu ho pustit.

"Dobře, řeknu vám to. Jenom mě postavte dolů."

"Dej ho dolů."

Skut ucítil že má nohy volné, ale ten za ním jej stále pevně držel kolem hrudi a paží.

"Budeš se chovat slušně?"

"Řek jsem, že jo, ne?" zamumlal Skut se srdcem až v krku.

"Posad' se."

Skut poslechl a potom vyděšeně vykřikl, když na stehně ucítil něco těžkého. Vykoukl zpod okraje pláště a uviděl, že je to ošoupaný pytel.

"No tak, otevři ho," pobídl jej muž, stále stojící za ním. Před sebou viděl boty druhého, toho, který ještě nepromluvil.

Skut třesoucíma se rukama otevřel pytel a ohromilo jej, když našel malou klobásu, kus sýra a půl tuctu vařených vajec. Lahodná vůně jej nesnesitelně vábila, ale stále byl podezřívavý. Měl dojem, že ten, co mluví, má přízvuk člověka z

vyšších kruhů. Co Tymovi chtěl?

"Je to v pořádku," řekl ten druhý a poprvé tak promluvil. Další muž. "Jen do toho, najez se. Vypadáš, že to potřebuješ." Vůně česneku a kouře, která stoupala z klobásy, na něj byla moc. Skut se pomodlil, aby nebyla otrávená, opatrně si ukousl a pak znovu.

"Co se Tymovi stalo?" zeptal se první.

"Spadl ze střechy, to je všechno," odvětil mezi jednotlivými sousty.

"Tym spadl?"

Skut pokrčil rameny a špinavými prsty oloupal jedno vejce. "Viděl sem ho, jak padá. Nekřičel, nebo něco takového, prostě se překotil."

"Nikdo nenašel jeho tělo. Víš jistě, že byl mrtvý?"

"Samo!" odfrkl Skut. "Myslíte si, že sem se nepodíval? Ten bastard mi ještě nezaplátil. Celou hlavu měl rozmlácenou. A taky u sebe neměl ani vindru, dokonce ani svůj nůž."

Zdálo se, že neviditelný tazatel nad tím chvíli uvažuje. "Co jste tam dělali? Za co ti měl zaplatit?"

"No..." Skut zaváhal. "Myslím, že to můžu říct, když je mrtvý a vůbec. Hlídal jsem pro něho dům, ten, ze kterého spadl."

"Jaký dům?"

"Nájemní dům v Plachtářské ulici. Tym říkal, že mám dávat pozor na všechny podezřelé týpky, zvlášť zloděje a kanálíky. A taky na metaře."

"Jak dlouho jsi dům sledoval?"

"Skoro celý týden." Klobása byla dobrá, nejlepší, jakou kdy ochutnal. Pod tíhou tohoto dojmu vstřícně dodal: "Taky jsem jednoho viděl. Den předtím, než Tym spadl, šel kolem Šťoura Brouk."

"Řekl ti Tym, proč chce, abys ty lidi sledoval?"

"Ne, a já se neptal. Když Tym chce, abyste něco udělali, prostě to uděláte," řekl mu Skut a poněkud kousavě dodal: "A taky by mi zaplatil, kdyby se nezabil."

Muž se přátelsky zasmál. "Skutečně čestný muž, ten náš Tym. Viděl jsi někoho na střeše nebo slyšel něco divného, než Tym spadl?"

Skut nepřítomně rozmáčkl veš na rukávu, zatímco intenzivně přemýšlel. "Ne, nic."

"Především, co vůbec dělal nahoře na střeše?"

"Říkal, že si jde poslechnout toho chláпка, co žije v horním patře, kterého sledoval. Proto tam vylezl, zrovna nad okno. Nezabijete mě, nebo tak něco, že ne?"

"Ne, ale něco ti poradím. Drž se zpátky a přestaň tlachat. Nevíš, kdo další by se o tebe mohl začít zajímat. A teď chci, abys tady seděl a nehýbal se, dokud nebudeme pryč. Nerad bych ti ublížil poté, co jsi byl tak ochotný."

"Ani se nehnu!"

Skutovo rameno hrozivě sevřela silná ruka. "A o téhle malé návštěvě nikomu ani slovo, jasné?"

"Jasně! Nikdy jste tady nebyli," zašeptal, náhle opět vyděšený.

Ruka se stáhla. Skut slyšel šoupání bot, skřípání žebříku a pak ticho. Přiměl se dvakrát napočítat do sta, než se odvážil stáhnout si z hlavy plášť. Když se nic nehýbalo, vyškřábal se na nohy, aby zapálil světlo, a na roštu koše našel ležet pevnou dyku a malý měšec. V měšci byl nejméně jeden sester v drobných mincích.

Výsoce postavení nebo ne, ti chlapíci pár věci věděli, pomyslel si Skut s úžasem. Ukázat v této části města zlato nebo stříbro mohlo člověka rychle zabít, obzvlášť takového vyzáblého spratka, jako byl on. Ale mít tu a tam pár měďáků bylo poměrně bezpečné a takováhle částka mu stačila nejméně na měsíc. S jistotou úctou vzal nůž a palcem vyzkoušel jeho vynikající ostří. Jen ať si ho Kaber zkusí znovu mlátit! Posbíral si pár věcí, které mu patřily, spolu s některými, které patřily Kaberovi a připadaly mu užitečné, a vydal se pátrat po nové střeše nad hlavou.

* * *

"Vypadá to jako nehoda," řekl Alek, jakmile byli dost daleko od pobořeného skladiště. "Musel uklouznout na břidlicových taškách, zrovna jako se to stalo mně."

Seregil vypadal nerozhodně. "Těžko věřit tomu, že by Tym spadl. Strávil na těch střechách celý život. A ten chybějící nůž mi dělá starosti. Tym vytahoval nůž jen tehdy, když měl v úmyslu ho použít. Kdyby ho měl při pádu v pochvě, Skut by ho sebral. Sám řekl, že tam nebyl. Kromě toho, kdyby se Tym skutálel po břidlicových taškách, ten kluk by to slyšel."

"A co se stalo s tělem?" uvažoval Alek. Márnice už obešli. "Podle toho, co jsme slyšeli, se prostě nezvedl a neodešel pryč."

Seregil pokrčil rameny. "V Rhimínee je spousta podivných existencí, které by za mrtvolu zaplatily."

Alek se ušklíbl. "Jako kdo?"

"Většinou blázni a zvědavci. Byl tady jeden muž, nikdo menší než lord, který chtěl zjistit, ve kterém orgánu je umístěna duše. Je známo, že je používají i umělci, hlavně sochaři. Vzpomínám si, že jedna žena byla popravena poté, co se zjistilo, že používala lidské kostry ke zpevnění pro sochy, které odlévala pro dalnanský útulek. Podle té historky se v její dílně zastavil kněz, aby se podíval, jak práce pokračuje, a z nepozornosti shodil jeden z hliněných modelů v životní velikosti. Hlava mu spadla k nohám, rozštípla se a odhalila až příliš skutečná ústa plná zubů."

"Děláš si legraci!"

"Při Stvořiteli, je to pravda. Valerius tu historku vyprávěl stokrát. 'Spalte je nebo je nechte na pokoji!' bylo morálním poučením z tohoto příběhu. Nicméně pokud jde o Tyma, mohli to být nekrofilové nebo prostě nějací ubozí hladoví..."

"Dost, je mi to jasné," zabručel Alek. Neměl tušení, kdo je to nekrofil, a ani to nechtěl vědět; představa kanibalismu byla ošklivá sama o sobě.

"Co? Aha, promiň. Kromě toho si myslím, že pravděpodobněji Rythel nebo někdo z jeho společníků chytil Tyma při

špehování a chytře se těla zbavil. Raději bychom se tam měli podívat osobně."

* * *

Počkali, až bude úplná tma, a pak se rozjeli k Plachtářské ulici. Obyvatelé domu byli ještě vzhůru a večereli; jejich klevetění by překrylo jakýkoliv hluk, který by Seregil mohl při chůzi po břidlici udělat.

Alek zůstal dole na stráži a Seregil vyšplhal po zadních, vratkých schodech a vytáhl se na střechu. Přivázel lano ke komínovému nástavci a opatrně se plazil k okapu nad Rythelovým oknem.

Okamžitě si všiml nože, který se jasně třpytil v okapním žlabu.

Seregil, natažený na břicho s tváří jen několik palců od nože, si ho chvíli prohlížel a uvažoval, jak se mohl Tym - rychlý, chytrý, smrtící Tym - nechat chytit na okraji prázdné střechy a jak to, že předtím, než zemřel, neprolil ani kapku krve.

Byl jsi dobrý, Tyme, ale zdá se, že každý z nás dříve či později narazí na sobě rovného, napadlo jej, když sahal po noži, který patřival mrtvému zloději. Tato myšlenka způsobila, že jej na okamžik zamrazilo, a pak sevřel otlučenou rukojeť.

Vzápětí se objevila představa ještě mrazivější, a sice vzpomínka, že Aleka poslal samotného, aby se do pokoje vloupal. Bylo to snad něco víc než Illiorovo štěstí, že ten, na koho narazil Tym, nebyl při Alekově návštěvě nablízku?

S tichou děkovnou modlitbou si zastrčil nůž za opasek, vrátil se stejnou cestou zpátky a našel Aleka, jak na něj čeká na druhé straně ulice.

"Zkontroloval jsem dvůr," řekl Seregilovi. "Jediné, co jsem našel, je tohle." Držel malý, zdobený, vyřezávaný kostěný knoflík. "Vždycky, když jsem ho viděl, byly jeho šaty pod špinou elegantní."

Seregil přikývl. "Naprosto správně. A co skvrny od krve?"

"Příliš přišlo a přešlo tudy hodně lidí. A ty jsi měl štěstí?"

Při pohledu na nůž se Alekovi nepatrně rozšířily oči. "Já... kam nás to ale přivedlo?"

"Bojím se, že noseš přímo do hromady sraček," povzdychl si Seregil. "Myslím, že mapa už je dávno pryč, a bude trvat další dva dny, než to budeme moc zkontrolovat. Zatím bude Rythel odvádět ve stokách svou dobrou práci a my stále nemáme žádnou stopu, kdo za tím vším je. A navíc mě ten bastard připravil o dobrého zloděje."

Alek se podíval na místo, kam Tym dopadl. "Kdyby nás Nysander tu noc neodvolal pryč..."

Seregil zavrtěl hlavou. "Tak bychom byli moudřejší, nebo taky mrtví. Nemá cenu si s tím lámat hlavu. Je na čase dostat našeho muže, ale musíme to udělat rychle a pořádně. A k tomu budeme potřebovat pomoc čaroděje."

Znovu se dotkl Tymovy dýky. "Když už jsme u toho, možná z ní Nysander dokáže něco dostat. Podívejme se, jestli je doma."

Tryskem projeli po Přistavní cestě a dalšími ulicemi k Domu Orěsky. Konečně před sebou uviděli štíhlé věže, rysující se ve tmě, a s úlevou spatřili, že ve východní věži svítí světlo.

Nysandera s Theroem našli ponořené do práce nad páchnoucí sbírkou bublajících přístrojů a tyglíků. Na jednom konci pracovního stolu ležela na kožené podložce hrst nevybroušených širokých hrotů do šípů.

Seregil si všiml, že k nim Alek zabloudil pohledem, ale měli na práci naléhavější záležitosti.

"Můžeš z toho něco zjistit?" zeptal se a ukázal Nysanderovi Tymovu dýku.

Nysander si utřel ruce do špinavého hadru, vzal si dýku, chvíli ji převracel v rukách a pak ji sevřel a zavřel oči.

Po chvíli však zavrtěl hlavou a podal ji Therovi. "Je na ní slabá stopa magie, ale nedokážu určit, jakého druhu nebo jak dlouho tam je."

"Na předmětech málokdy ulpí silně," poznamenal Thero. "Jeho tělo by nám řeklo víc."

"Tohle zjevně věděl i někdo jiný," zamumlal Seregil a se zklamaným zavrčením klesl na nejbližší lavici. "Nedostali jsme se nikam! Měli bychom Rythela dostat. Konec týdne je za dva dny. Jsem pro, abychom ho pořádně hlídali a pak na něj udeřili."

"Tohle logicky vypadá jako příští krok," souhlasil Nysander. "Co budete potřebovat?"

"Translokační klíč. Udělej nějaký malý, který mu můžu dát, aniž bych vzbudil podezření. Mohl by to být třeba svitek.

Jako lord Seregil můžu nahlas vykládat, že je to žádané zboží. Myslím, že s lakotou našeho muže můžeme počítat."

"Výborně. A já to mohu zařídit s dozorcem ve vězení v Rudé věži. Pošleme ho do cely dřív, než řekne švec."

Seregil se otočil k Alekovi, netrpělivě postávajícímu vedle něj. "Jakmile se vydá za svým každotýdenním děvkařením, vlez dovnitř a převrátíš jeho pokoj vzhůru nohama. Dokonce i jestli je mapa už pryč, může se tam povalovat nějaký jiný důkaz. Jakmile ho dostaneme, nechceme, aby měl někdo čas zamést tam stopy. Až tam budeš hotový, setkáme se ve věznici."

Alek se usmál, připravený k lovu. "Nemělo by to trvat moc dlouho."

Seregil mu úsměv oplatil, šťastný, že vidí konec téhle zvláštní práce. "Zatraceně, možná stihneme druhé představení v divadle Tirarie!"

Kapitola 26.

Nekromantovy oči

V

argůl Ashnazai se rezignovaně rozhlédl po svém nejnovějším domově. Opuštěný dům páchl vlhkem a myšinou, ale střecha byla v dobrém stavu a krb se dal použít také.

Přestal už počítat, v kolika hospodách a krčmách od svého příjezdu do Skaly před třemi měsíci přespávali. Zima tady byla drsnější než v jeho rodném Benshálu, ale ne tak zlá jako ty, které zažíval ty tři roky, kdy Mardovi pomáhal v severních zemích pátrat po Očích a Závoji.

Tady ve Skale byla až dosud nekromantovým největším trápením nuda. Dosah Orěsky byl velký; bez ohledu na to, jestli byli v Rhimínee a sledovali různé Urvayovy špehy či hlupáky, nebo odříznutí v opuštěných usedlostech, jako

byla ta, kterou teď obývali, nemohl si dovolit provozovat své umění bez toho, aby nejprve utkal pevnou bariéru krycích kouzel. Taková kouzla výborně pracovala s hrabivou mladou čarodějkou, kterou pro ně Urvey ulovil. Ylinestra si byla naprosto jistá svou mocí; nikdy ani nevytušila, kdo nebo co Mardus ve skutečnosti je. Ashnazai rozevřel rozbité okenice a vyhlédl ven na malou zátoku pod domem. Na čáře přílivu se hromadily velké ledové kry, ale za nimi se v ranním světle vlnilo šedozelené otevřené moře.

Přesto je další překážka hezky odklizená z cesty, pomyslel si a v duchu se usmál. Jak předpokládali, ten Urveyův hloupý herec, Pelion, s nadšením skočil po nabídce řady divadelních angažmá v Iolu, městě na jihu. Bezpochyby tam zažije triumf a nikdy se nedozví, že niti jeho života už byla odměřena její konečná délka, aby ji o dva týdny později přetřela ruka úkladného vraha, který už dostal zapláceno. I krásná Ylinestra žila na vykoupení čas, stejně jako všichni ostatní.

Měsíce čekání se teď ve světle nadcházejícího triumfu nezdály být ničím. Ashnazaiova pomsta před ním visela jako krásný, slibně vypadající, téměř zralý plod, který mu brzy spadne do rukou, plod, který když stiskne, vydá sladkou krvavou šťávu. Dvě krátké noci a všechno bude na svém místě.

Bude tady ona.

* * *

Na pozadí klenby půlnoční oblohy vypadaly hvězdy jako třpytící se oči.

Ashnazai stál po Mardově boku na mořském břehu a slyšel Tildovy muže, jak se pohybují mezi stromy, které lemovaly malou zátoku, a ržání uvázaných koní, připravených na noční jízdu. Další muži hlídkovali u lesa za struhou, kde v kaluži poloslané vody ležel nějaký nešťastný podomní obchodník. Nebudou žádní svědkové.

Nečekali dlouho, když se ze tmy před nimi náhle vynořila černá postava.

Ashnazai se dra'gorgosovi hluboce poklonil.

"Brzy budeme u vás," oznámila bytost prázdným, větrem naplněným hlasem.

"Všechno je připraveno," odvětil Mardus. "Očekáváme vás."

Brzy se z moře ozvalo slabé šplouchání vesel. Tildus a jeho muži strnuli s tasenými meči, když se v dohledu objevil obrys velkého veslového člunu. Dva námořníci vytáhli vesla, zatímco jejich dva pasažéři seděli nehybně na přídí.

Jakmile dosáhli pobřeží, jeden z veslařů vyskočil ze člunu a vytáhl jeho příd' na břeh, takže jejich pasažéři mohli vystoupit suchou nohou. Jako první vystoupil vyzábělý, prošedivělý nekromant, Harid Yordun.

"Vítej, můj bratře," řekl Ashnazai a stiskl si s ním ruce, "i vy, Irtuk Beshar, naše nejváženější paní."

Yordun stroze přikývl a pomohl své společnici na břeh. Tichá a neviditelná za hustými závoji, zvedla Irtuk Beshar svou kožnatou zčernalou ruku v žehnajícím gestu.

Kapitola 27.

Rythelův konec

N

a konci týdne Seregil s Alekem naposled číhali ve večerních stínech naproti kovářovu bytu.

"Nemyslíš, že teď, když je práce hotová, změní své způsoby, že ne?" zeptal se Alek toho dne potřetí. Jeho noví kamarádi z Kladiva a kleští mu prozradili, že smlouva ohledně stok byla splněna. Až dosud nikdo neslyšel o tom, že by mistr Quarin svému synovci přidělil další práci nebo že by o ní Rythel požádal.

Seregil spolkl netrpělivou poznámku. "Počkáme ještě pár minut a dovíme se to. Počkat, tady ho máme, a oblečeného jako na ples!"

Když se Rythel pod lucernou nad dveřmi zastavil, zahlédli pod kožešinou lemovaným pláštěm třpyt zlatého vyšívaní na kabátci.

"Vypadá to, že jsme hádali správně," zašeptal Seregil. Pod černým pláštěm měl na sobě jeden ze svých nejlepších kabátků ve vínově červené barvě, bílé kalhoty ze srnčí kůže a těžký měšec.

Chlapec přivedl Rythelovi koně a muž zamířil obvyklým směrem.

"Šťěstí ve stínech," zašeptal Seregil a rychle si s Alekem stiskli ruce. "Uvidíme se ve vězení."

Alek se na něj šťastně usklíbl a tiše jako duch zmizel směrem k zadnímu schodišti domu.

Seregil počkal, až Rythel zahne za roh, pak nasedl na Cynril a vydal se zařídit náhodné setkání se svou kořistí.

Dnes v noci Rythel vynechal svá oblíbená místa a zamířil přímo k ulici Světel.

Dnes v noci ti museli dát pěknou prémii, pomyslel si Seregil, když jej sledoval k herně, známé jako Zlatý Pohár. Možná dokonce přemýšlí o tom, že by ses pustil s takovým výdělkem do nové práce. Ještě bych si tolik plánů nedělal, můj drahý příteli.

Znovu navázat kontakt bylo poměrně snadné. Sotva Seregil vstoupil do místnosti, kde hrál Rythel karty, muž jej halasně přivítal jako starého kamaráda.

"Sire Rytheli, jsem tak rád, že vás znovu vidím!" pozdravil jej Seregil, a když se k němu připojil u stolu, vřele si potřásl rukama.

Pro Rythela to zjevně představovalo jakýsi druh triumfu; Seregil viděl, jak si prohlíží ostatní šlechtice u stolu a sleduje, jak na ně zapůsobil způsob, jakým jej jeden z nich přijal.

"Vítejte, lorde Seregile," řekl Rythel hlasitě a znovu zvedl karty. "Budeme hrát meč a minci. Možná byste se ke mně připojil?"

Seregil s lstivým mrknutím přikývl a čekal na svou příležitost.

Stejně jako předtím Seregil během hry hodně mluvil a mezi tlacháním příležitostně trousil doporučení na různé obchodní spekulace. Viděl, že Rythel se na návnadu chytil; ještě pár kol a navrhne, aby si dali přestávku a někde se spolu v klidu

napili. Zdejší soukromé pokoje by se k tomu dobře hodily.

Seregil zrovna začal s návrhem, když se objevil otrhaný mladík se vzkazem pro Rythela.

Rythel odložil karty stranou, přelétl očima útržek pergamentu a pak ho pečlivě schoval do kabátu.

"Musíte mne omluvit," řekl a shrnul svou výhru do měšce. "Musím se zúčastnit jedné drobné záležitosti, ale nemělo by to trvat dlouho. Můžeme se tady setkat, řekněme, za jednu nebo dvě hodiny?"

"Očekávám, že tady strávím většinu večera," odpověděl se srdečným přikývnutím Seregil. Pak, aby zasekl háček, na něj furiantsky mrkl a dodal: "Je tady jedna taková malá záležitost, ve které bych ocenil vaši pomoc. Malá, ale dost možná výnosná. Až se vrátíte, můžeme si o tom promluvit."

"Jsem vám k službám, můj pane." Uklonil se Seregilovi i ostatním a odspěchal.

"A protože mne můj společník opustil, myslím, že si dopřeji chvíli na osvěžení." Seregil odešel od stolu, vzal si plášť a pospíšil si ven.

Ke svému překvapení spatřil, že Rythel odchází pěšky. Seregil jej s dostatečným odstupem sledoval.

Byla vlahá noc. Poslední zbytky špinavého sněhu v nočním vzduchu tály, vypařovaly se a mísily s jemným oparem, který se sem valil z přístavu. Do Skaly se rychle blížilo časné jaro; ve vzduchu už byl cítit jeho vlhký pach.

Cestou z ulice Světél kolem Astellova Kruhu k ulici Pochodní si Rythel tiše pískal mezi zuby. Brzy došli do užších ulic sousední čtvrti, obývané obchodníky.

Kam to, při Bilairyho jméně, míří? přemýšlel Seregil.

Rythel před ním zahrnul za roh a zmizel mu z dohledu. Seregil si pospíšil, aby jej dohonil, když tu večerní ticho prořízlo ržání splašených koní. Doběhl k rohu a ve vzdálenosti asi třiceti stop před sebou uviděl Rythela, stojícího jako socha uprostřed uličky, a divoce poskakující vůz, tažený koňským spřežením, které se na něj vyřítilo z mlhy. Ulička byla hrozivě úzká; i kdyby se Rythel dokázal vyhnout koním, téměř jistě by byl rozdrcen vozem.

Seregil, svíraný děsivým pocitem nemohoucnosti, nedokázal ani vykřiknout, zatímco Rythel tam stál se zdviženými rukama, jako by jimi chtěl zvířata zastavit.

Vedoucí kůň do něj plnou silou narazil, uťal jeho drsné výkřiky a podupal ho obrovskými kopyty. Pak vůz poskočil stranou a zpod něho vyletěla noha, odříznutá jedním z železem pobitých kol.

Seregil uskočil za roh do bezpečí a sledoval, jak se vůz s rachotem prohnal kolem. Koně měli pěnu u huby a oči vyťřeštěné hrůzou. Na kozlíku neseděl žádný vozká. Na hřbetech koní poskakovaly neúčinné opratě.

Když se vůz prohnal kolem, zahlédl vzadu několik přivázaných sudů.

Pivovarský vůz na noční objížďce?

Doprovázený hřměním kopyt a řinčením postrojů, vůz opět zmizel v mlze jako nějaký obraz z noční mýry.

Seregil, krčící se ve stínu s obnaženým mečem, počkal, dokud vše neutichlo, a sledoval, jestli někdo přijde. Když se nikdo neobjevil, rozběhl se k místu, kde na mokřím dláždění ležel rozdrcený Rythel.

Hluboko v hrdle mu vzkypěla žluč. Nikdy předtím neviděl, aby z člověka zůstala taková kaše. Tělo bylo rozdrcené.

Hřbet jedné ruky si přitiskl k ústům a uprostřed odporného zápachu, který se linul ze znetvořeného těla, rozeznal známou trpkou vůni.

To víno jsem ti koupil já, pomyslel si Seregil a odvrátil oči od obsahu proděravěného zničeného žaludku.

S hněvivě a znechuceně sevřenými rty přitáhl useknutou nohu zpět a položil ji na mrtvolu, pak vytáhl Nysanderův kouzelný svítek, ten, který chtěl jen pár okamžiků předtím podat Rythelovi. V jedné ruce sevřel svítek, v druhé Rythelovu zdravou ruku a palcem rozlomil voskovou pečeti. Vzápětí byla ulice prázdná.

* * *

"NYSANDERE!"

Seregilův divoký výkřik se rozlehl vězeňskou chodbou a oťásl Nysanderem, Alekem a Thorem při jejich trpělivém bdění. První se vzpamatoval Nysander. Rozběhl se ke dveřím cely, kouzlem vyvolal světlo a nahlédl mříží dovnitř.

Uvnitř se Seregil krčil nad něčím, co vypadalo jako zmet' oblečení. Zápach, který Nysandera udeřil do nosu, říkal něco jiného. Na jeho příkaz se dveře otevřely a vstoupil dovnitř.

"Při Čtveřici! Co se stalo?"

"Přejeli ho venku na ulici," sykl Seregil skrz zaťaté zuby. "Měl jsem ho skoro na dosah - prostě tam stál jako králík, zatímco se na něj řítí pivovarský vůz, tažený splašenými koňmi, a když ho přejel, nemohl jsem udělat vůbec nic, abych ho zachránil."

Nysander za sebou uslyšel dáivý zvuk a vzhlédl právě včas, aby viděl, jak se Thero s jednou rukou přitisknutou na ústa slepě potácí ven. Alek zůstal stát v otevřených dveřích a s ponurým výrazem v bledé tváři sledoval, jak Seregil se zuřivou důkladností mrtvému muži svléká krví nasáklé šaty a sám už má své pěkné šaty zamazané ohavně páchnoucí špinou.

I Seregil byl bledý jako stěna, ale oči mu plály vztekem. Nysander poklekl vedle těla a podržel ruce pár palců nad Rythelovou poničenou hlavou.

"Zase nic necítím," povzddechl si. "Musíš mi všechno říct. Byla to nehoda?"

"Vůči 'nehodám' začínám být velmi podezřavý," zavrčel Seregil.

Obrátil tělo na druhou stranu a do slámy s tupým cinkáním mincí vypadl zakrvácený měšec. Vysypal ho, prohledal zbytky kabátu a pak všim mrštil na druhou stranu cely.

"Zatraceně!" zuřil. "Zatraceně! Dostal zprávu. Někdo ho na to místo zavolal, někdo, koho znal. Šel vstříc své smrti a pískal si přitom jako ženich! Aleku, sundej z téhle nohy botu a prohledej ji."

Alek poslušně zatáhl za botu na odříznuté noze. Padla dokonale a Alek se musel jednou nohou zapřít o zbytky stehna, aby ji dokázal stáhnout. Když se mu to podařilo, prohmatal ji vevnitř a zavržel hlavou. "Tady taky nic."

"Ani tady." Seregil odhodil botu stranou a stáhl mrtvému zbytky kalhot. Po dalším pečlivém průzkumu s hrdelním

výkřikem vyskočil a jednou rukou, umazanou od krve, udeřil do stěny cely.

Právě v tom okamžiku se Thero znovu objevil ve dveřích. "Promiňte mi mou slabost, Nysandere," zamumlal a v obličeji měl stále zelenou barvu. "Můžu něco udělat?"

"Dobře se rozhlédni," odvětil Nysander ponuře. "Jednou tě tvá práce vyvede zpod ochrany Orěšky; musíš být dost silný na to, abys takovým ohavnostem čelil. Tohle možná byla nehoda..."

"Nehoda!" vybuchl Seregil s pohledem upřeným na tělo. "Bilairyho koule, Nysandere, toho muže zavraždili, stejně jako zavraždili Tyma."

"Nejspíš ano. A my stále nevíme, kdo za tím vším stál."

"Ale ta mapa...?" obrátil se Seregil na Aleka.

"Nebyla tam," odvětil Alek zasmušile a stále se díval na Rythela. "Nebylo tam nic. Šaty, papíry, truhly - všechno zmizelo. Pokoj byl úplně vyklizený. Myslím, že neměl v úmyslu se tam vrátit. Ta stařena, které dům patří, říká, že všechno dnes odpoledne odvezl vůz."

Nysander na okamžik zavřel oči a pak si povzdechl. "Thero a já použijeme vlastní metody a budeme sledovat, kudy jste dnes v noci chodili. Pokud něco objevíme, hned vám dám vědět."

Nysander vzal Aleka za paži a odvedl jej z cely. Seregil tam však zůstal a sklíčeně se krčil nad tělem.

"Ty mazaný zkurvysynu," zašeptal tak tiše, že to Nysander stěží zaslechl. "Jsi lepší, než jsem si myslel."

Kapitola 28.

Záblesk proroctví

"O

tče! Otče, kde jsi?

Svíraje plnou hrst Valeriových kouzelných bylin, běžel Alek střemhlav prázdnou chodbou. Nebyly v ní žádné dveře ani okna, jen nekonečné kamenné zdi a on zahýbal za další a další rohy a sledoval krvavé skvrny na podlaze a trýznivý zvuk otcova namáhavého dýchání. Ale bez ohledu na to, jak rychle běžel, jej Alek nedokázal dohonit.

"Otče, počkej," žadonil, oslepený slzami zoufalství. "Našel jsem drysiána. Nech mě, ať ti pomohu. Proč utíkáš?"

Chraptivé sípání se změnilo, jak se jeho otec pokoušel promluvit, a pak přešlo v hrobové ticho.

V tom strašlivém tichu uslyšel Alek nový, zlověstný zvuk, tiché kroky za sebou, které sledovaly jeho vlastní chůzi.

Když se zastavil, zvuk zmizel; když se vydal dál, zase je zaslechl.

"Otče?" zašeptal a znovu zaváhal.

Tentokrát zvuk kroků pokračoval a Alek náhle pocítil smrtelný strach. Přes rameno za sebou viděl jen prázdnou chodbu táhnoucí se až k místu, kde ji přerušila další zatáčka. A ozvěna kroků byla stále hlasitější a přibližovala se. Alek přechal, svaly na zádech stažené v očekávání, že jej každým okamžikem někdo zezadu popadne.

Neohrabaně vyrval meč z pochvy a obrátil se, připravený k boji. Zjistil však, že místo meče svírá hrubou násadu šípů.

A stojí tvář v tvář stěně temnoty.

* * *

Alek se v posteli s trhnutím posadil, přitáhl si kolena k hrudi a třásl se. Noční košili měl zmáčenou ledovým potem a tváře mokré od slz. Venku řádila bouře. Vitr žalostně kvílel v komíně a vrhal déšť proti oknům.

Plíce mu hořely, jako by skutečně běžel. Několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, upřel pozornost na rudý žár v krbu a pokusil se zahnat kruté obrazy noční můry. Jeho srdce už téměř zpomalilo do normálního rytmu, když na druhé straně pokoje zaslechl zaskřípění prkna v podlaze.

"To je tenhle týden už potřetí, že?" zeptal se Seregil, když vstoupil do záře krbu. Vypadalo to, že má mokré pláště a z rozčuchaných vlasů mu kapala voda.

"Zatraceně, polekal jsi mě!" zalapal Alek po dechu a spěšně si cípem pokrývky utřel oči. "Nečekal jsem, že se dnes v noci vrátíš."

Od Rythelovy smrti uplynul již téměř týden a nikdo z nich, dokonce ani Nysander, nedokázal najít důkaz, který by Rythela spojoval s něčím jiným než sabotáží ve stokách a několika prohřešky v různých hernách. Všichni kromě Seregila už to vzdali a on sám byl stále popudlivější, jak sledoval jednu falešnou stopu za druhou. V poslední době měl Alek pocit, že když nepracují, je lepší držet se mu z cesty. Když toho večera Seregil schliple vyrazil do ulice Světél pro útěchu, vzal to Alek jako příznivé znamení; jeho předčasný návrat teď nevěstil nic dobrého.

Ale když Seregil přinesl z police nad krbem poháry a karafu se zengatskou brandy, neviděl Alek ve tváři svého přítele nic než upřímný zájem. Posadil se do nohou Alekovy postele a oběma nalil štědrá dávku.

"Zase zlé sny, co?" zeptal se.

"Ty o tom víš?"

"Celý týden sebou ve spánku hážeš. Napij se. Jsi bledý jako starý popel."

Brandy Aleka hřála v břiše, ale na záda se mu lepila vlhká a studená noční košile. Přitáhl si příkrývkou přes ramena, tiše upíjel a poslouchal, jak vítr nařiká kolem okapů.

"Chceš o tom mluvit?"

Alek zíral dolů do hlubin svého poháru. "Je to jenom sen, který se stále vrací."

"Stejný sen?"

Přikývl. "Tenhle týden čtyřikrát nebo pětkrát."

"Měl jsi něco říct."

"Poslední dobou nejsi zrovna přístupný," odvětil Alek tiše.

"No, já..." Seregil si prsty prohrábl vlasy. "Porážku jsem nikdy nesnášel dobře."

"Je mi líto to s tou mapou." Myšlenka na ni Aleka trápila celý ten dlouhý nešťastný týden. "Měl jsem ji vzít, když jsem měl možnost."

"Ne, v tom okamžiku jsi jednal správně," ujistil jej Seregil. "Prostě se zdá, že jsme si to při téhle práci často špatně načasovali. Kdybych šel po Rythelovi dřív nebo kdyby vydržel naživu ještě půl hodiny, dostali bychom ho. Nemůžeme ale změnit, co se stalo. A teď mi řekni o tom snu."

Alek se znovu napil brandy, pak odložil zpola dopitý pohár stranou a podrobně vyprávěl všechno, co si pamatoval. "Když to říkáš, nezní to tak hrozně," řekl, když skončil. "Zvlášť ta poslední část. Ale ta je ve snu vždycky nejhorší. Dokonce horší, než když můj otec..."

Zmlkl, překvapený tím, jak se mu svírá hrdlo. Seděl s očima upřenými na své ruce a doufal, že mu v té chvíli vlasy zakrývají tvář.

Po chvíli se Seregil jemně ozval: "V poslední době ses musel vyrovnat se spoustou věcí, s pravdou o svém narození a pak tohle. Pohled na Rythelovo zmrzačené tělo v cele musel odkrýt nějaké nepříjemné vzpomínky. Možná je to tvůj způsob, jak si konečně dovolit truchlení nad otcovou smrtí."

Alek prudce vzhlédl. "Truchlil jsem pro něj."

"Snad, talí, ale za celou tu dobu, co jsme spolu, jsi o něm stěžil kdy promluvil nebo kvůli němu plakal."

Alek mezi prsty žmoulal okraj pokrývky, překvapený náhlým rozhořčením, které cítil. "K čemu by to bylo? Pláč nic nezmění."

"Možná ne, ale..."

"Nezměnilo by to skutečnost, že jsem pro svého otce nemohl udělat nic jiného, než tam sedět, dívat se, jak leží zhroucený jako spálená mūra, a poslouchat, jak se dusí vlastní krví..." Ztěžka polkl. "Kromě toho, o tomhle ten sen ve skutečnosti nebyl."

"Ne? O čem tedy?"

Alek nešťastně potřásl hlavou. "Nevím, ale nebylo to tohle."

Seregil jej drsně plácl po holeni a vstal. "Co bys řekl tomu, kdybychom zítra z Nysandera vyždímali snídani? Dobře se vyzná ve snech, a když už tam budeme, mohl by sis s ním a Therem promluvit o té záležitosti s délkou života. Vzhledem ke všemu tomu zmatku kolem Tyma a Rythela jsi neměl moc času, abys to všechno strávil."

"Bylo snazší na to nemyslet," povzdechl si Alek. "Ale myslím, že bych si s nimi promluvil rád."

* * *

Seregil, ležící v tmě vlastní postele, poslouchal, jak se ve vedlejší místnosti Alekovo oddechování ztišilo zpět do spánku.

"Už žádné sny, můj příteli," zašeptal v aurěnštině a bylo to víc než jen přání všeho dobrého. Téměř dokázal ve stínech slyšet Věštčův šílený šepot, který se stále naléhavěji a jasněji rozléhal přes propast týdnů a měsíců. Požírač smrti rodí zrůdy. Strež dobře Strážce! Strež dobře Předvoj a Násadu šípu!

Násada šípu. Násada šípu, jako ta, kterou Alek noc co noc svírá ve svých snech - k ničemu, bezmocná bez svého širokého hrotu.

To podobenství mohlo znamenat tisíc různých věcí, řekl si pro sebe, bojuje rozzlobeně s přetrvávající jistotou, že ve hře, kterou stále nechápal, byla neodvratitelně vržena další osudná kostka.

* * *

Před úsvitem se bouře vrátila nad moře. Seregil s Alekem jeli k Domu Orěsky a vysoko se tyčící zdi, kopule a věže proti nim zářily na pozadí ranní oblohy bez jediného mráčku.

Uvnitř, za ochrannými zdmi zahrad, je obklopila vůně rašících bylin a rostlin s příslibem jara, které ve vnějším světě nebylo daleko.

Nysander a Thero měli na snídani další hosty. Kentauři, Hwerlu a jeho družka Feeya, nějak dokázali projít bludištěm schodišť a chodeb, ani nemluvě o tom, že dveře nebyly postaveny tak, aby umožňovaly procházet tvorům velkým jako urostlí tažní koně. Magyana tam byla také, seděla na rohu stolu a opírala si nohy o křeslo vedle Feeyi.

"Jaké milé překvapení," prohlásil Nysander a přisunul k improvizované snídani, prostřené na pracovním stole, další lavici. Na stole ležela většina obvyklého jídla - máslo a sýr, med, ovesné koláčky, čaj - spolu s velkou mísou ovoce. Maso, které si běžně k snídani dávali, bylo zjevně z úcty ke kentaurům při této příležitosti vynecháno. Nysander se na Seregila významně podíval zpod huňatého obočí a dodal: "Doufám, že tohle je společenská návštěva."

"Více méně," odpověděl Seregil, když si na talíř nakládal ovesné koláčky a ovoce. "Alek se cítí trochu ztracený při představě, že bude žít pár století navíc. Myslel jsem si, že vy čarodějové byste mu mohli dát nějakou užitečnou radu, když totéž překvapí i vás."

"Takže jsi mu to konečně řekl," ozvala se Magyana a Aleka objala. "Nejvyšší čas."

Hwerlu si překvapeně odfrkl. "On to až dosud nevěděl?" řekl něco Feeye v jejich hvízdavém jazyce a ona zavrtěla hlavou.

Hwerlu se s úsměvem obrátil na Aleka. "Poznali jsme to hned první den, když jsi sem přišel, ale Seregil chtěl, abychom ti to neříkali. Proč?"

"Myslím, že chtěl, abych si na něho nejdřív zvykl," řekl Alek a ironicky se na Seregila podíval.

"Předpokládám, že to trvalo dlouho," skočil mu Thero do řeči.

"Podle toho, jak se teď věci mají, věřím, že od Seregila bylo moudré, že počkal," řekl Nysander. "Drží tě s ním víc než jen pocit dluhu nebo strach, je to tak, Aleku?"

"Samozřejmě. Ale představa, že bych tady mohl sedět za tři nebo čtyři sta let..." Hleděl dolů na svůj talíř a potřásl hlavou. "Nedokážu si to představit."

"Ještě pořád mívám někdy stejný pocit," řekl Thero.

Seregil se na mladšího čaroděje překvapeně podíval. Za celou dobu, co jej znal, nikdy neslyšel, že by Thero dal najevo nějaký cit.

"Uhádl jsem to, když jsem byl chlapec," pokračoval Thero. "Ale i tak bylo zdrcující, když se to potvrdilo poté, co mě čarodějové vyzkoušeli. Přesto, pomysli, co v životě zažijeme - roky učení a objevování."

Dneska je téměř lidský, pomyslel si Seregil, prohlíží se si s novým zájmem tvář svého soupeře.

"Vybral jsem si mizerný způsob, jak ti to říct," obrátil se na Aleka. "Tu noc jsem byl sám trochu otřesený, poté, co jsem viděl Adzriel a všechno, ale Thero má pravdu. To mě udrželo při smyslech, když jsem opustil Aurēnen. Pro ty, kteří jsou zvědaví a rádi objevují, je dlouhý život dar. A myslím, že těchto vlastností budeš mít vždycky dost."

Nysander se uchechtl. "To určitě ano. Víš, Aleku, učím se a chodím po světě už víc než dvě století, a přesto mě stále uspokojuje vědomí, že i kdybych žil ještě dalších dvě stě let, stále tu budou nové věci, které mě potěší. Magyana a já jsme vyráželi do světa častěji než mnozí čarodějové a stejně jako Seregil, i my jsme viděli mnoho přátel stárnout a umírat. Byla by lež tvrdit ti, že nám to nezpůsobovalo bolest, ale přesto všechna ta přátelství, bez ohledu na to, jak byla krátká, byla darem, který by žádný z nás neobtěžoval."

"Možná to bude znít krutě, ale jakmile přežiješ jednu či dvě generace, bude snazší se od takových pocitů oprostit," dodala Magyana. "Není to tím, že bys je méně miloval, jenom se naučíš respektovat koloběh života. Přesto však děkuji Illiorovi, že vy dva jste se navzájem tak našli."

"Já taky," odvětil Alek s překvapeným rozčilením. Trochu zčervenal, možná v rozpacích nad svým přiznáním. "Jenom bych si přál, abych o tom mohl mluvit se svým otcem, a taky o své matce. Seregil vymyslel dobrou teorii ohledně toho, co se mezi nimi dvěma stalo, ale vím, že skutečnou pravdu se nikdy nedozvím."

"Možná ne," řekl Nysander, "ale můžeš je uctít tím, že si budeš vážit života, který ti dali."

"Když už je řeč o tvých rodičích, Aleku, řekni Nysanderovi o té noční můře, kterou máš od té doby, co zabili Rythela," skočil mu Seregil do řeči, když ucítil příležitost, ve kterou doufal.

"Skutečně?" Nysander tázavě zvedl obočí a podíval se na chlapce.

"Můžeš nám to popsat?" zeptala se Magyana. "Sny jsou občas skvělým nástrojem a ty, které přicházejí vícekrát, jsou důležité téměř vždy."

Zatímco Alek popisoval podrobnosti noční můry, Seregil Nysandera kradmo pozoroval; znal starého čaroděje příliš dobře na to, aby si za jeho maskou zamyšlené pozornosti nevšiml jiskřiček jednoznačného zájmu.

"A tímhle to vždycky skončí, tím nejhorším," domluvil Alek. Dokonce i v ranním slunci, které dovnitř svítilo skleněnou kopulí nad jejich hlavami, se při popisu posledního dojmu nepokojně zavrtěl.

Magyana zvolna přikývla. "Myslím, že násilné zážitky mohou vyvolat další bolestivé vzpomínky. I když tvůj otec zemřel na úbytě a ne násilím, musela to pro tebe být doba velkého strachu a žalu."

Alek krátce přikývl, ale Seregil viděl za jeho klidným výrazem bolest.

"Ano, a ve spojení s tím, že ses dověděl pravdu o svém skutečném původu, to mohlo v tvé mysli stvořit takové obrazy," souhlasil Nysander, i když pohled, který vrhl po Seregilovi, prozrazoval, že má na věc jiný názor. "Moc bych si s těmi sny hlavu nelámал, milý hochu. Jsem si jistý, že brzy přestanou."

"To doufám," povzdechl si Alek. "Začínám nenávidět, když mám jít spát."

"Nysandere, máš ještě pořád tu knihu meditací od Reli a Nolienu?" zeptal se Seregil. "Její filozofie by právě teď mohla být Alekovi k užítku. Myslím, že si vzpomínám, že jsem ji viděl někde v knihovně v obývacím pokoji."

"Myslím, že tam je," odvětil Nysander. "Nešel bys se mnou a nepomohl mi ji najít?"

Když sestupovali po schodišti ve věži, Nysander mlčel. Nicméně jakmile se za nimi dveře obývacího pokoje bezpečně zavřely, upřel na Seregila vyčkávavý pohled.

"Mám za to, že je tu nějaká záležitost, o které si chceš promluvit v soukromí?"

"Bylo to tak vidět?"

"Ale prosím tě. Reli a Nolienu?" Nysander se posadil do křesla u krbu, kde obvykle sedával, a sarkasticky si Seregila prohlédl. "Mám dojem, že si pamatuju, že jsi při nesčetných příležitostech mluvil o jejím díle jako o naprostých blábolech."

Seregil pokrčil rameny a přejel prstem po pásech fresek na zdi, které pokoj chránily. "Bylo to to první, co mě napadlo. Jak rozumíš tomu Alekovu snu a té násadě šípu bez hrotu? Mám pocit, že je to spojené s..." Seregil si uvědomil Nysanderův varovný pohled a zaváhal. "...s určitou záležitostí, o které nesmím mluvit."

"Vypadá to jako dost zjevná souvislost. Nepochybně máš na mysli to, co říkal Věštec?"

"Strážce, Předvoj a Násada šípu."

"Je jisté možné, že je tady souvislost, i když nevím, proč by se měla vynořit právě teď. Ale na druhou stranu nemusí jít o víc, než na co vypadá. Alek je lukostřelec. Co by pro něj mohlo být větším symbolem bezmocnosti než nepoužitelný šíp?"

"Taky jsem o tom zkoušel sám sebe přesvědčit. Oba víme, kdo je ten Požirač smrti; dvakrát jsem se setkal s temnou silou a v obou případech jsem měl zatracené štěstí, že jsem unikl živý a se zdravým rozumem. Takže chci věřit, že Alek není v téhle síti zapletený, ale myslím si, že je a že přesně to ten sen znamená. Ty tomu přece taky věříš, nebo ne?"

"A co chceš, abych udělal?" zeptal se Nysander s náznakem rozhořčení v hlase. "Pokud máme co dělat se správným proroctvím, pak cokoliv se má stát, to se stane, ať už to připouštíme nebo ne."

"Správné proroctví, co? Chceš říct osud." Seregil se zamračil. "Tak k čemu ten sen? K čemu je člověku varování, když nemůže udělat nic, aby se mu vyhnul?"

"Vyhnout se něčemu je zřídka ten nejlepší způsob, jak to vyřešit."

"Sedět na zadku a čekat, až ti nebe spadne na hlavu, taky ne!"

"To sotva, ale předem varovaný je předem ozbrojený, ne?"

"Předem ozbrojený, ale proti čemu?" zeptal se Seregil s rostoucím podrážděním, když se v čarodějových očích objevil příliš dobře známý obezřetný výraz. "Dobře tedy, pořád střežíš nějaké strašlivé tajemství, ale zdá se mi, že sami bohové něco naznačují. Pokud ty jsi Strážce, což jsi už přiznal, a pokud náš lukostřelec Alek je Násada šípů, pak já jsem Předvoj?" Na okamžik se odmlčel a v duchu si zkoušel, jak mu takový titul padne. Ale ten pocit naprosté jistoty, kterou měl ohledně Aleka, mu unikl. "Předvoj, ti, kteří jdou před bitvou, kteří kráčíjí v čele... ne, tohle na mě nějak nesedí. Kromě toho by mi Věstec neřikal, ať střežím sám sebe. Tak proč by mi to všechno říkal, kdyby..."

"Seregile, prosím..."

"Kdyby ve věštbě nebyla ještě čtvrtá postava!" vykřikl Seregil, rozčileně přecházející sem a tam mezi krbem a dveřmi, zatímco se mu v hlavě vynořovaly nesčíslné možnosti. "Samozřejmě. Čtyři je posvátný počet Nesmrtelných, kteří stojí proti Požírači smrti, takže..." Teď už cítil vnitřní jistotu. Bez ohledu na to, co mu Nysander odpoví, instinktivně věděl, že tentokrát je na správné stopě. "Illiorovo Světlo, Nysandere! Věstec by ke mně tak nepromluvil, kdyby k tomu nebyl důvod, kdybych neměl hrát nějakou roli."

Nysander chvíli upřeně hleděl na své sevřené ruce a rozmlouval s vnitřním hlasem. Pak se zhluboka nadechl a tiše řekl: "Ty jsi Průvodce, Neviděný. Neřekl jsem ti to dřív ze dvou důvodů."

"A to jsou?"

"Za prvé, protože jsem stále doufal - vlastně stále doufám - že to nebude důležité. A za druhé, protože jsem nic víc nevěděl. Nevěděl to žádný ze Strážců."

"A co Předvoj?"

"S největší pravděpodobností Micum, vzhledem k tomu, že i jeho se tyhle události dotkly. Pro milost Illiora, Seregile, přestaň tady pochodovat a posad' se."

Seregil se zastavil u knihovny. "Co myslíš tím, že doufáš, že to nebude důležité?"

Nysander zavřel oči a palcem a ukazováčkem si promnul kořen nosu. "Tak jako tady byli jiní Strážci, byli i jiné Násady šípů a Průvodci. Je to, jako by existovali v každé generaci a byli stále připraveni pro případ..."

"Pro případ, že co?"

"To nemohu říct. Přiznávám, že stále ještě doufám, že tomuto strašlivému zlu půjde zabránit. Vzhledem k tomu, kolik jsi toho uhádl, ti mohu říci, že Strážci vždycky znali tyhle čtyři postavy z věštby, ale nikdy nebylo zjeveno, jaké je jejich poslání. Ale pokud ty, Seregile, jsi Neviděný, pokud je Alek Násada šípů a Micum Předvoj, pak žádný přítel ani nepřítel nemůže udělat nic, čím by to změnil."

Seregil podrážděně zabručel. "Jinými slovy, jediné, co můžeme dělat, je čekat, až se tohle strašlivé Něco stane. Nebo nestane a v takovém případě strávíme zbytek života čekáním, protože nebudeme vědět, jestli se to nakonec přece jen nestane?"

"Tohle je bezpochyby jeden z důvodů, proč Strážci takové znalosti před ostatními tají. Budeš-li o tom vědět, nebude ti to příliš k užtku, jenom tě to připraví o klid. Na druhou stranu," - vzhlédl a podíval se na Seregila se směsicí znepokojení a soucitu - "mám takové tušení, že se má naděje, že toto břímě předám novému Strážci, ukáže být marnou. Mardus měl dřevěné kotouče; do Asheku ti těsně v patách přišli Plenimarští a pátrali po koruně. Existují další předměty - magické předměty - některé v Plenimaru, některé našťěstí roztroušené po všech ztracených koutech světa. Arkoniel, můj mistr, jen náhodou získal palimpsest, který tě dovedl ke koruně. Plenimarští mají zjevně v úmyslu je získat. To je špatná předzvěst, milý hochu, velmi špatná."

"A pokud jde o tvé dilema," usmál se na něj Nysander unaveně, "rád bych ti připomněl, že kdybys nebyl tak nesnesitelný šťoural, nemusel bys ho řešit."

"A co ostatní?"

Nysander rozhodil rukama. "Nezakazuju ti povědět jim, co víš, ale přemýšlej chvíli o tom, co jsi právě řekl. I když o tom víš, nemůžeš nic dělat; naše osudy leží v rukách nesmrtelných."

"A to je zatraceně nepříjemné lůžko," zabručel Seregil.

"Souhlasím. A v současné době možná i nebezpečné. Všichni musíme nějakou dobu žít obezřetně."

"Můžu dohlédnout na Aleka, pokud si přeješ tohle, ale co Micum?"

"Hned jak jste se vrátili ze severu, umístil jsem kolem vás tři několik ochranných kouzel. Od té doby se někdo několikrát pokusil prolomit ty kolem tebe a Aleka, ale..."

"Co?" Seregilovou hrudí projelo ledové bodnutí. "Nikdy jsi..."

"Takové pokusy mě nepřekvapovaly," řekl mu Nysander klidně, "a samozřejmě neuspěly. Kouzla kolem vás všech jsou neporušená a znemožňují, aby vás někdo našel pomocí magie. Kouzla kolem Micuma a jeho rodiny dosud nikdo nenarušoval."

"Bilairyho koule! Víš, kdo to dělal?"

"Bohužel, ti, co vás hledají, jsou odstíněni stejně dobře. Jejich magie je velmi silná a vědí, jak se ochránit."

"Tohle se mi nelíbí. Tohle se mi vůbec nelíbí," zamumlal Seregil. "Existuje víc způsobů, jak někoho najít, než jen magie. Zatraceně, Rhal se tu objevil, nebo ne? Kdo říká, že Mardus nebo ti jeho neřadí ne? Chudák Alek neměl ani ponětí, jak za sebou zametat stopy."

"Ať se stane cokoli, chlapce z toho obviňovat nesmíš," varoval jej Nysander.

"Kdo tady říká něco o obviňování?" Seregil si zoufale prsty prohrábl vlasy. "Za daných okolností odvedl skvělou práci. Zachránil mi život. Teď je řada na mně, abych ho chránil. A Micum; vzhledem k tomu, co vím, mi čest velí varovat ho, jak jen budu moci."

Seregil se připravil na další dohadování, ale Nysander místo toho jen vzdychl a přikývl. "Výborně, ale jenom tolik, kolik je naprosto nezbytné."

"Rozumná řeč. Sakra, budou zvědaví, kde jsme až doted' byli." Seregil vstal, aby se vrátil nahoru, ale Nysander zůstal

sedět.

"Seregile?"

Obrátil se a zjistil, že si jej Nysander smutně prohlíží.

"Doufám, milý hochu, že ať nám příští dny přinesou cokoli, budeš mi stále věřit, že jsem neměl ani tušení, že tato doba přijde během mého strážcovství nebo že se do toho někdo z vás zaplete."

Seregil se na něj chabě usmál. "Víš, strávil jsem většinu svého života posloucháním legend nebo jejich vyprávěním. Mohlo by být zajímavé stát se částí jedné z nich. Jenom doufám, že bardové, kteří je za mnoho let budou vyprávět, budou moci na konci říct, a Čtveřice poté se ctí žila ještě mnoho let."

"Já také, milý hochu. Já také. Vymysli si za mě nějakou omluvu, ano? Rád bych tady ještě chvíli zůstal sedět."

* * *

Když Seregil odešel, Nysandera obklopilo ticho. Položil si ruce na kolena, dopřál si v křesle pohodlí a naslouchal zvuku svého dechu a srdce, dokud nevnímal jen to. Pak se pomalu otevřel neviditelnému proudu předvídání a pomocí podoby svých tří vyvolených druhů přivolal síly, které hledal. Před jeho vnitřním zrakem se loudavě pohybovaly sedé obrazy, zmatený přívál mám/mohl bych/měl bych a představ si. Jak z ještě tak nepevněné budoucnosti vybrat zrnka pravdy...

..ruce Tikárie Megraeshe, ikona jeho snů a vidění, se před ním rozevřely. Z husté tmy se slabě ozývaly hlasy, jásavé, zuřivé, plačící. Slyšel řinčení zbraní, křičící muže...

Pak, jako tvrdý úder, se objevila vidina černého kotouče, obklopeného tenkou bílou aureolou ohně. Zdálo se, že se na něj upřeně dívá, jako nějaké vyčítavé oko.

* * *

Když se Seregil blížil ke dveřím pracovny, vzduchem k němu dolétla vůně známého parfému. Otevřel dveře a našel Ylinestru, jak sedí vedle Magyany. Rychlý pohled odhalil kolem stolu se snídání zajímavý obraz. Ylinestra vypadala při rozhovoru s Magyanou jako vždy záměrně fantasticky, se zářivými černými vlasy volně spletenými na jednom rameni jejích volně střižených šatů. Magyana se tvářila, že ji rozhovor baví, ale Seregil kolem jejích očí postřehl nepatrné vrásky nechuti.

Feeya nebyla tak útlocitná. Přesunula se na druhý konec stolu a odtamtud si čarodějku prohlížela se zjevným odporem. Thero vypadal polapený mezi rozpaky a touhou. Alek stál od své dřívější svůdkyně tak daleko, že to mohlo být považováno za bezpečné, a o něčem se vážně bavit s Hwerluem.

Když Seregil vstoupil do místnosti, všechny oči se otočily jeho směrem.

"Ach, tady jsou," řekla Magyana. "Ale kde je Nysander?"

"Něco ho zdrželo dole v pracovně," odpověděl Seregil.

"Jaká škoda," povzddechla si Ylinestra. "Doufala jsem, že bych ho mohla na chvíli vylákat do zahrady."

"Znáš ho. Nejspíš mu to bude chvíli trvat."

"Řeknu mu, že jsi ho hledala," nabídl trochu ztuha Thero. "Mezitím bych snad mohl..."

"No, někdy jindy," řekla Ylinestra lhostejně cestou ke dveřím.

Když odešla, Feeya něco zahvízdala na Hwerlua a ten se zasmál.

"Říká, že ze zápachu té ženy ji bolí břicho," přeložil.

"Mě taky," souhlasila Magyana se zlomyslným úsměvem. "I když si troufám tvrdit, že většině mužů se ta vůně zdá dost lákavá. Musí se jí po Nysanderovi stýskat. Tohle je tento týden už potřetí, co ho sem přišla hledat. No nemám pravdu, Thero?"

"Já ji nesleduji," pokrčil mladý čaroděj rameny. "Pokud mě všichni omluvíte, mám nějakou vlastní práci, se kterou bych měl raději začít."

* * *

Když se Seregilem znovu vyrazili ke Kohoutkovi, Alek se zasmál. "Vsadím se s tebou o sester, že počkal, až všichni odejdou, a pak šel za ní."

"To je ztracená sázka," řekl Seregil s křivým úšklebkem. "Funguje to vždycky; když se takový studený psí čumák jako Thero konečně zamiluje, chová se pak jako blázen."

"Víš, myslím, že jsi na něho příliš tvrdý."

"Opravdu?"

Alek pokrčil rameny. "Zpočátku jsem ho taky neměl moc rád, ale teď se nezdá být tak špatný. Během toho nájezdu na Kassariino sídlo nám pomohl zachránit život a byl užitečný i během celé té záležitosti s Rythelem. Od té doby je skoro - přátelský. Nakonec má možná Nysander, pokud jde o něj, pravdu. Zdá se být nadutý a chladný, ale myslím, že uvnitř není tak špatný."

Seregil se na Aleka skepticky ušklíbl. "Ty jsi takový lidumil. Nicméně teď máme na starosti důležitější věci než Thera. Vysvětlím ti to, jakmile dorazíme domů."

Oba měli za jízdy kápě stažené do tváří, ale i když Alek neviděl příteli do tváře, uhodl, že se během rozhovoru mezi čtyřma očima, který spolu Seregil s Nysanderem vedli, stalo něco důležitého.

"O co jde?" zeptal se, neschopný ze Seregilova opatrného tónu poznat, jestli to bude práce nebo problém.

Seregil zavrtěl hlavou. "Tady ne."

Zbylou část cesty k hostinci spolu mluvili jen málo, ale Alek si všiml, že cesta, kterou jeli, byla opatrnější a klikatější než obvykle.

Když míjeli dveře kuchyně, Thryis je pozdravila. "Neslyšela jsem vás odcházet," řekla, zatímco u krbu brousila nože.

"Včera v noci pro vás Rhiri přinesl vzkaz, ale nebyl pro Kočku z Rhiminee. Je na krbové římse za krabicí se solí."

Seregil ho našel, obyčejný list papíru, ovázaný umaštěným provázekem a zapečetěný voskem ze svíčky.

"Ještě něco?" zeptal se Seregil a sklonil se, aby polechtal Luthase, který seděl u nohou své prababičky a hrál si s dřevěnou lžící.

"Ne, nic."

"Kolik lidí je dnes v hostinci?"

"Myslím, že nám vítr odfoukl všechny zákazníky," zabručela stará žena a nehtem na palci vyzkoušela ostří sekáčku. "Ve velkém pokoji spalo šest vozků, ale dneska ráno odjeli. Zůstali tady jenom koňský handlíř se synem v předním pokoji a obchodník s látkami, který přijel na jarní trh. Poslala jsem Cillu a Dioma ven, aby se podívali, jak to vypadá dole na trhu."

Luthas je náhle všechny polekal vzteklým křikem.

"Při Plameni, celé ráno je neklidný," vzdychla Thryis. "Musí mu růst další zub."

"Vezmu ho." Alek dítě zvedl a jemně jej houpal v náručí, ale ono naříkalo dál.

"Chceš svoji mámu, že, zlatíčko?" usmála se Thryis a nabídla mu lžičku. Ale Luthas ji odkopl, křičel dál a kroutil se jako úhoř.

"Najdi mi ten jeho hadřík," obrátil se Alek na Seregila a překřičel hluk.

Seregil prohledal kolébku, našel barevný šátek s uzlem uprostřed a podržel jej dítěti na dosah. Luthas ho popadl, strčil si uzel do pusy a s velmi nespokojeným výrazem ho žvýkal. Po chvíli se Alekovi ospale přitiskl k rameni.

"Jsi teď úplná chůva," zašeptal Seregil.

"Tihle dva jsou velcí přátelé," řekla Thryis laskavě.

Alek se právě pokoušel položit dítě do kolébky, když dovnitř vstoupil Rhiri a zabouchl za sebou dveře. Luthas se s trhnutím probudil a divoce se rozkřičel.

Němý podomek na Aleka omluvně kývl, pak z kabátce vytáhl malé pouzdro na svítky a podal ho Seregilovi.

"Pojd'!" povzdychl si Seregil a mávl na Aleka, aby šel za ním.

Když se vrátili do svého neuklizeného obývacího pokoje, Seregil sebou praštil na pohovku a otevřel pouzdro, v němž byl prsten s drahokamem a obvyklá žádost Kočce o službu. S netrpělivým popotáhnutím je odložil stranou, přeřízl motouz na svinutém papíru a rozložil si ho na kolenou.

"Dobře, tady jsou nějaké dobré zprávy," vykřikl šťastně. "Poslouchej. V přístavu Rhíminee očekávám vaše rozkazy.

Ptejte se v Gryfovi na Walkena.' Podpis je 'mistr Rhal, kapitán Zelené Dámy,' a má to včerejší datum."

"Včerejší? Raději bychom tam měli zajít."

"Hodina navíc nás nezabije." Pokynul Alekovi ke křeslu a jeho úsměv se vytratil. "Nejdřív musíme vyřešit něco jiného."

Alek se posadil a znepokojeně si prohlížel Seregilovu tvář; nevypadal šťastně.

"Nejprve mi musíš jako Pozorovatel přísahat, že budeš mlčet," začal Seregil nezvykle vážně.

Alek přikývl a zachvěl se očekáváním. "Přisahám. O co jde?"

"Ty tvoje sny s násadou šípu bez hrotu. Pro Nysandera něco znamenají. Vlastně i pro mě, od té chvíle, co jsi mi o nich minulou noc řekl, ale abych si byl jistý, musel to slyšet i Nysander."

"Jistý čím?" zeptal se Alek znepokojeně.

"Musím ti toho říct hodně a je těžké se rozhodnout, kde začít." Seregil si chvíli prohlížel své sevřené ruce. "Tu první noc, kdy jsme se přijeli, jsem šel znovu ven."

"Do Illiorova chrámu."

"Správně, ale nikdy jsem ti neřekl, proč jsem tam šel, že ne?"

"Ne, nikdy."

"Šel jsem tam v naději, že mi Věstec dokáže něco říct o tom dřevěném kotouči, který jsme přivezli z Wolde." Seregil se dotkl hrudi v místě, kde se skrýval cejch.

Alek na něj nedůvěřivě hleděl. "Nysander o tom ví?"

"Už ano, ale o to teď nejde. Věstec mi o kotouči neřekl nic zvláštního, ale řekl něco, co, jak dnes vím, bylo součástí proroctví. Mluvil o Požírači smrti..."

"Stejně jako ten deník, který jsme našli, a taky tehdy na obřadu Truchlivé noci."

"Ano, a pak mi řekl, že mám střežit tři lidi, které nazýval Strážce, Předvoj a Násada šípu. A je i čtvrtý, Neviděný nebo Průvodce. Zdá se, že to jsem já, a Nysander je Strážce. Poté, co jsme slyšeli o tvém snu, si myslíme, že bys mohl být..."

"Násada šípu," dořekl Alek tiše, připomínaje si šíp bez hrotu a bezmoc, kterou při pohledu na něj vždycky cítil.

"Jak se zdá, Nysander má nějakou předtuchu, že Micum je Předvoj."

"Ale Požírač smrti je Seriamaius." Všiml si, jak s sebou Seregil při hlasitém vyslovení toho jména trhl. "Tahle záležitost s Násadou šípu a Strážcem je s ním nějak spojená. Počkej okamžik..." Alekovi se sevřely útroby. "Ten kotouč, ten zatracený dřevěný kotouč, to ten způsobil, že ti bylo špatně a choval ses jako blázen. To na něho ses šel Věstce zeptat, takže musí mít něco společného s proroctvím."

"Má," řekl Seregil. "Ale nevím co. Nysander mi to neřekl, jenom mi prozradil, že kotouč je součástí něčeho většího, něčeho, kvůli čemu jsou Plenimarští ochotni jít jakkoliv daleko. Když jsem odešel před Sakorovým svátkem, bylo to proto, abych získal jiný předmět, jakousi korunu, předtím, než se to podaří Plenimarským. Měla v sobě stejný druh odporné magie, jen ještě horší." Tvář mu potemněla, když se vynořily jakési vzpomínky. "Mnohem horší a mnohem nebezpečnější. Ale dostal jsem ji."

"Byly tam i další kotouče, stejné jako ten, který jsme ukradli," vzpomněl si Alek a myšlenky mu letěly hlavou. "Možná musí být všechny pohromadě, aby dokonale účinkovaly."

"Správně. Což znamená, že kdybychom byli chantiví a vzali je všechny, nedostali bychom se pravděpodobně ani do Boersby. Chtěl jsem ti to všechno říct už dávno, ale Nysander mě přísahou zavázal k mlčení. Neřekl bych ti to ani teď,

kdyby to nevypadalo, že i ty jsi toho součástí."

"Součástí čeho?" chtěl vědět Alek. "Co má Násada šípu dělat? Jestli má Nysander kotouč a korunu, pak je Plenimarští nedostanou, a ať už jsou součástí čehokoliv, nemůže se to stát, správně?"

"Myslím, že takový je plán. Proč bys ale měl ty sny teď, kdyby o nic nešlo, co?"

"Myslíš, že po nás Mardus pořád jde? Bilairyho koule, Seregile, pokud nás mohl najít Rhal, tak proč ne on?"

Seregil pokrčil rameny. "Je to možné. Nepřipadal mi jako typ člověka, který se snadno vzdává. Ale proč se ještě neukázal? Jsou to už měsíce, a kdyby měl tušení, že máme i korunu, pak by po ní dříve či později šel on sám nebo někdo jemu podobný. Pamatuješ si na to, jak Micum popisoval rituální oběť, kterou našel v močálech?"

"Všechna těla byla otevřená," řekl Alek a trochu se zachvěl.

"U koruny jsem našel totéž. Všechna těla tam byla velmi stará, ale stejně zmrzačená, s rozštípnutou hrudní kostí a se žebry roztaženými, jako by to byla křídla. Nysander teď tvrdí, že tohle všechno nemusí v nic vyústit, že vždycky byli Strážci i Násady šípu a tak dále, vyvolení jenom pro jistotu. Ale nevypadalo to, že by byl o tom zrovna přesvědčený. Proto ti to říkám a proto musíme varovat Micuma. Chci, abys tam zítra zajel a řekl mu, co jsem právě řekl tobě."

"A co ty?"

Seregil se ponuře usmál. "Je tady pár starých Tymových kamarádů, se kterými bych si rád promluvil. Pokud se Plenimarští dostávají do Rhiminee, tak o tom někdo musí vědět."

"V té záležitosti se stokami skryli své stopy dost dobře," připomněl mu Alek.

"S výjimkou Rythela. V každém spiknutí je vždycky nějaký Rythel. Až dorazíš do Vodního Luhu, to, co jsem ti řekl, je jen pro Micumovy uši. Dělej, co můžeš, abys ho zastihl o samotě, ale snaž se nevzbudit podezření. Kari obvykle ví, že se něco děje. A když už tam budeš, zeptej se ho na jeho sny, i když čekám, že se tomu zasměje.

Je toho hodně, já vím. Jak už jsem řekl, Nysander tvrdí, že to všechno může jít do ztracena, ale nemyslím, že tomu opravdu věří. Ví, že ne."

Alek si jen napůl uvědomoval obrazy, které mu vířily hlavou, příliš chaotické, než aby se daly zachytit. Přesto se zdálo, že se mu v hlavě vynořují různé drobnosti, jako větvičky ve víru. "Takže Nysander má alespoň dvě části té věci, ať už je to cokoliv: kotouč a korunu. Ale musí tu být ještě něco jiného, že?"

"Co tím myslíš?"

"No, jestli je celé ty roky Strážcem, co tedy střeží?"

Seregilovi se v překvapivém pochopení rozšířily oči. "To je dobrá otázka. Ale nějak pochybuju, že se to kdy dovíme."

* * *

Pro ten den se znovu chopili svých úloh jako lord Seregil a sir Alek, v poledne se vynořili z ulice Kol a jeli si do dolního města prohlédnout jistou korzářskou loď, která kotvila těsně za přístavní hrází. Našli Rhalova muže, jak na ně stále čeká v Gryfovi. Přestože v hostinci strávil den a noc, byl dost střízlivý na to, aby je na člunu dovezl k lodi.

"To je ona," řekl pyšně a kývl přes rameno, když je vezl k upravené dvoustěžňové přepadové lodi. Zelená Dáma se na přídí i na zádi pyšnila bojovými plošinami. Dokonce i Alekovu necvičenému zraku bylo jasné, jaký je její hlavní účel.

"Bilairyho koule, a co má být tohle?" zeptal se Seregil, když proplouvali pod přídí. Pod členem byla připevněná malovaná ženská socha.

"Galionová figura," odpověděl Welken. "Spousta nových lodí je má. Říká se, že nosí štěstí. Kapitán Rhal najal nejlepšího řezbáře v Iolu, aby nám naši dámu udělal; na prstě má dokonce opravdový zlatý prsten s velkým červeným drahokamem. Kapitán říká, že její kulaté břicho nám přinese velkou kořist."

Černé vlasy padaly soše přes ramena a vyřezávané suknice jejích smaragdově zelených šatů splývaly přes kulaté, těhotné břicho. Jednou nataženou rukou ukazovala vpřed; druhou měla skromně položenou na srdci.

Alek zašilhal nahoru do malované dřevěné tváře a na obličeji se mu rozlil široký úsměv; nebylo to dokonalé dílo, ale pro každého, kdo Seregila viděl, jak na palubě Střelce hraje mycenskou šlechtičnu, byla podoba jasná.

Seregil stále zíral nahoru a vztekle nadával pod vousy.

Alek spolkl smích a nevinně se zeptal: "Má nějaké jméno?"

"Ano. Kapitán ji říká lady Gwethelyn."

"To se k ní hodí," poznamenal Alek, stále se snaže udržet vážnou tvář.

"Okouzlující," zamumlal Seregil.

Vyšplhali po provazovém žebříku a našli Rhala, jak na ně čeká na palubě. Po krátké prohlídce je podpalubím zavedl do své kajuty na zádi. Třebaže nebyla v žádném ohledu rozmařilá, měla daleko do stěsnaného prostoru, ve kterém je hostil na palubě Střelce.

"Doufám, že vám ta vaše galionová figura přinese štěstí," poznamenal Seregil suše a posadil se.

"Ano, a nepochybuju, že ho budeme brzo potřebovat," řekl Rhal, zatímco jim všem naléval víno. "Letos bude brzy dobré počasí. Teď, když je starý nejvyšší pán mrtvý, není tu už nic, co by Plenimarské příliš drželo na uzdě. Jeho syn Estmar samozřejmě ještě není nejvyšší pán. Podle plenimarského zvyku je třeba před jeho korunovací držet měsíc oficiálního smutku. To by nám mělo dát ještě pár týdnů."

Seregil sraštil čelo a zavrtěl hlavou. "S tím bych nepočítal. Říká se, že viděli plenimarské špehy až u řeky Folcwine." Tohle je špatná novina, pomyslel si Alek. Rychlé pohyblivé oddíly Královské jízdní hlídky tam také hlídávaly, ale už celé týdny nepřišly od Beky žádné zprávy.

"No, ať se stane cokoliv, Dáma a její posádka budou připraveni," ujistil je Rhal rozhodně. "Pluje lehce jako labuť, letící na sever z Macaru, a jak vidíte, máme háky, katapulty a ohňové koše. Až vyrazíme na nájezdy, budu mít v posádce dvacet lukostřelců a dalších deset najmu navíc."

"Působivé. Kdy vyrazíte?"

Rhal si pohlídl tmavý plnovous. "Jakmile dostaneme královninu známku."

"Jediná věc, která odděluje korzáry od pirátů," vysvětlil Seregil Alekovi.

"Tahle a procento kořisti, které jde do královské pokladnice," dodal Rhal. "Počítám, že než válka vypukne naplno, budeme obchodovat podél pobřeží; vozit zboží, převážet vojáky a tak. Posádka si potřebuje pořádně vyzkoušet moře. Říká se, že na Vnitřním moři a Balské úžině je hodně živo a spousta plenimarských obchodních lodí vozí směrem k Nantě zásoby a zlato. A samozřejmě jsem připravený dodržet naši dohodu, i když nechápu, jak mě najdete, až bude třeba."

"Mysleli jsme na to," řekl Alek a hodil mu stříbrný medailon. "Je magický. Jenom ho sem někam pověste a náš přítel čaroděj ho uvidí, ať budete kdekoli."

Rhal si prohlédl symbol Illiora, vyražený do líce medailonu. "Tohle taky nosí štěstí, a toho budeme potřebovat, kolik jen se ho vejde."

"Tak všechno nejlepší," řekl Seregil a zvedl se k odchodu. "Doufám, že zanedlouho bude břicho vaší lodi stejně plné jako to, které má vaše figura."

Rhal se rozpačitě poškrábal na hlavě. "Aha, vy jste si toho všiml, že? Ta Gwethelyn byla hezká ženská. Když si vzpomenu na tu noc, kdy jsem vás přistihl, nevím, jestli jsem byl víc rozněvany nebo zklamaný. Ale řekl bych, že nakonec mi setkání s vámi přineslo štěstí, takže je to ona. Zelená Dáma je dobrá loď a všichni na ni budeme pyšní."

* * *

Vzhledem k tomu, že už byli pro své role oblečení, objevili se Seregil s Alekem na večeři v ulici Kol a po setmění vyklouzli zpět ke Kohoutkovi, jakmile tam dorazili, zamířil Seregil přímo do svého pokoje a vyhrabal otrhané žebračké hadry.

"Jdeš dneska večer ven?" zeptal se Alek, opřený ve dveřích, zatímco se Seregil převlékal.

"Chci si promluvit s několika zloději a kanálníky. Není pravděpodobné, že bych je našel za denního světla.

Pravděpodobně se nevrátím před tvým odjezdem, tak si trochu odpočiň a vyraz brzy ráno. Ale než půjdu, poslechnu si, co Micumovi povíš. Dneska šlo všechno hodně rychle. Chci mít jistotu, že ti je všechno jasné."

Jak nejlépe dokázal, odříkal Alek, co mu Seregil pověděl o proroctví a snech. Seregil jej jednou nebo dvakrát opravil a pak souhlasně přikývl.

"Přesně tak. Nevím, co si z toho Micum vezme, ale aspoň bude vědět, co visí ve vzduchu." nasadil si starý plstěný klobouk, prošel kolem Aleka a začal se špinit popelem z krbu.

"Vrátím se hned, jak si s ním promluví," řekl Alek. "Do setmění bych mohl být zpátky."

"To není nutné. Zůstaň tam přes noc a vrať se za denního světla."

Alek otevřel ústa a chtěl začít protestovat, ale Seregil jej zdviženou rukou zarazil. "Myslím to vážně, Aleku. Pokud nám hrozí nebezpečí, tak čím víc si budeme dávat pozor, tím lépe. Nechci, aby tě chytili po setmění na nějakém osamělém místě."

Alek stále postával ve dveřích a nešťastně se mračil dolů na své boty. Pravdou bylo, že se mu náhle nelíbilo pomyšlení, že tady nechá Seregila samotného - i když to neřekl nahlas.

Zdálo se, že Seregil jeho myšlenky uhodl. Na jednom oku si upravil zamaštěnou pásku, došel k Alekovi a vzal jej za ramena. "Budu v pořádku. A neposílám tě pryč pro nic za nic."

Navzdory pásce, rozcuchaným vlasům a směšnému starému klobouku, který částečně zakrýval přítelovy rysy, Alek dost jasně slyšel v jeho hlase prudkou naléhavost.

"Já vím," vzdychl. "Něco jsi vynechal." Alek se natáhl a zamazal popelem čisté místo těsně pod Seregilovou pravou lícní kostí. Zornice oka, které bylo jeho příteli vidět, se viditelně rozšířila. Opět se vynořily zvláštní pocity a Alek cítil, jak se červená.

Seregil mu chvíli hleděl do očí a pak si chraptivě odkašlal. "Díky. Nechceme, aby mě prozradily nějaké zrádné známky čistoty, že ne? Než půjdu, proběhnu se ve stáji po hnoji, jenom abych se ujistil, že budu správně smrdět. Dej na sebe pozor."

"Ty taky." Když Seregil zamířil ke dveřím, ucítil Alek další bodnutí nejistoty. "Štěstí ve stínech, Seregile," zavolal za ním.

Seregil se s křivým úsměvem obrátil. "I tobě."

Když osaměl, začal si Alek balit malý ranec na cestu. Brzy si ale uvědomil, že stále dokola balí a vybaluje tytéž věci, zatímco jeho myšlenky se toulají kolem znepokojivých událostí, které den přinesl, a cítil zvláštní neklid nad Seregilovým odchodem.

* * *

Tu noc se Alekova noční můra vrátila, ale tentokrát toho bylo víc.

Na konci, když se otočil, aby se podíval na svého pronásledovatele, ze stěny vedle něj vyklouzl kamenný kvádr a s dutým třeskutím dopadl na zem. Svíraje šíp bez hrotu, přinutil se přiblížit k otvoru ve zdi a podívat se skrz. Na druhé straně neviděl nic než tmu, ale slyšel nový zvuk, který byl náhle stejně obyčejný a přitom naháněl stejně nevysvětlitelnou hrůzu, jako pohled na obyčejnou násadu šípu.

Bylo to rachotivé dunění moře, narážejícího na skalnaté pobřeží.

Kapitola 29.

Předzvěsti

A

lek otevřel oči dlouho před úsvitem. Příliš znepokojený, aby usnul, se rychle oblékl a sešel dolů do stáje, aby osedlal Mušku.

Nad městem visela sychravá šedá mlha, předpovídající mizerný den, ale na Obilném trhu už se na denní práci připravovali první obchodníci a prodavači. Alek se zastavil, aby si koupil něco k snídani, a pak zamířil k bráně. K jeho překvapení mu cestu zastoupili kopiníci z Městské hlídky.

"Uvedte své jméno a záležitost, v níž odjíždíte," řekl jeden z nich a potlačil zívnutí.

"Co to má znamenat?"

"Královnino nařízení. Každý, kdo jede do města nebo z města, bude zaznamenán. Uvedte své jméno a záležitost, v níž odjíždíte."

Jenom špeh, který jede varovat starého přítele, že mu nesmrtelní možná naplánovali budoucnost, pomyslel si Alek ironicky.

"Wilimí Micum z Rhíminee," řekl nahlas. "Jedu do vesnice Tovus, navštívit jednoho člověka kvůli koni."

Strážný, který seděl u hrubého stolu u brány, rychle zaznamenal informaci do deníku.

"Kdy se asi vrátíte?" zeptal se první strážný.

"S trochou štěstí pozdě v noci." Když to říkal, uvědomil si Alek, že někdy mezi včerejším večerem a tímto okamžikem se rozhodl, že se vrátí ještě toho dne, bez ohledu na to, co Seregil řekl. Nebyl žádný důvod, proč by nemohl cestu zvládnout za den, pokud se počasí příliš nezhorší.

Jel po silnici na sever a pozoroval ponurý šedý úsvit, který se pomalu šplhal zpoza východního horizontu. V příkopu kvetly první šafrány a sněženky, ale zdálo se, že bledé světlo je i Alekovu náladu oloupilo o všechny barvy.

Jeho sny mu zanechaly pocit zarputilosti. Čím více se od Rhíminee vzdaloval, tím víc měl pocit, že mu srdce svírá nějaká bezvará hrůza.

* * *

Během dopoledne Alek přešel přes most a začal stoupat do kopce k Vodnímu Luhu. Micumovi psi vyběhli ven, aby jej přivítali, ale neviděl, že by jej přišel někdo přivítat.

Zvědavý, kde může být Illia, vstoupil na dvůr a našel tam čekajícího čeledína.

"Dobré ráno, sire Aleku. Pokud hledáte pána, není tady. Předevčírem odjel se svou rodinou do sídla lorda Warnika i Thorgola ve vedlejší údolí. Shromáždí se tam lidé z celé oblasti, aby si promluvili o obraně v případě války."

Alek podrážděně pleskl rukavicemi o stehno. "Kdy čekáte, že se vrátí?"

"Nejdřív zítra, možná i později."

"To je pan Alek?" zavolala ze dveří Kariina stará služebná, Arna. "Pojďte dál, můj milý. Tenhle dům je vám vždy otevřený. Můžete tady na ně počkat. Je pan Seregil s vámi?"

"Ne, přijel jsem sám." Alek stále zůstával v sedle a zvažoval nabídku. "Jak dlouho by mi trvalo dostat se k lordu Warnikovi?"

Arna nad tím chvíli přemýšlela. "No, musel byste jet dolů po cestě a pak na sever do vedlejšího údolí. Co myslíš, Ranile, mohl by se tam dostat tak za dvě hodiny, ne?"

"Dvě hodiny?" Dvě tam, dvě zpátky a další dvě do města, plus čas, který zabere vysvětlování Micumovi. Alek se v duchu zamračil. V tomhle počasí pojedete domů za tmy.

"Jo," řekl Ranil. "A budete chtít čerstvého koně, aby si Muška odpočinula. Samozřejmě, pokud hodně spěcháte, mohl byste chtít zkusit starou cestu přes kopec."

"Dneska jezdit po kopcích nechce," usklíbila se Arna a přitáhla si šál blíž k hubeným ramenům. "Kvůli všemu tání a dešti bude ta cesta samé bláto."

"Jak dlouhá je tahle cesta?" naléhal Alek a ze všech sil se snažil nedat najevo netrpělivost.

"Nevím." Ranil se podrbl ve vlasech a zamyslel se nad otázkou. "Snad ne víc než hodinu, když pojedete rychle a neztratíte se. Nejlepší to ví Myn. Pochází z toho údolí."

"To ano," řekla Arna a znělo to, jako by vedlejší údolí bylo nějaká vzdálená exotická země. "Myn by vám to mohl říct přesně, pane Aleku. Možná by vás mohl vést."

"Kde je?" zeptal se Alek.

"Myn? A to se podívejme, Ranile, kde je dneska Myn?"

"Šel s rychtářem k Šedému Valu," odvětil Ranil. "Je to asi pět mil na východ odtud."

Další zajižďka a zdržení. "Ranile, je ta vaše cesta přes kopec daleko?"

"Ne, pane, znáte ji. Jedte zpátky k řece na úpatí kopce, a když pojedete doprava podél tohoto břehu, narazíte na ni."

"Myslíte tu pěšinu, která vede k tůni s vydrami?" vykřikl Alek s úlevou. Jezdával tam s Bekou.

"Ano, to je ona," řekla Arna. "Ale slyšela jsem, že dál už je to mizerná cesta."

"Na to jsem zvyklý," odvětil Alek a seskočil z koně. "Ale půjčím si koně a nechám si tu ranec. Vráť se pro Mušku před setměním."

* * *

Byl pod vodou. Když vzhledl, viděl nad sebou třpytící se hladinu, vlnící se stříbrné zrcadlo, které nic neodráželo. Těsně nad hladinou se pohnulo něco temného, jako člověk, stojící na pozadí oblohy...

Seregil se s překvapeným brbláním narovnal, když jej něco hrubě dloubovalo mezi lopatky.

"Říkala jsem ti, že je živý!" uslyšel ženský hlas.

Z koňských sedel na něj shlíželi dva modrokašníci a na přilbách se jim odráželo časné ranní slunce. Třetí stál nad ním s obuškem v rukou.

"No tak, dělej. Vstávej," zavrčel ten s obuškem a vypadal, že žebrákovi brzy ještě navíc ušetří další rýpnutí.

"Stvořitelovo milosrdenství a požehnání," zakňučel Seregil.

"Nech si svoje požehnání, ty dalnanský bahnožroute."

Seregil si přitáhl roztrhané hadry blíž a vyškřábal se na nohy, nechápaje, jak mohl, zatraceně, uprostřed východních

hampejzů usnout.

Sledoval sousední ratejnu a doufal, že odchytí jistého udavače, který tam často popíjel. Špinavý podnik byl teď zavřený a jeho muž dávno pryč.

Modrokabátník popadl Seregila hrubě za paži a vlekl jej kolem koní ke káře s vysokými postranicemi. "Vylez nahoru a pohni sebou."

Vydrápal se přes zadní desku a našel tam půl tuctu choulících se mrzutých žebráků a děvek.

Když se kára rozkymácela vpřed, Seregil, znechucený sám sebou, se přitiskl k tvrdé lavici. Na pozadí mysli jej něco trápilo, nějaký sen, který se mu zdál, když ho modrokabátníci vzbudili. Ale to bylo pryč. Teď bylo třeba zabývat se současnou, situací.

"Nic jsem neudělal," zaprotestoval naříkavě a přitáhl bradu k hrudi. "Neudělal jsem vůbec nic. Co jsou to za lidi, že seberou ubohého mrzáka, jako jsem já?"

"Neslyšels to?" zeptala se plačtivě otrhaná dívka. "Říká se, že začala válka. Mají na nás zákon o žebrání!"

Seregil na ni němě zíral, jak jej zasáhla ironie celé situace. Starodávný zákon o žebrání stanovil, že v době války budou všichni pobudové, žebráci a zločinci buď přinuceni k vojenské službě, nebo vypovězeni z měst, aby se postarali sami o sebe. V případě obléhání se nebude plýtvat drahocennými zásobami na společenské parazity.

Seregil se rozhlédl po ostatních nešťastnících - usazené děvce, dvojici mlhavě povědomých zlodějů, opilém obrovi s jednou rukou, pokrytém kysele páchnoucími zvratky, a chlapci, napůl mrtvém hladu - a měl co dělat, aby se nezačal smát vlastnímu bezděčně nešťastně zvolenému přestrojení.

Zůstanu s touhle cháskou, a než se naděju, budu stát tváří v tvář plenimarské jízdě a v ruce budu mít tak nanejvýš vidle, pomyslel si ponuře. Vzhledem k tomu, jak jsem byl až doteď užitečný, mohl jsem stejně dobře jet s Alekem na příjemnou projížďku do Vodního Luhu.

* * *

Cestou kolem tůně Alek vydry nezahlédl, ačkoliv kolem bylo dost stop a známek pohybu, které dokazovaly, že tam stále žijí.

Za tůně začala být stezka strmější a vytrvale klikatě stoupala vzhůru kolem silných kmenů jedlí a balvanů větších než jeho vypůjčená kobyla. Mezi kořeny a převislými kameny stále ležely škraloupky sněhu, ale ve vzduchu se vznášela jemná vůně nového porostu a vlhké půdy. Navzdory dešti, který už pronikl větvemi, bylo příjemné být v lese. Po zimě, kterou z valné části strávil zavřený ve spletých ulicích Rhíminee, pro něj prostá jízda po nepoužívané lesní stezce představovala něco uspokojivě známého.

Jarní potůčky a spadané jehličí pokrývaly velké části stezky. Na jiných místech vedla po velkých plochách holé skály, kde cestu ukazovaly jen zbytky malých hromádek kamení.

Les postupně houstl. Husté jedle a tsugy mu proplétaly větve nad hlavou a odstínily i tu trochu světla, kterou mohl den nabídnout. Zimní bouře shodily na stezku mnoho stromů, které jej často nutily sesednout a provést koně kolem nebo přes ně.

Po hodině prodírání stále neviděl žádnou známku po průsmyku, o kterém mluvil Ranil. Náhle se zvedl vítr a hnal skrze větve přivaly ledového deště. Alek si přes sebe s nadáváním přehodil plášť a zastrčil si ho pod stehna, aby zůstal suchý co nejdéle.

Konečně dorazil k vrcholu průsmyku. Zdálo se, že odtud se stezka trochu rozšiřuje, ale než si mohl vynahradiť časovou ztrátu, projel zatáčkou a ocitl se před dosud nejhorší překážkou.

Terén byl příkrý a nalevo od stezky se zvedala malá strmá skalní stěna. Napříč skalnatým povrchem stezky ležela spadlá obrovská tsuga a její husté větve tvořily tmavě zelenou palisádu vyšší než Alek.

On by mohl prolézt, ale s koněm to bylo něco jiného. Znovu proklel Ranila i sebe za to, že jej poslouchal, a sesedl, aby se podíval po jiné cestě.

Stromy kolem něj sténaly ve větru a Alek vedl koně mimo stezku kolem padlého kmene. Na konci ležela dvacet stop široká obnažená zmeť spletených kořenů, vyrvaných z mělké skalnaté půdy při nějaké minulé bouři.

Když procházeli kolem, kůň se začal vzpínat, vydešený snad sukovitými pěstmi kořenů nebo rachotem bouře. Alek sevřel uzdu v jedné ruce, stáhl koni hlavu dolů a přehodil mu přes oči svůj plášť. Když se po náspu vyšplhal zpět na stezku, byl promočený na kůži a pokrytý bahnem.

Vsunul nohu do třmenu, aby nasedl, a klisna se znovu vzepjala. Alek se neohrabaně zapotácel a vytáhl nohu ze třmenu pro případ, že by se splašila.

Tenhle pohyb mu s největší pravděpodobností zachránil život. Právě v okamžiku, kdy stál oběma nohama pevně na zemi, zahlédl koutkem oka pohyb a instinktivně uskočil.

Než se mohl otočit, něco jej silně udeřilo do levého ramene, dost silně na to, aby ho to odhodilo stranou. Couvl, vytáhl meč a zvedl ho právě včas, aby tím útočnicka zastavil.

Otrhaný lupič držel oběma rukama kyj a s nenasytným výrazem začal kroužit kolem Aleka a připravovat se k novému úderu. Byl hubený, ale šlachovitý a s dlouhým kyjem dosáhl daleko. Alek si myslel, že muž je silnější, ale že jeho meč ho nejspíš překvapil, soudě podle obezřetného pohledu, kterým si ho prohlížel, a stále neútočil.

"Co chceš?" zeptal se Alek, když první otřes z útoku pominul.

Bandita se na něj šeredně usklíbl kolozubými ústy. "Co ještě máš?" posmíval se a palcem trhl směrem dolů po stezce.

"Už máme tvýho koně."

Alek se tím směrem rychle podíval a spatřil, jak jeho koně odvádí nějaká žena s drsnou tváří.

"Mám zlato," řekl mu Alek, nevšímaje si tupé bolesti, která mu proběhla levou paží, když zpoza opasku vytáhl váček a zatřásl s ním, aby mince uvnitř zazvonily. "Můžete ho mít, ale potřebuju toho koně."

"Slyšelás nabídku tohohle pěkného fajnového mladíka, lásko?" vykřikl bandita škodolibě. "Chce koupit zpátky svého

koně!"

Žena netečně pokrčila rameny a nic neřekla.

"Dej nám ten váček a pláceme si," řekl bandita a pomalu se přiblížil.

Alek sklonil meč a zvedl váček, jako by se tou dohodou nechal oklamat. Podle jeho očekávání na něj bandita okamžitě zaútočil. Uskočil dozadu, odrazil úder a se zhoupnutím rozpáral muži přední nekrytý díl koženého kabátce a kůži pod ním.

"Bilairyho kousky, ten mřavý bastard mě sekl!" zavrčel překvapený bandita. "Máš zuby, co, ty štěně? Brzo ti je ztupím!" Oběma rukama sevřel kyj, skočil po Alekovi a další úder namířil na jeho hlavu.

Bandita byl silný; Alek úder obouruč odrazil a v obou rukách ucítil ošklivý ořes. Odstrčil ho, ustoupil dozadu a dovolil muži, ať jej tlačí k padlému kmeni. Odrážel úder za úderem, děšť mu stékal do očí a doufal, že útočníka přesvědčí, že je v šermu nováček.

Ustupoval tak dlouho, až ucítil, jak jej vzadu na krku škrábou větve. Bylo načase pokusit se o riskantní manévr.

Sklonil meč a trochu se pootočil, jako by měl v úmyslu vzít do zaječích. Jak doufal, jeho protivník na něj zaútočil, ale místo toho zasáhl pružné větve tsugy. Síla vlastního úderu jej vyvedla z rovnováhy a klopýtl.

Alek se otočil a zuřivým úderem jej zasáhl do ramene. Čepel narazila na kost a strhla svaly až k lokti v jedné velké krvavé chlopni.

Alek čekal, že rána muže zastaví, ale to se nestalo. Bandita s bolestným zavytím zahodil kyj, skočil na Aleka, zdravou ruku mu zahákl kolem krku, začal jej dusit a strhl ho k zemi.

Na Alekovu tvář dopadlo živé utržené maso a krev, která z něj tryskala, mu zalévala ústa a oči. V tak těsném prostoru mu meč nebyl k ničemu. Zahodil ho a snažil se odtrhnout ruku ze svého krku, ale muž, svírající Alekův krk, jej držel dál a tiskl ho k zemi.

Už jenom samotná ztráta krve by ho měla oslabit, pomyslel si Alek vztekle, když se mu začalo tmět před očima. Skrz rudou mlhu viděl ve vychrtlé, bledé tváři nad sebou stále plát šilené odhodlání a cítil ho i v ruce, která mu drtila krk; ten muž mohl zůstat naživu právě tak dlouho, aby jej dokázal zabít.

Alek pustil mužovu ruku a sáhl po štíhlé dýce s černou rukojetí, kterou měl zasunutou v pravé botě. Jeho prsty nahmataly kulatý konec rukojeti, sevřely ho a snažily se dýku vytáhnout. Když se mu to povedlo, sevřel ji a z posledních sil vrazil banditovi do krku. Do obličeje mu vytryskla další krev, zatímco svět kolem něj pohasl.

Vzápětí jej probral zvuk vzdalujících se kopyt. Vypadalo to, že žena se rozhodla, že kůň je dostatečná kořist, a jakmile její muž v boji podlehl, zamířila s ním pryč. Alek mrtvého muže odstrčil a posadil se, ale bylo příliš pozdě. Už mu zmizela z dohledu.

Mokrý, zmlácený a špinavější než kdy předtím se Alek vyškřábal na nohy, aby zjistil, že ty ještě nejsou připravené jej nést. Odpotácel se od mrtvého těla, opřel se o strom a čekal, až se svět kolem něj přestane otáčet. V ústech cítil krev, a tak neustále plival, pokoušeje se odporné kovové pachuti zbavit.

Zdálo se, že by měl být vděčný za ženinu zbabělost. Sebrala jeho koně, ale nechala mu měsíc, zbraně a když na to přijde, i jeho život. Měla dost příležitosti k tomu, aby ho probodla.

Doufáje, že už urazil alespoň polovinu vzdálenosti do Warnikova údolí, vyrazil dál pěšky.

Na téhle straně průmysku nebyla stezka o nic lepší, ale z kopce se šlo lépe. Došel k potoku a postavil se do proudu, aby smyl část špíny. Šaty měl roztrhané, ale když smyl většinu krve, pocítil úlevu. Stále její chuť cítil v ústech na patře, a když si připomněl, jak na něj tryskala, začal náhle zvracet.

Nicméně jeho nejbližší starostí bylo, jestli se jej banditova žena rozhodne obejít a zkusit to znovu, přivábená touhou po pomstě nebo po jeho měsči. Alek vylezl z potoka a s novou ostražitostí se rozhlédl po okolních lesích. Hustý porost sahal z obou stran až ke stezce a místa, kde by na něj mohla v záloze číhat, se ani nedaly spočítat. Bouře zuřila dál a uspišila příchod odpolední temnoty, která se už sbírala v mlze pod spletitou střechou lesa.

* * *

Seregil byl nucen svůj útěk odložit. Brzy poté, co jej sebrala, vstoupila Hlídka do východního Prstence, aby vyčistila zdejší chatrče. Dokonce i kdyby teď uprchl, nebylo kam utíkat.

Další modrokabátníci už tam byli v plné práci. Strhávali chatrče a házeli dřevo na vozy, aby Prstencem vyčistili a mohl v době války sloužit jako smrtící zóna mezi vnitřní a vnější městskou hradbou. Ze stejného důvodu budou vyčištěny tržiště a náměstí po celém městě. Navzdory své velikosti a velkoleposti bylo Rhíminee postaveno především a v první řadě jako dobře hájitelná pevnost.

Většina obyvatel chatrčí už zmizela, varována šestým smyslem tuláků, že se blíží problémy. Ti, kteří zůstali, byli obklíčeni a vytříděni. Mrzáci a matky s malými dětmi směli zůstat ve městě, stejně jako všichni zdatní lidé, ochotní odpracovat si stravu nebo bojovat. Nevlastenečtí darmošlapové se o sebe budou muset postarat na venkově sami.

V poledne byla kára plná a patrola zamířila zpět k východní čtvrti. Seregil stál v zadní části vozu a zachovával výraz mrzutého úžasu, dokud se v dohledu neobjevilo povědomé nároží. Seregil přeskočil postranici, prosmýkl se mezi koňmi tří překvapených modrokabátníků, kteří jeli těsně za vozem, a řít se dolů ulicí. Za ním jej jeho spoluvězni povzbuzovali radostnými posměšky a ječením.

Dva ze strážných se otočili, aby jej pronásledovali, ale Seregil si svou chvíli vybral pečlivě. Proběhl známou ulicí a zahrnul za roh.

Byla to spíš ulička než ulice. Nevedly z ní žádné odbočky a na jejím konci stála vysoká dřevěná ohrada. Aniž zpomalil, vrhl se Seregil k ní, našel oporu pro ruce a nohy a přešel na druhou stranu právě v okamžiku, kdy se přihnaly rozzuřené strážce.

Na druhé straně jiná ulička zatáčela směrem k větší ulici. Modrokabátníci znali tuto část města téměř tak dobře jako on; když běžel, slyšel před sebou blížící se klapání kopyt. Než jej mohli zahlédnout, zahrnul do postranní uličky, protáhl se

úzkou škvírou mezi dvěma borticemi se domy a vyšel do malého dvora, zarostlého plevellem.

Po vratkém vnějším schodišti vyšplhal do nepoužívaného podkroví. Skromné oblečení a nůž, které tam před mnoha měsíci ukryl, byly stále na svém místě pod hromadou prken, a nebyly v o nic horším stavu než předtím, snad až na pár švábů a trochy myšího trusu. Když je vytřásal, tiše si pískal mezi zuby, pak se převlékl a usadil se u podkrovního okénka, aby tam počkal, až to jeho pronásledovatele přestane bavit. Utekl jim jenom špinavý žebrák. Při jeho pronásledování nebudou příliš dlouho plýtvat časem.

* * *

Pozdě odpoledne došel Alek, hladový, mokrý a s bolavými nohama, konečně na kraj lesa. Skrz stromy viděl zvlněné údolí, které se před ním otevíralo.

Poblíž stezky stál malý srub s nízkým kravínem a ohradou pro kozy. Zamířil k němu, příliš unavený než aby se staral o to, jak vypadá, a doufal, že vyprosí trochu jídla a nějakou radu ohledně cesty.

Když se přiblížil, z kravína vyběhlo obrovské psisko a se štěkotem se k němu řtilo.

"Soora thasáli," řekl Alek rychle a levou rukou udělal kouzelné znamení, které jej Seregil naučil. Působilo jenom částečně; pes se zastavil několik stop od něj, ale zůstal ostražitý a zavrčel pokaždé, když se Alek pohnul.

"Kdo je to?" zavolal muž, který se vynořil z kravína a oběma rukama svíral sekeru.

"Sir Alek z Břečťanového Pramene," odpověděl Alek a zvedl obě ruce dlaněmi nahoru. "Nahore na stezce jsem měl nějaké potíže. Banditi mi ukradli koně. Mohl byste..."

"Opravdu?" Muž přistoupil blíž a úkosem si jej lépe prohlédl.

Alekovi se podařilo smýt většinu krve, ale zdálo se, že jeho ucourané šaty a meč příliš důvěry nevzbudily.

"Kolem je teď spousta banditů," pokračoval muž ostražitě. "Nedávno mi ukradli dvě dojné kozy. Mohl bys být jeden z nich, který se vrátil, aby mě zase oloupil. Tesáku!"

Pes se nahrbil a odhalil zuby.

"Ne, prosím! Soora thasáli." Alek o krok ustoupil a znovu udělal znamení. "Poslouchejte, jenom se chci dostat do..."

"Hej, co to děláš s mým psem?" vykřikl muž. "Tesáku, vem si ho!"

"Ne - soora thasáli - kdybyste chvíli poslouchal..."

"Zatraceně, Tesáku, vem si ho!"

"Soora th... proklatě!" Alek vzal nohy na ramena s Tesákem, který chňapal po lemu jeho pláště, v patách.

Pes jej pronásledoval daleko z dohledu chalupy, pak se postavil doprostřed stezky a zavrčel pokaždé, když se Alek odvážil podívat přes rameno.

Unavený a rozzlobený Alek běžel tak dlouho, dokud neměl jistotu, že ho pes nechal být, a pak se zhroutil na balvan, aby popadl dech. Seregilovo psí kouzlo zjevně působilo nejlépe, pokud nebyl nablízku hafanův pán, který by ho mohl zmařit.

Ani ne o půl míle dál narazil na hlavní cestu a brzy potkal kolonu těžkých volských potahů, která mířila k Warnikovu sídlu. Při pohledu na Alekovo zlato vozka jedoucí v čele a jeho žena souhlasili, že jej vezmou s sebou.

Alek se vyšplhal na jejich vůz a vděčně se natáhl mezi balíky a koše.

"Milost Stvořitele, chlapče! Měl jste těžkou cestu, co?" zeptala se žena a obrátila se, aby si ho prohlédla.

"Na stezce přes kopec jsem měl trochu potíže," řekl jí Alek.

"Stezka přes kopec," odfrkl si vozk. "Proč jste, prosím vás, jel tou stezkou, když po silnici je to rychlejší?"

"Rychlejší?" zastěnal Alek. "Myslel jsem si, že přes kopec je to zkratka."

"Kdo vám tohle řekl? Tyhle cesty mě živí, tak si myslím, že pár věcí vím. Z tohoto údolí do sousedního to s vozem netrvá víc než dvě hodiny a na dobrém koni ještě méně. Stezka přes kopec v téhle roční době? U Dalny, máte štěstí, že jste se sem vůbec dostal."

Když dorazili k opevněnému sídlu lorda Warnika, začínalo už světlo pozdního odpoledne slábnout. Brána ve výplňové zdi se doširoka otevřela, vozy prohrkaly do dvora u vnější zdi a tam se zastavily.

"Máme sebou někoho, kdo hledá jednoho z hostů jeho lordstva," řekl vozk rychtáři, který přišel, aby se postaral o náklad.

"Hledám Micuma Cavishe z Vodního Luhu," vysvětlil Alek. "Ihned s ním musím mluvit."

Rychtář si jej zkoumavě prohlédl a pak mávl na stájníka, který okouněl poblíž. "Porte, běž a najdi sira Micuma. Řekni mu, že na něj tady čeká poslíček."

Alek spolkl úsměv a popřál vozkovi a jeho ženě šťastnou cestu. Na dvoře stál velký koš se žhavým uhlím a Alek se připojil ke skupince strážných a sloužících, kteří se u něho shromáždili. Při jízdě ve voze v mokrých šatech promrzl až na kost. Nahnul se blíž k ohni a nevšiml si zvědavých pohledů, které přitahoval jeho meč a špinavé šaty.

Za několik minut spatřil Micuma, jak vchází na dvůr. Na sobě měl elegantní kabátec a kožich a vypadal dost ztrápeně.

"Někdo mě hledá?" zavolal.

"Já, pane," řekl Alek a neochotně opustil koš s uhlím.

"Tak co se děje?" zeptal se netrpělivě Micum. Když se přiblížil a poznal Aleka, zarazil se. "U Plamene!"

"Zdravím vás, sire Micume," pozdravil Alek a úklonou zakryl nenápadné znamení. "Je tady nějaké místo, kde bychom si mohli promluvit mezi čtyřma očima?"

Micum chytil Aleka za paži a zatáhl jej do stáje. Z nejbližšího stání vzal koňskou příkrývku a podal mu ji.

"Co se ti stalo?" zašeptal. "A co děláš zrovna tady?"

Alek se vděčně zavinul do páchnoucí pokrývky, posadil se na převrácené vědro a zády se opřel o sloup. "To je dlouhý příběh," vzdychl. "Na stezce přes kopec jsem narazil na bandity..."

"Stezka přes kopec. Co tě to napadlo, jet tamtudy v téhle roční době?"

Alek jej unaveným gestem přerušil. "Věř mi, už to nikdy neudělám."

"A napadli tě banditi. Šel jsi pěšky?"

"Vlastně ne. Ve Vodním Luhu jsem si půjčil čerstvého koně a oni mi ho sebrali. Tedy, ona mi ho sebrala, ta žena. Muže jsem zabil. V každém případě ti toho koně zaplatím a budu potřebovat dalšího, abych odtud dojel domů. Ale kvůli tomu jsem nepřišel. Seregil a Nysander si myslí, že my čtyři - oni, ty a já - můžeme být zapleteni do jakéhosi proroctví, které má něco společného s Požiračem smrti a tím dřevěným kotoučem, který jsme našli ve Wolde."

Micum vypadal méně překvapeně, než Alek očekával. "Po tom, co jsem viděl v močálech, to dává nějaký smysl. Ale co s tím máme dělat?"

Alek mu řekl, co Nysander prozradil Seregilovi, o svých vlastních snech a o možném spojení mezi kotoučem a Plenimarskými.

Micum vyslechl vyprávění bez přerušování. Když Alek skončil, pomalu zavrtěl hlavou. "Tihle Illiorané a jejich sny. Chceš mi říct, že tě sem poslal v tomhle počasí samotného jenom proto, abys mi řekl, že se možná stane něco zlého a že ani nevíš jistě co?"

"No, ano. Ale Seregil si myslí, že nám Nysander ještě neřekl všechno a že vypadá skutečně ustaraně."

"Jestli je Nysander ustaraný, měli bychom si dávat pozor. Ale nejdřív tě musíme obléct do suchých šatů. A taky se vsadím, že jsi celý den nejedl. Pojď dovnitř."

"Raději ne," řekl Alek. "Seregil nechtěl, aby mě Kari nebo někdo jiný tady nahoře takhle viděl."

"Tak dobře. Počkej tady a já ti sem přinesu věci. Ani se nehni."

Micum se brzy vrátil s rancem oblečení a hrnkem kouřící polévky, na němž ležel kus čerstvého chleba.

"Sundej si ty mokré šaty," nařídil.

Alek si svlékl kabátec a košili, dychtivý obléci se do suchého. Když si chtěl natáhnout teplou tuniku, kterou mu Micum přinesl, jeho přítel tiše hvízdal a prstem přešel po dlouhé, nachově zbarvené modřině na Alekově levém rameni, která pomalu nabírala tmavý odstín.

"Prahlil tě pořádně, co?"

"Měl jsem štěstí; mřil na hlavu. To nic, ruka je v pořádku." Natáhl si tuniku a kalhoty, dlaně přitiskl k hrnku a napil se hustého kouřícího masového vývaru. "Milost Stvořitele, to je dobrota! No a co kůň? Chci se vrátit ještě dnes v noci." Micumovo husté zrzavé obočí se zlověstně nakrčilo. "Teď mě poslouchej, Aleku. Jsi zraněný, unavený a promrzlý a už se začíná stmívat. Zůstaň přes noc tady a časně ráno vyrazíš."

"Vím, že bych měl, ale nemůžu. Seregil se pokouší vystopovat nějaké plenimarské špehy a možná bude potřebovat mou pomoc." Ať už o tom ví, nebo ne, dodal v duchu. Vlastně Micumovi nelhal. Ne tak úplně.

Micum vypadal, že se s ním o tom začne dohadovat, ale pak jen potřásl hlavou a nevrle řekl: "Tak dobře. Nemůžu tě nutit. Mám koně, kterého si můžeš vzít, pokud mi slíbiš, že se budeš držet cesty a nebudeš se s ním ve tmě potulovat po lese!"

Alek se ušklíbl a stiskl příteli ruku. "Dávám ti své slovo!"

Rychle si osedlal Micumova aurěnského vraníka, aby si to jeho přítel neměl čas rozmyslet.

"Měl bych být doma před půlnocí," řekl, když nasedl a pod vypůjčeným pláštěm si opřel meč o stehno.

"Snad," odpověděl Micum a stále se tvářil pochybovačně. "Nejed' tryskem a nespadni někde do příkopu jenom kvůli hodině, o kterou bys mohl přijet dřív, slyšíš?"

"Slyším."

Micum se natáhl, znovu Alekovi pevně stiskl ruku, a když k němu vzhlížel, přes tvář mu přeběhl stín úzkosti. "Šťastnou cestu, Aleku, a štěstí ve stínech."

Alek mu stisk oplatil a pak pomalu zamířil s vraníkem k bráně. Právě se chystal vyjet ven, když si uvědomil, že na něco zapomněl. Obrátil koně a vrátil se k vratům stáje, od kterých Micum sledoval jeho odjezd.

"Mimochodem, Seregil chtěl, abych se tě zeptal, jestli máš poslední dobou nějaké zvláštní sny."

Micum s úšklebkem pokrčil rameny. "Ani jeden. Řekni mu, že takové věci nechám na tobě. Já bojuju nejlíp, když jsem vzhůru."

Kapitola 30.

Noční návštěvníci

T

hryis a ostatní toho večera seděli při večeři nad talíři tiše. Dopoledne přišla zpráva o tom, že vypukla válka a že Plenimarští včera zaútočili na Mycenu, a uvrhla město do zmatku.

Venku byla spousta modrokabátníků, kteří chytali žebráky a udržovali pořádek. Dole v přístavu válečné lodě, které se zakotvené houpaly na vodě jako kachny v zimě, vztyčovaly vlajky a proplouly kolem přístavních hrází na volné moře, aby se připojily k dalším z přístavů po celém pobřeží. Prodejní stánky na Obilném trhu byly odsunuty, aby udělaly místo balistám a katapultům.

Diomis strávil odpoledne v ulicích a snažil se mezi neustále se měnícími řečmi, které se hojně šířily po městě, zachytit něco, co by dávalo smysl: Plenimarská flotila se objevila u jižního výběžku Skaly; boje se soustředily kolem ostrova Kouros; byl to pozemní útok - nepřítel překročil řeku Folcwine a pochodoval na západ ke Skale; plenimarští námořníci byli v cirnském Průplavu.

Konečně přijel na tržiště královnin herold se spolehlivými zprávami; Plenimarští někde v Myceně náhle zaútočili na skalské jednotky.

"Dokonce i teď mé staré prsty touží po těživě," řekla Thryis toužebně, když se její rodina a Rhiri večer sešli v kuchyni.

"Stále vzpomínám na tu bitvu, kterou jsme svedli nad Erem. Jasné letní ráno, ani ten nejmenší vánek, který by zkazil

vystřel, a stovka z nás, seřazená s dlouhými luky za infanterií. Když jsme vystřelili, Plenimarští padali jako pokosená pšenice."

"Protože začali tak brzy, budou bojovat v blátě a dešti. Jsem zvědavý, jak si vede dcera Micuma Cavishe..." Diomis překvapeně zmlkl, když po tváři jeho dcery stekla slza. "Cillo, proč pláčeš? Co se děje, má milá?"

"Luthasův otec je voják, mám pravdu, drahoušku?" zeptala se její babička jemně a poplácala dívku po rameni.

Cilla němě přikývla a pak s Luthasem v náručí vyběhla po zadním schodišti nahoru.

Diomis vstal a chtěl jít za ní, ale Thryis jej zastavila. "Nech ji jít, synu. Nikdy předtím o tom muži nemluvila; nemyslím, že nám ještě něco řekne, pokud si to nebude přát."

"Co o tom víš?" řekl a zmateně se poškrábal ve vousech. "Člověk by řekl, že když se o toho chlapa, ať už je to kdokoliv, stará tolik, že pro něj pláče, řekla by nám něco víc. Proč si myslíš, že z toho dělá takové tajemství?"

"Kdo ví? Vždycky jsem si myslela, že snad porušil slib, který jí dal, ale kdyby to udělal, neplakala by pro něj. Ach ano, Cilla vždycky dělala věci po svém."

Chvilí seděli tiše a naslouchali praskání ohně. Pak Rhiri lžičkou zaklepal na stůl a rukou udělal nějaké znamení.

"Ne, od včerejška jsem o nich neslyšela," řekla mu Thryis. "Alekova Muška byla dnes ráno pryč, ale oba Seregilovi koně jsou stále ve svých stáních, ne?"

Rhiri přikývl.

"O ty dva bych se nebál," řekl Diomis. "Běž si teď lehnout, matko. Já s Rhirim na to tady dole dohlédneme."

"Ujistí se, že jsou dveře na závoru," připomněla mu Thryis, když jí pomáhal vstát. "Rhiri, nezapomeň dát olej do lucerny nad vchodem. Ve všem tom dnešním zmatku by tu někdo mohl chtít dělat neplechu. Chci, aby byl dvůr dobře osvětlený."

"Ano, matko, uděláme to," povzdechl si Diomis. "Nedělali jsme to snad posledních dvacet let? Rhiri, běž ven a zkontroluj stáj. Já se postarám o pokoj."

Rhiri rychle zasalutoval a prošel dveřmi špižirny na zadní dvůr.

Diomis v pokoji zkontroloval závoru na dveřích a zhasl lampu. Oheň v krbu vyhasl; v hostinci byli jen dva hosté, a když šli brzy na kutě, už se ho nenamáhal udržovat. Právě kontroloval háčky na okenicích, když zaslechl známé rachocení petlice na hlavních dveřích.

Diomis vykoul štěrbinou v okenici ven, ale na dvoře žádné koně neviděl.

"Kdo je to?" zavolal.

Neozvala se žádná odpověď, jenom rázné zaklepání na dveře.

Diomis dnes v noci neměl náladu na hry. "Máme zavřeno! Zkuste Jeřabinu, o dvě ulice dál."

Neviditelný návštěvník znovu zaklepal, tentokrát naléhavěji.

"Podívejte..." začal Diomis, ale přerušil jej zvuk prasknutí kuchyňských dveří.

Kapitola 31.

První úder

K

dyž Alek přešel hřeben kopce severně od Vodního Luhu, překvapilo jej, že v dálce vidí řadu pochodní. Poté, co se přiblížily, rozeznal oddíl jezdecký s červenožlatými insigniemi regimentu Rudého Hada. Pobídl koně a pozdravil prvního z heroldů, který projížděl kolem.

"Co se děje?" zavolal Alek.

Voják zpomalil koně. "Válka, synku. Konečně začala válka. Řekni to všem, které potkáš."

"V tak časně roční době?" vykřikl Alek.

"Zdá se, že ti bastardi touží po válce," odvětil muž pochmurně. "Plenimarská přepadová jednotka ze zálohy napadla v mycenské vrchovině některé z našich jezdců. Míříme na sever, abychom se připojili ke Královské jízdní hlídce. Říká se, že jako vždycky odnesli první nápor."

"Královská jízdní? Mám v tom regimentu známého. Můžete doručit moji zprávu?"

"Na to není čas, synku," řekl muž a nasadil koni ostruhy, protože je oddíl dohonil.

Stovka nebo možná více jezdců měla přes kroužkové košile rudozelené tabardy a jejich obrovští černí koně zvonili postroji a hrudními pláty. Pak, jako zjevení v prohlubujícím se soumraku, zmizeli za hřebenem kopce.

* * *

"Milost stvořitele, konečně jste tady!" vykřikla Arna, která jej přišla na dvůr přivítat. "Měl jste cestou potíže?"

Alek příliš spěchal, než aby na to pořádně odpověděl. "Jenom tomu chlapovi Ranilovi řekni, aby tou cestou nikoho jiného neposílal," řekl, když vedl Micumova vraníka do stáje. "Ale cestou jsem slyšel novinu. Válka začala."

Arniny ruce vylétly k vrásčitém lícim. "Ach má ubohá Beka! Je nahoře na hranici. Myslíte si, že už bojuje?"

Alek neměl to srdce jí lhát. Obrátil se a vzal starou služebnou za ramena. "Ano, voják, od kterého tu zprávu mám, mi řekl, že Královská jízdní už bojuje. Micum o ničem neví; zpráva se ještě k Warnikovi nedostala. Myslím, že se to zanedlouho dovědí, ale pokud ne, řekněte to nejdřív Micumovi a on ať to poví Kari, ano?"

"Ano, můj milý, ano," povzdechla si Arna a cípem šálu si utírala oči. "No neřekl byste to? Nechá se naverbovat a pak vpadne přímo doprostřed dění. A to jí není ještě ani dvacet."

"No, je dobrý voják," řekl Alek stejně tak pro její jako pro svou útěchu. "Celá ta léta měla za učitele Micuma a Seregila a potom Myrhini - je to nejlepší výcvik, jaký kdo může mít."

Arna mu stiskla paži. "Ať je s vámi Stvořitelova láska, pane, doufám, že máte pravdu. Dojdu vám pro něco k jídlu, když už odjíždíte. Počkejte tu na mě, slyšíte?"

Když přehazoval vypůjčené sedlo přes Muščin hřbet, vrátila se s ranečkem jídla a několika pochodněmi. Ze sedla koně jednu zapálil od lucerny na dvoře a pod zamračenou oblohou, na které nebyl vidět měsíc, se vydal na poslední část cesty do Rhíminee. Cestou potkával další oddíly jezdců a pěšáků, ale už se nezastavoval, aby se dověděl novinky.

Těsně před půlnocí dojel městu na dohled. Silnice vedla nad mořem podél vrcholů útesů a viděl odtud dolů na přístav, kde řada strážních ohňů označovala přístavní mola a jasně osvětlovala rozlehlou vodní plochu. Další signální ohně plály na ostrůvcích u ústí přístavu a nahoře na městských hradbách hořely pochodně.

Přísně střežená severní brána byla otevřená, aby umožňovala oddílům procházet. Obilný trh za ní vypadal, jako by tady už válka proběhla. Zdálo se, že ze stánků, které ten den ráno míjel, zůstaly jen hromady dříví a zmrzlé barevné plachtoviny. Navzdory pozdní hodině všude pracovali vojáci, vztyčovali balisty a odklízeli odpadky. Jak se zdálo, teď už budou muset obchodníci uzavírat obchody pod širým nebem nebo zezadu z vozů.

Alek Mušku provedl zmatkem na tržišti a bludištěm uliček za ním dojel do ulice Modré Ryby. Za okenicemi na čelní stěně stále plálo světlo, i když Rhiri v rozrušení nechal vyhasnout lucerny, které visely na hlavních vratech Kohoutka. Tohle mu Thryis spočítá, pomyslel si Alek, když jel kolem do zadního dvora.

Zdržel se ve stáji, než odsedlal Mušku a přes hřbet, ze kterého stoupala pára, přehodil pokrývku. Nechal ji s vodou a pící, prošel dveřmi špižirny a rychle vyběhl po zadním schodišti. Se vším tím zmatkem ve městě snad Seregil přehlédne skutečnost, že Alek neposlechl jeho napomenutí, aby noc strávil ve Vodním Luhu.

Znal cestu nahoru tak dobře, že se nemusel starat o světlo. V prvním patře zběžně přelétl chodbu pohledem a pak po skrytém schodišti zamířil k jejich pokojům. Už si zvykl na heslo k piktografům, a když šel nahoru, pronesl je ve spěchu a roztržitě. Ve své dychtivosti, aby našel Seregila, si nevšiml, že se ochranné symboly, když je míjel, krátce neobjevily, jako se to vždy stávalo.

* * *

Žádný sen nebo vidění jej na to nepřipravily.

Nysander dřímá u ohně ve své ložnici nad astrologickým kompendiem, když jej magické varování vymrštilo na nohy; obrany Orěšky byly porušeny. Poplach následovala bouře koulí pro předávání zpráv, které se po Domě rojily jako včely, jak všichni čarodějové volali po informacích.

Nebo strachy.

Vetřelci v atriu! zvonil v rudých záblescích Golariin hlas. Smrtelný výkřik Ermintalova mladého učedníka bodl Nysandera v mozku jako skleněný stěp a pak i výkřik samotného Ermintala - Sklepení! - přerušené dalším výbuchem temnoty.

Skrz nápor hlasů Nysander zavolal Thera. Neozvala se žádná odpověď.

Nysander si dodal odvahy k bitvě, o které vždy doufal, že ji nebude muset vybojovat, vyvolal translokační kouzlo a otvorem vstoupil do chodby v nejnižším sklepení právě vedle tajné komnaty. Čekaly tam na něj temné postavy. Udělal krok směrem k nim a klopýtl. Podíval se na zem a spatřil to, co zbylo z Ermintala a jeho učně, rozeznává je podle roztrhaných zbytků jejich rouch. Za nimi ležela na hromadě další těla.

"Vítej, starče." Byl to hlas z Nysanderových vidění. Zapraskala magie a Nysanderovi se jen stěží podařilo zvednout obranu, než do něj s hučením plamenů narazila. Těla, kolem kterých prolétala, se škvařila a kouřilo se z nich.

Nysander znovu získal ztracenou rovnováhu a odpověděl bleskem, ale menší z vetřelců jenom mávl rukou a srazil ho na zeď, kde blesk vybuchl. V jeho světle Nysander spatřil, že je to dyrmagnos. Vedle něj stála postava tak ukrytá v pohybujiícím se závoji temnoty, že si Nysander zpočátku nebyl jistý, jestli je to lidská nebo nadpřirozená bytost.

"Zdravím tě, starče," zasyčela dyrmagnos. "Jak vyčerpaný musíš být po dlouhém bdění."

Není to Tikárie Megraesh, ale žena, pomyslel si Nysander, když udělal krok směrem k ní. Byla to malá, scvrklá slupka bytosti, za léta zčernalá, vysušená zlem, které ji oživovalo. Toto byl pro nekromanta největší úspěch - ztělesnění života ve smrti v přepychové róbě královny.

Zvedla zkroucené ruce, ve kterých držela dvě lidská srdce a mačkala je tak dlouho, dokud z nich prýštily dlouhé chuchvalce krve a rozstříkávaly se na podlaze u jejích nohou.

"Hostina začala, Strážce," řekla postava vedle ní a Nysander opět rozeznal hlas démona se zlatou kůží ze svých snů.

Byla to však iluze. Skrze závoje temnoty uviděl muže - Marda - mluvícího hlasem Požírače smrti.

Hned za nimi se vynořilo několik dalších postav v dlouhých hávech. Nysander cítil zápach nekromantie, který se z nich šířil, a spolu s ním něco zoufale známého - nezaměnitelnou vůni Ylinestřina zvláštního parfému.

"Po všech těch letech očekávání nemáš žádnou odpověď?" vysmívala se mu dyrmagnos.

"Pro tebe nebyla nikdy jiná odpověď než tahle." Nysander zvedl ruce a vyslal orby moci, které plály na jeho dlaních.

Kapitola 32.

Ztráta

K

dyž se Seregil vrátil do ulice Modré Ryby, měsíc už prošel svým zenitem. Celý den byl k ničemu. Vzhledem k účinnému zákonu o žebrání většina jeho cennějších kontaktů zmizela nebo zalezla. Ti, které se mu podařilo vystopovat, neměli o pohybu Plenimarských ve městě žádné čerstvé informace. Pokud tady nepřítel byl, neukazoval se.

Nicméně i přesto, jak byl unavený, jej zhaslé lucerny před hostincem zarazily. Záchvěv předtuchy mu zježil chloupky v zadu na krku a na pažích. Rychle se ukryl v temném průchodu na druhé straně ulice, chvíli zkoumal dvůr a pak se s mečem v ruce opatrně proplížil k hlavnímu vchodu.

Byl nepatrně pootevřený.

Ani se ho nedotkl a obešel dům, aby zjistil, že i zadní dveře jsou otevřené. Špičkou meče je doširoka rozevřel,

připravený k útoku, ale zevnitř se neozývalo nic.

Když vstoupil do kuchyně, nos mu naplnil neblahý zápach; vyčichlý, mdlý pach studeného krbu a luceren, ponechaných svému osudu. Vytáhl světelný kámen, ale neviděl nic v nepořádku, kromě Rhirihho slamníku, který zmizel ze svého místa blízko krbu.

V prvním patře byly náznaky zlověstnější. Thryis s rodinou nebyli ve svých pokojích a vypadalo to, že jedině v Cillinė posteli někdo spal; povlečení bylo ve spěchu shrnuté a pokrývka visela křivě přes okraj. Vedle postele leželo v roztržštěných zbytcích umyvadla křeslo.

Když Seregil zamířil k pokojům pro hosty v přední části hostince, svíral se mu žaludek v děsivé předtuše. Jenom jeden z pokojů byl obsazený. Nešťastný vozk a jeho syn leželi ve svých postelích, zadušení podhlavníky.

Tajný panel, který vedl ke schodišti k jejich pokojům, vypadal zvenčí nedotčený, ale když ho otevřel, zjistil, že piktograf u paty schodiště je zničený. Na dolních schodech viděl krvavé skvrny a některé byly v místech, kde do nich vstoupilo několik osob předtím, než zaschly, rozmazané. Další piktografy byly prostě pryč. Stále svíral v jedné ruce meč, levou rukou vytáhl dýku a vydal se po schodech nahoru.

Dveře na vrcholku schodiště byly otevřené do tmy. Pokud na něj někdo v nepoužívaném skladišti číhal, bylo nejlepší zjistit to hned teď, dokud měl ještě možnost snadného ústupu. Z vaku na opasku vylovil světelný kámen a hodil ho do místnosti. Kámen hlasitě poskakoval po podlaze a osvětlil několik beden a krabic, které tam byly uskladněné. Nikdo zpoza nich nevyskočil, aby zaútočil, ale podlaha vyprávěla příběh, k jehož přečtení Micuma Cavishe nepotřeboval; do jejich a z jejich pokojů vyšli lidé, a nebylo jich málo. Některé z nich vlekli a někteří krváceli.

Poslední ochranný piktograf nad dveřmi obývacího pokoje byl taky pryč. Seregil se zhluboka nadechl, přitiskl se ke stěně těsně u rámu dveří a pomalu stiskl kliku.

U nohou se mu rozlil pruh hrůz nahánějícího světla a spolu s ním se objevil odporný zápach jako na jatcích. S připravenou zbraní vstoupil dovnitř. Přese všechna varovná znamení, kterých se mu dostalo, jej první letmý pohled na to, co leželo za dveřmi, zasáhl jako úder.

Některé lampy hořely a v prázdném krbu tančily bledé, nepřírozené plameny. Někdo obrátil pohovku tak, aby stála čelem ke dveřím, a na ní seděla čtyři bezhlavá těla, jako by čekala na jeho návrat.

Věděl, komu ta těla patří, dřív, než spatřil hlavy na přecpané krbové římse za nimi. Zvláštní světlo způsobilo, že jejich rysy měly výraz zmučené úlevy: Vypadalo to, jako by Thryis, Diomis, Cilla a Rhiri nechápavě hleděli na svá mrtvá těla, která nějaký obludný šprýmař usadil v odpočinkové poloze. Diomis se opíral o svou matku a jednu ruku měl přehozenou přes její zakrvácené rameno. Cilla seděla vedle něj, opřená o Rhirihho pozůstatky.

Všude byla krev. V zaschlých stružkách visela z krbové římse a tvořila pod ní louže na kamenném obložení krbu. V odporných škrálupech zaschla na zubožených tělech. Na stěnách byly velké lepivé skvrny a otisky dlaní.

Došlo tady k boji. Jídelní stůl byl odhozený stranou a srazil na již krví nasáklý koberec svazek pergamenů. Psací stůl ležel převrácený v hromadě pergamenů a psacích brků a police nalevo od něj byly shozené. Když se zastavil, aby si nepořádek lépe prohlédl, jeho pohled upoutalo něco ve stínu za pracovním stolem a zatajil se mu dech.

Alekův meč.

Vytáhl ho ven a důkladně si ho prohlédl. Temné skvrny na čepeli ukazovaly, že než o něj Alek přišel, bojoval. Držel rukojeť meče a překvapil jej krátký výbuch iracionálního hněvu.

Řekl jsem mu, ať zůstane ve Vodním Luhu!

Dveře jeho ložnice byly zavřené, ale dovnitř vedly krvavé otisky. Z blízké police vzal nádobu se světelnými kameny, kopnutím dveře otevřel a hodil je dovnitř.

Zevnitř se ozval nelidský vriskot a Seregil vyděšeně zvedl meč. Zvuk se ozval znovu a pak přešel v táhlé zavrčení.

Seregil se vydal po zvuku a spatřil Ruethu, která se krčila na skřini a oči jí plály jako ohně v bažině. Zasyčela na něj, seskočila dolů a vyběhla ven směrem k hlavnímu vchodu.

Zdálo se, že se s ničím nehýbalo, kromě zelených sametových závěsů kolem jeho postele. Seregil je nikdy nevyužíval, ale teď je někdo zatáhl kolem celého lůžka. Někdo, kdo na koberci zanechal krvavé stopy.

Když se donutil přejít místnost a věděl už, čím tělo najde, až odhrne závěs, Seregilovi zněl vlastní dech v uších.

"Ne," řekl chraptivým hlasem, aniž si uvědomil, že slova pronesl nahlas. "Ne ne ne, prosím ne..."

Zatnul zuby a odhrnul závěs.

Kromě dýky, která na ní ležela, byla postel prázdná - dýky s dlouhými žlutými vlasy, omotanými kolem rukojeti. Seregil ji třesoucíma se rukama zvedl a poznal rukojeť z černé rohoviny, vykládanou stříbrem; byl to nůž, který dal Alekovi ve Wolde.

Po jednu oslepující vteřinu opět na tváři cítil Alekův palec, jak se natahuje, aby zašpinil čisté místo na jeho tváři.

"Kde je?" zasyčel Seregil. Sevřel meč a vyběhl zpět do obývacího pokoje. "Vy bastardi! Co jste s ním udělali?"

Vedle něj vybuchl zlověstný smích a Seregil ztuhl, rozhlížeje se po pokoji. Smích se ozval znovu a způsobil, že se mu zjezily chloupky zezadu na krku. Znal ten hlas.

Hlas patřil zjevení, které ho pronásledovalo mycenskou krajinou; tomu, se kterým bojoval v horečnatém snu té noci, kdy mu Alek strhl dřevěný kotouč z krku.

Ale tentokrát to nebyl žádný černý znetvořený přízrak. Hlas vycházel z kroutících se rtů Cilliny useknuté hlavy.

"Seregile z Rhiminee a Aurēnenu!" Její strnulé oči se v důlcích otočily a vyhledaly ho. "Konečně jsme tě našli, zloději."

Diomovy čelisti se rozevřely a vyšel z nich stejný strašlivý hlas. "Myslel sis, že ti dovolíme uniknout? Znesvětil jsi Seriamaiovu svatyni a poskrvnil jeho ostatky."

"Oko a Korunu." Teď se ozval Rhiri, který nikdy v životě nepromluvil.

"Zloději! Znesvětiteli!" vyprskla Thryis a její zvadlé rty se zkroutily do potůchlého úšklebku.

"Znesvětiteli! Zloději!" křičely další hlasy v bědujícím, neradostném chóru.

"Aura Elustri málrei," vydechl Seregil, který to absurdní představení sledoval se směsicí vzteku a odporu. "Co jste udělali s Alekem? Kde je?"

Neodpověděli, ale Rhirio hlava se překotila na podlahu a kutálela se k němu, chňapala čelistmi a smála se a ostatní hlavy ji následovaly.

"Odpusťte mi, vy všichni," S pocitem, jako by byl lapený uprostřed nejhorší noční můry, zvedl Seregil meč a sekal do hlav tak dlouho, dokud z nich nezůstala jen roztržitěná zmrzlá vlasy a mozku. Uvnitř našel čtyři malé amulety, spálené kůstky z lidských prstů, omotané úponky blínu.

Potlačil vlnu odporu a podezřívavě se podíval na těla, stále zhroutčená na pohovce.

"Zasloužili jste si něco lepšího," zašeptal zastřeným hlasem. "Nějak... nějak to napravím."

Vrátil se zpátky do ložnice, vytáhl svůj starý kožený ranec a naházela do něj pár nepostradatelných věcí. Pak Alekovu dýku pečlivě zabalil do velkého šátku a vsunul ji dovnitř své tuniky.

V obývacím pokoji sundal z háčků nad postelí Alekův luk a toulec, postavil je ke dveřím a snažil se nemyslet na to, jestli je bude ještě někdy potřebovat. Alekův meč zastrčil do vlastní pochvy; svůj neměl v úmyslu schovat dřív, než bude z tohoto místa pěkně daleko.

Prohrábl se nepořádkem na křbové římse a z louže zaschlé krve uvolnil krabici s drahokamy a vysypal ji do rance.

Kořist, nasbíraná za léta příležitostných krádeží, se vyhnula ven a třpytila se ve světle nepřírozeného ohně. Alek je nedávno během lekce oceňování drahokamů roztrhl. Sprška rubínů vklouzla do rance a vyplnila mezery mezi šaty a různými pytlíky, a po ní smaragdy, opály, ametysty, hrst zlata a diamantů, které používali jako hrací kameny.

Začaly se mu třást ruce. Hodně kamenů se přes okraj rance vysypalo na podlahu, ale on je nechal tam, kde dopadly.

Zavázal ranec, donesl ho ke dveřím a pak se otočil, aby se naposled podíval na domov, ve kterém žil téměř třicet let. Byl tady šťastný, možná šťastnější než kde jinde v životě. Teď tohle všechno - knihy, zbraně, goblény a sochy, police plné nashromážděných památek a kuriozit - tohle všechno teď nebylo nic víc než kulisy, obklopující posměšný obraz kolem zmrzačených těl shromážděných u jeho krbu.

Seregil vzal ze stolu velkou lampu, zašeptal rychlou modlitbu a polil těla olejem. Pak posbíral všechny další lampy kolem, rozbil je o stěny a škrtil křesadlem. Vyskočily plameny a rychle se rozšířily do nenasytného očištného ohně.

Seregil si přehodil ranec a zbraně přes rameno, seběhl po schodech dolů, nechávaje za sebou otevřené dveře.

Když ale cestou ke schodům do kuchyně běžel kolem Cillina pokoje, zastavil jej tlumený pláč. Odhodil všechno kromě meče, vběhl do pokoje a odhodil převrácené křeslo stranou. Tam, pevně zabalený v silných pokrývkách, které mu znemožnily se hýbat, ležel ve své malé nízké postýlce Luthas.

Cilla slyšela útočníky přicházet. Během té krátké chvíle, kterou musela mít, ukryla své dítě, převrátila křeslo a stáhla cíp pokrývky přes okraj postele, aby na něj nebylo vidět.

Když jsem tady předtím byl, musel spát, pomyslel si Seregil, když zvedal křičící dítě. A kdyby nezačal křičet...

Seregil se otočil k odchodu a zahlédl se v Cillině zrcadle. Obraz, který se tam odrážel, s bledým obličejem a očima zčernalýma zuřivostí, mohl stejně tak dobře být jeho pomstychtivý duch.

Trámy na stropě začal pronikat kouř a Seregil znovu zvedl ranec a zbraně a snesl Luthase ze schodů. Známy dvůr vypadal v prvním, kalném ranním světle neskutečně, jako když člověk ve snu vidí známé místo těsně před tím, než se změní v něco zlověstného. Cítil na sobě tíhu rance, mečů a dítěte, která z něj vysávala sílu.

"Díky Světloňoši, tady jste!" zavolal známý hlas.

Seregil se zmateně otočil a uviděl Nysanderova mladého sluhu Wethise, jak na ryšavém koni objíždí hostinec.

"Už z konce ulice jsem viděl kouř," řekl Wethis a přitáhl koni uzdu. Seregil si s novým bodnutím strachu všiml, že má roztrhané šaty a na jedné ruce obvázané zranění. "Volal jsem zepředu, a když nikdo neodpovídal..."

"Všichni jsou mrtví," řekl mu Seregil tichým napjatým hlasem. "Co se ti stalo? Co tady děláš?"

"Dneska v noci byla Orëska napadena," odpověděl Wethis a hlas se mu rozrušením zlomil. "Bylo to strašné. Nysander - našli ho v nejnižším sklepení..."

"Je mrtvý?" zachrčel Seregil.

Wethis sebou trhl. "Nevím. Když jsem odcházel, byli u něj Valerius a Hwerlu. Poslali mě pro vás. Musíte jít hned!"

Seregil pustil věci a vrazil Luthase chlapci. "Vezmi ho a tyhle věci do Orëskey. A dohlédni na to, aby se zbytek koní dostal ze stáje dřív, než celé tohle zatracené místo shoří na prach."

Ponechal chlapce jeho osudu, vběhl do stáje a nasadil Cynril uzdu.

Z vedlejšího stání na něj zařehotala Muška. Minulou noc si dal Alek tu práci, aby ji nakrmil a přehodil přes ni přikrývku, a až pak zamířil nahoru, netuše, co na něj čeká.

Seregil na neosedlaném koni projel kolem Wethise a bez ohlednutí zamířil pryč od hořícího hostince.

Když tryskem ujížděl k Orësce, zdál se svět podivně němý. Ulice, bledá ranní obloha, zvuk Cynriliných kopyt - všechno bylo nejasné, tlumené, jako by tu scénu sledoval zdálky skrz jedno z Nysanderových zvětšovacích skel. Ale někde za ochrannou bariérou šoku narůstala bolest.

Ještě ne. Ještě ne. Ještě zbývá udělat mnoho práce.

Řítil se ulicemi, projel bránou Orëskey a vonícími zahradami a nezpomalil, dokud nedojel přímo k Domu. Přitáhl koni uzdu, seskočil ze sedla a cestou nahoru bral schody po dvou.

Atrium bylo nasáklé kouřem a magií. Mozaiková dlažba byla sežehlá a popraskaná a obraz draka téměř smazaný. Tam, kde býval klenutý vchod do muzea, teď zela díra, částečně zavalená sutí.

Později si Seregil nedokázal vzpomenout, jak se dostal po schodech nahoru nebo kdo jej pustil do věže, ale když se konečně zastavil, stál ve dveřích Nysanderovy ložnice a Valerius mu bránil v cestě.

"Žije?" zasípal Seregil a srdce mu bušilo v hrudi.

Drysian zamračeně přikývl. "Ano, přinejmenším zatím."

"Tak mě pusť dovnitř. Musím s ním mluvit!" Seregil se pokusil kolem něj prosmyknout, ale Valerius jej chytil za paži a naléhavě ho zadržel.

"Pomalů, Seregile. Pomalů," varoval jej. "Podle všeho, co o léčení vím, by takový útok neměl vůbec přežít. Spousta ostatních neměla takové štěstí. Přesto však nikomu z nás nedovolil, abychom mu, jak jen to jde, ulevili od bolesti, dokud si s tebou nepromluví. Buď stručný a nepřepínej jeho síly. Nemá jich nazbyt."

Valerius ustoupil stranou, otevřel dveře a následoval Seregila dovnitř.

Nysander ležel pod čistou bílou pokrývkou na boku. Oči měl zavřené a tvář uvolněnou. U konce postele klečel Hwerlu, a zatímco hrál ozdravnou píseň, z jeho zvláštních koňských očí tekly slzy. Vedle stáli dva neznámí drysiáni, žena a chlapec, a tiše zpívali.

Valerius si s nimi vyměnil několik slov a odešli.

Seregil přešel k posteli a poklekl u Nysandera. Čaroděj dýchal tak slabě, že to Seregil sotva slyšel.

"Co se stalo?" zašeptal a jemně se dotkl tváře starého muže. Byla studená a vlhká jako jíl.

"V noci tu byl strašný hluk, jako hromobití a bitva," řekl mu Hwerlu a při tom stále hrál. "Ten zvuk nás v našem hájku probudil. Když jsem běžel k Domu, viděl jsem, jak se nad ním zvedá veliký tvar, velmi veliký. Zmizel na pozadí temné oblohy. Běžel jsem dál a uvnitř jsem našel obraz takového krveprolití..." Kentaurovy prsty na strunách harfy na okamžik zaváhaly. "Vetřelci s sebou přivedli šermíře i čaroděje. Tolik mrtvých!"

"Ale jak?" zeptal se Seregil nedůvěřivě. "Jak se jich tolik dostalo dovnitř? Illiorovy ruce, tohle je Dům Orěsky!"

"Zdá se, že hlavní bránou a stokami," řekl Valerius, stojící za ním.

"Stokami? Myslel jsem si, že poté, co jsme s Alekem odhalili Rythela, bylo o všechno postaráno."

"Jak se ukázalo, úřady soustředily svou pozornost jen na ty cesty, které vedou do Paláce. Taky je možné, že někdo dostal zapláceno, aby tu a tam přimhouřil oko. Ať už to bylo jakkoliv, když vypukl poplach, pronikla další skupina, většinou šermíři, zahradami. Jak se dostali dovnitř, aniž si jich někdo všiml, to je další záhada, ale zdá se, že hlavní útok přišel sklepeními."

Seregil složil hlavu do dlaní. "Všichni ti kanálníci, kteří letos v zimě zemřeli. U Čtveřice, kdybych byl dostal Rythela rychleji, mohli jsme to zastavit!"

Nysanderova oční víčka se slabě zachvěla.

"Mardus," zašeptal sotva slyšitelným hlasem. "Byl to Mardus, viděl jsem ho, a dyrmagnos a..."

Hlas se rozplynul, ale rty se stále pohybovaly. Seregil se sklonil a přiložil ucho k Nysanderovým ústům, aby slabá slova zachytil.

"Požírač smrti." Bylo to sotva víc než vydechnutí, ale nemohl se mýlit. Nysander se zatřásl a zavřel oči, bojuje s vlnou bolesti. Přemáhal se a vydechoval slovo po slovu. "Kde... Alek?"

"Odvedli ho a nechali mi tohle." Seregil vytáhl dýku a podržel ji tak, aby ji Nysander viděl.

Nysander hleděl na pramen vlasů a pak pevně zavřel oči, když jím projela další křeč.

"Není to tvoje vina." Slova Seregilovi chutnala jako popel. Jeho citové zábrany se začínaly hroutit a odhalovaly první rozeklané střepy hněvu a zármutku, které se skrývaly těsně pod povrchem.

"Začalo to," vydechl Nysander se zřejmým rozčilením. Mluvení jej stálo všechny zbytky vůle. "Stejně místo a stejný čas - v Plenimaru, pod pilířem nebes... Svatyně... svatyně..."

"Svatyně v Plenimaru. Kde, Nysandere? Zatraceně, musíš mi říct kde!"

"Synodická..." zamumlal Nysander žalostně, když se nad ním opět vzedmula temnota.

"Co? Nysandere, co to znamená?" Seregil se obrátil k Valeriovi. "Nemůžeš něco udělat? Může na tom záviset Alekův život!"

Valerius vzal Seregila za paži a odtáhl jej od postele. "Dej mu trochu času. Musí odpočívat, nebo se možná nikdy neuzdraví. Vypadáš, že bys sám mohl potřebovat ošetření. Zavolám Darbiu."

"Nic nepotřebuju," zasyčel Seregil přes zatnuté zuby a zatímco jej větší muž táhl ke dveřím, snažil se podívat se drysiánovi přes rameno. "Musím vědět, co tím myslíš! Možná už je příliš pozdě."

"Jestli si teď neodpočineš, nebude schopný ti něco říct už nikdy. Pár hodin, možná méně. Zůstaň ve věži a já za tebou přijdu hned, jakmile tady budu hotov. A teď běž!" Valerius Seregila naposled, ne právě jemně pobídl, vystrčil jej na chodbu a zabouchl mu dveře před nosem.

Seregil zůstal osaměle stát v chodbě a v pěsti svíral Alekovu dýku. Prsty uhladil pramen vlasů a napůl nahlas pronesl slova, která předtím v pokoji u nemocného spolkl.

"Řekni mi, Nysandere, dokáže ho teď tvoje magie ochránit?"

Kapitola 33.

Následky

K

dyž Micum objal Kari, cítil mezi nimi její těhotné břicho. Vedle se vznášela Magyanina koule pro předávání zpráv a zeleně zářila v rohu jejich pokoje pro hosty v pevnosti lorda Warnika.

"Je mi to líto, lásko, ale něco se stalo a Magyana čeká." Micum jí jemně setřel slzu z tváře. Kolikrát tady byl někdo, kdo na něj čekal a volal ho pryč? Kolikrát jej na cestu vyprovázela tím malým úsměvem se sevřenými rty?

"Pak tedy běž," řekla prudce a založila si ruce. "Ať tě Sakor přivede v pořádku zpět."

Micum si přes rameno přehodil cestovní vak a obrátil se ke kouli. "Jsem připravený."

Na místě, kde se koule vznášela, se rozevřel velký černý ovál. Naposledy Kari zamával a vstoupil dovnitř. Vzápětí stál v Nysanderově pracovně. Čarodějka seděla pár stop od něj na nízké stoličce a vypadala naprosto vyčerpaně. Brokátové

roucho měla špinavé a plné krvavých skvrn a stříbrné vlasy na ramenou rozčuchané.

"Co se stalo?" zeptal se vylekaný Micum. Poklekl před ní na koleno, vzal její ruce do svých a zjistil, že jsou studené jako led.

"Dnes v noci napadli Dům Orěsky," řekla mu a hlas se jí třásl. "Nysander je těžce zraněný a mnozí další mrtví. Přivedla bych tě dřív, ale musela jsem si nejdřív trochu odpočinout. Ach, Micume, bylo to strašné, tak strašné."

"Takže nakonec měli pravdu," zaúpěl a stiskl starou ženu v náručí. "Byli to Plenimarští?"

"Vedení samotným vévodou Mardem. Měl sebou nekromanty a dyrmagnos."

"Kde je Seregil? A Alek?"

Magyana zavrtěla hlavou. "Poslali Wethise, aby je přivedl. Možná už tady jsou. Pojď, musím být u Nysandera."

Dole potkali drysiánku, vycházející z Nysanderova pokoje s umývadlem a potřísněnými obvazy.

"Jak je mu?" zeptala se Magyana.

"Nezhoršilo se to," odpověděla žena jemně.

Vstoupili dovnitř a našli Valeria, jak Nysanderovi na hrud' a bok přikládá obklady. Když se Micum přiblížil, přetáhl přes něj deku, ale Micum zahlédl strašlivé popáleniny. Zdálo se, že Nysander spí nebo je v bezvědomí, a jeho tvář byla bílá, jako by ji vytesali z mramoru. Magyana si k čelu postele přitáhla křeslo a položila Nysanderovi ruku na čelo.

"Má výdrž jako drak," řekl Valerius jemně a s pohledem upřeným na Nysandera si hladil svůj divoký černý plnovous.

"Jak bojuje! Uzdraví se, pokud dokážu zabránit infekci. Už jste mluvili se Seregilem?"

"Ne, právě jsem dorazil. Ale jsou tady? Jsou v pořádku?"

Drysián mu položil ruku na rameno a Micumovi pokleslo srdce. "Seregil sem vtrhl asi před půl hodinou. Kromě Nysandera nemluvil s nikým, ale Alek s ním nebyl. Wethis říká, že zapálil Kohoutka. Pokud vím, jenom dítě..."

"Proklatě!" Micum se otočil ke dveřím. "Kde je?"

"V obývacím pokoji. Jestli..."

Micum už na nic nečekal. Proběhl krátkou chodbou a našel dveře otevřené. Seregil se opíral o stěnu u krbu a na sobě měl nejspíš vypůjčené kalhoty a košili. Před jedním křeslem ležela závěš roztáhnutých map a svitků, jako by tam předtím seděl a prohlížel si je. Vedle křesla stál na podlaze pohár s vínem, ale když Seregil zvedl oči, Micum si uvědomil, že jeho přítel má do opilosti daleko. V bledé tváři neměl téměř žádný výraz, až na oči. Jejich pohled projel Micumem jako černé bodnutí hrůzy.

"Řekl ti Alek o tom všem?" zeptal se Seregil na Micumův vkus až příliš klidným hlasem.

"O proroctví? Ano." Micum se k němu pomalu přiblížil stejně, jako by se přibližoval k divokému koni. "Kde je? Co se stalo v Kohoutkovi?"

Seregil zvedl to, co celou dobu držel v ruce, dýku, ovinutou dlouhým pramenem světlých vlasů.

"Je...?"

"Já nevím."

Micum se zničeným zaúpěním klesl do křesla. "Byl tak nedočkavý, aby se už vrátil. Myslím, že se o tebe bál, ale měl jsem ho zastavit."

"Snad bych mohl pomoci," ozval se od otevřených dveří Valerius. Přešel k Seregilovi, vzal si od něj dýku, přitiskl si ji k tělu a zamumlal modlitbu nebo kouzlo.

"Žije," řekl, když mu ji vrátil. "To je všechno, co z ní dokážu zjistit, ale je naživu."

"Ale na jak dlouho, co?" Tenké napjaté vrásky kolem Seregilových očí a úst ve světle ohně potemněly, když si vzal dýku zpět a přitiskl si ji na srdce. "Víme, čeho jsou ti bastardi schopní. Víš, nakonec to byl Mardus. Nysander ho viděl během útoku. Myslím, že si můžeme být jistí, že jeho muži byli i v Kohoutkovi."

"Našli tě."

Seregilovy rty se zkroutily v parodii starého známého úšklebku a Micumem projelo další zamrazení. "Dá se to tak říct," odvětil téměř bezbarvým hlasem a upřeně hleděl do ohně. "Alek vlezl do pastí. Já jsem přišel, až když bylo po všem."

Opíral se o krb a ruce se mu už viditelně třáslly.

Valerius na Micuma soucitně kývl a tiše vyklouzl ven.

"Zabili... zabili všechny," zašeptal Seregil. "V mých pokojích. Kromě Luthase, ten je s Wethisem. Teď to tam hoří, celé to místo. Všechno."

Micum potřásl hlavou, když na něj dolehla hrůza toho všeho. "Ale Cillu, Thryis?"

"Všechny."

Zdálo se, jako by se Seregilova tvář zkroutila jako pergamen hosený do ohně. "Udělal jsem to já, Micume," vydechl vyčerpaně a sevřel si hlavu v dlaních. "Tohle jsem způsobil já a dovedl k nim ty bastardy. Oni..."

Micum na to nic neřekl, jenom přítele objal a pevně jej k sobě přitiskl, zatímco bezmocným Seregilem otřásaly zoufalé příškrčené vzlyky. Za celou tu dobu, co jej Micum znal, jen zřídka viděl Seregila plakat a nikdy ne tak zoufale jako teď. Cokoliv v hostinci viděl, cokoliv se tam stalo, vyvrvalo mu to něco až z hloubi duše.

"Nemohl jsi to vědět," řekl nakonec.

"Samozřejmě že jsem to měl vědět!" vykřikl Seregil. Vyškubl se mu a podíval se na něj divokýma, zoufalýma očima.

"Celé ty roky mě chránili a skrývali moje tajemství. Pobili je. Pobili, jako dobytek na porážce, Micume. Pak jim ty hnusné, mrchožravé svině... uřezali jim..."

Klesl na kolena, skryl hlavu v dlaních a oťrásl jím další výbuch pláče.

Micum si vedle něj klekl, položil mu ruku na rameno a se vzrůstající hrůzou a vztekem poslouchal podrobnosti, které ze sebe Seregil vyrážel, o tom, co našel a co se stalo s těly těch dobrých lidí.

Když skončil, nebránil se Micumovu novému objetí, a ten jej držel tak dlouho, dokud Seregila pláč nevyčerpal a neutichl. Chvilí tak zůstal, opřený o Micuma, pak si dřep l a utřel si oči cípem košile. Měl je zarudlé, ale vypadal klidněji.

Micum z klečení bolela kolena. Posadil se mezi rozložené listiny a natáhl jednu a pak i druhou nohu. "Řekni mi víc o Alekovi."

Seregil pozvedl dýku s černostříbrnou rukojetí, kterou celou dobu svíral. "Tohle je jeho. Nechali mi to tam, abych si byl jistý, že Aleka mají. Podle toho, jak to v pokoji vypadalo, zabili ostatní a pak nějakou dobu čekali v naději, že se objevíme. Pod stolem jsem našel jeho meč. Než ho dostali, bojoval s nimi; na čepeli byla krev." Zhluboka se nadechl ve snaze se ovládnout. "Když jsem sem ráno přišel, ukázal jsem ji Nysanderovi. Myslím, že ví, kam mají namířeno. Než omdlel, snažil se mi to říct, ale myslím, že jsem to vyřešil."

V rozházené hromadě u křesla našel mapu. Roztáhl ji mezi nimi na podlaze a Micum rozeznal hranice plenimarského poloostrova, ale pavoučí písmo, které mapu pokrývalo, přečíst nedokázal.

"Co je to? Nedokážu z toho nic přečíst."

"To je Nysanderovo vlastní písmo," vysvětlil Seregil. "Naučil jsem se ho v době, kdy jsem byl jeho učedníkem. Než ztratil vědomí, mluvil Nysander o svatyni v Plenimaru a říkal, že je pod ,pilířem nebes'. Nejdřív jsem si myslel, že to musí být nějaký pomník, a moc jsem nedoufal, že ho najdu. Ale podívej se sem." Ukázal na místo na severozápadním pobřeží hned nad úžinou. "Vidíš tady ten malý křížek? Označuje horu Kythes, jenom je tady pojmenovaná ,Yôthgash-horagh'."

Seregil pohlédl na Micuma se znovu vznícenou nadějí. "Ve starobylém jazyce Plenimaru to znamená hora Pilíř Nebes."

"Pod pilířem nebes." Micum se znovu podíval na mapu. "A samozřejmě si uvědomuješ, že tohle místo je teď hodně daleko na nepřátelském území?"

"Ano, ale pokud jsem pochopil, co mi chtěl Nysander říct, je nezbytné, abychom tam my čtyři v určitém okamžiku byli. Řekl ,stejně místo a stejný čas' a ,synodická'."

"Co to znamená?"

Seregil se zamračil a zavrtěl hlavou. "To ještě nevím, ale je to důležité."

"Všechno to souvisí s tím naším zatraceným proroktívem, je to tak?" zaškaredil se Micum. "Ale proč, k sakru, Plenimarští zaútočili na Orěsku?"

"Šli po tom dřevěném kotouči, který jsem Mardovi ve Wolde ukradl. Měl ho Nysander a s ním ještě nejméně jednu věc, o kterou měli zájem. Ukrýval je dole v nejnižším sklepení. Tam se mezi čaroději odehrála nejtěžší bitva."

Seregil se zvedl, potáhl si špatně padnoucí šaty a zamířil ke dveřím. "Pojď, chci se podívat, jestli se Nysander už probral. Pak se potřebuju podívat na škody tam dole."

Micum šel za ním a přemýšlel o Mardovi a o tom, že vzal Aleka s sebou, místo, aby jej na místě zabil. Věděl, že to souvisí s tím, co našel v močálech, ale právě teď bylo nejlepší na to nemyslet.

Před dveřmi ložnice potkali Valeria.

"No, určitě vypadáš lépe," poznamenal, když si Seregila s nevrlým souhlasem prohlédl. "Zarudlé oči, mokré tváře. Potřeboval ses pořádně vyplakat. S tím hostincem je to strašné. Mimochodem, dítě je v pořádku. Prozatím jsem ho poslal do chrámu. Předpokládám, že o ostatních mi řekneš, až na to budeš připravený."

Seregil přikývl. "Můžu teď vidět Nysandera?"

"Pořád spí. Magyana a Darbia ho hlídají. Jakmile dojde k nějaké změně, pošlou pro nás."

"Kdy myslíš, že se probudí?" zeptal se Micum.

"To se dá těžko říct. Tihle staří čarodějové jsou zvláštní tvorové; má svůj vlastní způsob, jak bojovat o život." Valerius se podíval na Seregila a zvedl obočí. "Soudím, že o Therovi jsi neslyšel?"

"Co je s Therem?" zeptal se Seregil ostře.

"Je pryč," zasupěl drysián. "Převrátili to tady vzhůru nohama. Není mezi mrtvými ani nikde v Domě nebo ve městě. Myslím, že je s těmi, kdo na Dům dnes v noci zaútočili."

"Ten zrádný bastard!" zavrčel Seregil. "Znal Nysanderovy způsoby, jeho zvyky, nemluvě ani o obraně Orěsky. Pod tímhle místem jsou stoky přehrazené něčím víc než jen železnými mřížemi. Pustil je dovnitř! U Bilairyho střev, pustil je dovnitř!"

"To nevíme," upozornil jej Micum, ale Seregil ho neposlouchal.

"Vždycky věděl, kdy tady jsem a kde žiju!" Seregil, zbledlý vztekem, bouchl pěstí do zdi. "Agrai methíri dös prakra, všechny nás zradil. Až ho najdu, nacpu mu jeho vlastní koule do chřtánu. Lasöt arma kriúnti...!"

Micum přijal novinu klidněji. "Jestli v tom byl zapletený, tak byla i Ylinestra. Předpokládám, že je taky pryč?"

Valerius zavrtěl hlavou. "Její tělo našli ve sklepeních mezi mrtvými nepřáteli."

Seregil zasyčel další salvu aurěnských kleteb. "Kolik lidí z Domu Orěsky bylo zabito?"

"Naposledy jsem slyšel o osmi čarodějích, sedmnácti učednících a třidvaceti strážných a sloužících. A spousta dalších možná svá zranění nepřežije."

"A nepřítel?"

"Dvacet sedm mrtvých."

Seregil se na drysiána tázavě podíval. "A ostatní? Zranění, zajatci?"

"Ani jeden," odvětil Valerius ponuře. "Ta nestvůra dyrmagnos na to dohlédla osobně. Podle toho, co říkali očití svědkové boje, jakmile Mardus a jeho nestvůra zmizeli ze sklepení - a mám na mysli ,zmizení' v kouzelnickém slova smyslu - všichni živí plenimarští bojovníci tam dole i v atriu prostě na místě padli mrtví k zemi. Viděl jsem mrtvolky; nemají žádná smrtelná zranění."

"Potřebuju se na ně podívat," řekl Seregil.

"Tak trochu jsem to čekal. Leží v západní zahradě."

"Dobře. Ale nejdřív chci vidět sklepení."

* * *

Když Seregil s Micumem procházeli atriem ke vchodu do muzea, pod nohama jim skřípaly cihly a sut'. Ať už dveře z

panťů vyrazila jakákoliv magie, proletěla vnitřkem a roztránila polovinu vitrín v místnosti. Mezi nimi byla i vitrina s nekromantovými rukama; ležely dlaněmi vzhůru mezi třískami a střepy jako velký hnědý hmyz.

Sklepení teď bylo plné lidí. Cestou do stále nižších úrovní potkávali sluhy a učedníky, kteří vynášeli zachráněné artefakty, a čaroděje, kteří plakali nebo kolem nich prošli v omráčeném mlčení.

Strážný u posledních dveří je nechal projít bez otázek. Cihlami vydlážděnou zmrzlou chodbu osvětlovaly pochodně a magická světla. V jejich světle Seregil sledoval stopy boje: zakrvácenou dýku, pohozenou v zatáčce chodby, tmavé skvrny a šmouhy na zdech ze světlého kamene, kusy rozbité hole ze slonoviny, přezku krunýře, zuhelnatělé zbytky čarodějnického roucha.

Micum nohou odkopl zlomený meč a pak roztáhl ruce a zjistil, že se téměř může dotknout obou zdí najednou. "U Sakorova Plamene, to musel být masakr."

Zvuk hlasů je vedl poslední částí cesty k místnosti, kterou Nysander tak dlouho skrýval za nijak pozoruhodným kusem zdi v polovině jedné z nejzastřenějších chodeb. Pár stop nad podlahou vedla do tmy zčernalá díra. Vedle ní stála spolu s několika sluhy mladá čarodějka, kterou Seregil mlhavě poznával.

"Vy jste Nysanderovi přátelé, že?" řekla. "Magyana mi říkala, že možná přijdete."

"Tak tohle je ono?" zeptal se a nahlédl do otvoru.

"Ano, je to mistrovsky vytvořená komnata kontroly. Myslím, že nikdo kromě Nysandera nevěděl, že tu všechna ta léta byla."

"Zjevně to někdo další uhádl," odsekl nevesele Seregil. "Odkud přišel útok?"

Dívka zrudla nevolí a ukázala dál do chodby. "V místě, kde pár yardů od chodby vedou stoky, je průlom ve zdi. Jak jste řekl, zdá se, že přesně věděli, kde hledat."

Spolu s ostatními ustoupila a nechala Seregila s Micumem jejich pátrání.

"Thero to mohl vědět," připustil Micum, který sledoval, jak Seregil vytáhl pouzdro s náradím a vyndal z něj světelnou hůlku. "Mohl to uhadnout. Možná mu to Nysander dokonce řekl."

"Ne. Neřekl." Seregil se odmlčel a začal zkoumat rozeklaný otvor. "Illiorovy prsty, zdivo je tady tři stopy silné, ale není tu žádná suť. Ale u protější zdi se něco leskne."

Otvor byl dost velký, aby se jím Seregil dokázal protáhnout. Sáhł dovnitř a opatrně přejel špičkami prstů po něčem, co vypadalo jako kovové krůpěje, lemujiící část zbořeného zdiva. "Vypadá to jako... samozřejmě, je to stříbro. A něco ho roztavilo; než ztuhlo, teklo jako vosk. Vlezu dovnitř a podívám se."

Micum nerozhodně pohlédl do temného stěsnaného prostoru a zamračil se. "Myslíš, že je to bezpečné? Nysander musel to, co uvnitř ukrýval, zabezpečit zatracenou spoustou magie."

"Všechny existující obrany byly určitě zničeny," řekla čarodějka a opřela se dlaněmi o stěnu nad otvorem. "Cítím jenom zbytky."

Se světelným kamenem v ruce se Seregil hlavou napřed protáhl dovnitř. Otvor byl těsný. Když se plazil dovnitř do malé místnosti, odřel si ruce a břicho o ostré kameny.

"Jsem uvnitř," zavolal zpátky na ostatní. "Je to jakási místnost, ale příliš malá, aby se v ní člověk narovnal."

"Co je tam?" zeptal se Micum, nahlížejiící dovnitř.

"Nic. Je prázdná. Ale celý povrch od podlahy ke stropu je černý a pokrytý magickými symboly."

Seregil přitiskl dlaně na stěnu a okamžitě rozpoznal jemnou, téměř sametovou strukturu povrchu; kousek otřel rukávem a odkryl lesklý kov.

"Je to stříbro, je jím potažená celá místnost." Nepřekvapilo jej to; když vzal v úvahu všechny podrobnosti, nebylo to nic jiného než větší verze stříbrem pobité skřínky, kterou mu Nysander dal na křišťálovou korunu. "A tady vzadu je přes celou šířku zdi police."

Prohlédl ji a našel na ní tři plošky čistého kovu, jako by na něm stálo něco, co ho ochránilo před ztmavnutím.

Prostřední ploška měla přibližně tvar kruhu a byla velká asi jako jeho dlaně. Vlevo byl menší, ale dokonalejší kroužek.

Plocha vpravo byla čtvercová a tmavší než ostatní dvě. V krajních dvou Seregil rozeznal otisky nádob, ve kterých byl uložen kotouč a koruna, ale co bylo uprostřed? Podle relativně nejmenšího stupně zčernání soudě, byl tam ten předmět nejdéle ze všech, což jen potvrzovalo Alekovu domněnku, že Nysander něco sřezil dávno předtím, než mu přinesli kotouč.

Naklonil se se světlem nad skvrny, dotkl se okraje a přejel ho prstem...

...na okamžik se mu před očima roztáhla opona syčících jisker a pak nastala tma.

Ticho kolem něj prolomil jediný tlumený tón, a dokud se ozýval, nevnímál Seregil nic jiného. Provrtával jej, omýval a tančil kolem na prahu, který odděluje potěšení od bolesti. Postupně se k prvnímu tónu přidávaly další a nabíraly tvar v podobě dlouhých štíhlých vláken a nakonec se vpletly do sebe jako prameny obrovského lana.

A on byl jedním z těch pramenů, pevně vpletený a spolu s ostatními tažený k nějakému cíli. Teď už necítil strach, ale hroživou euforii.

Zpoza lana se postupně vynořovaly další zvuky, a ty byly jiné.

Vzdálené.

Plynoucí mimo proud.

Z nesčetných, černým peřím pokrytých hrdel vyrazil ohlušující výkřik, který přerostl do rachotu chorobného smíchu a pak odplul s proudem.

Lidské výkřiky, hlasy křičící ve všech jazycích světa.

Třesk bitvy.

Neskutečné výbuchy.

Zavrtal se hlouběji do lana, ale vtíravé zvuky se ozývaly dál, přerostly do hrůzu nahánějíícího crescenda a pak zmizely

stejně rychle, jako se objevily.

Ticho, zatížené pocitem naléhavosti.

Nakonec se mezi prameny vplížil jiný zvuk; Seregil ho znal a zvuk jej nevysvětlitelně naplnil větší hrůzou než všechny ostatní.

Bylo to hřmění oceánského příboje...

"Seregile?"

Zjevením pronikl Micumův hlas, naplněný obavami, a s trhnutím jej vrátil zpět do malé místnosti.

"Jsi tam v pořádku?" zavolal Micum znovu.

"Ano, ano, samozřejmě," odvětil Seregil zastřeným hlasem, i když se náhle v pořádku necítil. Cítil se jako opilý.

Pomalů se sebral, dopotácel se k otvoru a protáhl se ven. Micum mu pomohl se postavit, ale zdálo se, že jeho nohy jej v této chvíli nemají v úmyslu nést. Sklouzl dolů zády přitisknutý ke stěně a opřel se lokty o kolena.

"Co se tam stalo?" chtěl vědět Micum, který si jej prohlížel se zjevným znepokojením. "Nevypadáš dobře."

"Nevím." Něco tady bylo, prchavý záblesk... čeho? Bylo to pryč.

Seregil si prsty prohrábl vlasy, aby z nich vytřásl špínu. "Musel to být nějaký zbytkový účinek Nysanderovy magie nebo snad kapsa zkaženého vzduchu. Jenom se mi trochu zatočila hlava. Už se cítím líp."

"Říkal jsi něco o jakési polici, která je uvnitř," řekl Micum. "Našel jsi něco?"

"Jenom stopy. Kotouče, koruny a poháru."

"Jakého poháru."

Seregil na Micuma zamžoural. "Nemám tušení. Prostě to... prostě to vím."

Poprvé od chvíle, kdy se dověděl o Nysanderově proroctví, pocítil Seregil slabý, mrazivý dotek strachu, ale ten byl potlačen náhlým výbuchem hrozivé předtuchy.

Kapitola 34.

Blesk z čistého nebe

T

ěsně po rozbřesku vytrhlo Beku za spánku troubení válečných rohů. Popadla meč a vyběhla ze stanu.

"Do zbraně! Do zbraně!" křičel posel, projíždějící ležením. "Útok z východní vrchoviny. Do zbraně!"

Beka si zaclonila oči a pohlédla přes malou pláň, která ležela mezi nimi a pásem kopců na východě. Dokonce i když jí slunce svítilo do očí, viděla v dálce tmavé řady jezdců a pěšáků, kteří se množstvím rovnali přibližně regimentu.

Královská jízdní byla stále jen v poloviční síle; švadrona Vlků hlídala zásobovací cestu, která se táhla k mycenskému pobřeží dvacet mil nazpátek.

Seržant Braknil se k ní přihnul v plné zbroji s jezcím se žlutým plnovousem. "Co se děje, poručice?"

"Podívejte se tamhle," ukázala Beka.

"Zatraceně. Zvědové z eskadrony Orlů včera tvrdili, že kopce jsou pusté." Hranice plenimarského území ležely víc než dvacet mil na východ.

Zbytek turmy se, různě připravený, drápal ze stanů.

"Plnou zbroj," vykřikla Beka a rozběhla se zpět, aby se dooblékla. Venku slyšela Porta, Braknila a Mercalle, jak štekají na své jezdce. "Kopí a meče! Dělejte, pohyb!"

O minutu později bylo všech třicet jezdců v sedlech a připravení. Ve světle časného rána nádherně zářily jejich kroužkové košile, bílí koně a válečné insignie vpředu na zelených tabardech. Beka je spokojeně přejela pohledem a pak zavedla na místo, kde čekala kapitánka Myrhini a korouhevník eskadrony. Tryskem přijížděla druhá turma poručíka Korise, aby se k nim připojila.

Kapitánka Myrhini seděla na svém bílém koni a křičela rozkazy hlasem, který přehlušil křik v ležení.

"Velitelka Klia chce, aby naše eskadrona držela pravý kraj bitevního pole. Švadrona velitele Perrise bude nalevo od nás. Poručice Beko, vaši turmu chci mít vpravo. Korisi, budete vlevo. Ukážeme těm slizkým bastardům, že by museli vstát mnohem dřív, aby za tak pěkného rána zastihli Královskou jízdní v posteli. Seřadte se!"

Beka se obrátila ke svým jezdcům. "Seržantko Mercalle, vezmete si na starost střed našeho úseku. Seržante Braknile, pravou stranu; Porte, levou."

Tři decurie se seřadily a kopí se vlnila jako ježovka. Beka si prohlédla jejich tváře a spatřila v nich směs zuřivosti a euforie.

A strachu.

Byla to mladá jednotka, jedna z nejmladších v regimentu, a navzdory tvrdému výcviku nikdy nezažili vážnější akci, než byla před několika týdny jejich šarvátka s bandity. Tentokrát to bylo stejně nečekané, ale stokrát horší. Beka si zapínala přezku na přílbě s bílým chocholem a třicet tváří se k ní obrátilo. Když se na ně dívala, uvědomovala si, že bez ohledu na to, jak jsou stateční nebo jak dobře budou bojovat, jsou mezi nimi tací, kteří už neuvidí západ slunce.

"Dneska jim to ukážeme, že jo, poručice?" vykřikl desátník Kallas a nervózně a domýšlivě se na ni ušklíbl.

Ušklíbla se také. "To tedy zatraceně ano! Čest, sílu a soucit, první turmo."

Opakovali pokřik a mávali přitom kopími a luky.

Podél řady se rozlehl signál "klusem vpřed". Beka vytáhla meč, zamávala jím a zařvala: "Krev a ocel, první turmo!"

"Krev a ocel!" zahřměli v odpověď a mávali kopími.

Zástup vyrazil, aby se setkal s nepřátelskou jízdou, a ranním vzduchem se rozlehlo dunění kopyt a řinčení zbroje. Opět zazněly trubky a řada vyrazila cvalem vpřed přes pláň. Do Myceny se jaro vkrádalo pomalu a zpod kopyt koní odletovaly hroudy naplň zmrzlé hlíny.

Když se na sebe dvě armády hnaly a vzdálenost se zkracovala, Beka cítila jen vražedný klid a vybrala si blížícího se plenimarského důstojníka. Dvě armády se srazily a na obou stranách se zvedl bojový pokřik, při kterém tuhla krev v žilách - pokřik, který byl brzy vystupňován sténáním koní i vojáků.

* * *

Myrhinina eskadrona byla od začátku v největší vřavě. V poledne si probíjeli cestu křídlem nepřítele. Přeskupili se, obrátili a zaútočili na zadní voj, ale při jejich útoku se plenimarská jízda roztoupila jako kouř hnaný větrem a v brázdě za ní zůstali kopiníci a lukostřelci, aby skalskému výpadu čelili.

Beka a její zbývající jezdci, celí zmáčení krví, znovu uslyšeli zvuk trubky, vyzývající k útoku, a jako krupobití šípů se hnali na nepřítele. Ze sedla Beka zahlédla padající vojáky a koně bez jezdců, kteří zmateně pobíhali po bitevním poli.

Seržant Portus sklouzl pod vlastního koně, ale nebyl čas se kvůli němu zastavovat.

Bečina turma vpadla do nepřátelských řad, rozptýlila se a jezdci sekali meči nalevo napravo, využívající výhody svých koní.

Když si Beka zmatkem prosekávala cestu, zahlédla na druhé straně bitevního pole vítané záblesky korouhve regimentu. "Podívejte," vykřikla na ostatní. "Druhá turma s námi. Uzavřete otvor!"

Když obracela koně k novému útoku, zaútočil na ni jeden z nepřátelských vojáků oštěpem a škrábl ji do levého stehna těsně pod okraj kroužkové košile.

Znovu na ni udeřil, a tentokrát mířil na krk. Beka se v sedle zhoupla dozadu a hrábla po kopí, využívající vojákovu pohybovou energii k tomu, aby ho vyvedla z rovnováhy. Když klopýtl dopředu, udeřila jej mečem do hlavy. Spadl dozadu a zmizel pod vlnou bojovníků, která se kolem něj vzvedla.

Zvedla hlavu a v dálce spatřila korouhev druhé turmy, jak se opile naklonila a zmizela.

Beka s proklínáním nasadila koni ostruhy a hnala se k pobočníku desátníkovi Nikidovi, kterého se právě chystali probodnout zezadu.

Bitva zuřila do časného odpoledne a dvě armády do sebe bušily při opakovaných útocích a potyčkách. Na mrtvé či umírající nebral nikdo ohled; ti, kteří nebyli odneseni z pole, byli zašlapáni do studeného páchnoucího bahna.

Bojovníci na obou stranách byli tak špinaví, že bylo těžké rozeznat přítele od nepřítele.

Ačkoliv měli Plenimarští početní převahu, Skalané odmítli ustoupit, a tak se nakonec stáhli Plenimarští a zmizeli zpátky v kopcích stejně rychle a tajemně, jako se objevili.

* * *

Zatímco felčar eskadrony utahoval poslední stehy, aby zavřel sečnou ránu na její noze, Beka zatínala zuby a snažila se myslet na něco jiného.

Nemocniční stan byl přečpaný a vzduch zamořený zápachem zraněných. Ze všech stran se ozývalo sténání a křik, když těžce ranění prosili o pomoc, vodu nebo smrt. O několik stop dál křičel muž, kterému z hrudi vytahovali šíp. Ze zranění zlověstně bublala tmavá krev. Vykřikl znovu, tentokrát slaběji, a z proděravělé plíce mu hvízdavě unikal vzduch.

Rána na Bečině noze byla hluboká a bolela teď jako čert, i když si jí během bitvy málem ani nevšimla. Když po skončení bitvy omdlela a zhroutila se koni na krk, nikoho to nepřekvapilo víc než ji.

"Tak, a teď by se mělo zranění pěkně zahojit, pokud nezačne hnisat," ujistil ji Tholes, odložil jehlu stranou a nalil na ránu trochu kyselého vína. "Vínia vám to zaváže, abyste mohla sedět na koni."

U vchodu do nemocničního stanu bylo rušno, protože vstoupila velitelka Klia, obklopena třemi přeživšími kapitány, Myrhini, Perrisem a Ustem. Všichni čtyři důstojníci byli pokryti špinou z boje a Beka si všimla, že Myrhini kulhá a má zavázanou nohu. Kapitán Ustes, vysoký šlechtic s černým plnovousem, měl pravou ruku v závěsu a Perris měl kolem hlavy špinavý obvaz. Jediná Klia vypadala, že z boje vyšla bez škrábnutí, ačkoliv se říkalo, že celou dobu byla v největší bitevní vřavě.

Kouzlo, pomyslela si Beka, nebo prostě zázračné schopnosti? Klia byla sice šikovný taktik, ale v její švadroně jí popularitu zajišťovalo především to, že s oblibou vždy bojovala v čele. Vyměnila si několik slov s jedním z felčarů a pak se vydala mezi raněné, chválila je a povzbuzovala a ptala se jich na podrobnosti bitvy z pohledu bojovníků.

Myrhini uviděla Beku a přikulhala k ní. "První turma se dnes opět vyznamenala. Viděla jsem, jak jste prolomili nepřátelskou linii. Co dělá noha?"

Když Tholova pomocnice dokončovala obvaz, Beka se zašklebila. Natáhla si roztrhané kalhoty a ohnula nohu. "Není to tak zlé, kapitánko. Jezdit můžu."

"Dobře. Klia chce zítra před úsvitem poslat ven hlídky na průzkum. V jakém stavu je vaše turma?"

"Podle toho, co jsem slyšela naposled, čtyři mrtví včetně seržanta Porta a třináct pohřešovaných. Jakmile se odtud dostanu, seženu zbytek a dám vám vědět." Ve skutečnosti se konečného čísla děsila. Jak tady ležela, nedokázala potlačit myšlenku na zmražené tělo mladého Retha, zašlapané do bahna. Byl první, který jí stál v boji s bandity po boku.

Myrhini pochmurně zavrtěla hlavou. "No, možná na tom budete lépe než jiní. Kapitán Ormonus byl zabit při prvním útoku společně s většinou jeho druhé turmy. Dohromady jsme ztratili skoro třetinu švadrony."

Přišla Klia a dřepa si vedle Myrhini. Beka velitelce z lůžka neohrabaně zasalutovala. Dnes Klia vypadala starší než na svých dvacet pět let. Kolem očí a úst se jí usadily unavené vrásky a hladké čelo pod do špičky se sbíhajícími vlasy pokrčily.

"Takhle velký oddíl..." bručela si Klia pod vousy a nepřítomně tahala za konec svého dlouhého hnědého copu. "Celý regiment plenimarské jízdy a pěšáci, kteří se vynořili z kopců, ve kterých týden hlídkujeme!"

Pohlédla zkoumavě na Beku. "Jak si myslíte, že se jim to podařilo, poručice?"

Beka se otevřeným vchodem do stanu podívala na vzdálené kopce. "Tam nahoře jsou stovky malých údolí. Každý, kdo to tady zná, by tam mohl provést malé skupiny, potichu, bez ohňů. Když nastal správný čas, vyslali posly s rozkazy

shromáždit se v nějakém centrálním místě."

Klia přikývla. "Zdá se, že tohle je všeobecný názor. Myrhini mi řekla, že jste dobrá stopařka. Pokud jste se něco z toho naučila od svého otce a Seregila, pak vím, že jste lepší než většina ostatních. Chci, aby vaše turma jela zítra do těch kopců a podívala se, co tam najde."

"Rozkaz, velitelko!" Beka se posadila a znovu zasalutovala.

"Dobře. Mohu vám dát pár jezdců navíc, pokud si myslíte, že je budete potřebovat."

Beka se nad nabídkou zamyslela a pak zavrtěla hlavou. "Ne, když nás nebude mnoho, můžeme se pohybovat rychleji a tišeji."

Klia ji poplácala po rameni. "Tedy dobře. Víš, že je to jako hledat jehlu v kupce sena. Pokuste se zjistit co nejvíc a pošlete zprávu. Pokud vás nezaženou do úzkých, vyhýbejte se boji. Myrhini, koho ještě posíláte?"

"Poručík Koris bere decurii do kopců na severu. Zbytek jeho turmy se mnou pojede do průsmyku uprostřed."

"Poslala jsem Phorii zprávu, že tady budeme potřebovat posily," řekla jim Klia, když se zvedala k odchodu. "S trochou štěstí za jeden dva dny dorazí z pobřeží zbytek regimentu. Hodně štěstí vám oběma."

"Dávejte na sebe pozor, velitelko." Myrhini se usmála a ždouchla Kliu pěstí do špičky boty. "Nenechte se hrdinně zabít, zatímco budu pryč."

"Počkám, až se vrátíte," ušklíbla se na oplátku Klia. "Nechtěla bych, aby vám to uniklo."

"Zasažená Sakorem!" zamumlala Myrhini, sledující, jak její přítelkyně odchází. "Hodně štěstí, Beka, a dávejte na sebe pozor."

"Díky, budu," odpověděla Beka.

Když Myrhini odešla, Beka vstala a rozhlédla se kolem po známých tvářích mezi zraněnými. Brzy některé našla - vlastně až příliš mnoho. Ariani, jezdčiny z Braknilovy decurie, na ni zamávala ze zadního rohu stanu.

Byla zraněná, ale zdálo se, že je schopná jízdy. Někteří z těch, co byli s ní, takové štěstí neměli. Mikala zasáhl do břicha oštěp a Thela měla roztrženou nohu. Vedle ní seděl Steb, opřený o svého přítele Mirna, a jednou rukou si na levém oku držel zakrvácený obvaz. To ale nebylo to nejhorší.

Malá skupinka se shromáždila kolem těla dalšího druhu. Byl to Aulos, Kallasovo dvojče. Plenimarský pěšák jej těsně před ústupem srazil z koně a rozsekl mu spodní část břicha. Jeho bratr jej odnesl z pole a teď kolébal Aulovu hlavu na klíně.

Beka ucítila, jak se jí pomalu zvedl žaludek. Felčar Aulovi stáhl zbytky uniformy a kroužkové košile jenom aby zjistil, že z břicha toho nezůstalo dost, co by se dalo sešít. Bledý mladík těžce dýchal, díval se němě vzhůru na svého bratra a v jejich tvářích se zrcadlilo utrpení. Vždycky byli nerozluční, připomněla si Beka smutně, stejně rychle ve zpěvu i boji.

"Dali mu lék, ale pořád ho to bolí," řekl Kallas tiše, když si klekla vedle něj. Po tvářích mu stékaly slzy, ale nehýbal se, pevný jako kámen. "Tholes říká, že jediné, co pro něho můžeme udělat, je nechat ho odejít. Ale on neumírá! Neumírá."

Kallas se na okamžik odmlčel a zavřel oči. "Jako jeho příbuzný, poručíku, žádám o povolení... pomoci mu."

Beka se podívala zraněnému muži do tváře, zvědavá, jestli chápe, co se kolem něj děje. Aulos jí pohlédl do očí, slabě přikývl a nehlasně vyslovil prosím.

"Najděte někoho, Mirne. Rychle!" nařídila Beka.

Mirn odpěchal pryč a za okamžik s vrátil se zdravotníkem, který Aulovi rychle otevřel tepnu na noze. Mužovo namáhavé dýchání se téměř okamžitě zpomalilo. Naposled dlouze vydechl, obrátil tvář k bratrově hrudi a zemřel.

"Ať je k tobě Astellus laskavý a Sakor osvětlí tvou cestu domů," vyslovila Beka krátkou vojenskou modlitbu za mrtvé. Ostatní modlitbu v neladícím chóru opakovali.

"Ti z vás, kteří jsou schopní jízdy, pomozte ho Kallasovi pohřbít a pak najděte zbytek turmy. Zbývá z vás zůstanou tady a počkají na převoz na pobřeží. Všichni jste bojovali udatně. Kapitánka Myrhini je na vás hrdá. Já taky."

Přijala mumlavá slova díky a vykulhala ven tak rychle, jak jen jí to zraněná noha dovolila, jen proto, aby vzápětí uviděla desítky těl, ležících v řadách na zemi jako svazky pokoseného obilí. Byl tam Syrtas a Arna, Lineus a seržant Portus.

Leželi a prázdnými očima hleděli na modrou oblohu, jako špinavé rozbité loutky, odložené jednou pro vždy.

"Ať je k vám Astellus laskavý a Sakor osvětlí..."

Bece selhal hlas. Kolikrát bude dnes ještě muset říct modlitbu na rozloučenou? Ztěžka si rukama otřela oči a zašeptala zbytek.

"Poručice Beka?" Byl to Zir, který na ni volal od vedlejšího nemocničního stanu. Zdálo se, že není zraněný, ale tvář měl smrtelně bledou. "Je to seržantka Mercalle... je uvnitř."

Beka se narovнала v ramenou a zamířila za ním zpět do páchnoucího šera.

Felčari museli dát Mercalle něco proti bolesti, protože se na Beku ospale usmála. Obě ruce měla v dlahách, i jednu nohu. Také hrud' měla pevně ovázanou a pod pravým prsem a na levém boku jí obvazy prosakovala krev.

Beka si klekla a zlehka položila seržantce ruku na rameno. "U Plamene, co se vám stalo?"

"Zatracený kůň..." zachraptěla Mercalle a lehce zavrtěla hlavou. "Až se uzdravím, dám se k pěchotě."

"Spadla z koně a podupali ji," zašeptal Zir. "Když ji Corbin vyvážel z bitvy, oba je zasáhly šípy. Corbin je mrtvý. Vzal jsem ji k sobě na koně a přivezl ji sem. Tholes si myslí, že to přežije."

"Díky Stvořiteli. Kde jsou Kaylah a ostatní?" zeptala se Beka.

"Je venku a hledá nezvěstné, poručice. Viděla jste..." Zir kývl směrem k tělům, která ležela venku, a Beka zahlédla, že se mu v očích lesknou slzy. "Právě jsme si probíjeli cestu ven a mysleli jsme si, že máme chvíli, abychom se vzpamatovali. Ale byli tam i plenimarští lučištníci. U Plamene, poručice, udeřili na nás tvrdě. Arna, Syrtas a ostatní - jeli v čele a neměli čas obrátit koně."

Beka mu stiskla ruku. "Běžte. Najděte Kaylah a ostatní. Já přijdu za chvíli."

"Poručice?" Mercalliny oči byly zastřené, ale dívaly se přímo na Beku. "V boji jste si vedla znamenitě. A vedete si s

nimi znamenitě i mimo bitvu. Ale nemůžete se o ně příliš starat, víte? Musíte se o ně starat, ale ne příliš. Je těžké se to naučit, ale jestli to nedokážete, nevydržíte tady."

"Já vím." Beka u ní ještě chvíli seděla a uvědomovala si, jak moc jí bude starší žena v turmě scházet. "Až se vrátíte do Skaly - kdybyste něco potřebovala - můj otec je Micum Cavish z Vodního Luhu blízko Rhíminee." Mercalle se usmála. "Děkuji vám za to, poručice, ale mám doma několik dcer. Pokusím se vašim příbuzným alespoň poslat zprávu."

Vypadalo, že už toho není mnoho co říct. Beka jí naposledy poděkovala, opustila stan a kulhala kolem mrtvých, aby našla živé.

* * *

Plenimarští se prohnali ležením a zničili stany, vozy a všechno ostatní, co jim stálo v cestě. Všude teď pracovali vojáci a snažili se toho ze změti trosek zachránit co nejvíc.

Beka zrovna přemýšlela, kterým směrem se má pokusit vydat nejdřív, když opět zaslechla volat své jméno a uviděla desátníka Rhylina, jak na ni mává z převráceného vozu, který patřival markytánkám.

"Chvalte Plamen!" vykřikl, když seskakoval dolů. Byl téměř o hlavu vyšší než ona a při chůzi vypadal jako neohrabaný čáp, což bylo s jeho obratností na koni v rozporu.

"Nevěděli jsme, co si máme myslet, když jste na konci zmizela," řekl jí. "Kolovaly všechny možné řeči. Někdo říkal, že kapitánka Myrhini padla."

"Je v pořádku a já taky," ujistila jej Beka, ačkoliv jí stehy na kůži pálily jako žhavé drápy. "Kde jsou všichni?"

"Tamhle." Rhylin mávl rukou směrem za řadu nemocničních stanů a zachmuřeně dodal: "Tedy to, co z nás zbylo. Raději byste si měla vzít mého koně."

"Pojedeme oba. Chci nás mít všechny pohromadě."

Rhylin se vyhoupl do sedla a natáhl ruku. Beka zaťala zuby, jak jí napjatým stehnem projel další zášleh bolesti, vydrápala se za něj a chytla se jeho opasku.

"Co mi můžete říct?" zeptala se, když vyrazili.

"Je nás asi tucet, kteří nejsou příliš těžce zranění. Má je na starosti seržant Braknil. Mercalle je těžce zraněná a seržant Portus..."

"Viděla jsem ho spadnout," řekla Beka, když zaslechla v mužově hlase náhlé napětí. Rhylin byl Portův desátník.

"V každém případě poslal seržant Braknil několik z nás, abychom se po vás podívali. Ostatní shánějí jídlo a výstroj," pokračoval.

Díky Plameni alespoň za to, pomyslela si Beka vděčně, představujíc si podsaditého, odměřeného seržanta, jak prochází mezi troskami, aby dal věci zase rychle do pořádku.

"To je dobře. Mírn, Kallas a Ariani se vrátí později. Steb a Thela prozatím nejsou schopní boje..."

"A Aulos?" zeptal se Rhylin a Beka z něj znovu vycítila napětí. Přišel k regimentu s dvojčaty. Pocházeli ze stejného města.

"Je mrtvý," řekla mu. Nemá cenu k tomu něco dodávat, pomyslela si a poprvé toho dne se cítila vyčerpaná. Jak ji Mercalle varovala, smrt je něco, na co by si raději měli zvyknout, a to rychle.

Jak čekala, Braknil měl věci pevně v rukou. Odněkud zachránili jídlo, postavili několik stanů a co bylo nejlepší, blízko byl uvázaný nejméně tucet koní, z nichž se velká část pyšnila plenimarským postrojem.

Když je ostatní zahlédli přijíždět, ozvalo se volání slávy.

"Jaké jsou zprávy, poručice?" zeptal se Braknil, když se ostatní dychtivě shromáždili kolem nich. Jedno předloktí měl ovázané krvavými cáry, ale nezdálo se, že by jej to nějak omezovalo.

Beka jich napočítala celkem čtrnáct, a k tomu seržant.

"Říká se, že jsme se nechali nacytat se spuštěnými kalhoty," odvětila s úšklebkem. "Velitelka Klia z toho nemá velkou radost, ale myslí si, že s pomocí první turmy by to šlo napravit. Co říkáte?"

Zvedl se nový jásot, mísící se s hněvivými výkřiky jako: "Přepadněme ty bastardy!", "Krev a ocel!" a "Veďte nás jako dnes, poručice, a my půjdeme za vámi!"

Beka se pohodlně postavila na bednu a gestem ruky si vyžádala ticho. "Vypadá to, že teď nám budou muset stačit dvě decurie. Rhyline, jmenuji vás seržantem druhé decurie. Kdo vám zbyl?"

Rhylin se rozhlédl kolem. "Nikides, Syra, Kursin, Tealah, Jareel a Tare."

"Braknile, co první decurie?"

Seržant mávl rukou na dva vyčerpané mladíky vedle něj. "Až dosud jenom Arbelus a Gilly."

"A my," zvolal Steb, který právě dorazil s Kallasem, Ariani a Mirnem.

"Chybí vám jedno oko!" řekl Braknil nevrle.

"Pořád mi ještě zbývá to levé," odvětil Steb, i když bylo jasné, že má bolesti. "No tak, seržante. Nezbylo nás dost na to, abyste mě mohli šetřit. Můžu bojovat."

"Tak dobře," pokrčil seržant rameny. "Desátníku Kallasi, jste v pořádku?"

Kallas, stále hluboce otřesený smrtí svého bratra, pevně přikývl.

"Takže to zatím dělá sedm v každé decurii," poznamenala Beka, když je spočítala. "Všichni, kdo patřili pod seržantku Mercalle, krok vpřed. Tobine a Barie, přidejte se k Braknilově decurii. Martene, Kaylah a Zire, budete s Rhylinem. Jakmile budeme mít koně a výstroj, máme rozkazy vyrazit do kopců na výzvědy."

"Nemůžeme odvést horší práci než eskadrona Orlů," zamumlala Kaylah. Ostatní s ní s rozzlobeným brčením souhlasili.

"Nevadí. Plenimarští to na nás dnes ráno pěkně zahráli, to je pravda. Je na nás, abychom zajistili, že se to nebude opakovat. Prošťouráme všechny průrvy a hadí skrýše, dokud nezjistíme, kde se schovávají. Teď, když víme, co dělají, nemohou tolik mužů a koní ukrývat dlouho. Seržanti, dohlédněte na to, aby si každý sehnal slušného koně, vybavení

na hlídku a týdenní přiděl. A taky schovejte svoje tabardy. Možná bychom jim mohli připravit pár překvapení, co? Po setmění vyrazíme."

Beka se chvíli nehýbala a sledovala, jak zbytky jejích vojáků pobíhají kolem. Většina z nich měla lehčí zranění. Pravděpodobně bylo chybou vzít Steba, ale jak správně podotkl, nemohli si dovolit šetřit nikoho, kdo byl stále schopen jízdy.

Dvanáct jezdců a dva seržanti, ztracení během jednodenní bitvy, pomyslela si, a polovina z nich je mrtvá.

Bylo štěstí, že měli úkol, na který dnes v noci mohli myslet.

Kapitola 35.

Přípravy

P

ro mrtvé z Orěsky byl vztyčen stan z bílého plátna. Když ho Seregil s Micumem příštího rána míjeli, slyšeli tichý zpěv a pláč těch, kteří těla připravovali k pohřbu nebo spálení na hranici.

O kus dál ležela pod otevřeným nebem těla mrtvých nepřátel. Podle jejich šatů bylo možné usuzovat, že to mohli být dělníci nebo zloději, ale většina z nich měla postavu a jízvy jako vojáci. Poblíž stála připravená kára Metařů. Neošetření a nikým neoplakávání, budou spálení bez obřadu.

"Valerius říkal, že když útok skončil, všichni Mardovi muži, kteří ještě nebyli mrtví, na místě zemřeli," řekl Micum zadumaně, když se Seregilem procházeli kolem řady těl a hledali tváře, které před těmi dlouhými měsíci viděli s Mardem ve Wolde. "Myslíš, že to udělala dyrmagnos?"

"Pravděpodobně," řekl Seregil. Pořád měl na sobě vypůjčené pytlavé šaty a vypadal, jako by týden nespal. Micum bezpečně věděl, že probděl celou noc u Nysandera. Byli tam oba.

"Ale pochybuju, že zabili všechny svoje lidi," pokračoval Seregil a blíže si prohlédl otrhaného jednorukého žebráka.

"Všiml sis, že si nikdo nepamatuje, že by viděl Marda s nekromanty odcházet? Možná kromě Hwerlua. Říkal něco o velkém černém tvaru, který se zvedl na Domem, když k němu běžel. Když se tam dostal, bylo už po všem, takže to mohl být Mardův odchod. Dyrmagnos mohla mít takovou sílu."

Micum cítil, jak mu po zádech proběhlo neblahé mrazivé tušení. "Tak to tedy doufejme, že se od té věci udržíme dál.

Nechci čelit ničemu, co dokáže porazit Nysandera a pak odletět jako netopýr."

Jeho pohled padl na snědého muže s jizvou na dolním rtu. "Tohohle znám. Je to jeden z mužů kapitána Tilda," ukázal jej Seregilovi. "Párkrát jsem s ním popíjel ve Wolde v Poníkově. Je to jeden z těch, co Alekovi způsobili tolik potíží."

"Taky vidím starého přítele." Seregil stál a díval se na vychrtlého muže v koženém kabátci, potřísněném hlinou. "Farin Ryba, kanálník, který se před měsícem ztratil. Tym se mi o něm zmínil těsně předtím, než sám zmizel. Nikoho z ostatních nepoznávám. Nejspíš jsou to všechno plenimarští vojáci a špehové, najatí na tuhle práci." Mračil se na mrtvá těla a jedním dlouhým ukazováčkem si poklepával na bradu. "Vzpomínáš, že jsem tu noc, kdy jsem se poprvé potkal s Alekem, narazil v Asengaiových kobkách na kejklíře?"

"Myslíš někoho z plenimarského cechu Vrahů?"

"Ano." Seregil ukázal palcem na mrtvá těla. "O co by ses vsadil, že na některých z těchhle chlápků najdeme značku cechu?"

Micum se znechuceně ušklíbl. "Myslím, že je jenom jeden způsob, jak to zjistit. Jak vypadá?"

"Tři malé modré kroužky, vytetované do trojúhelníku. Obvykle bývají v podpaždí," řekl mu Seregil a s křivým úsměvem dodal: "Je to aspoň lepší než obcházet márnice."

Dokonce ani ve vonícím chládku zahrad Orěsky to nebyla příjemná práce.

Když jim Micum svlékl šaty a zvedl ruku, nenašel žádné tetování, ale dva z mužů měli v podpaždí podezřelé jizvy přibližně velikosti sesteru. Zahojená tkáň byla ještě růžová a nová.

"Myslím, že něco mám," řekl.

Seregil se přišel podívat a přikývl. "Jsou tady ještě tři další s právě takovými jizvami. Není to jizva od popáleniny ani bodnutí; kůže byla schválně vyříznuta. Jestli to, co odstranili, nebyla kejklířská značka, tak se vsadím, že šlo o něco podobného."

"Ten Mardus je ale mazaný bastard," řekl Micum se zdráhavým obdivem. "Nic neriskoval. Ne že bychom to teď mohli dokázat."

Seregil si jizvu prohlédl. "Víš, slyšel jsem, že tyhle značky sahají hluboko pod kůži. Co myslíš?"

Micum si povzdechl. "Stojí za to se o to pokusit, pokud nás přitom nepřistihnou drysiáni."

Seregil z opasku vytáhl drobnou dýku, ostrou jako břitva, dvěma prsty napjal kůži kolem jizvy a rozřízl její povrch. Pak kůži odtáhl a spolu s Micumem prohlédli sinalé svaly pod ní.

"Vidíš něco?" zeptal se Micum.

"Ne, u tohohle museli řezat hluboko. Zkusme jiného."

Druhý pokus byl úspěšnější. Tentokrát Seregil seškrábl kůži jemně a odkryl nejasnou stopu trojúhelníkové značky cechu Kejklířů, kterou šlo stále na svalu vidět.

Dřepící Seregil se zhoupł zpět s výrazem pochmurného uspokojení ve tváři. "Takový důkaz mi stačí."

"Milost Stvořitele! Co si myslíte, že děláte?" Byla to Darbia, tmavovlasá drysiánka, která pomáhala pečovat o Nysandera. Sršící rozčilením přišla blíž a udělala nad mrtvým tělem rychlé žehnající znamení.

"Nepřítel nebo ne, takové barbarské chování nemohu přehlížet," obořila se na ně.

"Není to znesvěcení," ujistil ji Micum a vstal. "Tenhle muž a někteří ostatní mají na sobě znamení plenimarských špehů. Než všechna těla odvezou, měli by informovat královnu."

Drysiánka se se založenými rukama stále mračila. "Tak dobře, dohlédnu na to."

"Valerius vás pro nás poslal?" zeptal se Seregil.

"Ano, Nysander se probírá."

Seregil s Micumem nečekali na nic dalšího a rozběhli se ke věži.

* * *

Magyana stále seděla v křesle vedle Nysanderovy postele, kde strávila minulou noc, a jednu ruku měla položenou na jeho čele.

Když ji tak Micum viděl, téměř cítil její snahu předat své staré lásce vlastní energii a uzdravit ji a podepřít vlastní životní silou.

Micumovi připadalo, že Nysander vypadá hůř než předtím. Jeho tvář byla otupělá a křídově bledá a oči měl pod štětinatým bílým obočím hluboko zapadlé. Pokrývka se v rytmu jeho dechu téměř nehýbala, ale Micum ho slyšel, tichý škrábavý zvuk, jako když vítr žene suché listy po kamenech.

Rovněž Seregila musel ten pohled těžce zasáhnout. Když k Nysanderovi přistoupil, Micum v jeho tváři zahlédl stín beznaděje a pochopil, že se zrodila z konfliktu mezi Seregilovou velkou láskou ke starému čaroději a jeho zoufalou touhou dovědět se, jak může Aleka zachránit. Seregil se zdržel jen tak dlouho, aby si v umývadle opláchl ruce, pak poklekl u postele a uchopil Nysanderovu ruku do svých. Micum se postavil za Magyanino křeslo právě včas, aby viděl, jak Nysander pomalu otevřel oči.

"Našel jsem tvoji mapu," řekl mu Seregil, neztrácejte drahocenný čas.

"Ano," pohnul Nysander rty a nepatrně přikývl hlavou na polštáři. "Dobře."

"Piliř Nebes, Yôthgash-horagh. Je to hora Kythes, že?"

Další slabé přikývnutí.

"Ta svatyně, o které jsi mluvil, je na té hoře?"

"Ne," řekl mu Nysander.

"Pod ní, v podzemí?"

Žádná odpověď.

Seregil se chvíli díval zraněnému muži do tváře a pak se tak klidně, jak to jen dokázal, zeptal: "Na jejím úpatí?"

Nysanderovi se bolestivě svíralo hrdlo, jak se snažil promluvit. Seregil se naklonil blíž, ale čaroděj po chvíli zoufalé snahy zavřel oči.

Seregil si na okamžik opřel hlavu o zaťaté pěsti. Z místa, kde stál, neviděl Micum Magyaně do tváře, ale když natahovala ruku, aby Seregilovi stiskla rameno, chvěla se jí. "Zase se ponořil hluboko do sebe. Vim, jak zoufale s ním potřebuješ mluvit, ale je prostě příliš slabý."

"Pochopil jsi něco z toho, co říkal nakonec?" zeptal se Micum, odmítaje se vzdát naděje.

Seregil, stále na kolenou, nerozhodně zavrtěl hlavou. "Pokoušel se mi něco říct. Znělo to jako ,let hus' nebo ,let múz', ale bylo to tak slabé, že si nejsem jistý."

Magyana se předklonila, znovu mu, tentokrát silněji, stiskla rameno a obrátila jej tváří k sobě. "Leiteus? Mohlo to být jméno Leiteus?"

Seregil se na ni překvapeně podíval. "Ano! Ano, to by mohlo být ono. Někde jsem to jméno slyšel..."

Magyana si přitiskla ruce na srdce. "Leiteus i Marineus je astrolog a Nysanderův přítel! Už déle než rok spolu probírají nějakou kometu."

Seregil vyskočil na nohy a začal prohledávat podlahu kolem Nysanderova krbu. Nakonec zpod jednoho křesla vytáhl knihu.

"Včera jsem si všiml, že ležela otevřená vedle jeho křesla," řekl a podal ji Magyaně.

Otevřela ji a Micum uviděl, že je plná tabulek a podivných symbolů.

"Ano," řekla, "tohle je jedna z Leiteových knih."

"Slyšela jsi někdy slovo ,synodická'?" zeptal se jí Seregil s rostoucím vzrušením.

"Myslím, že to má něco společného s pohybem hvězd a planet."

Micum se na Magyanu překvapeně podíval. "Chceš říct, že nás Nysander skutečně posílal za tím astrologem?"

"Tak to vypadá."

"Stejně místo a stejný čas.' To včera říkal," připomněl mu Seregil. "Synodická událost, jako příchod té komety. Musí mít nějaký význam, na který Mardus čeká."

Sklonil se a položil ruku na Nysanderovu bledou tvář. "Nevím, jestli mě slyšíš," řekl tiše, "ale pokud ano, jdu za Leiteem. Rozumiš, Nysandere? Jdu si promluvit s Leiteem."

Na Nysanderovi nebylo znát žádné známky vědomí. Seregil starému muži smutně odhrnul z čela prošedivělé vlasy. "To je v pořádku. Já jsem Průvodce. Prostě to teď nechej na mně."

* * *

Za zdmi Orěsky vál svěží jarní vítr, rozháněl mraky na obloze a v rozích zvedal víry loňského prachu a suchého listí. Tryskem projeli Obilnou bránou, opustili hlavní silnici a zahnuli na menší, která se vinula podél mořských útesů. Astrologův skromný dům, obehnaný zdí, stál na mysu a hleděl na moře. Nad ním na pozadí ranní oblohy elegantně kroužili racci.

Brána do dvora byla pevně zavřená, ale brzy na Micumovo vytrvalé klepání otevřel sluha.

"Můj pán není zvyklý přijímat návštěvy tak časně," informoval je odměřeně a s neskrývanou skepsí si prohlížel Seregilův zanedbaný vzhled a špatně padnoucí šaty.

"Jsme tady v záležitosti, která tvého pána nanejvýš zajímá," odvětil Seregil co nejarogantnějším hlasem. "Řekni mu, že lord Seregil i Korit Solun Meringil Bôkthersa a sir Micum Cavish, rytíř z Vodního Luhu ihned vyžadují jeho služby v

záležitosti, týkající se jeho přítele Nysandera, Velkého Divotvůrce Domu Orěsky."

Muž, naprosto zavalený záplavou titulů, se uvolil dovést je do malého obývacího pokoje s vyhlídkou na moře a šel promluvit se svým pánem.

"Prorocství a astrologové," bručel Micum, když chodil sem a tam malým pokojem. "Aleka unesli nějací šílení řezníci a my budeme tkát plachty z kouře!"

"Je to něco víc. Cítím to." Seregil se posadil na lavici pod oknem, jedním loktem se opřel o parapet a hleděl ven.

Zdalo se, že i tak malá stopa, jakou teď mohli sledovat, obnovila Seregilův vnitřní klid, který k práci potřeboval.

Vzhledem k hrůze předchozího dne Micum nicméně napadlo, jestli není klidný až příliš.

A co když astrolog nebude mít na všechno odpověď?

"Jak Kari přijala, že jsi odešel takovým způsobem?"

Micum pokrčil rameny. "Je skoro v pátém měsíci, Beka je uprostřed války a já někam vyrážím s tebou. Přisahal jsem jí, že až přijde její čas, budu s ní."

Stále s pohledem upřeným z okna Seregil tiše řekl: "Víš, že nemusíš jít. Prorocství nebo ne, volba je na tobě."

"Nemluv jako hlupák. Samozřejmě že jdu," odsekl nevrle Micum.

"Už jsem se rozhodl, a to rozhodnutí nezměním," pokračoval, když se posadil vedle Seregila. "I když přiznávám, že se mi to nelíbí. Nysander mluvil o skupině čtyř, a my tady sedíme, ještě jsme ani nezačali, a už jsme jenom dva."

"Pořád jsme čtyři, Micume."

Micum chvíli hleděl na mozaiku pod nohama a pak položil ruku na Seregilovo hubené rameno. "Vím, co Valerius včera říkal. Chci tomu věřit stejně jako ty, ale..."

"Ne!" Seregil se na Micuma rozněvaně podíval. "Dokud nebudu držet jeho mrtvé tělo v náručí, je Alek živý, slyšíš?"

Bolest za Seregilovým hněvem Micum chápal až příliš dobře. Pokud by byl Alek naživu, Seregil by se postavil ohni i smrti, aby jej zachránil. Jestli je mrtvý, udělá totéž, aby uštvál a dostal ty, kteří ho zabili. A v obou případech si to dával za vinu.

"Víš, že toho chlapce miluju stejně jako ty," řekl jemně, "ale když si tím necháme zamlžit myšlení, vůbec mu nepomůžeme. Ať už budeme mít jakýkoli plán, musíme přinejmenším vzít v úvahu, že může být mrtvý. Pokud ta tvoje 'Násada šípu' znamená lukostřelce, pak bychom raději..."

Seregil upřeně hleděl z okna a rty měl neústupně sevřené. "Ne."

Přerušil je příchod malého tlustého muže v obrovském županu.

"Žádám za prominutí, pánové," se zíváním se omlouval, když je uváděl do prostorného přijímacího pokoje. "Jak jste nepochybně vytušili, povaha mého studia vyžaduje noční práci. Jen zřídka jsem v tuto hodinu už vzhůru. Nechal jsem přinést silný čaj, nebo byste snad..."

"Promiňte, ale soudím, že nevíte o útoku na Dům Orěsky, který proběhl včera v noci," přerušil jej Seregil, "ani o tom, že Nysander i Azusthra utrpěl vážná zranění."

"Nysander!" zajíkl se Leiteus, a když klesl do křesla, jeho župan se nakupil všude kolem něj. "U Světa, proč by chtěl někdo tomu milému starému muži ublížit?"

"To nemohu říct," odpověděl Seregil, jehož chování teď neprozrazovalo nic z předchozích pocitů. "Poslal nás za vámi, i když byl příliš slabý, než aby dokázal říct proč. Magyana říká, že s vámi v poslední době konzultoval nějakou astrologickou záležitost. Mohlo by to s tím mít nějakou spojitost."

"Myslíte?" Leiteus si z blízké police přinesl hromádku diagramů a rychle se jimi probíral. "Kdyby mi jen dovolil udělat pro sebe předpověď. Byl vtom ohledu samozřejmě velmi taktní, ale tak... aha, tady je to!"

Na lesklém stole roztáhl velký diagram a ukázal na něj. "Vidíte, zajímal se o pohyby Rendelova Kopí."

"To je kometa?" zeptal se Seregil.

"Ano." Astrolog ukázal na řadu drobných značek, v oblouku uspořádaných na diagramu. "Je to synodický cyklus padesáti sedmi let. Tohle je rok jejího návratu. Pomáhal mi spočítat datum, kdy se objeví."

Seregil se dychtivě nahnul dopředu. "A máte ho?"

Astrolog se znovu vrátil ke svým pergamenům. "No, podle údajů, zaznamenaných v Yrindaiově efemeridě, i podle našich vlastních výpočtů myslím, že Rendelovo Kopí bude vidět patnáctou noc lithionu."

"To nám dává něco přes dva týdny," zamumlal Micum.

"Samozřejmě zůstane na obloze skoro týden," dodal Leiteus. "Je to jedna z největších komet, nanejvýš působivý pohled. Nicméně mě i Nysandera především zajímá, že cyklus komety se shoduje se zatměním slunce."

Seregil střelil po Micumovi významným pohledem a pak se zeptal: "To bývá také považováno za synodickou událost?"

"Jistě, za jednu z těch vzácnějších," odpověděl astrolog. "Předpokládám, že nejspíš proto Nysandera tak zajímala."

"Zatmění nosí smůlu," poznamenal Micum. "Znal jsem muže, který potom oslepl."

"S tou kometou na obloze to bude dvojnásob nešťastný den," dodal Seregil, i když Micumovi se zdálo, že to zní spíš potěšeně než neklidně. "Slyšel jsem, že těm vašim kometám říkájí 'morové hvězdy', protože přinášejí neštěstí, válku a choroby."

"To je pravda, lorde Seregile," souhlasil Leiteus. "Kolegium Věstců už královně poslalo zprávu a poradilo jí, aby byly všechny úkoly toho dne odloženy. Lidé by měli zůstat doma, dokud zlý účinek nepomine. Taková konjunkce se nevyskytla už po staletí."

"A znáte i její datum?"

"Dvacátého."

"Vypadalo to, že se Nysander zajímá ještě o něco?"

Astrolog se poškrábal na bradě. "No, chtěl, abych spočítal, jestli se už taková konjunkce objevila."

"A udělal jste to?"

Leiteus se usmál. "Vlastně jsem nemusel. Každý astrolog ve Skale ví, že před šesti sty osmdesáti čtyřmi lety stejná konjunkce ohlásila začátek Velké války. Jak vidíte, lorde Seregile, vaše slova o ‚morových hvězdách‘, které přinášejí neštěstí, mají nějaký základ."

* * *

Při odchodu Seregil s Micumem astrologa ujistili, že mu pošlou zprávu o Nysanderově stavu, a zamířili zpátky do města.

"Přiznávám, dává to smysl, když připustíme, že má Nysander pravdu v tom, že Mardus čeká na tuhle konjunkci," řekl Micum, když vyjeli.

"Jsem si jistý, že má pravdu. Zamysli se nad tím, Micume. Za posledních dvacet let nedošlo mezi Skalou a Plenimarem k žádným vážnějším incidentům a Plenimar se náhle rozhodne zahájit útočnou válku, přesně tak, jak to udělali ve Velké válce. A nejvyšší pán, který proti této válce byl, si pěkně umře právě v čas, aby na trůn mohl nastoupit jeho krvelačný syn. A co útok na Orěsku? A jestli se celá ta záležitost točí kolem nějakého rituálu nebo obřadu, který má nějakou spojitost s tím jejich Požíračem smrti, tak kdy jindy by na to byla příznivější doba než během konjunkce?"

"Ale kam to všechno směřuje?" zabručel Micum. "Ty drobnosti, které Nysander sřezil, co s nimi chce Mardus udělat? Pokud je Plenimarští potřebují tak naléhavě a právě teď, když vypukla válka..."

"To je přesně ono. Nysander říkal, že není první Strážce. Před ním to byl jeho učitel, Arkoniel, a další čaroděj před ním. Kdo ví, jak dlouho čarodějové z Orěsky tu skrytou díru ve sklepeních sřezili? Tohle se může táhnout zpět až k Velké válce. Slyšel jsi legendy, pocházející z těch časů, o nekromantech a krácejících mrtvých a každý ví, že to nakonec byli čarodějové, kdo ten příval zastavil."

"Chceš tím říct, že Plenimarští ty věci chtějí použít, aby vyvolali moc svého boha?"

"Něco takového."

Dlouho jeli mlčky.

"No, raději bychom měli vyrazit," řekl nakonec Micum. "Pokud ty a Nysander máte pravdu, tak máme jenom dva týdny na to, abychom tu tajemnou svatyni našli - jestli vůbec existuje - a vede k ní dlouhá cesta. Budeme si muset najmout loď."

"Dnes ráno jsme požádal Magyanu, ať pošle Rhalovi zprávu. Měli bychom být schopni vyplout zítra nebo pozítří."

Když se blížili k městské bráně, pobídl koně do cvalu. Micum nasadil koni ostruhu a zachmuřeně vyrazil za ním.

* * *

Když se vrátili do Orěsky, našli Magyanu a Valeria v Nysanderově pracovně. Seregil jim rychle nastínil, co se dověděli od Leitea.

"Takže jak vidíte," dodal, "je nanejvýš nutné, abychom v určený čas byli na tom místě všichni společně."

"Táhnout Nysandera na lodi přes jarní moře? Vy jste se snad oba zbláznili!" vybuchl Valerius a zabodával se do nich pohledem. "To je naprosto vyloučeno. Zakazuju to!"

Seregil stiskl za zády ruce v pěst ve snaze zachovat klid a podíval se na Magyanu, aby jej podpořila. "Musí být nějaký způsob, jak mu zajistit pohodlí."

Ale Magyana rozhodně zavrtěla hlavou. "Je mi líto, Seregile, ale Valerius má naprostou pravdu. Nysander potřebuje klid, aby se uzdravil. V jeho současném stavu by ho taková cesta zaručeně zabila."

"Nemluvě ani o tom, že plujete přímo do války," zaprskal drysián. "Dokonce i kdyby vydržel cestu - což by se nestalo - co když vás napadnou nebo ztroskotáte? Bilairyho koule, chlape, vydrží při vědomí sotva pár minut!"

Seregil si podrážděně prohrábl rukou vlasy. "Micume, řekni jim něco."

"Uklidni se," řekl Micum. "Pokud Valerius tvrdí, že Nysander cestu nepřežije, tak to tím končí. Ale co translokace?"

Magyana znovu zavrtěla hlavou. "Je příliš slabý, aby ji přežil, a dokonce i kdyby nebyl, stejně by to nebylo možné. Po útoku zůstali jenom tři čarodějové, včetně mě, kteří to kouzlo dokáží vyvolat. A bude nějakou dobu trvat, než některý z nás bude dost silný, aby se o to pokusil."

Seregil zklamaně zabručel, ale Micum stále přemýšlel. "No, když připustíme, že tihle Illiorané jsou se všemi těmi proroctvími, kometami a ostatním na správné stopě, pak jej nutně budeme muset přesunout během..."

"Dvou týdnů," vykřikl Seregil. "Chvalte Plamen za tvrdohlavý sakoranský zdravý selský rozum! Možná si nás právě všechny zachránil, Micume. Co na to říkáš, Valerie? Bude za dva týdny dost silný?"

"S jeho vůlí je to možné," připustil drysián neochotně. "Niméně pokud jde o jeho sílu, to by mohl říct jen on sám."

Seregil se s nadějí podíval na čarodějkou. "Magyano?"

Dlouhou chvíli pozorovala své sevřené ruce a pak tiše řekla: "Ano, v té době bych měla být schopná mu s translokací na takovou vzdálenost pomoci. Ale rozhodnout se musí sám."

Micum bouchl rukou do stolu a vstal. "Takže dohodnuto. Vyplujeme bez něj a on nás, až přijde správný čas, dožene."

Seregil sáhl do měšce a vytáhl malý stříbrný amulet, dvojče toho, který dal Rhalovi.

"Tohle vás dovede na naši loď, na Zelenou Dámu," řekl Magyaně, když jí amulet podával. "Není jisté, že na ní v té době ještě budeme, ale Rhal by vám měl být schopen říct, kam jsme šli. Počkej, je tady ještě další způsob."

Z hromady blízko pracovního stolu vzal čistý hadr. Řízl se dýkou do palce, udělal na látku pár krvavých skvrn a svázal ji do pevného uzlu.

"S pomocí tohohle mě neminete," řekl. "Micum by měl taky jeden udělat, jenom pro jistotu. A teď, jestli mě omluvíte, chci být chvíli s Nysanderem."

* * *

Když Seregil zmizel na schodech, Magyana se znechuceně podívala na šátek s krvavými skvrnami.

"Magie krve se mi hnusí," řekla. "Nysanderovi taky. Ach, Micume, opravdu věříš, že tohle měl Nysander na mysli?"

Seregil zažil tolik strašných otřesů."

"Nevím," odpověděl tiše Micum, řízl se do prstu a podal jí další kus zakrvácené látky. "Ale vím, že nic kromě smrti ho nezastaví. Pokud má pravdu, možná máme naději, že Aleka dostaneme zpátky, a snad dokonce zabráníme Plenimarským v tom, co chtějí udělat. Jestli se mylí..." Micum rezignovaně pokrčil rameny. "Nemůžu ho přece nechat jít jen tak samotného, nebo snad ano?"

"A co tvoje rodina?" zeptal se Valerius, když se Micum zvedl k odchodu.

Poprvé toho dne se Micumovi podařilo vyloudit křivý úsměv. "Kari se z Vodního Luhu nehne, dokud nebude nepřítel na dohled. Warnik mi dal své slovo, že na ni do mého návratu bude dávat pozor."

Drysián se pod rozježeným plnovousem usmál. "Tvá manželka je žena s pevnou vůlí. A ta nejstarší, Beka, je stejná."

"U Plamene, Beka!" zaúpěl Micum. "Slíbil jsem Kari, že požádám Nysandera, aby se po ní podíval."

"Odpočiň si, Magyano," řekl Valerius, když se čarodějka začala zvedat. "Podej mi ruku, Micume, a myslí na svou nejstarší dceru."

Valerius sevřel hůl v ruce, druhou uchopil Micumovu a zavřel oči. Po několika minutách řekl: "Je v pořádku. Vidím ji, jak jede s dobrými společníky."

"A Alek?" zeptal se Micum, stále svíraje drysiánovu ruku. "Jeho nevidíš?"

Valerius se soustředěně zamračil. "Jenom že není mezi padlými, nic víc. Je mi líto."

Kapitola 36.

Alekovy černé dny

A

lekovi hnily zuby a padaly mu do úst. Dole v hrdle cítil pálivou žluč a jeho nevolnost násobil pocit, jako by se mu v břiše kroutili hadi. Chtělo se mu svíjet, uniknout nekonečné agónii, ale ruce a nohy měl probodnuté železnými bodci, které jej udržovaly v roztažené poloze. Ležel tam slepý a bezmocný a čekal na vysvobození, ponořený zpět do zlověstných snů, ve kterých se ozývalo jen kvílení větru a vody...

Občas se v temnotě objevily tváře, vyplouvající ze tmy jen na tak krátkou chvíli, aby se na něj posměšně podívaly, a zmizely z dohledu dřív, než je stačil pojmenovat.

Horečka stoupala a horkost se mu šířila po kůži, aby spálila všechny vzpomínky a nakonec nezůstalo nic než zvuk mořského příboje...

* * *

Alek cítil na holé kůži mrazivý solí provoněný větřík, ale žádnou bolest. Údy měl těžké, příliš těžké na to, aby se teď dokázal pohnout, ale jazykem si přejel po zubech a zjistil, že jsou v pořádku. Jak mohla noční můra vypadat tak skutečně, pomyslel si, nebo jej nechat tak vyčerpaného a zmateného?

Chladný vánek mu pomohl vyjasnit si myšlenky, ale svět se pod ním stále houpal mlhavě povědomým způsobem. Otevřel oči a zamžoural na velkou čtvercovou plachtu, která se nadouvala proti polední obloze.

A na dva plenimarské námořníky.

Alek se vydrápal do kleku a instinktivně sáhl po dýce, ale někdo mu stáhl všechno kromě spodků a nechal jej bezmocného. Námořníci se zasmáli a on v nich rozeznal dva z těch, kteří jej napadli ve Wolde.

"Neboj se, Aleku."

Alek se pomalu postavil, příliš omráčený, než aby něco řekl. Ani ne deset stop od něj se o lodní zábradlí pohodlně opíral vévoda Mardus. Alek jej viděl jen jednou, a tehdy Mardus seděl. Nenapadlo ho, jak je vysoký. Avšak dobře si pamatoval hezký pravidelný obličej, krátce zastřížený černý plnovous a jizvu na levé tváři. A oči, které se nikdy nesmály.

"Doufám, že ses dobře vyspal." Mardus, dokonale oblečený v kůži a sametu, si jej prohlížel s péčí starostlivého hostitele.

Jak jsem se sem dostal? napadlo Aleka, který stále nemohl najít řeč. Pomalu se mu v paměti vynořovaly podrobnosti: šílená jízda do Vodního Luhu, vrčící pes, zhaslé lucerny, naděje, že Seregila najde doma. Všechno ostatní byla prázdná šed' s příměsí hrůzy.

"Ale tobě je zima," poznamenal Mardus a rozepnul zlatou sponu u krku, která držela jeho plášť. Pokynul strážím, které Aleka hrubě postrčily vpřed a podržely jej, zatímco mu Mardus přehodil těžký plášť kolem holých ramen.

Mardus rukou v rukavici přidržel sponu na správném místě, provlékl spínadlo jedním z otvorů a tlačil tupý konec dál, až se v místě průdušnice dotkl Alekova krku.

Vyděšený Alek upřeně pozoroval knoflíky Mardova sametového kabátce a čekal. Špendlík se mu zarýval do krku, ale ne tak silně, aby prorazil kůži.

"Podívej se na mě, Aleku z Kerry. No tak, nesmíš se ostýchat."

Mardův jemný hlas jej odzbrojil. Aniž to sám chtěl, Alek zjistil, že muži hledí do černých očí.

"Tak je to lepší." Stále se usmívaje, upevnil Mardus sponu na správném místě. "Nesmíš se mě bát. V mé péči jsi naprosto v bezpečí. Vlastně tě budu střežit jako lev."

Alek cítil, že se za něj někdo postavil.

"Možná že dostatečně nechápe své postavení, aby byl náležitě vděčný," zasyčel mu blízko ucha hlas se silným přízvukem.

Mluvčí přešel k Mardovi, postavil se vedle něj a Alek v něm poznal tichého "vyslance", který byl ve Wolde s Mardem.

"Možná ne," řekl Mardus souhlasně. "Musíš pochopit, Aleku, že Vargül Ashnazai tě chtěl za každou cenu vykuchat jako rybu, jakmile tě dostal do rukou. Taková reakce se dá omluvit, vezmeme-li v úvahu potíže, které jste nám ty a tvůj přítel během několika posledních měsíců způsobili. To já jsem mu v tom zabránil. Proč, je to jen dobrosrdečný chlapec,"

řikal jsem mnohokrát, když jsme vás dva stopovali ulicemi Rhíminee."

"Mnohokrát," řekl nekromant s jedovatým úsměvem. "Někdy se bojím, že lorda Marda jeho dobrota přivede do neštěstí."

"A přesto co jiného mám cítit než smutek, když vidím tak chytrého a odvážného mladého muže, jenž se dostal do takové společnosti." Mardus smutně zavrtěl hlavou. "Zrádný Aurēnfaiē, špeh, psanec mezi vlastním lidem, který dělá děvku královně barbarské země a čaroděj, kterého dokonce i jeho společníci považují za blázna? Ne, Vargūle Ashnazai," říkal jsem, nejprve se musíme podívat, jestli není toho ubohého chlapce možné zachránit."

Mardus vzal Aleka za ramena a pomalu si jej přitáhl tak blízko, že chlapec cítil na tváři jeho dech. Když se zeptal: "Co si myslíš ty, Aleku. Je možné tě zachránit?" zdálo se, že jeho oči ještě potemněly.

Alek, polapený silou Mardova pohledu, neodpověděl. Navzdory zjevné výhrůžce, skryté za medovými slovy, bylo v mužově chování něco nebezpečně podmanivého, jakási síla osobnosti, která způsobovala, že se Alek cítil bezmocný.

"Tenhle má vzpurnou povahu," zamumlal ten jménem Vargūl Ashnazai. "Obávám se, že vás zklame."

"Nesud' příliš ukvapeně," řekl Mardus. "Ten Seregil z Rhíminee má možná nějaké právo na jeho loajalitu. Konec konců, jak jsi sám říkal, věříš, že tady mladý Alek má v žilách krev Aurēnfaiēů."

"Jsem si tím jistý, můj pane."

"Možná to je ten problém. Po městě kolovalo mnoho řečí, které si odporovaly. Řekni mi, Aleku, není náhodou tvůj otec? Nebo nevlastní bratr? U těchto Aurēnfaiēů je těžké soudit podle věku a jsou od přírody prohaní."

"Ne," vypravil ze sebe nakonec Alek a vlastní hlas mu zněl v uších slabě a dětsky.

Mardus zvedl obočí. "Ne? Ale jistě přítel. Během té nešťastné maškarády tě možná nazýval svým učněm, ale situace v Rhíminee to popírá. Takže tedy přítel. Nebo snad dokonce milenec?"

Vojáci se rozřehtali a Alek cítil, jak mu rudnou tváře.

"Poznám loajalitu, když ji vidím," řekl Mardus. "Přiznávám, že na mě dělá dojem, když ji nacházím u někoho tak mladého, dokonce i když je to zaslepená loajalita k muži, který tě opustil."

"To neudělal!" zavřel Alek.

Mardus mávl rukou a ukázal na pusté moře, které se rozpínalo do všech stran. "Ne? Ach tak, dobře. Myslím, že to, čemu ses rozhodl věřit, pro mne nemá velký význam. Ale i tak by tě možná zajímalo, proč se ten tvůj věrný přítel rozhodl ponechat tě svému osudu, když tě mohl zachránit."

"Lžete!" Alek se začal třást. Stále si nemohl vzpomenout na nic z toho, co se odehrálo po jeho příjezdu do Kohoutka.

"Jsi si tak jistý?" Mardus se na něj soucitně usmíval. "Dobře, až nebudeš tak rozrušený, znovu si promluvíme. Vargūle Ashnazai, byl bys tak laskav a pomohl Alekovi s nějakou meditací pro uklidnění?"

"Samozřejmě, můj pane."

Když mu druhý muž přitiskl studené suché prsty na lící kost a čelist, Alek se pokusil couvnout, ale strážce jej držely pevně. Na okamžik jej zaplavil silný zápach hniloby, pak jej pohltila strašlivá temnota a uvrhla ho zpět do bahna nemoci a bolesti, odkud nemohl uniknout posměšné ozvěně Seregilova dávno zapomenutého varování: Jestli zůstaneš pozadu, budeš se o sebe muset postarat sám, sám, sám...

* * *

Alek se probudil uvězněný v malé kajutě. Stále se chvěl zbytkem hrůzy z transu, který na něj přivedl nekromant, ale posadil se v úzké kóji a pokusil se rozeznat, co je kolem něj. V kajutě nebyla žádná lucerna, ale mříž na dveřích pronikalo dost světla, aby osvětlilo spodek další kóje u protější stěny. Skrz dunění vody, narážející na trup lodi, slyšel vzdálený tlumený zvuk něčího hlasitého pláče. Odněkud od vedle se šířila vůně silného masového vývaru a Alek si navzdory doznívajícím účinkům nekromantovy magie uvědomil, že má hlad.

Odhrnul tenkou pokrývkou, vyškrábal se z kóje a pak ztuhl. Teď, když už si jeho oči zvykly na kalné světlo, viděl, že i druhá kóje je obsazená. Pod pokrývkou tam ležela natažená nějaká postava, tvář ukrytou ve stínu. Alek si úzkostně odkašlal a natáhl se, aby se dotkl jejího ramene.

"Jste..."

Zpod pokrývky vystřelila ruka a divokým, ledově chladným stiskem sevřela Alekovo zápěstí. Alek uskočil dozadu, ale druhý muž jej pevně držel, a když se mu Alek pokusil vytrhnout, prudce se zvedl.

"U Světla," zalapal Alek po dechu. "Thero!"

Mladý čaroděj byl stejně nahý jako Alek a kolem hlavy měl upevněnou jakousi ohlávku. Dolní část jeho tváře obepínaly železné pásy a držely mu v ústech železný roubík, zatímco další mu pevně probíhaly mezi očima přes vrcholek hlavy a vzadu se spojovaly s dolními. Ve vodorovném pásku byl otvor pro nos a celou věc měl pod bradou upevněnou řetězem. Když se Thero pokoušel přes roubík promluvit, bylo mu těžší rozumět. Z koutků úst mu tekly sliny a shromažďovaly se v jeho řídkém plnovousu a podle výrazu jeho očí Alek usoudil, že je buď šílený, nebo k smrti vyděšený.

"A'eku?" podařilo se Therovi říct, a zatímco jednou rukou stále svíral Alekovo zápěstí, druhou zvedl, aby se dotkl jeho tváře. Kolem zápěstí měl široké železné náramky, popsané symboly.

"Co tady děláš?" zašeptal nevěřicně Alek.

Thero chvíli nezřetelně mumlal a bylo na něm jasně znát zoufalství. Pak Aleka pustil, začal se pěsti tlouct do hlavy a pokračoval tak dlouho, dokud mu v tom Alek nezabránil.

"Ne, Thero. Přestaň s tím. Přestaň!" Alek jej popadl za ramena a hrubě s ním zatřásl. Thero divoce zavrtěl hlavou, pokusil se Alekovi vytrhnout a jeho bledá kostnatá hrud' se chvěla pohnutím.

"Musíš se uklidnit a mluvit se mnou," zasyčel Alek, sám polapený někde mezi vztekem a zděšením. "Jsme v pěkné bryndě a budeme se navzájem potřebovat, abychom se dostali ven. A teď mě nech a já se pokusím sundat ti tuhle vymyšlenost."

Ale ohlávka byla vzadu bezpečně uzamčená a Alek neměl žádné nástroje, kterými by ji otevřel. Prohledal kajutu se slabou nadějí, že najde něco - snad hřebík nebo třísku - co by mohl použít jako provizorní šperhák. Kromě misky masového vývaru u dveří však nenašel nic. Přestože byl hladový, ani se jí pro případ, že by v ní byly omamné prostředky nebo jed, nedotkl. Možná proto je Therovi tak zle, pomyslel si, když mu zakručelo v břiše. Slintající stvoření, které se krčilo na přikrývce, připomínalo Nysanderova zdrženlivého pomocníka jen málo. Nakonec se vzdal a posadil se do kóje vedle Thera. "Nic jsem nenašel. Musíš mi říct, co víš. Mluv pomalu, abych ti rozuměl."

Stále s očima plnými hrůzy Thero přikývl a pomalu přes roubík řekl: ",y'ander ,e m'v'y."

"Cože?" zalapal Alek po dechu a modlil se, aby se přeslechl.

",ysander mrtvý. Mrtvý!" zakvílel Thero a zoufale a divoce se otřásl. "Moje vina!"

"Přestaň s tím," nařídil mu Alek a zatřásl jím. "Thero, mluv se mnou. Co se Nysanderovi stalo? Viděl jsi, jak ho zabili, nebo ti to řekl jenom Mardus?"

"Nesla mě ,olů, če'na stvoření - přes zdi, podlahy...!" Thero se objal rukama a roztrásl se. ",apadli O'ěsku - ,ysander na zemi, musel jsem se dívat. Moje vina, moje!"

"Co je tvoje vina?" chtěl vědět Alek a znovu jím zatřásl. "Thero, co jsi udělal?"

Thero se mu s žalostným zakvilením vytrhl a schoulil se hlouběji do rohu. Na zádech a bocích měl dlouhé klikaté škrábance a na ramenou malé modřiny ve tvaru měsíčních srpků.

"Byla to Ylinestra, že?" zeptal se Alek a vzadu v hlavě se mu nepříjemně pohnula mlhavá vzpomínka. "Udělal něco, nebo jsi jí něco řekl?"

Thero němě přikývl, ale nepodíval se na něj.

Alek na něj ještě chvíli upřeně hleděl a pak mu v hrudi vybuchl vztek jako žhnoucí slunce. Popadl Thera za železné pásky vzadu na hlavě, škubnutím mladého čaroděje vytáhl z kouta a zatřásl s ním jako s králíkem.

"Poslouchej mě, Thero, a poslouchej mě dobře. Jestli se ukáže, že jsi nás zradil a zavinil Nysanderovu smrt, pak, u Čtveřice, přísahám, že tě vlastníma rukama zabiju! Ale ještě nevím nic jistě a myslím, že ty taky ne. Udělali něco s tvou myslí a ty s tím musíš bojovat. Bojuj s jejich kouzly a řekni mi, cos řekl nebo udělal. Co udělala ona!"

"Ne'ím," zašeptal zoufale Thero a z koutků úst mu tekly sliny. "Tu ,oc jsem byl s ,í. Když přišla ta černá, ,adržela mě ,agii. ,ak mi poděkovala a smála se - smála!"

Alek Thera s odporem pustil a tiskl si pěsti k očím, dokud mu za zavřenými víčky nepřestaly tančit žhavé hvězdičky.

"Thero, co ti udělali? Proč nemůžeš použít magii?"

Thero zvedl jednu ruku a ukázal mu podivný kovový pásek.

"Tohle ti brání používat magii?" Alek se natáhl a ucítil nepřírozený chlad lesklého kovu. Přejel po náramku rukama, ale nenašel žádnou stopu po spáře, spoji nebo kloubu.

"Myslím..." Thero se znepokojeně zavrtěl, utíraje si mokrý vous. "Nevím ,istě. Jsem tak zmatený, noční můry, hlasy! Nedoufám si, A'eku, netroufám si!"

"Chceš říct, že jsi to ani nezkusil?" Alek sevřel Therovy ruce a přitáhl mu náramky před obličej. "Musíš něco zkusit, cokoliv. Podle toho, co víme, může být tohle jenom trik, něco, co by ti zastřelo rozum."

Thero se stáhl zpět a zoufale zavrtěl hlavou.

"Musíš," trval Alek na svém a cítil, jak se jeho vlastní zoufalství plíží zpět. "Musíme Mardovi utéct. Spoustu toho nevíš, ale věř mi, Nysander by si přál, abys mu pomohl. Pokud chceš věci napravit, musíš to alespoň zkusit!"

",ander?" Thero namáhavě dýchal a jako šílený se rozhlížel po kajutě, jako by čekal, že tam někde Nysandera najde, ",ander?"

Alek ucítil v šílenství, které Thera poutalo, trhlínu a povzbudivě na něj kývl. "Ano, Thero, Nysander. Soustřed' se na něj, na jeho laskavost, Thero, na všechna ta léta, která jsi s ním ve východní věži strávil. Kvůli víře, kterou v tebe měl, to musíš aspoň zkusit. Prosím."

Thero v rukou žmoulal okraj přikrývky a z jeho šílených očí se koulely slzy. "S'ad," zašeptal slabě, "s'ad..."

"Jenom něco hodně malého," pobízel jej Alek. "Některé z těch malých kouzel. Jak se jim říká?"

Thero pomalu přikývl, stále žmoulaje pokrývku. "T'iky."

"To je ono. Triky! Jenom nějaký jednoduchý, malinký trik."

Thero se viditelně třásl a napůl přitom zavřel oči, aby se připravil na kouzlo, ale pak je náhle zase otevřel.

",íkal jsi, že něco ,evím," zeptal se náhle se svou obvyklou úsečností. "Co? ,yl jsem jeho pomoc'ík; proč mi to neřekl?"

"Nevím," přiznal Alek, který pochopil smysl Therovy otázky. "Řekl nám - řekl mi tak málo, že si ani nejsem jistý, co to má celé znamenat. Ale zavázal mě přísahou k mlčení. Myslím, že bych neměl vůbec nic říct. Snad později, až budeme pryč z tohotohle..."

Alek náhle ostražitě zmlkl. Thero jej dychtivě poslouchal, doslova mu visel na rtech. "Promluvíme si o tom později, dobře? Prosím, zkus teď to kouzlo."

"Ne'dřív mi to řekni! Moh'o by to pomoci!" naléhal Thero a tentokrát mu v očích nepochybně zazářila pochmurná inteligence.

"Ne," řekl Alek a pomalu couval, ačkoliv nebylo kam. "Nemůžu ti to říct."

Připravil se na útok, ale namísto toho Thero klesl přes okraj lůžka jako nějaká vyhozená loutka.

Dveře kajuty se za ním otevřely a Alek ucítil, jak se do místnosti vlila vlna děsivého chladu. Zděšeně se otočil a octl se tváří v tvář krácející hrůze.

Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že scvrklá schránka kdysi bývala ženou. Ze zbytků tváře podobné masce si jej zlomyslně prohlížely živé modré oči.

"To je od tebe velmi nevděčné, chlapče," řekla skřipavým hlasem a rozpraskané zbytky jejích rtů se zkroutily dozadu a

odhalily křivé žluté zuby, "ale myslím, že mně to řekneš."

Kapitola 37.

Za nepřátelskou linií

B

eka se seržantem Braknilem leželi natažení na hřebenu kopce, kryli si oči před mrholením a prohlíželi si malou vesnici pod nimi. Stály tam velké sýpky a skladiště, postavené ze dřeva, které se ještě třpytilo novotou. Vedle velké ohrady stály prázdné vozy všech tvarů a velikostí. Tohle všechno, spolu s eskadronou jezdeckta, která měla ležení hned za dřevěnou palisádou, vedlo k jedinému závěru: zásobovací jednotka.

"Zdá se, že jste měla pravdu, poručice!" zašeptal Braknil a usmál se vlčím úsměvem skrz vousy.

Spokojení s výsledkem průzkumu se opatrně vrátili do dubového háje, kde na ně čekal zbytek turmy.

"Jaké jsou zprávy?" zeptal se Rhylin.

"Našli jsme velitelce Klie její zmije," řekl jim Braknil.

"A taky jejich velké hnízdo," dodala Beka. "Ale jen jedno hnízdo, a trvalo nám to čtyři dny. Podle toho, jak vypadá, bych řekla, že je to jen jeden článek zásobovacího řetězce."

"Myslíte, že bychom před návratem měli ještě hledat?" zeptal se desátník Kallas. Stále truchlil pro svého bratra a vypadal jako muž, který by boj uvítal.

Beka se rozhlédla po jejich špinavých tvářích, plných naděje. Zásobovací stanoviště bylo důležité, a to, že ho našli, stačilo, aby se mohli vrátit, protože jejich zásoby se tenčily a počasí zhoršilo.

Noha ji při chůzi tupě bolela. Rána začala hníst dost na to, aby vyvolala horečku. Ačkoliv ji v noci budily divoké sny, zdálo se, že ve dne jí horečka bystří smysly, jak se to někdy stává.

"Obejdeme je širokým obloukem a podíváme se, jestli nezjistíme, odkud ty vozy přijíždějí," řekla nakonec.

* * *

Dva dny sledovali zásobovací stezku, která se vinula do hornaté krajiny nad okrajem plenimarské štyje. Beka své jezdce držela v zalesněných kopcích a cestou posílala zvědy dopředu i nazpátek. Všimli si dvou samostatných kolon povozů, které mířily na západ, ale obě byly příliš dobře střežené, než aby na ně bylo možné zaútočit.

Jitro sedmého dne bylo chladné a mlhavé. Beka přitáhla koni uzdu, zajela ke kraji stezky a sledovala, jak zbytek její turmy projíždí kolem; díky mlze bylo těžké dohlédnout dál než třicet stop a ona si nemohla dovolit ztratit nějakého opozdilce. V nejasném světle a mlze, která tlumila zvuky, vypadali její jezdci jako nehmotní duchové.

Všichni jeli s kručením v břiše. Jídlo jim už téměř došlo a žertování se ozývalo jen zřídka. Díky dešti a nesčetným horským potůčkům měli dost vody, ale hlad vojáky brzy dostal na pokraj sil. Pravděpodobně by bylo nejmoudřejší vydat se dnes na zpáteční cestu.

Ale právě když chtěla dát zastavit, vynořil se z mlhy Braknil a doklusal k ní.

"Zvědové před námi objevili stojící vozy, poručice. Ohlásili, že jsou tam čtyři velké vypřažené vozy a jen hrstka stráží," informoval Beka tise a pak se znaleckým mrknutím dodal: "Řekl bych, že takové množství se dá zvládnout. Zvláště v tomhle počasí, pokud chcete znát můj názor."

"Myslím, že ano, seržante."

Předala velení Rhylinovi a následovala Braknila ke skalnímu výběžku, kde čekal Mirn s několika koňmi.

"Můžete je vidět hned za další zátáčkou," řekl jim a tvář pod chomáči světlých vlasů mu zrudla vzrušením. Bece Mirn vždycky něčím připomínal Aleka, i když ve vyšší a svalnatější verzi.

Dál pokračovali pěšky a našli Steba, který držel hlídku.

"Teď už je vidět lépe," řekl jim a ukázal dolů do průsmyku. "Zvedá se vítr, který by měl mlhu brzo rozehnat."

Z místa, kde stáli, Beka viděla cestu, vinoucí se úzkým průsmykem. Stála tam stanice, starý srub na spadnutí, ale stáj a velká ohrada vedle byly pevné a nové. Na obou stranách cesty se zvedaly příkré kamenité svahy, které znemožňovaly útok nebo únik jinak než po cestě.

"Sledoval jsem to místo," řekl jim Steb. "Řekl bych, že tam dole nejsou víc než dva tucty vojáků a pár vozků. Od chvíle, kdy jsme sem před hodinou dorazili, nikdo nepřišel ani neodjel."

Podle rozruchu na dvoře Beka usoudila, že vozkové se připravují k odjezdu, i když se nezdálo, že by oni nebo vojáci nějak zvlášť pospíchali. Mnozí z nich se ještě s miskami a džbánky potloukali kolem dveří stanice. Větrík vanoucí nahoru průsmykem s sebou přinášel mučivou vůni připravované snídaně.

Podívala se na mlhu, která stále halila cestu nad stanicí. "Když pojedeme rychle, můžeme se k nepříteli dostat na dvě stě yardů dřív, než nás pořádně uvidí."

"A pokud je po téhle stezce obejdeme a přijedeme z východu, je naděje, že si tak jako tak budou myslet, že jsme spojenci," zašeptal Braknil.

"Dobrý nápad. Plenimarské oddíly se přesouvají cvaletm ve čtyřstupech. Zformujeme se stejně. Postavte dopředu všechny, jejichž koně mají plenimarské postroje, pro případ, že by rozeznali jejich řinčení."

Seržant Braknil zvedl jedno obočí a zdálo se, že to na něj udělalo dojem. "Kdo vás naučil takové mazanosti, poručice?" Beka na něj mrkla. "Rodinný přítel."

* * *

Lest se jim vyplatila. Když k nim turma cvaletm vyjela z mlhy, Plenimarská sotva zvedli oči od snídaně. Poté, co Beka a její jezdci vytáhli meče a pobídlí koně do trysku, bylo už příliš pozdě.

S rachotem se řítily na stanici a řvali a ječeli, co jim síly stačily. Několik plenimarských vojáků se začalo bránit. Většina se otočila a utíkala do úkrytů ve stanici nebo přistavěných budovách.

Skalané na muže, kteří se jim postavili, v plném trysku udeřili. Plenimarští s nimi svedli krátký odhodlaný boj, ale proti blyštícím se mečům a okovaným kopytům, které je kosily jako trávu, neměli šanci. Když byla jedna obranná linie stanice zničena, Beka vykřikla rozkaz a jezdci se rozdělili do decurií.

Braknil si všiml mužů, běžících se ukrýt do stáje, a vybral si je jako terč. Spolu se svými jezdci se obrátil k nízké budově a zahnal rádobu uprchlíky do stájí, a pak do hromady slámy u zadního vchodu hodili plenimarské lucerny. Během několika vteřin se ze stáje ozvalo ržání plašících se koní. Muži, kteří tam našli útočiště, se začali dusit, s nadávkami vyklopýtali ven a špičkami mečů byli nahnáni do ohrady.

Rhylin a jeho decurie zaútočili na budovu stanice. Přihlíželi se ke dveřím, neohrabaný seržant seskočil ze sedla, vrhl se ke dveřím a vykopl je právě ve chvíli, kdy se muži uvnitř snažili zastrčit závoru. Povedlo se mu to, ale odměnou za svou námahu byl téměř ušlapán vlastní decurií, která se mu pod vedením Kallase a Ariani vrhla na pomoc. Vojáci a vozkové, kteří byli uvnitř, se okamžitě vzdali.

Beka se spolu s hrstkou jezdců pustila do pronásledování těch Plenimarských, kteří při první známce útoku uprchli. Snadno chytili většinu z těch, kteří utíkali pěšky, ale těch několik, kterým se podařilo dostat na koně, prchalo po cestě na východ. Beka je se svými jezdci pronásledovala, ale jejich kořist byla s čerstvými koňmi a znalostí terénu ve výhodě. S tichým proklínáním nařídila návrat.

Zbytek Plenimarských se shromáždil v budově stanice.

"Spočítal jsem je, poručice," oznámil jí Braknil, když sesedla. "Devatenáct mrtvých nepřátel a patnáct zajatců, včetně vozků a velitele stanice. Seržant Rhylin postavil k zajatcům stráž." "

Beka se rozhledla po mrtvých tělech, roztroušených mezi budovami a cestou. "Máme nějaké ztráty?"

"Ani škrábnutí," odvětil seržant šťastně. "Tenhle váš malý trik zabral!"

"Dobře." Beka doufala, že na ní nebylo příliš znát, jak se jí ulevilo. "Nechceme udělat stejnou chybu jako tady naši přátelé, takže postavte na cestu hlídky. Desátníku Nikide!"

"Tady, poručice." Mladý muž se rozjel k ní.

"Ať vám někdo pomůže s prohlídkou vozů. Doufáme, že jsme to všechno nepodstoupili kvůli nákladu podkov a nočníků."

"Rozkaz, poručice!" S úšklebkem zasalutovala zase odjel.

Uvnitř stanice, v zadní části jediné místnosti budovy, seděli pod bedlivým dohledem Rhylinových stráží, v hloučku Plenimarští. Šest zajatců byli vozkové; zbytek měl na sobě černé vojenské tuniky se znakem bílého hradu.

Když Beka vešla dovnitř, Rhylin jí řízně zasalutoval. "Prohledali jsme vězně i budovu, poručice. Nenašli jsme nic zvláštního. Zdá se, že to byl běžný zásobovací oddíl."

"Velmi dobře, seržante."

Beka si sundala přilbu a na rameno jí sklouzl dlouhý zrzavý cop. Při pohledu na něj si zajatci vyměnili významné pohledy a začali si mezi sebou něco tiše mumlat. Několik z nich si ji nestoudně prohlíželo a jeden si odplivl na podlahu. Gilly se pohnul, aby takovou urážku pomstil, ale Beka jej pohledem zarazila.

"Kdo z vás je velící důstojník?" zeptala se a nenamáhala se zastrčit meč. Zajatci neodpověděli, jenom se na ni drze dívali.

"Mluví někdo z vás skalsky?"

Znovu netečné ticho. Pohrdání, které Plenimarští projevovali vůči ženám ve vojenských uniformách bylo legendární, ale tentokrát to bylo poprvé, kdy něčemu takovému byla vystavena. Všechny oči se obrátily k Bece a ona cítila, jak jí po zádech zvolna stéká pramínek potu.

Jezdec Tare, mladý zemanský synek se zrzavými vlasy a mohutnou postavou zápasníka, udělal krok vpřed a uctivě zasalutoval. "Když dovolíte, poručice, mluvím trochu plenimarsky."

"Zkuste to."

Tare se obrátil a váhavě vojáky oslovil. Pár se jich zachechtalo. Neodpověděl žádný.

Dobrá, jak se říká, Držim jezevce za zadní nohu. Ale co s tím mám, zatraceně, dělat? lámala si hlavu Beka. Inspirovala ji vzpomínka na Seregilův lstivý křivý úsměv.

Lhostejně pokrčila rameny a nahlas řekla: "No, dali jsme jim možnost. Seržante Rhyline, dohlédněte na to, ať je pevně spoutají. Seržante Braknile, vaše decurie to tady vypálí."

Někteří z jejích lidí si vyměnili znepokojené pohledy, ale seržanti poslechli bez otázek.

Jeden z vozků něco prošedivělému vojákovvi vedle sebe rozčileně šeptal. Muž zrudl hněvem a zasyčel něco v odpověď. Vozka se zvedl na jedno koleno a neohrabaně se Bece uklonil.

"Okamžik, poručice, já mluvím vaším jazykem," řekl slušnou skalštinou. "Kapitán Teratos říká, že jakmile dorazí váš velící důstojník, bude vyjednávat s ním."

Beka plenimarského kapitána obdařila ledovým pohledem. "Vozko, především tomuhle chlapovi řekni, že pokud nedorazí zbytek naší eskadrony, jsem tady velícím důstojníkem já. Až moje kapitánka dorazí, bude s ním mít méně trpělivosti než já. Dále mu vysvětlí, že skalští důstojníci nevyjednávají s těmi, které porazili. Já budu klást otázky. On bude odpovídat."

Vozka kapitánovi její slova rychle přeložil. Muž na ni chvíli upřeně hleděl a pak si mohutně odplivl pod nohy. Gilly muže plochou stranou meče udeřil do hlavy a tentokrát se mu v tom Beka zabránit nesnažila.

"Mojí muži nemají takové nezdrvořilé chování rádi, vozko," pokračovala Beka klidně. "Řekni mu, že jsme hladoví a že pečené maso z našich nepřátel je šťavnatější než vepřové. Seržante Braknile, přineste pochodně." Na patě se obrátila a vyšla ven.

Braknil vyšel za ní. "Nechcete je skutečně upálit, že ne?"

"Samozřejmě že ne, ale nechceme, aby to věděli, ne? Dejme jim pár minut, aby zvážili situaci."

Právě v tom okamžiku k nim přiběhla Syra s kusem nasolené ryby a džbánkem piva. "Poručice, desátník Nikides vám posílá snídani a spolu s ní i blahopřání," řekla a podala je Bece. "Taky je tam ječná mouka, ale mám vyřídít, že žádné nočníky."

Beka spolkla doušek teplého piva. "To je úleva. Vzkazte všem, ať každý jezdec vezme tolik ryb a mouky, kolik uveze. Pivo budeme muset nechat tady. Až budou všichni mít, co potřebují, zbytek spalte. Seržante Braknile, dohlédněte na to, aby Rhylinovi jezdci byli vystřídáni, jakmile si vaši doplní..."

Přerušil ji zvuk běžícího koně, který se ozval ze západu. Byl to Mirn, kterého poslali na hlídku.

"Jedou sem nepřátelští jezdci!" křičel na ni. "Oddíl jezdecký, nejméně čtyřicet jezdců."

"Zatraceně!" Mávla na ostatní, aby byli zticha, a několik vteřin pozorně naslouchala; zatím nebylo blížící se jezdců slyšet. Mlha byla stále na jejich straně, ale hořící stáj by bylo cítit na míle kolem. "Dejte to všem vědět, Mirne. Každý vezme koně navíc a jídlo a zamíří na západ. Pokud se někdo oddělí, obloukem se vrátí zpátky a vydá se k regimentu se zprávou, co jsme objevili. Běžte!"

Rhylin přiběhl ze stanice se svými lidmi. "A co se zajatci?"

"Nechtějte být. Vypadněme odsud!" Rychlé pravidelné dunění blížícího se oddílu už bylo slyšet.

Beka vyskočila na koně, tryskem zajela k jednomu z vozů a popadla první pytel, který jí přišel pod ruku. Když ho přehazovala přes sedlo, zadrnčel ji kolem hlavy šíp. Zatímco obracela koně, do postranice vozu narazila další střela, a Beka tryskem vyrazila na východ právě ve chvíli, kdy se z řidnoucí mlhy vyřítili první plenimarští jezdci.

Doufajíc, že požár stanice alespoň část nepřátel zastaví, vedla Beka své jezdce dál na území Plenimaru.

Kapitola 38.

Zelena Dáma

P

od vodou bylo ticho a tma. Seregil viděl, jak se nad ním blyští stříbrná hladina a snažil se dostat nahoru, ale něco v hlubinách pod ním jej chytilo za kotník a drželo těsně pod hladinou.

Nad ním se nejasně rýsovala vysoká tmavá postava, díky světlu, lámajícímu se na hladině, pokrivená. Viděla, jak se Seregil dole bezmocně vznášel a kývala na něj.

Posledním zuřivým kopnutím se dostal nad hladinu na tak dlouho, aby se mohl hořícími plícemi nadechnout. Když to udělal, vzhlédl a podíval se muži, který nad ním stál, do tváře. Rty se pohybovaly a říkaly Seregilovi, co musí udělat. Slově nerozuměl, přesto jej však naplnila takový děsem, že vykřikl a voda mu proudila do úst, zatímco ho neviditelná síla pod ním opět stáhla pod hladinu...

"Seregile! Seregile, probud' se, zatraceně."

Seregil těžce oddechoval a zaostřil na Micumovu znepokojenou pihovatou tvář, na loď a otevřené moře, které se prostíralo kolem.

Loď. Otevřené moře.

"Proklatě, už ne," zasténal Seregil a přitiskl si prsty k bušícím spánkům. Přes přítelovo široké rameno viděl několik námořníků, kteří se úzkostlivě shromáždili opodál a natahovali krky, aby jej zahlédli.

"Já jsem..."

Micum přikývl. "Tentokrát tě jasně slyšeli až na zádi. Je to už potřetí."

"Počtvrté." Od chvíle, kdy vypluli, uplynul týden a sen - ať už byl jakýkoliv, protože po probuzení si na něj nemohl vzpomenout - přicházel stále častěji. A co hůř, začínal jej snít během dne, kdy v nepředvídatelných okamžicích usínal, tentokrát za jasného denního světla přímo u paty plošiny pro lučištníky.

"Každý, kdo nemá co na práci, se u mě může přihlásit o zvláštní službu," štkl kapitán Rhal, který těžkým krokem vyšel na palubu, a tím hlouček čumilů rozehnal.

Došel k Micumovi a Seregilovi a jeho hlas přešel v bručení. "Když se to stalo naposled, říkal jste, že zůstanete ve své kajutě. Mezi muži začínají kolovat řeči. Co jim mám říct?"

"Co chcete," odvětil Micum, který pomáhal Seregilovi na nohy.

"Můžete stále věřit těm dvěma, kteří s vámi byli na palubě Střelce?" zeptal se Seregil.

"Řekl jsem jim, aby o tom byli zticha, a oni budou." Rhal se odmlčel a stále se mračil. "Ale Skywake reptá, že nosíte smůlu. Má dost rozumu, aby to neřekl přímo, ale ostatní už to taky začínají cítit."

Seregil odevzdaně přikývl. "Budu se držet z dohledu."

Zamířil ke schůdkům a Micum šel za ním. "U Plamene, jestli si nebudeš dávat pozor, poletíme přes palubu," zamumlal. "Když se objeví něco, co vypadá jako špatné znamení, jsou tihle námořníci horší než vojáci."

Seregil si rukou prohrábl zplhlé vlasy. "Co jsem říkal tentokrát?"

"To samé co předtím, jenom 'ne, nemůžu' pořád dokola, dokud jsem k tobě nedoběhl. Myslím, že jsem tě neměl nechat samotného, když jsi usnul." Vešli do kajuty a Micum klesl na své lůžko. "Pamatuješ si z toho tentokrát něco?"

"Ne víc než předtím," vzdychl Seregil a s lahví piva se natáhl na postel. "Topím se a vidím, jak na mě dolů skrz vodu shlíží nějaká postava. Nikdy si na nic jiného nevzpomínám, ale děsí mě to k smrti. Čím jsme k Plenimaru blíž, tím je to horší."

"Osobně z toho taky nejsem šťastný," řekl Micum s křivým úsměvem.

Od chvíle, kdy před dvěma dny obepluli jižní výběžek Skaly, zahlédli v dálce půl tuctu nepřátelských lodí a dvěma z nich uprchli. Tohle byl další sporný bod mezi nimi a posádkou; když nebojovali, nebylo mezi posádkou co dělit.

"Nemyslíš, že by se k nám takhle mohl pokoušet dostat Nysander?" zeptal se Micum, ale nedělal si velké naděje.

"Přál bych si, aby to tak bylo, ale myslím, že kdyby ano, cítil bych to." Napil se piva a sklíčeně zíral na strop kajuty.

"Illiorovo Světlo, Micume, to, co cítím, je pocit, že je špatné, když tu není. A Alek taky."

Seregil sáhl do pláště a nahmatal tam rukojet' dýky a pramen jemných vlasů. Jestli bylo příliš pozdě, jestli Alek zemřel, jestli byl už mrtvý...

"Nikdy jsi mu nic neřekl, že ne?" zeptal se Micum. "Myslím o tom, co k němu cítíš?"

"Ne, nikdy."

Jeho přítel pomalu zavrtěl hlavou. "To je škoda."

Aura Elustri málreis, modlil se Seregil tiše a svíral rukojet', až jej klouby prstů bolely. Aura Elustri, bdi nad ním a střež ho, dokud nebudu moci ponořit tento nůž do srdcí jeho nepřátel.

* * *

Příštího dne je hned po svítání probudilo bušení nohou nad hlavami.

"Nepřátelská loď nalevo od přídě!" křičela hlídka.

Seregil s Micumem popadli meče a vyběhli nahoru.

Rhal, stojící u kormidla, ukázal na severovýchodní obzor, kde bylo vidět černobíle pruhovanou plachtu. "Ti bastardi nás museli včera v noci zpozorovat a sledovat nás."

"Můžeme jim uniknout?" zeptal se Micum a zaclonil si oči. Na tuto vzdálenost už mohl rozeznat i samotnou loď, tiše a rychle letící na vlnách.

"Podle tvaru jejich plachet bych řekl, že ne. Zdá se, že tentokrát budeme muset bojovat," odpověděl Rhal s jakýmsi pochmurným zadostiučiněním. "Seregile, znám vaše pocity ohledně něčeho takového, ale nejlepší by bylo na ně zaútočit."

Seregil byl chvíli zticha, ale zdálo se, že si prohlíží blížící se loď.

"Plachty té lodi se od našich zase tak neliší, ne?" zeptal se.

"Ne, máme skoro stejné."

"Takže by tahle loď mohla plout pod jejich plachtami?"

Rhalovi došlo, co má na mysli, a ušklíbl se. "Ve slušném loďstvu by tomu řekli špinavý trik."

"A proto jsem se přidal ke korzárům," odvětil Seregil a vrátil mu úšklebek. "Čím blíží budeme k Plenimaru, tím méně pozornosti budeme přitahovat, přinejmenším z dálky."

"Při starém Námořníkovi, lorde Seregile, mohl by z vás být skvělý pirát. Potíž je v tom, že pokud chceme jejich plachty, nemůžeme použít ohňové koše."

"Nechte si to jako poslední možnost a házejte na ně všechno ostatní, co máte."

"Celá posádka se připraví k boji," zahlaholil Rhal a rozkaz se rozběhl po lodi.

Posádka Dámy se ochotně vrhla do přípravy. Kormidelník obrátil loď, aby se setkali s plenimarským soupeřem. Poklopy byly otevřeny, katapulty upevněny do podpěr podél celé paluby a na bojových plošinách na přídi i zádi a z podpalubí vytáhli koše kamenů, řetězů a olovených kulí. Rhalovi lučištníci zaujali pozice a muži naposledy palci vyzkoušeli ostří mečů a šavlí.

"Vytahují válečnou vlajku, kapitáne," zavolala hlídka, když se hnali na nepřátelskou loď.

"Udělejte totéž!" odpověděl Rhal.

Ve všeobecném zmatku ztratil Micum Seregila z dohledu, ale jeho přítel se vzápětí znovu objevil s Alekovým lukem.

"Tady," řekl a podal ho Micumovi, aniž se mu podíval do očí. "Umiš to s ním líp než já."

Než Micuma napadla nějaká odpověď, Seregil odspěchal pryč, aby se připojil k jedné ze skupin, která obsluhovala katapulty.

Plenimarská loď se k nim po vlnách hnala jako mořský orel a vzdálenost mezi loděmi se rychle zkracovala.

"Válečná loď, kapitáne, a ohňové koše mají zapálené!" zavolal dolů bystrozraký muž na hlídce.

"Jakou mají výzbroj?" zařval Rhal nahoru.

"Dva katapulty na každém boku, na přídi a na zádi! Ohňové koše na přídi."

"Směřujte k její přídi, kormidelníku!"

Když se lodě k sobě přiblížily na vzdálenost několika set yardů, lučištníci na obou palubách zamířili. Micum stál v řadě mezi Rhalovými lučištníky u zábradlí na levoboku, posílal na nepřitele šíp za šípem a naslouchal písni tětiny Alekova Černého Radlyho. Nepřítel na tu píseň rychle odpověděl. Plenimarské šípy svištěly a bzučely nad vodou jako rozzlobené vážky. Welken, ten spolehlivý muž ze strážního koše, se s šípem v hrudi zřítíl na palubu. Nettles dostal zásah do nohy, ale pokračoval v boji. Padli další a mezi loděmi se nad vodou rozléhaly výkřiky a jakoty.

Šípů je dost, pomyslel si Micum, když z paluby a zábradlí vytahoval nepřátelské střely a posílal je zpátky směrem, ze kterého přiletěly.

Katapulty po obou stranách začaly střílet a z přídi i zádi se ozývalo jejich těžké dunění. Kolem Dáminy přídě proletěly hořící koule smolné směsi, známé jako Sakorův oheň, a těsně minuly její čelní plachtu. Dáma odpověděla dvojitou náloží řetězů, které se prorvaly lanovím a plachtovím nepřítele a srazily jednu z jeho hlavních plachet jako zlomené křídlo. Nepřátelská loď zpomalila a ozývaly se na ní výkřiky paniky.

"Ostře zatočit a znovu!" rozkázal Rhal. Skywake otočil kormidlem doleva, Dáma se nebezpečně naklonila nad vlny a otočila se, aby zvětšila svou výhodu. Skřípající salva z katapultů na levoboku rozdrtila plenimarské lodi přední stěžeň a nepřátelská loď se naklonila, houpajíc se na vlnách.

Když je Dáma mýjela, Plenimarští na ni jako raněný drak vypálili novou salvu Sakorova ohně. Tentokrát našla svůj cíl a zasáhla přední plošinu. Katapult a jeho obsluhu obklopila stěna olejnatého ohně. Hořící muži se svíjeli na palubě nebo skákali do moře. Námořníci strhli ze sudů s pískem, přivázaných k zábradlí, plachty a udusili plameny, než se mohly rozšířit po lodi.

* * *

Seregil, dusící se zápachem spáleného masa, zahodil řetěz a vyběhl po žebříku na plošinu, aby pomohl vytáhnout raněné z plamenů.

"Co teď?" zavolal, když si dole na palubě všiml Rhala.

"Ostrý obrat, mířit na plachty a zahákovat je," zařval Rhal. "Makewelle, Coryisi, řekněte svým lidem, ať si připraví háky."

Plenimarská loď zamířila k nim a poslední salva kamenů z jejích katapultů rozdrtila Dámě hlavní stěžeň. Muži s háky se vyhnuli padajícím ráhům, zahákovali nepřátelskou loď a přitáhli obě plavidla k sobě dřív, než se Plenimarským podařilo lana přesekat. Jakmile byly loď dost blízko, aby se dalo přeskočit, Rhalovi bojovníci naskákali na druhou loď a vnořili se mezi vojáky v černých uniformách, kteří se shlukli, aby je odrazili.

Ze svého výhodného postavení na plošině Seregil přehledl bitvu a hledal Micumovu rudou hřívu. Jak se dalo čekat, jeho společník už byl na druhé lodi uprostřed nejlítějšího boje.

Bohové tě za Předvoj vybrali dobře, pomyslel si Seregil, když šplhal dolů po žebříku a prodíral se k zábradlí. Když se k němu dostal, ze všech sil se snažil nevšímat si pěnící rokle, která se pod ním rozevírala, jak se dvě zmražené lodi vznášely na vlnách. Přeskočil na druhou stranu, vytasil meč a okamžitě se musel postavit plenimarskému námořníkovi, ozbrojenému šavli.

Boj se brzy rozšířil na obě lodi. Micum se Seregilem se v tom zmatku nějak našli a dál bojovali společně bok po boku v zuřivém a vyrovnaném boji.

Nějakou dobu to vypadalo, že boj bude pokračovat do nekonečna, ale uprostřed šarvátky jeden z Rhalových námořníků zabil kapitána plenimarské lodě. Téměř ve stejný okamžik Micum srazil velitele vojáků. Mezi zbylými nepřáteli se rozšířil zmatek a nakonec se vzdali.

Když zbytek nepřátelských námořníků a vojáků s nevrlou rezignací odhodil zbraně, z Dámy se ozvalo volání slávy.

Rhalovi muži se s jásáním a jekotem vrhli vpřed, aby poraženou loď vyplnili.

Vyčerpaní Seregil s Micumem je nechali a přeskočili zpět na palubu Dámy.

"U Plamene, to byl pořádný boj," lapal Micum po dechu, odkopl uťatou ruku a zhroutil se u pažení.

Seregil si přítele prohlédl a zjistil, že Micum v boji neutrpěl nic vážnějšího než šrám přes jedno oko. Sám měl povrchní ránu na rameni. Svlékl si tuniku a košili, prohlédl si ránu a pak si na ni přitiskl kus plátna, aby zastavil krvácení.

"Na můj vkus tam bylo málo prostoru," řekl a zhroutil se na palubu, zády opřený o pažení.

Z okolní vřavy se vynořil Rhal a zamířil k místu, kde seděli. "No, chytili jsme pro vás loď, ale dobrých dvacet mužů z její posádky je naživu," informoval Seregila. "Vím, že se nechceme zatěžovat s vězni, ale říkám vám rovnou, že na popravě poražených mužů se podílet nebudu."

"Ani já ne," řekl mu Seregil unaveně. "Jsem pro, abychom si z ní vzali všechno, co potřebujeme, hlavně plachty, a posádku tam posadíme zpátky s jídlem a vodou. Kolik času zabere Dámu opravit?"

Rhal si mnul čelist a rozhlížel se po škodách. "Budeme muset upevnit nový stěžeň a upravit plachty. Nebudeme hotovi dřív než zítra za rozbřesku."

"Kolik dní zbývá do Plenimaru?"

Rhal si pozorně prohlédl oblohu. "Když bude dobré počasí, tak snad tři nebo čtyři dny, řekl bych. Plavba pod plenimarskými plachtami by nám mohla ušetřit pár bitev."

Seregil se podíval na Micuma, ale velký muž pouze pokrčil rameny.

"Tak se do toho dejte," řekl Seregil kapitánovi. "A nažeňte do práce i Plenimarské."

Kapitola 39.

Mučení

R

uce. Na jeho těle, dotýkají se jej, hledají, trýzní.

Alek si ve tmě malé kajuty objal kolena rukama, stočil se pevně do klubíčka, pokoušel se zahnat vzpomínky na ty dotečky a přál si, aby mu Thero stále dělal společnost. Od první noci na palubě Kormada mladého čaroděje neviděl.

Mardus a jeho lidé používali propracované metody; za celou strašnou dobu jeho zajetí mu ani jednou neporušili kůži a neuronil jedinou kapku krve. Ale zranili jej zevnitř.

Ach, ano. Velmi jej zranili.

Dyrmagnos, Irtuk Beshar, krácející noční můra, se na něj rozkročmo posadila svými vyschlými stehny, a když se prodírala do jeho mysli a kradla mu vzpomínky, škrábala jej šupinatými prsty v groteskní parodii smyslnosti. Potom jej políbila a její jazyk narážel do Alekových zaťatých zubů jako kus potřhané plesnivé kůže.

Při výsledcích jí pomáhal nekromant, Vargül Ashnazai, a Alek se jej brzy začal bát víc než dyrmagnos nebo Marda.

První z nich prováděla své mučení pomocí halucinací s chutí, ale zdálo se, že jakmile skončila, pustila Aleka z hlavy.

Rozumět Mardovi bylo složitější. To on řídil mučení, kladl Alekovi otázky a s mrtvými bezcitnými očima a jemným hlasem, jako by byl jeho otec, Alekovi vysvětloval, jaká další ohavnost bude následovat. Nicméně jinak s Alekem jednal se zvláštní směsí odstupů a starostlivosti, která hraničila s podlézavostí. V nejhorších okamžicích mučení se Alek někdy přistihl, jak nevysvětlitelně hledá u Marda pohledem záchranu.

Ashnazai byl jiný. V přítomnosti ostatních nekromant zachovával netečné vystupování. Když zůstal s Alekem o samotě, spalující nenávisť z něj prýštila jako kyselina.

"Ty a tvůj ničemný společník jste mě tu noc ve Wolde připravili o velký kus postavení," zasyčel Alekovi do ucha, když chlapec, chvějící se po jednom z útoků dyrmagnos, ležel ve tmě. "Nejdřív jsem myslel jenom na to, jak tě zabiju, ale jak vidíš, teď mi Překrásný daroval možnost svou pomstu si vychutnat."

A opravdu si ji vychutnával tak, že se Alek začal děsit pohledu na něj víc než na kohokoliv jiného. Ashnazaiovy útoky nezanechávaly žádné stopy, ani po nich netekla krev. Místo toho svá kouzla kořenil děsivým líčením vražd, které pomáhal spáchat v Kohoutkovi.

"Je škoda, že jsi tu noc nepřijel dřív," řekl Alekovi. "Ta stařena neřekla ani slovo, ale jak žebrel ten její pošetilý syn. A ta dívka! Byla namyšlená jen do té doby, než té staré čubce usekli hlavu, a pak ječela a její velké prsy se prudce dmuly. Chlapi si ji chtěli vzít hned tam na zakrvácené podlaze..."

Alek, znehybněný a umlčený kouzlem, se mohl jenom otřást, když mu Ashnazai lepkavou rukou přejel po hrudi a pak mu do hrudní kosti vyryl čáru. "Vzal sis ji někdy na té podlaze, chlapče? Ne? Ach tak, myslím, že se tam děly jiné věci. A pak šmik, šmik, šmik, usekli jsme jim hlavy a ozdobili jimi krbovou římsu. Musím přiznat, že tvoje reakce byla přesně taková, jak jsem doufal. Skoro jsem tvoji hlavu k té sbírce přidal, ale pak mne napadlo něco lepšího - co bys myslel?" S výrazem téměř zasněného potěšení nekromant načrtl na Alekově hrudi další rýhu. "Uspokojivější pomsta. Zaplatíš za potíže, které jsi způsobil, a budeš velmi užitečný."

Náznak byl dostatečně zřejmý. Při pomýšlení na těla, která viděli Micum a Seregil, na těla s otevřenými hrudníky a žebry rozervěnými, jako by to byla křídla, si Alek přál, aby jej tu první noc zabili.

* * *

Mučení pokračovalo několik dní stále dokola, a když s ním skončili, Alek konečně pochopil, proč Nysander řekl jemu a Seregilovi tak málo. Vyždímal z něj všechno, i když to nebylo nic víc než část proroctví.

"No, Aleku, skvělá práce," řekl Mardus, když dyrmagnos skončila, a usmál se na něj. "Ale tvůj Strážce je mrtev, a to tajemné pouto čtyř, o kterém mluvil, je přetrženo a zničeno. Dokonce i když vás nakonec opustil, musel se cítit trochu provinile, že na tolik svých přátel přivedl takovou zkázu."

Alek, jemuž byla přervána poslední nitka naděje i hrdosti, dokázal jen odvrátit tvář a rozplakat se.

* * *

Když mučení skončilo, hlavním zdrojem Alekova každodenního utrpení se stali vojáci. Byl mezi nimi i Tildus, Mardův kapitán, a ozbrojenci, kteří jej týrali ve Wolde. Hledal mezi nimi nějaký slabý článek, jak se to naučil od Seregila, muže s osudným zábleskem soucitu, ale Mardus si svou osobní stráž vybral velmi pečlivě.

Když Aleka mučili, ta odpuzující, krutá cháska se tlačila kolem mříže, aby to slyšeli. Teď to byli oni, kdo jej každý den tahal na palubu, aby se prošel na čerstvém vzduchu, na čemž Mardus trval. Stáli nad ním při jídle a chechtali se, když prosil o kbelík, aby si mohl ulevit. Jen málo z nich mluvilo skalsky, ale hrubé žerty a urážky dokázali říct srozumitelně. Pár z nich ho osahávalo a smáli se, když se po nich oháněl.

Nejhorší z nich byl zarostlý svalnatý surovec jménem Gossol. Během krátké rvačky té noci v Kohoutkovi ho Alek udeřil do úst jílcem meče a vylomil mu přední zuby. Gossol jej za to nenáviděl a usilovně se snažil Aleka při každé příležitosti týrat.

Šestého dne Alekova pobytu na palubě pro něj ráno Gossol přišel, aby jej odvedl nahoru sám. Stačil jediný pohled, aby se Alek připravil na potíže.

"Pojď, chlapečku," nařídil mu Gossol lámanou skalštinou. Když se na něj úskočně a potměšile podíval a podával mu plášť, jediný kus oděvu, který Alekovi kromě spodků dovolili, bylo vidět zbytky jeho vylomených předních zubů. Alek porozuměl. Bude si pro něho muset dojit.

"Pojď rychle, nenech seshku Marda čekat," pokáral jej Gossol.

"Hod' to sem," řekl Alek a natáhl ruku.

Gossolův úšklebek se nebezpečně rozšířil. Opřel se o rám dveří a posměšně pláštěm zatřásl. "Ne, pojď si pro to, chlapečku. Hned."

Alek se zvedl a opatrně se pro plášť natáhl. Gossol ucukl a zasmál se, když Alek uskočil dozadu.

"Co? Ty se Gossola bojíš, chlapečku?" nabídl mu plášť, pak s ním s úšklebkem ucukl, přiblížil se k Alekovi a donutil jej zacouvat do úzkého prostoru mezi lůžkem a stěnou. "Jen se boj. Rozbil jsi Gossolovi hubu. Myslíš, že děvkám se taková huba bude líbit? Co? Myslím, že nějakou děvku znáš." Gossol udělal oplzlé gesto. "Děvkám se to nelíbí. Možná že tobě ano, co?"

Přistrčil Aleka ke stěně tak silně, až mu vyrazil dech, přitiskl ho k ní svou vahou a divoce jej políbil na ústa. Alek se prudce zmítal, ale Gossol ho jednou rukou pevně držel a druhou mu přejel přes břicho k bradavce a surově s ní zakroutil.

Alek se zavrčením zanechal pokusů silného muže odstrčit a místo toho jej kousl do rtu.

Gossol se odtáhl a rozpřáhl se pěstí, ale Alek ho udeřil do ruky. Jakmile měl volné ruce, uhodil překvapeného strážného pěstí do obličeje a ucítil uspokojivé chřupnutí kosti, když Gossolovi přerazil nos.

Rozzuřený Gossol se s ním znovu pustil do rvačky, hodil jej na lůžko a zahákl mu ruku kolem krku. Alek se snažil nadechnout a uslyšel, jak se do místnosti vřítí někdo další, chrlicí nadávky v plenimarštině.

Tildus od něj rozlíceného vojáka odtrhl, udeřil jej tvrdě do čelisti a přistrčil vojákům, kteří čekali u dveří.

"Ty zatracený prokletý idiotský bastarde!" zařval Tildus, když uviděl na Alekově obličeji a hrudi krev. Vyštěkl rozkaz na dalšího vojáka, který stál na schůdcích, a pak se obrátil zpátky k Alekovi. "Jestli je nějaká tvoje, jsi mrtvý jako Gossol. Poškozený není k ničemu. Mardus tě vykuchá jako úhoře a sní tvoje rezhari k večeři!"

Někdo přinesl kbelík vody a hadr a Tildus začal z Aleka utírat krev a hledat zranění.

Když s ním strážce cloumaly sem a tam, Alek přemýšlel o tom, co kapitánovi právě vyklouzlo; Mardus ho chce mít nepoškozeného, bez ztráty krve. To vysvětlovalo, proč jej mučili způsobem, jakým to dělali, ale ne proč to bylo nutné. Když byl Tildus hotov, strčil Aleka zpět na lůžko a hodil mu plášť. "Dneska máš štěstí, bastarde. Žádná zranění."

"Opravdu velké štěstí."

Alek se podíval přes Tilda a strážce a uviděl, že ve dveřích stojí Mardus s Vargülem Ashnazaiem.

"Pochopil jsem, že se tady udála nějaká nepříjemnost," pokračoval Mardus a zlověstně se na Tilda podíval. Kapitán rychle něco odříkal jejich jazykem. Mardus stejnou řečí stroje odpověděl a pokynul nekromantovi. Vargül Ashnazai Aleka sám prohlédl a nepatrně se přitom usmíval. "Chlapec je neposkvěný, můj pane." "To rád slyším. Byla by velká škoda, kdybychom jej přivedli tak blízko k našemu cíli a pak přišel nazmar. Pojd' se mnou, Aleku. Myslím, že je tady něco, co se ti bude líbit."

O tom Alek pochyboval, ale neměl jinou možnost než poslechnout. Pod přísným dohledem vyšel za Mardem nahoru. Byl bolestně nádherný den. Obloha se nad vlnícím se mořem klenula jako hluboká modrá mísa. Loď prorážela bílé zpěněné vlny a pruhované plachty nadouval příjemný vítr, který zpíval v ráhnovi, a zdálo se, že mu z kůže smývá část zápachu zajetí.

Těsně pod přední bojovou plošinou byl k palubě přibitý velký čtverec bílé plachtoviny. Uprostřed něj klečela v meditační poloze Irtuk Beshar, s ohavnými rukama zkroucenými na stehnech.

Poprvé Alek viděl, že většina námořníků a vojáků se jí širokým obloukem vyhýbá. Ti, kteří museli projít kolem, se k ní nepřibližovali a odvraceli oči.

Také to bylo poprvé, kdy si ji mohl prohlédnout s určitou objektivitou. Jako obvykle na sobě měla bohaté nákladné šaty, které odporně kontrastovaly s její olezlou hlavou a rukama. Na hlavě jí stále ještě viselo pár chomáčů dlouhých tmavých vlasů a na nich měla jakýsi závoj, vytvořený z drobných zlatých řetízků a korálků. Když tam v jasném slunci klečela, vypadala křehce jako uschlé krovky cikády, Alek však až příliš dobře věděl, jak je to ve skutečnosti. V muzeu v Orěsce viděl ruce jiného dyrmagna, který byl rozsekán na kousky a ty rozptýleny po světě. Dokonce i když od oné události uplynulo celé století, ruce se stále hýbaly. Při pohledu na malou stále meditující postavu pod sebou se Alek zachvěl a sám sebe se ptal, jaký je skutečný rozsah její moci.

Kapitán Tildus něco plenimarsky vykřikl a oddíl vojáků se vyrovnal do dvou řad podél čtverce. Několik námořníků odešlo, ale ne mnoho. Mardus kývl na Alekovy strážce a ty jej zavedly před řadu vojáků vlevo.

Vargül Ashnazai jiným palubním průlezem sešel do podpalubí. Zatímco byl pryč, strážce přivedly dalšího vězně a postavili ho naproti Alekovi.

Byl to Thero.

Alekova úleva, že jej vidí, trvala jen krátce. Čarodějova tvář pod železnou ohlávku byla stejně prázdná jako předtím a v jeho divokých strnulých očích se blýskalo šílenství. Hned za ním stál prošeďivělý muž v nepopsatelném rouchu; Aleka napadlo, že je to další nekromant.

Ashnazai se vrátil spolu se dvěma vojáky, kteří na tyčích nesli velkou truhlu. Truhla i tyče byly pokryty zlatými a neznámými symboly. Truhlu postavili před dyrmagnos. Když ostatní začali zpívat, Ashnazai truhlu otevřel a vytáhl z ní křišťálovou korunu, která se zatřpytila ve slunci.

"Hle, popatřte na Korunu," pronesl melodicky a uctivě a položil ji na plachtu před Irtuk Beshar.

Při pohledu na korunu se Alekovi sevřelo srdce. Tohle byl ten tajemný předmět, kvůli kterému Seregil riskoval život, aby ho pro Nysandera našel.

Jako další Ashnazai vytáhl hrubě opracovaný vypálený pohár a postavil jej dovnitř koruny. "Hle, popatřte na Pohár!"

Poslední přišla na řadu smyčka zlatého drátu, na kterém viselo několik dřevěných kotoučů. "Hle, popatřte na Oči Seriamiovy!"

Alek bezděčně vyjel, když je dyrmagnos začala po jednom pokládat do poháru.

Mardus se obrátil k Alekovi. "Jsem si jistý, že je poznáváš. Jenom pomysli, že kdybyste vy dva jeden z nich nebyli ukradli, ty a ubohý Thero byste tady teď nestáli. Všechny ty ztracené životy, všechna zkáza, Aleku, jako důsledek jednoho zbrklého činu. Ach, já zapomněl, že to byl Seregil, kdo spáchal samotnou loupež. Tohle jsi řekl Irtuk Beshar, že jsi jen pomáhal. Ale nakonec je výsledek stejný, že? Ty jsi tady se mnou a on je v bezpečí zpátky v Rhíminée a bezpochyby si myslí, že měl velké štěstí. Můžeš být k tak nevěrnému příteli stále loajální?"

"Ano." Alek se s předstíranou odvahou podíval Mardovi do očí. Za Mardem v dálce viděl přes lodní zábradlí a mořskou hladinu ostrov, malinkou tečku na obzoru, příliš daleko, než aby mu k něčemu byla.

Stejně jako Seregil.

Přes Aleka se převálila vlna touhy a vehnala mu pálivé slzy do očí. Dost si nevážil všech těch dnů, které se Seregilem strávil - vzpomínka na ně jej tady, polapeného mezi nepřáteli, bolela.

Dyrmagnos na okamžik položila seschlé ruce nad korunu a pak svým vlastním jazykem pronikavě vykřikla. V podpalubí bylo slyšet hluk rvačky a pak vyděšený řev. Vzápětí několik vojáků vytáhlo na palubu Gossola. Byl bez bot a do pasu nahý a divoce se rozhlížel na shromáždění kolem sebe. Jakmile však spatřil dyrmagnos, zpopelavěl a mohutná hrud' se mu chvěla v němě hrůze.

"Měli jsme spor o tom, koho obětovat, ale ty jsi nám potíže s únavným losováním ušetřil," vysvětlil Mardus Alekovi vesele. "Tohle je samozřejmě jen předběžná oběť. Krev toho nevzdělaného hlupáka sice nemá ani moc, ani čistotu, řekněme, polovičního aurěnského chlapce nebo čaroděje z Orěsky, ale pro naše dnešní záměry je postačující."

"Tak proto jsem ještě naživu?" vypravil ze sebe Alek sotva slyšitelným skřehotavým hlasem.

"Jistě," ujistil jej Mardus, jako by mu sliboval nějaký dar. "Tebe a Thera jsme si schovali pro rozhodující okamžik. Síla vaší krve, Aleku! Obětování dlouhých let. Zemřete nejčestnější smrtí. Měl bys tomuto obřadu věnovat co největší pozornost. Váš bude téměř stejný."

Čtyři vojáci, lišící se od svých druhů bílou čelenkou ve vlasech, hodili Gossola na záda na zem a přidrželi jej. Pátý si klekl a nasadil odsouzenci roubík.

Uprostřed hrůzy se náhle Gossol zadíval Alekovi do očí a vrhl po něm pohled ryzí nenávisti. Jeho síla Alekovi sevřela hrdlo. Rychle odvrátil oči a proklínal pocit viny, který jej zaplavil.

Místo toho se za pokračujícího nesrozumitelného zpěvu podíval na Thera, přemýšleje, co se v čarodějově zmatené

mysli děje. Thero stál nehybně, umlčený kouzly, která na něj nekromanti použili. Jen jeho prsty, které křečovitě svíraly přední část pláště, naznačovaly, že chápe něco z toho, co se kolem něj děje.

Irtuk opět promluvila a druhý nekromant zvedl něco z místa, kde seděla. Podal to Ashnazaiovi a Alek viděl, že je to podivná zbraň, podobná sekeře. Byla vytesána z obsidiánu, zasazená do železné rukojeti a měla zakřivené ostří. Navzdory její očividné váze zvedl Vargůl Ashnazai sekeru nad hlavu s nacvičenou lehkostí. V naprostém tichu, přerušovaném jen Gossolovými příškrčenými výkřiky, udeřil a černé ostří rozštíplо hrudní kost odsouzeného muže stejně úhledně, jako by dřevorubec odsekl dubovou větev.

Alek prudce odvrátil hlavu a držel oči pevně zavřené, dokud mu srdce nepřestalo divoce bušit. Zvukům, které pak následovaly, však uniknout nemohl. Gossolův křik přešel do jekotu a pak do přidušeného bublání. Ozval se suchý praskavý zvuk lámaných kostí a vlhký savý zvuk z otevírané mrtvoly. S očima stále zavřenými si Alek připomněl dotek Ashnazaiova studeného prstu, naznačujícího čáru na jeho holé hrudi.

Náhle se cítil velmi lehký. Otevřel oči a spatřil, jak se mu vstříc řítí prkna paluby, vydrhnutá pískem.

Kapitola 40.

Urgazhi

T

oho rána zvědové, které Beka vyslala, zahlédli kolonu koňských povozů a zatímco se předhůřím ubírala podél pobřeží na jih, sledovali ji. Podle toho, co ohlásil Gilly, byly vozy jenom dva a střežila je pouze jedna decurie jezdecká, což utvrdilo Bečino přesvědčení, že jsou teď hluboko na severních územích Plenimaru.

Krajina, do které přijeli, byla hornatá a hustě zalesněná. Beka zvědům nařídila, ať se drží v dohledu vozů, a vyčkávala, až zastaví na noc.

Těsně před západem slunce se vozkové utábořili v malé lesní roklině u potoka. Beka si jako doprovod vybrala nejrychlejší běžce, Zira, Tobina a Jareel, hlavní skupinu jezdců nechala čtvrt míle dál po cestě a Rhylinovi rozkázala, aby vtrhli do tábora, jakmile ona dokončí svůj úkol.

Setmělo se a vozkové zapálili ohně, aby si uvařili večeři. Vojáci z jejich doprovodu postavili na cestě v obou směrech stráž.

Beka a její jezdci se plížili tmou k vozům se zásobami, všichni vybavení nádobami s ohňovými kameny, které ukořistili při podobném útoku před dvěma dny. Když se dostali k vozům, Beka se podívala pod nejbližší z nich a ani ne ve vzdálenosti dvaceti stop spatřila nic netušící vozky, jak si připravují večeři.

Zira nechala na stráž a ona a zbylí dva se rozdělili a naházeli ohňové kameny do vozů mezi bedny a balíky. Proužky kouře se rychle zvedly, ale vítr byl na jejich straně a zaháněl kouř z tábora pryč.

Nicméně Rhylin na něj čekal jako na signál. Beka se svou skupinou sotva stihla dokončit práci, když se z místa, kde byli opodál přivázáni plenimarští koně, ozvalo divoké řvání.

Rhylin a jeho decurie řevem a hořícími pochodněmi nahnali zvířata do tábora a překvapené vojáky a vozky rozprášili. Z vozů vyšlehly plameny a zvýšily všeobecný zmatek.

Než se plenimarské stráž vzmohly k činu, zaútočil Braknil se svou decurií a zasypali je krupobitím šípů, aby kryli ústup ostatních. Beka s ostatními obešla tábor, aby se setkali s Tealah, která jim dole na cestě držela koně.

Když se Zir vyhoupl do sedla, škrábl jej nepřátelský šíp do ramene. Tobina zasáhl šíp do srdce dřív, než se ke svému koni dostal.

Beka viděla, jak padá, ale nemohla dělat nic jiného než se postarat o živé.

"Ústup! Pojd'te, než dostanou koně zpět," zařvala. Plenimarský šermíř na ni zaútočil jenom proto, aby padl k zemi se skalským šípem v zádech.

Její jezdci nechali hořící tábor za zády a s vítězným pokřikem a voláním prohřměli po temné cestě zpátky. Beka odjížděla mezi posledními a spokojeně poslouchala hněvivé výkřiky Plenimarských.

"Víte, jak nám říkali?" zavolal Tare s divokým smíchem, když odjížděli. "Urgazhi! Vlčí démoni."

Ostatní začali sborem děsivě řvát a výt jako vlci.

"Dobrá práce, turmo Urgazhi!" zasmála se Beka, stejně plná radosti jako ostatní.

"Já říkám, že si ten titul zasloužíme," dodal seržant Braknil.

Byli teď skutečně jako vlci - cestovali v noci, využívali lsti a rychlosti k tomu, aby zaútočili na všechno dostatečně slabé, co dokázali porazit, a pak zmizeli zpátky ve tmě dřív, než si nepřítel mohl všimnout, jak málo jich ve skutečnosti je. Během posledních dvou týdnů devětkrát zaútočili, pustošili malé kolony, zapalovali stáje a stanice na cestách, znečišťovali studny a probíjeli si přes hory cestu na jih k moři.

Měli v úmyslu dojet k pobřeží a podél něj opět vyrazit na sever v naději, že potkají spřátelené jednotky.

Co Beka nevěděla jistě, bylo, jak daleko na jih je jejich nájezdy zavedly nebo kde v současné době probíhá skalská fronta. Ať už to bylo jakkoliv, museli bojovat jako skuteční urgazhi, aby se dostali zpět.

* * *

"To jsem jenom já, poručice!"

Beka otevřela oči a několik palců nad sebou spatřila Rhylinovu přátelskou tvář.

"Slunce už skoro zapadá. Říkala jste, že vás máme vzbudit," řekl a dřepl si vedle ní.

Beka se posadila a rukou si otřela tvář. "Díky. Stejně jsem nespala příliš dobře."

Rhylin jí podal měch s vodou a prohrábl si hnědé strniště vousů. "Nevrátila se vám horečka, že ne?"

"Ne, noha je v pořádku." Beka se napila a podala mu měch zpátky.

Utábořili se v bukovém hájku. Na větvích nad jejich hlavami právě vyrážely pupeny a skrz ně viděla první zlaté

záblesky zapadajícího slunce.

"Ale pořád máte ty sny, co?" zeptal se, a když Beka prudce vzhledla, pokrčil rameny. "Ve spánku jste se převalovala a něco mumlala."

"No, přála bych si, abyste mi řekl, co to bylo," odvětila Beka, doufajíc, že je dost tma, aby nebylo vidět červeň, rozlévající se jí po tvářích. "Když se probudím, nepamatuju si vůbec nic. Už přišly nějaké zprávy od Mirna a Gillyho?"

"To jsem vám přišel ohlásit. Kallas a Ariani sledovali jejich stopu a právě se vrátili. Zdá se, že ti dva padli do zajetí."

"Zatraceně." Podle toho, co viděli až dosud, nenechávali Plenimarští zajatce naživu a její urgazhi už utrpěli ztrát dost. Vstala a rozhlédla se po mytíně. V Braknilově decuriu zbyli jen Kallas, Ariani, Arbelus a jednooký Steb. Rhylin měl Nikida, Syru, Tealah, Jareel, Tareho, Martena, Kaylah a Zira. Z toho Tealah během třetího nájezdu utrpěla sečnou ránu a nemohla používat levou ruku. Zirovi a Jareel hnísaly rány a Steb, stále se zotavující po ztrátě oka, měl silný průjem. Teď přišli o Mirna a Gillyho.

"Kdo je teď pryč?" zeptala se.

"Syra má hlídku. Arbelus a Steb asi před hodinou vyrazili na výzvědy."

"Běžte vzbudit ostatní a řekněte jim, ať se rychle nají. Vyrážíme, jakmile bude úplná tma."

Rhylin ji krátce zasalutoval a vydal se na obchůzku tábora. Beka rychle a podrážděně vydechla. Doufala, že ostatní si jejich nočních zápasů nevšimli. Alespoň že to byl Rhylin, kdo ji na to upozornil. Navzdory jeho zdánlivé neohrabanosti se ukázalo, že udělat z něj seržanta byla dobrá volba. Měl klid a vytrvalost, a zdálo se, že pod tlakem okolností tyto vlastnosti silí.

Naopak poslední věc, kterou právě teď za nepřátelskou linií potřebovali, byla důstojnice se zlými sny; křičet ze spaní bylo dobrým způsobem, jak si pověsit nepřítele na krk. Znovu si protřela oči a pokusila se uvědomit si, jaký to byl sen, ale nedokázala si vzpomenout na nic jiného než na neurčitý pocit úzkosti.

Nakonec to vzdala a obrátila se k praktičtějšímu záležitosti. Natáhla se po svém vaku s jídlem, vylovila šálek navlhle mouky a ve spěchu ho snědla. Ječná mouka, kterou ukořistili při posledním nájezdu, byla mizerná a plná písku, a nedělala dobře zubům ani žaludku. Většinou si nemohli dovolit rozdělat oheň a uvařit si z ní kaši. Místo toho ji s trochou vody a kousky sušených ryb na pár hodin hodili do koženého pytle, dokud nenabobtnala do lepkavé hmoty, kterou Nikides pojmenoval "puďink z vyřezávaných zubů".

Právě nasedali, aby vyrazili na noční jízdu, když Steb přijel zpátky.

"Našli jsme Mirna a Gillyho, poručice!" ohlásil Bece.

"Sakor buď pochválen! Kde?" zeptala se Beka, když se k nim ostatní nahrnuli a znepokojeně mlčeli.

"Asi dvě míle před námi je plenimarský oddíl. Právě zastavili, aby se utábořili na noc. Je to velký oddíl, poručice, nejméně padesát vojáků. A možná dvakrát tolik zajatců, kteří jdou pěšky a v řetězech."

"Zajatci?" Rhylin zvedl obočí. "To je poprvé, co o něčem takovém slyšíme. Jste si jistý, že jste viděli Gillyho a Mirna?" Steb přikývl a zdravé oko mu plálo žalem a hněvem. "Ti zkurvysyni je přibíli."

Braknil zaklel a vztekla si odplivl přes levé rameno.

"Co tím myslíte, přibíli?" zeptala se Beka.

"Je to starý plenimarský vojenský trik, poručice," zamračil se seržant. "Vezmete člověka, na ramena mu přivážete trám a k němu přibijete ruce."

Beka chvíli tiše stála a cítila, jak se jí v srdci otevírá černá prázdnota. Až dosud měli štěstí a nemuseli čelit více než jedné či dvěma decuriím bojovníků a vyděšeným vozkům. A až dosud za sebou nikoho nezanechali jinak než mrtvého. Tohle bylo jiné.

Sevřela jílec meče a zavrčela: "Pojďme se podívat."

Vzala s sebou Braknila a Kallase a vydali se za Stebem. Jaké to pro něj musí být? ptala se sama sebe, když kradmo pohlédla na Stebův protáhlý obličej; pouto mezi ním a Mirnem bylo silné. Ti dva byli pořád spolu, ať už v noci u ohně, nebo když jako dva zuřiví mstitelé bojovali bok po boku s nepřítelem. Obvykle se spolu vydávali i na výzvědy. Co se dnes stalo?

Mladý jezdec zůstával zachmuřený a tichý a vedl je na úbočí malého kopce, kde Arbelus držel stráž. Ani ne míli pod nimi blikaly táborové ohně, roztroušené ve tmě, které rozdělovali muži z plenimarského oddílu. Za táborem se na černé hladině Vnitřního moře třpytilo světlo prvních hvězd. Dnes v noci vál vítr z moře a Beka v něm zachytila slabý rušivý zvuk. Po chvíli si uvědomila, že to bylo jen vzdálené burácení přibojů, který se zvukem, podobným hlasu psa, vrčícího ze spánku, narážel na skalní útesy.

"Podél pobřeží vede stará cesta," řekl jí Arbelus. "Rozbili tábor na straně vzdálenější od moře."

"Jste si jistý, že jsou naši lidé stále naživu?" zeptala se Beka a přivřenýma očima se dívala dolů na roztroušené ohně. "Při západu slunce byli. Viděl jsem, jak je strážě shánějí spolu s ostatními zajatci na noc dohromady."

Beka se zamýšleně kousala do rtu a ptala se na nepřátelské ležení mračit. Nakonec se obrátila k Braknilovi. "Je to první skutečná jednotka, kterou jsme až dosud potkali. Co si myslíte? Je nějaká možnost, že bychom jim je dnes v noci vyfoukli?"

Braknil se chvíli škrábal na zarostlé bradě a díval se na ohně pod nimi. "Řekl bych, že moc ne, poručice. Budou mít okolí zajištěné víc než panna šněrovačku. Dokonce i kdyby se nám podařilo vklouznout dovnitř, pokud by na nás přišli, nikdy by se nám nepodařilo probít ven."

Beka si podrážděně povzddechla. "Sakorova pěst, nejdřív neberou zajatce a pak jich mají několik set. A kde jich, zatraceně, tolik sebrali, tak daleko na vlastním území?"

Braknil pokrčil rameny. "To je dobrá otázka."

Arbelus překvapeně zvedl hlavu. "Na to jsem nikdy nepomyslel. Ale řeknu vám něco ještě divnějšího."

"Co je to?"

"Než se na noc utábořili, pochodovali na sever."

"Na sever!" vykřikla Beka tiše. "Hranice Myceny nemůže být víc než padesát mil odtud a mezi ní a tímhle místem není jediné plenimarské město. Pokud podstoupili všechny ty potíže, jenom aby získali zajatce, proč je u všech všudy nevedou na jih, kde by je mohli využít?"

Položila ruku na Stebovo ztuhlé rameno. "Nicméně tohle nám úkol usnadňuje. Stejně jsme se chtěli vydat podél pobřeží na sever. Půjdeme po jejich stopě, budeme je honit, u všech bohů, a čekat na příležitost, jak jim Mirna a Gillyho vyrvat!"

Kapitola 41.

Zvláštní pohostinnost

P

otě, co byl Gossol obětován, zacházely stráže s Alekem s úzkostlivou péčí, ale očividně jej ze smrti svého "bratra ve zbrani" obviňovaly.

Také Ashnazai již nepřicházel tak často, i když i nadále jej občas uprostřed noci navštěvoval. Alek se probudil z nějaké noční můry, ucítil ve tmě mužův nečistý zápach a dotek chladných prstů na kůži a Ashnazai jej uvrhl do dalšího trestajícího miazmatu mučení.

Alek, zamčený ve stěsnané temné kajutě, upadal do stále větší malomyslnosti. Marně se pokoušel nalézt nějakou příležitost k útěku, dokonce i kdyby to znamenalo vrhnout se přes palubu, ale žádnou neobjevil. Protože neměl co dělat, hodně spal, ale jeho sny byly plné násilí a špatných znamení. Sen o šípu bez hrotu teď přicházel častěji, někdy i dvakrát denně.

Za tak zoufalých podmínek se začal těšit na své každodenní procházky po palubě s Mardem. Navzdory mrazivému odhalení, které mu Mardus při obřadu poskytl, s Alekem stále zacházel se zvláštní péčí, jako by mu Alekova společnost dělala dobře.

Každý den dopoledne Alek dostal plášť a stráž jej odvedla nahoru. Ať bylo počasí krásné nebo mizerné, Mardus na něj čekal, připravený široce vykládat o čemkoliv, co jej ten den napadlo. K Alekovu značnému překvapení se ukázalo, že Mardus je velmi inteligentní muž, který umí dobře hovořit a má stejně širokou paletou zájmů, jakou měl Seregil. Dokázal se stejně dobře pustit do debaty o plenimarské válečné strategii, jako do podrobného srovnávání plenimarské a skalské hudby, ačkoliv se jeho vyprávění často obrátilo k temnějším záležitostem.

"Mučení je podceňovanou formou umění," poznamenal, když se jednoho svěžího rána s Vargülem Ashnazaiem procházeli sem a tam po palubě. "Většina lidí předpokládá, že když způsobíš dost bolesti, dosáhneš svého cíle. I když to v některých případech může být pravda, vždycky jsem si myslel, že přímá surovost je často kontraproduktivní. Vezmi si třeba svou nedávnou zkušenost, Aleku. Aniž jsme prolili jedinou kapku tvé krve, dokázali jsme z tebe dostat každický útržek informace."

"Nekromancie je jemné umění," vložil se do toho samolibě Ashnazai.

"Možná," doplnil jej Mardus suše, "ačkoliv jsem byl svědkem mnoha nekromantických postupů, které bych stěží popsal jako 'jemné'. Ale abychom se vrátili k našemu problému, ujišťuji tě, že kdyby nebylo zákazu prolévat tvou krev, mohl bych stejného výsledku dosáhnout i bez tak mimořádného výdeje magie."

Ashnazai se na Aleka jedovatě usmál a zeptal se: "Zajímalo by mě, můj pane, jaké by byly vaše metody?"

Mardus si založil ruce za zády a zvažoval tu otázku tak chladně, jako by se jej Ashnazai zeptal, jaké si myslí, že budou letos ceny obilí. "Často začínám s genitáliemi. Zatímco ztráta krve je zanedbatelná, bolest a trýzeň je velmi intenzivní. Jakmile se bolest ustálí, vězně je obvykle možné velmi lehce zpracovat. Nicméně pokud by šlo o Aleka, nechal bych ho ve stavu vhodném na trh s otroky. Jenom hlupák by zbytečně poničil tak pěkné stvoření."

* * *

Alek, polapený na moři v takové společnosti, téměř podlehl zoufalství. Ve dne byl hračkou svých katů. Tlumené výkřiky, které někdy v noci přicházely z vězení v podpalubí, jeho pocit bezmocnosti zvětšovaly. Několikrát se mu zdálo o lepších časech se Seregilem nebo otcem, a když se probudil, bylo to ještě horší. Když ležel ve tmě, pokoušel se vzpomenout na vůni jejich pokojů v Kohoutkovi nebo na barvu Bečíných očí. Většinu času však přemýšlel o Seregilovi a proklínal Marda za semínka pochybností, která zasel.

"Neopustil mě. Neopustil!" zašeptal jedné noci do tmy, když byla jeho nálada na bodu mrazu. Donutil se připomenout si jeho úsměv, když Alek zvládl novou dovednost, potěšení, které měl Seregil z trápení Thera, stisk Seregilovy ruky, když jej vytáhl zpátky přes okraj útesu poté, co byli u Círny přepadeni ze zálohy.

A to, jak vypadal tu noc v ulici Světel. Alek si náhle vzpomněl na provinilé potěšení, které pocítil té noci i později, při náhodných dotecích Seregilovy ruky, která mu spočinula na rameni nebo vřadu na krku...

Při vzpomínce na ten dotek Alekovi zahořely líce. Bylo příliš bolestné na to myslet, teď, když ho už nikdy znovu nepocítí...

"Přestaň s tím!" zasyčel nahlas. "Mohl by přijít. Možná že za tebou právě teď pluje!"

Ale dokonce ani Micum by nemohl vystopovat loď na moři.

Alek, tonoucí ve vlastním neštěstí, si přitáhl pokrývku těsněji k tělu a pokusil se přivolat útržky rozhovoru, který se Seregilem vedl, jenom aby si představil přátelský hlas. Tu noc se mu o něm zdálo, i když si po probuzení nedokázal vybavit žádné podrobnosti. Přesto si však na něco vzpomněl. To ráno seděl na lůžku, zamyšleně žvýkal snídani a probíral si různá ponaučení, která mu Seregil během těch měsíců, co se znali, vštípil.

Všichni na palubě si mysleli, že je bezmocný, jen málo důležitý vězeň, bez ohledu na to, jaký osud mu Mardus přichystal. Bylo načase zahnat strach a začít věnovat pozornost, skutečnou pozornost tomu, co se kolem něj dělo, a

pak klást otázky - nejprve malé, bezvýznamné otázky - aby prozkoumal půdu. Konec konců, když se o to alespoň pokusí, nezemře o nic dřív.

Uč se a žij, zašeptal souhlasně vzadu v jeho hlavě Seregilův hlas.

* * *

Nově nalezená ostražitost na straně vojáků způsobila, že bylo o něco snazší s nimi mluvit, jenže Alek brzy zjistil, že jediné, co pro ně bylo důležité, byla jejich neotřesitelná loajalita vůči Mardovi, díky čemuž byly všechny nabídky směrem k nim bezpředmětné. Dozvěděl se ale, že směřují k nějakému místu na severozápadním pobřeží Plenimaru. Později toho rána, při rozhovoru během jejich procházky s Mardem, učinil další pokus, když se nechal zatáhnout do diskuze o lukostřelbě. Příštího dne rozmlouvali o vínech a jedech. Mardus se zdál být příjemně překvapený a začal pro něj posílat častěji.

* * *

Pátého dne po obětování Gossola pro něj Tildus přišel při západu slunce. Vousatý kapitán nic neřekl, ale Alekovi se nelíbil samolibý tajemný úsměv, kterým jej Tildus cestou nahoru obdařil.

Nahore Alek s leknutím zpozořoval, že obřadní místo je opět připraveno. Vojáci stojící v řadě drželi pochodně, aby osvětlili nově položený čtverec plachtoviny, kde se už Irtuk Beshar skláněla nad pohárem a korunou. Vedle ní stál Vargül Ashnazai s připravenou kamennou sekerou.

Thero tam byl taky, stál vedle Marda se stejně malátným výrazem jako předtím. Zdálo se, že když se Alek blížil, všechny oči se k němu obrátily.

"U Illiora," zašeptal chraptivě a cítil, jak se mu podlamují kolena. Mardus změnil názor, jeho bůh mu poslal nové příkazy, Alek při vyptávání udělal nějakou osudnou chybu...

Tildus mu pevněji sevřel paži a zamumlal: "Uklidni se, chlapečku. Tvůj čas ještě nepřišel!"

"Dobrý večer, Aleku!" řekl Mardus, usmál se a mávl rukou k obzoru na východě. "Podívej se tamhle, rozeznáváš v dálce pobřeží?"

"Ano," odvětil Alek a při tom pohledu mu po zádech projela nová vlna obav.

"To je Plenimar, náš cíl. Seriamaius byl laskavý a vedl nás na naší cestě bez překážek. A teď je čas na druhou část příprav."

Alek s rostoucí hrůzou sledoval, jak černě odění vojáci vytahují na palubu muže a ženy. To byl ten zdroj pláče, který slýchal po nocích. Všechno bylo předem naplánované a rituální oběti byly v podpalubí uskladněny stejně pozorně jako víno, olej a mouka.

Nebyli to vojáci, ale hubení, bledí, obvykle vypadající lidé, kteří mžourali a plakali, když je společně nahnali blízko k zábradlí. Většinou byli othraní nebo oblečení jako nádeníci, a jak hádal, byly to prostě nevinné oběti, vytažené z temných uliček všech možných přístavů, které loď navštívila před Rhímínee.

"Ach Illiore," zašeptal Alek, když přišel Mardus a postavil se vedle něj, a téměř si neuvědomoval, že mluví nahlas. "Ne, prosím. Tohle ne."

Mardus jej objal kolem ramen a přitiskl mu ruku zezadu na krk. Laškovně jím zatřásl a zapředel: "Ale tohle by sis měl vychutnat. Pořád nechápeš, jak důležitou úlohu jsi sehrál v tom, že k tomu došlo?"

Alek, zesláblý odporem, se podíval na Marda, a to byla chyba. Poprvé v jeho očích uviděl hloubku obnažené krutosti a v tom strašlivém okamžiku pochopil jako nikdy nic předtím, že cokoli, co mu Mardus za svou maskou záměrně dovolil spatřit, bylo potěšení z jeho strachu a zmatku, které si vychutnával způsobem, jakým by jiný muž vychutnával první polibek milenky, po které dlouho toužil. A snad ještě horší bylo přesvědčení, že Mardus přesto nebyl šílený.

Někteří z vězňů zírali na Aleka a omylem jej považovali za jednoho z vrahů.

Nemohl se na to znovu dívat. Tildus zmizel poté, co přišel jeho pán, a zbytek vojáků sledoval obřad. Alek se vytrhl z Mardova sevření a vrhl se k zábradlí, které bylo za ním, s instinktivní, zpola neurčitou představou, že se vrhne přes palubu, poplave k pobřeží, dokud mu budou stačit síly, a když to nepůjde jinak, vzdá to...

Neudělal víc než dva kroky, když jej pohltil smrtící chlad, zmrazil mu klouby a bolestivě ho srazil na kolena. Jakási neviditelná síla jej donutila otočit hlavu a podívat se na Vargüla Ashnazaie, který držel malou lahvičku, visící mu na řetízku kolem šlachovitého krku.

"Pěkná práce, Vargüle Ashnazai," řekl Mardus. "Přitáhni jej trochu blíž, aby se mohl dívat."

Alek, neschopný odvrátit hlavu nebo zavřít oči, neměl jinou možnost než sledovat, jak jsou oběti sráženy na palubu Ashnazaiovi k nohám. Ostří se se smrtící silou desetkrát zvedlo a dopadlo, a dyrmagnos vzala všechna srdce a vymáčkala je do páchnoucího poháru.

Thero stál těsně za ním a Alek skrz vlastní slzy bezmocnosti a hněvu viděl, že i jemu pomalu stékají po tvářích slzy. Ten pohled naháněl hrůzu, jako by viděl plačící sochu, ale uprostřed noční můry, která se před ním odehrávala, náhle pocítil záblesk naděje.

Když nekromant skončil, bílá plachta byla zbarvená do šarlatova. On i dyrmagnos byli až po lokty od krve, roucha měli nasáklá a vlasy spleené. Krev dotekla po palubě k místu, kde klečel Alek, a zašpinila mu holá kolena.

Mardus nechal vojáky naházet těla přes palubu a znovu odvedl Thera dolů.

Vargül Ashnazai přešel k Alekovi, položil mu zkrvavenou ruku na hlavu a zrušil kouzlo.

Alek se zkroutil a začal zvracet. Ashnazai se znechuceným mumláním odtáhl lem svého krví nasáklého roucha stranou a pak Aleka kopnutím poslal k zemi do lepkavé krve a zvratků.

"Těším se, až tě rozřežu," ušklíbl se.

Alek se vydrápal zpátky na kolena a vyzývavě jeho pohled opětoval. Nekromant bezděčně o krok ustoupil a zvedl ruku. Alek se připravil na nějaká další muka, ale Ashnazai se jednoduše obrátil na patě a odešel, a když mýjel kapitána Tilda, něco na něj zavrčel. Děs se vrátil, když dva vojáci Aleka svlékli a polili ho několika vědry slané vody. Když byl

čistý, navlékli na něj jemné roucho a vrátili ho Tildovi, který jej zavedl do prostorné kajuty na zádi.

Ke svému úžasu tam našel Marda, Ashnazaie, Thera, Irtuk Beshar a Harida, tichého prošeďivělého nekromanta, jak polehávají na polštářích kolem nízkého stolu. Mladý sluha postavil na stůl další pohár a pokynul Alekovi, aby se posadil.

"Pojď, Aleku, připoj se k nám," řekl Mardus a plácl rukou do prázdného polštáře mezi ním a dyrmagnos. On i ostatní se převlékli také a odstranili všechny stopy vraždění, kterého byl právě svědkem.

Je to, jako by se nic z toho nestalo, pomyslel si otupěle, příliš šokovaný, než aby se bránil, když jej Tildus vedl na místo a postrčil na zem.

Thero seděl po levici Irtuk Beshar. Na její pokyn mechanicky zvedl svůj pohár ke rtům. Když pil, stékalo mu víno do vousu a oči měl upřené na nějaké vzdálené místo.

Ten pohled Aleka naplnil podivným pocitem viny, jako by sledoval něco neslušného. Odvrátil pohled a soustředil pozornost na svůj pohár, zatímco do něj sluha naléval nažloutlé víno.

"No tak, drahý hochu, proč ta plachost?" chlácholil jej Mardus a jeho maska uhlazené starostlivosti byla zpět na svém místě. "Je to skvělé víno. Snad ti do těch bledých tváří vžene trochu barvy."

"Silné vzrušení tolik kazí mladickou krásu," dodala Irtuk Beshar koketním tónem, který se k její rozpraskané zčernalé tváři nehodil stejně jako šaty a závoj.

Byla to tak bizarní situace, že se Alek slyšel, jak odpovídá: "Děkuji, nemám chuť," jako by byl sir Alek z Břečťanového Pramene, který se přetváří na nějakém šlechtickém večírku se Seregilem.

"A tak uhlazené chování," poznamenal Ashnazai. "Začínám vám rozumět, můj pane. Bude škoda jej zabít. Byl by ozdobou každé šlechtické domácnosti."

Když se kolem něj uhlazeným dvorským tónem rozproudil hrůzu nahánějící rozhovor, Alekův pocit jakéhosi snového klidu narůstal. Pokud to byl počátek šílenství, přivítal ho jako Illiorův dar. Ať už tomu bylo, jak chtělo, náhle cítil, jak jej obklopuje podivná lehkost a závrať. Zažil to už i předtím, i když nikdy ne tak silně. Když vaší jedinou vyhlídkou byla smrt, skutečně vám to dávalo silný pocit svobody.

"Můj pane," začal. "Co to má všechno znamenat? Dřevěný kotouč, koruna? Vím, že součástí toho bude i moje smrt, tak bych to prostě rád pochopil."

Mardus se široce usmál. "Od někoho tak inteligentního, jako jsi ty, bych neočekával nic menšího. Jak jsem řekl, ty a všichni tví přátelé, zavedení na špatnou cestu, jste byli pomocníky při velké svaté výpravě. Dokonce ani já jsem to nejprve nepostřehl, ale Seriamaius mi odhalil, že vy všichni jste byli pouhými nástroji jeho božské vůle."

Mardus pozvedl pohár k Alekovi a posměšně jej pozdravil. "Nedokážeš si představit, jaké potíže jste nám ušetřili, když jste shromáždili tolik částí Přílby a umožnili nám získat je jediným rychlým úderem. Ani nemluvě o ráně, kterou jsme během útoku dokázali zasadit Orěsce. Ano, během jediné noci se nám podařilo dosáhnout toho, co mohlo jinak trvat měsíce nebo snad i roky. A my teď nemáme roky, dokonce ani týdny času."

"Přílba?" zeptal se Alek, chytaje se nové narážky.

Mardus se obrátil na své společníky a zavrtěl hlavou. "Představte si to! Tenhle Nysander, ten velký a soucitný čaroděj, nechal své nejbližší přátele, ať za něj páchají jeho zlodějny, aniž by jim byl i jen naznačil, do čeho se zaplétají. Proč, když Seregila a tady ubohého Aleka i Thera považoval téměř za své syny?"

Ano, Aleku, Přílba. Velká Přílba Seriamaiova. Kotouč, jak jej tak zábavně nazýváš, pohár a koruna jsou všechno součástí většího celku. Když se ve správný čas spojí s ostatními částmi, opět vytvoří Přílbu, kterou Seriamaius před více než šesti stoletími odhalil našim předkům."

"Je to nepřekonatelný artefakt nekromantické moci," řekla mu Irtuk Beshar. "Kdo ho nosí, stane se Vatharnou, živým ztělesněním Seriamaii."

"Legendy z dob velké války. Vojska krácejících mrtvých," řekl Alek tiše, vzpomínaje na starý deník, který se Seregilem objevili v knihovně Orěsky.

"Možná jsme to dítě podcenili," poznamenala dyrmagnos a otočila hlavu, aby si Aleka lépe prohlédla. "Někde hluboko uvnitř mohou být zdroje, které bychom ještě mohli prozkoumat."

Alek se pod jejím lačným pohledem v duchu zachvěl.

"Přesto ti tyhle tvoje příběhy neřekly nic o Přílbě?" pokračoval Mardus. "Nepřekvapuje mne to. Na konci války jsme byli zrazeni. S pomocí zrádců, podlézavých aurěnských čarodějů a hejna otrhaných drysiánů se čarodějům Druhé Orěsky podařilo Přílbu ukořistit a rozložit dřív, než mohla být celá její moc vyvolána. Naštěstí nedokázali zničit jednotlivé části. Naším nekromantům se podařilo některé z nich získat zpět; ostatní byly odvezeny a ukryty. Moji předchůdci po nich šest století pátrali a jeden po druhém je objevili."

"Tak proto jste byli ve Wolde," řekl Alek pomalu. "Byli jste v močálech, v té vesnici, kterou Mi..."

"Micum Cavish?" přerušil jej náhle s úsměvem Ashnazai. "S tím se netrap. To jméno jsi na nás už křičel, právě tak jako všechno ostatní."

Sluha přinesl talíře s pečenými holuby a zeleninou a Mardus se odmlčel.

"Zkus něco sníst," řekl a sám Aleka obsloužil.

Alek, překvapený tím, jak je hladový, se k tomu přinutil.

"Kde jsem to skončil?" zeptal se Mardus a napíchl si pro sebe holuba. "Ach ano. Tři části, které střežil Nysander, byly poslední a nejvíce nás potěšil nález poháru. Víš, o těch dalších dvou jsme věděli, a jak se ukázalo, oba nám přímo před nosem ukradl tvůj přítel Seregil. Ale po poháru nebylo ani stopy, dokud jste nás k němu vy dva díky krádeži Oka nepřivedli. A to právě včas. Za těchto okolností máme právě dost času, abychom dokončili přípravu k obřadu."

"Myslíte... oběti?" zeptal se Alek.

"Ano." Sluha přinesl další chod, vepřovou pečení, a Mardus si přisedl blíž. "Každá duše, každá úlitba krve ze srdce nás

přibližuje k Seriamaiovi, k jeho velké moci. Žádný člověk by takovou moc nemohl unést, ale skrze Přílbu ji můžeme malou část získat. Když říkám ‚malou část‘, musíš chápat, že je to relativní pojem. Jakmile bude Přílba obnovena, bude její moc vzrůstat spolu s životy, které jí budou obětovány, dokud její nositel nebude schopen pouhou myšlenkou ničit města a ovládat tisíce. A tebe, Aleku, i tebe, Thero, jsem si vyhradil pro závěrečnou oběť obřadu znovuoobnovení. Před vámi zemře stovka lidí a vy budete mít tu výsadu sledovat všechny tyto smrti, dokud nepřijdou vaše vlastní, poslední, dokonalé oběti. Krev do značné míry pouze symbolizuje životní sílu, předávanou bohu. Čím mladší je oběť, tím více let jí zbývá, tím cennější je oběť."

Irtuk Beshar poplácala Aleka a Thera po rameni. "Mladý čaroděj z Orěsky a chlapec, který je z poloviny ‚faie - mládí z řad našich největších nepřátel! Co by našeho boha mohlo potěšit více než tohle?"

Omráčený Alek je chvíli tiše pozoroval a pokoušel se to všechno pochopit.

Ne, pomyslel si ochromeně, nebudu součástí něčeho takového.

"Děkuji," řekl nakonec. "Myslím, že tomu začínám rozumět."

V pokoji teď nebyly žádné stráže. Nedržela jej žádná kouzla ani řetězy. Donutil se skrýt veškeré náznaky toho, co měl v úmyslu, a pak se náhle vrhl přes stůl a popadl porcovací nůž, který ležel vedle mísy s kuřecím masem. Sevřel jej oběma rukama a namířil si hrot na hrud', modle se o rychlou smrt.

Avšak ke své hrůze a úžasu se místo toho otočil a vrazil nůž do hrudi mladého sluhy. Chlapec vyrazil jediný překvapený výkřik a zhroutil se.

"Skutečně, Aleku, co to máš dneska za způsoby?" prohlásil Mardus lítostivě. "Patřil mi už od doby, kdy byl dítě."

Alek zíral na tělo na podlaze, zasažený hrůzou z toho, co udělal.

"Myslel sis, že máme tak malou představivost, že bychom z tvé strany neočekávali tak ušlechtilý čin?" pokárala jej Irtuk. "Zapomněl jsi, Aleku, jak důvěrně tě znám. Jedno z prvních ochranných kouzel, která jsem na tebe umístila, bylo to, které tě mělo ohlídat před takovými směšnými hrdinskými skutky. Vždy, když se pokusíš sám sobě ublížit, jenom ublížíš někomu jinému, jako tomuhle ubohému nevinnému chlapci."

"Ó, Illiore!" zasténal Alek a skryl tvář do dlaní.

"Možná je to moje vina," vzdychl Mardus. "Z mého vysvětlení ten chlapec možná získal dojem, že on a Thero jsou pro konečné uskutečnění našich záměrů nezbytní."

Mardus uchopil Alekovy ruce do svých a bolestivě je odtáhl, aby Aleka spoutal pohledem plným cynického potěšení.

"Musíš pochopit tohle. Přítomnost nebo nepřítomnost vás obou nebude pro našeho boha znamenat ani sebenepatrnější rozdíl. Jednoduše mě těší, a jsem si jistý, že Vargůla Ashnazaie také, že vy dva budete závěrečné oběti. Jenom si to představ, drahý Aleku - bezmocně se dívat, jak všichni ostatní umírají, a nebýt schopen jim pomoci. A až ti rozřízneme hrud' a vyrveme srdce, tvou poslední myšlenkou bude, že poté, co jsi do všeho strkal nos, po vši té hrozně námaze, to bude tvůj život, který Přílbu opět vzkřísí! Jenom je mi líto, že tam nebudou tví přátelé, aby se s tebou o tvou odměnu podělili. Teď zkus ještě něco sníst. Už zase vypadáš hrozně bledě."

Kapitola 42.

Přistání

S

Seregil se probudil zmáčený potem, stále v sevření noční mury. Oči držel pevně zavřené a pokoušel se snový obraz udržet, ale jako obvykle si nevzpomínal na nic než na mlhavou představu vysoké postavy, která se nad ním tyčila, a strašlivý pocit, že se topí.

Micum už odešel nahoru. Seregil zůstal ještě chvíli ležet a napůl dřímá, zatímco na okénko kajuty dopadly první paprsky úsvitu. Je Alek také vzhůru a pozoruje stejné světlo? ptal se během plavby každé ráno v duchu sám sebe. Je Alek vůbec naživu? Bude při západu slunce?

Promnul si oči a na řasách ucítil vlhkost. Časně zrána to bylo nejhorší. Během dne se dokázal zaměstnat a pohřbit strach pod nějakou zdánlivě užitečnou činností. V noci prostě zavřel oči a unikl do snů a nočních mūr.

Ale tady, v mlhavém polosvitu jitra, neměl žádnou obranu, žádné rozptýlení. Touha po Alekově přítomnosti, pocit viny a výčitky svědomí, že jej do něčeho takového zatáhl, lítost, že chlapci nikdy neřekl, jak moc ho má rád - všechno bylo jako otevřená rána, která se nechtěla zahojit.

A nemohl dělat nic jiného než pokračovat k cíli. Slezl z lůžka, přehodil si přes košili kabátec, a aniž se ho namáhal zapnout, zamířil nahoru.

Nastavil tvář větru a roztáhl ruce. Chladivý slaný vánek mu pocuchal vlasy, rozevřel kabátec a přitiskl košili na hrud'. Zaklonil hlavu a zhluboka se nadechl, pokoušeje se zahnat tiseň. Když to udělal, postřehl ve větru novou vůni, vůni země.

Přešel k zábradlí na pravoboku a spatřil nepravidelné obrysy hor, nejasně se rýsujících v ranní mlze, jako by to byla naděje těsně mimo dosah. Jeho lest s výměnou plachet zabrala. Bez problémů dopluli na dohled severozápadního pobřeží Plenimaru.

Rhal někde na zádi ostře vykřikl a Skywake vyštěkl rozkaz. Seregil se rozhlédl po palubě, kde je Micum, a našel ho, jak sedí u pažení na přídi. Na jednom kolenu měl opřené malé zrcátko a pomocí nože a misky s vodou si holil bradu.

Když se k němu Seregil přiblížil, Micum zvedl hlavu a pak se zamračil. "Další špatná noc, co?"

"Zatím nejhorší." Seregil si prsty prohrábl větrem rozcuchané vlasy. "Mám pocit, jako by se mi někdo snažil říct nejdůležitější věc na světě v jazyce, kterému nerozumím."

"Až sem dorazí Nysander, možná z toho něco vyčte."

"Pokud sem dorazí," odvětil zvalde Seregil. Měl pocit, jako by na téhle lodi nebyli týdny, ale roky; Rhiminee, Nysander,

Alek, smrt, která po nich zůstávala - snad to všechno byla součást stejné noční můry.

Micum ukázal nožem k osamělému vrcholku na severu. "Rhal říká, že tamhleto je hora Kythes. Myslí si, že bychom se mohli dnes v noci vylodit na břeh. Je to... Bilairyho koule, ty krváčíš!"

Odložil nůž i misku s vodou, vstal a roztáhl Seregilovi košili.

"Zatraceně, to je jizva. Znovu se otevřela," zašeptal, dotkl se prstem Seregilovy hrudi a ukázal mu krev.

Seregil si vzal Micumovo zrcátko na holení a s jeho pomocí si prohlédl malou stružku krve, vytékající z vystupujícího okraje jizvy. Mohl dokonce rozeznat slabé rýhy, které kotouč zanechal, a drobný čtvercový otisk díry uprostřed. V ranním světle zahlédl i odraz vlastního obličeje, nezdravě zažloutlého s vpadlými očima. Přitáhl si kabátec a zapnul horní knoflíky.

"Co to znamená?" zeptal se Micum.

"Nepamatuješ si, kterého je dnes?" odvětil Seregil ponuře.

Micumovi poklesla čelist. "U Plamene, za tu dlouhou dobu na lodi jsem úplně ztratil pojem o čase."

"Patnáctý lithion," přikývl Seregil. "Pokud to Leiteus a Nysander spočítali správně, dnes v noci by se na obloze mělo objevit Rendelovo Kopí."

Když se Micum naposledy podíval na krev na svých prstech - předtím, než si je utřel do pláště - Seregil v jeho očích zahlédl směs úzkosti a zájmu.

"Víš, že jsem na tuhle výpravu vyrazil hlavně proto, abych na tebe dával pozor, že ano?" řekl Micum tiše.

"Ano."

"No, jenom chci, abys věděl, že tomu začínám věřit. Ať už na tobě zanechalo znamení cokoliv, teď to pracuje. Jenom doufám, že má Nysander pravdu v tom, že z nesmrtelných nás vede právě Illior."

Seregil stiskl příteli rameno. "Možná z tebe po všech těch letech nakonec udělám Illiorana."

"Ne, pokud to znamená vypadat po probuzení jako ty dneska ráno," opáčil Micum.

"Pořád žádné sny?" zeptal se Seregil, kterého stále mátl skutečnost, že z nich čtyř byl Micum jediný, kdo neměl žádnou předtuchu.

Micum pokrčil rameny. "Ani jeden. Pořád ti říkám, že já bojuju, když jsem vzhůru."

* * *

Když během dne pluli podél pobřeží na sever, nejasně viditelná hora před nimi se postupně zvětšovala. Z dálky to vypadalo, jako by rostla přímo z moře a její vrcholek se ztrácel v oblacích.

"Piliř Nebes, co?" poznamenal Rhal, když toho odpoledne stáli se Seregilem a Micumem u zábradlí. "No, zaručeně ji pojmenovali správně. Jak, prosím vás, na něčem tak velkém najdete tu svoji svatyni?"

"Je někde u vody," odpověděl Seregil tiše a bezmyšlenkovitě si přejel rukou po přední části kabátce; Micum na otevřenou ránu přiložil vycpaný plátěný polštářek a převázal ji. Poměrně zvláštní bylo, že rána téměř nebolela.

"No, dá to trochu práce, dostat vás na břeh." Rhal si zaclonil oči a zahleděl se směrem k pobřeží. Během dne zůstalo jasné počasí, ale ze západu foukal vítr, zvedal vlny a srážel z jejich vrcholků bílou pěnu. "Po celém břehu vidím na skalách příboj. Většinou jsou tam útesy a skaliska. Budete prostě muset plout podél pobřeží, dokud nenarazíte na vhodné místo k přistání."

"Je člun připravený?" zeptal se Seregil.

Rhal s pohledem stále upřeným na vzdálené pobřeží přikývl. "Voda, jídlo, všechno, co jste chtěli. Sám jsem na to dohlédl. Jakmile si zabalíte věci, můžete odrazit."

"Pak bychom se do toho raději měli pustit," řekl Micum. "Je to už nějaký čas, co někdo z nás řídil loď. Nechci se pustit na moře, pokud před sebou nebudeme mít ještě denní světlo."

* * *

Když ve člunu na pravoboku přivázali poslední soudky a balíky, Seregil a Micum se rozloučili s Rhalem.

"Hodně štěstí," řekl vážně kapitán, když si s nimi tiskl ruce. "Ať už tam jdete dělat cokoliv, udělejte za mě těm plnimarským bastardům pěkné peklo."

"Nic by mě tak nepotěšilo," ujistil jej Micum.

"Čekajte u pobřeží, jak nejdéle to půjde," řekl Seregil. "Pokud se do čtyř pěti dnů nevrátíme nebo sami odplujete, zamiřte na sever a zakotvete v prvním přátelském přístavu, na který narazíte."

Rhal Seregilovi ještě chvíli tiskl ruku. "Při starém Námořníkovi, až bude celá tahle záležitost za námi, rád bych slyšel celý příběh. Dávejte na sebe pozor a najděte toho vašeho kluka."

"To uděláme," slíbil mu Seregil, když nastupoval do člunu. Skrčil se dolů vedle Micuma a chytil se za jedno z lan, které upevňovalo malý stěžeň člunu.

"Pořádně se držte!" zavolal Rhal, když jeho muži začali člun spouštět dolů. "Než napnete plachtu, počkejte, až budeme dost daleko. Hodně štěstí, přátelé!"

Člun klesal podél pravoboku rozhoupané lodě a nejistě se na spouštěcích lanech kymácel. Když se přiblížil k hladině, začaly do něj narážet vlny, které si za okamžik našly cestu dovnitř. Seregil s Micumem se dál drželi, jak mohli, dokud nebyli z dosahu Dámy, a pak rozvinuli trojúhelníkovou plachtu.

Malý člun se prudce naklonil a přes bok se převálila další vlna. Micum se chopil kormidla a natočil člun po větru, zatímco Seregil napínal lano ráhna. Jakmile vyrazili správným směrem, zahákl lano přes úvazník a začal ze člunu vylévat vodu.

"Ty jsi Průvodce," řekl Micum, shodil vodou nasáklý plášť a udělal si u kormidla větší pohodlí. "Co uděláme teď?"

Seregil se zahleděl na vzdálené pobřeží. "Jak říkal Rhal, poplujeme blíž a budeme sledovat pobřeží, dokud nenajdeme místo k přistání."

"Tohle je dlouhé pobřeží, Seregile. Můžeme skončit míle od místa, kde je ta tvoje svatyně."

Seregil se vrátil k vylévání vody z člunu. "Pokud jsem já ten Průvodce z Nysanderova proroctví, možná poznám správné místo, až ho uvidím."

Dokonce i jemu ta slova zněla slabě a jen napůl přesvědčeně, ale nevěděl, co jiného by měl říct. Tohle určitě nebyl vhodný okamžik k přiznání, že kromě několika útržkovitých snů a krvácející jizvy na hrudi, si zoufale neuvědomoval žádné známky božího vedení.

Jak Rhal říkal, většina pobřeží byla lemována skalami a útesy. Nad vodou se zpátky k nim odráželo dunění příboje a viděli zpěněné vlny. Obrovské balvany z načervenalé žuly střídající se s pásy černého čediče ležely rozptýlené mezi vodou a stromy nad ní.

Kam až dohlédli, vypadala země pustě a neobydleně. Kopce pokrývaly temné lesy. Nad nimi se na pozadí večerní oblohy strašidelně tyčil holý kamenitý štít hory. Slunce, zapadající za jejich zády, zalévalo celý výjev kalným nazlátlým světlem, které na chvíli dodalo sytosti barvám vody, oblohy i kamení. Těsně za hranicí příboje plavala na vlnách velká hejna mořských kachen a hus. Nad hlavami jim kroužili racci, hvízdavě křičeli a potápěli se.

"Nikdy bych si nepomyslel, že někdy vkročím na plenimarskou půdu," poznamenal Micum a zamířil s člunem blíž.

"Musím přiznat, že ta země vypadá pěkně."

Slunce klesalo stále níž. Seregil ve člunu klečel a přivřenýma očima pozorně sledoval nevlidné pobřeží.

"Myslím, že tady možná strávíme noc," řekl Micum, když je vedl kolem skalnatého mysu.

"Možná máš - počkej!"

Les byl v těchto místech hustý, ale ve tmě zátoky zahlédl zřetelně žluté mihotající se světlo hořícího ohně. "Vidíš to?"

"Mohl by to být táborový oheň. Co myslíš?"

"Podíváme se."

Zamířili do zátoky a na jejím okraji našli malou chráněnou pláž. Nad čarou přílivu lákavě praskal oheň a osvětloval hustý porost jehličnanů, který lemoval oblázkový břeh.

"Vypadá to spíš jako signální oheň," zašeptal Micum, který člun vedl těsně podél pobřeží. "Mohli by to být rybáři nebo piráti."

"Je jenom jeden způsob, jak to zjistit. Zůstaň v loďce."

Seregil sklouzl přes bok člunu do vody, která mu sahala k bokům, vytasil meč a brodil se na břeh.

Pláž ležela na kraji hluboké rozsedliny ve skalách, což znemožňovalo dostat se tam oklikou, a šikmé paprsky večerního slunce ji osvětlovaly jako jeviště. Pláž tvořily malé, vlnami ohlazené kameny, které mu cestou k ohni křupaly a rachotily pod nohama.

Mohl bych si zrovna uvázat zvon na krk, pomyslel si neklidně, když si představil, jak jej ze skalisek sledují lukostřelci a v keřích se ukrývají vojáci.

V soutěsce však byl klid. Zůstal stát a pozorně naslouchal. Přes kvílející vítr slyšel v lesích truchlivou píseň holubů a pěník i klapavé skřehotání volavky, vykračující si někde blízko po mělčině. Nikdo je nerušil.

Povzbudilo jej to, ale když se po skřípajících oblázcích vydal k ohni, zůstával ostražitý. Nikde nebylo vidět známky něčí přítomnosti, žádné vaky nebo odpadky. Když přišel blíž, s osklivým leknutím si uvědomil, že plameny nevydávají žádné teplo. Byla to iluze.

V lese zapraskala větvička a Seregil se přikrčil, připravený na útok ze zálohy. Zpoza stromů vyšla vysoká hubená postava.

"Konečně jsi tady, milý hochu," pozdravil jej skalsky známý hlas.

"Nysandere?" Seregil, stále ostražitý, zůstal stát na místě a čaroděj si shrnul kápi. Nysander byl oblečený na cesty, na sobě měl starý kabátec a volné kalhoty a vybledlý plášť mu kolem krku držela otlučená bronzová spona, kterou vždycky používal.

Když Nysander vstoupil do světla, Seregil překvapeně zalpal po dechu. Dokonce i v narudlé záři zapadajícího slunce vypadal čaroděj jako duch. Tvář měl bledou jako křída a vrásky na ní hlubší než kdy předtím. A co hůř, vypadal jakoby schoulený sám do sebe, scvrklý, jako zkroucená karikatura starce, vyřezaná do čerstvé slonoviny. Zdálo se, že jediné jasné oči a důvěrně známá vřelost v hlase se nezměnily.

Seregil, překvapený neočekávaným setkáním, zůstával přesto ostražitý z obavy před iluzí. Potlačil nutkání starého přítele obejmout, držel se od něj stále z dosahu a zeptal se: "Jak jsi nás našel?"

Nysander se zatvářil mrzutě. "Samozřejmě pomocí krvavého amuletu, který jste nechali Magyaně. Stálo to trochu námahy a magie, ale jsem tady."

Seregil zastrčil meč a radostně starého muže objal. "Věděl jsem, že to dokážeš, ale u Světa, vypadáš strašně!"

"Stejně jako ty, milý hochu," usmál se Nysander.

Micum vytáhl člun na břeh a rozběhl se po oblázcích k nim.

"Chceš říct, že jsi tady na nás čekal?" vykřikl a užasle si Nysandera prohlížel. "Jak jsi to věděl? A proč jsi nám pomocí magie neposlal zprávu?"

"Všechno má svůj čas," povzdechl si starý čaroděj, klesl na vyplavenou kládu a mávnutím ruky iluzi ohně vymazal.

"Musím přiznat, že i mně se ulevilo stejně jako vám, že vás vidím. Báł jsem se, že jsem vás přese všechno mohl minout."

"Víš něco o Alekovi?" zeptal se Seregil s nadějí, když se posadil vedle něj.

"Ne, ale nesmíš ztrácet naději," řekl Nysander a laskavě jej poplácal po rameni. "Kdyby byl mrtvý, věděl bych to. Síla proroctví nás každým dnem více sbližuje."

Micum shrnul naplavené větve na hromádku a z váčku u pasu vylovil křesadlo. "No, neměl jsem žádné velké zjevení nebo sny, ale čím víc o téhle záležitosti vím, tím víc tomu věřím. U Plamene, Nysandere, podívej se na sebe. Jak ses sem vůbec dokázal dostat?"

"Opravdu, podívejte se na mě," odvětil téměř smutně Nysander. "Člověk se nevrací z takové cesty, na kterou mě

dyrmagnos poslala, bez známek únavy. Ale mělo to svůj význam. Zatímco se mé tělo léčilo, má mysl se svobodně vznášela mezi vizemi a sny. Věřím, že vím, jak najít svatyni, kterou hledáme. Je označená velkým bílým kamenem, obklopeným černými. A leží blízko moře."

Zklamání leželo Seregilovi v žaludku jako špatná večeře. "To má být všechno? Chceš mi říct, že v oblasti stovek čtverečních mil kolem té hory máme najít jeden kámen?"

"To není mnoho, čeho bychom se mohli chytit," poznamenal Micum a i jeho hlas zněl skepticky.

Přesto se Nysander tvářil naprosto laskavě. "Najdeme ho," ujistil je. "To nám ještě nezaručuje úspěch, ale najdeme ho."

"Zdály se mi sny," řekl mu Seregil.

"Víc než to," odfrkl si Micum. "Ukaž mu hrudník."

Seregil si sundal obvaz a ukázal Nysanderovi zaschlý žlutý strup, který se vytvořil kolem jizvy. "Musí to být nějaké znamení. Leiteus tvrdil, že tohle je noc, kdy se objeví kometa."

"Nepochybně," souhlasil Nysander. "Jestli je to dobré nebo špatné znamení, to se ale teprve ukáže. Co se ti zdálo?"

Seregil zvedl kámen ve tvaru nože a pohrával si s ním. "Nikdy si toho moc nepamatuju, jenom obraz postavy se znetvořenou hlavou, která se na mě dívá shora skrz vodu, zatímco se topím. Nemohl bys něco udělat, abys toho ze mě dostal víc?"

Nysander zavrtěl hlavou. "Musím šetřit silami i magií. Získat tu trochu, co mám, bylo velmi těžké a budeme ji potřebovat na to, co nás teprve čeká. Dokonce i oheň, kterým jsem vám dal znamení, byl vytvořený pomocí kouzla, které pro mě udělala Magyana. Pokud jde o ten sen, musí to být nějaká příprava na úkol, který leží před námi."

Micum si rukama prohrábl husté rudé vlasy a vzdychl. "Myslíš, že bys mohl být trochu určitější?"

Nysander přikývl. "Před útokem na Orěsku jsem doufal, že vám to nikdy nebudu muset říct. Potom jsem toho nebyl schopen."

Jak ti Seregil řekl, existuje proroctví, ve kterém se objevují čtyři osoby, Strážce, Násada šípů, Předvoj a Průvodce. Já jsem Strážce, už od dob svého učednictví u Arkoniela. Ve sklepeních pod Orěskou jsme střežili část nekromantického předmětu, nazývaného Přílba Seriamaiova."

"Pohár," skočil mu do řeči Seregil.

Nysander se na něj překvapeně podíval. "Jak ses to, u všech bohů, dověděl?"

"Další zjevení," řekl Micum a přihodil dřevo na oheň. Slunce se na západě ponořilo do moře a dovolilo hvězdám, ať se nad nimi rozprostřou jako závoj.

"Ano, byl to pohár," pokračoval Nysander. "A pak mi Seregil s Alekem přinesli dřevěný kotouč. Těsně před Sakorovým svátkem jsem Seregila poslal pro třetí předmět, korunu, která byla ukryta hluboko v Ashekských horách. Podle stavu těl rituálních obětí, které tam našel, a zlověstné magie, která korunu obklopovala, mu bylo hned jasné, že je nějak spojena s kotoučem. Přesto jsem mu nic neřekl a přísahou jej zavázal k mlčení. Dokonce ani Alek to nevěděl."

"Pořád mi není jasné, jak z těchhle kousků poskládáš dohromady nějakou přílbu," řekl Micum.

"Jejich zevnějšek skutečnou podobu skrývá. Nekromanti, kteří je stvořili, na ně umístili mocné ochranné kouzlo. Koho by napadlo, dokonce i kdyby všechny části držel v ruce, že krivý hliněný pohár, křišťálová koruna a hrst dřevěných kotoučů mohou být částmi jednoho celku?"

"Co se stane, když se všechny poskládají dohromady?"

"Byly vytvořeny, aby usměřňovaly moc temného boha. Nikdo neví, jak dlouho trvalo, než byly jednotlivé části vykovány nebo jaká kouzla k tomu byla použita. Poprvé se objevila těsně před koncem Velké války, kdy byla sestavena a vložena na muže, kterého nazývali Vatharna, vyvolený. Čarodějové ze Skaly a Aurěnenu naštěstí prvního Vatharnu přemohli dřív, než měl příležitost magii Přílby plně ukázat."

"Chceš říct, že tenhle Vatharna by nakonec získal všechnu moc jejich mrtvého boha?" zeptal se Micum.

"Nikdo neví, jaký mohl být rozsah jejich schopností, ale existuje důkaz, že i za krátký čas své existence Přílba propůjčila svému nositeli strašlivou nekromantickou moc. Kdyby tehdy nebyla rozebrána, pochybuji, že by ji někdo dokázal přemoci."

Seregil pomalu zavrtěl hlavou. "Takže ty staré pověsti o armádách chodících mrtvých jsou pravdivé?"

"Je pravděpodobné, že je na nich alespoň něco pravdy."

"Řekl jsi, že ji rozebrali, ne zničili," poznamenal Micum.

"Ano, k velkému trápení příštích pokolení. Čarodějům se ji podařilo rozložit na jednotlivé části, ale než mohli zjistit, jak je zničit, plenimarská armáda zaútočila, aby je získala zpět. Když bylo jasné, že Skalané budou vytlačeni ze svých pozic, bylo vybráno šest čarodějů, aby s jednotlivými kusy uprchli a ukryli je. Jen jednoho z nich ještě někdy viděli živého."

"Toho, který odnesl pohár," řekl Seregil.

"Reynes i Maril Symanis Dormon Alen Wyvernus. Byl to on, kdo nakonec vytvořil místnost v nejhlubším sklepení pod Orěskou a kdo na svého nástupce, Hyradina, přenesl břímě Strážce. Hyradin ho předal Arkonielovi a ten mně. Královna ani Rada Orěsky se o její existenci nikdy nedověděli. A ti, kteří se toto tajemství pokusili vypátrat, byli zabiti."

"Tihle Strážci nevěřili dokonce ani ostatním čarodějům?" zeptal se Micum.

"Komu by bylo možné důvěřovat v takové záležitosti? Nic nezná Prázdný bůh lépe, než temná zákoutí srdcí smrtelníků. Strach, soucit, lítost, chtivost, touha po moci - to jsou nejmocnější zbraně Požírače smrti."

"Věděl o tom Thero?" zeptal se Seregil.

"Ne, na vědomost o něčem takovém nebyl připravený." Nysander položil Seregilovi ruku na rameno. "Část mého zármutku nad tím, že jsem tě ztratil jako učedníka, byla způsobena vědomím, že bys byl tak výtečný nástupce. Od prvního dne, kdy jsem tě přijal, jsem ve svém srdci věděl, že bys to břímě dokázal převzít. Když ses nemohl naučit magii, byl jsem zničený. Teď však chápu, že jsem se nezmýlil při odhadu toho, jak jsi cenný, ale jenom v roli, kterou ti

osud určil. To, co ses naučil poté, co jsi ode mě odešel, život, který jsi vedl, to všechno tě připravilo k tomu, být Neviděný."

Seregil se zamračil. "Myslíš si, že bohové ze mě udělali zloděje a špeha jenom proto, abych Mardovi mohl ukrást ten kotouč? Myslíš, že celý můj život neznamena nic víc, než splnění tohoto úkolu? Tomu odmítám věřit!"

"Ne, ne jenom to," řekl Nysander. "Vzpomínáš si, jak jsem ti řekl, že průvodce vždycky někde existuje, stejně jako ostatní z proroctví? Možná že kdyby Přílba neexistovala, byl by tvůj život úplně stejný, ale protože jsi, kdo jsi, jsi Průvodcem. Mnohokrát jsem o tom za ta léta přemýšlel, ale skutečně věřit jsem tomu začal až poté, co jsi mi přinesl kotouč. Když se nám podařilo sebrat Plenimarským před nosem i korunu, modlil jsem se, aby to bylo jen větší štěstí, že jsem díky své ostražitosti dokázal udržet všechny části z Mardova dosahu a zabránit tak novému sestavení Přílby."

"Takže už jsi o Mardovi věděl?"

"Jenom že je to levoboček starého nejvyššího pána, šlechtic s obrovskými schopnostmi a ctižádostí a jeden z nejnebezpečnějších plenimarských špehů. Ted' se obávám, že se chce stát Vatharnou."

"Vypadá jako správný chlapík na takovou práci," zamračil se Micum. "Pořád jsi nám ale neřekl, odkud se k tobě to proroctví dostalo nebo co se v něm říká."

"Nikdy jej neslyšel ani neměl slyšet nikdo jiný než Strážci," odpověděl vážně Nysander. "Když byl druhý Strážce ještě mladý muž, měl ve snu zjevení, které se dál mezi Strážci předávalo jako zdroj naší největší naděje. Takto zní ,Hyradinův sen': „A tak přišel Překrásný, Požirač smrti, aby obnažil kosti světa. Nejprve oděný v lidském těle, přišel korunován strašlivou přílbou mocné temnoty. A tomuto Jednomu se nemohl postavit nikdo jiný než společnost posvátného čísla. Nejprve Strážce, loď světla v temnotě. Potom Násada šípů a Předvoj, kteří selžou a přesto ne, pokud Průvodce, Neviděný, vytrvá.' Ve stejném proroctví se zmiňuje Pilíř Nebes a mluví se o svatyni, která tam je."

"To nám dává asi takovou stopu jako tvůj sen o kameni," reptal Micum.

Ale Seregil cítil, jak jim projelo odporné zamrazení, když si vzpomněl na představy, které při kontaktu s částmi Přílby měl - obrazy smrti a chóry agónie. "Takže všechno, co Mardus udělal poté, co jsme na něj s Alekem ve Wolde narazili - kotouč, Rythel a spiknutí ve stokách, útok na tebe - to všechno jej má dovést k tomu, aby znovu získal všechny části?"

"Samozřejmě, a aby je přinesl ve správný čas na správné místo. Správný čas je během zatmění slunce za pět dní."

"To už jsme uhádli, poté co jsme si promluvili s tvým přítelem astrologem," řekl Seregil.

"Výborně. Ted', když jsou tři z nás zase pohromadě, musíme najít svatyni a uvidíme, kam nás z ní bohové povedou. Tentokrát musí být Přílba zcela zničena, a abychom toho dosáhli, musíme dovolit, aby ji znovu složili..."

"Cože?" zaprskal Seregil.

"Je to jediný způsob, jak se můžeme ujistit, že jsou všechny části pohromadě," pokračoval Nysander. "Arkoniel věřil, že to je jediná cesta, a já věřím, že měl pravdu. Pokud jsou znalosti, které předal Reynes i Maril, správné, potom nějakou dobu trvá, než se moc Přílby shromáždí, a další čas zabere, než dosáhne své plné síly. Proto tedy, jakmile bude sestavena, budeme mít krátkou příležitost udeřit. Jako Strážce vám oběma při vaší cti a životech prikazuji, abyste provedli jakýkoliv úder, který bude nutný ke zničení moci Přílby. Budete mi na to přísahat?"

"Přisahám." Micum natáhl ruku, Nysander ji uchopil a podívali se na Seregila.

Seregilem projela nevysvětlitelná vlna obav a on zaváhal, stále si pohrávaje s kamenem, který sebral na pobřeží.

"Seregile?" Nysander se na něj podíval pod zdviženým obočím.

Seregil setřásl předtuchu, zahodil kámen a přikryl jejich ruce svou. "Máš mé slovo..."

V okamžiku, kdy se jeho ruka dotkla jejich, hrudi mu projelo ostré bodnutí jako zásah šípem. Zalapal po dechu a přitiskl si dlaň na jizvu.

Micum Seregilovi odtáhl ruku, rozepnul mu kabátec a jemně sundal obvaz. "Zase krvácíš," řekl a ukázal jim čerstvou krev na lněném obvazu.

"To nic není," řekl Seregil skřipavým hlasem. "Musela se otevřít, když jsem se pohnul."

"Podívejte!" zvolal Nysander s rukou nataženou k noční obloze.

Na pozadí bílého pásu hvězd se na východě objevil vzdálený pruh rudého ohně.

"Rendelovo Kopí!" vykřikl Micum.

Chvilí tiše hleděli vzhůru na kometu a pak Nysander tiše řekl: "Nekromanti jí říkají jinak."

"Ano? Jak?"

"Met'ar Seriami," odpověděl čaroděj. "Paže Seriamaiova."

Kapitola 43.

Cesta na sever

"M

et'ar Seriami!"

Mardus, který stál na přední bojové plošině na pozadí posledních paprsků zapadajícího slunce, mávl rukou k ohnivému jiskření, viditelnému těsně nad východním obzorem. Jeho muži začali vítězně provolávat slávu.

Dav, shromážděný na blízkém pobřeží, křik opakoval a lidé mávali pochodněmi a stříleli hořící šípy do vzduchu nad zátokou. Z temnoty zaduněly bubny.

Zneklidněný Alek si uvědomil změny v běžné činnosti na lodi dokonce dřív, než jej vyvedli na palubu. Za prvé, Mardus se dnes ráno vzdal jejich společné procházky. Pak strážé Alekovi přinesly dlouhou tuniku, první oblečení, které od svého zajetí dostal. Jak tento nekonečný den ubíhal, cítil, že se pohyby lodi změnily a uhodl, že se blíží k pobřeží Plenimaru. Večer dostal důkaz, že se nemýlil. Když je s Therem konečně vyvedli na palubu, Kormados právě spouštěl kotvu u bezútesného pobřeží. Bezútesného, ale ne neobydleného. Stál tam jakýsi tábor a viděl muže v černých

uniformách, kteří loď bouřlivě zdravili.

Na palubě cítil Alek ve vzduchu očekávání. Zdálo se, že při západu slunce všichni pozorují východní obzor. Nakonec se spolu s hvězdami objevila kometa, jasně viditelný řady bod světla pod dorůstajícím měsícem, a zvedl se obrovský jásot.

Alek, stojící na palubě se strážemi, se naklonil k Therovi a zašeptal: "Podívej se tamhle. Morová hvězda! Vidíš ji?"

"Morová hvězda možná pro tebe!" usklíbl se pohrdavě kapitán Tildus. "Pro nás důležité znamení. Lord Mardus a voron říkali, že dnes v noci se má takové znamení objevit."

"Co to Mardus říká právě teď - „Mederseri“?" zeptal se Alek.

"Met'ar Seriami." Tildus zapátral po skalských slovech, kterými by to mohl vysvětlit. "Znamená to „Paže Seriamiho“. Jak už jsem řekl, velmi důležité znamení."

"Seriami? Kterému já říkám Seriamaius?" Tildus přikývl a Aleka sevřel neurčitý pocit děsu. "Aura Elustri mal..."

"Sklapni," zavrčel Tildus a hrubě Aleka popadl za paži. "Tvoji blázniví bohové tady nejsou. Seriami jí srdce těchhle falešných bohů."

Nezůstali už žádní další zajatci. Než Aleka s Theroem vyvedli na palubu, dali jim pořádné oblečení a ruce jim pevně spoutali za zády.

Thero krácel, jako by byl náměsíčný, poslouchal jednoduché rozkazy, a když mu nařídili, hýbal se. Jinak zůstával nehybný a jeho výraz neprozrazoval žádné z myšlenek, které jej napadaly, pokud vůbec takové byly. Když se pohyboval, náramky beze švů na jeho zápěstích se ve světle pochodní jemně třpytily a nečitelné znaky, které byly vyryté do jejich lesklého povrchu, lemoval tmavý stín.

To je to tajemství, napadlo Aleka, jenž byl přesvědčený, že spíš než ohlávka napomáhaly nepřítelům k ovládnutí Thera náramky. Kdyby je nějak dokázal sundat...

Na palubě bylo velmi živo. Irtuk Beshar a ostatní nekromanti stáli pod plošinou a tiše mezi sebou rozmlouvali, zatímco z podpalubí vynášeli jejich cestovní zavazadla a skládali je u zábradlí. Kapitán Tildus spolu s několika svými muži odjeli ve člunu na pobřeží a rychle se vrátili se zprávami. Ačkoliv Alek nerozuměl, co říkali, bylo jasné, že Marda Tildovo hlášení potěšilo. Když domluvili, kapitán vykřikl rozkaz a námořníci odpěchali, aby připravili zbylé čluny na lodi k odjezdu.

Mardus zamířil po palubě k místu, kde Alek a Thero tiše stáli pod dohledem stráží. "Odtud budeme v naší cestě pokračovat po souši," řekl Alekovi. "Thero je dostatečně zkrocený a nečekám od něj žádné potíže. Ovšem s tebou je to něco jiného." Na okamžik se odmlčel, a když se usmál, jizva pod okem se mu prohloubila. "Už ses předvedl jako nespolehlivý člověk, a jakmile budeme na břehu, nepochybně budeš mít pokušení utéct. Ujisti'uj tě, že by to byla marná snaha a následky by byly velmi nepříjemné, nikoli však smrtelné."

"Víc nepříjemné než nechat si sekerou rozsekat hrudník?" zamumlal Alek a zabodl se do něj pohledem.

"Nezměrně." Mardovy oči byly bezedné jako noční obloha a stejně tak záhadné. Otočil se na patě a odešel dohlédnout na své muže.

Alek se navzdory teplému oblečení roztřásl a podíval se zpátky na kometu, třpytící se na okraji světa. Tohle možná nebyla noc závěrečného obřadu, ale nemohla být už daleko. Ať už Mardus dodržoval jakýkoliv postup, tato kometa byla očividně významným ukazatelem.

Někde tam na temném pobřeží ležel jejich cíl a jeho smrt.

K zábradlí by to trvalo jen okamžik, pomyslel si. Kdyby byl rychlý, mohl by se strážím vyhnout, překvapit je a skočit přes palubu.

A pak co? Alek téměř viděl, jak se na něj Seregil netrpělivě mračí ze tmy. I když budeme předstírat, že bys mohl plavat se svázanými rukama, je tady pravděpodobně jenom dvě stě vojáků, a to ani nemluvě o nejméně jednom nekromantovi. Nebo sis prostě plánoval, že se tam dole v temnotě pěkně zhluboka nadechneš?

A kde, mimochodem, má v tomhle místo Thero?

Alek sevřel pěsti, jak mu hrozilo, že jej znovu ovládne zoufalství. Nebyl připravený zemřít a věděl, že by nemohl opustit Thera. Neměl ani ponětí, nakolik to všechno byla vina mladého čaroděje, pokud vůbec něco z toho; Theroovo zkomolené přiznání bylo příliš opleteno manipulací ze strany Irtuk, než aby mu Alek úplně věřil, i když jeho vlastní pochybnosti byly skutečné dost. Ale ať už na tom měl vinu nebo ne, neopustí jej.

"Teď běž," nařídil jeden ze strážných a dloubnutím jej popohnal k poslednímu člunu.

Bylo příliš pozdě, než aby mohl udělat něco jiného než uposlechnout, Illiore a Dalno, bohové mých rodičů, prosím vás o pomoc, modlil se tiše cestou vpřed.

Když se přiblížil k zábradlí, zahlédl před sebou něco, co napůl skryté leželo ve stínu přepážky, něco, o čem už dávno přestal doufat, že to najde.

Hřebík.

Dva palce dlouhý, se čtvercovým průřezem, a po použití lehce ohnutý. Ležel přímo před ním ani ne pět stop od místa, kde Alek stál.

Na jeden strašný okamžik si byl Alek jistý, že ho stráže zahlédly také a že pokud na hřebík byt' i jen znovu pohlédne, někdo ho sebere. Možná ho tam pohodil sám Mardus, jako poslední krutou zkoušku.

Byl jenom jeden způsob, jak to zjistit.

Strážný ho znovu postrčil, tentokrát ne tak jemně. Alek předstíral, že klopýtl, a spadl obličejem na palubu.

Dopadl tvrdě, ale když otevřel oči, hřebík ležel sotva palec od jeho nosu. Pohnul se, jako by se pokoušel vyškrábat nahoru, rychle se posunul nad hřebík, pomocí rtů a zubů ho uchopil a ve chvíli, kdy ho stráže zvedly na nohy, už hřebík bezpečně ukryl v ústech.

Bylo to tak jednoduché.

* * *

"Co je to tam dole za zmatek?" zeptala se Beka, když se připojila ke zvědům na hřebeni kopce nad plenimarským ležením.

Od chvíle, kdy ho Beka se svými jezdci začala sledovat, mířil plenimarský oddíl stále na sever. Po třech dnech se utábořili na téhle osamělé planině, vypínající se nad okrajem Vnitřního moře. Beka a její lidé se nepřibližovali a k bližšímu průzkumu používali plenimarské koně, aby po sobě nezanechali žádné otisky cizích kopyt, které by je mohly prozradit.

Minulé dva dny tady Plenimarští stáli bez nějakého zjevného důvodu. Nicméně těsně před západem slunce připlula ze západu plenimarská válečná loď a zakotvila.

"Vypadá to, že někoho vysazují z lodi na břeh," řekl Rhylin, mžouraje do posledních zářivých paprsků zapadajícího slunce. "Ale nevím, proč všichni tak jásají. Všichni ječí a mávají sem a tam pochodněmi."

"Možná proto," zašeptal náhle Kallas a ukázal na oblohu.

Ostatní se tam podívali také a spatřili ohnivý pruh světla, pomalu se posouvající po obloze od východního obzoru.

"Milost Stvořitele, morová hvězda!" zamumlala Jareel a udělala ochranné znamení.

"Kdyby nic jiného, tak tohle bych považoval za špatné znamení," řekl Rhylin a i on udělal ochranné gesto. "Pokud se radují nad tímhle, pak se mi to nelíbí."

Beka kometu nikdy neviděla, a přesto ji pohled na ni naplnil zvláštním pocitem poznání, podobným tomu, který zažila, když před několika dny poprvé v noci uslyšela zvuk přibojů. Tentokrát byl pocit silnější a znepokojivější. A měla také jakýsi mlhavý dojem... správnosti.

"Poručice?"

Otočila se a zjistila, že ji všichni ve slabém světle vážně pozorují.

"Rozeznáte na té lodi nějaké označení?" zeptala se.

"Neměla žádnou vlajku," odvětil Rhylin. "Taky jsme neviděli, že by z ní vykládali nějaký náklad, jenom lidi. Co uděláme?"

"Jakmile se setmí, mohli bychom slézt dolů a podívat se lépe," navrhl Steb s nadějí.

"Způsobem, jakým to dělají urgazhi, rychle dovnitř, rychle ven," přisadil si Rhylin.

Než odpověděla, zvážila Beka opatrně jejich omezené možnosti. Chápala jejich nespokojenost, věděla, jak moc se chtějí hnout. Během dnů, kdy oddíl pronásledovali, nejednou mezi vězni zahlédli Gillyho a Mirna, klopýtající vpřed pod tíhou trámů, které měli přibité na ramenou. Nicméně nakonec vždy ztroskotali na skutečnosti, že jich bylo jenom čtrnáct proti více než stovce.

Pomalou zavrťela hlavou. "Ještě ne. Jestli zítra nevyrazí, znovu to zvážím, ale nemůžu si dovolit ztratit nikoho dalšího z vás. Prozatím počkáme, a pokud se zítra znovu vydají na sever, pojedeme za nimi."

Steb se rozhněvaně odvrátil a někteří další reptali.

"Myslím, že tou lodí nikdo nepojede!" prohlásil Rhylin a opět ukázal na moře.

Kotvící loď byla v plamenech. Když ji užasle sledovali, začalo hořet lanová a plameny se rozšířily k plachtám.

"Bilairyho koule, zničili vlastní loď!" vyjekla Jareel. "Oheň se nemohl rozšířit tak rychle, pokud to někdo neudělal záměrně. Ztraceně, co mají v úmyslu?"

Beka se se zkříženými nohama posadila na trávu a sledovala odrazy plamenů, tančící po hladině. "Myslím, že se jich prostě budeme muset držet tak dlouho, až to zjistíme."

* * *

Druhého dne strážě Aleka vzbudily za úsvitu a zavedly jej do železné klece upevněné na malém voze, jaké kočovní herci používají k převážení cvičených zvířat. Na podlaze v ní ležela silná matrace a přes klec byla přehozená plachta na ochranu proti slunci, uvnitř bylo ale stále cítit slabý zápach předcházejících obyvatel.

Thero už byl uvnitř a se zkříženými nohama seděl ve vzdáleném rohu. Stejně jako Alek už neměl svázané ruce a dovolili mu nechat si tuniku a plášť.

"Podívejme se na ten párek prašivých medvíďat," ušklíbl se Ashnazai, který přišel ze zadu k mřížím.

Alek se od něj odtáhl, i když ve skutečnosti nebylo kam jít; klec byla široká jen deset stop.

"Teď, když jsme přistáli, má lord Mardus hodně práce, takže teď se o vás budu starat já," pokračoval nekromant.

Sevřel dvě z tyčí klece a Alek spatřil po železe tančit modré jiskry, jako by klec zasáhl blesk. Vyděšeně uskočil a Ashnazai mu věnoval nepatrný nepřijemný úsměv. V jasném světle ranního slunce vypadala jeho kůže vlhká a nezdravá, jako klobouk prašivky.

"Neboj se, drahý Aleku. Má magie ti neublíží. Ne, pokud se nepokusíš dostat ven. A ty jsi samozřejmě příliš inteligentní, než aby ses pokusil o něco tak pošetilého."

Stále s úsměvem na tváři odešel. Když mu vítr vanoucí z moře nadouval zaprášené hnědé roucho, vypadal jako strašák v zimě.

Alekovi vřela nenávistí krev v žilách. Nikdy v životě si tak strašně nepřál zabít člověka. Když Ashnazai zmizel za řadou stanů, obrátil Alek pozornost k okolnímu ležení.

Zadní část vozu umožňovala dobrý rozhled. Shora viděl řady malých bílých stanů, patřících vojákům, a za nimi stádo koní, přivázaných ke kolíkům. Oddíl, se kterým se setkali na pobřeží, tvořilo nejméně padesát jezdců a spolu s nimi tam byl houf lidí bez uniforem, jež vypadali jako zajatci, i když byl Alek příliš daleko, aby si tím mohl být jistý. Spali pod širým nebem, pečlivě stráženi bojovníky a lukostřelci. Mardus si s sebou přivedl nejméně dvacet vlastních mužů, kteří, všichni oblečení v černých uniformách námořní pěchoty, vytvořili hrozivou jednotku. Alek přešel na druhou stranu klece a na mělčině uviděl ležet kouřící trosky Kormada jako kostru nějakého ubohého leviatana. Co se stalo s posádkou? napadlo jej. Spálili dokonce i čluny.

Dvojici vojáků, kteří mu o něco později přinesli snídani, nepoznal. Promluvil na ně s nadějí, že umí alespoň trochu skalisky. Pokud uměli, nedali to najevo. Opovržlivě se na něj podívali, vyměnili si mezi sebou pár slov, odplivli si na zem a poodešli pár kroků, aby se připojili k dalším strážím, jejichž úkolem bylo dávat na něj pozor.

Ve skutečnosti od nich Alek nic lepšího nečekal. Posadil se vedle Thera a vsunul mu do ruky kousek chleba. Když na to Thero nijak nereagoval, Alek ho pobídl: "Jez."

Thero zvedl chléb k ústům a ukousl si. Pomalu žvýkal a polkl a přitom mu do vousů padaly drobky. Alek je smetl a podal mu pohár vody.

"Napij se," přikázal unaveně.

* * *

V poledne se oddíl seřadil a zamířil podél pobřeží na sever. Severozápadní pobřeží Plenimaru bylo divoké a nevlídné. Cesta, po které jeli, se vinula mezi bažinami, loukami a sosnovými a dubovými lesy. Zprava na ně hory neustále vrhaly stín a vlevo bylo v dohledu moře. Čím více postupovali na sever, tím bylo pobřeží hrozivější. Oblázkový břeh ustoupil skaliskům a útesům z červené žuly. Mezi stromy se proháněl kvílející vítr, ohýbal zkroucené větve borovic a přinášel k Alekovi příjemnou vůni lesa. Bylo tady chladněji než ve Skale, ale odhadoval, že musí být zhruba prostředek lithionu. Hřebík byl pro něj jako talisman, jediné zbývající tajemství a symbol naděje. Byl příliš velký na to, aby ho mohl skrývat v ústech, aniž by přilákal pozornost, ale netroufal si jej dát pryč ani ho ukrýt v matraci. Místo toho hřebík pečlivě zapíchl do záhybu svých šatů. Protože měl stále v paměti událost z lodi, schovával ho i před Thorem pro případ, že by se nekromanti nebo dyrmagnos znovu rozhodli čaroděje použít jako špeha.

A tak Alek skrýval hřebík, jak nejlépe dokázal, a čekal, až se objeví vhodná příležitost. Kolem vozu byly ve dne v noci stráže, ale dokonce i kdyby tam nebyly, s pokusem vypáčit zámek by váhal; Ashnazaiova malá varovná ukázka s míří napovídala, že takový pokus by byl zbytečný a pravděpodobně nebezpečný. Situace v něm vzbuzovala pocity marnosti. Poznal typ zámku, který zajišťoval dvířka klece, a věděl, že hřebík by na jejich otevření bez problémů stačil. Od začátku bylo jasné, že Vargůl Ashnazai si svůj nový úkol dosyta vychutnává. Neměl nic z Mardovy klamně přívětivosti, ale spokojil se s tím, že jel vedle vozu jako nějaký zarputilý děsivý přízrak.

Vůz s medvědí klecí kodrcal po rozježděné pobřežní stezce a Alek se ze všech sil snažil si Vargůla Ashnazaie nevšimnout. Přesto si často nekromantův škodolibý pohled uvědomoval.

* * *

První noc cesty se oddíl utábořil v úkrytu starého sosnového háje. Příboj hlasitě duněl. Když se Alek podíval skrz obrovské rovné kmeny, viděl bílé zpěněné vlny, s rachotem narážející na skaliska. Připomnělo mu to zvuky moře v jeho snech, ale nebylo to úplně totéž.

Když se setmělo, zvedl se další jásos a Alek vytušil, že se opět musela objevit kometa, ačkoliv skrz větve na oblohu neviděl. Mnohem později uslyšel ve tmě zmučený křik a věděl, že někde blízko se odehrává obětní rituál. Dokonce i strážé kolem vozu nepokojně přešlapovaly a několik z nich udělalo ochranné znamení.

Tentokrát výkřiky trvaly déle. Aleka roztřásla zima a udělalo se mu zle. Přisunul se blíž ke spícímu Therovi a přetáhl si přes hlavu plášť.

Ani ne před rokem ležel mladší a nevinnější Alek celou noc vzhůru v Asengaiově vězení a chvěl se a plakal při každém dalším výkřiku, který se ozval z mučírny.

Týdny smrti a mučení v Mardově společnosti z něj takové pocity téměř vysály. Přitiskl si ruce na uši a upadl do neklidného spánku se stísněnou modlitbou úlevy, kterou odřikávají ti, kdo přežili: Dnes jsem to alespoň nebyl já.

* * *

Tentokrát v jeho noční mýře nebyl žádný neviditelný pronásledovatel, jen křik koní, který jej vedl stále dál, rychleji a rychleji. Po tváři mu stékaly slzy zoufalství, svíral nepoužitelnou násadu šípů a běžel, dokud jej nezačalo pálit v hrudi. Zahnul za roh a vyděšeně se zastavil, protože mu cestu blokoval kus zhroucené zdi.

Když uviděl paprsek světla, proudící dovnitř rozeklaným otvorem vysoko ve zdivu, projel jím záblesk naděje. Zvenku se ozývalo známé rachocení a dunění příboje.

Vylezl na hromadu sesutých kamenů a protáhl se dírou ven...

... a zjistil, že stojí osamocen na žulovém skalisku, obklopeném hustou mlhou, která mu bránila ve výhledu. Nad ním bylo skrz mlhu vidět nezřetelný kotouč poledního slunce.

Burácení příboje teď bylo hlasité, tak hlasité, že nemohl určit, odkud přichází. Pokud by do mlhy zašel příliš daleko a špatným směrem, určitě by se ze skaliska zřítíl. Přikrčil se a po čtyřech lezl pomalu vpřed, až se jeho ruce dotkly vody. Náhle se kolem něj vzedmuly vlny, srazily jej na záda a koulely po skalách. Když zpěněná voda ustoupila, bylo skalisko všude, kam Alek dohlédl, pokryto mrtvými těly utopených mužů a žen a jejich modrobílá kůže zářila ve světle, v němž předměty nevrhaly stín.

Zvuk moře byl teď slabší a nad ním Alek slyšel drsné chrochtání a těžké, mokré zvuky trhání, které k němu z mlhy přicházely. Vyděšený, nahý a neozbrojený se krčil mezi mrtvými těly. Moře dokonce odneslo i onen šíp bez hrotu.

Brzy zahlédl tajemné shrbené postavy, pohybující se mezi mrtvolami. Chrochtání a funění bylo hlasitější a bližší.

Náhle jej něco zezadu sevřelo ledovým stiskem a vytáhlo na nohy. Alek nemohl hlavu otočit tak daleko, aby viděl, co to je, ale z hnilobného zápachu, který se přes něj převalil, se mu udělalo špatně.

"Připoj se k hostině, chlapče," zašeptal mu blízko ucha škodolibý přidušený hlas.

Alek se vyprostil z odporného sevření a obrátil se, aby se podíval, co je to za stvoření, ale za ním nikdo nestál.

"Připoj se k hostině!" opakoval znovu stejný hlas, a ať se Alek obracel seberychleji, byl stále za ním.

Klopýtl dozadu a spadl do hromady nafouklých mrtvol. I když se snažil, jak mohl, nedokázal vstát; s každým pohybem se stále více zaplétal do ochablých údů.

"Aura Elustri málei!" vykřikl a divoce sebou házel.

"Připoj se k hostině!" zavyl hlas vítězně.

A pak slunce zčernalo.

Alek se s trhnutím probudil a stále cítil strašlivý zápach smrti ze snu. Oblý srpek měsíce, který bylo vidět skrz větve, mu řekl, že ráno je ještě daleko. Alek si nešťastně objal kolena a zhluboka se nadechl, ale vzduch byl stále odpornější.

"Ach, Aleku, mám takový strach!"

Alek překvapeně zvedl hlavu a uviděl Cillu, krčící se několik stop od něj. Osvětlovalo ji nějaké přízračná vnitřní světlo a úpěnlivě se na něj dívala. Ať už to byl duch nebo ne, přiliš se mu ulevilo, že ji zase vidí v pořádku, než aby měl strach.

"Co tady děláš?" zeptal se tiše a modlil se, aby nezmizela tak náhle, jako se objevila.

"Nevím." Po tváři jí pomalu stekla slza. "Byla jsem tak dlouho ztracená! Nikde nemůžu najít otce ani babičku. Co se stalo, Aleku? Kde to jsme?"

Působila tak opravdově, že si sundal plášť a přehodil jí ho přes ramena. Vděčně si ho přitáhla blíž k tělu, opřela se o Aleka a vypadala velmi živě a skutečně. Chvilí prostě klečel vedle ní a ze všech sil se snažil nevypytávat se, kde se tu bere. Nakonec se však nepatrně odtáhl a podíval se dolů na temeno její hlavy, která mu spočívala na hrudi.

"Proč jsi přišla?" zeptal se znovu.

"Musela jsem," zašeptala smutně. "Musela jsem ti říct..."

"Říct mi co?"

"Jak moc tě nenávidím."

Její hlas zněl tak tiše a jemně, že mu chvíli trvalo, než význam slov pochopil.

Srdce se mu v hrudi proměnilo v olovo a ona pokračovala: "Nenávidím tě, Aleku. Byla to tvá vina, dokonce ještě víc než Seregilova. Viděli tě, sledovali tě. Ty jsi je k nám přivedl. Jsem šťastná, že zemřeš."

"Ne! Ach ne, ne, ne!" Alek se od ní odtáhl a skočil do nejvzdálenějšího rohu. "To není pravda!" vykřikl. "To nemůže být pravda."

Cilla pomalu zvedla hlavu a její oči byly v kalném světle měsíce jako dvě černé díry. Usmála se a klecí se opět rozšířil smrdutý puch. Její úsměv přešel do úšklebku, vrčení, tichého křiku a pak z jejich úst vyrazila černá ruka, natáhla se na nemožnou vzdálenost a hrábla po Alekovi. Sevřela jej černými drápy a přes Theroovo zplhlé tělo ho táhla zpátky k sobě. Na okamžik byly jejich tváře jen několik palců od sebe, její divoké oči se zavrtávaly do jeho a ústa se odporně rozevírala kolem paže, která z nich trčela. Pak celé její tělo nateklo do černé podoby člověka.

"Jsi si tak jistý?" zeptala se věc hlasem z Alekovy noční můry. "Jsi si opravdu tak jistý?"

Pustila jej, zachvěla se a vylétla skrz mříže jako kouř.

"Proklínám tě!" vykřikl Alek, vědomý si toho, že jej Vargúil Ashnazai odněkud z blíзка pozoruje. "Proklínám tě, ty krvelačný zkurvysyne! Lžeš! Lžeš!"

Z temnoty mezi stromy se jako odpověď ozvalo jediné odpudivé posměšné zasmání.

Kapitola 44.

Bílý a černé kameny

K

dyž se Seregil zastavil, aby na Micuma s Nysanderem počkal, nadouval mu vítr plášť kolem kolenou a škubal pouzdrem s lukem a toulcem, které měl přivázané ke starému ranci. Díval se zpátky podél skalisek na sever a sotva je rozeznával - ubírali se cestou po velkém zříceném kameni a Nysander se opíral o Micuma a o silnou hůl. Nad nimi se nejasně rýsovala hora Kythes a její rozeklaný vrcholek vyčníval nad stromy jako loket z obnošeného zeleného rukávu.

Seregil užasle zavrtěl hlavou. Navzdory tomu, jak křehce Nysander vypadal, dokázal během minulých dvou dnů udržet stálé tempo. Micum se Seregilem jej střídavě podpírali, zatímco druhý z nich šel vpředu a prováděl průzkum. Teď byli na úpatí vysoké hory a plahočili se na jih podél okraje lesa, který lemoval pobřeží všude, kam až dohlédli. Byla to drsná a neobydlená oblast, ale mezi stromy podél útesů vedla slabě viditelná zarostlá cesta.

Seregil si zaclonil oči proti odpolednímu slunci, podíval se dopředu a prohlížel si les a skaliska.

Jak, při Illiorově jménu, měli v téhle divočině najít kámen, ať už bílý či jiný? Podle toho, co věděli, jej včera někde minuli. Přesto Nysander trval na tom, ať pokračují vpřed, a když mířili na jih, každým dnem v jeho očích zářila větší naděje. Micum toho mnoho nenamluvil, ale Seregil jej podezřívával, že je stejně sklíčený beznadějností jejich výpravy jako on sám.

Co když se Nysander mýlí?

Seregil každý den bojoval s touto i dalšími otázkami. Co když Nysander tím, že prohrál boj v Orěsce, jako Strážce selhal? Co když mu zranění, která v boji utrpěl, popletla hlavu a teď je vede na bláznivou výpravu, zatímco Aleka odvádějí do nějaké jiné části Plenimaru?

Přesto však každou noc zářila kometa na obloze blíž a jak se hojila rána na Seregilově hrudi, značka byla stále jasnější, a proto nemohl své pochybnosti vyslovit nahlas. Ať už to bylo rozumné nebo ne, ve svém srdci věřil, že Nysander má pravdu. Když den za dnem pospíchal vpřed, této víry se držel jako klíště, prohlížel si pobřeží a okraj lesa, až jej pálily oči a bolela hlava, a srdce mu poskočilo pokaždé, když jeho zrak oklamal sluneční paprsek nebo odraz na hladině přílivem vytvořeného jezírka.

Nysander s Micumem jej už téměř dohnali. Seregil se posadil na desku z červené žuly a pozoroval hejno mořských kachen, které se houpalo na vlnách za příbojem. Pohledem pomalu sklouzl na zelenohnědou vrstvu tlejících řas, vyvržených na břeh, které se pod nim lepily ke skalám. Roztroušené skvrny řas lemovaly čáru přílivu. Niž, v místech, kde již nastal odliv, pokrývaly mokrá skaliska v silné kluzké vrstvě. Všiml si rozdílu už předešlého dne a od toho okamžiku jej tato skutečnost někde vzadu v hlavě neustále trápila, i když si nebyl zcela jistý proč.

Micum s Nysanderem se pomalu vyšplhali na místo, kde stál. Čaroděj klesl na výběžek a utřel si rukávem čelo.

"U všech bohů," supěl, "myslím, že si musím na chvíli sednout."

Seregil odzátkoval měch s vodou a podal mu ho. "Zbývá nám jen pár hodin denního světla," řekl a náhle pocítil neklid.

"Půjdu napřed. Pokud se nevrátím do setmění, zapalte oheň a já vás najdu."

Micum se zamračil a zvedl ruku. "Ne tak rychle. Představa, že bychom se zase rozdělili, se mi nelíbí."

"Nedělej si starosti," uklidňoval jej Nysander. "Potřebuju jen krátký odpočinek a pak můžeme jít za ním. Seregil má pravdu; nesmíme ztrácet čas."

"Dohodnuto," řekl Seregil a vyrazil dřív, než mohl Micum něco namítnout.

O čtvrt míle dál se do pobřeží jako kousnutí do krajíce chleba zařezávala široká zátoka. Rozlehlá, několik set stop široká hladká skála se zvolna zvedala k úpatí strmějších vrstev mořem ohlazené žuly, které objímaly zátoku jako pobožené cimbuří. Racci kroužili nad jezírky ve skalách a mořskými chaluhami poblíž okraje moře a pátrali po potravě, kterou tam zanechal příliv. Když Seregil šplhal na skály poblíž okraje lesa, pomyslel si, že je to docela pěkné místo.

Podíval se skrz stromy a našel nepoužívanou cestu, kroučící se podél horních skal. Právě přemýšlel, jestli se po ní má vydat, když v podrostu na druhém konci zátoky zahlédl něco bílého.

Začal šplhat přes skály a spadlé stromy a připravil se na další zklamání; dnes ráno viděl stejně slibný záblesk a nakonec se ukázalo, že je to losí lopatka. Další byl jenom odrazem slunce v tůni na potoce. Když ale přišel blíž, spatřil, že to je téměř čtyři stopy vysoký mléčně bílý balvan.

Zahodil ranec a prodíral se houštím opadaných keřů a uschlého kapradí, které kámen částečně zakrývaly.

Byl skutečný - velký kus bílého křemene, který v této krajině neměl co dělat. Seregil ho obešel a hledal nějaké řezby nebo značky a pak hmátl do suchého kapradí, dokud jeho prsty nenahmataly malý hladký kámen. Vytáhl ho ven a zjistil, že drží kus vyleštěného černého čediče velikosti a tvaru husího vejce. Hrabal dál a našel další černé kameny, drobnou hlíněnou figurku ženy a zdobenou vyřezávanou lasturu.

Popadl své nálezy a rozběhl se zpátky cestou, kterou přišel, až uviděl Micuma a Nysandera, mířící směrem k němu.

"Našel jsem ho!" jásal. "Našel jsem tvůj bílý kámen, Nysandere. Opravdu existuje!"

Micum radostně zavýskl a Seregil mu oplatil stejně.

"Co říkáš na illioranskou mystiku teď, Micume?" zeptal se Seregil udýchaně, když k nim doběhl.

Micum s úšklebkem zavrtěl hlavou. "Nikdy ji nepochopím, ale až dosud nás vedla dobře."

"Kolem jeho základny byly černé kameny a taky jsem našel tohle," řekl Seregil vzrušeně Nysanderovi a ukázal mu hlíněnou figurku a vyřezávanou lasturu.

"U Illiorova světla!" zamumlal čaroděj, když si je prohlédl. "Pospěšte si," pobídl je a oba chytil za paži. "Třeba mě neste, pokud to bude nutné, ale dostaňte mě k tomu kameni před západem slunce."

Nést ho ale nemuseli. Nysander se rozmachoval holí a rázoval si to po skaliscích s většinou své staré energie.

Vypadalo to, jako by zpráva čaroděje posílila, pomyslel si Seregil. Možná Nysander potřeboval spolehlivé potvrzení svých vizí stejně jako oni.

* * *

"Ano, to je on," řekl Nysander, když došli ke kameni. Obě ruce položil na kámen a zavřel oči.

"Je starý, tak starý," řekl téměř s úctou. "Umístili ho sem dávno před tím, než první z hierofantů přistál na plenimarském pobřeží, ale ozvěna starého uctívání je v něm stále velmi silná."

"Chceš říct, že tohle je nějaké prastaré posvátné místo?" zeptal se Micum, když si kámen zblízka prohlédl.

"Něco takového. Ty předměty, které Seregil objevil, tady byly déle než tisíc let. Měli bychom je vrátit."

Seregil vrátil figurku a zdobenou lasturu tam, kde je našel. "Prohlédl jsem i ten velký kámen, ale nenašel jsem žádné značky. Nicméně pokud tohle bylo posvátné místo, možná je tou svatyní, o které mluvilo proroctví."

Nysander zavrtěl hlavou. "Ne, tohle je jenom ukazatel. Tím jsem si jistý. Než les vyrostl, bylo sem vidět z moře. Ze stezky taky, pokud v době, kdy tady kámen umístili, existovala."

"Pak musí být svatyně někde tady v lese," řekl Micum. "Odpočín si, Nysandere. Seregil a já se po ní podíváme."

* * *

Micum si s určitou úlevou všiml, že je to starý nedotčený les. Obrovské, větrem zkroucené borovice rostly daleko od sebe a na zemi bylo podrostu jen málo. Přes dobrou viditelnost však po hodinovém hledání ani on, ani Seregil nenašli nic, co by se třeba jen vzdáleně podobalo chrámu nebo jiné stavbě.

Když se vrátili na pobřeží, našli Nysandera dole na skaliskách. Bylo pozdě odpoledne a odliv se blížil ke svému nejnižšímu bodu.

"Nic, co? To je hodně divné." Nysander se opřel o hůl a zamračil na moře. "Na druhou stranu, pokud nenacházíme to, co hledáme, tak možná nehledáme správnou věc."

Micum se znechuceným zasténáním klesl na zem. "Tak co bychom měli hledat? Do toho tvého zatmění zbývají už jenom tři dny."

Seregil se zamyšleně rozhlédl po zátocce a pak zamířil k pobřežní čáře. "Znamená to, že svatyně není stavba."

"Tehle pohled znám," řekl Micum, sleduje ho, jak se prochází sem a tam po skalisku jako pes, větřící stopu.

Čaroděj zamyšleně přikývl. "Já také."

"Co hledáš?" zavolal Micum.

"Ještě nevím," odpověděl Seregil nepřítomně a přehraboval se chaluhami, které plavaly v jednom větším přílivovém jezírku.

"Vidíš, jak postavení kamenů vytváří přírodní amfiteátr?" mávl Nysander rukou. "Zkusíš ty horní skály. Já se podívám vpravo."

Micum se horlivě škrábal nahoru a dolů po kamenech, ale kromě vybělených škeblí a ptačího trusu nenašel nic. Právě přemýšlel o tom, jestli by Nysander přece jen nemohl postrádat trochu magie, když se pod ním Seregil vítězně zasmál.

"Co se děje?" chtěl vědět Micum.

Seregil ležel natažený na břiše s rukama téměř až po ramena ponořenýma do jedné z dlouhých úzkých puklin, které se táhly po dolních skaliscích do moře.

"Pojď se podívat sám."

Micum s Nysanderem sešplhali dolů, klekli si a nahlédli do štěrbin v kameni.

"Vidíte, tady," řekl Seregil a odstrčil chomáč chaluhy. Šest palců pod horním okrajem štěrbin spatřili řady symbolů, hrubě vytesaných do skály. Po čtyřech lezli dál a zjistili, že symboly tvoří souvislý pás, který vede po obou stranách štěrbin až do moře. Na opačné straně zátoky našli druhou trhlínu plnou stejných symbolů.

"Co jsou zač?" zeptal se Micum.

Když si Nysander prohlížel spirály, kroužky a mřížkování, které tvořily vzor, jeho bledá tvář plála vzrušením. "Takovéto řezby se našly všude kolem vnitřních moří, ale nikdy je nikdo nerozluštil. Stejně jako ten kámen nahoře, i ony tady byly dřív než náš druh."

"Další posvátné místo," řekl Seregil a posadil se. "Korunu jsem našel v jeskyni, kterou Dravniané nazývali komnata ducha. Když jsem dostal korunu, jejich ducha jsem cítil. Micume, pamatuješ si na tu podzemní místnost, kterou jsi našel v močálech?"

"Samozřejmě." Když si vzpomněl na obraz masakru, Micum se zamračil.

"Říkal jsi, že tam stál jakýsi oltární kámen," řekl Nysander a vyměnil si se Seregilem vzrušený pohled. "Předtím, než tam byly ukryty dřevěné kotouče, mohla ta komnata také být nějakým posvátným místem." Rukou ukázal na řezby, které objevili. "A teď tady, kde bývala starobylá svatyně. Tohle všechno ukazuje, že nekromanti využívají moc podobných míst, aby zesílili svou vlastní magii. Budeme-li předpokládat, že tohle je pravý důvod, musí mít nějaký význam i Mardova volba tohoto poněkud zapadlého kouta světa."

"Právě jsem přemýšlel o tomtéž," řekl Seregil a podíval se dolů štěrbinou po pravé ruce. S jemným zvýšením hladiny při přílivu začaly vlny puklinu zalévat, a když odnášely chaluhy, tvořila se na nich bílá pěna. Za okamžik si začal sundávat boty.

"Mohl bys přinést lano, Micume?" zeptal se, zatímco si sundával i tuniku a košili.

"Co chceš dělat?"

"Jenom se chci podívat, kam tyhle praskliny ve skále vedou."

Seregil si jeden konec provazu uvázal kolem pasu, druhý podal Micumovi a začal se brodit ledovou vodou.

Když mu voda sahala po stehna, spodní zpětný proud mu podrazil nohy. Micum zatáhl za konec lana, ale Seregil se vynořil a mávl na něj, ať zase povolí. Probil se vlnami, odplaval kus dál a ponořil se.

"Co to hledáš?" zamumlal Micum znepokojeně, když odvíjel další kus provazu.

"To si neumím představit," odpověděl Nysander a zavrtěl hlavou.

Seregil se ještě dvakrát ponořil a pak zavolal na Micuma, aby jej vytáhl.

Seregil, bledý a se rty promodralými zimou, se vypotácel na skálu a natáhl se na jejím sluncem rozežhátém povrchu.

Nysander si sundal plášť a přikryl jej.

Micum si dřepel vedle něj. "Našel jsi něco?"

"Nic. Myslel jsem si, že možná při štědrém odlivu..." Seregil zmlkl. Posadil se a pleskl se do čela. "Illiorovy prsty, všechno jsem to dělal obráceně!"

"Myslím, že to chápu!" Poprvé za mnoho dnů se do Nysanderovy bledé tváře vkradla barva. "Jak jsem tak zjevnou skutečnost mohl přehlédnout?"

"Štědrý odliv?" zeptal se Micum, zvědavý, jestli dobře slyšel.

Když vysvětloval, Seregilovy zuby cvakaly jako kameny na bakši v kůži potaženém pohárku. "Je to poslední kousek skládačky. Teď do sebe všechno zapadá."

"O čem to, zatraceně..."

"Dvakrát měsíčně způsobí luna mimořádně velký příliv a odliv," vysvětlil mu Nysander. "Rybáři mu říkají štědrý příliv. V den zatmění nastane také."

"Byly to ty chaluhy," pokračoval Seregil, jako by to vysvětlovalo vše. "Na hranici plného odlivu rostou hustěji."

Minulou noc jsem si všiml, že při vrcholícím odlivu jich byla vidět neobvykle silná vrstva."

"Ale právě jsi tvrdil, že tam nic nebylo," řekl Micum.

"To je pravda." Seregil vyskočil na nohy a vydal se po skalisku nahoru. "A mohl jsem si to koupání ušetřit. Leiteus říkal, že zatmění nastane v poledne, což je čas mimořádně vysokého přílivu! Je to druhá polovina cyklu!" Ze špičky nosu mu kapala voda a znovu si puklinu prohlédl, ale tentokrát ji sledoval směrem nahoru. Náhle se zastavil nad pomíchanou hromadou kamenů blízko jedné souběžné pukliny a pak je začal odhazovat stranou.

"Podívejte, díra," řekl a ukázal jim kruhovou díru širokou jako rozpětí rukou, vyvrtnou hluboko do kamene. Lezl po kolenou kolem a brzy našel další a pak třetí.

S pomocí ostatních odkryl celkem čtrnáct děr, pravidelně rozmístěných tak, aby vytvořily půlkruh kolem široké mělké prolákliny ve skále těsně nad hranicí nejvyššího přílivu. Bylo to obvykle vypadající místo, zanesené naplaveným dřevem, lasturami, suchými mořskými řasami a dalším nepořádkem, ale procházely jím obě záhadné skalní štěrbin.

"Tady je tvá svatyně," oznámil Seregil.

"Myslím, že bys mohl mít pravdu," řekl Nysander, užasle se rozhlížející kolem.

"Je teď nad čarou běžného přílivu, ale podle nánosu k ní nejvyšší příliv dosahuje. Je to jakási přírodní nádrž."

"Museli ji používat lidé, kteří po sobě zanechali vytesané nápisy, které jsme tady našli," přemýšlel Nysander. "Zajímalo by mě, co ty díry představují?"

"Takže k zatmění a vysokému přílivu, který tohle místo zaplaví, dojde současně," poznamenal Micum, když Seregilovi

pomáhal zakrýt díry tak, jak je našli.

"Nejvyšší bod přílivu se o několik minut opozdí za dovršením zatmění," odpověděl čaroděj. "Což znamená, že Mardus bude mít, než se slunce znovu objeví, na dokončení svého rituálu - ať už je jakýkoliv - jen pár minut. Obecně se věří, že čím vzácnější je zatmění, tím silnější jsou jeho účinky. Když k tomu přidáme ještě i kometu, mohl bych říct, že tohle zatmění bude mimořádně silné a nebezpečné. Skutečnost, že je soustředěno na tak zvláštní místo, vše jenom umocňuje."

"U Plamene!" zabručel Micum. "A my tři se s tím máme vypořádat, a k tomu s kdo ví kolika Plenimarskými kolem?"

"My čtyři," opravil jej Seregil ponuře a střelil po Nysanderovi ostrým pohledem. "Až nastane čas, máme tu být čtyři."

Kapitola 45.

Pomsta

A

Alekovi ubíhal čas jako pomalá noční můra. Ve dne vůz poskakoval po kostrbaté pobřežní cestě, kterou se oddíl ubíral. Většinu času si jej jeho strážci na koních nevšimli a mluvili mezi sebou svým vlastním jazykem. Vzhledem k tomu, že mu společnost dělal jenom Thero, strávil Alek většinu dne podřimováním a sledováním okolní hornaté krajiny.

A obavami z příchodu noci.

V noci medvědí vůz stával trochu stranou od tábora. Alek se brzy naučil bát okamžiku, kdy se jeho strážci ztratí v šeru; bylo to znamení, že začne Ashnazaiova přehlídka nočních můr. Později, když hrůza skončila a Alekovi zůstal jen vyčerpávající vztek, se strážce znovu objevily a zbytek noci uplynul v relativním klidu.

Druhé noci se v kleci zhmotnili Diomis a jeho matka, a když jej proklínali a obviňovali, svírali své hlavy v podpaží. Alek věděl, že jsou to jenom iluze, ale jejich obvinění stačila, aby vyburcovala jeho vlastní pochybnosti a způsobila mu skutečnou bolest. Obrátil se k nim zády, strčil si prsty do uší a snažil se nevšímat si dloubání a úderů jejich studených, přizračných rukou. Nemělo smysl s nimi bojovat - neměli o nic hmotnější podstatu než vzduch. V zoufalství se ještě víc schoulil a čekal, až Ashnazai přestane hra bavit.

Když bylo po všem, Alek ležel a naslouchal tichým nočním zvukům - houkání lovců sovy, vzdálenému ržání koní, tichému mumlání strážců, které se vrátily, jakmile Ashnazai odešel.

Kam šli? ptal se sám sebe a nechal svou mysl volně bloudit.

Lepší otázka: Proč odcházejí?

Hleděl na noční oblohu a oči se mu rozšířily. Pokaždé, když jej Ashnazai mučil, na lodi i teď, dělal to beze svědků. To potvrdilo tušení, které už Alek měl. Vargůl Ashnazai nechtěl, aby se někdo, a zvláště pak Mardus, dozvěděl, co dělá.

* * *

Následující noci nebylo po Ashnazaiovi ani vidu ani slechu. Alek se schoulil poblíž spícího Thera, hleděl do tmy a připravoval se na jakoukoliv další hrůzu, která přijde.

Měsíc se vyhoupl výš. Nad větvemi pomalu kroužily hvězdy, ale okolní ticho nenarušovalo nic. Větvovým válečkám příjemný jarní vítr a přinášel k Alekovi vůni pryskyřice, vlhkého mechu a zelených rostlin, rašících z lesní půdy. Alek zavřel oči a představoval si sám sebe, jak prochází těmito zalesněnými kopci s lukem, jak to dělával se svým otcem. Navzdory strachu usnul a snil o lovu, lesních stezkách a svobodě.

Probudil se, když někdo zašeptal jeho jméno. Vedle vozu stála tmavá postava a mávala na něj, ať jde k mřížím.

Alek se ostražitě přikrčil. "Co chceš?"

"Aleku, to jsem já," odpověděl muž tiše. Odhodil kápi a na tvář mu dopadlo měsíční světlo.

"Seregile!" podařilo se Alekovi přiskrceně zašeptat. Připlazil se k mřížím a natáhl skrz ně ruce ke svému příteli. Seregil je stiskl a přitiskl si je ke rtům. Dotek byl skutečný, pevný, vřelý. Alek se k němu přitiskl, nevšímaje si slz úlevy, které se mu koulely po tvářích. "Nikdy by mě nenapadlo... jak jsi nás našel?"

Seregil natáhl ruce skrz mříže a vzal Alekovu hlavu do dlaní. "Není čas na vysvětlování, talí. Musím vás odtud dostat."

Zdráhavě Aleka pustil a přešel k zadní části vozu, aby prozkoumal zámek.

"Buď opatrný. Vargůl Ashnazai na něho umístil nějaké kouzlo."

Seregil zvedl hlavu a podíval se na něj. "Kdo?"

"Nekromant, který byl s Mardem ve Wolde. A není jediný, který tu je. Mají s sebou dyrmagnos."

"Bilairyho koule! Musí ale existovat nějaký způsob. Nenechám tě tady!"

Alek pozoroval Seregila jak zkoumá zámek, a srdce mu bušilo v hrudi. Byla to muka, být tak blízko a přece odloučení.

"Aha, tady něco..." začal Seregil, ale právě v tom okamžiku se za ním rozzářilo světlo pochodní.

"Seregile, dávej pozor!"

Otočili se a zjistili, že je škodolibě pozoruje Vargůl Ashnazai, obklopený půl tuctem ozbrojených vojáků.

"To bylo od tebe velmi chytré, že jsi nás našel," posmíval se nekromant. "Oceňuji tvé úsilí. A chlapec sehrál svou roli velmi přesvědčivě, že?"

Seregil se na Aleka polekaně podíval.

Jeho obviňující pohled byl zatím nejkrutější ranou. Alekovi naprosto došla řeč, takže dokázal jen úpěnlivě zavrtět hlavou.

Seregil vytasil meč a uskočil od vozu, směrem od Ashnazaiových mužů. Ve tmě na něj ale čekali další.

Alek se vrhl k mřížím a s hrůzou sledoval, jak Seregil bojuje o život. Jednoho muže probodl a druhého sekl do krku, pak na něj ale zezadu skočili další, srazili jej na zem a podrželi ho tam.

Nekromant vyštěkl rozkaz a muži Seregila trhnutím postavili na nohy. Tvář měl zakrvácenou, ale hlavu držel zpřímá a s očima hořícíma nenávisť na nekromanta plivl.

Ashnazai vydal další rozkaz. Tentokrát Seregila dovlekli do vozu a připoutali za ruce a nohy k mřížím tváří k Alekovi. "Nepomáhal jsem jim, přísahám," zašeptal Alek chraptivě. "Seregile já..." "Na tom příliš nezáleží... teď," zavrčel Seregil a odvrátil tvář. "Ani v nejmenším," souhlasil Ashnazai a vyšplhal k nim na vůz se Seregilovým mečem v ruce. "Je škoda, že tě pořežali, ale sotva bych riskoval dát vás dva zase dohromady." Popadl Seregila za vlasy a stáhl mu hlavu dozadu. "Kdo ví, jaké zlo jsi napáchal, co?" Udělal krok zpět, přiložil hrot meče k Seregilovu kříži, pomalu zatlačil a přitom čepelí otáčel. Seregil vyrazil přiskrcený výkřik a sevřel mříže. Alek se natáhl skrz a sáhl po meči, ale jeden z Ashnazaiových mužů jej odtrhl a držel vzadu, zatímco nekromant Seregilovi probodl břicho a pak meč vyškubl. Seregil pronikavě vykřikl a klesl na kolena. Alek se vojákovi vytrhl, Seregila chytil a pokusil se jej přes mříže podržet. Pod rukama cítil horkou krev. Další Seregilovi tekla z koutku úst. Alek chtěl něco říct, ale z hrdla mu nevyšla žádná slova. Seregil na něj hleděl a jeho velké šedé oči byly plné žalu a obvinění. Ashnazai znovu umírajícímu muži odtáhl hlavu dozadu a ostřím mu přejel po krku. S přetáčením tepen vytryskla další krev a postříkala Alekovu tvář a hrud'. Seregil sebou chvíli slabě škubal a jeho poslední vydechnutí děsivě probublalo zející ránou. Naposledy sebou křečovitě škubl a s otevřenými prázdnými očima se zhroutil. Vzlykající Alek objímal tělo svého přítele, dokud vojáci nepřeřezali provazy a nevyvlekli ho z Alekova sevření. Ashnazai se na něj pohrdavě podíval. "To bylo velmi příjemné. Brzy přijde řada na tebe, ale to nebude tak milosrdné. To ale myslím víš."

* * *

Byla to iluze, jenom další Ashnazaiův uskok. Druhého dne si to Alek, zatímco vůz kodrcal na sever, stále dokola opakoval. Ale zaschlá krev na jeho rukou a šatech byla dost skutečná. Stejně jako skvrny na plachtovině, zakrývající matraci, a na dřevě vzadu ve voze, kam Seregil upadl. Seregil je mrtvý. Byla to iluze. Seregil je mrtvý. Byla to... Jeho zármutek byl příliš hluboký, než aby plakal. Byl tak obrovský, že vymazal všechno ostatní. Nedokázal jíst ani spát nebo vnímat okolí. Seděl schoulený v rohu klece, rukama objímal kolena, na ně položil hlavu a uzavřel se před světem. Seregil je mrtvý.

* * *

Jak se den pomalu vlekl, Alek na sobě často cítil Ashnazaiův škodolibý pohled, když si nekromant jeho bolest vychutnával jako víno. Alek odvracel oči, protože nemohl pohled na ten samolibý spokojený úsměv snést. Nekromant čekal na svou příležitost, a až do odpoledne se držel opodál. "Stráže mi řekly, že jsi celý den nic nejedl ani nepil," řekl, když jel na koni vedle něj. Alek si jej nevšímal. "Je špatné, že se neudrzuješ při síle," pokračoval Ashnazai nenuceně. "Změna ti možná vylepší náladu. Zvědové našli jeskyni, kde rozbijeme tábor. Po tolika dnech v téhle kleci - takový průvan, tolik zvědavých očí - se ti pohodlná jeskyně bude líbit, co? Bude to velmi, jak to říkáš...?" Na okamžik se odmlčel. "Velmi útulné." Jeho smích na rozloučenou nenechal Aleka na pochybách, že na obzoru je něco obzvlášť odporného. Alek se zatřásl, zčásti strachy a zčásti náhlým výbuchem vzrušení. Tohle by mohla být jeho poslední šance na útěk. Pozoroval oceán a snažil se představit si, kolik mil leží mezi ním a Rhíminíe. Nysander je mrtvý. Seregil je mrtvý. Cilla. Diomis. Thryis. Rhiri. Jména na něj dopadala jako kameny. Pokud by se dnes v noci nedostal ven, pak raději při tom pokusu zemře. Někdy je naprosté zoufalství nejlepší náhradou naděje.

* * *

Oddíl se na noc zastavil u paty malé skalní stěny obklopené lesem. Pod cestou se půda prudce svažovala k vodou omývaným skaliskům. V tomto místě Alek probral své skromné možnosti. Někde na severu ležela hranice Myceny. Pokud by se mu dnes v noci podařilo uprchnout, byl to jediný směr, kterým se stálo za to vydat. Kdyby šel podél pobřeží, zvýšilo by to jeho naději, že potká spřátelené jednotky. Znamenalo to utéct s Therem ve vleku a s Mardem za zády, a kdyby mu dokázal uniknout, skrýt se a udržet si náskok - pak by možná měli šanci. V opačném případě by se pustil do boje. Když dostal oddíl znamení, aby zastavil na noc, Alek rychle přendal drahocenný hřebík ze záhybů své tuniky do úst, postavil se k mřížím a sledoval okolí. Vozka jako obvykle zajel s jejich vozem dál od tábora a zastavil na skaliscích na straně stezky, která byla blíž moři. Jak si Alek s rostoucí nadějí všiml, další výhodou tohoto místa bylo, že leželo severně od tábora, což znamenalo méně hlídek mezi ním a svobodou. Ashnazai nic neriskoval. Vězně přišlo eskortovat do jejich nového obydlí půl tuctu ozbrojených strážů. Jeskyně byla vlastně rozečkaná hluboká puklina v útesu hledící na moře. Byla vlhká, ale dost velká, aby se v ní člověk mohl postavit. Ve spáře na zadní stěně byl zavrtaný silný železný kruh a z něho visely dva těžké řetězy. Jeden ze strážných se plenimarsky na něco zeptal. Nekromant poměrně obšírně odpověděl, jeho muži se zasmáli,

omotali Alekovi konec řetězu kolem krku a uzamkli ho visacím zámkem.

"Ptal se, jestli tě má přivázat za nohu," řekl Alekovi Ashnazai. "Řekl jsem mu, zvíře si nohu ukouše, aby se dostalo z pasti, ale myslím si, že dokonce ani tenhle chytrý mladý zloděj si nemůže ukousnout vlastní hlavu."

Stráže, stále se pochechtávající voronovu malému žertu, stejným způsobem připoutali i Thera, zatímco Vargůl Ashnazai je přitom sledoval se zjevným zadostiučiněním.

"Tohle by vás mělo pěkně podržet," řekl a naposledy kruhem škubl. "Navrhuji, abys neplýtlval námahou a nesnažil se z těchto pout uvolnit. Dokonce i kdyby se ti to povedlo, zjistil bys, že cestu ven brání něco horšího než řetězy nebo stráže. Odpočiňte si, dokud můžete." Věnoval Alekovi jedovatý, odporný úsměv a dodal: "Náš společný čas se krátí. Těším se, že zařídím, aby byl tenhle večer památný pro nás pro všechny."

Nenávist se Alekovi v hrdle vzedmula jako žluč. Ashnazai stál jen deset stop daleko, v dosahu řetězu - Alek přitiskl pěsti k bokům a zahuhlal: "Nezapomenu na tebe."

Ashnazai vyšel spolu se strážemi nízkým otvorem, pak se obrátil a načrtl před něj do vzduchu řadu symbolů. Potom zmizel z dohledu, ale Alek viděl, že venku stojí přinejmenším dva strážníci. Tiše mezi sebou žertovali, a když rozdělali strážní oheň a usadili se k noční hlídce, jejich stíny se táhly před vchodem do jeskyně.

Alek nepřestával jedním okem sledovat vchod, vyplivl hřebík do dlaně a pustil se do práce. Nejprve prozkoumal zámek na Therově řetězu. Byl velký a pevný, Alek v něm však poznal jeden z průměrně složitých.

S pořádným náradím, dodal v duchu. Hřebík nebyl právě jemný nástroj na takovou práci, ale pasoval do klíčové dírky.

Alek přivřel oči a zlehka pracoval na zámku, dokud neucítil, že západky povolily. Byly celkem čtyři; vyřadit je trvalo několik napjatých minut, ale nakonec mu zůstal v ruce otevřený zámek. Smyčku kolem Therova krku nechal na místě.

Dokud ji měl omotanou kolem hrdla, nikdo by při zběžném pohledu nepoznal, o č tu běží. Udělal totéž se svým řetězem a pak se soustředil na Therova další pouta.

Zámek vzadu na ohlávce byl pro jeho hrubý šperhák příliš malý. Přitáhl Thera do slabého světla ze strážního ohně a prozkoumal železné náramky.

Neměly žádné spoje a pravděpodobně je na Therovy ruce umístili pomocí magie. Přestože byly příliš těsné, než aby je bylo možné stáhnout, lehce se kolem jeho kostnatých zápěstí otáčely. Alek mohl snadno vsunout mezi ruku a náramek prst.

Možná, usmál se v duchu pochmurně, byly původně těsnější, než si dva týdny týrání a skromných přidělů jídla vybraly svou daň. Nikdo, dokonce ani Mardus, to očividně nevzal v úvahu.

Zvedl hlavu a zjistil, že na něj Thero upřeně hledí. Srdcem mu projelo zamrazení. Již předtím udělala Irtuk Beshar z čaroděje mluvící loutku; kdo se to na něj těma zastřenýma očima díval teď?

"Thero," zašeptal a uchopil jednu jeho studenou ruku. "Poznááš mě? Chápeš, co říkám?"

Thero nedal najevo žádné porozumění, ale jeho pohled zůstal pevný.

Alek potřásl hlavou a utvrdil se ve svém rozhodnutí. Neměli co ztratit, ale mohli všechno získat. Pokud jej dyrmagnos Therovými očima špehovala a varovala Marda, prostě dnes v noci proleje trochu vlastní krve a přinutí je k ukvapenému jednání.

"Mám už toho dost, Thero. Mám až po krk toho, jít jako ovce na porážku," pokračoval tiše, utrl si z tuniky pruh látky a ovázal jím část ohlávky, která vedla přes ústa. Když zasunul hrubý roubík na místo, Thero neodporoval.

"Ať se stane cokoliv, musíš být potichu, dobře? Slyšíš? Bez ohledu na to, co se stane, zůstaň zticha."

Alek vstal a pevně uchopil Therovy palce. Nohou se zapřel o hruď mladého čaroděje, zhluboka se nadechl, ze všech sil škubl, a přitom palce prudce zkroutil. Viděl tenhle trik dělat Seregila, ale nikdy neměl odvahu nebo příležitost to sám zkusit.

K jeho úlevě smíšené s úžasem se oba palce čistě vykloubily na první pokus. Therovy tenké ruce se s nepříjemnou lehkostí zkroutily a Alek mohl náramky sundat. Na jemnosti nebyl čas; naštěstí ať už Thera omámila jakákoliv kouzla, vydržela až do chvíle, kdy mu sundal druhý náramek. Jakmile ho stáhl, Thero tiše přiškrkně zasténal, zkroutil se Alekovi u nohou a přitáhl si poraněné ruce k hrudi.

Ukázalo se, že nasadit klouby zpátky není tak jednoduché. Alek tahal a tlačil na kosti ve snaze zasunout je zpět do kloubní jamky a přitom cítil, jak pod kůží kloužou. Slyšel Therův ostrý dech, hvízdající kolem roubíku, jak se čaroděj snažil nevykřiknout. Když bylo dílo hotovo, oba byli zmáčení potem.

"Proklatě!" zaskučel Thero, stále omezovaný páskou na ústech.

"Ne tak nahlas," zaprosil Alek a přitiskl si Therovu hlavu k hrudi, aby případné výkřiky utlumil. Žaludek se mu pomalu stáhl. "Omlouvám se, byl to jediný způsob. Jsi z toho venku?"

Thero přikývl. "Viděl, slyšel jsem všechno. Nemohl jsem se hýbat - viděl jsem..."

"Já taky," řekl mu Alek a poklepal mu na rameno. "Teď to musíme nechat být a vymyslet, jak se odtud dostat. Ale co tohle?" Ukázal na náramky, ale neměl chuť se jich znovu dotknout. "Mohou nekromanti poznat, že je nemáš na sobě?"

Thero se posadil. "Neím, magosova práce."

"A co tvoje magie?"

Než mohl Thero odpovědět, varoval je zvenku pohyb stráží. Alekovi pokleslo srdce, když slyšel, jak se jejich kroky vzdalují.

Thero schoval náramky dozadu do tmy. Alek se odsunul o několik stop dále, aby se dostal ze světla.

Přišla naše chvíle, pomyslel si chladnokrevně. Ať se děje cokoliv, přišla naše chvíle.

Vzápětí vstoupil Ashnazai s malou lucernou. Neočekávané světlo bodlo Aleka do očí a on odvrátil hlavu a přitom si všiml, že Thero sedí napůl obrácený ke zdi, s náramky ukrytými v klíně.

Vargůl Ashnazai si čaroděje nevšímal a přistoupil blíž k Alekovi. "Doufám, že jsi připravený na večerní představení?"

V jeho chování byla jakási šílená dychtivost; dokonce ani strach z Marda mu nezabrání v odporné zábavě, kterou si

chtěl dnes v noci dopřát. V prostoru jeskyně bylo cítit mužovu syrovou nenávist. Alek, polapený pohledem těch lačných černých očí, náhle cítil, jak se mu jeho plány na útěk hroutí pod rukama.

"A co stráže?" podařilo se Alekovi zašeptat prázdným hlasem. Chytil se stěbel a oba to věděli.

Ashnazai postavil lucernu na zem vedle něj a stáhl si rukavice. "O ty se nemusíš starat. Dokud to nedovolím, nebude přes tyto stěny slyšet ani hlásku. A dokonce i kdyby ano, kdo by se ti hnal na pomoc? Snad vévoda Mardus? Jak moc tě má rád! Téměř tak jako já, ale právě teď se zabývá praktičtějšími záležitostmi. Já naštěstí nemám kromě tebe právě nic jiného na práci."

"Ach ano, jsem trpělivý," broukal si, když zvedl ruku, aby do vzduchu načrtl vzor kouzla. "Jak dlouho jsem čekal na okamžik, jako je tento."

"Stejně jako já, nekromante!"

Alek měl stěží čas si uvědomit, že drsný pronikavý hlas patří Therovi, a pak jej oslepil výbuch zářivého světla. Ozvalo se bolestné a zuřivé zaskučení, ale Alek nedokázal určit, kdo z nich to byl.

Alek mrkáním rozehnal černé skvrny, které mu tančily před očima, a uviděl na zemi u Therových nohou ležet zkroucené zbytky ohlávky. Také si vyděšeně všiml, že kouzlo, které Thero použil, Ashnazaie pouze zranilo, ale ne dost.

Nekromant, krvácející, ale stále na nohou, se blížil k Therovi a ruce měl zvednuté k dalšímu útoku.

Alek utrl vypáčený zámek a strhl si řetěz z krku. Chytil ho oběma rukama, skočil na Ashnazaie, přehodil mu řetěz kolem krku a zatáhl.

Vargül Ashnazai se svíjel jako obrovský had a trhal řetězem. Alek řetěz utáhl a stáhl Ashnazaie na zem. Předtím nikdy nikoho neškrtil, ale vztek se ukázal jako dobrý učitel. Všechno kolem zmizelo a zůstal jen pocit síly, procházející Alekovým tělem, a on se nekromantovi opřel kolenem do zad a utahoval řetěz, dokud se mu nezařízil do masa na rukách a do nekromantova krku.

"To máš za Seregila, ty zkurvysynu!" zavrčel. "Za to, co jsi udělal Cille a Thryis a Rhirimu a Diomovi a Luthasovi a Therovi. A mně!"

Trhl řetězem dozadu a uslyšel praskat kosti. Ashnazai pod ním ochabl a hlava mu zůstala volně viset.

Alek jej převrátil na záda a zadíval se do nenáviděné tváře. Ashnazaiovi vylézal jazyk z pěnou pokrytých úst. Vyvalené oči byly rozšířené bolestí a překvapením.

Spokojený Alek sundal z nekromantova krku slonovinovou lahvičku a pověsil si ji kolem svého. Ať už to bylo cokoli, nikdo to proti nim už znovu nepoužije.

"Musíme odtud hned zmizet," upozornil Thero, stále slabý a udýchaný. "Kouzlo, útok - musíme jít, než se stráže vrátí!"

"Co ochranná kouzla, která umístil na vstup?" zeptal se Alek, když pomáhal čaroději na nohy.

Thero byl otřesený, ale rozhodný. "Když jsi ho zabil, rozptýlila se."

"Dobře." Vargül Ashnazai už pro něj neznamenal víc než zapomenutá mršina. Otočil se k tělu zády, zhasl lucernu a připlížil se k ústí jeskyně.

Stráže si stále někde jinde hleděly svého a nechávaly pána, aby se bavil, ale oheň, který zapálily, stále jasně zářil.

Jakmile by s Therem vyšli ven, viděl by je každý, kdo by stál poblíž.

"Nemohl bys provést translokaci nebo něco takového?" zašeptal Alek a sledoval okolí.

"Kdybych mohl, už bych to udělal," odvětil Thero s vítaným zábleskem své obvyklé příkrosti. "Ale dostaň mě odtud pryč a budu schopný udělat něco jiného."

"Pak by ses měl raději modlit k Illiorovi o štěstí." Alek ukázal na sever do tmy. "Půjdeme tam, jasné? Než se dostaneme z hlavního tábora, budeme se muset přikrčit a jít podél skaliska pod námi."

Alek ponechal stranou skutečnost, že v okruhu padesáti stop může být libovolné množství stráží a oni se to nedozví dřív, dokud nebude příliš pozdě; ze všech sil se snažil na to nemyslet. S Therem po boku se jednou tiše pomodlil a vyrazil kolem ohně do tmy za ním.

Zdálo se, že poblíž nikdo není, ale když se podívali nahoru nad skalisko, viděli muže dřepící kolem táborového ohně ani ne sto stop daleko.

Když se kradli podél skalnatého pobřeží k okraji lesa severně od tábora, jejich bosé nohy nedělaly žádný hluk.

Otevřený terén mezi zakrnělými stromy zrádně protkávaly obnažené kořeny stromů, vyčnívající z mělké půdy. Když Thero klopýtl, Alek ho popadl za ruku a táhl dál.

Brzy před sebou postřehli několik mužů na hlídce. Stráže nicméně sledovaly, jestli se nějaké potíže neblíží z vnějšku, a Alek se jim bez problémů vyhnul. Vedl je na sever a řídil se při tom měsícem.

Nešli ani půl hodiny a procházeli právě malou, měsíčním světlem zalitou roklí, když Thero Aleka zastavil.

"Podívej, jsem taky unavený, ale nemůžeme si dovolit odpočívat," naléhal Alek.

"O to nejde," zašeptal Thero. "Víš, že jsme utekli. Právě jsem něco cítil, myslím, že to bylo hledání. Irtuk Beshar nebude trvat dlouho, než nás najde."

"Ach bohoové!" zajíkl se Alek a ohlédl se zpátky směrem, odkud přišli. "Nemůžeme se nechat zajmout, Thero. Tebe oběťují, a teď, když jsem krvácel, nic Mardovi nezabrání v...!"

"Sklapni," přerušil jej Thero a ostře s ním zatřásl. "Klekní si."

"Máš zpátky svou magii!" vydechl Alek a zalila jej vlna úlevy. "Můžeš teď provést translokaci?"

"Ne, nemám sílu." Thero položil studené ruce Alekovi na ramena a jeho hubený zarostlý obličej se ztrácel v šeru.

"Vyčisti svou mysl a uvolni se. Toto kouzlo bude trvat do východu slunce; zapamatuj si to, pokud můžeš. Východ slunce. Budeš muset běžet ze všech sil, aby ses dostal co nejdále, než..."

Oba ztuhli, když se směrem od tábora ozvalo příšerné nadpřirozené zavytí. Zesílilo do šíleného vzlykajícího chechtotu, zmkló a vybuchlo znovu, tentokrát blíže.

"Příliš pozdě!" sykl Alek a pak sebou trhl, když jej Thero oběma rukama sevřel a donutil znovu si kleknout.

"Ne, není!" Thero jej držel dole a naléhavě řekl: "Vyčisti svou mysl, Aleku, uvolni se. Trvá to jen okamžik." Nocí k nim dolétlo další drmolivé zavytí. Alek sklonil hlavu, zvědavý, co má Thero v úmyslu a proč se to náhle zdá být tak povědomé.

"To je dobré, velmi dobré," zašeptal Thero. "Aleku i Amasa Kerry, untir maligista..."

Nezvyklý zvuk celého jeho jména probudil Alekovu paměť. Otevřel ústa k protestu, ale magie se ho už zmocnila.

"Untir maligista kewat, Aleku i Amasa Kerry." Thero pokračoval, silně tlačil do Alekových ramenou a proudila z něj všechna síla, co mu zbývala. Hrůza, kterou Irtuk Beshar vypustila z řetězu, se s praskotem hnala mezi stromy směrem k nim a řvala svým šíleným vytím lovce.

Thero trhl hlavou dozadu a vykřikl: "Necht' je vnitřní symbol uvolněn!"

* * *

Proměna nastala téměř okamžitě. V jednu chvíli před ním klečel Alek a vzápětí mladý jelen setřásal z parohů zbytky rozedrané tuniky. Nozdry se mu chvěly a odskočil od Thera, ale pak se zmateně ohlédl zpět. Kolem něj se slabě třpytil příзраčný pozůstatek magie, ale ten se brzy rozplyne.

Thero udělal váhavý krok směrem k němu, i když věděl, že Alek už lidské řeči pravděpodobně nerozumí.

"Nezradil jsem Orěsku úmyslně," řekl mu. "Necht' je toto vykoupení za mou slepotu. Běž. Utíkej!"

Jelen sklonil hlavu a mával parohy ze strany na stranu, jako by jej odmítal opustit.

"Ne, Aleku, běž."

Hladové zavrčení ze tmy vyřešilo spor za něj; jelen se obrátil a uprchl.

Poslední věc, kterou Thero viděl, bylo zablesknutí jeho ocasu.

Kapitola 46.

Cesty se protínají

T

ed' měli dost času na to, aby zjistili, jak je plenimarský tábor uspořádán. Stráže stály po jeho obvodu směrem k pevnině, první řada ve vzdálenosti asi čtvrt míle, druhá blíž k táboru. Tvořily tak pevnou síť, ale jako v každé síti v ní byly díry. Beka a její jezdci, tiši a smrtící jako skuteční urgazhi, nepozorovaně zabili čtyři strážné, vzali jim tuniky a zbraně a zamířili k houfu spících zajatců.

Jasná noc byla proti nim. Byl téměř úplněk, a když se chystali k útoku, rozeznávali v jeho světle tváře svých druhů. Ve stejném zářném světle viděli, že Gillymu s Mirnem se opět podařilo držet se co nejvíc na vnějším okraji skupiny. Byli do pasu nazí, leželi na zádech s hlavami opřenými o trám.

Právě v tom okamžiku někde na opačném konci tábora vybuchl rozrušený křik. Cokoliv se tam dělo, přilákalo to pozornost celého tábora. Několik ze strážů mezi vězni odběhlo směrem ke zdroji hluku, někde zblízka se ozvalo frkání a bučení býka.

"U Sakora, nikdy nebudeme mít větší šanci než teď!" zašeptala Beka.

Její plán byl jednoduchý, přímočarý a existovala možnost, že skončí naprostou katastrofou. Ostatní to věděli, ale byli jednomyslně pro se o záchranu pokusit.

Beka a ostatní čekali skryti mezi stromy s připravenými luky, zatímco Steb, Rhylin, Nikides a Kallas si oblékli ukradené nepřátelské tuniky a nenuceně se vydali směrem k vězňům

Stráže stále upínaly svou pozornost ke křiku a čtyřem jezdci, kteří zvedli přibité zajatce a vrhli se s nimi do lesního úkrytu, se nikdo nepostavil. Celá akce trvala jen okamžik.

Útočný oddíl se tiše plížil zpět jako duchové, až došli k Jareel a Ariani, které zůstaly na strážu u koní kus před hranicí plenimarského tábora.

"Věděli jsme, že přijdete," řekl slabě Gilly, když jej Kallas a Nikides jemně pokládali na záda na zem vedle Mirna.

V místech, kde dlaně prorazily dlouhé hřeby, měli ruce oteklé a s tmavě červeným nádechem. Ramena se jim o hrubé trámy rozedřela do krve. Když si je Beka prohlédla blíž, podle mnoha podlitin a odřenin, kterými byli muži pokryti, poznala, že museli pod tíhou neohrabaného břemene mnohokrát klopýtnout a upadnout.

"Jen klid, jezdci," řekla, když poklekla vedle nich. Na její pokyn jim několik ostatních přidrželo nohy a ramena. Nikides se sklonil, aby přeřezal provazy, kterými měli přivázané ruce k trámům, ale seržant Braknil jej zastavil.

"Tohle jim radši, než budeme hotoví, necháme," varoval. "Dejte jim oběma řemeny, aby se do nich zakousli, a ať už to máme z krku."

Vzal si kovářské kleště, zapřel se nohou o trám vytrhl první hřeb z Gillyho ruky.

Byl to nepředstavitelně bolestivý postup. Ruce kolem hřebů natekly a zhnisaly a Braknil musel zarýt do kůže, aby mohl hřeb pořádně zachytit.

Při vytahování prvního hřebu Gilly omdlel. Mirn zarputile svíral řemen mezi zuby a po tvářích mu dolů do uší stékaly slzy bolesti.

"Vydržte," zamumlala Beka, když mu rukama svírala ramena, a snažila se, aby v jejím hlase nebyl slyšet hněv a odpor, který cítila. "Už to brzo bude."

Když bylo po všem, Braknil jim zranění omyl mořskou vodou a ovázal pruh propocené plátna a vlny, které si ostatní jezdci odřízli ze svého oblečení.

"Žádný z nich není v takovém stavu, aby mohl jet," řekla Beka. "Rhyline, vy a Kallas jste mezi jezdci nejsilnější, takže je vezmete. Nikide, dohlédněte na to, abychom odnesli i trámy a hřeby. Nenechme těm bastardům víc stop, než je nutné."

Když zbytek turmy vyskakoval do sedel, aby se stáhli, ozval se z tábora další řev, ze kterého jim na rukou naskočila husí kůže.

Šílené, nelidské zavytí se vystupňovalo, utichlo a pak vybuchlo znovu a trylkovalo, jako by se nějaké obludné hrdlo chystalo námahou prasknout. Koně škubali hlavami a úzkostně věřili.

"Bilairyho koule! Co to bylo, poručice?" vyjekla Tealah.

"Doufejme, že to nezjistíme," zamumlala Beka. Děsivý řev se ozval znovu. "Ne, míří pryč od nás. Zmizíme odtud, než si to rozmyslí."

"Kudy?" zeptal se Rhylin a vzal Mirna, který konečně omdlel, do náručí.

"Do vnitrozemí, uklidíme se jim z cesty," odvětila Beka, když k nim mezi stromy dolehlo další slabé zavytí.

"A pryč od toho, ať už je to cokoliv!" zamumlal někdo, když se tryskem rozjeli pryč.

* * *

Aleku?

Nysander s pokrčeným čelem zíral nevidoucima očima do tmy. Nejprve vycítil Theroovu podstatu; teď tady byla jenom Alekova, blikající v jeho mysli jako vzdálený strážní oheň.

Nemusel vynaložit žádnou sílu, aby ji ucítil - energie byla jasná, snad díky silnému kouzlu, které s ní splynulo.

Nysander rozeznal známý otisk kouzla.

Výborně, Thero! Proč však podstata samotného mladého čaroděje tak náhle zmizela?

Opět pocítil Alekův prchavý strach, soustředil na něj drobný záblesk magie a tiše pronesl: "Pojď k nám, Aleku.

Potřebujeme tě."

Našli si útočiště pod slanomilnou borovicí v lese nad svatyní. Konce spodních větví sahaly téměř až na zem a vytvářely uvnitř nízký prostor, podobný stanu.

Micum, natažený na silném voňavém lůžku ze spadaného jehličí, slabě chrápal. Seregil se vedle něj neklidně převaloval a mumlal něco v aurenštině.

Od svého příjezdu do Plenimaru čaroděj nepocíťoval příliš velkou potřebu spát. Tiché noční hodiny byly příliš drahocenné, než aby je promarnil. Místo toho držel stráž, meditoval a vyživoval tak svou vracející se sílu. Jenom doufal, že až přijde čas, bude to stačit.

Seregil se zase převrátil a tiše zasténal. Nysandera napadlo, že jej vzbudí, aby se s ním podělil o první známku naděje, ale na to bylo příliš brzy; kdyby si Seregil myslel, že Alek je blízko, vyrazil by za ním na vlastní pěst. Alek byl stále příliš daleko.

Nysander se znovu opřel o sukovitý kmen borovice a pokračoval ve svém osamělém bdění.

Čtveřice byla opět úplná; najdou jeden druhého.

* * *

Bečini jezdci hnali koně přímo na východ, dokud nezašel měsíc. Za rozbřesku dojeli do skalnaté vysočiny s výhledem na vzdálené, mlhou zahalené moře.

Mírnovy a Gillyho ruce vypadaly jako nafouklé rukavice, pokryté zanícenými nachovými, rudými a žlutými skvrnami.

Když je Braknil znovu převázal, odvedla jej Beka stranou od ostatních.

"Vy už jste to viděl. Co si myslíte?" zeptala se tiše.

"Dal bych roční plat za drysiána." Seržant dával pozor, aby stál zády k ostatním. "A dokonce ani tak nevím, jestli by šlo ty ruce zachránit. V naší situaci nemůžu udělat nic jiného než polní obvaz a nemám žádné jiné léčebné prostředky než mořskou vodu. To může stačit na vytažení hnisu, ale jestli dostanou otravu krve..." Zlehka výmluvně pokrčil rameny.

"No, pak by bylo lepší jim to urychlit."

Beka se ohlédla zpátky na ostatní a spatřila Tareho, jak přemlouvá zraněné muže, aby se napili.

"Z Rhímínee nás společně odjelo třicet čtyři, oddíl zelenáčů, kromě vás, pod velením novopečené poručice," řekla Beka ponuře. "A teď se na nás podívejte."

"To útok na regiment nás tak zdecimoval," připomněl jí Braknil. "Při něm jste nás vedla dobře. Co se stalo, nebyla vaše vina. Všichni z nás, co padli, padli se ctí. Od té doby jsme si ve všech nájezdech vedli zatraceně dobře, a to je vaše zásluha. Teď je jenom důležité dostat se s tím, co jsme zjistili, k našim liniím."

Beka se na svého seržanta vyčerpaně napůl usmála. "To mi povídejte. Podíváme se, jestli k tomu Mirn a Gilly můžou něco přidat."

"Někteří z ostatních vězňů mluvili trochu skalsky," řekl jim Mirn slabě, hlavu položenou na Stebově stehnu. "Jeden z nich říkal, že velitel se jmenuje Mardus, je to nějaký lord. Taky měl s sebou nekromanty."

"Nekromanty," odfrkl Gilly s pohledem upřeným na své poničené ruce. "Jedna z nich vypadala spíš jako démon než čarodějka. Černá jako by ji vytáhli z ohně, ale živá jako vy a já! Nikdo nerušil, kam máme namířeno, ale každý věděl, co se v noci dělo a že to dělá ona!"

"Byly to jakési oběti," vysvětlil Mirn. "Každý večer po západu slunce přišly stráže a bylo vidět, jak se každý snaží scvrknout a zmizet, jak jen může, a doufá, že nevyberou jeho. Většinu nocí jsme spali na opačné straně tábora, než se obřad odehrával, ale slyšeli jsme dost dobře, abychom poznali, že ty chudáky řezou zažíva..." Zmlkl a otřásl se. "Potom jiný čaroděj, muž, vyvolal černý přízrak, aby odstranil těla. Příští den jsme pochodovali přímo přes místo, kde k tomu došlo, a přísahám vám, že nikde nebyla ani kapka krve."

"Černý přízrak?" zamumlalo znepokojeně několik jezdců.

"U Plamene! Myslíte, že to bylo to, co jsme včera v noci slyšeli výt v lese?" zeptal se Tare.

"Pokračujte," pobídla je Beka a nevěšela si ostatních.

"Co nikdy nepochopím, je, proč neobětovali nás," zasténal Gilly a hlas mu náhle zakolísal. "U Plamene, poručice, byli jsme nepřátelští zajatci. Přibili nás, to ano, ale nic víc. Všichni ostatní byli obyčejní lidi: námořníci, které verbíři odvedli násilím, Skalané, Myceňané. I ženy a děti. Ale většina z nich byli Plenimarští. Jejich vlastní lidi!"

Oba muži zmlkli a pak Mirn vzdychl. "Promiňte, poručice, ale to je všechno, co můžeme říct."

Beka zavrtěla hlavou. "Neomlouvajte se. Teď si odpočíte."

Zvedla se a rozhlédla po ostatních. "Myslím, že od Myceny nemůžeme být víc než čtyři nebo pět dní jízdy. Pokud budeme mít štěstí, teď už naše oddíly postoupily dál na jih. Ariani, vás pošlu s ústní zprávou zpátky k regimentu. Vezměte si dva nejlepší koně, jeďte tak rychle, jak to půjde, a řekněte veliteli Kliš, co jsme viděli."

Ariani jí hrdě zasalutovala. "Rozkaz, poručice."

"Desátníku Nikide, vaším úkolem je dopravit raněné zpět. Postavíme tady pro Mirna a Gillyho nosítka. Stebe, pojedete s nimi. My ostatní budeme oddíl ještě pár dní sledovat."

Steb se podíval na Mirna, zjevně mezi dvěma mlýnskými kameny. "Se vši úctou, poručice, tak vás zůstane jen dvanáct. S jedním okem můžu střílet a bojovat stejně dobře, jako předtím se dvěma."

"Proto potřebuji, abyste bránil raněné," řekla a viděla, jak se mu ulevilo. "To platí i pro vás, Nikide," dodala, když postřehla, že se desátník nadechuje k protestu. "Jeďte na jih, jak rychle jen dokážete. Jste moji náhradní poslové pro případ, že se to Ariani nepodaří. My ostatní tu zůstáváme kvůli špehování, ne boji."

Beka předala velení Braknilovi, širokým obloukem obešla tábor a nakonec se zastavila na výběžku, který byl obrácený na západ, dole pod ostatními. Slyšela, jak mezi sebou reptají. Ti, kteří měli odjet, nebyli právě šťastní, že opouštějí ostatní; ti, co zůstávali, se divili, co víc by se ještě mohli dovědět.

Beka si těžce vzdychla. Ona už boj s rozhodnutím, jak naložit s těmi, co zbyli z turny, vybojovala. Nikdo z jejich nadřízených jí nebude moci vytknout, že se teď obrátila zpět.

Co by však řekli důvodům, které jí vedly k tomu, aby zůstala? Když její oči bloudily po pobřeží dál na sever, opět ucítila ten zvláštní pocit známosti a správnosti, který se poprvé dostavil tu noc, když spatřili kometu.

Ať byl tenhle lord Mardus kdokoliv a ať se svými nekromanty a nesmyslným pochodem nikam zamýšlel cokoliv, Bečín nově naostřený instinkt jí řekl, že je příliš blízko odhalení tajemství, než aby teď přestala.

Kapitola 47.

Jelen ve tmě

A

lek prchal z malé mýtiny a za ním se rozléhaly výkřiky. Hlasy Člověka a Druhého se na okamžik smísily a pak umlkly. Počáteční pocit zmatku znovu vytryskl, ale jeho zvířecí vědomí jej pohánělo dál do hloubi lesa, pryč od zápachu mršiny. V lese kolem sebe cítil další Lidi, ale bylo snadné se jim vyhnout.

Když na něj Nysander před všemi těmi měsíci v bezpečí zahrady Orěsky kouzlo vnitřní podstaty seslal poprvé, Alekova lidská identita byla tou zvířecí tak zaplavena, že jej čaroděj rychle proměnil zpět dřív, než mohl v nastalém zmatku zranit sebe nebo někoho jiného.

Tentokrát to bylo stejné a byl to jeho vítězný zvířecí instinkt, co jej přimělo k útěku a nepochybně mu zachránilo život. Zbrkle se hnál tmou a vzduch kolem byl plný pachů. Všiml si varování, které zachytily jeho nozdry, vyhnul se plenimarským hlídkám a přitom s bezmyšlenkovitou lehkostí přeskakoval křoví, strouhy a pasti. Zatímco prchal, jeho mysl se pomalu vzpamatovávala ze šoku z přeměny a splynula s myslí jelena do stavu intenzivnějšího vědomí, které nebylo ani lidské.

Vyběhl zpoza stromů na skalnatý mořský útes a na okamžik se zastavil, čenich zpěněný. Pod ním narážel příliv na skály a zvedal do vzduchu velké vějíře vodní tříště.

Na obloze zářila kometa a při pohledu na ni jí projela nová vlna paniky. Všechny svaly se mu chvěly a napínaly a každý instinkt křičel, ať utíká. Zůstal však stát, dlouhé citlivé uši natažené ostře dopředu a nozdry rozšířené. Jak jeho nová krev postupně vychládala, smysly zachytily něco nového. Zahrabal rozděleným kopytem o skálu, žalostně zabučel a pak zůstal nehybně stát a naslouchal.

Volání, které přišlo v odpověď, nebylo v tichu jeho mysli slyšet o nic víc než nejslabší šepot. Neslyšel žádný hlas, nic necítil ani neviděl, jen volání instinktu.

Na sever, stále na sever. Poslechni a věř.

Jako pták, který se po prvních mrazech náhle rozpomene na cestu na jih, se Alek poddal vlivu tohoto nejasného tušení, neboť jeho mysl byla stále příliš zatemněná tou jelení, aby se ptal nebo obával.

S dalším hlubokým výkřikem zvedl hlavu do větru a vyrazil vpřed.

Když běžel, po širokém hřebětě mu klouzal měsíční stín a jeho lidská mysl postupně začínala žasnout nad pocitem z tohoto překvapujícího nového těla. Při skocích cítil, jak se jelení svaly napínají a uvolňují, uvědomoval si tlukot svého velkého srdce i váhu těžkého paroží, které na hlavě nevnímal o nic víc než kdysi klobouk.

Známa vůně lesa a moře byla náhle bohatší, než jak ji mohly vnímat lidské smysly. Zastavil se, aby se napil z potůčku, a nedokázal odolat vůni mladých výhonků slézu, který rostl kolem. Jejich vlhká svěží chuť naplnila jeho tlamu jako plástek medu. Znovu vyrazil a přes cestu mu s tichým šuměním křidel přelétla malá šedá sova.

Čím víc postupoval na sever, tím bylo pobřeží neutěšenější. V dálce viděl štít osamělé hory, vypínající se na pozadí hvězd. Skaliska tady byla širší, táhla se až do moře a byla rozdělena puklinami a pásy tmavšího kamene. Běžel dál přes místa, kde se skála setkávala s loukou a sladce voněly šichy a lišejníky.

Moře zvolna ustupovalo ze skal k čáře odlivu a za sebou nechávalo třpytící se tůně, které ve tmě zářily jako černá zrcadla. Měsíc se ponořil do moře a hvězdy tančily k domovu. Když se změnil vítr a pachy noci začínaly blednout, ucítil koně a lidi. Vběhl do rokle, zůstal nehybně stát a větril, dokud jej neminuli a nezmizeli na severu.

Alek ucítil blížící se svítání dávno předtím, než se na obloze objevil jeho první nádech. Zpoza hor vytrysklo průzračné světlo falešného jitra a probudilo hejna racků a kachen, která se houpala na vlnách mimo dosah příboje. Něco ve změně světla způsobilo, že se mu v hlavě rozvlnila jakási vzpomínka, protože byl ale pohlcen neodolatelným vábením instinktu

a volání, nedokázal si vzpomenout, o co šlo.

První paprsek skutečného svitu na něj dopadl ve chvíli, kdy přeskakoval zpěněnou puklinu ve skále. Uprostřed skoku se jelen rozplynul a na jeho místě zůstal hubený nahý chlapec.

Energie pohybu přenesla Aleka přes puklinu. Neohrabaně dopadl a odřel si kolena a lokty. Stále se mu z transformace točila hlava, proto se natáhl na záda, mžoural na mramorově zlatou oblohu a nechápavě uvažoval, kde je a jak se sem dostal.

Z pukliny, kterou právě přeskočil, se vyvalila vlna a postříkala mu nahou kůži třpytivě bílou sprškou vody. Alek se vyškřábal na kolena a uvědomil si, že stále drží slonovinovou lahvičku, kterou vzal Vargúlovi Ashnazaiovi. Zvědavě ji otevřel a vysypal si do dlaně její obsah, několik tmavých dřevěných třísek.

Otřásl jím oslepující záblesk vzpomínek - Ashnazai, pohrávající si s lahvičkou, když jej na palubě Kormada mučil, výraz uspokojení na jeho tváři poté, co Seregilovi podřízl hrdlo, Therův poslední zoufalý výkřik, mísící se s vytím čehosi, co na ně vypustili po jejich útěku. S přiškrceným vzlyknutím mrštil třísky do moře a za nimi vykřičel svůj žal.

Ale dokonce i přes jeho zármutek zde stále bylo ono volání, nějak slabší, ale pořád dostatečně zřetelné.

Na sever.

* * *

První Plenimarští dojeli ke svatyni těsně po rozbřesku. Hlídku měl Micum a zaslechl jejich koně včas, aby se stihl ukrýt do houští u stezky. Počkal, až cestou k bílému kameni projedou kolem, a pak spěchal zpátky k úkrytu pod borovicí varovat ostatní.

"Už jedou," zašeptal, když se plazil pod ochrannou clonu větvi. "Dva plenimarští zvědové právě projeli po cestě a mířili na sever."

"Máme štěstí, že se drží stezky," zamumlal Nysander a nepřítomně si hladil bradu.

"Proč?" zeptal se Seregil.

Nysander si těžce povzdechl a pak se na své dva společníky podíval. "Míří k nám Alek. Drží se pobřeží, takže máme štěstí, že Plenimarští jedou po cestě."

"Míří k nám?" vydechl Micum nedůvěřivě. "Jak to víš? Odkdy to víš?"

Seregil neřekl nic, ale Micum si všiml náhlého napětí a horečnatých skvrn, které mu vyskočily na vpadlých tvářích.

"Ucítíl jsem ho právě dnes po půlnoci," odpověděl Nysander.

"Ty jsi věděl, že je tam venku, a neřekl jsi nám to?" zasyčel Seregil. "Illiorovo Světlo, Nysandere, proč ne?"

"Protože byste vyrazili do tmy a nejspíš dosáhli jenom toho, že byste si sami ublížili. Byl příliš daleko, než abyste se k němu dostali pěšky. Zdá se, že v jeho útěku měl prsty Thero..."

"Ten zrádný bastard?" Seregilovy oči se nebezpečně zúžily.

"Přestaň s tím, Seregile!" nařídil Nysander, který konečně popustil uzdu svému hněvu. Vzplál mu ve tváři, překvapivý jako blesk z čistého nebe. "Ať už snad Thero předtím udělal cokoli, vypadá to, že použil vlastní magii, aby pomohl Alekovi utéct, velmi pravděpodobně za cenu vlastního života. Alek je sám. To jej k nám přivedlo blíž, než by dokázala ztráta některého z vás. Pokud sem už dorazili Mardovi zvědové, ten muž sám nemůže být daleko."

Seregil otevřel ústa k protestu, ale Micum promluvil první.

"Taky se mi to nelíbí, ale má pravdu a my oba to víme," řekl zdráhavě.

"Dobře, a co teď?" zeptal se Seregil, ve kterém to stále vřelo. "Nemůžeme tady prostě sedět a doufat, že nás šťastnou náhodou najde! Bilairyho koule, Nysandere, když víš tak jistě, kde je, tak ho sem přenes!"

"Víš, že teď nemohu vydat tolik síly. Nicméně jsem dokázal poslat výzvu a taky kolem něj umístit nějaké ochrany. Pomocí magie ho Mardus nenajde."

Seregil se natáhl pro boty a opasek s mečem.

"Ale minulou noc jsi o něm věděl," zamračil se Micum. "Jak jsi to udělal, když ne s pomocí magie?"

"Já jsem neudělal nic. Prostě jsem to věděl."

"Tak proč ho já a Micum necítíme?" zeptal se Seregil.

"Kdo ví? Teď běž za ním; pomoz mu. Přichází z jihu."

"Ach ano, to je jeden z mých titulů, že? Průvodce?" zabručel Seregil, popadl měch s vodou a protlačil se větrovým ven. Micum chtěl vyrazit za ním, ale Nysander mu položil ruku na paži.

"Nech ho jít."

* * *

Seregil klusal přes kameny a jeho hněv rychle ustoupil opatrné radosti. Během dlouhých dní na palubě Dámy se naděje zmenšila na pouhé tvrdohlavé odmítání nejhoršího. Teď to vypadalo, že Nysanderova víra v proroctví se prokázala. Navzdory nepřízní osudu se oni čtyři na tomto nepřátelském pobřeží setkali.

Zrovna začal odliv a zanechával za sebou tůň a zrádné hromady řas, vyvržených na břeh, třpytící se v ranním slunci. Z moře se valily dlouhé zelené vlny a jedna za druhou se v zářivých zpěněných gejzírech třístily na skaliscích. Osvěžující vítr zanášel vodní tříšť na pobřeží; když Seregil krácel kolem, otočil obličej k moři a vychutnával si slanou chuť na rtech.

Na ničem jiném nezáleželo. Alek byl naživu.

Cestou jedním okem sledoval stromy. Jedna hlídka se už ukázala; objeví se další. Za hodinu si všiml třpytivého odlesku slunečního paprsku na kovu.

Ukryl se ve skalní puklině a slyšel, jak jej tryskem minula skupina jezdců. Podle zvuku to vypadalo, že jich byl nejméně tucet. Počkal, až poslední zvuky kopyt zmizí na severu, a pokračoval v cestě.

Uplynula další hodina a začínal se bát, že nějak jeden druhého minuli. Alek mohl stejně jako on najít útočiště pod nějakým výběžkem nebo v lese. Taky mohl mít nehodu nebo být znovu zajat. Seregil černé myšlenky odehnal a posadil

se na vlhký balvan, aby nabral dech.

Jeho příchod vypudil malé hejno pruhovaných březének, které chřestily a kutálely se dolů do tůně jako vodopád kuliček. Na druhou stranu slétl racek, aby se napil.

"Najdu ho," povzdechl si Seregil nahlas a složil hlavu do dlaní. "Je tady a já ho najdu."

Racek si jej jedním skeptickým žlutým okem přeměřil a pak s posměšným chechtotem odletěl. Seregil za ním otočil hlavu a ztuhl úžasem. Z plošiny útesu ani ne dvacet stop od něj ho pozorovala unavená, potlučená postava.

"Aleku!"

Alek, vyhublý, potlučený a nahý, se při nárazech větru viditelně kymácel. Nicméně navzdory svému zjevnému vyčerpání byl připravený k boji.

"Aleku, to jsem já," řekl Seregil jemněji, když uviděl, jak se v těch temných přivřených očích sváří naděje se strachem. Co tam vpustilo tak velkou nedůvěru? "Co se děje, talí?"

"Co tady děláš?" zaskřehotal Alek a jeho vyčerpaný hlas projel Seregilem jako nůž.

"Hledám tě. Jsou tady i Nysander a Micum. Čekají nás zpátky po cestě."

"Nysander je mrtvý," řekl Alek a udělal krok zpátky.

"Ne, téměř zemřel, ale je naživu, přísahám. Víme, k čemu se Mardus chystá. Měli jsme pravdu, Aleku. My jsme Čtveřice - ty, já, Nysander a Micum. Jsme tady, abychom ho zastavili."

Alek se uboze třásl a vítr mu sfoukával vlasy do bledé tváře. "Jak mám vědět, že jsi to ty?" zamumlal slabě.

"O čem to mluvíš?" zeptal se Seregil s rostoucím zmatkem. "Co ti to udělali, talí? Jsem to já! Půjdu teď k tobě nahoru, dobře? Neboj se."

K jeho úžasu se Alek obrátil a prchal.

Seregil se vykrábal na skalisko, rozběhl se za ním, sevřel jej do náruče a pevně držel, zatímco se mu Alek snažil vytrhnout.

"Uklidni se. Co se děje?" Na žebrech cítil Alekovo bušící srdce.

Chlapec těžce dýchal. Pak se otočil a jednou rukou ze strany uchopil Seregila za bradu. Seregil zahnal náhlý poryv vlastního strachu a uvolnil sevření.

Alek se opatrně dotkl jeho vlasů, ramen a paží a směs napětí a nedůvěry dodávala jeho tváři téměř ponurý vzhled. Ten však po chvíli zmizel a vystřídal ho nejnádhernější výraz úlevy, jaký kdy Seregil viděl.

"Illiore, jsi to ty. Žiješ," zajíkl se Alek a z očí mu vytryskly slzy. "Ten bastard! Mělo mě to napadnout, ale ta krev, tvůj hlas, všechno... ale ty jsi naživu!" Prudce Seregila objal a celý se přitom třásl.

"Ještě před chvílí to tak vypadalo," zachraptěl Seregil, a když k sobě Aleka tiskl, hrdlo se mu svíralo pohnutím. Chlapec se teď silně chvěl. Seregil jej na okamžik pustil, aby si mohl stáhnout plášť a přehodit ho přes Alekova holá ramena, a pak mu pomohl do závětrí velkého balvanu a pevně jej držel, zatímco se chlapec třásl a plakal.

"Myslel jsem si, že jsi mrtvý," vykřikl Alek chraptivě a stále se k Seregilovi tiskl, jako by se bál, že zmizí. "To udělal Vargůl Ashnazai. Donutil mě, abych si myslel, žeš mě přišel zachránit a zabil..." Alek ze sebe vypravil pronikavý zvuk, něco mezi vzlykem a zasmáním. "Ale já jsem toho zkurvysyna zabil!"

Příběh, který ze sebe postupně vypravil, byl přerušovaný a zmatený, ale Seregil si toho dokázal poskládat dost, aby začal tušit, jakému mučení byl Alek vystaven. Zatímco hladil Aleka po vlasech a tiše mu něco šeptal v aurěštině, v očích jej pálily slzy bezmocného hněvu.

Když Alek dovyprávěl, opřel si unaveně hlavu o Seregilovo rameno a znovu se rozechvěle nadechl. "Nejhorší na tom bylo... Když tě Ashnazai zabil, podvedl mě a já si myslel, že... říkal, že..." Alek pevně zavřel oči. "Myslel jsem si, že jsi zemřel s myšlenkou, že jsem tě zradil."

Seregil Alekovi odhrnul z čela pramen vlasů a políbil jej tam. "To je v pořádku, talí. Kdybych to opravdu byl já, nevěřil bych mu. Na to tě znám příliš dobře."

"A nikdy jsem ti neřekl..." Alekova bledá tvář prudce zčervenala. "Nerozumím tomu, ale já..."

Zajíkl se a Seregil jej přitáhl blíž. "Já vím, talí. Já vím."

Byl to Alek, kdo spojil jejich rty.

Seregil tomu nejprve nedokázal uvěřit. Alek však byl neústupný, neohrabaný, ale rozhodný. Ten jediný nešikovný polibek trval okamžik i věčnost, a v tichosti toho hodně vypovídal o upřímném ohromení.

Chvilku po něm byla pro slova příliš křehká.

Je vyčerpaný a zmatený. Mučili jej víc, než mohl snést, varoval sám sebe Seregil, ale tentokrát se pochybnosti neujaly. Otec, bratr, přítel.

Milenec.

Zavřel oči s vědomím, že ať už mezi nimi vyrašilo cokoli, stačilo by mu to.

Jako první prolomil ticho Alek. Utěl si cípem plášť oči a řekl: "Raději bychom měli jít. Jestli teď usnu, pochybuju, že mě dokážeš znovu vzbudit. Mardus už jde."

"Raději by sis měl vzít něco na sebe." Seregil se postavil a chtěl si stáhnout tuniku, když ucítil váhu černé dýky, kterou v ní nosil.

"Skoro bych zapomněl. Tohle jsem pro tebe schovával."

Vytáhl nůž ven a odvinul šátek, kterým jej omotal. Chvilku dýku podržel - během dlouhých dnů jejich odloučení byla symbolem jeho porážky i naděje. Nakonec z jílce stáhl pramen vlasů a dovolil větru, ať mu zlatá vlákna vyškubne z prstů a rozptýlí je po skalách a do moře.

Čím dál blíž

I

rtuk Beshar se rozjela k čelu oddílu a připojila se k Mardovi. Kapitán Denarii, velitel pozemní jednotky, která je při přistání očekávala, jí uvolnil místo a stěží přitom potlačil zachvění.

Mardus jí elegantně kývl na pozdrav. "Dobré ráno, Ctihodná."

"I vám, lorde Marde. Vaši zvědové se už vrátili?"

"Ano. Ohlásili, že před námi žádní nepřátelé nejsou. Dnes pozdě odpoledne rozbijeme tábor a zítra dorazíme na místo k závěrečnému obřadu."

"Jako vždy je Seriamaiova vůle s vámi, můj pane." Irtuk si prohlédla hezký profil tmavovlasého muže. "Musím říci, že když uvážíme včerejší smrt Vargůla Ashnazaie a útěk zajatců, vypadáte velmi optimisticky."

Mardus výmluvně pokrčil rameny. "Ashnazai si svou smrt navzdory všem mým varováním zavinil sám. Nicméně ztráta Aleka je politováníhodná. Je to velmi pozoruhodný mladý muž."

"Ale co zajatci?"

"Moji stopaři tvrdí, že je osvobodil skalský přepadový oddíl s méně než dvanácti jezdci a pak uprchli na východ. Ne, Přílba bude obnovena a já budu Seriamaiovi sloužit jako Vatharna." Mardův chladný úsměv se zřetelně rozšířil. "To není na neuznaného bastarda nejvyššího pána špatné, co?"

"Předvídala jsem tento den už od doby, kdy jsem vás jako malé dítě houpala na kolenou," řekla dymagnos něžně.

"Dokonce ještě ani teď mladý nejvyšší pán nic netuší. Až přijde čas, bude přinucen uvolnit místo vám, svému spolehlivému nevlastnímu bratrovi. Až budete mít na hlavě Přílbu a Seriamaius nad vámi bude držet svou ochrannou ruku, nikdo nebude moci váš nárok na trůn popřít."

"A jak se dnes ráno cítí mladý Thero?"

Irtuk Beshar se suše, šeptavě zasmála. "Zkrocený. Naprosto zkrocený."

* * *

Druhá hlídka na výzvědách byla větší. Z úkrytu mezi několika velkými balvany napočítal Micum tucet plenimarských jezdců, jedoucích po stezce směrem ke svatyni.

Odplížil se zpátky k borovici a našel tam Nysandera, jak tiše naslouchá výkřikům zvědů, kteří se rozptýlili po lese za svatyní a volali jeden na druhého.

"Co říkají?" zašeptal Micum.

"Řekl bych, že hledají místo pro založení tábora."

Zanedlouho se Plenimarští stáhli na svažující se louku asi čtvrt míle zpátky směrem, ze kterého přišli. Micum s čarodějem je obezřetně následovali.

"Zdá se, že se tady chtějí utábořit," řekl Micum, když pozoroval, jak se několik vojáků pustilo kolem mýtiny do kácení stromů. "A navíc rovnou Seregilovi v cestě. Jsou odtud vidět skaliska."

"Musel je vidět už předtím," odvětil Nysander a zamířil zpátky k úkrytu pod borovicí.

"Doufejme," zamumlal Micum. "Nelíbilo se mi, jak se odtud vyřít. Víš, tady stejně není nic na práci. Možná bych měl jít ven a podívat se po něm. Budeš v bezpečí?"

Nysander se usmál. "Před touhle cháskou? Samozřejmě. Jen běž."

* * *

Micum schovaný za křovím u stezky nepovšimnut minul plenimarský tábor. Z úkrytu za pokáceným stromem napočítal na mýtině deset vojáků. Zbývali tedy ještě dva.

Jakmile byl od tábora dost daleko, vyšel na skaliska a podíval se k jihu, jestli nezahledne nějaký pohyb. Nysander neřikal, jak přesně je Alek daleko. Zkontroloval slunce a odhadl, že Seregil odešel něco víc než před hodinou.

Micum pokračoval v cestě na jih a vedle něj bušil do skal nastávající příliv. Po další hodině konečně v dálce zahlédl dvě postavy, pohybující se směrem k němu. I když byli stále příliš daleko, než aby dokázal rozeznat podrobnosti, viděl, že Seregil Aleka při nejisté chůzi po pásu skalnatého pobřeží podpírá.

Seregil jej zahlédl, vytasil meč a pak, když poznal, že je to Micum, ho opět zastrčil.

"U Plamene, přece jsme tě našli!" vykřikl Micum radostně, když k němu došli. Micum Aleka jednou rukou na přivítanou objal a pomohl mu posadit se na vyplavenou kládu. Chlapec měl oči vpadlé únavou a na sobě Seregilovy boty, tuniku a plášť. "Jsi v pořádku? Kde je Thero?"

"Mrtvý nebo v zajetí," řekl mu Alek a Micum v jeho hlase zaslechl vyčerpání.

Seregil se na Micuma rychle varovně podíval. "Thero mu pomohl utéct. Posledních pár týdnů to pro něj byly zlé časy. Máme před sebou další cestu, Aleku. Chceš si chvíli odpočinout, než budeme pokračovat?"

"Ne, jenom pojdme," odpověděl Alek. "Kde je Nysander?"

"Neboj se o něj. Je v bezpečí. A u Plamene, ty taky!" řekl Micum vře a sevřel Alekovi rameno. "Bilairyho koule, Aleku, bál jsem se, že jsme o tebe přišli."

"Dorazila už druhá skupina zvědů na místo?" zeptal se Seregil.

"Myslím, že asi před dvěma hodinami. Začali stavět tábor hned pod svatyní. Nechtěl jsem, abyste na ně vy dva náhodou narazili, tak jsem vám šel naproti."

"Díky. Potřebuju, abys mi s ním poslední část cesty pomohl." Seregil se starostlivě podíval dolů na Aleka. "Už mu moc sil nezbývá. Jsem překvapený, že jsme došli až sem."

"Budu v pořádku," tvrdil Alek, když ale znovu vstal, zapotácel se.

"Raději bychom se měli držet lesa," řekl Micum a chytil Aleka v podpaží. "Tady jsme příliš na očích a já nevím, kam postavili hlídky. Jak daleko za vámi je Mardus, co myslíš?"

"Minulou noc jsem ztratil všechnu pojem o vzdálenosti," přiznal Alek. "Pokud se k vám už dostali zvědové, nemůže být

o moc víc než půl dne za nimi."

"Kolik má s sebou lidí?"

"Nejsem si jistý, ale myslím, že má alespoň čtyřicet vojáků a k tomu skupinu vězňů - možná sto. A je s ním nekromant a dyrmagnos."

Micumovi se polekaně rozšířily oči. "Proklatě! Má s sebou jednu z těch věcí? A vězně?"

"Myslím, že aby složili tu svoji helmu, bude to stát hodně krve," řekl Seregil rozhořčeně. "Alek tvrdí, že během plavby prováděli na lodi rituální oběti a pokračovali v tom i po přistání, když se spojili s dalším oddílem. Odtud je ta skupina vězňů."

"A my čtyři jsme tady, abychom je zastavili?" zatřásl Micum hlavou, když vyšplhali k lesu a vyrazili zpět.

* * *

S Micumovou a Seregilovou pomocí se Alekovi podařilo dojít k slanomilné borovici.

"Konečně jsi tady, milý hochu!" zašeptal Nysander a Aleka, který se zhroutil na koberec ze suchého jehličí, objal.

"Věděl jsem, že se k nám vrátíš. A právě včas."

"Seregil mi řekl o zítřejším zatmění," zívá Alek, opřený zády o strom.

"Vím, že musíš být velmi vyčerpaný, ale potřebuji, abys mi řekl všechno, co jsi zjistil. Slibuji, že pak si odpočineš. A musíš se najíst!"

Seregil mu podal nějaké suchary, sýr a měch s vodou. Alek se zhluboka napil a pustil se do vyprávění.

"Měli jste pravdu, vy oba," řekl a žalostně se díval na Micuma a Seregila. "Měl jsem tu noc zůstat ve Vodním Luhu, ale měl jsem o Seregila strach. Když jsem se vrátil do Kohoutka..."

Zmlkl a mrkáním potlačil další slzy.

"Oni to vědí," řekl mu Seregil a přisedl si k němu blíž. "Dorazil jsem tam za úsvitu a všechno jsem viděl. Co se stalo potom?"

"Ashnazai a jeho muži se na mě vrhli, hned když jsem vešel dovnitř. Než mě srazili, podařilo se mi jich pár zranit."

"Vargül Ashnazai?" zeptal se Nysander. "Ach ano, slyšel jsem o něm."

Alek se hoře usmál. "Už neuslyšíte. Včera v noci jsem toho bastarda zabil. Tak se nám s Therem podařilo utéct. Přinejmenším mně ano."

Naléhavě se podíval na ostatní. "Zachránil mi život. Ať předtím udělal cokoli, zachránil mi život a pravděpodobně je teď díky tomu mrtvý. Použil svou magii, aby nám pomohl utéct, a pak mě proměnil v jelena, jako jste to udělal vy, Nysandere." Alekovi se roztrásla brada, ale pokračoval. "Já... já jsem utekl. Odehnal mě a já jsem utekl. Pořád slyším..."

Čaroděj sevřel Alekovy ruce do svých. "Nebudu ti říkat, abys netruchlil, ale nesmíš se obviňovat. Prosim, pokračuj ve vyprávění. Mluvil jsi o hostinci."

Alek si špinavým předloktím utřel nos. "Potom si toho moc nepamatuju, až dokud jsem se neprobudil na lodi. Byl tam Mardus, Ashnazai, další nekromant, kterého jsem moc nevidal, a dyrmagnos, žena jménem Irtuk Beshar." Obrnil se a vylíčil jim, jak s ním na palubě Kormada zacházeli.

Nysander tiše poslouchal až do okamžiku, kdy se Alek dostal k hrůzné večeři s Mardem. "Mardus sám ti řekl, že Přílbě musí být obětovány životy, aby byla její síla obnovena? Jsi si tím jistý?"

Alek ponuře přikývl. "Říkal, že čím je oběť mladší, tím víc síly její smrt přinese. To Marda napadlo pomstít se nám tím, že budeme s Therem poslední oběti při závěrečném obřadu."

Na ta slova Seregil prudce zvedl hlavu. "Tohle je klíč! Když udeříme rychle, než dokončí obětování, možná proti té věci budeme mít šanci."

"Snad, ale její počáteční schopnosti nesmíme podceňovat," varoval jej Nysander. "Už ve chvíli, kdy bude znovu složena, může mít určitou moc. Velmi dobře. Pokračuj, Aleku."

Alek byl příliš unavený, než aby o nočních hrůzách, které na něj Vargül Ashnazai sesílal, dokázal mluvit jinak než věcně, a proto rychle v hlavních rysech načrtl jisté podrobnosti jejich cesty po pevnině.

Když popisoval Cillinu návštěvu a obvinění, která na něj chrlila, Seregil zbledl.

"Byly to jenom přízraky, nic jiného než iluze, které ten strašný muž vykouzil," ujistil jej Nysander. "Taková kouzla proti tobě obrátí tvé vlastní obavy a představy."

"Ale co tehdy, když jsem viděl Seregila?" zeptal se Alek. "To bylo skutečné. Dotýkal jsem se ho, cítil, jak krvácí. Druhého dne jsem měl na rukách krev."

"Další iluze," řekl Nysander. "Vytvořil Seregilův obraz a použil nějakou ubohou oběť, aby smrt byla přesvědčivá. Tu noc před tebou určitě někdo zemřel. Myslím, že Ashnazai měl v úmyslu zlomit tě jednou provždy."

Alek zavadil o Micuma provinilým pohledem. "Potěšilo mě, když jsem ho zabil. Vím, že je to špatné, ale bylo to tak."

"Tím se netrap," pochmurně se usmál Micum. "Na tvém místě bych cítil totéž. Není hanba zabít takovou vzteklou bestii."

Seregil se rozzlobeně zasmál. "Až Marda zabiju, mám v úmyslu užít si to stejně."

"Naším cílem není pomsta," připomněl jim Nysander přísně. "Nikdy nezapomeňte na to, že jejich bůh může naše vlastní city a slabost použít proti nám. A teď Aleka necháme dokončit jeho vyprávění, aby si mohl odpočinout."

"Už není mnoho co říct. Když jsme uprchli z tábora, Thero provedl stejné kouzlo, které jste mi ukázal toho dne, kdy jste nás proměnil ve zvířata. Nevěděl jsem, co dělá, dokud nebylo příliš pozdě na to, abych ho zastavil. Jakmile mě proměnil v jelena, utekl jsem. Kdyby mi jenom dal šanci, možná bych mu byl mohl pomoci, ale v mojí mysli se něco stalo, právě jako tehdy."

"Proti tomu, co stvořil někdo takový, jako Irtuk Beshar, bys nemohl dělat nic," řekl Nysander. "Thero se rozhodl moudře a čestně."

"Jak to vidím já, otázkou je v první řadě to, jak Přílbu dostat," vložil se do toho Micum. "Alek říká, že Mardus má s sebou nejméně čtyřicet vojáků. Až se tam přihneme, nebudou jenom netečně přihlížet."

"Musíme zjistit, jak se zítra ve svatyni rozmístí," řekl Seregil, když mířil ke svému ranci. "Pokud předpokládáme, že Mardus Alekovi nelhal, pak budou muset zajatci být při obřadu po ruce. Kdyby se nám je podařilo osvobodit, mohli by odvést pozornost." Obrátil se a podal Alekovi jeho pouzdro s lukem a meč.

"Ty jsi je přinesl," vykřikl Alek, vytáhl ramena Radlyho z pouzdra a složil je.

"A tvůj toulec," řekl mu Seregil. "Pokud má Nysander s tím svým proroctvím pravdu, budeš je potřebovat."

"Kolem svatyně je spousta výčnělků," poznamenal Micum. "Alek by mohl zastřelit pár stráží kolem vězňů a způsobit zmatek. Pokud v těch věznicích zůstane vůbec nějaký duch, budou bojovat nebo utíkat. V každém případě by to nám ostatním poskytlo možnost rychle v tom zmatku zaútočit."

"Mám jenom dvacet šípů," řekl Alek, když otevřel toulec, aby zkontroloval obsah. "Dokonce i kdybych pokaždé zasáhl, pořád ještě zůstane spousta ozbrojenců, se kterými bude třeba se vypořádat. Mluvíme tady o plenimarských námořnících."

"Dobře, budeme mít plné ruce práce, ale pochybuju, že je budeme muset vyřídít všechny najednou," řekl Micum. "Řekl bych, že Mardus dá postavit hlídky a nechá nějaké stráže v táboře. Já se nejvíc bojím dyrmagnos. Řekni mi o ní víc."

"Ona je čisté zlo," odpověděl hořce Alek. "Co udělala mně a Therovi - ani nevím, jak vám to mám popsat. Když se mnou skončila, řekl jsem jí každou zatracenou věc, kterou chtěla vědět. Nysander měl pravdu, když nám toho neřekl příliš mnoho. Jakmile na mně začala pracovat, nemohl jsem udělat nic, čím bych ji zastavil."

"Toho jsem se obával," zamumlal čaroděj.

"Když jsme nakonec utekli, něco za námi poslala. Neviděl jsem to, ale jenom zvuky stačily, aby vám ztuhla krev v žilách!"

"To jsou všechno skvělé zprávy," prohlásil Nysander a spokojeně si zamnul ruce. "Oběti, kouzla, která použila na Aleka a Thera, nestvůra. Podle toho to vypadá, že si od útoku proti mně v Domě Orěšky nedopřála mnoho odpočinku. Nikdo, dokonce ani dyrmagnos, nemůže během tak krátkého času vynaložit tolik síly, aniž by si to vybralo svou daň. Až bude s Přílbou hotová, mělo by ji to alespoň trochu oslabit. Pokud na ni potom zaútočíme, snad ji dokážeme do doby, než dokončíme náš úkol, zneškodnit. Aleku, teď by ses měl co nejvíce vyspat. Největší zkouška nás ještě čeká."

"To je jisté," zamumlal Micum. "Čtyři proti čtyřiceti. Vráť se zpátky po cestě a budu dávat pozor na Marda."

Alek, natažený pod Seregilovým pláštěm, přesto žádný strach necítil. Bez ohledu na to, co se stane, nemůže to být horší než to, čím už prošel.

* * *

Micum si našel výběžek, ze kterého bylo vidět na pobřežní stezku, usadil se a čekal.

Počasí bylo stále pěkné; ležel v ukrytí, naslouchal zpěvu ptáků v korunách okolních stromů a slunce jej hřálo do zad. Když se podíval skrz stromy na západní straně cesty, viděl zelené vlny, převalující se po hladině Vnitřního moře, a hejna mořských kachen, která se na nich houpala.

To málo, co z Plenimaru viděl, se od Skaly příliš nelišilo. Ve skutečnosti vypadal jako po všech stránkách poměrně příjemné místo - s výjimkou Plenimarských.

Uprostřed odpoledne zaslechl první blížící se koně. Cvailem jej minul předvoj jezdců. Brzy poté uviděl další jezdce, krácející v čele oddílu námořníků.

Micum viděl loni na podzim ve Wolde Marda dost zřetelně na to, aby jej teď, když jel v čele, poznal. Na sobě měl vojenskou uniformu a způsob, jakým seděl na koni, Micumovi napověděl, že tento muž je zvyklý velet.

Po jeho boku jela žena v honosném jezdeckém obleku a její přítomnost Micuma, dokud nezahlédl její tvář a neuvědomil si, co je zač, mátl. Přitiskl se k zemi a ležel téměř bez dechu, dokud dyrmagnos neprojela kolem.

Za nimi se objevili další jezdci a námořníci. Micum mezi nimi postřehl několik známých tváří - kapitána Tilda a několik vojáků, kteří s ním byli ve Wolde. Micuma zaplavil nevzrušený klid, který mu umožnil přežít tolik bitev, a tiše si označil muže, který měl zemřít.

Za oddílem jela řada vozů, včetně toho s klecí, o kterém mluvil Alek. Když projížděl kolem Micumova úkrytu, viděl polonahého muže, ležícího na podlaze klece tváří dolů. Neviděl mu do tváře, ale podle postavy hádal, že je to Thero. Další vůz byl naložený malými dřevěnými klecemi a k němu byl přivázaný černý býk.

Pak se objevil dlouhý zástup vězňů v řetězech a proklópýtal kolem. Ženy, muži i děti, některé z nich sotva starší než Illia, kráčeli ve sklíčeném tichu pod dohledem stráží na koních. Za nimi jely další vozy, sluhové a dobytek.

Když kolem prošel celý oddíl, Micumovi kleslo srdce. Alek se při svém odhadu zmýlil; spíše jich tam byla stovka.

U Plamene, pomyslel si. Tentokrát se musíme na práci pořádně připravit.

* * *

Zatímco byl Micum pryč, strávil Seregil nějakou dobu špehováním kolem plenimarského tábora a pak se vrátil zkontrolovat Aleka.

Stále ještě spal, schoulený do klubička pod pláštěm. Čelo mu brázdila utrápená rýha a prsty se neklidně svíraly, zatímco si probíjel cestu sny, které jej pronásledovaly. Seregil se posadil vedle něj a jemně ho hladil po rozcuchaných vlasech, dokud stín z jeho tváře nezmizel.

Nysander seděl a na klíně měl několik šípů. Odněkud vytáhl malou miskou s barvou a teď jemným štětečkem kreslil na jeden ze šípů symboly.

S pohledem upřeným na spícího Aleka zavrtěl Seregil ustaraně hlavou. "Skutečně si myslíš, že bude zítra schopen boje?"

"Je mladý a jeho zranění nejsou zlá," ujistil jej čaroděj, aniž zvedl oči od práce. "Všechno, co potřebuje, je odpočinek." Seregil se nepřítomně poškrábal na hrudi. Odlupoval se mu poslední strup a jizva svědila. Když po ní přešel prsty, cítil

jemně vystouplé spirály na otisku kotouče.

Vypadaly jinak.

Natáhl se pro Micumův vak, vyhrabal odtamtud zrcátko na holení a podržel ho tak, aby viděl jizvu. Kruhový obrys kotouče a malá čtvercová značka po otvoru byly stále potaženy zářivou novou kůží, ale otisk kresby se změnil.

Původní záhadný vzor z čar a spirálek se nějak změnil na kruhový znak se stylizovanými noži, očima a nekromantickými runami.

"Nysandere, podívej se na to!" Stáhl si výstřih tuniky níž.

Nysanderovo huňaté bílé obočí vyletělo překvapeně vzhůru. "Vzpomínáš si, jak jsem ti říkal, že vzor na dřevěném kotouči ukrývá jiný? Tohle je jedna ze sigel Prázdného boha."

Seregil jizvu znovu prozkoumal. "Můžu je přečíst. Myslím ty runy. V zrcadle se odrážejí správně. Předtím mě to nenapadlo, ale protože je to cejch, celá kresba je obráceně."

Nysander se zamyšleně zatahal za vousy. "Pokud je tahle sigla skutečně magická a není to jen symbol, mělo by mít takové převrácení na její moc silný účinek. Možná tě dokonce pomohlo ochránit před vlivem koruny." Smutně se usmál. "Myslím, že jsem to měl poznat dřív, ale připisoval jsem tvé přežití tvému odporu proti magii. Tohle mohl být silný podpurný činitel."

Seregil se natáhl vedle Aleka, doufaje, že se trochu vyspí. "Řekl bych, že je to dost pochybné štěstí, ale myslím, že se spokojím s čímkoliv. Jenom doufám, že zítra bude na naší straně."

Nysander se znovu chopil štětečku. "Já také, milý hochu."

Kapitola 49.

Pod černým sluncem

A

lek celou noc spal, zatímco Nysander s ostatními poslouchali, jak Plenimarští připravují svatyni. Slyšeli také zpěv a později výkřiky a nářek, které k nim vítr přinášel od tábora. Micum se chtěl vydat na průzkum, ale čaroděj mu to zakázal.

"Vím dost dobře, co dělají. Během takových obřadů je dyrmagnos nebezpečnější než jindy. Kdybych kolem nás neumístil ochranná kouzla, už by nás ucítila. Ted' jsme dostatečně v bezpečí, ale vyrazit můžeme až ráno. Měli byste si odpočinout, dokud můžete. Obávám se, že zítra na to nebude dost příležitostí."

Nakreslil kolem borovice kruh, opřel se z druhé strany o kmen a zavřel oči.

* * *

Příštího rána se Alek probudil těsně před úsvitem a překvapilo jej, jak odpočatě se cítí. Z předchozího dne mu po cestě zůstalo pár škrábanců a nějaká bolest, ale stěží si jich všiml.

Seregil spal kousek od něj, jednu ruku pod hlavou a druhou nataženou směrem k Alekovi. Tvář měl ošlehanou větrem a v dlouhých tmavých vlasech vpletené jehličky z borovice, ale zdálo se, že to jen zvětšuje jeho zvláštní krásu.

Políbil jsem ho! pomyslel si Alek v náhlém výbuchu rozpaků. Uprostřed vši té hrůzy, které čelil a bude dnes čelit, Seregila políbil. Svého učitele. Svého přítele. Svého... co? A co hůř, kdyby Nysander neseděl pár stop od nich, možná by jej lákalo udělat to znovu.

Ted' na to nesmím myslet, povzdechl si v duchu s hořícími tvářemi. Ne že by toho litoval. Jenom ted' prostě nevěděl, co to znamenalo nebo co chtěl, aby to znamenalo.

Posadil se a zjistil, že Micum je už pryč. Nysander seděl na opačné straně stromu, a když Alek zamířil k hromadě ranců, nepohnul se ani se na něj nepodíval. V Seregilově vaku našel náhradní kalhoty a nízké boty a pak se začal věnovat luku.

Napnul tětivu, pozorně přejel prsty po celé délce spleteného vlákna a hledal roztřepená a slabá místa. Po tolika týdnech zahálení potřebovala tětiva navoskovat.

V toulci měl váček s potřebným vybavením, ale toulec nikde neviděl. Rozhlédl se a spatřil ho ležet na zemi vedle Nysandera. V něm ležely spolu s jeho rudě opeřenými šípky čtyři s novým opeřením, vyrobeným z bílého labutího peří. Zvedl toulec, dotkl se jednoho křehkého bílého pírka a v prstu ucítil ostré píchnutí magie. Ucukl a opatrně šíp vytáhl, aby si ho lépe prohlédl. Násada byla od hrotu až po drážku pokrytá drobnými spletitými symboly, namalovanými modrým inkoustem.

"Žádné kouzlo nemůže vylepšit šikovnost tvé ruky nebo přesnost oka," zamumlal Nysander, aniž otevřel oči, "ale tyto čtyři šípky nesou kouzlo, které prorazí kůži dyrmagnos. Jakmile bude Přilba sestavena, musí být dyrmagnos tvým prvním cílem. Dokud ji jeden z těch šípů nezasáhne, nedívej se ani nemíř na nikoho jiného. Dokonce ani moje magie ji nedokáže zabít, ale během našeho útoku ji oslabí. Pokud se ti to podaří, zasáhni ji do srdce."

"Na to se můžete spolehnout," odvětil Alek ledově. Chlapec, který se třásl, když poprvé zamířil na člověka, byl dávno pryč. Dotkl se drážky a představil si její dotek na tětivě těsně předtím, než šíp vypustí.

Doufám, že až ji zasáhne, uvidím ji do tváře.

Seregil se posadil a vyklepal si jehličí z vlasů. "Nějaké zprávy od sousedů?"

"Už nějakou dobu ne," řekl mu Nysander, otevřel oči a protáhl se. "Micum před chvílí odešel, aby tábor zkontroloval."

Seregil vyhlédl mezi větvemi borovice ven. "Myslím, že bych se na svatyni rád podíval dřív, než tam bude příliš mnoho lidí. Co ty na to, Aleku? Příjemná procházka před snídaní?"

* * *

Cestou k severní straně zátoky si dávali velký pozor na hlídky.

"Tak na to jsou ty díry," zamumlal Seregil, když z křoví pozoroval svatyni.

V záhadných otvorech kolem vysušené nádrže na kraji skaliska stály vztyčené silné dřevěné kůly. Několik mužů z místa

stále odklízelo trosky.

"Nahore na těch skalách je spousta výhodných míst, ale vsadím se, že tam budou mít lidi," zašeptal Alek.

"Něco vymyslíme. Beshar bude s největší pravděpodobností tamhle, za těmi kůly. Najdi si místo, ze kterého se ti bude nejlépe střílet."

"Nedělej si starosti. Já tu čubku trefím."

Seregil se na Aleka překvapeně ohlédl a v jeho výrazu zahlédl tvrdost, která tam nikdy předtím nebyla.

Z tábora brzy začali přicházet další lidé. Rychle zamířili zpátky k borovicí a našli tam Micuma, který se vrátil před nimi. Když vešli dovnitř, přitiskl si ukazováček ke rtům a ukázal na Nysandera, klečícího uprostřed kruhu tančících bílých jisker. Uvnitř kruhu odhrnul spadané jehličí a do udusané hlíny nakreslil složitý vzor symbolů.

Nysander s přivřenýma očima tiše ve vzduchu splétal zářící obrazec. Svlékl se do půl těla a na ruce, hrud' i tvář si modrým inkoustem namaloval jakési kresby. Vodorovný černý pruh namalovaný přes oči mu propůjčoval nezvyklý barbarský vzhled. Před ním ležely ve zmeti misek, hůlek a pergamenů Alekův luk a toulec.

Alek se Seregilem se na okraji světelného kruhu zastavili, ale Nysander jim všem pokynul, aby vstoupili. Jakmile vešli dovnitř, ucítili vůni magie smíšenou s vůní borovice, jako těžké, pronikavé aroma ve skřini, kde bylo kdysi uskladněno koření.

"Brzy nastane zatmění," řekl Nysander a zvedl štěteček a misku s černou barvou. "Pruh přes oči vás ochrání před jeho oslepujícími účinky, dokonce i na vrcholu. Pokud Plenimarští nepřijmou nějaké podobné opatření, může to pro nás znamenat výhodu."

Nysander každému z nich namaloval na tvář silný pruh a pak odložil misku stranou. "Teď mi, prosím, podejte své zbraně."

Pomocí několika barev nakreslil Nysander na každou čepel pár malých okultních znaků. Nejvíce času strávil nad Seregilovým mečem a od jílce po hrot ho pokryl řadou drobných obrázků, které se třpytily a jakmile byly hotové, zmizely.

"K čemu to všechno?" zeptal se Micum.

"Jenom nějaké nezbytné čarování. Dyrmagnos není jediná, kdo je pod ochranou magie. Klekněte si vedle mě, blízko u sebe, a natáhněte ruce."

Nechal je utvořit malý kroužek, na dlaně jim namaloval soustředné černé, červené, hnědé a modré kruhy a pak jim nařídil, aby přitiskli zvednuté dlaně k dlaním svých sousedů. Seregil klečel vpravo do čaroděje, Alek vlevo a Micum řetěz uzavíral.

Ve chvíli, kdy se jejich ruce spojily v řetěz, je náhle obklopil pocit chvějivého tepla, který jim zvedl chloupky na rukou a vehnal slzy do očí. Všemi proběhlo zachvění, když pocit zesílil a pak se zvolna rozplynul.

Nysander sklonil ruce jako první. "Hotovo."

Barva byla pryč. Místo ní měl každý na obou dlaních složitý zlatorudý vzor.

"Velká Aurova sigla," zamumlal Seregil, dotýkaje se své levé dlaně.

"Co je to, nějaká ochrana?" zeptal se Alek.

"Neochrání vás před zraněním. Ochrání vaši duši," vysvětlil Nysander. "Pokud dnes bude někdo z nás zabít, Požírač smrti ho nedostane. Kresba časem zmizí, ale ochrana je trvalá."

Seregil si s neveselým křivým úsměvem prohlížel dlaně. "Dobrá, máme o jednu starost méně."

* * *

V té chvíli se ani ne dvě míle severně Beka Cavishová náhle zachvěla. Právě když přivazovala koně k ostatním zvířatům, projelo jí ostré zamrazení.

"Jste v pořádku, poručice?" zeptal se Rhylin, který s ní byl na výzvědách u plenimarského tábora.

"Nejspíš se někdo prošel po mém hrobě." Zvláštní pocit zmizel stejně rychle, jako se objevil, až na slabé brnění v rukou v rukavicích. Protáhla si je a zamířila k místu, kde ve stínu rokle čekali Braknil a ostatní.

Museli se připravit.

* * *

Hodinu před polednem zmizel ze spodního okraje slunce drobný srpek.

"A je to tady," zašeptal Seregil, když spolu s Micumem leželi v křoví nad svatyní.

Vyschlá nádrž poblíž ústí zátoky byla vyčištěna od všeho nepořádku a pomalována symboly, které ani on, ani Micum nikdy předtím neviděli. Další symboly byly načrtnuty mezi všemi čtrnácti kůly, zasazenými do skály, a po obvodu celého místa byl namalovaný velký čtverec.

Oběti se pod bedlivým dohledem stráží choulily na skalách nad nádrží. Kousek stranou stál mezi dvěma Tildovými muži Thero. Měl na sobě roucho čaroděje, ale pod dlouhými rukávy zahlédl Seregil na jeho zápěstích záblesk kovu.

"No, je naživu, ale zase ho mají pod kontrolou."

"Velmi špatně," zamumlal Micum. "Myslím, že než tohle skončí, mohla by se nám jeho pomoc hodit."

Před vězni stálo v řadách dvacet vojáků, kterým u nohou ležely zhasnuté pochodně. Vedle stál koš na žhavé uhlí a plnil vzduch vonným kouřem.

Mardus seděl na bílém kameni označujícím cestu ke svatyni a studoval pergamen. Pro tuto příležitost byl oblečen s obřadní nádherou; pod dlouhým černým pláštěm se jeho naleštěný kyrys a okruží leskly zlatým cizelováním.

Zatímco je Seregil s Micumem sledovali, z lesa vystoupila dyrmagnos a slábnoucí sluneční světlo se odráželo od drahokamů na jejím závoji a šatech.

"No není to hezký pár?" Micum znovu mrkl na slunce. "Nysander říkal, že zatmění bude trvat asi hodinu. Zdá se, že ohledně té shody s přílivem jsi měl pravdu. Už je tak vysoko, jako byl včera, a stále stoupá."

"Tak pojď, je čas začít."

* * *

Irtuk Beshar položila vysušenou ruku Mardovi na rukáv. "Konjunkce začala, můj pane."

Mardus zvedl hlavu od listiny, kterou pročítal. "Ach, ano. Tilde!"

"Ano, můj pane?" voustatý kapitán, který se od svého pána nikdy nevzdaloval, přistoupil blíž.

"Dej všem vědět, že zatmění začalo, Tilde. Připomeň mužům, ať se na něho nedívají, zvláště až bude úplné."

Tildus rychle zasalutoval a odešel.

Přiliv vytrvale šplhal k nádrži a spolu s ním přišel teplý vánek, vonící mořskými řasami a solí.

Brzy bude vonět krví, pomyslel si spokojeně Mardus.

Když byli všichni jeho muži na svých místech, sešel dolů do svatyně a za ním vlál jeho černý válečný plášť. Vlny se teď vzdouvaly blíže suché nádrži a pěna se hnala nahoru puklinami, ve kterých byly řezby. Pomalu obešel svah, pak se postavil na stranu blíž k pevnině a zvedl ruku. Trubači na vrcholcích skalisek zahráli břesknu fanfáru.

Irtuk Beshar vyšla v čele malého průvodu z lesa. První kráčel tichý Harid Yordun, který nesl vyřezávanou truhlu s částmi Přilby. Za ním vedli vojáci čtyři neposkvrněné bílé jalovice se symboly Dalny, namalovanými na čelech, a čtyři mladé černé býky se symbolem Sakora. Po nich nesli velké proutěné klece se čtyřmi racky a čtyřmi velkými hnědými sovami, symbolizující Astella a Illiora.

Harid uctivě položil truhlu na okraj vyschlé nádrže blíž k pevnině a zvířata byla rozdělena tak, aby v každém rohu velkého čtverce byly čtyři různé druhy.

Irtuk Beshar pomalu přecházela od jedné skupinky ke druhé a pokládala na zvířata ruce. Zvířata pod jejím dotykem padala mrtvá a byla ihned vyvržena a naskládána na páchnoucí hromady.

Zvedla ruce k obloze, prudce zaklonila hlavu a ve starobylém jazyce nekromantů vykřikla: "Agrosh marg venu Kui gri bara kon Seriami. Y'ka Vatharna prak'ot!"

Na hromadách mršin vyšlehly jazyky třípytivého nepřírozeného ohně. Shromáždění vojáci při pohledu na ně propukli v jásot.

Slunce teď na pozadí olovené nachové oblohy tvořilo úzký převrácený srpek. Pod ním visel ocas komety jako zlověstné přivěšené oko. Stíny se v proměnlivém světle rozplývaly, mizely a propůjčovaly krajině zdání zvláštní plochosti. Zpěv ptáků, který se od rozbřesku hlasitě rozléhal, postupně slábl, až umkl, s výjimkou občasného zmateného vrkání holubů a skřipavého krákání osamělého havrana.

Štěrbinami se valila voda a vlévala se do skalní nádrže. Mardus pokynul strážím u věžňů. Ty vyvlekly vpřed deset vyděšených mužů, svlékly je a přivázaly ke kúlům. Irtuk Beshar za ním bezvýrazně zpívala a Mardus vytáhl dýku a jednomu po druhém rychle prořízl hrdlo. Tyto první oběti zemřely rychle a jejich krev stekla dolů a poskvnila vířící vodu ve slané nádrži.

Když se poslední srpek slunce zúžil k okraji, ze všech stran se náhle ozvalo divoké klapání. Z okolní tmy se vynořilo obrovské hejno krákajících krkavců, kteří se jako mrak z černých křídel usazovali na stromech, skaliskách a vrcholcích kúlů. Ve stejném okamžiku začali z vody vylézat krabi všech tvarů a velikostí. Vylezli nahoru na kameny, vyrojili se na hromadách mrtvých zvířat i na mrtvolách a nenasytně se do nich pustili.

Mezi zbývajícimi vězni se rozléhaly výkřiky hrůzy. Tildus vyštěkl rozkaz a muži v koši se žhavým uhlím zapálili pochodně. Celý příšerný výjev získal ostřejší kontrast.

* * *

Nikdo, dokonce ani dyrmagnos, si nevšiml, když byli tři muži ze severního výběžku strženi dozadu. A zvuky, které snad vydali, se ztratily ve všeobecném křiku pod nimi.

Mrchožrouti. Požírači mrtvých, pomyslel si Seregil, když spolu s Micumem a Alekem táhli těla mužů, které právě zabili, do podrostu za nimi. Když se po břiše plazili k okraji čnicí skály, kde Nysander držel hlídku, černé pruhy na tvářích jim dodávaly divokého, vražedného vzhledu.

Měsíc zastínil poslední křivku slunce a kolem něj vyšlehla nejasná korona. Světlo rámovalo černý kotouč a celý obraz vypadal jako uhrančivé planoucí oko. Hořící ohon morové hvězdy, který teď bylo na zčernalé obloze vidět, zářil právě pod ním.

Zpěnná voda se v nejvyšším příboji hnala do kamenné nádrže Irtuk Beshar k nohám.

Mrtvé muže odrázili od kúlů a hodili na hromadu k mršinám. Na jejich místa postavili ženy a Mardův nůž se znovu zablýskl, přetínaje jejich křik.

Seregil sebou trhl. Bylo nesmírně bolestivé to všechno sledovat a nic nepodniknout. Alek, s očima rozšířenými hrůzou, sevřel vedle něj svůj luk.

"Jak tady můžeme jenom tak ležet a dívat se, jak umírají?" zasyčel.

Nysander byl vedle Aleka z druhé strany a Seregil viděl, jak mu sevřel ruku. "Pomysli na to, kolik lidí zemře, když selžeme," připomněl mu čaroděj. "Buď silný, můj chlapče. Nenech se ničím rozptylovat."

Irtuk Beshar zvedla ruku k obloze, opět začala monotónně zpívat a její chraptivý vyprahlý hlas přehlušil hluk moře. K okraji nádrže byly přivlečeny další oběti, vojáci jim usekli hlavy a přidrželi těla tak, aby krev, která jim tryskala z krku, tekla do vody.

Mardus otevřel truhlu a vytáhl křišťálovou korunu. Předal ji Irtuk Beshar, která ji na okamžik pozvedla k nebi a pak vhodila do kypící vody v nádrži. Jako další přišel na řadu jednoduchý železný kruh a po něm hrubý hliněný pohár.

"Čas už téměř nastal," zašeptal Nysander.

Seregil stiskl Alekovu paži. "Střílejte přesně, talí."

Alek si přitiskl bíle opeřený šíp ke rtům. "Budu, talí," zašeptal odpověď a modré oči pod černým pruhem se mu nelítostně třpytily.

S tímto obrazem v srdci spěchal Seregil za ostatními.

* * *

Alek svíral šíp v ruce a cítil jeho moc. Zvuk moře, který teď slyšel, byl stejný jako v jeho nočních můrách, ale tentokrát měl šíp hrot.

Podíval se dolů a viděl dyrmagnos, jak rozhazuje do vody hrst dřevěných kotoučů. Když se poslední z nich potopil, hladina nádrže se uklidnila a zůstala hladká. Na její okraj stále s hřměním narážel příboj, ale moc dyrmagnos další vodě natéct do nádrže, která teď byla plná, zabránila. Jako v temném zrcadle se v ní odráželo černé oko slunce.

Dyrmagnos zvedla ruce nad hlavu a začala s dalším zpěvem. Přinesli muže a hodili ho na záda k jejím nohám. Vojáci jej drželi za ruce a nohy a Harid Yordun přinesl černou sekeru.

Alek si zoufale přál, aby nemusel sledovat, jak sekerou otevřel mužovu hrud', ale věděl, že nesmí ani na okamžik odvrátit pohled.

Harid vyřízl srdce a hodil ho do vody. Na hladkém povrchu se objevily a zmizely rychlé víry, jako by se po něm vrhlo hejno vlaštovek. Do vody bylo vhozeno další srdce a vlnky se znovu objevily, tentokrát ve větším počtu.

Alek ucítil, jak kamenem, na kterém ležel, projel tichý záchvěv. Když se sekera zvedla a dopadla, objevil se znovu a pak přešel do pravidelného rytmu jako bušení namáhaného srdce.

Nádrž zčernala a zmatněla jako smola. Z ní stoupaly pramínky mlhy a spolu s nimi se ozval nehmotný nářek, který se odrážel kolem.

* * *

Seregil přízračné hlasy poznal a vzpomněl si, jak kolem něj šeptaly, zatímco stál nad korunou a jeho krev kapala na led a křišťál. Spolu s ostatními se krčil za spadlým stromem poblíž pobřežní čáry a viděl posouvající se, napůl zformované tvary, shromažďující se ve tmě mimo světlo pochodní, které se neklidně mísily s mlhavými výpary z nádrže. Černá voda začala vířit, jako by v ní barvíř míchal lopatkou. Přízračné hlasy byly teď hlasitější, kvílely a ječely. Přízraky s nimi zápasily, škubaly je za šaty, zbraně a prameny vlasů. Vzduch znatelně zhoustl a ten zbytek světla, který ještě zůstal, udusil. Nysander do vzduchu rychle načrtl znak a přízraky zmizely.

Aniž by je zahlédly stráž, prošli lesem a vydali se po cestě k ústí zátoky.

"Buďte připraveni," zašeptal čaroděj. "Náš čas už téměř nastal."

* * *

Alekovi proběhlo po zádech pod tunikou něco studeného. Příšerné zvuky teď zintenzivněly. Byly příliš naléhavé, než aby na ně šlo nemyslet. Koutkem oka zahlédl přízračná postavy, které se lehce jako pavučina dotýkaly jeho tváře, ale když se na ně zkusil podívat přímo, odlétly z dohledu.

Pochodně, které vojáci drželi, hořely zeleným plamenem, prskaly částičky ohně, a ty jako krysy poskakovaly na kraji nádrže, než byly pohlceny sloupem přízračné mlhy, který se formoval nad vířící nádrží. Mlha stoupala stále výš a výš a směřovala spletitý sloup, posetý plameny, k hořící obloze. Dlouhou chvíli stál nad nádrží, kolem a skrz něj přelétaly přízračná postavy a pak přímo jeho středem se strašlivým řevem projel jediný klikatý modrobílý blesk a proměnil nádrž na erupci páry a úlomků kamení.

Vojáci padli na kolena a v hrůze si zakryli oči. Krkavci vzlétli, zformovali se do křičícího oblaku a jejich drsné hlasy se připojily k řevu. Od cesty se ozývalo šílené ržání koní, kteří tam byli uvázaní, a rachocení vozů, které za sebou splašená zvířata táhla. Mlha se pomalu svinula zpět a na místě, kde bývala nádrž, po sobě zanechala roztržštěnou kouřící jámu.

Irtuk Beshar do ní s triumfálním výkřikem slezla a z vody a hromady kamení něco vydolovala. Když se opět narovнала, zvedla s výkřikem naprostého triumfu v obou rukách jakousi přilbu.

Vypouklý vrcholek s bodcem a nosní kryt byly vytvořeny z matného železa, ale čelo zdobil široký pás z červeného zlata. V něm bylo vsazeno osm kalných modrých kamenů. Vše završovala koruna, vytvořená z osmi zakroucených černých rohů. Vzadu na Přilbě visel kroužkový závoj a jako lícni chrániče sloužily kostry rukou s dlouhými spáry.

Irtuk Beshar vyšplhala zpátky nahoru a pustila se do nějakého zaříkávání. Ačkoliv Alek jazyku, kterým mluvila, nerozuměl, rozeznal dvě slova: "Seriamaius" a "Vatharna".

Alek natáhl tětívu k uchu.

Než však mohl střelu vypustit, ozvaly se z lesa na jihu výkřiky. Všechny oči se tam obrátily a ve směru k táboru spatřily nad vrcholky stromů jasnou záři ohně.

Mardus tasil meč a na jeho rozkaz se polovina stráží rozběhla směrem k výkřikům. Irtuk Beshar, stále s Přilbou v rukách, mu cosi rychle a naléhavě řekla.

Když Alek vstal a znovu na dyrmagnos namířil, čas se zpomalil jako ve snu. Mezi ním a jeho terčem se objevily přízračné postavy, vířily kolem něj, tloukly jej a reptaly, on si jich však nevšímal a soustředil se na střelbu.

Střílel přesně, talí.

"Aura Elustri málreil," zašeptal.

Když ho natahoval a vzýval každou unci síly, kterou Radly měl, černý luk se mu pod rukama chvěl, jako by byl živý. Jakmile se drážka šípu dostala na úroveň jeho ucha, vystřelil. Opeření jej škrábalo do tváře a vzalo s sebou kapku jeho krve.

Jako všechny šípy, které kdy vystřelil, letěl i tenhle přímo a přesně, a když Irtuk Beshar zasáhl do hrudi těsně pod krkem, ozval se zvuk podobný náhlému zadunění letního hromu. Náraz ji odhodil jako rozbitou loutku. Přilba jí vypadla z rukou a skutálela se zpátky do poničené nádrže.

"A teď ty, bastarde!" zaječel Alek a zamířil na překvapeného Marda.

Kolem hlavy mu však zabzučel šíp a výstřel zkazil. Dole vypukla vřava, a když se Alek vrhl do úkrytu, zasvištěla kolem něj další střela. Stále svíraje luk, dolezl po čtyřech k okraji výběžku, aby se podíval, co se děje.

Ze všech stran létaly šípy, ale většina z nich si vybrala cíl mezi Plenimarskými. V mihotavém světle pochodní Alek nahoře na opačné straně stěží rozeznával malou skupinku lukostřelců. Stříleli dolů na nechráněné muže pod sebou. V

tom zmatku viděl Seregila s Micumem, jak se s tasenými meči řítí přes kameny ke zraněné dyrmagnos.

Marda nebylo nikde vidět, takže Alek obrátil pozornost k vojákům, rychle dva z nich zastřelil a pak jej na okamžik oslepil záblesk jasného světla, který vzplál mezi vězni.

Když se mu před očima vyjasnilo, spatřil Thera, který stál nad kouřícími těly několika mrtvých vojáků, ale zjevně si neuvědomoval, že se k němu zezadu blíží další ozbrojený muž.

Aleka napadlo, že zranění muselo oslabit vládu dyrmagnos nad čarodějem. "Zasáhni," zašeptal a vystřelil na vojáka šíp s červeným opeřením. Muž upadl a Thero se mu ztratil z dohledu, jak se kolem něj prohnala vlna vyděšených a bouřících se vězňů.

* * *

"Dostal ji na první pokus!" vzrušeně zašeptal Seregil, který shora ze skaliska sledoval, jak se Irtuk Beshar náhle otočila a svírala střelu, trčící jí z hrudi. Přilba jí vypadla z rukou a skutálela se zpátky do jámy, ze které ji přinesla. Mardus se vrhl za ní.

Spolu s Micumem nechali Nysandera v úkrytu skal a vrhli se dolů, nevšímajíc si krupobití šípů, které se kolem nich rozpoutalo. Kouzla Irtuk Beshar u nádrže byla zlomena. Valila se do ní voda, omývala mrtvá těla a vnitřnosti v jámě, a když se Mardus sklonil pro Přilbu, smetla ji z dosahu.

* * *

Micum zaútočil na zraněnou dyrmagnos a přitom se modlil, aby měl Nysander pravdu, pokud jde o její vyčerpání.

Všimla si jej a zvedla jednu pokroucenou ruku. Rozmáchl se, ruku jí usekl a pak udeřil znovu, tentokrát mezi krk a rameno. Její tělo pod čepelí puklo jako uschlá dýně. Když se její hlava a zbývající ruka odkutálely od těla, chrllila na něj kletby.

Navzdory tomu, že jej Seregil s Nysanderem varovali, Micum na okamžik zaváhal, ohromený hrůzou z pohledu na usekané části těla, které se mu svíjely u nohou. Pak koutkem oka zahlédl pohyb a otočil se právě včas, aby odrazil Tildův meč.

Sakor se dnes usmívá, řekl si, když se vyhnul další ráně a zasadil plenimarskému kapitánovi silný úder do krku. Přiskočili další námořníci, aby pomstili smrt svého kapitána. Micum dva zmrzačil a třetího zabil. Čtvrtý se na něj tlačil zleva, ale padl se šípem v zádech dřív, než na něj Micum mohl udeřit. Micum měl sotva čas si uvědomit, že barva opeření není Alekova, když se na něj vrhli další Plenimarští. Zarputile stál na místě a neustoupil ani o píd, vědomý si řinčení mečů za svými zády - ale útočili na něj příliš silně, než aby měl čas se podívat.

Jak doufal, vzpoura vězňů spolu se záhadným požárem v táboře odpoutaly pozornost mnoha vojáků. Se zbylými udělal Micum krátký proces.

Právě se rozhlížel po Seregilovi, když mu zezadu pravým stehnem projelo spalující bodnutí bolesti. Zapotácel se, obrátil a zjistil, že na něm visí Irtuk Beshar, s očima třpytícíma se jako oči divoké kočky, a zuby a nehty mu trhá nohu. Příliš pozdě si uvědomil svou chybu; byla opět vcelku.

Část šatů jí spadla a Micum viděl jak sinálé hrbolaté jizvy po srůstu, tak rozštípnutý konec střely, která jí stále trčela ze scvrklé hrudi. Její nohy, černé a seschlé jako nohy spálené mrtvol, křečovitě kopaly. Svírala jej stále pevněji a zabořila mu zuby do masa. Z rány se pomalu šířil smrtící chlad.

Micum do ní začal neohrabaně sekat. Nejříve odlétla jedna uschlá noha a pak se mu ji podařilo přeseknout v pase.

Rozhodnutý neudělat stejnou chybu dvakrát popadl spodní část těla za zbývající nohu, ze všech sil ji hodil do moře a druhou nohu odkopl pryč ze světla pochodní.

Irtuk Beshar však byla stále hrozivě živá a držela se jej jako kletba. Chlad z jejího kousnutí se rozšířil Micumovými vnitřnostmi, ohlušil jej, zastřel mu zrak a znecitlivil prsty. Meč mu vypadl z ruky. Začal se s ní těžkopádně rvát. Suché kosti pod jeho pěstmi praskaly, strhával jí pruhy zpráchnivělé kůže jako zetlelé cáry látky, ale Irtuk Beshar na něm stále visela a z posledních sil mu vpouštěla svůj jed do žil.

Umrtvená noha se pod ním podlomila a Micum cítil, jak se její stisk mění, když se pomalu posouvala po jeho těle nahoru. Blízko slyšel křičet Seregila. Micumovi se neslyšně svíralo hrdlo a dusil se pomstychtivou nenávistí dyrmagnos.

* * *

Alekovy už zbývaly jen ty tři bílé šípy, když spatřil Micuma, jak sebou hází na zemi těsně nad nádrží. Útroby se mu sevřely, když si uvědomil, co musí být ta obludná věc, která na něm visí. Nemělo smysl odtud střílet; nebylo možné zasáhnout dyrmagnos, aby přitom zároveň nezabil Micuma. Se šípem sevřeným jako dýka skákal Alek dolů po kamenech a modlil se, aby už nebylo příliš pozdě.

* * *

Beka se ohlédla přes rameno a uviděla, že Braknil a jeho decurie úspěšně zapálili plenimarský tábor. Na toto znamení začala s Rhylinovou decurií střílet na plenimarské vojáky, shromážděné dole v přírodním amfiteátru. Z místa na skaliskách, kde stáli, to bylo jako pobíjet prasata v chlívku.

Nicméně nebyli první, kdo začal střelbu. Dokonce i přitom, když vypouštěla šíp za šípem, Beka přemýšlela o tom, jak se sem Braknil dokázal tak rychle vrátit a co jeho decurie dělá na opačné straně zátoky. Jednomu z nich se podařilo zasáhnout čarodějnici dřív, než dala své skupině povel ke střelbě. Ať už se však dělo cokoliv, zajatci dole se osvobodili, právě tak, jak doufala.

"Dali se do toho," zavrčela, obracejíc se k ostatním. "Pojďte, urgazhi, necháme to na nich."

"Počkejte, poručice," zašeptal Rhylin. "Zdá se mi, že nejsme jediní, kdo po nich šel!"

Zuřící zajatci zatlačovali své věznitele k útesům, ale u vody bojoval malý hlouček. Ve tmě přírodní nádrže, obklopené dvěma vysokými hřebeny, se světlo pochodní odráželo od oceli. Velitele Marda nebylo nikde vidět, ale plenimarská čarodějnice byla stále naživu a zápasila s mohutným bojovníkem.

Bece se zastavilo srdce.

"To není možné!" zalapala po dechu. Pak se zpoza hromady kamenů vyřítíl Alek a divoce se brodil po mělčině k zápasící dvojici. V ruce neměl nic než šíp.

Beka zahodila luk a začala šplhat po příkré skále dolů.

"Co to děláte?" zakřičel na ni Rhylin a chytil ji za zápěstí.

Beka se mu vytrhla tak divoce, že překvapeného muže málem stáhla přes okraj.

"Tam dole je můj otec!" odsekla přes rameno, když vyrazila vpřed.

"Jezdci," vyšťekl za ní Rhylin, "za poručíci! Útok!"

* * *

Micum stále ještě slabě bojoval s dyrmagnos, když se k němu Alek dostal. Alek popadl Irtuk Beshar za zbytek vlasů a vrazil jí šíp do krku. Následný náraz jej srazil na záda a v uších mu zvonilo.

Irtuk Beshar Micuma s divokým zaskučením pustila, dovlekla zbytek svého těla k Alekovi a rukou mu sevřela kotník.

"Přece jenom tě dostanu," zaskřípala a přitahovala se po jeho noze jako nějaký hrůzný ještěr.

Alek v jejich očích spatřil vlastní smrt. Ve spěchu, aby Micumovi pomohl, zapomněl další dva bílé šípy u luku.

"Aura Elustri!" zalapal po dechu a snažil se vyrvat meč z pochvy, kterou čarodějnice svírala spolu s jeho nohou. Než se mu ho podařilo vytáhnout, prolétla dolů další čepel a hlava dyrmagnos se odkutálela do příboje.

Setřásal z nohy prisáté ruce, namáhavě vstal a nevěřícně sledoval, jak Beka Cavishová zuřivě seká do ochromených paží a trupu.

"Běž od toho pryč," varoval ji. "Nemůžeš to zabít."

"Co tady děláte?" dožadovala se odpovědi a odtáhla se od škubajících se pozůstatků.

"Na to není čas. Kde je Micum? Postarej se o něj."

* * *

Beka našla svého otce, jak bez hnutí leží na místě, kde upadl, a se zavřenýma očima lapá po dechu. Po tvářích mu stékaly potůčky potu a prorážely si cestičky v černém pruhu, který měl namalovaný přes oči.

"Otče, jsi to ty!" vykřikla Beka, když si klekla, aby si prohlédla strašlivě zraněnou nohu. Dyrmagnos mu v záchvatu zuřivosti strhla kůži a svaly a holé maso už začínalo nebezpečně tmavnout.

"Beko?" vydechl a otevřel oči. "Rozsekej ji na kousky, rozsekej... neumře."

"O to už se stará Alek," ujistila jej. Sundala si rukavice, aby ho mohla vzít za ruku, a poprvé si všimla zvláštních kreseb, které se jí nějak objevily na dlaních. Její otec měl na rukou stejné znamení.

"Nejdřív jsem tady našla tebe a teď tohle," řekla ohromeně. "Co se to, při Sakorově jménu, děje?"

Micum podržel její ruku vedle své. "Takže ty jsi taky Předvoj. Události se sebehly zvláštním způsobem, Beko. To podstatné nevíš." Zavřel oči a sípavě se nadechl. Roztáhla mu tuniku a přiložila ucho k hrudi. Srdce mu bilo příliš těžce a kůži měl příliš studenou. Když se rozhlédla kolem o pomoc, spatřila Aleka s Rhylinem, jak k ní spěchají a podpírají dalšího muže. Hubený muž s matnými černými vlasy a čerstvě vyrašeným vousem ji byl mlhavě povědomý. Byl také zraněný; polovinu obličeje měl zkrvavenou a na žebrech seklutí mečem. Přesto, když klesl vedle Micuma, byly jeho zelené oči čilé a bystré.

"Pomoz mu, Thero. Musí být něco, co můžeš udělat," prosil Alek. "Musím najít Seregila! Viděl ho někdo? Nebo Nysandera?"

"Jsem tady, milý hochu," odvětil dutý hlas z temných skal nad nimi.

Kapitola 50.

Vatharna

M

ardus se v hrboлатé nádrži krčil naproti Seregilovi a přílivové vlny se jim hrnuly kolem kotníků. Brodili se vodou, kroužili kolem sebe a bojovali o to, kdo získá Přílbu, která ležela částečně ponořená mezi nimi, a nedávno probuzená záře modrých kamenů prosvěťovala vodu bledou září. Výbuch, který Přílbu vytvořil, proměnil mělkou nádrž na širokou díru, místy hlubší, než byla výška obou mužů, kteří v ní bojovali. Posetá mrtvými těly a osvětlená jen matným světlem zatmělého slunce nad nimi, vypadala jako místo z horečnatého snu.

"Měl jsem to tvoje štěně zabít, když jsem měl příležitost," zavrčel Mardus.

"Ano, to jsi měl," procedil Seregil skrz zaťaté zuby a odhadoval protivníka. Mardus nebyl nijak statný, ale chránil jej kyrys. "Viš, netrefil ses ani do Nysandera. Je naživu a Čtveřice je stále pohromadě."

"Přesto jste selhali," řekl Mardus škodolibě a dykou, kterou svíral v levé ruce, ukázal na Přílbu. "Já jsem Vatharna, Seriamaiův Vyvolený. Myslíš si, že se mi teď můžete postavit?"

"Taky jsem Vyvolený, ty zkurvysynu." Seregil si jednou rukou rozevřel tuniku a ukázal mu převrácený symbol, který tam pulzoval. "Ale zabiju tě za to, co jsi udělal mým lidem v Kohoutkovi a Alekovi. Za kanálníky a špicly, které jsi využil a zradil, za nevinné, kteří zemřeli na tvůj příkaz. Proklatě, zabiju tě jenom z čiré radosti. Pojď, lorde Požírači hoven. Ať už to máme z krku."

Udělal výpad a jejich meče se do sebe v krytu hlučně zaklesly. Oběma se jim zachvěla ruka. Seregil spodem obešel Mardovu obranu a pokusil se jej bodnout pod kyrys. Ztratil oporu a špička čepele sklouzla po kovu, ale škrábl Marda do levé paže a čerstvá krev poskvnila už tak krvavou vodu v nádrži; ani jeden z bojovníků neměl čas si všimnout, jak kalné světlo Přílby, která se houpala v příboji, zjasnělo.

Zatímco se na rozpraskaném kameni snažil získat výhodnou pozici, Seregil si rychle uvědomil, že stojí proti silnějšímu soupeři. Na lepším povrchu by nevýhodu srovnal svou rychlostí, ale polapený v téhle vodní díře mohl jen pevně stát a

úderu vyššího muže, které lámaly kosti, odrážet. Mardus jeho čepel srazil a škrábl Seregila na levém rameni. Seregil, stále ve střehu, uskočil stranou a oplatil mu seknutím do pravého předloktí. Seregila poprvé napadlo, že svou roli v proroctví splnil a že je teď postradatelný. Že by mohl prohrát. Mardus vycítil jeho nejistotu, výhodu využil a zasadil Seregilovi povrchní ránu do stehna. Vodu poskvnila další krev a Přílba, díky tomuto zásahu i všem dalším úmrtím v boji, který nad nimi stále zuřil, zářila stále jasněji. Byl to Mardus, kdo si nakonec světla všiml a pochopil jeho význam. Zdvojnásobil snahu a zatlačil Seregila ke skalám. Seregil, vyvedený z rovnováhy a v neudržitelné pozici, se rozhodl k zoufalému činu. Proskočil kolem Marda a vrhl se k Přílbě. Neudělal ani dva kroky, když mu noha uvízla ve skryté puklině a bolestivě klopýtl. Mardus jej zezadu udeřil a zasáhl do žeber. Avšak právě když se napřahoval k poslednímu úderu, přes plošinu útesu se převalila vlna a oslepující stěna vodní tříště je oba srazila na zem a mrštila jimi o skály.

* * *

Když vlna klesla, Mardus se vzpamatoval jako první. S mečem stále v ruce se rozhlédl po Seregilovi a našel jej, jak leží omráčený a beze zbraně u skalisek u moře. Z rány na čele mu přes jedno zavřené oko crčela krev.

Mardus se k němu brodil vodou sahající mu až po kolena a po tváři se mu rozlil výraz zlověstného triumfu. Letitá zkušenost jej naučila, kam bodnout, aby člověka ochromil a dopřál mu dlouhé umírání.

Od jeho úmyslu jej odvrátily zářící Oči. Pěnicí vlny se na okamžik uklidnily a Mardus spatřil Přílbu, svítící skrz vodu u jeho nohou.

"Zdá se, že přece jenom budu mít to potěšení nabídnout tě Překrásnému," řekl se škodolibou radostí. "Zraněný nebo ne, stále jsi skvělá oběť."

Uchopil Přílbu za jeden ze zakroucených černých rohů a zvedl ji nad hlavu. "Adrat Vatharna, thromuth..."

* * *

Seregil si vybral příhodný okamžik. Otevřel oči, sáhl pod hladinu, vytrhl z boty dýku a hodil.

Mardus ztuhl a s Přílbou stále zvednutou nad hlavu užasle hleděl dolů na nůž zabořený mezi svými žebry v místech, kde okraj kyrysů nechával odhalený bok.

"Měl jsi mě zabít, když jsi měl příležitost," zavrčel Seregil, a když se ke svému protivníkovi brodil, neměl žádnou zbraň a táhla se za ním krvavá stopa. "Až dosud jsi sehrál brilantní partii, ale než si vezmeš kořist, měl bys vždycky nepřítele dorazit. Nadutost, můj pane. To je smrtící zlovyk. Dělá tě předvídatelným."

Mardovy rty se napjaly v parodii úsměvu. "Úskoky. Pořád ty tvoje úskoky," zašeptal. S Přílbou v jedné a mečem v druhé ruce se toporně otočil a začal klopýtat k okraji nádrže.

Seregil vyrazil za ním a zahradil mu cestu. Mardus umíral, ale stále na Seregila shlížel se spalujícím pohrdáním.

"Požírač smrti..." začal ztěžka a z úst mu po bradě stékaly kapky krve.

"...sežere dnes tvoje srdce, ne moje," dokončil Seregil a upřeně hleděl do tmavých očí svého nepřítele.

Sevřel rukojeť dýky a zakroutil ji, až dlouhá čepel prošla skrz svaly a šlachy a pevně uvízla mezi žebry. Přes sevřenou pěst se ven vyvalila záplava nové krve.

Mardus pustil Přílbu a svalil se dozadu do vody. Z nosu a úst mu ještě chvíli vytékal proud rudých bublin. V jeho očích, už zamlžených smrtí, se drobně odrážely první paprsky slunce, které se vymanilo z nadvlády měsíce.

Seregil plivl do vody. Přes okraj nádrže se převalila menší vlna a na okamžik Marda ukryla pod hlučnou zpěnou příkrývkou. Když se voda uklidnila, spatřil před sebou na vodní hladině odraz dalšího muže. Seregil zvedl hlavu a spatřil Nysandera, stojícího blízko něj. Za ním bylo stále slyšet jednotlivé zvuky boje.

"Výborně," řekl čaroděj slavnostně. "Nyní musí být Přílba zničena jednou provždy. Dej mi ji a najdi svůj meč."

Seregil se sklonil a uchopil zářící Přílbu za dva z jejích černých rohů právě tak jako před několika měsíci držel za hroty křišťálovou korunu. A stejně jako tehdy, i tentokrát se kolem něj při doteku vynořily neviditelné hlasy a nehmotné přízraky, a pokoušely se jeho ruku zadržet.

* * *

Modré kameny zasazené ve zlatém pásu teď vypadaly jako živoucí oči, a když podával Přílbu Nysanderovi, vyčítavě se na něj z důlků bez víček dívaly.

Čaroděj přes Přílbu přetáhl záhyb pláště a zakryl ji tak před cizími zraky. "Tvůj meč," řekl znovu mírným, ale pevným hlasem. "V tomhle potřebuji tvou pomoc, Seregile. Jsi jediný, kdo mi může pomoci."

Seregil se brodil vodou zpátky ke své zbraně a svá zranění stěží cítil.

"Tady je," zavolal. "Ale co..."

Slova mu odumřela v hrdle. Kolem kolenou mu kypěla nová zpěná vlna a on vzhlížel k vysoké postavě ze svých snů, která se nad ním tyčila. Avšak tentokrát tu tvář pod špičatým okrajem znetvořené Přílby poznal.

Patřila Nysanderovi.

Ruce z kostí, které tvořily lícní chrániče, svíraly Nysanderovu tvář a zatínaly spáry do tváří, až v nich vyhloubily důlky. Nadpřirozené modré oči zářily a vysílaly do okolí paprsky světla. Nysander stál pevně a čekal.

"Nysandere, proč?" zachraptěl Seregil. Kůže kolem jizvy na hrudi jej píchala a svědila, a když pomalu natáhl pravou ruku, pocit zesílil. Na bodcích i celou čepelí meče probíhávaly jiskry.

Seregil si však neuvědomoval nic jiného než bolestné odhodlání, které viděl v Nysanderových očích.

Nysander - nejstarší přítel, nejmoudřejší učitel, druhý otec.

Rozumně uvažující část Seregilovy mysli na něj křičela, aby zahodil meč do moře, ale nedokázal se pohnout ani odvrátit pohled.

"Nysandere, to nemůžu!" prosil úpěnlivě a opakoval zapomenutá slova ze svých snů.

"Musíš." Nysanderův hlas už zněl slabě a namáhavě. "Přijal jsem toto břímě ze svobodné vůle. Nejprve Strážce, loď světla v temnotě. Potom Násada šipu a Předvoj, kteří selžou a přesto ne, pokud Průvodce, Neviděný, vytrvá. A

konečně opět Strážce, jehož úděl je hořký, hořký jako žluč."

"Musíš teď udeřit, milý hochu. Bylo prolito příliš mnoho krve a já nemohu její moc zadržovat dlouho. Pokud to nedokážeš, stanu se jejich Vatharnou, a to bude prokletím mé celoživotní práce. Naléhavě tě prosím, udeř. Není jiná cesta, a nikdy nebyla."

Seregil s obnaženým mečem šplhal po rozpukané skále nahoru a měl pocit, jako by jeho tělo nic nevážilo.

Zažen svůj zármutek, šeptal hlas v hloubi jeho srdce. Zažen i hrůzu a strach a hněv a soucit..."

"Rozumím. Ach ano!"

Postavil se před Nysandera a Oči Přílby se obrátily, aby jej sledovaly; toto nebyl úder, který by bylo možné zasadit zezadu. Když zvedal zbraň, vzduch kolem nich prořizlo odporné sténání, smíšené s křikem z hrdel těch, kteří stáli poblíž.

Část jeho mysli mezi nimi rozeznala i Alekův, ale Seregil se neotočil.

Nysander se zapotácel a s rozpraženými rukama padl na kolena. Na dlaních mu hořely ohnivé koule a osvětlovaly symboly, které byly na kůži stále vidět.

... ochrání vaši duši...

Koule zářily, ale začínaly matnět, zatímco Přílba vzplála jasnějším světlem. Dokonce i Seregil by možná zaváhal, kdyby Nysander nezvedl hlavu a nepodíval se na něj očima, které už plály stejně strašlivým světlem jako Přílba. Při pohledu na cizí oči, které na něj hledí ze známé, milované tváře, se v Seregilovi něco zlomilo.

Oběma rukama zvedl meč a vši silou udeřil.

Symboly, které Nysander na čepel namaloval, vzplály jako blesk, když meč prorazil železo, rohy i zlato a roztříštil Velkou Přílbu Seriamaiovu na tisíc rozeklaných kousků, které se v jemném světle vracejícího se slunce rozpustily jako stín.

Odnikud přihřměl náhlý vítr naplněný tisícem zmučených hlasů a tříštil vlny o skaliska. Seregil zahodil pokroucený zčernalý meč, klesl na kolena, položil si Nysanderovu rozdrcenou hlavu do klína a choval mrtvého muže v náručí. O skaliska se roztříštila další vlna, voda mu pěníla kolem kolenou a nohy mrtvého muže nadnášela.

Věděl jsi to, pomyslel si Seregil, hledící do Nysanderovy tváře, která byla ve chvíli smrti opět jasná a laskavá.

Věděl jsi to.

Celou dobu jsi to věděl.

věděl věděl věděl věděl...

"Věděl jsi to!" vykřikl do běsnícího větru a nevšímal si přátel, kteří se s vyděšeným poznáním shlukli kolem něj.

Seregil, skloněný nad Nysanderovým ochablým tělem, čekal, až je další vlna oba strhne ze skály do temných hlubin pod nimi.

Kapitola 51.

Rozloučení

S

Seregil pozoroval kouř, stoupající z Nysanderovy pohřební hranice na pozadí zářivě zlatorudého západu slunce, a přemýšlel, proč nemůže plakat.

Vedle něj tiše plakal Alek, a stejně tak i Micum, který ležel opřený o Beku a jednou hrubou rukou si zakrýval oči. Thero stál kousek stranou, a když plameny olizovaly pečlivě navršenou hranici z naplaveného dříví, stékaly mu po bledých tvářích slzy.

Seregil toužil po tom, aby se k nim mohl připojit. Jeho žal byl jako vyprahlý kámen, ležící mu na hrudi; stěží pod ním mohl dýchat.

Na druhé straně hranice stáli v uctivém tichu Rhalovi námořníci a Bečini vojáci. Rhal věrně hlídkoval u pobřeží, a když viděl požár v táboře, pochopil to jako signál. Překonal burácející příboj a vylodil se s dvaceti muži právě včas, aby Bečíným jezdcům pomohl vyřídit zbytky Plenimarských. Avšak když se rozšířila zpráva o Mardově smrti, většina zbývajících vojáků se prostě rozptýlila do kopců, aby se tam postarali sami o sebe.

Později Bečini a Rhalovi lidé společně odklidili mrtvé a všechny stopy po obřadu. Když bylo místo vyčištěno, postavili na útesu pod nádrží pohřební hranici a poodstoupili stranou, aby Seregil s Therem mohli Nysandera uložit na lůžko z olejem nasáklých třísek a vonných bylin.

Ted' tady Seregil stál, pevným pohledem sledoval, jak plameny spalují Nysanderovu kůži a šaty, a donutil se přivolat obraz starého čaroděje, klečícího mezi svými barvami a symboly, který pronáší slova povzbuzení.

Ale slzy stále nepřicházely.

Nad nimi se na stmívající se obloze objevily hvězdy a spolu s nimi kometa, oloupená teď o svůj děsivý význam.

Hranice se začínala propadat a Nysanderovo tělo jim ve vířícím mraku jisker zmizelo z očí. Několik Rhalových mužů přistoupilo blíž, přidávali další dřevo a olej a přikládali do ohně tak dlouho, dokud horko přihlížející nezatlačilo do okolního stínu.

Velebnost pohřební hranice byla prolomena a lidé začali odcházet. Oheň bude hořet dlouho do noci a přemění kůži, kosti i dřevo na jemný popel, který vítr rozfouká a voda odnese.

Seregil se otočil, odkulhal k bílému kameni, posadil se tam a čekal na nějaké vysvobození.

Žádné nepřišlo; stále jej obklopovala prázdnota, ve které se ocitl, když přijal poslední Nysanderův úkol, a nechávala jej uvnitř osamělého a otupělého. Viděl Aleka a ostatní, jak se shromáždili kolem Micuma, hlouček hledající společnou útěchu v blízkosti se noci.

Věděl, že by měl být s nimi, ale z nějakého důvodu se nedokázal pohnout. S hlavou složenou do dlaní zůstával dál sedět na místě, osamělý v přítomnosti, kde jen před několika hodinami stál Nysander a čekal na svůj okamžik.

O něco později zaslechl, jak k němu někdo šplhá po kamenech. Zvedl hlavu a s překvapením zjistil, že je to Thero.

Vyčerpaný, potlučený a oblečený v půjčených šatech byl jen velmi málo podobný tomu upjatému mladému čaroději, se kterým se Seregil tolik let neustále hádal. Než promluvil, hleděl Thero chvíli dolů na pohřební hranici.

"Vyplýtváš jsem příliš mnoho let tím, že jsem na tebe žárlil," řekl konečně, aniž se na Seregila podíval. "Bolelo ho to, a kdybych mohl, vzal bych to zpátky."

Seregil pomalu přikývl a cítil, že by toho mezi nimi mělo být řečeno víc, ale nevěděl, jak začít. Místo toho se zeptal: "Bude Micum v pořádku?"

"Myslím, že jsem dostal většinu jedu pryč," odvětil Thero a zdálo se, že se mu ulevilo, když se probíraly praktické záležitosti. "Přesto ale, dokonce i když o nohu nepříjde, pochybuju, že mu ještě někdy k něčemu bude."

"Má štěstí, že je vůbec naživu. A dyrmagnos?"

"Je mrtvá. Alek na to dohlédl."

"Dobře."

Nastala další nepříjemná odmlka a Thero se obrátil k odchodu.

"Děkuji ti," podařilo se Seregilovi říct slabým a napjatým hlasem. "Za to, že jsi pomohl Alekovi, i za všechno."

Thero úsečně přikývl a zmizel ve tmě u cesty.

* * *

Micum viděl Thera odcházet.

"Běž za ním," zaskřehotal a podíval se na Aleka horečkou rozpálenýma očima.

"Má pravdu," řekla Beka a zvedla ke rtům svého otce pohár s vínem a omamnými látkami. "Není správné, aby teď byl sám."

"Já vím. Myslím na to celé odpoledne," zašeptal Alek nešťastně. "Ale nevím, co pro něj mám udělat, co říct. Všichni jsme Nysandera milovali, ale ne tak jako on. A pak musel být tím, kdo..."

Micum se natáhl a ve své horké suché ruce sevřel Alekova. "Zlomilo mu to srdce, Aleku. Ty následuj to své."

Alek si těžce povzdychl a přikývl. Vyšplhal po skále a zamířil k místu, kde na kameni seděl Seregil a tvář měl ukrytou ve tmě.

"Ochlazuje se. Myslím, že bys mohl potřebovat tohle," řekl Alek, sundal si plášť a přehodil ho příteli přes ramena. Seregil zamumlal slova díky, ale nepohnul se.

Alek, který se cítil zoufale neohrabaný, položil Seregilovi ruku na rameno a pak jej objal. Napůl očekával, že ji Seregil setřese nebo se konečně rozpláče, ale nečekal černé vlny prázdnoty, které při objetí cítil. Něco v Seregilově nitru uprchlo nebo zemřelo; bylo to jako dotýkat se sochy nebo strašáka.

Alekovi po tvářích začaly téct nové slzy, ale nehýbal se, prostě seděl a doufal, že Seregila jeho blízkost trochu utěší.

Jazyk v ústech měl jako bez života. Slova byla jako suché listí, které se mu vzpříčilo v hrdle. Co tady mohl říct?

Zvedl se vítr, kvílel v lese za jejich zády a mísil se s rytmičným zvukem příboje. Kolem nich proletěla sova tak blízko, že Alek slyšel, jak její křídla prorážejí vzduch. Tmou se k nim neslo její hlasité houkání.

Nějakou chvíli tak seděli a pak Seregil konečně sotva slyšitelně promluvil.

"Omlouvám se, Aleku. Omlouvám se za všechno."

"Nikdo ti nedává vinu. Udělal jsi, co jsi musel, právě jako my ostatní."

Po takovém tichu jej Seregilův krátký hněvivý smích polekal. "Copak jsem si mohl vybrat?"

* * *

Příštího rána vypluli a zamířili podél pobřeží na sever. Zelená Dáma, stále plující pod ukradenými plachtami, se bez potíží prohnala nepřátelskými vodami, i když v Nantě způsobila, než Rhal ukázal své pověřovací listiny, malý rozruch. V přístavu kotvili dva dny, během kterých Rhal nechal opravit plachty a nabrat čerstvé zásoby. Beka našla drysiána, aby pečoval o Micumova a Seregilova zranění, a pak se začala připravovat k odjezdu. Jí a jejím jezdcům povinnost velela najít svůj regiment. Druhého dne Braknil a Rhylin sehnali vhodné koně a zásoby a k tomu zprávu, že se jejich jednotka nachází několik dní jízdy severně.

Rhal přenechal svou kajutu přeživším z Nysanderovy Čtveřice a Micum teď ležel na úzkém lůžku s nohou ovázanou lněnými obvazy. Beka se posadila vedle něj a přehodila si dlouhý cop přes rameno.

"Po městě se říká, že Plenimarské na chvíli zatlačili za jejich hranici," řekla mu. "Pojedeme na severovýchod, dokud nenarazíme na skalské jednotky, a pak se budeme ptát dál."

Micum jí stiskl ruku. "Dávej na sebe pozor, děvče. Tahle válka hned tak neskončí."

Beka se staženým hrdlem přikývla. "U Plamene, otče. Nerada tě opouštím, ale musím se vrátit. Než jsme se potkali, poslala jsem některé ze svých lidí napřed a musím se podívat, jestli to dokázali."

Micum nad jejími obavami s úsměvem mávl rukou. "Mluvil jsem s tvým seržantem Braknilem a s některými dalšími. Podle toho, co říkají, jsi dobrá důstojnice a odvážná bojovnice. Jsem na tebe hrdý."

Beka jej pevně objala a na tváři cítila známou drsnost té jeho. "Měla jsem nejlepší učitele, ne? Jenom bych si přála..."

"Co?"

Beka se opřela a rukou si utřela oči. "Viš, vždycky jsem si myslela, že až budu mít nějaké zkušenosti, tak pro mě bude mít možná Nysander stejné využití jako pro tebe a Seregila."

"S tím se netrap. Ve světě je vždycky dost potíží, které takové, jako jsme my, zaměstnají. Nic z toho s Nysanderem nezemřelo. Ale řeknu ti, že já se bojím o Seregila."

Beka přikývla. "A taky o Aleka. Vidíš, co to s ním dělá, když je Seregil tak tichý a nešťastný. Co se s nimi stalo?"

Micum se s povzdychem opřel o podhlavník. "Chudák Alek. Má Seregila tak rád, že neví, co s tím, a teď tohle. A Seregilovy rány jsou tak hluboké, že nevím, jestli mu někdo z nás může pomoci."

"Možná si musí pomoci sám." Beka neochotně vstala. "Až se vrátíš, Valerius se na tu nohu podívá. Pořád se mi nelíbí,

jak vypadá. A pozdravuj ode mě matku a děvčata. A dej mi vědět, až se můj bratr narodí."

"A ne aby ses nechala někde rozsekat, rozumíš?"

Beka jej naposled políbila a vyběhla nahoru. Seregil stál osamoceně u zábradlí.

Když si stiskli ruce, obrátil je dlaněmi vzhůru, aby se podíval na mizející znamení.

"Máš otcovu odvalu, stejně jako jeho vlasy," řekl s náznakem starého úsměvu. "Na vás oba je spolehnutí, že se objevíte, když vás nejméně čekají a nejvíce potřebují. Štěstí ve stínech, Beko Cavishová, i ve světle."

"Štěstí i tobě, Seregile, a Stvořitelovo uzdravení," odpověděla vřele Beka, které se ulevilo při pohledu na tento malý průlom do jeho žalu. Od vyplutí sotva promluvil. "Doprav otce bezpečně domů."

Alek na ni čekal u člunu. Beka jej pevně objala a on jí objetí vrátil.

"Vezmi je do Vodního Luhu, oba," zašeptala mu u tváře. "Zůstaňte tam, jak dlouho bude třeba. Ubohý Nysander, nemůžu uvěřit, že by si přál, aby to dopadlo takto."

"Ani já ne," řekl Alek a udělal krok zpět, ale stále ji držel za ruce.

Vypadá o tolik starší, pomyslela si Beka, když hleděla na hluboký žal v jeho očích.

* * *

Když Nanta zmizela za obzorem, Alek sešel dolů. Seregil seděl v nohách Micumova lůžka.

"Než jsme vypluli, něco jsem pro tebe v Nantě našel," řekl a podal Seregilovi balíček, zabalený v plámě. Uvnitř byla malá harfa, taková, jakou měl ve Wolde.

"Není zdaleka tak dobrá jako ta tvoje, já vím," pokračoval rychle, když Seregil odhrnul látku a dotkl se strun. "Ale myslel jsem - no, Micum má pořád bolesti a já jsem myslel, že kdybys mu třeba zahrál, mohlo by se mu ulevit."

Možná to byla průhledná lež, ale zabrala. Micum na Aleka vědoucne mrkl, zatímco Seregil si opřel harfu o koleno a zkusmo zadrnkal několik tónů.

"Je to znamenitý nástroj. Děkuji ti," řekl Seregil, aniž zvedl hlavu. Zahrál pár pronikavých akordů, pak přešel rukou po strunách a klouzavě zahrál několik žalostných tónů.

Thero přišel prohlédnout Micumovu nohu a chvíli zůstal a poslouchal. Seregil nezpíval, ale hrál melodii za melodií a byla to truchlivá i konejšivá hudba.

Micum pokojně usnul a Alek tiše seděl v rohu a pozoroval Seregilovu tvář, zatímco ten celé dopoledne pokračoval v hraní. Jeho výraz mnoho neprozrazoval. Plášť mlčení zůstal.

* * *

Zdalo se, že během cesty zpět do Rhiminee se Seregilova nálada trochu vylepšila. Mluvil častěji, i když ne o Nysanderovi nebo Přílbě. O tom nikdy. Procházeli se po palubě s Alekem a Thero, jedl málo, nepochutnával si ani si nestěžoval a příležitostnou hrou na harfu zmírňoval vlastní bolest tím, že zmenšoval Micumovu.

Micum a Thera tyto malé změny povzbudily, ale Alek, který se Seregilem sdílel slavník na podlaze Rhalovy kajuty, věděl, jak se každou noc ve spánku chvěje a vzdychá. Nepříjemná předtucha, stejná jako ta, která jej té osudné noci přivedla zpět do Kohoutka, ho teď držela v Seregilově blízkosti, jak jen to bylo možné. Muž, kterého tak dlouho znal, byl pryč a na svém místě zanechal cizince s chladnými očima.

* * *

Pátého dne cesty z Nanty seděl Alek odpoledne sám s Micumem. Micum podřimoval a jeho tvář na polštáři byla bledá a vychrtlá. Harfa ležela v nohách postele, kde ji Seregil nechal poté, co Micuma ukloubeal ke spánku. Díky Therově péči nedostal do nohy sněť, ale kajuta se dusila těžkým mdlým zápachem nemocné tkáně.

Tiše, aby Micuma nevzbudil, Alek otevřel okno kajuty a rancem otevřené dveře zapřel. Avšak když se chtěl zase vyplížit ven, Micum otevřel oči.

"To je ale dlouhý obličej," řekl skřípavým hlasem a pokynul Alekovi, aby se k němu posadil. "Ven s tím. Co se děje?" Alek nešťastně pokrčil rameny. "To Seregil. Je jako stín. Nemluví, neusmívá se. Je to, jako by tady ve skutečnosti vůbec nebyl. Nevím, co mám pro něho udělat."

"Myslím, že prozatím děláš správně, když jsi s ním, právě jako jsi to dělal tehdy, když mu bylo zle kvůli toho dřevěného kotouče. Tehdy to pro něj znamenalo všechno. Tak mi to sám řekl."

"To byla magie a on s ní bojoval. Ale zabít Nysandera..." Alek si pohrával s okrajem pokrývky a hledal slova. "Je to, jako by zabil část sebe samotného."

"To udělal. My mu musíme dát čas oddělit, co zbylo."

"Snad." V srdci se však Alek bál, že čím déle čekají, až se Seregil obrátí, tím víc se od nich vzdaluje.

* * *

Toho dne, kdy vpluli do přístavu v Rhiminee, na ně Magyana čekala na nábreží. Stála tam samotná a na stříbrných vlasech měla černý smuteční závoj.

Seregil jí dal malý ranc s několika málo Nysanderovými věcmi, ale když se pokusil promluvit, hlas mu selhal.

"Já vím, drahý," zamumlala, když jej objala. "Nysander a já jsme se rozloučili toho dne, kdy jsem ho poslala za vámi.

Tušil, že se nevrátí, a požádal mě, abych vám všem řekla, že pro něj nemáte truchlit a máte mu odpustit, jestli můžete."

"Odpustit?" zajíkl se Thero, stojící strnule vedle Micumových nosítek. "Co by tady mohlo být k odpuštění?"

Magyana neodpověděla, ale krátce pohlédla na Seregila, který se odvrátil. Její a Alekovy oči se na okamžik setkaly a v té chvíli mezi nimi proběhlo němé porozumění.

"Nysanderovým přáním také bylo, Thero, abys svůj výcvik dokončil se mnou," pokračovala.

Z hubených tváří mladého čaroděje zmizela barva a klesl před ní na kolena. "Nemohu se do Orěsky vrátit, ne po tom, co se stalo té noci. Útok, to, že se Plenimarští dostali dovnitř, to byla moje vina. Kdybych Ylinestře neřekl o Nysanderových procházkách, jeho výzkumech... Když se na to teď dívám zpět, chápu, k čemu všechny její otázky směřovaly, ale tehdy - prostě jsem to nevěděl! Ale Rada mi návrat nikdy nepovolí."

Magyana položila ruku na jeho skloněnou hlavu. "Zapomínáš, že i já jsem členkou Vysoké Rady, stejně jako byl

Nysander. Než odešel, naposledy s nimi promluvil. Tvému návratu nestojí nic v cestě. Jeho poslední slova v této věci byla, že doufá, že dohlédnu na to, abys dokončil, co jsi tak dobře začal."

Uchopila jej za bradu a jemně jeho zmučený obličej zvedla. "Byla bych poctěna, kdybys mne přijal za svou učitelku, Thero. Ve skutečnosti pro mě bude velkou útěchou mít tě po svém boku a dohlédnout na to, aby vzdělání posledního žáka mého přítele bylo dokončeno. Bude to největší pocta jeho památce."

Thero vstal a uklonil se. "Čekám na vaše příkazy."

Magyana se jemně usmála. "Poznáš, že stejně jako Nysander, i já jen zřídka něco přikazuji. Doufám, že vy ostatní dnes večer přijmete mé pozvání?"

"Děkuji ti, Magyano, ale nemyslím..." Seregil zmlkl, neschopný podívat se jí do očí.

"Rozumím." Dotkla se jeho tváře. "Tedy později. Řekni, kde máš v úmyslu zůstat, a já pošlu pro Valeria, aby s podíval na Micuma."

"Dnes v ulici Kol a pak ve Vodním Luhu."

"Dohlédnu na to, aby za vámi hned přišel. Aura Elustri máleis, Seregil talí."

Potřásla si rukou s Alekem, dala mu sbohem a pak se sklonila nad Micumem. "Mám poslat zprávu Kari?"

Micum ji s významným pohledem vzal za ruku a tiše řekl: "Možná bychom raději měli počkat, až se na mě podívá Valerius, ne?"

Magyana mu stiskla ruku. "Dobře. Ať ti Dalna přinese rychlé uzdravení, Micume, a pokoj v srdci vám všem." S Thorem po boku prošla tlačenicí v přístavišti k čekajícímu kočáru.

"Pokud už loď dál nepotřebujete, muži jsou dychtiví znovu vyrazit," řekl Rhal, který se s nimi přišel rozloučit. "Máme za sebou dvě plavby bez kořisti a jsou tady nepřátelské lodě, které se dají vyplnit."

"Loď je vaše, kapitáne," řekl mu Seregil. "A ať je s vámi Astellova přízeň. Očekávám, že Zelená Dáma bude postrachem obou moří."

Alek se Seregilem přenesli Micuma do najatého vozu a vydali se k ulici Kol. Dům vypadal stejně, jako když odjížděli. Mardus byl zjevně seznámen s jejich pohyby natolik, aby neplýtl časem na zbytečné ničení.

Starý Runcer je jako vždy přivítal a nevypadal přitom překvapeně, jako by byli pryč pár dnů a ne měsíce. Seregilovi bílí psi, Zir a Marag, uvítali svého pána se stejným klidem a tiše běželi napřed, zatímco Seregil s Alekem pomáhali Micumovi po schodech do Seregilova pokoje.

Brzy poté dorazil Valerius, zarputilý jako vždy, ale tišší. Prohlédl si Micumovo zranění a zamračil se ještě víc.

"Máš štěstí, že jsi tady," prohlásil a pokrčil nos. "Kdo se o tebe staral?"

"Hlavně Thero," řekl mu Alek. "Byl tam při útoku dyrmagnos a celou cestu domů o Micuma pečoval."

"Možná ti zachránil nohu, Micume. Určitě ti zachránil život. Ale ještě je toho hodně, co je třeba uzdravit." Obrátil se k Seregilovi a Alekovi. "Může mi pomoci Runcer. Navrhuju, abyste se oba chvíli prošli."

"Zůstanu tady," namítl Seregil se zábleskem starého ohně.

"Slyšel jsi ho, Seregile. Jenom bys překážel. Běž," ozval se z postele Micum a jakž takž se mu podařilo vypadat vesele.

"Přijď se na mě podívat ráno."

"Pojď," řekl Alek a vzal jej za paži. "Po té době na moři bych malou procházku uvítal."

Valerius za nimi neústupně zavřel dveře. Seregil na ně chvíli pochmurně se sevřenými rty hleděl a pak Aleka beze slova následoval.

Seregil nenosil meč od toho dne, kdy zemřel Nysander, ale Alek si ho předtím, než vyšli do chladného jarního večera, chvatně připjal. Zatímco byli pryč, přehoupl se lithion do nythinu a ve vzduchu se vznášela vůně kvetoucích stromů.

Oba na sobě stále měli ošoupané cestovní šaty. S mečem, který se mu houpal u nohy, a bez pláště, kterým by ho zakryl, se Alek chvíli obával, že by je mohla zastavit Hlídka, aby se zeptala, proč dva špatně oblečení cizinci spíší ulicemi Šlechtické čtvrti.

Seregil se však ujal vedení a vedl je do chudších dvorů a uliček. Stále ještě lehce kulhal, ale zdálo se, že to při své tiché chůzi vůbec nevnímá. Cestou minuli Lazardův bordel Černé Pero. Dveře byly otevřené, a když Alek nahlédl dovnitř, viděl, že vyfyzávaná loď na krbové římse míří k západu a dává tak znamení, že je zde zpráva pro Kočku z Rhimínee.

Pokud to Seregil zahlédl, nevnímal si toho a jako duchové kráčeli dál důvěrně známými stíny svého města.

Když Seregil konečně prolomil mlčení, stál už štihlý měsíc vysoko nad vrcholky střech. Náhle se zastavil na plevelu zarostlém dvoře a obrátil se k Alekovi, jako by byli uprostřed rozhovoru.

"Myslí si, že by mohl umřít, víš?" řekl s tváří napůl ukrytou ve stínu. Ta část, kterou Alek viděl, byla maskou neštěstí.

"Micum? Nemyslím si, že umře," odpověděl Alek, a s ne právě velkým přesvědčením dodal: "Valerius by nás nenutil odejít, kdyby si myslel, že se to stane."

"Myslím, že bych nevydržel, kdybych měl ztratit i jeho," řekl Seregil a po mnoha dnech tak projevil nějaké emoce. Než však mohl Alek odpovědět, odcházel už pryč směrem na západ.

Několik bloků prošli v tichosti, než si Alek uvědomil, kam celou dobu míří. Jeden ze sežehnutých kohoutků zůstal na stráži, hlídal bránu do dvora a zvednutý spár měl prázdný. Za nízkou zdí zůstala jen zející díra základů, udušená zuhelnatělými trámy. Všechno shořelo - hostinec, stáje, dřevěná vrata do zadního dvora. Ve vzduchu visel zápach deštěm nasáklého popela.

"Illiore!!" zašeptal Alek v omráčeném zděšení. "Věděl jsem, že shořela, ale i tak..."

Seregil vypadal podobně zničeně. "Když jsem odcházel, zrovna začínala hořet. Cille byly jenom dva roky, když jsem ji koupil."

Alek se zachvěl a nenáviděl Vargůla Ashnazaie tím víc, že mu na ni a na ostatní zanechal takové vzpomínky. "Myslíš, že jejich duchové tady jsou?"

Seregil kopl do kusu popraskaného kamene. "Pokud ještě váhali, dopřál jsi jim klid ve chvíli, kdy jsi toho bastarda

zardousil."

"A co Luthas?"

"Předpokládám, že v chrámu z něho drysiáni udělají kněze..."

Z díry, která bývala sklepem, se známým hlasitým zamňoukáním vyskočil malý stín a Seregil zmlkl. Ruetha s frenetickým předem pobíhala kolem nich, otírala se jim o kotníky a hrbila se, aby ji podrželi za ušima.

Chvilí na ni zírali v němém úžasu a pak ji Seregil třesoucíma se rukama zvedl. Hlavou se mu opřela pod bradu.

"U všech bohů! Thyris si vždycky stěžovala na to, jak mizí, dokud se nevrátím zpátky." Zabořil prsty do její začouzené náprsenky a chrlativě mumlal: "No, děvče, tentokrát bys raději měla jít s námi. Nebudeme se vracet."

"Nikdy." Alek položil Seregilovi, když se natahoval, aby Ruethu pohladil, ruku na rameno. "Nikdy."

* * *

Když se o pár hodin později vrátili do ulice Kol, našli Valeria v jídelně, kde právě dojídal bohatou večeří.

"Hlavu vzhůru, vy dva. Micum bude v pořádku," řekl jim drysián a smetal si přitom drobky z vousu.

"Co jeho noha?" zeptal se Seregil.

"Jděte se podívat sami."

Elsbet seděla vedle svého otce a ve spánku jej držela za ruku. Únava způsobila, že vypadala starší než na svých patnáct let; hladké černé vlasy měla vzadu svázané do tlustého copu a přehozené přes rameno prostých modrých šatů. Byla přesným obrazem Kari, jak ji Seregil poprvé uviděl.

"Bude v pořádku," zašeptala.

Pokoj voněl léčivými bylinami a čerstvým povětrím. Seregil se sklonil nad Micumem a s úlevou hleděl na slabý záblesk zdravé barvy, který měl spící muž na tvářích. Skrz obvazy na stehně prosákla krev, ale noha byla stále celá.

"Valerius říká, že za nějakou dobu bude moct zase jezdit," řekla jim. "Už jsem objednala kočár, abych ho zítra zavezla domů. Matka se tak bála!"

"Pojedeme s tebou," odvětil Seregil a napadlo jej, jak ho asi její matka přivítá.

Kapitola 52.

Poslední slova

"M

amí, mamí! Jede sem kočár a jezdci," křičela Illia od předních vrat. "To se určitě vrací domů táta!"

Kari se k ní u vrat připojila, zaclonila si rukou oči proti šikmým paprskům odpoledního slunce a sledovala, jak se k nim pomalu blíží krytý kočár. V jezdcích poznala Seregila a Aleka. Micum s nimi nebyl.

Vydala se dolů po cestě, aby je přivítala, a nevědomky si přitom tiskla ruku na břicho. Illia vycítila její náladu a vážně ji spěchala po boku.

Seregil jí vyrazil drobným klusem v ústřety, a když se přiblížil, její strach se prohloubil. Nikdy jej neviděla tak bledého a ztrápeného. Ve tváři měl nějaký stín.

"Kde je táta, strýčku Seregile?" chtěla vědět Illia.

"V kočáře," řekl jí, zastavil u nich koně a sesedl. "Je zraněný, ale bude v pořádku. Jsou tam s ním i Elsbet a Alek."

"Díky Stvořiteli!" vykřikla Kari a objala ho. "Ach Seregile, vím o Kohoutkovi. Je mi to tak líto. Ti ubozí dobří lidé."

Ztuha jí objetí vrátil a Kari ustoupila, aby se mu znovu podívala do tváře. "Co se děje? Stalo se ještě něco, že?"

"Nemáš žádné zprávy?"

"Magyana mi ráno poslala vzkaz, že jste se vrátili, nic víc."

Seregil se odvrátil, rozhlédl se po čerstvé zeleni louky a jeho tvář byla znepokojivě bezvýrazná. "Nysander je mrtvý."

Kari zvedla ruku k ústům, příliš ohromená, než aby dokázala něco říci.

"Ten milý starý pán, který mi o Sakorově svátku předváděl kouzla?" zeptala se Illia. Netrpělivě kolem nich poskakovala a nabírala do pláče. "Proč je mrtvý? Zabil ho nějaký zlý člověk?"

Seregil si hluboce povzdechl a jeho tvář zůstávala zachmuřená. "Udělal něco velmi statečného. Velmi těžkého a velmi statečného. A zemřel."

Dojeli k nim ostatní, Seregil se narovnal a jeho tvář vyjadřovala jen nucený klid.

Je klidný až příliš, napadlo Kari, když spěchala ke dvířkám kočáru. Ale pak se všechny její myšlenky soustředily na Micuma.

Byl vychrtlý, ale když mu vlétla do otevřené náruče, přivítal ji furiantským úsměvem.

"Tentokrát možná zůstanu doma nadobro, miláčku," řekl smutně a poklepal si na ovázanou nohu, kterou měl podepřenou na sedadle kočáru.

"Nedávám ti žádné plané sliby, ty toulavý mizer!" zajíkla se Kari a utírala si slzy úlevy. "Kde je Alek?"

Alek seděl na koni a Kari se vyklonila z okna a vzala jej za ruku. "Jsi v pořádku, drahý?"

"Já? Sotva škrábnutí," ujistil ji Alek, třebaže vypadal stejně unaveně a ustaraně jako ostatní. Kari jej ještě chvíli držela za ruku a viděla to, co Beka; už to nebyl stejný chlapec, který poprvé přijel do Vodního Luhu. Ať se mu během posledních týdnů stalo cokoli, oloupilo jej to o nevinnost a kdo ví, o co ještě?

Když vjeli na dvůr, objevili se domácí psi a skákali kolem vozu a koní. Někde u Kariiných nohou jim odpovédělo hlasité zasyčení. Pohlédla dolů a zjistila, že škvírou v proutěném koši na ni hledí dvě zeleně zářící oči.

"Co to, u všech bohů..."

"Seregilova kočka," vysvětlil ji Micum. "Vsadím se, že než s nimi skončí, bude mezi psy pár poškrábaných čenichů."

Ubohé stvoření, je poslední, kdo z hostince zůstal naživu."

Kari se pro sebe usmála, ale byla zticha, dokud Seregil s Alekem nepomohli Micumovi do hlavní síně. Když se

pohodlně usadil u krbu, odvedla Elsbet stranou a pak něco zašeptala Illie. Dívka zmizela do kuchyně a za okamžik se vrátila s buclatým kudrnatým dítětem v náručí.

"Tati, podívej se, koho nám Valerius přinesl. Není hezký?"

Alek se vzpamatoval jako první. Znovu vyskočil na nohy, vzal dítě z Illiiny nejisté náruče, zvedl ho a díval se na něj se směsicí údivu a radosti.

"Cillino dítě?" zeptal se Micum.

Kari ho vzala za ruku. "Valerius mi ho přinesl pár dnů po tvém odjezdu a požádal mě, abych se o něj postarala. Vím, že by si Cilla přála, aby vyrůstal tady, raději než někde mezi cizími, kteří o jeho rodině nic nevědí. Myslela jsem si, že ti to nebude vadit."

"Samozřejmě že ne," odpověděl Micum a zadumaně sledoval, jak Luthas tahá Aleka za vlasy a šťastně výská poznáním.

"Ale myslíš, že to zvládneš, když se má narodit to malé?"

"Jestli zvládnou vychovat osiřelé dítě naší přítelkyně? To si myslím!" ušklíbla se Kari. "Když jsou teď starší děvčata pryč, nemám co dělat. A Illia ho zbožňuje."

Podívala se na Seregila, který stál osaměle u krbu. "Až bude dost starý, řeknu mu, jak jsi mu zachránil život," dodala.

"Možná by bylo lepší, kdyby se to nedověděl," odpověděl Seregil, zatímco sledoval, jak Alek s Illiou zahrnují dítě pozorností.

"Pak to tedy nechám na tobě," řekla Kari a zachytila další záblesk zoufalého neštěstí, které v něm vycítila už na cestě.

* * *

Té noci se tiskla k Micumovi a tiše naslouchala, když jí pomalu vyprávěl o Nysanderově oběti a smrti.

"Není divu, že je Seregil tak zoufalý," zašeptala a hladila svého muže po silné, pihovaté paži. "Jak od něj Nysander mohl něco takového žádat?"

"Sám tomu úplně nerozumím," přiznal tiše Micum. "Ale myslím, že Nysander měl pravdu, když si myslel, že jenom Seregil jej dokáže srazit, až přijde čas. Já bych to nedokázal a myslím, že Alek taky ne."

"Někdy zapomínáme, jak krutí mohou bohové být!" řekla Kari hořce. "Takhle obrátit lásku ve vraždu."

"Musela bys tam být," a hleděl na stíny, které na strop vrhal oheň v krbu. "Kdybys viděla Nysanderovu tvář - nebyla to vražda. Byl to akt milosrdenství a lásky."

* * *

Během následujících týdnů přicházely o válce různé zprávy; postup plenimarské armády se zatím zastavil ve východní Myceně, ale jejich černé lodě brázdily moře a útočily na východní pobřeží Skaly až k severu u Cimy, i když Průplav ještě Plenimarští neovládli.

Kromě toho, že mladí muži odjeli do války, běžel život ve Vodním Luhu do značné míry stejně. Minul nythin, gorathin a shemin, který s sebou přinesl svěžest vrcholného léta. Jemné ranní deště zavlažovaly pole a na loukách za svými matkami skotačila silná jarní jehňata a hříbata.

Kari rozkvetla spolu se zemí, a když čile vykonávala denní práci a vítané letní povinnosti, její velké břicho se pyšně houpalo před ní. Stále však měla starosti o Seregila, i když jediným vnějším znamením soužení byla jeho neobvyklá tichost. Věděla, že Micum s Alekem její obavy sdílají, přesto však nikdo z nich nevěděl, jak mu pomoci.

Po pravdě řečeno, nehledal útěchu u nikoho z nich, ale zaměstnával se kolem domu. Micum dal jasně najevo, že budou ve Vodním Luhu vítáni, jak dlouho si budou přát, a zdálo se, že je s tím Seregil spokojen. Od Aleka se Kari dověděla, že Seregil přísahal, že do Rhíminee už nikdy znovu nevstoupí.

Kdyby byl zasmušilý nebo se litoval, mohla by se pokusit mu to vymluvit, ale on takový nebyl. Když jej požádali, vyprávěl příběhy a hrál na harfu. Pracoval s koňmi, pomáhal postavit nové stáje a trávil večery vymýšlením chytrých zařízení, která by Micumovi pomohla vyrovnat se se zmraženou nohou, včetně speciálně upraveného třmene, díky kterému mohl zase jezdit. V poslední době se dokonce dokázal přimět, aby zase choval Luthase, ale když byl sám, nořil se do své vnitřní mlčenlivosti.

Alek, který toho z nich vytrpěl nejvíce, se uzdravil nejrychleji. Práce na statku mu svědčila a brzy se opálil a vrátila se mu veselá nálada. Přesto jej Kari viděla, jak Seregila sleduje a snaží se odhadnout vnitřní zmatek, který se ukrýval za přítelovým dlouhým mlčením a vzdálenými očima.

V noci se v pokoji pro hosty dělili o postel, ale Kari mohla říct, že ani tam nenašli žádnou útěchu.

* * *

Jednoho rána uprostřed sheminu se Kari probudila těsně před úsvitem a nemohla už usnout. Ať se obracela, jak chtěla, bolelo ji v zádech. Nechtěla vzbudit Micuma, a tak si přes košili přehodila šál, zkontrolovala Luthase, který spal v kolébce vedle jejich postele, a zamířila do kuchyně uvařit si čaj. Vzápětí dovnitř vešel Alek s košíkem hrušek ze stromu na zadním dvoře.

"Vstala jsi brzy," řekl a nabídl jí ovoce.

"To je to ubohé dítě," zamračila se žertem a masírovala si svaly dole na zádech. "Kope svou matku a strká kolena a lokty na nemožná místa. Co tě tak brzy probudilo?"

"Seregil sebou zase ve spánku házel. Napadlo mě, že bych mohl jít na lov."

"Sedni si se mnou na chvíli, ano? V téhle denní době je takový klid." Zatímco Alek připravoval čaj, Kari si sedla na lavici u krbu, aby si zahrála záda. "Se Seregilem to není o nic lepší, že?"

"Oba to s Micumem přece vidíte, nebo ne?" řekl unaveně a přitáhl si vedle ní stoličku. Zvedl osmahlou, mozolnatou ruku. "Ani jednou mi neřekl, ať si vezmu rukavice. Vždycky mi to připomínal. Předtím."

Zvedl hlavu a Kari v jeho mladé tváři viděla hluboký žal. "Teď chodí v noci ven nebo sedí a píše. Skoro vůbec nespí."

"Co píše?"

Alek pokrčil rameny. "Nemluví o tom. Dokonce mě napadlo, že se do těch papírů tajně podívám, ale někam je schovává."

Kari, je to, jako by se uvnitř ztrácel, jako by nás opouštěl, aniž by odešel. A já pořád myslím na to, co mi jednou řekl o tom, jak byl vypovězen z Aurēnenu."

Mluvil s tebou o tom? pomyslela si Kari. Dokonce ani Micum o této části Seregilova života téměř nic nevěděl.

"Tehdy s ním poslali pryč ještě jednoho chlapce, ale ten se vrhl přes palubu a utopil se," pokračoval Alek. "Seregil říká, že většina vyhnanců z Aurēnenu dřív nebo později spáchá sebevraždu, protože je život mezi Tírfaiey dožene k zoufalství. Říkal, že jemu se to nestane. Ale podle toho, jak se teď věci mají, si myslím, že možná ano."

Kari viděla, jak se jeho ruce pevněji sevřely kolem hrnku. Za těma modrýma očima se odehrávalo ještě něco jiného, něco příliš bolestného, než aby to s někým sdílel. Natáhla se a pohladila jej po tváři.

"Pak na něj dávej dobrý pozor, Aleku. Vy dva máte stejnou krev. Možná že na to ve svém žalu zapomněl."

Alek si ztěžka povzdechl. "Zapomněl víc než jen to. Toho dne, kdy mě v Plenimaru našel, se něco stalo, ale on teď..."

Kari sebou náhle trhla, když jí jednou nohou projela prudká bolest.

"Co se děje?" zeptal se znepokojeně.

Kari znovu těžce přes zaťaté zuby vydechla a pak se ho chytla za ruku, aby se mohla zvednout. "To jsou jenom bolesti v osmém měsíci. Procházka po louce je zmírní a přitom si můžeme povídat." Bolest pominula a ona se na něj usmála uklidňujícím úsměvem. "Netvař se tak znepokojeně. To je jen Stvořitelův způsob, jak mě připravit na porod. Víš, mám chuť na trochu toho čerstvého sýra. Buď tak hodný, běž a přines nám ze spíže oběma kousek, ano?"

"Víš to jistě? Nelíbí se mi, že bych tě tady měl nechat samotnou."

"Milost Stvořitele, Aleku, rodila jsem děti dřív, než na tebe vůbec pomysleli. Tak běž." Přitiskla si pěsti na kříž a vyšla ven dveřmi kuchyně, aby nevbudila služebnictvo, které ještě stále spalo v síni.

* * *

V půli cesty do spíže si Alek uvědomil, že si zapomněl vzít misku na sýr. Než nějakou našel, Kari už mu zmizela z dohledu za rohem domu. Když ale vyšel na dvůr, zjistil, že postranní branka je stále zamčená.

Za ním se ozvalo hluboké zasténání, a když se otočil, uviděl Kari, zhroucenou u koryta blízko stáje. Měla bílý obličej a přední díl košile celý mokrý.

"Ó Dalno!" zalapal po dechu, zahodil sýr a rozběhl se k ní. "Je to dítě? Už chce jít ven?"

"Příliš brzy a příliš rychle! Měla jsem si uvědomit..." Kari jej chytla za ruku a bolestivě mu zaťala prsty do zápěstí, jak s ní otrásla další křeč.

Byla to vysoká žena a s dítětem příliš těžká, než aby ji mohl nést. Chytil jí rukou kolem boku, podpíral ji, jak nejlépe dovedl, a vedl ji k hlavnímu vchodu. Stále bylo zavřeno a Alek do dveří kopl a volal o pomoc.

Konečně se dveře otevřely. Elsbet a několik sluhů pomohlo donést Kari dovnitř.

Za nimi ze své ložnice vykulhal Micum. "Co je to?" zeptal se úzkostlivě, když uprostřed zmatku zahlédl Kari.

"Dítě," řekl mu Alek.

"Zajedu pro porodní bábu!" nabízel Seregil už napůl pryč ze dveří.

"Není čas," prudce vydechla Kari. "Služebné mi pomohou. Sami jsme přivedli na svět plný dům dětí. Zůstaňte s Micumem, ty i Alek. Chci, abyste byli s ním! Elsbet, Illio, pojdte se mnou!"

Arna a ostatní ženy pomohly své paní do jejího pokoje, pevně zavřely dveře a nechaly muže třet v síni.

"Není tak mladá jako kdysi," řekl Micum, když si nejistě sedal do křesla u krbu. Ve vedlejší místnosti Kari vykřikla bolestí a Micum zbledl.

"Bude v pořádku," řekl mu Seregil, i když sám vypadal poněkud zeleně. "A není to tak brzy. Stejně měla родit během několika příštích týdnů."

Seděli a vyměňovali si neklidné pohledy, zatímco Kariin křik se rozléhal po domě. Sluhové chodili dovnitř a ven a nervózně naslouchali. Dokonce ani psi se nenechali vystrčit ven a s kňučením jim leželi u nohou. Nakonec vzal Seregil harfu a zahrál, aby je všechny ukonejšil.

Poslední namáhavý výkřik zazněl těsně před polednem, a po něm se ozval tichý pláč a radostné výkřiky žen. Micum se zvedl, když ze dveří porodní místnosti vyšla rozzářená Arna.

"Ach, pane Micume!" zavolala a utírala si ručníkem ruce. "Je to ten nejsladší zrzavý drobeček, jakého jste kdy viděl. A na předčasně narozené dítě i silný. Už pije. Bylo to Dalново milosrdenství, že jej porodila tak časně, protože jinak by to měla horší, ubohé jehňátko. Dejte nám chvíli, ať uklidíme postel, a pak přijďte všichni dovnitř. Chce vás vidět všechny!"

"Syn!" vykřikl Micum a objal přátele kolem ramen. "Syn, u Čtveřice!"

"Je celý svrstělý, červený a špinavý!" hlásila Illia, která ho přiběhla obejmout. "A má zrzavé vlasy jako ty a Beka. Pojdte se podívat. Máma je tak šťastná!"

Kari ležela zachumlaná v široké posteli a na prsou ji ležel malý uzlíček. Alekovi, který měl v takových věcech minimální zkušenosti, se zdálo, že Kari vypadá hrozně, jako by byla nemocná, ale klidný úsměv, kterým jej přivítala, to popíral. Micum ji políbil a pak vzal dítě do náruče.

"Je stejně krásný a silný jako ostatní," zašeptal chraptivě a hleděl do malé scvrklé tvářičky pod chomáčem vlhkých měděných vlasů. "Pojďte, vy dva, a přivítejte mého syna."

"Jsem tak ráda, žeš tu dnes ráno byl, Aleku," natáhla se Kari po jeho ruce a zasmála se. "Ale měl bys vidět svůj obličej."

Seregil nahlédl Micumovi přes rameno, aby se na dítě lépe podíval, a Alek poprvé po měsících spatřil, jak přítelovu tvář, poznamenanou smutkem, změkčil výraz nefalšované radosti.

"Jak se bude jmenovat?" zeptal se Seregil.

"Mysleli jsme, že Bornil, po mém otci," odvětila Kari, "ale když se na něj teď dívám, zdá se mi, že se to k němu nehodí. Co myslíš, Micume?"

Zasmál se a potřásl hlavou. "Jsem příliš omámený, než abych myslel."

Kari se podívala na Seregila, který se stále na dítě usmíval. "Tak bys nám snad mohl znovu pomoci ty, jako s Illiou.

Jako nejstarší a nejdražší přítel rodiny nám pomoz najít jméno pro našeho syna."

Micum podal dítě Seregilovi. Ten se na něj zamyšleně podíval a řekl: "Gherin, řekl bych, pokud byste chtěli do rodiny další aurěnské jméno."

"Gherin?" zkusila Kari, jak to zní. "To se mi líbí. Co to znamená?"

"Časné pozhánání," odpověděl Seregil tiše.

Díky Stvořiteli, pomyslel si vděčně Alek, když sledoval Seregila s dítětem. Má ten nejkldnější výraz, jaký jsem u něho po návratu viděl. Možná se nakonec jeho duch přece jenom uzdravuje.

* * *

Otevřeným oknem dovnitř vlétl teplý noční větřík. Jeho zvuk jako by odrážel Seregilovu vnitřní osamělost.

Byla to skutečně ironie. Když tady spali poprvé, Alek se přísně držel na své straně postele; během posledních týdnů ho Seregil často po probuzení našel ležet blízko sebe, tak jako teď. Alek měl jednu paži položenou přes Seregilův hrudník a cítil jeho dech na holém rameni.

Proč nic necítím?

Ve světle měsíce Seregil pohladil Aleka po světlých vlasech a přivolał vzpomínku na jejich polibek toho dne v Plenimaru.

Dokonce i tato vzpomínka byla vybledlá a zvětralá. Zdálo se, že od Nysanderovy smrti všechny jeho city odpluly do dálky a byly nejasné, jako by se díval tabulí silného skla.

Bylo už příliš pozdě, na cokoliv. Byl příliš prázdný. Přikryl Alekovu ruku svou vlastní, pozoroval hvězdy, stájející se k ránu, a přemýšlel o Gherinovi.

Během posledních týdnů se jeho mysl toulala daleko a stále pořád dokola, jak se snažil najít nějaké řešení, které by mu přineslo klid. Když se dnes díval do tváře Micumova maličkého právě narozeného syna, náhle ucítil, že konečně dostal znamení, na které čekal. Když se přetrhlo toto poslední vlákno, které jej spojovalo s minulostí, mohl odejít.

Hodinu před úsvitem vyklouzl z postele a oblékl se. Přes rameno si hodil svůj starý ranec, z úkrytu za skříní vytáhl malý balíček a pak zavřel okenice, aby dovnitř neproudilo ranní světlo. Alek se nesmí vzbudit, dokud on nebude pěkně daleko odtud.

Se svou obvyklou tichostí prošel síní kolem spícího služebnictva a zamířil k Micumovu pokoji. Stále tam hořela noční lampa a v jejím světle viděl svého starého druha pokojně spát v náručí své ženy. Micum byl doma.

Seregil položil k noze postele stočený pergamen a malý balíček šperků pro každé z dětí. Cestou ven se zastavil u Gherinovy kolébky.

Kojenec ležel na zádech a ruce měl rozhozené nad hlavou. Seregil špičkou prstu lehce přejel po jedné maličké pěsti a užasl nad křehkostí hedvábné kůže. Gherin se pohnul a spokojeně ve spánku začal sát.

Za dvacet let budeš stejný mladík, jako byl tvůj otec, když jsem ho potkal, řekl mu tiše a dotkl se jeho jako chmýří jemných zrzavých vlasů. Jaké by to bylo tě pak vidět?

Seregil myšlenku odehnal a rychle se vyplížil ven. Nevrátí se, ani za dvacet let, ani nikdy jindy. To jim všem dlužil.

Opustit Aleka bylo ještě těžší, než se obával. Navzdory vši soudnosti šel zpátky k otevřeným dveřím do pokoje, který spolu ve vši slušnosti sdíleli, a byl si plně vědomý toho, že pokud Alek byt i jen otevře oko, je ztracený.

Alek teď ležel stočený do klubíčka na své straně postele a světlé vlasy měl rozhozené po polštáři. Seregilovo srdce sevřela tupá bolest; všechny ty noci, kdy jej tento tichý dech uspával, všechno, co se mohlo stát, všechno se náhle jakoby spojilo do neprodyšného uzlu dole v krku.

Kdyby jenom Nysander ne...

Seregil položil na práh silný svitek pergamenů: dopis, který byl příliš bolestný, než aby mohl být dlouhý; doklady, které z Aleka z Břečťanového Pramene dělaly dědice všeho majetku, který lord Seregil ve městě měl; seznam jmen a tajemství a těch, u nichž byly uloženy peníze. Všechno to tam bylo pečlivě napsáno. Až je Alek probere, zjistí, že dokonce i bez toho, co Seregil převedl na Micuma a pár dalších, bude jedním z nejbohatších mladých mužů ve Skale.

Sbohem, talí.

Když vedl Cynril po cestě pod Vodní Luh, hvězdy začínaly blednout. Jakmile usoudil, že je dost daleko, aby mohl jet a přitom nevzbudit dům, vyhoupl se do sedla a pobídl koně do klusu. Jel v prvním denním světle, vzduch už byl teplý a sladký vůní planých růží, které kvetly na louce, a všechno teď bylo o něco snazší.

Z řeky se zvedlo hejno divokých hus. Skoro viděl Aleka, jak stojí dole na břehu a snaží se pomocí kousku kůže přesvědčit Mušku, aby vylezla z vody. Tehdy byl chlapec plný nevinnosti a dobrých úmyslů; proč se tak snažil to pošpinit?

Vyjel nahoru k mostu a přitáhl Cynril oteže, aby zastavila. Z hladiny řeky stoupala pára a s prvním dotekem jitra zežloutla. Vypadalo to jako nějaká kouzelná cesta, pomyslel si Seregil, vedoucí do neprobádaných oblastí. Vytáhl z boty dýku, vyzkoušel dobře nabroušené ostří a pak se znovu podíval na zářící řeku.

Byl to stejně dobrý směr jako kterýkoliv jiný.

* * *

Něco zavadilo o Alekovu ruku a on otevřel jedno oko, očekávaje, že uvidí Illiu nebo některého ze psů.

Vedle postele stál Nysander.

"Jdi za ním," zašeptal Nysander hlasem slabým, jako by přicházel z velké dálky.

Alek sebou škubl a srdce mu bilo o závod. Nysander zmizel, pokud tam vůbec kdy byl. A co hůř, Seregil byl pryč. Alek přejel rukou po prostěradle, kde Seregil spával. Bylo studené.

Ať už to byl sen nebo přízrak, naléhavost Nysanderova varování byla čím dál víc jasnější.

Přesně jako tehdy v noci, cestou zpátky do hostince...

Alek se vyškrábal z postele, natáhl si kalhoty a košili a zamířil ke dveřím. Když přecházel přes práh, bosou nohou do něčeho kopl. Byl to silný svitek pergamenů, převázaný obyčejným provázkem. Rozvázal ho a rychle přelétl známé plynulé písmo, které pokrývalo první stránku.

"Aleku talí, vzpomínej na mě v dobrém a zkus..."

"Zatraceně!" Alek vyrazil ke stájím a papíry se rozletěly na všechny strany.

Bylo příliš doufat, že Seregil odešel pěšky; Cynril ze svého stání zmizela. Alek nasedl na neosedlanou Mušku a po krátkém hledání našel v prachu na cestě za branou do dvora zřetelné Cynriliny stopy, otisky lehce sešikmeného pravého zadního kopyta.

Pobídl Mušku do cvalu, sjel dolů z kopce a přes most a zastavil v místě, kde se setkávaly dvě cesty, aby se podíval, kudy jel Seregil.

Tady však nebylo po Cynril ani stopy. Alek si sám pro sebe tiše klel, seskočil z koně, aby se lépe podíval a pak se vrátil na most a hledal zrádné stopy na zarosené louce. Nic tam nebylo, ani na cestě přes kopec. Právě se chystal jet zpátky pro Micuma, když jeho pohled upoutala čerstvě rozhrábnutá hromádka štěrku na břehu řeky nad mostem.

Šel jsi korytem proti proudu, ty mazaný mizero! pomyslel si Alek se zdráhavým obdivem. Most byl příliš nízký, než aby se dal podjet a po proudu žádné další stopy nebyly. Proti proudu ležela Bečina vydří tůň a nešťastný průsmyk, kterým Alek projížděl cestou do Warnikova údolí.

A za ním celý prokletý svět.

Alek znovu nasedl a vyrazil po stezce. Koryto bylo stále strmější a brzy našel místo, kde Seregil musel vyjet na stezku. Soudě podle stop odtud odjel rychle.

Nevšímaje si větví, které ho šlehalý do obličeje a ramenou, pobídl Alek Mušku znovu do cvalu. V dohledu se objevila mýtina u tůň a Alek pocítil zároveň úlevu i překvapení, když uviděl Seregila, jak nehybně sedí v sedle, jako by obdivoval jítro.

Alekova první reakce poté, co našel Seregilův dopis, byla jen zoufalá touha jej najít. Teď si uvědomil, že se s ním smířil i silný hněv. Když teď Seregil zvedl hlavu a s výrazem překvapené ostražitosti se na něj podíval, hněv vyhrál. Byl to pohled, jakým se díváte na nepřítele.

Nebo na cizince.

"Počkej!" vykřikl Seregil, ale Alek si jej nevšiml. Patami kopl Mušku do boků a vyřítel se na Seregila, než mohl s koněm uhnout z cesty. Zvířata se srazila, Cynril se splašila a shodila Seregila do vody. Alek seskočil a brodil se k němu.

Popadl Seregila za přední díl tuniky, vytáhl ho na kolena a zamával mu zmačkaným dopisem před obličejem.

"Co má tohle znamenat?" vykřikl. "Všechno, co v Rhimínee mám, je teď tvoje? Co to má být?"

Seregil se vyškrábal na nohy a vytrhl se mu, ale do očí se Alekovi nepodíval. "Po všem, co se stalo..." Na okamžik se odmlčel a zhluboka se nadechl. "Po tom všem jsem se rozhodl, že bude pro všechny nejlepší, když prostě odejdu."

"Ty ses rozhodl. Ty ses rozhodl?" Rozzuřený Alek Seregila oběma rukama popadl a zatřásl s ním. Skrčený pergamen přeletěl přes tůň, na okamžik se zachytil na kameni a pak nepovšimnut odplul po proudu. "Já jsem s tebou šel do Rhimínee přes půl světa jenom proto, že jsi mě požádal! Já jsem dvakrát zachránil tvůj zatracený život dřív, než jsme se tam vůbec dostali, a kolikrát ještě od té doby? Já jsem s tebou stál proti Mardovi a ostatním. A teď, potom, co se celé léto trápíš, se ty rozhodneš, že bude lepší, když odejdeš beze mě?"

Seregilova hubená tvář zahořela. "Nechtěl jsem, abys to pochopil takhle. Bilairyho koule, Aleku, viděl jsi, co se stalo v Kohoutkovi. Byla to moje chyba. Moje! A jenom díky Ashnazaiově zvrácené domýšlivosti jsi tam neskončil mrtvý s nimi. Pokud sis toho nevšiml, Micum je na zbytek života mrzák a má štěstí, že je vůbec naživu. Máš vůbec ponětí, kolikrát ho předtím kvůli mě málem zabili? A Nysander - nezapomeň, co jsem udělal pro něho!"

"Nysander mě poslal!"

Seregil zpopelavěl. "Cos to řekl?"

"Nysander mě za tebou poslal," řekl mu Alek. "Nevím, jestli to byl sen, duch nebo co, ale vzbudil mě a řekl, ať jdu za tebou. Illiorovy ruce, Seregile, kdy si odpustíš, že jsi prostě jen udělal to, o co tě prosil?" Odmlčel se, když se v něm rozsvítila další myšlenka. "Kdy odpustíš Nysanderovi?"

Seregil na něj němě zíral a pak jeho ruce odstrčil. Vybrodil se na břeh a klesl na kmen nad nádrží. Alek šel za ním a posadil se vedle něj na kámen.

Seregil svěsil hlavu a roztřeseně vydechl. Po chvíli řekl: "Věděl to. Měl mi to říct."

"Zkusil bys ho zastavit."

"To je tedy zatracená pravda!" vzplanul Seregil a ruce na kolenou sevřel v pěst. Po tvářích mu stékaly slzy hněvu, první slzy, které jej kdy Alek viděl prolévat.

"Kdybys to udělal, neuspěli bychom," řekl Alek a přesedl si vedle něj na kládu. "Všechno, o co Nysander usiloval, by bylo ztraceno. Přílba by ho ovládla a skončil by jako jejich Vatharna." Na okamžik měl Alek dojem, že znovu cítí čarodějův dotek. "Myslím, že ti musí být vděčný."

Seregil si zakryl tvář a konečně se tiše rozvzlykal. Alek jej jednou rukou pevně objal. "Byl jsi jediný, kdo ho miloval natolik, že jsi ve správnou chvíli nezaváhal. On to věděl. Nakonec jsi ho zachránil jediným možným způsobem. Proč si to nechceš připustit?"

"Celé týdny..." Seregil bezmocně pokrčil rameny. "Máš pravdu, ve všem. Ale proč to necítím? Necítím už nic! Potácím se v černé mlze. Sleduju vás ostatní, jak se uzdravujete, a pokračujete dál. Taky to chci, ale nemůžu!"

"Tak jako jsem se já v Kassariině hradu nemohl přinutit skočit?"

Seregil se krátce, přiškrceně zasmál. "Myslím že ano."

"Tak mi dovoľ, abych ti pomohl, jako jsi tehdy pomohl ty mně," trval Alek na svém.

Seregil si utřel nos do mokrého rukávu. "Pokud si vzpomínám, hodil jsem tě přes hradbu do rokle."

"Klidně, jestli je to třeba k tomu, abys pochopil, že ti nedovolím někam se odplazit jako nějaký starý pes, který se chystá umřít."

Provinilý výraz, který jeho příteli přeběhl po tváři, Alekovi prozradil, že jeho nejhorší obava byla správná. "Nenechám tě odejít," řekl znovu a svá slova zdůraznil tím, že jej chytí za rukáv.

Seregil nešťastně zavrtěl hlavou. "Nemůžu tady zůstat."

"Dobře, ale mě neopustíš."

"Myslel jsem si, že ve Vodním Luhu budeš šťastný."

"Všechny tam miluju jako vlastní rodinu, ale ne..." Alek zmlkl a ucítil, že mu hoří tváře.

"Ale ne co?" Seregil se obrátil, shrnul Alekovi mokré vlasy z tváře a pozorně si prohlížel jeho výraz.

Alek se přinutil podívat se do Seregilových tázavých očí. "Ale ne tak moc, jako miluju tebe."

Seregil si jej ještě chvíli smutnými očima prohlížel. "I já tě miluju. Víc než za dlouhou dobu kohokoliv jiného. Ale jsi tak mladý a..." Rozhodil rukama a povzdychl si. "Prostě se mi to nezdálo správné."

"Nejsem až tak mladý," usklíbl se Alek, když pomyslel na všechno, čím spolu prošli. "Ale jsem napůl faie, takže mám před sebou ještě mnoho let. A kromě toho teprve začínám rozumět aurěnštině, pořád od sebe nerozeznám různé druhy vidliček na šneky a neumím vypáčit trojitý zámek. Kdo jiný mě to všechno naučí?"

Seregil znovu upřel oči na tůň. "Otec, bratr, přítel a milenec."

"Cože?" Alekovo srdce sevřel chlad; když se jej Mardus ptal na jeho vztah k Seregilovi, použil téměř stejná slova.

"Další věc, kterou mi Věštec o tobě té noci řekl," odpověděl Seregil a přitom sledoval, jak do vody vklouzla vydra.

"Myslel jsem, že jsem to všechno vyřešil a urovnal, ale tak to není. Byl jsem pro tebe těmi prvními třemi a přísahal jsem, že to je všechno, ale jestli se mnou zůstaneš..."

"Já vím."

Seregila zaskočilo, když se k němu Alek naklonil a přitiskl své rty na jeho se stejnou směsí nemotornosti a rozhodnosti, kterou cítil poprvé. Když ale ucítil, jak se kolem něj Seregilovy paže ve vítaném objetí ovinuly, zmatek, který jej pronásledoval celou zimu, zmizel jako mlha s měnícím se větrem. Přijmi, co ti bohové posílají, řekl mu nejednou předtím Seregil.

Udělá to, a s vděčností.

Seregil se nepatrně odtáhl, a když se dotkl Alekovy tváře, bylo v jeho očích něco jako údiv. "Cokoliv uděláme, talí, uděláme se ctí. Jsem především tvůj přítel a vždycky budu, i kdybys měl později sto manželek nebo milenců."

Alek začal protestovat, ale Seregil se usmál a přitiskl mu na rty prst. "Dokud mám ve tvém srdci místo, jsem spokojený."

"Ty musíš mít vždycky poslední slovo, co?" zabručel Alek a pak jej znovu políbil. Pocit, který měl, když se k němu Seregil svým štíhlým tělem tiskl, náhle vypadal stejně přirozeně, jako když se dvě řeky slévají v jednu. Jeho jedinou zbývající starostí bylo, že měl jen velmi malou představu o tom, co dál.

Zvuk koně, cválajícího nahoru po stezce, prozatím tuto otázku odsunul.

"Myslím, že uhádnou, kdo to je," zasténal Seregil a vstal.

Na mýtinu se vrátil Micum. "Tak tady jsi!" vykřikl a ze sedla se na Seregila zamračil. "U Plamene, celý dům je kvůli tobě vzhůru nohama!"

Z kabátce vytáhl dopis a rozzlobeně ho zvedl. "Pěkně jsi nás tím polekal, ty idiote! Nevím, jestli tě mám políbit nebo tě kopat do zadku až do Círny!"

Poprvé po několika měsících se Seregil křivě a drze usmál. "Kvůli mně se nenamáhej. Alek už udělal obojí."

Micum si je oba znovu prohlédl a významně se usklíbl. "No, bylo na čase!"

* * *

O dva dny později se Micum s rodinou shromáždili na dvoře, aby se s Alekem a Seregilem řádně rozloučili.

"Jedete odtud do Myceny?" zeptal se Micum, když naposled zkontroloval jejich koně a postroje. "Myslím, že královna dokáže dva spolehlivé špehy využít."

Seregil vyhýbavě pokrčil rameny. "Zima už není tak daleko. Idrilain by teď měla být někde v Kestonu. Jakmile začne padat sníh, nebude toho moc na práci. Možná na jaře."

Kari si posunula Gherina v náručí, objala pevně Seregila a pak Aleka. Mrkáním rozehnala slzy a zašeptala: "Dávejte na sebe pozor, oba."

Micum položil Seregilovi ruku na rameno a podíval se na něj, jako by čekal, že ho už nikdy neuvidí. "U Plamene, je těžké neodjíždět s vámi. Rád bych, aby sis vzal můj meč."

Seregil zavrtěl hlavou. "Ta zbraň patří tobě. Pokud ještě někdy budu chtít nosit meč, seženu si jiný. Mezitím na mě bude Alek dávat pozor."

"O to se postarej, Aleku, nebo se nám z toho budeš zodpovídat," řekl Micum chraptivě a vyměnil si s Kari rychlý pohled. Oba si v Seregilových očích všimli, kdykoliv se podíval na Aleka, nového jasu, i toho, jak vřelým pohledem Alek odpovídal.

Jakmile se všichni rozloučili, Seregil s Alekem se vyhoupli na své aurenské koně a projeli vraty.

"Co když nás královna nebude na jaře jako špehy potřebovat?" zeptal se Alek, když drobným klusem mířili dolů k mostu.

Seregil opět pokrčil rameny. "No, pořád jsme jedni z nejlepších zlodějů, jaké znám. V tomhle řemesle není o práci nikdy nouze."

Pobídlí koně do cvalu, jeli o závod dolů z kopce bok po boku a vydali se po prázdné cestě na sever.

Lynn Flewelling
Příchod tmy

Anglický originál Stalking Darkness
Překlad Zuzana Hanešková
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky René Balický
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 6. publikaci
Ostrava 2000
Tisk Printo, s. r. o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 235 Kč